

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

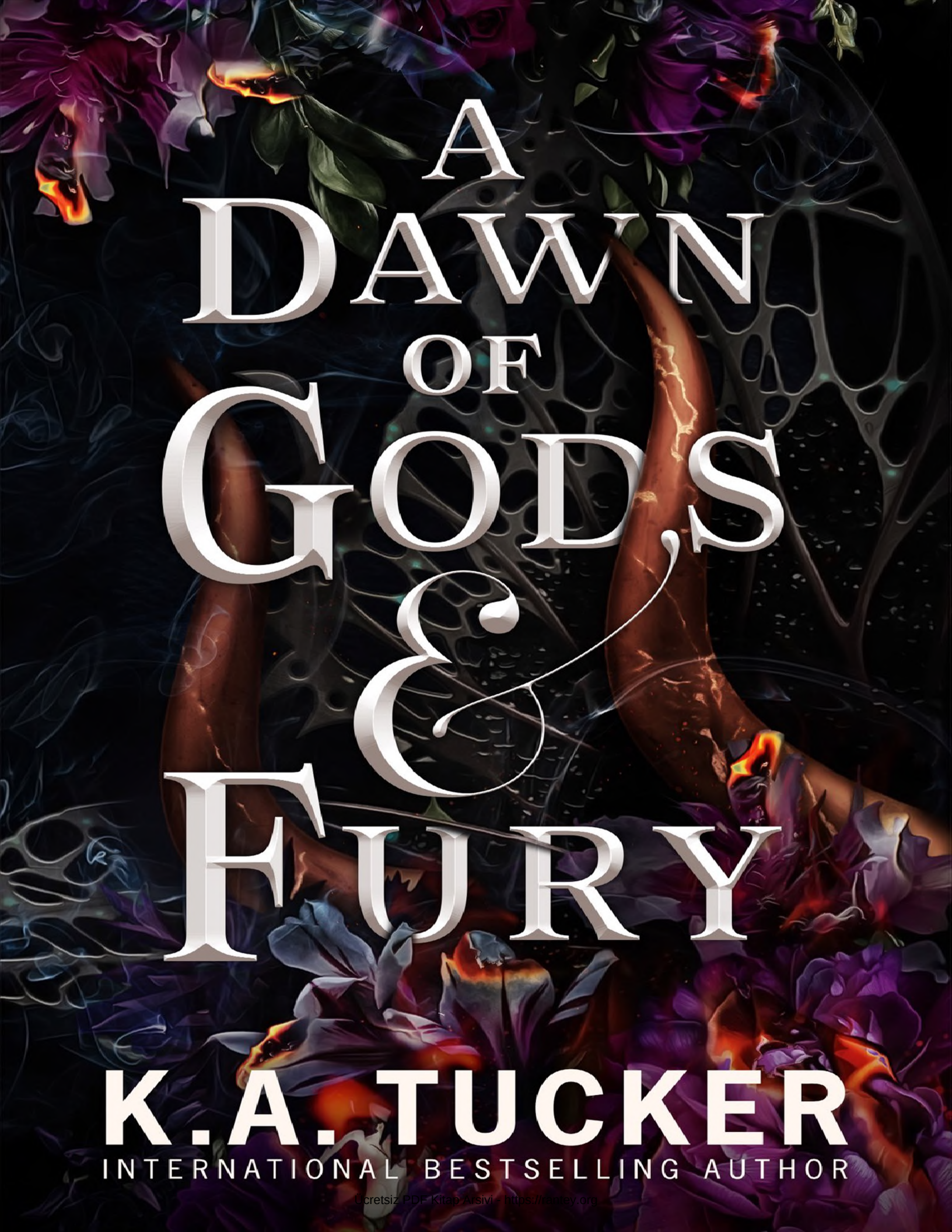
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

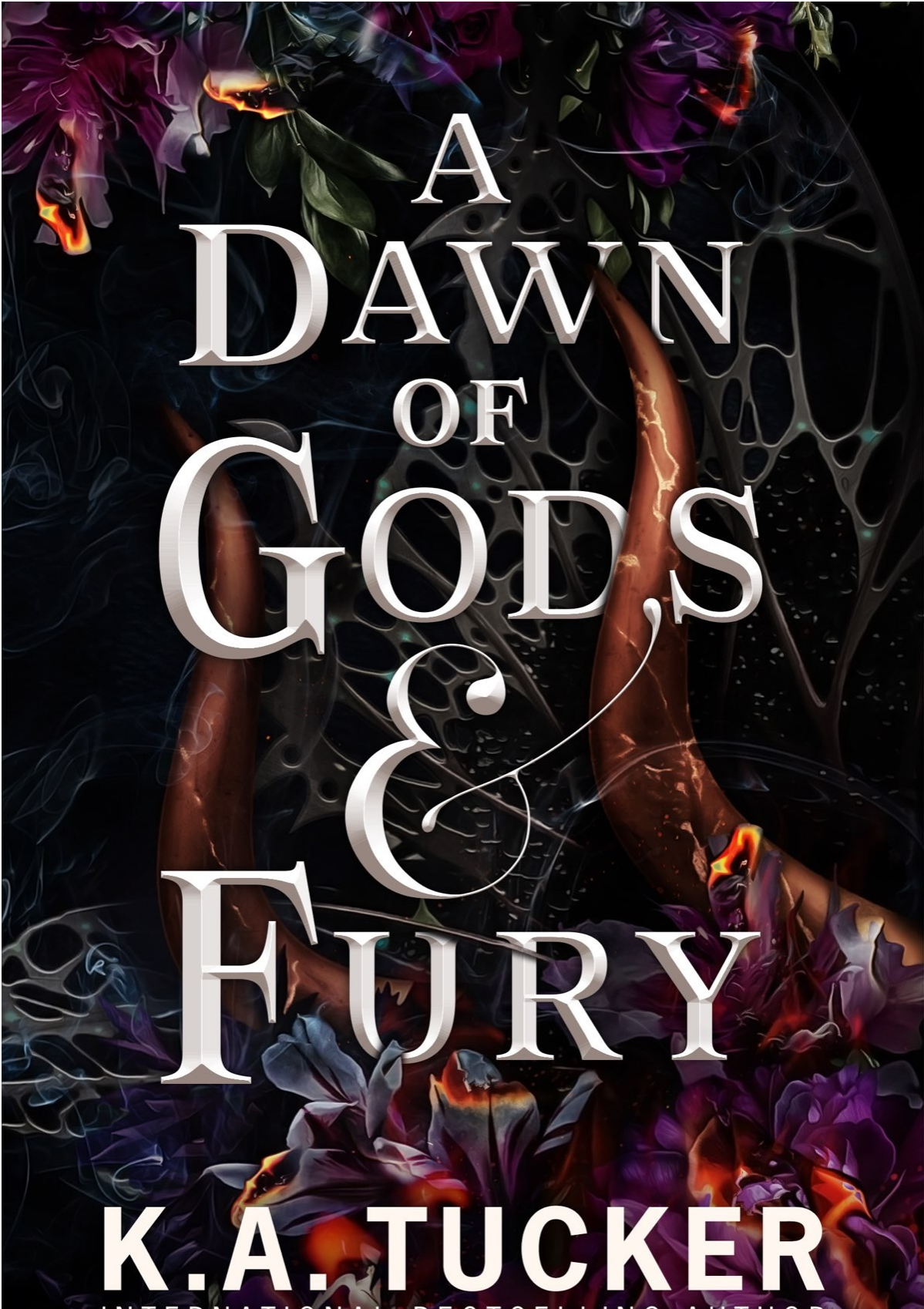
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A DAWN OF GODS & FURY

K.A. TUCKER

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

A
DAWN
OF
GODS
&
FURY

İÇİNDEKİLER

Ayrıca K.A. Tucker
Haritası

1. Annika
2. Sofie
3. Romeria
4. Annika
5. Romeria
6. Zander
7. Atticus
8. Romeria
9. Sofie
10. Zander
11. Sofie
12. Zander
13. Atticus
14. Tyree
15. Annika
16. Romeria
17. Annika
18. Romeria
19. Atticus
20. Sofie
21. Romeria
22. Tyree
23. Annika
24. Romeria
25. Atticus
26. Romeria
27. Sofie
28. Romeria
29. Annika
30. Atticus
31. Romeria
32. Tyree
33. Annika
34. Zander
35. Tyree

36. [Annika](#)
37. [Atticus](#)
38. [Romeria](#)
39. [Sofie](#)
40. [Romeria](#)
41. [Tyree](#)
42. [Annika](#)
43. [Romeria](#)
44. [Sofie](#)
45. [Romeria](#)
46. [Sofie](#)
47. [Romeria](#)
48. [Atticus](#)
49. [Tyree](#)
50. [Annika](#)
51. [Romeria](#)
52. [Zander](#)
53. [Atticus](#)
54. [Sofie](#)
55. [Romeria](#)
56. [Zander](#)
57. [Annika](#)
58. [Tyree](#)
59. [Annika](#)
60. [Romeria](#)
61. [Atticus](#)
62. [Sofie](#)
63. [Romeria](#)
64. [Zander](#)
65. [Romeria](#)
66. [Annika](#)
67. [Tyree](#)
68. [Annika](#)
69. [Romeria](#)
70. [Sofie](#)
71. [Zander](#)
72. [Atticus](#)
73. [Romeria](#)
74. [Annika](#)
75. [Tyree](#)
76. [Romeria](#)
77. [Atticus](#)
78. [Romeria](#)

79. [Sofie](#)
80. [Romeria](#)
81. [Atticus](#)
82. [Sofie](#)
83. [Atticus](#)
84. [Annika](#)
85. [Tyree](#)
86. [Romeria](#)
87. [Zander](#)
88. [Atticus](#)
89. [Zander](#)
90. [Sofie](#)
91. [Romeria](#)
92. [Atticus](#)
93. [Romeria](#)
94. [Annika](#)
95. [Romeria](#)
96. [Atticus](#)
97. [Romeria](#)
98. [Annika](#)
99. [Atticus](#)
100. [Romeria](#)

[Telaffuzlar Teşekkür](#)
[Yazar Hakkında](#)

AYRICA K.A. TUCKER TARAFINDAN

Gazap ve Alevin Kaderi

Kan ve Taşın Laneti

Hırsızlar ve Kaos Kraliçesi

On Küçük Nefes Bir

Küçük Yalan

Kaybetmek İçin Dört

Saniye Düşmenin Beş

Yolu

Onun İzinde

Gömülen Su

Yağmura Dönüşen

Nehir Kovalayan

Buzda Hayatta

Kalmak

The Simple Wild

Wild at Heart

Forever Wild

Running Wild

Yan Kapıdaki Oyuncu

Yan Kapıdaki Üçkağıtçı

Sönene Kadar

Beni Hala Sevdığını

Söyle Kız Ol

O Benim Harabem

Olacak Onu

Güvende Tut

Kurt Oteli serisi

Empire Gece Kulübü serisi

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2024 Kathleen Tucker tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde ve kitapta yer alan kısa alıntılar dışında, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar. Daha fazla bilgi için www.katuckerbooks.com adresini ziyaret edin.

ISBN 978-1-990105-42-5 (ciltsiz)

ISBN 978-1-990105-40-1 (e-kitap)

Düzenleyen: Jennifer Sommersby

Kapak tasarımı: Hang Le

K.A. Tucker Books Ltd. tarafından yayınlanmıştır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde üretilmiştir

Bu hikayeyi, ilk kelimeleri yazarken hayal bile
edemeyeceğim şekilde hayata geçiren birçok
karaktere.

1
ANNIKA

"I"Bu kaderine terk edilmiş gemide lezzetli bir şey yok mu?" Yağ lambasının ışığında çürük bir elmayı inceledikten sonra

bozulan ürünlerin arasına geri atıyor.

Fırtına'nın aşçısı, püsküllü gri sakallı, iri yarı bir adam, o çünkü avı dosyalama işine ara verip bana bakıyor. Bu denizcilerin yaptığı tek şey bu; prenseslerine bakıyorlar ama tek kelime etmiyorlar.

"Eee?" Tersliyorum. "Burada kimsenin dili işe yaramıyor mu, o hoş kaptanınız dışında?" Mürettebatının beni de peşinden denize atacağını düşünmesem onu da denize atardım.

"Günlük istihkakını verildiğinde ye, yoksa başkası memnuniyetle yer," diye cevap veriyor sonunda, sesi hırçın.

"Vıcık vıcık yulaf ve tuzlanmış domuz etinden mi bahsediyorsun? Islor'un kraliyet ailesinin bir üyesi için yeterli gördüğün şey bu mu?" Corrin burada olsaydı bu ölümlüyü tahta kaşıkla döverdi ve ben de izlemekten zevk alırdım.

"Bu kadar kaba olduğum için kusura bakmayın. Size getirebileceğim başka bir şey var mı?" diye soruyor sahte bir samimiyetle, elini kaldırarak

El. Parlak iki hilalli ay amblemi, bulaşıkhaneye mutfağının kasvetinde alaycı bir fenerdir.

"O iz olmasa bile damarını almak için ölüm döşeginde olmam gerekirdi," diye alay ediyorum. Adam haftalardır sabun görmemiş olmalı. Bu gemideki denizcilerin çok azı görmüş. Güvertenin altındaki kokuya zar zor dayanabiliyorum.

"Yakında orada olabilirsin." Ve sırtısına bakılırsa, hiç de hayal kırıklığına uğramış görünmüyor.

Bir ölümlü tarafından hiç bu kadar utanç verici bir şekilde konuşulmamıştım. "Adın ne, denizci?"

"Neden?"

"Böylece onu bir sonraki görüşümde kral kardeşime sunabilirim. Eminim benim acı çekmemden nasıl zevk aldığını duymak hoşuna gidecektir."

Homurdanıyor. "Adım Sye, orada nelerden kaçtığımızı hepimiz gördük. Oturacak tahtı olmayan bir kraldan pek bir şey olmaz. Ayrıca, muhtemelen ölmüştür ya da yakında ölecektir."

Duyarsızlığı karşısında irkildim. İkizim bir isyanla başa çıkmak için beni Cirilea'da bırakmış olabilir ve birbirimize zar zor tahammül ediyor olabiliriz ama... bana kalan tek şey kardeşlerim. Bir de daha önce hiç görmediğim bir canavarın gölgesinde alev alev yanan bir şehir. "O zaman belki de kraliyet ailesinden geriye kalan tek kişi benim, bu da beni kraliçe yapar."

"Peki o zaman kraliçe, kendine bir bisküvi alabilir ve beni rahatsız etmeyi bırakabilirsin. Yapacak işlerim var." Satırını sertleşmiş ekmek sepetinin durduğu rafa doğru sallıyor ve ardından bir balığın kafasını koparıyor.

Solumdaki mutfak bıçağı bloğu benimle alay ediyor. Bağırmaya fırsat bulamadan bu pis ölümlünün şahdamarına bunlardan birini saplayabilirdim. Biraz iyi öldürme

Ama aşçı bana yeter. Yine de bu gemide ve aç denizcilerle sıkışıp kalacağım.

"Aptalca fikirlere kapılma," diye uyarıyor Sye, gözleri bıçak bloğunda. "Biz çok kişiyiz ama sen sadece bir kişisin."

"Ben vahşi değilim." İki tane kapmak için bir nokta yapıyorum bisküvi -günlük istihkakın iki katı- artı çürük bir elma.

Sye kaşlarını çatıyor. "Gidin o zaman!"

Yakınlarda bir sürahi bal likörü duruyor. İçimden gelen bir dürtüyle kolumu ona doluyorum ve garip fıçıyı göğsüme yaslayarak, ağırlığın altında tökezlememeye çalışarak başım dik bir şekilde merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

Hudem'in gümüş rengi ay ışığı deniz suyunda parıldıyor ve karanın yokluğunu vurguluyor.

"Kıydan bu kadar uzağa yelken açmak zorunda mıyız?" Dinleyen herkese şikayet ediyorum.

Kaptan Aron dümenden, "Eğer gövdede bir delik açıp batarak ölmek istemiyorsak," diye cevap veriyor.

"Sirenler bizi bulduğunda zaten ölmüş sayılırız diye düşünmüştüm."

"Eğer rüzgar yükselmezse, o kadar uzağa gidemeyiz."

Hava bayat ve sıcak, geminin yelkenleri sarkıyor. Suyun üzerinde neredeyse hiç dalgalanma yok.

Önce bana, sonra da ganimetlerime baktı. "Görüyorum ki mutfağı bulmuşsun."

"Ve senin iğrenç aşçın."

Sırıttıyor. "Sye tayın konusunda çok titizdir. Tüm bunlardan kurtulduğuna göre onu gerçekten kızdırmış olmalısın."

Yere uzandım ve mantarı çıkardım. "Dibe ulaştığımda tüm sorunlarımın ortadan kalkacağını düşündüm."

"Aradığınız şeyi aşağıda bulamadınız mı, Ekselansları?" diye homurdanan o ses geliyor.

Tyree'ye dikkatimi vermeden önce beşe kadar sayıyorum ve kristal mavisi gözlerin bana kilitlendiğini görüyorum. Ybarisan prensi ne demek istediğini açıklamak zorunda değil. Bu gemideki denizcilerin en az dörtte biri parlayan işaretler taşıyor ve işareti olmayanlara güvenmezdim. Ama günlerdir yemek yemedim. Yaklaşan isyan hakkında en ufak bir fikrim olsaydı, Dagnar'la iyi geçinerek zaman kaybetmezdim. Dişlerimi damarına geçirirdim.

"Korkunç görünüyorsun." Öncekinden daha kötü, zeytin rengi teni artık hastalıklı bir solgunluktaaydı.

"Nedenini hayal bile edemiyorum," diye söyleniyor, yumruğu Aminadav'ın boynuzundan dövülmüş bronz sapa kenetlenmeden önce ona sapladığım hançeri döndürüyor. "Sadece bir Merth bıçağı değil, değil mi?"

"Sanırım babam özel bir silaha ihtiyacım olduğunu öngörmüştü." Bıçağı bana hediye ettiğinde on altı yaşındaydım ve çok kötü durumlar dışında asla kullanmamam konusunda beni uyarmıştı, çünkü küçük bir sıyrık bile ölümcül olabilirdi.

Tyree kayıyor ve yüzünü buruşturuyor. Elbisemden el konulan kemer kanıyla ıslanmış, yaranın üzerinden bir günden fazla zaman geçmesine rağmen hâlâ sızıntı var. "Bu bana tam olarak ne yapıyor?"

Omuz silkiyorum. "Daha önce hiç kimseyi bıçaklamadım. Yine de senin ilk olmana sevindim."

Kılıcı bir kez daha döndürüyor. "Belki de iyiliğinin karşılığını vermeliyim."

Tyree'nin beni henüz bıçaklamamış olması şok edici. "Senin için hala canlı olarak daha değerliyim."

Bana o ukala, sinir bozucu gülümsemesini gösterip elini bana doğru uzattı, bileğindeki pürüzsüz oniks kelepçe güzel bir pranga gibiydi. Atticus, düşman Ybarisan'ın elf yakınlığına erişimini engellemek için ona eşdeğer bir set takmıştı - henüz ne olduğunu anlayamadım. Sonunda hiçbir fark yaratmadı. Yine de kaçmayı, birkaç muhafızı öldürmeyi ve beni kaçırmayı başardı. "Ölmek üzere olan bir erkeğe biraz merhamet göster ve bana bir içki getir."

Mantarı fıçıdan çekip çıkarıyorum, metal bardağımı dolduruyorum ve içkiyi höpürdeterek içiyorum, bal likörünü mahvolmuş elbiseme sıçratıyorum.

Sırıttıyor. "Hey, Kaptan, müstakbel eşim görülmeye değer bir manzara değil mi? Düğün gecemizde nasıl olacağını hayal edebiliyor musunuz?"

"Bu asla olmayacak!" Boş bardağı Tyree'nin kafasına fırlatarak tıslıyorum.

Kan kaybından yavaş yavaş ölürken bile, hafife almaya devam ettiğim o hızlı refleksleriyle onu havadan kapıyor.

Ve şimdi bir kupam yok.

"O içkiyi şimdi alacağım." Havada sallıyor. "Seni o çeteden kurtardığıma göre en azından bunu yapabilirsin."

"Bana bir şey olmazdı. O kalede saklanılacak her yeri biliyorum."

Gözleri her zamanki hınzırlığından yoksun, iç çekerek daha uzlaşmacı bir sesle, "Lütfen Annika. Yorgunum, susadım ve bu acıyı dindirecek bir şeyler içmek istiyorum."

İçimde bir suçluluk duygusu kıpırdanıyor. Misilleme olarak bana yüzlerce kez zarar verebilirdi ama yapmadı.

"Bak, hançeri bile buraya sokacağım." Dönerken yüzünü buruşturuyor, bıçağı üzerine tündüğü tahta sandığın içine, kolayca ulaşamayacağı bir yere kaydırıyor.

İsteksizce kendimi ayağa sürüklüyorum ve sürahiye taşıyorum.

O tatlı neroli yağının ezici esintisi keskin bir şekilde içime çekmeme neden oluyor. Kesici dişlerim yanıyor, serbest kalmak için yalvarıyor. Uzun zamandır beslenmemişken bu kadar yakın olmanın ne kadar kötü bir fikir olduğunu hatırlatıyor bana. Ama onun kanının da bu gemideki işaretli ölümlüler kadar zehirli olduğunu ve beni aynı hızla acı dolu bir mezara götüreceğini de biliyorum.

Bardağı doldurup içişini izlerken Tyree sessizliğini koruyor, sütunlu boğazındaki o keskin çıkıntı her yutkunuşta sallanıyor. Bu kadar nefret dolu olması gerçekten çok kötü. Fiziksel çekiciliği olduğunu ben bile kabul edebilirim; kalın, koyu renk saçları seksi bir dalga halinde ensesinde toplanıyor, kare çenesi gür dudaklarıyla bir tezat oluşturuyor.

Ybarisan kanının tadı nasıldır? Öforik olduğunu duymuştum.

Orgazmik.

"Peki, nasıl çalışıyor?" Tyree'nin dikkati neredeyse zirveye ulaşmış olan Hudem ayının üzerinde. "Eğer beni şu anda becerirsen, bir yavrumuz olacağı garanti, değil mi? Annika, benim için soyumu kurtarmaya yardım et." Kollarını uzatıyor, bekleyen kalçalarını bana gösteriyor. "Bunu istediğini görebiliyorum."

İşler böyle yürümüyor - nymphaeum'da değiliz ve o da Isloralı bir ölümsüz değil - ama cevap vermiyorum, onun yerine kupayı elinden kapıp kasıklarının üzerine deviriyorum. Ben uzaklaşırken, kaptan da dahil olmak üzere güvertedeki tüm denizcilerin bağırışları duyuluyor.

"Sakin ol, hepsini ziyan etmedim." Ayrıca, buna değdi. Belki de bal likörünün kokusu daha fazlasını bastırır.

çekici kokusu şimdi beni takip ediyor. Kendime bir fincan daha dolduruyorum ve Hudem'in ayının gümüş rengi neredeyse kör edene kadar yükselişini izliyorum. Bunca yıldır onu hiç bu kadar parlak ve bu kadar alçak görmemiştim ama bunun için hiç denizde de bulunmamıştım.

"Su üzerinde bu kadar parlak olması normal mi?" Tyree de bunu fark ederek soruyor.

"Evet, o ayı düşünmek için fazla zaman harcamıyorum. Bana hiç yararı olmadı," diye mırıldanıyor Kaptan Aron, ama şaşkın bir bakışla inceliyor onu.

Her iki durumda da, güzel bir manzara.

Derin bir nefes alıp ılık deniz havasını içime çekiyorum, gümüş küre kararmaya başlarken Hudem'in yüksekliğini geçiyorum - ailemin yavaş yavaş ölümüyle birlikte Islor'un tarih kitaplarına girecek bir başka yer.

Ama...

Kaşlarımı çattım.

Bir şeyler değişti.

Etrafımda dönüyorum.

Tyree hala orada, hala nefes alıyor.

Hâlâ avıyla bir fırsat yakalamak için sabırla bekleyen bir yırtıcı gibi beni izliyor. Ona doğru ilerliyorum, cazip Ybarisan kanının kokusuna doğru.

"Bir sorun mu var Annika?" Bana ihtiyatla bakıyor.

"Hayır. Ben sadece..." Tekrar içime çekiyorum. Hala kokusunu alabiliyorum onun kanı, etrafımdaki tüm ölümlülerin kanı.

Ama daha birkaç dakika önce beni rahatsız eden o kesin istek aniden yok oldu.

Uzaklardan gelen doğaüstü bir çığlık geceyi dolduruyor.

“**W**Kendine gel, aşkım." Bir cesedin üzerinden geçerken Elijah'ın elimi tutuşu sıklaşıyor.

"İzliyorum." Ama keskin görüşüm ve yukarıdaki gümüş aydan gelen ışık huzmeleriyle bile, kaleye doğru ilerlerken uzuvlardan kaçınmak zor. Kraliyet bahçesinde büyük bir yıkım yolu açılmış, ağaçların küllü kalıntıları hâlâ için için yanıyor. Muhtemelen bir zamanlar görkemli olan heykeller parçalanmış. "Ne tür bir yaratık böyle bir katliama neden oldu?" Ölümlü bir varlık olmadığı kesin. Bakımlı çimler bir canavarın pençelerinin izlerini taşıyor.

"Çok geçmeden bana boyun eğecek güçlü biri."

Kocama bir bakış atıyorum, neredeyse üç asır sonra yeniden onunla birlikte, ete kemiğe bürünmüş, eli elimde yürüyor olduğuma hâlâ inanamıyorum.

Farklı hissediyor. Nulling'de geçirdiği o sonsuz yıllar onu sertleştirmiş. Sanırım eskisi gibi olmaması beklenen bir şey.

"Bu savaşın fitilini ne ateşledi, merak ediyorum." Savaşın sonuçlarını daha önce de görmüştüm; şehirler yıkılmış, cesetler

ya da çürür.

"Zayıf krallar." Elijah'ın çenesi sert ve kararlıdır.

Ne demek istediğini ve nereden bildiğini sormak için ağzımı açıyorum ki, kana bulanmış bir grup elf askeri kalenin kapısından içeri dalıyor.

"Ah, güzel, bizi buldunuz." Elijah'ın sesi samimi, diyebilirim ki neşeli.

"Kendinizi ilan edin!" diye bağırarak iri yarı bir asker diğerlerinin önünde ilerleyerek kılıcının kabzasını saldırıya hazırlanır gibi kavırıyor.

Ama İlyas sakinliğini korur, yılmaz. "Ben sizin kralınızım."

Erkek kıkırdıyor ve diğerlerini de güldürüyor. "Kralımız doğuda, Islor'un hainleriyle savaşıyor."

"O kral artık kendi başarısızlıkları dışında hiçbir şeyin hükümdarı değil. Artık burayı ben yönetiyorum."

Askerin gözleri yeni bir anlayışla parlar. "Kraliyete karşı ihanet ilan ettiniz. Bunun cezası ölümdür." Kılıcının ucunu Elijah'ın göğsüne doğru kaldırır.

Yakınlığının iplerini çağırıyorum -bu kadar yolu aşkımı bir bıçağa kaptırmak için gelmedim- ama ben kalkanımı kaldıramadan Elijah boşta elini kaldırıyor ve asker alevler içinde patlıyor. Çığlıkları yankılanırken diğerleri kaçışıyor.

Nabzım hızla atıyor, kulaklarımda zonkluyor.

İlyas'ın Malaki'ye karşı bir yakınlığı yoktu.

"Ben kimim?" Sesi gecenin içinde gümbürdüyordu.

Soru askerler için, ama kafamın içinde çığlık atan cevaba karşı gözlerimi sıkıyorum. Hayır, hayır, hayır... Bu olamaz.

Bir vuruş geçer ve sonra askerler teker teker diz çöker, dudaklarından "Ekselansları" mırıltıları dökülür.

Kocama, gerçek aşkıma, neredeyse üç yüz yıldır sımsıkı sarıldığım ruhuma bakarken dişlerimi gıcırdatıyorum, gerçekler yüzüme vurdukça sis dağılıyor.

Başından beri Malaki'nin planı buydu.

Suçlamayı dile getirmeye cesaret edemiyorum ama buna gerek de duymuyorum. Dudakları bilmiş bir gülümsemeyle aralanıyor. "Gelin kraliçem, her şeyi birlikte yönetelim."

D Gökyüzünü pembe limonata ve salkım söğüt tonlarına boyayan şafak, akan kandan habersiz toprağı ve onu kirleten sayısız bedeni ıslatır.

"Bitti mi?" Adrenalin ve korku beni bunca saat ayakta tuttu, bazen sonsuzmuş gibi gelen bir gece boyunca. Şimdi bacaklarım sallanıyor ve kollarım gevşek duruyor. Hayatım boyunca hiç bu kadar yorgun olmamıştım, sokakta yaşarken ve tehditlere karşı tek gözüm açık uyurken bile.

"Şu an için." Zander yanıma sokuldu, kendi nefesi de kesilmişti, zırhı mürekkep gibi kana bulanmıştı. Her bir yaratık yarıktan sürünerek çıkarken, önümüzdeki kanlı savaşta kılıçlardan ve oklardan kaçmayı başaranları oyarken yanımdan hiç ayrılmadı.

Parmak ucumu boğazındaki yeni gümüş çizgi boyunca gezdiriyorum.

-Hücum eden bir nethertaur'un siperini kullanarak çok yaklaşan kurt benzeri bir canavarın neredeyse ölümcül saldırısı. Etrafımızda savaş devam ederken onu anahtar büyücüsü büyümle anında iyileştirdim.

Elimi tutup parmak eklemlerimi öperken Zander'in çenesi geriliyor. Hayatını kurtardığım için sessiz bir teşekkür belki de.

Onun diğer tarafında Abarrane kılıcını çoktan öldüğünden emin olduğum pelerinli bir yığına saplıyor.

Vücudunu bir cadıya benzeterek ürperiyorum; insan gibi dik yürüyen ama siyah gözleri ve gri derisiyle ölümsüz bir şeye benzeyen korkunç bir canavar. Dün gece ilkinin ortaya çıktığını, kat kat sivri dişlerinin korkunç bir çığlıkla ortaya çıktığını gördüğümde çığlık attım ve onu bir ateş topuyla yaktım. Arkasından beş tane daha çıktı, pis kokuları gözlerimi yakıyordu. Zander onları yok etmek için alevime sırtını dayadı.

Onlardan biriyle karşılaşmaktansa bir Grif'le karşılaşmayı tercih ederim.

"Bu canavarların çoğu gecenin karanlığını tercih eder. İyileşmek için bir günümüz olacak." Jarek bir nethertaur cesedinin yanına gidip bıçağını cesedin üzerinde gezdirdi ve yapışmış iç organları temizledi. Zander'in sol tarafımı kuşattığı yerde, sadık Lejyon komutanım sağ tarafımda acımadan katliam yaptı. Şimdi bir savaş filminin afişine benziyor, normalde sarı olan saç örgüleri siyaha boyanmış.

"Bunu bu gece tekrar yapmak zorunda kalacağımızı mı söylüyorsun?" Başımı sallıyorum, normalde zayıf olan sesimde bir miktar histeri var. Dinlenmek için yeterli zaman var mı?

"Belki de değil. Bu canavarlar kendi türlerinin ölümünün kokusundan hoşlanmazlar, bu yüzden caydırıcı olabilirler. Eninde sonunda tırmanacak başka bir yer bulacaklardır." Dik dururken yüzünü buruşturuyor, avucunu yan tarafına bastırıyor, bir canavarın savaşçı derisini yırtıp kaburgalarına girdiği yarayı yamamak için zayıf bir girişimde bulunuyor.

"Jarek." Onu iyileştirmek için hiç düşünmeden yakınlıklarına uzanıyorum ama kavrayabileceğim tek bir iplik bile yok. Saatlerce alevler, buzdan oklar, taş mermiler ve aklıma gelen diğer her şeyi fırlattıktan sonra kuyu kurumuştu. Gecenin bir noktasında, yeteneklerimi kullanmak nefes almak kadar doğuştan gelen ikinci bir doğa haline gelmişti. Şimdi, onlara erişimim olmadan, kendimi çıplak hissediyorum.

"O şey beklediğimden daha hızlı hareket etti." Çenesini bana sırtlanı andıran, sadece mavi derisi ve omurgasını kaplayan pulları olan küçük bir yaratığa doğru uzatıyor. "Neyse ki pençeleri etkileyici değildi."

"Seni kesip açacak kadar etkileyici," diye karşı çıkıyorum. "Seni Ybarisan tarafında bir şifacıya götürebiliriz-"

"Ben iyiyim, Romeria. Sadece bir sıyrık. Bana annelik yapma." İs rengindeki gözleri, unvanım yerine ilk adımı kullanırken beni delip geçiyor. Benimle bu şekilde konuşmaya cesaret eden tek kişi o, özellikle de başkalarının önünde. Jarek'le her zaman alışılmışın dışında bir ilişkimiz oldu, ama bunu takdir ediyorum.

"Çok daha kötü durumda olan başkaları da var." Zander kılıcını dışarı doğru sallayarak dikkatimi kanlı sahneye çekiyor.

Gün ışımaya başladığında, yarıktaki katliamı nihayet kavrayabiliyorum. Sayısız hayvan hareketsiz yığınlar halinde yatarken, kanla kaplı askerler -İslamcı ve Ybarisanlılar- aralarında dolaşüyor, sanki leşlerin canlanmamasını sağlamak için amaçsızca bir tekme atıyor ve bir bıçak dürtüyorlar.

Karışımın içinde şehit askerler de var.

Yüzleri aramaya çalışırken kalbim sıkışıyor ama miğferler ve kan içindeki insanları ayırt etmek imkânsız.

"Elisaf nerede? Ve Radomir? Ve... ve-"

"Elisaf orada." Zander, tıpkı bizim gibi bitkin bir şaşkınlık içinde katliamı inceleyen tek bir figürü işaret ediyor.

Eski gece bekçim o zaman bakışlarımızı karşılıyor ve bizim için hareket etmeye başlıyor.

İçimi bir rahatlama dalgası kaplıyor. "Peki ya diğerleri?"

"Yakında bizi bulacaklar."

"Ya yapmazlarsa? Ya ..." Bu cümleyi bitirmek için kendimi zor tutuyorum. Savaşa onlar etrafımızı sarmışken başladık ama şimdi neredeler? Bir kişiyi daha kaybetmeyi kaldıramam. Gesine'nin ölümünün kalbimde açtığı yarık hâlâ çok taze.

"O zaman cesurca savaştılar ve biz de onların onuruna savaşmaya devam edeceğiz," diyor Zander sakın bir şekilde, sanki yükselen paniğimi hissediyormuş gibi.

"Majesteleri!" Gaellar topallayarak öne doğru seslenir, yanında da çelimsiz bir yaver vardır.

"Sizi gördüğüme sevindim Komutan." Zander başını öne eğdi. "Yarık ordusu cesurca savaştı."

"Yaptılar. Ama senin varlığın olmasaydı, korkarım sonuç çok daha farklı olurdu." Bana bakıyor ve daha önce sadece endişe gördüğüm yerde - kraliçeye dönüşmüş bir Ybarisan prensesi için, bir anahtar büyücüsü için - şimdi tamamen farklı bir şey görüyorum. Huşu gibi bir şey.

Havadan silahlar yaratırken parlayan gümüş gözlerimle nasıl görünüyor olmalıydım? En azından Hudem'den önce o kanatlı elbiseyi ve tacı çıkarıp yerine Abarrane'nin tedarik ettiği çok daha kullanışlı derileri giydim.

"Ekselansları." Eğiliyor.

"Kaç kişi kaybettiğimizi biliyor musun?" Zander soruyor.

"Stand kadar çok değil. Ama sizi bulmamın nedeni bu değil. Atlılar gúneyden yaklaşıyor."

Zander yönünü o tarafa çevirir ama manzara çadırlar ve cesetlerden oluşan bir deniz tarafından kapatılmıştır.

"Hangi bayrağı dalgalandırıyorlar?"

"Kettling's."

Çenesindeki bir kas k ı p ı r d ı y o r . "Atticus'un gönderdiği ordu bu olmalı."

"Onlar tepeli ve tepe. Onların SÜVARİ o hızlı hareket ediyor."

"Bize yardım etmek için mi yoksa engel olmak için mi?"

"Herhangi bir görüşme için önlerinden bir haberci göndermediler. Belki de savaşı gördüler ve yardıma geliyorlar." Ancak Gaellar'ın yüzündeki ifade endişesini yalanlıyor.

"Peki ya Ybaris'le savaşmadığımızı gördüklerinde?" Zander savaş alanını inceliyor.

"Odaklarını Atticus'un sahte taht iddiasına geri döndürecekler," diye kesin bir ifadeyle karşılık veren Abarrane kılıcının kabzasına uzandı.

Gaellar onun yaralı bedenini dikleştirir. "Yarık ordusu sizinle Majesteleri."

Zander derin bir iç çeker. "Buna minnettarım."

Anlamları netleşiyor. "Hepiniz çıldırdınız mı?" Ben haykırıyorum. "Onlarla savaşamayız!"

Zander benim çıkışıma sırtıyor ama bu bakışta hiç eğlence yok. "Hayır, bir savaşın hemen ardından başka bir savaşa katılamayız," diye onaylıyor. "Ama onları mantıklı düşünmelerini sağlayacak kadar uzun süre oyalayamazsak başka seçeneğimiz kalmayabilir."

"Bellcross çok geride değil." Gerçi dn Candra'nın pençelerinde yükseklerde uçarken bunu ölçmek zordu. "Mor bayrağı gördün mü?"

Gaellar yanındaki yavere bakar, o da hararetle başını sallar.

"Yine de arkalarında başka bir ordu varken saldırmak konusunda iki kez düşünebilirler."

"Lord Rengard buraya Islor'a değil, Ybarisan ordusuna karşı savaşmak için yürüyor," diyor Zander. "Adamlarını dahil etmeye hevesli olacağını sanmıyorum. Ve kendi halkımıza karşı savaşamayız. Hepsine ihtiyacımız var."

"O halde emirleriniz nedir, Majesteleri?" Gaellar, Zander'in veremeyeceği bir cevap beklemektedir.

zm görmek için çabalarken küçük grubumuzun üzerine yorgun bir sessizlik kyor. Daha birkaç gün önce benzer bir durumdaydık, köprünün diğer tarafında büyük bir Ybarisalı ordusu ve acımasız bir kralieyle karşı karşıyaydık - çok daha büyük bir düşman kanatlarda beklerken savaşmayı göze alamayacağımız düşmanlar.

O zamanlar önemli bir avantajımız vardı. şey... teknik olarak, kendimi de dahil edersem iki.

"Tamam. Onlarla cephede buluşur ve durumu onlara açıklarız," diyorum.

Zander homurdanıyor. "ok basitmiş gibi konuşuyorsun." "yle. Ve dinleyecekler."

"Peki neden?"

"nk o bizde." Duvarda tünemiş duran canavarı gösteriyorum, gün doğumu perdeli kanadı ve çivit rengi pullarıyla bir kontrast oluşturuyor.

Sanki Candra beni duyabiliyormuş gibi başını geriye doğru eğiyor ve cevap olarak kulakları sağır eden bir kükreme çıkarıyor.

Zander'ın dudağı acımasız bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "O halde onlarla buluşmak için yola koyulalım."

Gaellar topuklarının üzerinde dönüyor ve bizi arbedeye doğru götürüyor. Zander'in tahmin ettiği gibi, lejyonerler yol boyunca bizi karşılıyor, Kan ve vahşetle kaplanmış, ama hepsinin hesaba katılmış gibi görünmesi beni rahatlattı.

Jarek ve Drakon birbirlerinin bileklerini sıkıyor, sözsüz selamlaşmaları anlam yüklü. "Bu köklenmeli." Jarek kızıl saçlı adamın alnında, saç çizgisinin hemen altında uzanan ve yüzünü kıpkırmızıya boyayan yarayı işaret ediyor. Bu, herhangi bir ölümlüyü öldürebilecek bir kafa yarası. Lejyoner iyileştikten sonra bu gümüş yara izini onurla taşıyacaktır şüphesiz ama şimdilik korkunç bir manzara.

"Önemli değil-"

Jarek, Drakon'un itirazlarını duymazdan gelerek, "Bir dakika dur," diye emrediyor ve yakındaki bir çadırdan bir branda şeridi koparıp alnına bağlıyor.

Jarek arkamızda sıraya girmemizi işaret etmeden önce onu emniyete alırken Drakon yüzünü buruşturuyor.

"Ne?" Jarek ona gülümsediğimi görünce tersledi. "Hiçbir şey. Sadece annelik yapmakla suçlandığımı hatırlıyorum. son zamanlarda."

"Fidanlarla geçirdiği zaman yüzünden hâlâ zayıf ve Nulling canavarlarının onu öldürebileceğini kabul edemeyecek kadar aptal," diye mırıldanıyor Jarek, sızlayan tarafına bakarken yüzünü buruşturuyor.

"Aptal olmaktan bahsetmişken..." Askerlerin arasından hızla geçen Zander'i takip ederken yumuşak azarlamamın azalmasına izin veriyorum.

Elisaf onun yanında, cezalandırıcı bir hızla ilerliyor. Yoldan çekilebilenler bunu yapıyor, dudaklarından "Majesteleri" mırıltıları dökülüyor. Yüzlerinde acıdan yorgunluğa ve hezeyana kadar değişen ifadeler var ama hepsinde aynı şaşkın, gerçeküstü sır perdesi var. Aniden kana karşı duydukları arzusuzluktan kaynaklanıyor olmalı. Bazıları bu temel ihtiyaçla yüzlerce yıl yaşamış.

"Zemini fark ettin mi?" Zander, omzunun üzerinden bana bakarak, eskiden çiğnenmiş yabancı otların ve sert toprağın bulunduğu çimenleri işaret ediyor.

"Su perileri olmalı."

"Sanırım öyle."

Düşüncelerim Ulyse'de'ye kayıyor. Hudem'in ayı geçti ve bu gizemli yaratıklar geldi. Bu bizim için ne anlama geliyor, bu insanları iki bin yıldır rahatsız eden kan lanetinden kurtulmaktan başka? Onlar hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyoruz, ancak Gesine kahin görülerinin onları anarşik olarak nitelendirdiğini, iyilik karşılığında et parçalarını toplamaktan mutlu olduklarını söyledi.

Islor bir laneti diğeriyle takas mı etti?

Zander sanki aklımı okuyormuş gibi, "Yakında cevapları alacağız," diyor.

"Bunu ne tür bir Nulling canavarı yapar?" Elisaf dikkatimizi taze çimenlerin üzerinde yatan bir cesede çekiyor.

Miğferin içine sıkışmış kafatasına daha iyi bakarken kaşlarımı çatıyorum. "Her kimse, yıllar önce ölmüş gibi görünüyor." Kemikli parmaklar hâlâ bir kılıcın kabzasını kavlıyor. Asker metal giydirilmiş, etleri ve kasları temizlenmiş bir iskeletten başka bir şey değil.

"Bunun gibi daha çok var. Bu tarafta en az bir düzine gördüm." Elisaf arkasını işaret ediyor.

"Evet, onları biz de gördük," diye sesleniyor Drakon arkasından, elini sızıntı yapan alnına bastırarak. "Ama onları neyin öldürdüğünü görmedik."

Zander uzun bir süre etrafımızda yatan birkaç yaratığı incelerken kaşlarını çatıyor. "Şu anda bu askerler için yapabileceğimiz bir şey yok, onları düzgün bir şekilde gömmek dışında. Yaşayanlara odaklanmalıyız." Devam ediyor.

Ama etrafımızdaki acıları gördükçe ayaklarım durdu. "Yaşayanlar", acı dolu inilti gerçeği işaret ediyorsa, bunu zar zor yapan birçok kişiyi içeriyor. Ulysede'nin altın zırhını giymiş bir asker iki büklüm olmuş, bağırsaklarının dışarı dökülmesini engellemek için ellerini karnına koymuş. Horik bir keresinde bir cadıyla kavga ettikten sonra aynı şekilde gelmişti ve Gesine'nin onu kurtarması bütün gece sürmüştü. Yakınlarda, soluk yüzlü bir asker destek için bir nethertaur cesedi kullanıyor, sol kolu tendonlardan başka bir şeyle bağlı olmadan yanında asılı duruyor.

"Romeria," diye sesleniyor Zander, onu takip etmediğimi fark edince. "Devam etmeliyiz."

Devam etmeyi, diğerleri gibi geçip gitmeyi sessizce reddederek başımı sallıyorum. Elflerin iyileştirme yeteneğine rağmen bu askerlerden bazıları aldıkları ağır yaralardan kurtulamayacak. "Tüm askerleri gruplara ayırmalıyız, en kötü yaralara sahip olanlar bir bölgede toplansın, böylece önce onlar tedavi edilebilir."

Zander iç geçirerek adımlarını geri çeker, yüz ifadesi yumuşar. "Hiçbirini iyileştiremezsin. Dinlenene kadar olmaz," diyor nazikçe. "Ve o zaman bile, hepsine yardım edemeyeceksin."

"Biliyorum. Ama köprünün karşısında şifacılar var."

"Kendi taraflarındaki uzuvları ve etleri onarmakla meşgul olmadıklarını varsayıyorsunuz."

"Artık taraf yok. Bu işte hepimiz birlikteyiz." Yine de haklı. Ybaris'in canavar yağmuruyla nasıl başa çıktığı hakkında hiçbir fikrimiz yok. Gökyüzü Mordain'in Gölgelelerinden gelen sürekli ateş patlamaları ve kayalık patlamalarla yanıyordu. Onları aşabilen her şey Kienen'in önderliğindeki Ybarisan kılıçlarıyla karşılaşmış olmalı.

Yeni Ybarisan komutanım hayatta mı? Tanrım, umarım öyledir. Ybaris'te güvendiğim tek kişi o, Agatha'dan başka, eski büyücü ve Gesine'nin beni bulmak için bir arabaya saklanan suç ortağı.

Usta Kâtip dün gece hayatta kalmış olabilir mi? Zander dudaklarını büzer ama başını sallar. Bir askere el sallıyor, yaralıların toplanması ve ciddiyetlerine göre ayrılması emrini iletir.

Gaellar, "En kritik olanları memurların çadırlarına getirin" diye ekliyor.

Zander Elisaf'a döner. "Ybaris'in kraliçesinin emri üzerine şifacıları geri getirin. Ne kadar ayırabilirlerse."

Elisaf keskin bir nefes alıyor -yarıktan sürünerek çıkan ve uçan şeyleri gördükten sonra kimse yarıktan geçmeye hevesli değil- ama başını sallıyor. "Olmuş bilin." Geldiğimiz yoldan geri yürüyor.

Zander elimi tutuyor. "Bu daha mı iyi?"

"Hayır," diye homurdanıyorum, güçlü kuvvetli adamların yürüyemeyenleri kaldırışını izlerken. "Kendimi çok çaresiz hissediyorum."

Yumuşak bir gülümseme sunuyor. "Benim türümün yapamayacağı bir şekilde başkaları için acı çektiğini biliyorum. Ve bu övgüye değer.

Ancak bu işi devrederek elimizden geleni yaptık. Şimdi başkasına devredemeyeceğimiz acil bir sorunumuz var."

"Kettling ordusu."

"Kettling ordusu. Atticus'un ordusu." Çenesini Abarrane'e doğru salladı. "Bize atları getir."

Birkaç dakika içinde eyerlerimizi giydik, küçük bölüğümüz hızla ilerliyor, kampın dış sınırlarını geçerken askerler bizim için ayrılıyor.

Gaellar abartmıyordu. Süvariler uçsuz bucaksız arazide gürleyen bir bulut gibi ilerliyor, yeşil bayrak havada dalgalanıyordu.

Jarek, "Yavaşlamıyorlar," diye belirtiyor, atı ön ayakları üzerinde kayıyor, muhtemelen binicisinin endişesini hissediyor.

"Onları yavaşlatacağız." Eyerimden kayıyorum, bacaklarım yorgunluktan neredeyse bükülüyor. "Onu tut, olur mu?" Dizginlerimi Jarek'e attım.

Zander kaşlarını çatıyor. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Bugün attan düşmemeyi tercih ederim." Diğerleriyle arama biraz mesafe koyduktan sonra duvardaki korkunç, ateş püskürten gargoye benzeri yaratığı arıyorum. Hareket etmedi ama bu mesafeden bile menekşe rengi gözlerini üzerimde hissedebiliyorum.

Endişemi yutuyorum, işe yaraması için dua ediyorum. "Caindra! Sana ihtiyacım var!"

Gökyüzünde seken tiz bir çığlıkla ejderha kendini havaya fırlatır, devasa kanatları aşağıdaki tozu savurmaya yetecek bir güçle pompalanır.

Devasa bedeninin bize doğru süzölüşünü izlerken içimde huşu ve dehşet karışımı bir duygu kabarıyor, güneş onun pullarında parılıyor, çivit mavisi ve pembe altın rengini öne çıkarıyor.

Atlarımız yırtıcı hayvanın yaklaştığını hissettiklerinde dans eder ve dizginlerini çekerler. Onları pençeleriyle koparması onun için hiçbir şey olmaz. Bunu daha önce yaptığını görmüştüm.

Zander eyerinden kayıyor ve yerde bana katılıyor. "Onun geleceğini nereden biliyordun?"

"Ben yapmadım. Bir önseziydi." Onunla aramızda bir bağ olduğunu hissediyorum. Belki sırrını bildiğimden -hem halktan hem de krallardan saklanarak bir genelev sahibi olarak sürdürdüğü alternatif hayatını- belki de kendini müttefik ilan ettiğinden.

Benim dikkatim onun üzerinde ama Zander'ın koyu kahverengi gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor, eli kalçamı yumuşatıyor. "Beni şaşırtmaktan hiç vazgeçmeyecek misin?"

Parmak ucumu uzatıp çenesinin köşeli çizgisi boyunca gezdiriyorum. Altın sarısı saçları ve canavar kanına bulanmış yüzüyle bile tanıdığım en çekici erkek. "Umarım öyle değildir. Önümüzde uzun yıllar var. Bayatlayabilir."

Çenemi kavırıyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "O yılları hoş karşıyorum, bayat ya da başka türlü."

"Bunun için uygun bir zaman olduğunu sanmıyorum," diye fısıldıyorum dudaklarına.

"Belki değil, ama kesinlikle buna ihtiyacım vardı."

"Ben de öyle." Gözlerimi kapatıp yakınlığının tadını çıkarıyorum, kollarının arasında eriyip sonsuza dek orada kalabilmeyi diliyorum.

Açıklığa indiğinde Candra'nın altındaki zemin titriyor.

Zander ağır bir iç çekişle omzumdaki bir şeyi fırçalayarak uzaklaşıyor.

"O da neydi?"

"Bir şeyin dışının parçası." Orduya doğru dönerken yüzümdeki dehşet ifadesini kaçırıyor. "Planın işe yaradı."

Körükler toynakların koşturmasını taşıyor, daha fazla yeşil bayrak havada dalgalanıyor. Çok geçmeden sıralar yavaşlayarak önce dörtmala, sonra tırısı geçer, ta ki elli adım ötede bir düzine atlı askerden oluşan bir duvar oluşana dek.

"Elbette işe yaradı. Kim en azılı müttefikimizle kavga edecek kadar aptal olabilir ki?" Candra'nın eğildiği yere yaklaşıyorum. Hudem'in ayı öncesinden beri ilk kez ona yaklaşıyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, elimi burnunun üzerinde kaydırmak için uzanıyorum. "Bizi kurtardın." Yarıktan çıkan o wyvernler saldırmış olsaydı, bu sabah çok farklı görünürdü.

Burada duruyor olmayabilirdik.

Eğer beni anlıyorsa, hiçbir ipucu vermiyor. Candra bir zamanlar Goat's Knoll'un barmeni ve sırların efendisi olarak sahip olduğu formu hatırlıyor mu, şimdi periler burada ve o bir ejderha olarak kalmaya mahkum edildi? Sanırım bunu asla bilemeyeceğim. Ona sormanın bir yolu yok.

Menekşe rengi gözlerindeki yansımamı yakalıyorum; Prenses Romeria'nın bu dünyada kendi yüzüm olarak kabul etmek zorunda kaldığım yüzünü. Yüzümdeki buruşukluk bir anda geri dönüyor ve rüzgârın savurduğu, kabuk bağlamış kan tarafından yerinde tutulan vahşi yelelerime bakıyorum. Siyah lekeler yanaklarımı kaplıyor ve

Alnım. "Neden kimse bana böyle göründüğümü söylemedi?" Bu canavarlara sadece yakınlıklarım ile dokundum.

"Sanki bir savaştan sağ çıkmışsın gibi mi?" Zander'ın sesi mizahla doludur. "Bu kadar kibirli olduğunu fark etmemiştim."

"Bir fıçı mürekkebe dalmış gibi görünüyorum!"

"Ve onu yıkamaya yardım etmek için sabırsızlanıyorum," diye karşı çıkıyor, sesi alçak ve mevcut çıkmazımıza aykırı.

Jarek, atları Gaellar'la birlikte terk edilmiş, kılıçları çekilmiş Abarrane'nin yanında yürüyor. "Daha iyi görünüyorsun." Nefes alıyor. "Daha iyi de kokuyorsun."

Caindra'nın burnundan çıkan sıcak hava üzerime doğru esiyor. "Oh, bu komik, ha?" Alay ediyorum.

Karşılığında ikinci bir huff alıyorum. En azından artık Jarek'in bedenini pençeleriyle ikiye bölmeye iki saniye kalmış gibi görünmüyor.

"Şimdi plan nedir?" Jarek'in kısılmış gözleri askerleri süzüyor.

Zander onun yoğun bakışlarını paylaşıyor. "Konuşmak için kimi göndereceklerini görmek için bekleyeceğiz-"

"İşte orada!" Abarrane kılıcının ucunu uzakta yüksekte asılı duran mor bayrağa doğrultuyor.

Bellcross'un elçisi at duvarını yarararak geçerken yanımda, Zander'in omuzları rahatlamış bir şekilde çöküyor. "Bu her şeyi değiştirir. Gelin. Onlarla yarı yolda buluşacağız."

"Uslu durduğundan emin ol." Jarek suçlayıcı bir parmakla Caindra'yı işaret eder, o da hırlayarak karşılık verir.

Arkasını dönerken göz devirmesini yakalıyorum. "Tabii ki uslu duracak. Lord Rengard bizim müttefikimiz ve bu orduya ihtiyacımız var." Caindra'ya bilmiş bir bakış attıktan sonra diğerlerine katılıyorum.

Yirmi atlı ve biniciden oluşan bir bölük, aralarında belirgin bir boşluk bırakarak bize doğru ilerliyor ve iki grup oluşturuyor.

Önce Lord Rengard'ı seçiyorum, zırhı sabah güneşinin ışığında parlıyor, mor tüyleri onu işaret ediyor. Uğursuz durum bile eyerinden inerken dudaklarındaki gülümsemeyi azaltmıyor. Kalkanlarında Bellcross'un armasını taşıyan askerler lordlarını takip etmek için koşuştururken, doğu yeşili giyenler atlarının üzerinde, yüzlerinde temkinli bir ifadeyle kalıyorlar.

"Sizi canavar kanına bulanmış olarak görmeyeli epey zaman oldu, Majesteleri." Lord Rengard, Zander'in ellerini, kuzeye, Taşkale'ye yaptığımız uzun yolculuk için erzak götürdüğü sabah karşılaştıklarında yaptığı gibi sıkıyor. Sanki binlerce adamdan oluşan devasa bir ordu yakınlarda emir beklemiyor gibi.

"Çağırma cevap verdin, sevgili dostum."

"Elimizden geldiğince sert sürdük. Yeterince sert olmadığımız için üzgünüm."

"Korkmayın, çok geçmeden Islor'u savunma fırsatınız olacak."

Lord Rengard Zander'in yüzünü inceliyor, yüzünde şaşkınlık ve merak karışımı bir ifade var. "Son konuştuğumuzda Venhorn'da kehanetin peşindeydin. Görünüşe göre onu bulmuşsun."

Zander sırtıyor. "Öyle görünüyor."

"Ayrıca mektubunuzda bazı önemli ayrıntıları atlamışsınız gibi görünüyor." Candra'ya bakar.

"Dahil edilemeyecek kadar çok şey vardı ama zamanı gelince hepsi açıklanacak."

Lord Rengard'ın ilgisi bana yöneldi. Başını eğip selamlamadan önce bir an geçti. "Prenses Romeria."

"Kraliçe Romeria," diye düzeltiyor Zander. "Ybaris ve Ulyse'de'nin."

Kaşlarını çatıyor. "Zamanı gelince, gerçekten."

Bu selamlaşma bittikten sonra Zander dikkatini diğer yarıya çevirir. "Doğu ordusu, buraya kardeşim tarafından gönderildi." Heybetli bir ses tonu benimsedi. "Sizi şimdi kim yönetiyor, çünkü General Adley olmadığını biliyorum."

Abarrane kıkırdar. Ne de olsa Lord Adley'in oğlunun kafasını bedeninden ayıran onun kılıcıydı.

"Ben Amos. Bu adamlara ben liderlik ediyorum," diye anons ediyor bir erkek. Tüyden bir tüyü ya da görkemli bir zırhı yok, yüksek rütbesini gösteren hiçbir şey yok. Bir orduya komuta etmek için fazla genç görünüyor, gerçi onun türünde görünüşün aldatıcı olabileceğini biliyorum. Yine de göğsünü kabartıyor.

"Majesteleri," diye tıslıyor Abarrane, tıpkı Boaz'ın bir zamanlar bana yaptığı gibi subayı azarlayarak. "İslor'un gerçek kralının huzurundasınız."

Zander öfkesini dizginlemek için havaya vuruyor. "Peki sen Lord Adley için kimsin ki seni Kettling'in ordusunun başına general olarak atasın?"

Amos cevabını verirken duraksıyor, sanki ne kadar doğruyu söyleyeceğine karar veriyormuş gibi. "Ben Lord Adley için hiç kimse değilim. Onunla hiç konuşmadım. Bana isim vermedi... Majesteleri," diye duraksayarak Abarrane'e baktı. "Kral verdi."

"Kral. Yani kardeşim," diyor Zander eşit bir şekilde. "Açıkla."

"Ekselansları bize hemen buraya yürümemiz için emir vermek üzere surlardan ayrıldı. O sırada komuta bende değildi. İkinci komutan bile değildim. Ama üstlerimi görevden aldı ve bana komutanın bende olduğunu söyledi."

"Üstler. Çoğul."

"Evet. Dört tane, Majesteleri." Amos yutkundu. "Onları teker teker bir çadırın içine çekti ve sanırım söyleyecekleri hoşuna gitmedi."

Zander düşünceli düşünceli dudaklarını büküyor. "Demek Adley kardeşime de bana verdiği kadar sorun veriyor. Hiç şaşırtıcı değil," diye mırıldanıyor, daha çok kendi kendine. "Peki tam olarak ne emretti?"

"Ekselansları bizi buraya, yarığa, düşman Ybarisan istilacılarına karşı savaşmaya gönderdi." Amos'un gözleri üzerine dikildi, ifadesi sertti.

Caindra hırlarken derin bir gümbürtü içimi titretiyor, dudakları dişlerini ortaya çıkarmak için yukarı doğru kıvrılıyor.

Genç generalin yüzü soluyor ve Abarrane ile Jarek'in kıs kıs gülmesine neden oluyor.

Zander onları görmezden gelerek yaklaşıyor, Amos'un atının üzerinde oturmasından ve kendisinin atsız olmasından etkilenmemiş gibi görünüyor. "Peki sana başka bir emir verdi mi Amos? Benimle ya da Ekselansları ile ilgili bir şey?" Onu yakından izliyor.

Amos sanki bana bir an bile bakmaya korkuyormuş gibi Zander'e odaklanmaya devam ediyor. "Islor adına yarık ordusuna yardım edeceğimizi ve hainlerimizle ilgilenmek için yakında geleceğini söyledi."

Zander derin bir nefes alır. "O halde emirlerinizi sorunsuzca yerine getirebileceğinizi bilmek sizi mutlu edecektir General. Piyadeler ne kadar geride?"

"En fazla yarım günlük bir yürüyüş."

"Rift Komutanı!" Zander arkasına uzanıyor ve Gaellar elinde atlarımızın dizginleri, tırıs la ilerliyor.

Yeniden ata biniyoruz ve Zander süvari duvarına doğru ilerlerken onu takip ediyorum, kalbim boğazımda güm güm atıyor. Keşke serseri oklara karşı bir hava kalkanı kurabilseydim. Elbette kimse ikimizden birini vurmak gibi aptalca bir şeye kalkışmaz.

Savaş yorgunu ve kana bulanmış olsa da Zander atının üzerinde heybetli bir şekilde oturuyor. "Islor'un askerleri! Benim adım Zander. Bazılarınız beni kral olarak tanırken, diğerleri bana bu şekilde hitap etmeyi reddedecektir. Önümüzdeki bu karanlık günlerde, beni dinlediğiniz sürece hangi tarafı seçtiğiniz önemli değil, çünkü zaman bizim müttefikimiz değil." Aygırının önce sağa, sonra sola doğru birkaç adım atmasına izin verirken derin sesi tüm gözleri üzerine çekiyor. "Cirilea isyanın sancılarını çekiyor ve biz onun kaderini bilmiyoruz. Kral Atticus, Kier askerlerine karşı savaşmak için doğuya gitti ve Islor'u kendileri için bölmeyi planlayan doğulu lordlar tarafından topraklarımıza kabul edildi. Onlar Islor'un gerçek hainleridir ve ihanetlerinden dolayı yargılanacaklardır."

Amos'un gözleri açılır, bu haber onu gerçekten şoke etmiştir.

"Ancak Islor'un basit hainlerden çok daha büyük sorunları var. Yarık açık."

Nefes sesleri.

Lord Rengard'ın dudaklarından bir lanet döküldü.

Zander önündeki yüzlere bakar, üzerlerindeki dehşet, korku ve öfke ifadelerini inceler. "Eminim şimdiye kadar hepiniz fark etmişsinizdir, yeni bir çağa girdik, herkes için umut dolu bir çağa. İki bin yıldır başımıza bela olan kan laneti sona erdi. Islor'un ölümlülerini lekeleyen zehir artık bizi ilgilendirmiyor. Bu Ybaris Kraliçesi Romeria sayesinde oldu!"

Sayırsız göz beni kavrarken küçölme dürtüsüne karşı mücadele ediyorum.

"Kraliçe Neilina öldü. Kraliçe Romeria'nın hükümdarlığı altında, Ybarisalıları artık Islor için bir tehdit değil. Onlara karşı bir savaş olmayacak. Artık ortak bir düşmana karşı birleştik ve Ybaris ve Mordain Islor'un yanındayken galip geleceğiz!" Sesi, mayalanacağını umarak iliklerime kadar işlemesine izin verdiğim bir güven yansıtıyor.

Ancak, tek tük kişnemeler ya da toynak sürtünmeleri dışında, ordu sessizliğini koruyor. Tezahürat yok, alkış yok, Islor halkının kafasının nerede olduğuna, hangi krala inandıklarına dair hiçbir ipucu yok.

Ona inanıyorlar mı?

Onu takip edecekler mi?

Zander daha çok kendi kendine başını sallıyor. "Yarık, Islor'un geleceği için savaşırken kılıçlarınıza kucak açıyor. Önümüzdeki günlerde krallığımızın her birinize ihtiyacı olacak." Aniden döner.

Onunla birlikte Lord Rengard ve General Amos'un beklediği yere doğru ilerliyorum.

"Mümkün olan en kısa sürede kampa girmelerini sağlayın," diye emrediyor Zander, ses tonundan ruh hali hakkında hiçbir şey anlaşılmıyor.

"Başka bir saldırıyı ne zaman bekliyorsunuz?" Lord Rengard soruyor.

Zander masmavi gökyüzüne bakıyor. "Güneş batmaz."

Kampa geri döndüğümüzde ELISAF bizi selamlıyor, Candra'nın gölgesi taş tüneğine giderken üzerinden geçiyor.

"Çoktan dönmüşsünüz."

"Köprüyü geçmeme gerek yoktu. Ybarisalılar buraya doğru geliyorlardı. Majestelerinin yeni komutanı ve Mordain'in Gölge lideri."

Rahatlayarak iç çektim. Tek müttefiklerimden ikisi geceyi sağ salim atlattı. Yetenekli savaşçılardan daha azını beklememem gerekirdi ama bir parçam, bana olan bağlılığı göz önüne alındığında, diğer Ybarisalıların Kienen için Nulling canavarlarından daha büyük bir tehdit olabileceğinden endişeleniyordu.

"Kienen'in isteği üzerine yanlarında bir düzine şifacı getirmişler. En güçlülerinden bazıları."

"Değerini bir kez daha kanıtlıyor." Zander memnuniyetle başını sallıyor. "Şimdi neredeler?"

"Şifacılar çadırlarda iş başında. Diğerleri kapıların yakınında bekliyor ama-"

"En iyisi onlarla hemen konuşmak." Zander topuklarını atına vurur.

"Lord Telor'u bulmuşlar," diyor Elisaf aceleyle, onu oyalayarak. "Yaralanmış. Yanında bir şifacı var ama onu gördüğünde pek emin görünmüyordu." Mavimsi yüzü çatlıyor. "Nasıl hâlâ nefes alabiliyor, aklım almıyor."

Zander'in bakışları bana kayıyor ve gözlerindeki soruyu görüyorum. Lord Telor belki de Islor'un siyasi arenasındaki en güçlü müttefiki, hatta Lord Rengard'dan bile daha güçlü. Ama dahası, o eski bir dost.

Başımı sallıyorum. Önemli büyücülük yeteneklerimden bir kıvılcım bile henüz kendini göstermedi.

Elisaf tereddüt eder. "Eğer söyleyecek önemli bir şeyiniz varsa, şimdi söyleyin. O orada." Yakındaki büyük gölgeliğe doğru başını sallıyor.

"Ona git," diye ısrar ediyorum. "Kienen ve Solange'ı bulacağız."

"Tamam." Zander atından atlayıp çadıra doğru koşuyor, ama suçlayıcı bir parmağını bana doğrultmadan önce değil. "Bensiz Ybarisan tarafına geçme." Jarek'e, "Bensiz Ybaris'e geçmesine izin verme," diye yineledi. Bununla birlikte, çadıra girdi.

"Ona izin vermeyin. Komik," diyor Jarek kuru bir sesle. "Seni tanımıyor mu?"

Gülmeye çalışıyorum ama enerjimi toplayamıyorum bile, gecenin kaosu ve sonrası her geçen an üzerimde daha da ağırlaşıyor. Güneş vuruyor ama kaybolması ve yeni bir dehşet dalgasının gelmesi uzun sürmeyecek. "Gidip bir şifacı bulmalısın. Solgun görünüyorsun."

"Daha sonra. Diğerlerinin onlara çok daha fazla ihtiyacı var. Ama senin dinlenmeye ihtiyacın var Romeria," diyor Jarek yumuşak bir sesle.

Onun yıpratıcı ve sert olmayan bir ses tonu kullandığını duymak çok nadirdir. "Biliyorum ama bunun için vaktimiz yok. Kienen ve Solange gezmek için karşıya geçmediler." Benimle konuşmak istiyor olmalılar. "Periler resmen burada olduğuna göre neler olduğunu anlamak için Ulysed'e dönmem gerekiyor. Ve Cirilea'da durumun ne kadar kötü olduğunu bilmemiz gerekiyor. Peki ya doğudaki Atticus?" Bexley sanki yaklaşan savaştan sağ çıkamayacakmış gibi konuşuyordu.

"Jarek haklı," diye onaylıyor Elisaf, ikisi arasında ender rastlanan bir durum. "Birkaç saat ara verelim. Sana bir çadır bulalım ve-"

Caindra'nın kulakları sağır eden kükremesi sözlerini kesiyor. Bu bir uyarı, tıpkı dün gece Nulling canavarları yaklaşırken yaptığı gibi.

Kafalar yarığa doğru savruluyor ve hepimiz kırmızı bir wyvern'in kanatlarını sertçe çırparak dışarı çıkmasını izliyoruz. Askerler alarm veriyor ve silahlara koşuyor.

Ama gökyüzünde yükselirken bizimle ilgilenmiyor gibi görünüyor.

Pençelerindeki altın parıltısı dikkatimi çekiyor. "O da ne... Bir şey taşıyor."

Jarek'in gözleri kısıılır. "Ya da biri."

Güneş ışınları rüzgârda dalgalanan parıldayan kumaşı, kucaklanmış bir bedeni yakalıyor.

Korkudan midem bulanıyor.

Hayır. Olamaz.

"Beni Northmost'a teslim edersen seni o yüzüğün üç katı büyüklüğünde bir yakut kolye ile ödüllendireceğime söz veriyorum."

"Sana inanmıyorum," diye söyleniyor Kaptan Aron, elleri Tempest'ın dümeninde tembelce sallanırken. Gün doğumu beraberinde yelkenleri dalgalandırmaya yetecek kadar hafif bir esinti getirmişti. Mürettebatı neşelendi.

Ağzım açık kaldı. "Bir kraliyet ailesi üyesinin yemininin dürüstlüğünü mü sorguluyorsunuz?"

İç çekiyor. "Peki bu kolye şimdi nerede? Botunda mı?"

"Hayır. Kasada, en değerli mücevherlerimizin tutulduğu yerde." Alaycı bir ifadeyle ekliyorum, "Kim mücevherlerini botunda saklar ki?"

"Arkadaşınız sizi Westport'a götürmem için bana bir kolye sözü verdi ve bu kolye onun botunda."

"O benim yoldaşım değil. O beni esir alan kişi," diye tıslıyorum. "Ve sen de onun kraliyet ailesine karşı işlediği suça yardım ediyorsun. Bunun cezası ölümdür. Ayrıca çizmesindeki kolye benim teklif ettiğim kadar değerli değil. Bilmem gerekirdi. İkisi de benim!" Tyree rıhtıma varır varmaz mücevherlerimi elimden aldı. Yüzüğümü takas etmek için kullandı.

gemiye bindik ve sonra kaptan Skatrana'nın limanına gitme fikrine karşı çıkınca, istemeyerek de olsa kolyemle anlaşmayı tatlandırdı. Sanki en sevdiği eşyalarından ayrılıyormuş gibi.

"Yine de sanırım buradan fersahlarca uzakta, saldırı altındaki bir şehirde değil, garantili ödüle bağlı kalacağım."

Öfkem kabarıyor. Bu aptalın kasamızda saklı hazineler hakkında bir fikri var mı? "Eğer akıllı olsaydın, benden çaldığı diğer yüzüğü de almakta ısrar ederdin." Deniz mercanı şeklinde işlenmiş altın bir kordon içine yerleştirilmiş beyaz bir inci. Zander'dan bir hediye.

"Sunacak başka mücevherleri mi var?" Kaptan Aron, tahta bir sandığa yaslanmış, yüzü kül rengi olmuş Ybarisan'a bakıyor.

Kötü durumuna rağmen Tyree sırtıyor. "Botumun içinde değil. Onu daha güvenli bir yere koydum." Kasıklarını okşuyor ve ben yüzümü buruşturuyorum.

Kaptan Aron dikkatini tekrar ufka çevirerek, "Bu rahat olamaz," diyor. "Ya da güvenli."

"Oh, güven bana, güvenli. Prenses için ekstra güvende tutuyorum." Melez bana göz kırpmıyor.

"Duyduğuma göre, serçe parmağıma olduğu kadar senin sikine de yakışmış." Kaptan kahkahalara boğulurken sırtımı onlara dönüyorum ve uzaklarda kalan topraklarımı izliyorum. Dalgalar yüzeyin hemen altındaki kayaların üzerinde kırılıyor. Kaptanın dün gece ne demek istediğini anlıyorum. Orada her ne bekliyorsa, kesinlikle teknemizi parçalayacaktır.

"Tekneden inmek için bu acele niye?" Tyree sesleniyor.

"O haklı. Cirilea'da gördüklerimizi göz önüne alırsak, denizde daha güvendedeyiz," diye ekliyor Kaptan Aron.

"Elbette değiliz." Sirenler insanları bu sulardan uzak tutmak için uydurulmuş bir masal değil. Bunu herkesten çok onun bilmesi gerekirdi.

Kaptan harap olmuş elbisemi inceliyor. "Eğer ihtiyacınız olan kansa, benimkini bir bedel karşılığında takas etmeye hazırım. Ben zehir almadım."

Tekliften duyduğum tiksintiyi gizlemek için değil, her ne kadar iğrenç olsa da -çürük derili ve sararmış dişleri olan pis, kıllı bir hayvan- ama paniğimi gizlemek için arkamı dönüyorum. Koşullar göz önüne alındığında, artık çaresiz olmadığım için mutlu olmalıyım. Ama cevap bulamamak hoşuma gitmiyor.

Neden artık kan arzulamıyorum? Hudem'in ayı parlıyor ve ihtiyaç aniden yok mu oluyor? Öylece mi? Bu şekilde etkilenen sadece ben miyim? Ve bunu mümkün kılacak ne oldu? Tüm bu sorulara cevap bulmam gerekiyor ve bunları Westport'ta bulamayacağım. Tabii oraya varabilirsek.

Ama Northmost'tan Bellcross'a ve Lord Rengard'a gidebilirim. Theon neler olduğunu bilir. Zander'a ulaşmanın bir yolunu da bulabilir. Çocukluktan beri arkadaşlar. Atticus yerine Zander'ı seçeceği kesin.

Kaptan Aron, sanki ruh halimi değiştirebilecekmiş gibi, "Arkadaşınız olmayan kişinin Westport'tan Ybaris'e, şifacıların olduğu yere geçerek yaralarından kurtulma şansı daha yüksek olacak," diyor.

"Beni en başta bıçaklayan oydu!" Tyree'nin kahkaha tufanı devam ediyor. "Seni temin ederim, Annika

ayakta duramayacak kadar güçsüzleşmemi bekleyecek ve sonra beni bir arabaya koyup boğazımı kesecek."

"Ve sonra hançerimi cesedinden geri alacağım," diye düşünüyorum.

"Gördün mü? En azından dürüst." Tyree gülümsüyor. "Westport'tan Shadowhelm'e koşacak ve kral ve kraliçeden güvenli bir sığınak için yalvaracak-"

"Ben yalvarmıyorum," diye çıktım.

Beni görmezden gelerek devam ediyor. "Annika'nın bir zamanlar insan oğullarıyla nişanlı olduğu düşünülürse, bunu kabul edebilirler."

"Hala onunla nişanlıyım." En azından teknik olarak. Annem ayarlamaları yaptı ve kimse resmi olarak iptal etmedi. "Peki sen bunu nereden biliyordun?" Çok az kişi biliyordu.

"Ybaris'in başardığı onca şeyden sonra, bildiklerime hâlâ şaşıyor musun?" Tyree derin bir iç çekti. "Yine de bunu hiç anlamadım. Bir insan kral ve kraliçe neden halklarının başına bir bela gelmesini ister ki?"

"Çünkü cehaletlerini göremeyecek kadar aptal ve nefret dolu olan diğer kraliyet ailelerinin aksine, bir ittifakın değerini anlıyorlar."

"Sanırım benden bahsediyor," diye fısıldıyor Tyree alaycı bir şekilde.

Kaptan başını sallıyor ama sırtıyor, atışmalarımızdan keyif alıyor.

"Ve ben ona hastalık bulaştırmazdım."

"Ama sen ondan beslenirdin." Yüzündeki eğlence kayboldu.

Omuz silkiyorum. "Eğer izin verirse."

"Eminim çok ikna edici olabilirsin." Gözlerinde soğuk bir parıltı var. "Artık ne burada ne de orada."

Bekle. "Neden böyle söylüyorsun?" Tyree bana olanlar hakkında ne biliyor? Bu Ybarisalıların sebep olduğu başka bir şey mi?

"Çünkü artık benimle nişanlısın."

Doğru. Bu aptallık. "Ben değilim! Bunu asla kabul etmedim." "Küçük bir ayrıntı."

"Annen de bunu asla kabul etmedi ve Atticus da bunu onurlandırmayı hiç düşünmedi. Beni kaçırdığına göre artık kesinlikle yapmayacak. Bunun için kelleni alacak. Hepinizin kellesini alacak!" Yakındaki denizcilere parmağımı salladım. Bazıları dudak büküyor ama çoğu dikkatimden kaçmak için eğiliyor, özellikle de amblemleri parlayanlar. Canım çekmediği halde neden onların kanı bana hâlâ zehir gibi geliyor?

Tyree rahatlamış gibi ellerini başının arkasında birleştiriyor. Güneş, lejyonerlerin geçtiğimiz haftalarda elflerin merth kılıcına olan ilgisini bastırdığı, kaslı ön kollarındaki çok sayıda gümüş yara izini parlatıyor. "Neyi dört gözle beklediğimi gördün mü Yüzbaşı?"

Kaynayan öfkeme rağmen gülümsüyorum. "O zaman yakında ölecek olman iyi bir şey."

Omuz silkiyor. "Olmayabilir. Westport'ta bazen şifacılar oluyor."

"Muhtemelen bunun için yeterince güçlü değil." Kalçasına doğru başımı salladım. Yaradan hâlâ kan sızıyor. Babamın bana hediye ettiği hançer, uyardığı kadar ölümcül olduğunu kanıtladı.

"Sürgündeki kral ve Ybarisan prensesiyle birlikte seyahat eden güçlü bir büyücüye dair söylentiler duydum," diyor Kaptan Aron ve konuyu Islor'a getiriyor. "Venhorn Dağları'nda, Northmost'a sadece birkaç günlük mesafede."

"Evet, Caster Gesine'yi biliyorum," diyor Tyree, az önceki esprisi buharlaşarak. "Onu bulabilsem bile, beni müstakbel eşimden daha hızlı öldüreceğini düşünüyorum."

"Ondan şimdiden hoşlanıyorum," diye takılıyorum ve Tyree'nin gözlerini devirmesini sağlıyorum. Zander'in böyle bir büyücüyle nasıl güçlerini birleştirdiği de istediğim başka bir cevap ama en büyük ağabeyim pek çok sır taşıyor.

"Bu aptallıktan kaçınamazsak, denizin bize vaat ettiğinden daha zarif bir ölüm olabilir." Kaptan Aron gözlerini kuzey ufkuna diker.

ROMERYA

TKamptan köprüye doğru ilerlerken burun deliklerimi ölüm kokusu kaplıyor. Çok az asker boшта, takımlar halinde çalışarak leşleri yarığa doğru taşıyorlar. Taşınamayacak kadar büyük olanların etrafı çıralarla çevrili, gece karanlığında alev almayı bekliyorlar. Bir zamanlar bu dağlarda Nulling canavarları arasında hayatta kalmış bir fidan olan Radomir'e göre, yanan canavar eti ve ateşin birleşimi zorlayıcı bir caydırıcı.

"İşte oradalar!" Kienen ve Solange'ı kapılarımızın yakınında, Elisaf'ın olacaklarını söylediği yerde görüyorum. Onlar da en az bizim kadar savaş yorgunu görünüyorlar; kan içinde kalmışlar, vücutları yorgunluktan çökmüş. Yanlarında bir avuç Ybarisan askeri ve bir pelerinin içine gizlenmiş küçük, yaşlı Kâtipler Efendisi Agatha var.

Jarek, Elisaf ve ben eyerlerimizden kayıyor ve müttefiklerimizi selamlamak için adım atıyoruz, sıkıntılı düşüncelerime rağmen yüzümdeki gülümseme önlenemez ve geniş.

"Ekselansları." Solange militanca bir selam veriyor. Üniformasının siyah maskesi ve miğferi sayesinde yüzü ve uzun kestane kahvesi örgüleri nispeten temiz.

kolunun altına sıkıştırdı. "Senden neşe görmeyi beklemiyordum." Yüz ifadesi taş gibi. Hiç kimse Gölge liderini ve Mordain'in Casters' Guild hiyerarşisindeki ikincisini sıcak ve tüylü olmakla suçlayamaz.

"Hepinizi tek parça halinde gördüğüm için rahatladım." Ve haklı olduğuma inandığım için canlandım. "Şifacıları getirdiğiniz için teşekkür ederim. Elisaf da onları istemeye gidiyordu."

Kienen başını eğiyor. Genç yüzü silinip temizlenmiş ama saç çizgisinin her yerinde sıkı bir mücadele verdiği kanıtı var. "Gecenizin bizimki kadar hareketli geçtiğini ve yardıma ihtiyacınız olabileceğini düşündük."

"İyi varsayım." Şu anda onu öpebilirim. "Orası ne kadar kötü?" Çenemi Ybaris'e doğru uzatıyorum.

"Sivillerin çoğu canavar seli ortaya çıkmadan önce güvenli bir mesafeye ulaşmayı başardı. Kaçınılmaz ölümler oldu ama beklediğimiz kadar çok değildi." Kienen Candra'ya bakıyor, savaşta oynadığı hayati rolü sessizce kabul ederek wyvernleri uzaklaştırıyor. "Herkes yorgun."

"Benim de kısa süre içinde yapmayı planladığım gibi, büyücüler yakınlıklarını telafi etmek için dinleniyorlar." Solange etrafımızdaki katliama bakıyor. "Sizin ve askerlerinizin bir çadır bulup güç toplamanız akıllıca olacaktır."

"Halkım güneşi yüzlerinde hissetmekten oldukça mutlu, eğer bu son şanslarıysa," diye duyuruyor arkamızdan derinden gelen bir ses.

Radomir'in yeni -daha doğrusu bize katıldığında eski yüzünü Ulysede'nin güvenliği içinde daha önce görmüş olmama rağmen bir an için afalladım. Bir zamanların iğrenç yaratığı

Gece, perilerin dönüşü fidanlara ikinci bir yaşam şansı verdi ve onları eski elf hallerine döndürdü.

Yine de, buradaki ilk gecemde Annika'yı bir kayaya bağlayıp köprüden aşağı atan kişinin aynı kişi olduğunu kabul etmekte zorlanıyorum. Onlar her yönden iki farklı insan. "Ama vardiyalı uyuyorlar. Ekselansları." Bana selam verdi ve hemen ona uyan Kienen'e başını salladı. İkisi ilk karşılaşmamızda ezeli düşmanımızdı. Zander ikisini de öldürmeye hazırdı ve onlara güvenmekte zorlanıyordu. Bu benzerlik yüzünden birbirlerine bağlanmış görünüyorlar.

"Peki halkınızdan kaç kişi dağlara kaçtı bile?" Jarek, her zaman alaycı olan, soruyor.

Radomir cevabını tartıyormuş gibi duraksıyor. "Bildiğim kadarıyla biri," diye itiraf ediyor. "Ve Ekselanslarına söz veriyorum, bu savaş sona erdiğinde onu bizzat avlayacak ve cezasını kılıcım ile vereceğim."

"Birkaç asker kaçağı için endişelenerek enerjinizi boşa harcamayın. Takviye kuvvetlerimiz yolda." Onlara yeni gelen iki ordudan bahsediyorum. Ama aklımın ön planında bu yok. "Ortaya çıkan kırmızı wyvern'i gördünüz mü?"

Kienen, "Bunu gözden kaçırmak oldukça zordu," diyor.

"Doğru. Ama avucunun içinde ne olduğunu gördün mü? Bana bunun düşündüğüm şey olmadığını söyle."

"Fark ettik." Solange'ın kurnaz bakışları, ince dudaklarını endişelendiren Agatha'ya yöneliyor. "Yalanlara davetiye çıkarmak istemiyorsanız bunu size söyleyemeyiz Majesteleri."

Yanımda, Jarek küfrediyor.

"Yani Neilina'nın yarığa düştükten sonra hayatta kalmasının mümkün olduğunu mu söylüyorsun?" Boğazına sapladığım jetonlu bıçağı bir an için unutun.

"Kraliçe düşüşten sağ çıkamadı." Solange büyüğüne doğru başını sallar; bu, onun yapması gereken açıklamanın bu olduğunun açık bir işaretidir.

"Elementallerin boynundaki altın tasmayı çıkarmanın sadece iki yolu var. Ya Kraliçe Neilina'nın dokunuşuyla ya da onun ölümüyle." Agatha çantasının içinden parıldayan bir yüzük çıkarıyor. "Dün akşam hepsi açıldı."

"Bize elementallerin artık tasmalı olmadığını mı söylüyorsunuz?" Panik Jarek'in sesini doldurur. "Hepsi her an kaderleri çağırabilir."

"Ybaris'in kraliçesinin onları buna zorlamasının aksine mi?" Solange sert bir şekilde karşılık verir.

"Artık tasmalı değiller," diye onaylıyor Agatha. "Ama kadere karışmak için acele eden elementaller konusunda endişelenmen gerektiğini sanmıyorum."

Artık yakasız elementaller umurumda değil. "Neden o wyvern Neilina'nın bedenini yarıktan dışarı taşıyın ki?"

"Gerçekten de güzel bir soru. Kaderler entrikalar çevirirken neyin mümkün olup olmadığını pek anlamıyor gibiyiz. Her yeni günle birlikte bu daha da netleşiyor." Agatha'nın kırışmış alnı bilmiş bir bakışla kalktı. "Kraliçe Neilina'nın boynunu saran o cıfcaflı simgenin ona ne amaçla hizmet ettiğini sık sık merak etmişimdir. Ya da, daha büyük olasılıkla, bağışçıya ne amaçla hizmet edebileceğini."

Aoife. "Kader asla almadan vermez." Ve Aoife, Neilina'ya Islor'a karşı kullanması için ölümcül bir silah olan Prenses Romeria'yı verdi.

Başını hafifçe sallıyor. "Çok uzun zaman önce yapılan çağrının gerçek bedeline tanıklık etmiş olabiliriz. Kraliçe Neilina hiç şüphesiz yarığın içine düştü ve kesinlikle hayatta kalamadı. Kimin çıktığına gelince... Romeria'nın farklı bir versiyonuna sahip olduğumuz gibi, Neilina'nın da başka bir versiyonu mu? Belki de. Ama ben çok daha kötü bir şey olmasından korkuyorum."

Büyücünün ne demek istediğini anladığımda, Jarek'in az önceki lanetini tekrarlıyorum. "Aoife buraya daha önce de geldi." Ve Malachi'nin geri dönmek istediğini biliyoruz. Sofie'nin beni Islor'a göndermesinin tek sebebi buydu. "Bana endişelenmemiz gereken bir değil, iki kaderimiz olabileceğini mi söylüyorsun?"

Agatha'nın kısılmış ifadesi şüphelerimde haksız olmadığımı doğruluyor. "Keşke aksini söyleyebilseydim."

Midem ani bir bulantıyla çalkalanıyor. "Sadece Malachi'ye değil, Aoife'a karşı da nasıl savaşacağız?"

"Bunu bir kez yaptık ve açıkça başarılı olduk, ancak nasıl olduğu bir sır olarak kalmaya devam ediyor."

Perilerin bunca yıldır koruduğu o geniş kütüphanede cevaplanabilecek bir gizem. Gesine benim için, geleceğimiz için hayati bilgiler içerdiği konusunda kararlıydı. "O kâtipleri Ulyse'de'ye ne kadar çabuk götürebiliriz?"

"Dün yollarımız ayrılır ayrılmaz mektupları gönderdik ve gün doğarken Başbakan'dan bir yanıt aldık." Agatha ve Solange bir kez daha bakışır ve bu kez yaşlı büyücü başını eğerek üstlerine saygı gösterir.

"Başbakan, kâtip talebini yerine getirmeyeceğini açıkladı."

"Bu ne anlama geliyor? Romeria Ybaris'in kraliçesidir. Bunun bir emir olduğunu açıkça belirttiniz mi?"

istek?" Jarek Gölge'ye bakar.

Solange bir adım öne çıkarak ona meydan okuyor. "Ekselanslarının ihtiyaçlarını kendi kanıyla yazsaydım daha net olamazdı."

"Ve yine de bizi görmezden geliyor."

"Lorel kesinlikle Kraliçe Romeria'yı görmezden gelmiyor." Agatha'nın ses tonuna bakılırsa daha fazla kötü haber gelecek. "Başbakan belli ki kâtiplerin kehanete yardım etmek için ne kadar uğraştıklarını öğrenmiş ve tüm kâtiplerin loncalarına ihanetten yargılanmaları gerektiğini duyurmuş. Benim burada olduğumu da öğrenmiş ve Gölgeler'den beni Mordain'e geri götürmelerini talep etmiş ki suçlarımın cezasını uygun bir şekilde çekebileyim."

"Ama yine de Neilina'nın Ianca'yı en başta bir kader çağırmaya zorlamasına göz yummaya hazırды," diye mırıldanıyor Solange. "Hatta konseyin önünde bunun imkânsız olduğunu söyleme cüretini bile gösterdi."

"Lorel'in başbakan olmasını sağlayan kraliçe mi?" Agatha homurdanıyor. "Politikayı dürüstlüğün önüne koyan birinden başka ne beklersin ki? Ama o kraliçe öldü ve sizi temin ederim ki Lorel hâlâ suçunu kabul etmeyecektir."

"Ve yeni bir Ybarisan kraliçesi her şeyi değiştirir." "Lorel de bu yüzden bu yolu seçti."

İki oyuncu sanki biz burada değilmişiz gibi ileri geri konuşuyor.

"Başbakan beni neden düşman edinmek istesin ki?" Sözünü kestim.

"Çünkü senin zaten bir kraliçe olduğunu varsayıyor. Senin sahte bir kraliçe olduğunu ve Mordain'in Ybaris'in egemenliğinden kurtulduğunu ilan etti." Agatha'nın yüzü acımasızlaşır. "Mordain'i sorguladıktan sonra

Ybaris ve Islor'da yaşananlarla ilgili son bilgi kırıntısına kadar ortaya çıkarma umuduyla kâtipleri idam edecektir."

Midem bulanıyor. "Kaç kişi?"

"Hepsinden korkuyorum." Yaşlı büyücünün buruşuk yüzünü acı dolduruyor.

"Ama yapamaz!" Kâtiplere ihtiyacımız var.

Solange, "Neilina olmadan Lorel, Başbakan olarak konumunun tehdit altında olduğunu biliyor ve bunu korumak için gerekli olduğunu düşündüğü her şeyi yapacaktır," diyor biraz da acıyla. "Ybaris'ten tam bağımsızlığını ilan etmek için yeni bir hükümdar fırsatını kullanmak onun en iyi hamlesi."

"Peki sen bu konuda ne hissediyorsun?" Kienen araya giriyor, şimdiye kadar sessizdi, sabit bakışları Solange'ın üzerindeydi.

Ona ters ters bakıyor. "Burada seyirciyle ne yapmaya çalışıyorsun, Ybarisan askeri? Nasıl hissettiğimi çok iyi biliyorsun," diye tersliyor ve birbirlerini mevcut rollerinin ötesinde tanıdıklarını hissetmeden edemiyorum. "Uzun zamandır krallığımın Ybaris'in altından çıkmasını dilediğim bir sır değil. Çocukken bir kenara atıldık ve yakınlıklarımız işe yaradığında hizmetkâr olarak geri dönmemiz beklendi. Şimdi buradayız, iki kraliyet ailesi arasında toprak ve güç için yapılan bir savaşta savaşmak üzere yarığa çağrıldık ve onların emirlerini yerine getirmemiz bekleniyor. Çok uzun zamandır Kraliçe Neilina'nın kaprislerine kukla olduk."

"Kraliçe Neilina öldü," diye hatırlatıyorum ona.

"Evet, senin elinle. Lorel'in Malachi'nin isteğiyle buraya geldiğinizi bilip bilmediği henüz belli değil, ancak öğrendiğinde bunu tüm loncayı size karşı çevirmek için kullanacaktır. Yöntemlerinde çok ikna edici olabiliyor."

"Başbakanınızı destekliyor musunuz?" Jarek'in sesi meydan okumayla dolu, dile getirilmemiş soru havada asılı duruyor. Solange bize ihanet edecek mi?

Solange bunu omuzlarını dikleştirerek karşılıyor. "Lorel'i desteklemiyorum," diyor yavaşça, net bir şekilde, sözlerine karşı çıkmaya cesaret ederek. "Halkıma ve tüm krallıklarımıza onarılamaz zararlar vermeden önce durdurulmalı. Ben aptal değilim ve Nyos'un korunaklı kulelerinde saklanmak yerine buradayım, herkese yönelik tehlikelere ilk elden tanıklık ediyorum. Burada olmak istesem de istemesem de, Mordain'in olması gereken yer burası." Bir el atıyor. "Ama Lorel'in hepimizi Mordain'e geri çağırması ne kadar sürer?"

Paniğe kapıldım. "Bunu yapmaz, değil mi?" Bu Prime'ın planları yüzünden hiçbir elementali kaybetmeyi göze alamayız.

"Kendisine avantaj sağlayacağını düşünürse yapar," diyor Solange hiç duraksamadan.

Başımı sallıyorum, öfkem artıyor. "Eğer kâtipleri buraya göndermeyecekse, o zaman gidip onları almalıyız. Şimdi, hepsinin boynuna bir ilmik geçirmeden önce." Ya da Mordain hangi cinayet yönteminden hoşlanıyorsa.

"Eğer Mordain'den asla ayrılmak istemiyorsan." Solange'ın uyarısı kulağa bir tehdit gibi geliyor ve Jarek karşılık olarak kılıcının kabzasını kavırıyor, bu hareket büyücünün gözünden kaçmıyor.

Ona gözlerini deviriyor. "Ben sadece gerçekleri söylüyorum."

"Mordain'in korunmak için kalkanları var," diye açıklıyor Agatha. "Elementlerle olan bağlantısı son derece güçlüdür."

"Bu bir nabız." Wendeline böyle diyordu.

"Evet. Ve bu nabız loncanın onu düşmanlarından korumak için güçlü surlar inşa etmesini sağladı. Senin

canavarının bile Nyos'un duvarlarına yaklaşmasına izin verilmeyecek.

Kesinlikle lejyonerleriniz değil, çünkü Prens Rhionn'un Caster Farren'la birlikte kaçtığı günden beri hiçbir Islorialı ölümsüz eşiği geçemedi."

"O korumaları kıramayacağımı mı söylüyorsun?" Nasıl yapılacağını bildiğimden değil. Ama Gesine bundan hiç bahsetmedi. Belki de beni Mordain topraklarına ayak basmamam konusunda uyardığı içindir.

Solange'ın dudaklarına küçük bir gülümseme dokunur. "Güçlüsünüz ama her şeye kadir değilsiniz Majesteleri. Ve kesinlikle yok edilemez değilsiniz."

"Bunun farkındayım." Bunu kanıtlamak için omzumda yara izleri var.

"Size eşlik etsem bile, loncanın kapısından geçtiğiniz anda Lorel yakınlıklarınızı bağlayacaktır." Solange başını sallar. "Gesine sana hiçbir şey öğretilmedi mi?"

"Caster Gesine'nin çok kısa sürede öğreteceği çok şey vardı," diye tersliyor Agatha, ateşli öğrencisini savunarak. Bana dönüyor ve ses tonunu ders veren birine göre ayarlıyor. "Prime olarak Lorel, büyücü çağının bilinen ilk lonca lideri olan Minerva'nın Yüzüğünü takıyor. Bu bir hükümdar tacına benzer ve onun yakınlığıyla olan bağını güçlendirir. Sıradan bir büyücü olarak, Aoife'in elementiyile ilgili yetenekleri yeterliydi. Şimdi ise bunun üç katı kadar güçlü. Bu yüzden Nyos'tan nadiren ayrılıyor ve şimdi de kesinlikle ayrılmayacak. Ama aynı zamanda Mordain'in gücünden yararlanmasına, fısıldadığı birkaç kelimeyle koğuşları kendi ihtiyaçlarına göre manipüle etmesine de olanak tanıyor. Mordain geçmişte kilit büyücülerini bu şekilde kontrol etmişti."

"Farren gibi."

"Kesinlikle. Gardiyanlar yaratanlar ve manipüle edenler üzerinde çalışabilir. Hem büyücüler hem de elfler. Kraliçe Neilina'nın kendisi Nyos'a hiç ayak basmadı. Bazıları bunun sebebinin kendisini herhangi biriyle ilgilenmekten üstün görmesi olduğunu söylüyor ama Lorel'in onu bağlamaya karar vermesi halinde karşılaşacağı riski bildiğinden şüpheleniyorum. Ne olursa olsun, Lorel onun yakınındayken yakınlıklarınıza erişmenize izin vermeyecektir."

"Ama kâtiplerin Malachi buraya geldiğinde ondan nasıl kurtulacağımızı bulmaları gerekiyor," diyorum zayıf bir sesle.

"O zaman Nyos'un kapısına gelip onları serbest bırakmasını talep etmekten daha iyi bir plan yapmanızı öneririm, çünkü sizi temin ederim Lorel sizi bekliyor olacak," diye uyarıyor Solange.

Bir fikri olabileceğini umarak Agatha'ya bakıyorum. Bu kehanetin gerçekleşmesini sağlayan gerçek kukla ustası oydu.

Yine de benim için sahip olduğu tek şey, endişe ile bağlanmış sempatik bir gülümseme. "Belki de herkes için dinlenme bize yeni fikirler sağlayacaktır."

"Bu Prime'ın ona Usta Kâtip'i vermediğimizi anlaması için ne kadar zamanımız var?" Elisaf soruyor. Mükemmel bir soru.

"Benden derhal bir yanıt ve acilen yola çıkmamı bekleyecektir."

"Peki Mordain'e at sırtında gitmek ne kadar sürer?"

"Diğerleri için üç gün. Bir grup Gölge için mi? Yolculuk en fazla bir buçuk günde tamamlanabilir, sadece atlar için dinlenerek sıkı bir şekilde sürülür. Topal hayvanlar ve kargoyla ilgili sorunlar nedeniyle ek bir gün için mazeret üretebiliriz."

Zaman kazanmamız gerek. "Yani ona yalan söyleyip Agatha'yı geri gönderdiğini söyleyeceksin ve Prime onu aramaya başlamadan önce yarın akşama kadar vaktimiz olacak." Bu da Usta Kâtip'in bir daha Ybarisan tarafında görülemeyeceği anlamına geliyor. Sorun değil, onu güvende olacağı Ulyse'de'ye götürmeliyim.

Agatha, "Bu görev için mükemmel bir ulak tanıyorum," diye araya giriyor. "Baedriya'yı ara. Buraya benimle geldi ve omuzlarının üzerinde iyi bir kafası var gibi görünüyor."

O sırada yarık duvarından yuvarlanan taş parçaları korkunç konuşmamızı yarıda kesiyor. Candra, bir pençeli ayağından diğerine geçip tekrar geri dönüyor.

Radomir yakından izleyerek, "Dertli," diye not ediyor. "Yarıktaki bir şey var. Bir şey geliyor."

Adam haklı. Dikkati yeryüzündeki kanyona odaklanmıştı.

Karnım zil çalıyor. Malachi'nin ortaya çıkacağı an bu mu? Bexley onun Nulling'den bir şeytan gibi sürünerek çıkmayacağını söylemişti ama belki de bir wyvern'in sırtında uçarak çıkar?

"Şimdi atına bin Romeria," diye emrediyor Jarek, sırtına sert bir elle vurarak beni eyerime doğru yönlendiriyor. Diğerleri de aynı şeyi yapıyor, Solange yaşlı büyücünün bağırmasıyla Agatha'yı yukarı çekiyor.

Atlarımızı geri çekerken, iki mamut biçimi yarıktan fırlayıp gökyüzüne yükseliyor ve kulakları patlatan kükremeler çıkarıyor.

"Kaderler," diye fısıldıyor Elisaf kanatlarını açışlarını izlerken. "Onlar onun türünden."

Caindra kendini onlara doğru fırlatıyor ve onların çağrılarına kendi çağrılarıyla cevap veriyor.

Canavarlar yükseklerde süzülürken ve kampta panik çılgınlıkları yükselirken ağzım açık bakakalıyorum. Pullarının rengi dışında Caindra'ya benziyorlar - biri yanık turuncu, diğeri canlı bir chartreuse.

Daha fazla ejderha.

"Onlara saldırmıyor!" Jarek kargaşanın üzerine bağırıyor, biz de şahlanan atlarımızı sabitlemeye çalışıyoruz.

Aslında, spiral dalışlar ve dönüşlerden oluşan gökyüzü dansları dostça görünüyor, kanatları her geçişte birbirlerininkini sıyrıyor.

Kafama dank etti. "Onları bekliyordu." Caindra'nın bugün tünediği yerden zeki bir şekilde nöbet tutması sadece düşmanları savuşturmak için değildi. Türünün gelişini beklenti ya da umutla bekliyordu.

Caindra'nın başını çektiği üç ejderha üçgen bir formasyonda bize doğru yelken açıyor.

"Geri çekilin!" Radomir'in sesi, ok ve kılıçlarla donanmış askerlere geri çekilmelerini haykırırken gürlüyor.

Yere indiklerinde yer titrer, Caindra'nın yanında diğerleri vardır.

"Fates." Kienen'in kılıcı elinde sallanıyor, işe yaramıyor. "Turuncu olan ondan bile büyük. Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim."

Daha büyük ve daha vahşi görünümlü, yeşim yeşili gözleri bizi ölçerken soğuk. Pullarındaki derin oyuk uzun zaman önce yapılmış bir savaşın izlerini taşıyor. Bir ejderhaya bunu ne yapabilir?

Caindra'nın sağ tarafındaki chartreuse rengi olan çok daha küçüktür, pençelerini sürüklerken sarı gözleri kısılmıştır

çamurun içinden.

Atımdan inip ilerlerken Jarek dişlerini sıkarak,
"Romeria," diye uyarıyor.

"Herkes geri çekilsin."

"Sanki." Jarek bir küfür savurarak yürüyerek bana katıldı. "Beni bu şeylerden biri tarafından yenirken görmeye kararlısın."

"Kılıcını kaldır," diye uyarıyorum onu, bakışlarımı önümde tutarak. "Onları tedirgin edebilir."

Bir süre sonra, basit bir hareketle yüzünü buruşturarak itaat ediyor.

Caindra kükreyerek başını geriye atıyor ve turuncu olanla burnunu sürtmek için başını yana sallıyor.

"Bence sorun yok," diye fısıldıyorum, ona doğru ilerleyerek. "Ya yanılıyorsan?"

"O zaman ikimiz de daha iyisini bilmeyeceğiz çünkü ikimiz de ölmüş olacağız."

Bakışlarını yanağımda hissediyorum ama gözlerimi Caindra ve arkadaşlarından ayırmıyorum, yaklaştıkça kalbim çarpıyor, ta ki gölgelerinin içinde durana kadar.

Gri ejderhanın burnu kokumuzu alınca seğiriyor ve bir hırıltı çıkarıyor.

Jarek bir saniye içinde önümde, eli kulpunu kavırıyor.

"Bu çok işe yarar." Sırtına doğru ilerliyorum ama orada kalıyorum. Belki de bu daha fazla yaklaşmamam için bir uyarıdır. "Caindra?"

Dudakları dişlerini göstermek için açılıyor. Mamut kafasını küçük ejderhaya doğru sallıyor ve karşılık olarak uyarıcı bir hırıltı çıkarıyor.

Uzun vuruşlar geçtikten sonra turuncu ve yeşil ejderhalar öne doğru eğilir ve başlarını yere doğru eğerler.

Jarek başını sallar ve kendi kendine fısıldar: "Böyle bir canavardan ancak bu kadar iyi bir yay elde edebilirsin."

Arkamızda, yaklaşan atlıların nal sesleri duyuluyor. "Romeria!" Zander bağırarak bana doğru koşuyor, Abarrane de peşinde.

Turuncu canavarın kafası o yöne doğru sallanıyor ve hırıltısıyla birlikte göğsümün içinde alçak bir gümbürtü titreşiyor.

Ellerim havada, ileri atılıyorum. "O benimle! O benimle! benimle!" Beni Candra gibi anlayabilir mi?

Zander atından atlayıp bana doğru koşuyor, onu durdurmak için avucumu kaldırdığımda donup kalıyor.

Birkaç vuruş daha geçer ve turuncu ejderha onu kovarak dikkatini Candra'ya geri verir.

Zander yavaşça yanıma yaklaşıyor.

"Lord Telor nasıl?" diye sordum.

"Ben... o..." Zander soruya hazırlıksız yakalandığı için kelimelerinde tökezliyor. "Hâlâ nefes alıyor. Büyücü, içinde güçlü bir büyücünün yakınlıklarının izleri olduğunu iddia ediyor. Sanırım seninkinin, onu iyileştirdiğin zamandan kalma. Onu bu kadar uzun süre hayatta tutan şeyin bu olduğuna inanıyor." Geniş gözlü bakışları önümüzde duran canavarların üzerinde geziniyor. "Kargaşayı duydum ve buraya koştum. Şu anda üç kişiler."

"Biliyorum. Harika değil mi?"

Zander suçlayıcı bir ifadeyle Jarek'e bakıyor. "Ve Lejyon komutanınız, yakınlıklarınızın bir parçası bile bozulmadan onlara bu kadar yaklaşmanıza izin mi verdi?"

Jarek, "İşte yine o izin verilen kelimeyi kullanıyor," diye mırıldandı.

Didişmelerini görmezden geliyorum. "Sanırım birbirlerini tanıyorlar." Belki tanımaktan da öte.

"Bu hoş bir şey. Turuncu olanın onun düşmanı olmasını istemezdim."

Caindra ve diğerlerinin sırayla burunlarıyla birbirlerine çarpmalarını izliyoruz, uzun zamandır kayıp olan arkadaşlar yeniden bir araya gelmiş gibi.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" Geniş gülümsememe engel olamıyorum. "Artık bizim tarafımızda üç ejderha var."

"Üç ejderhamız var," diye yineliyor Zander. Gökyüzündeki güneşi kontrol ediyor. "Ve onların gelişi için daha iyi bir zamanlama olamazdı. Yapacak çok işimiz var."

"Mordain'e gitmem gerek." Ona, diğerleriyle birlikte geride kalan Solange ve Agatha'dan öğrendiklerimizi aceleyle anlatıyorum.

"Katılıyorum. Mordain'e gitmemiz gerekiyor," diye karşı çıkıyor Zander. "Ancak yakınlıklarınızı yeniden kullanana kadar yapabileceğiniz çok az şey var-"

"Ama o gidiyor-"

"Ve sağlam bir plan olmadan o kâtipler için yapabileceğimiz daha da az şey var," diye sözümü kesiyor Zander, sesi ders veren bir tona bürünüyor. Öne doğru bir adım atıyor ve sanki istenmeyen bir haber verecekmiş gibi ellerini omuzlarıma koyuyor. "Şu anda Caindra'yla birlikte Ulysed'e'ye, Romeria'ya gidip dinlenmeli ve bu periler hakkında öğrenebileceğin her şeyi öğrenmelisin. Bize daha fazla yardımcı olabilirler."

"Ya da ona büyük zarar verebilirler," diye karşı çıkıyor Jarek, ifadesi karanlık.

"Kehanet onu kraliçeleri yaptı," diye net bir şekilde cevap veriyor Zander. Kimsenin ona meydan okumasından hoşlanmaz ama

Özellikle de benimle ondan bile daha fazla vakit geçiren erkeklerle. "Onu korumak için koca bir şehir inşa edip sakladılar."

"Ve onu akıl oyunları oynayan sinsi bir yılanın himayesine bıraktım. Bu planı sevmedim." Jarek bunu kafa sallayarak vurgular.

"Ve neyi sevdiğin umurumda değil. Orada her yerden daha güvende olacak. Özellikle de sen onu korurken, lejyoner."

Jarek'in çenesi sıkıştı ama cevap vermedi.

"İkiniz nereye gitmem gerektiğine karar vermeyi bitirdiyseniz... Peki ya sen? Benimle gelecekmişsin gibi görünmüyor." Sesimdeki kederli tona engel olamıyorum.

"Yakında orada olacağım, söz veriyorum." Zander ellerimi ellerinin arasına aldı. "Ama önce Atticus'a ne olduğunu öğrenmeliyim. Ve şehrimi geri almalıyım."

Ağzım açık kaldı. "Şimdi de Cirilea'ya mı gidiyorsun?" Orayı nasıl terk ettiğimi hatırlıyorum; alevler ve kaos içinde, Gesine'nin cansız bedeni Zorya'nın omzuna asılmış halde.

"Yapmalıyım. Bir dakikamı bile boşa harcayamam."

"Ama Malachi geliyor." Ve büyük olasılıkla aynı tahtı hedefliyor.

"O fırsat bulmadan burayı ele geçirmek için daha fazla sebep var. Kendimi geri dönen kral olarak takdim edeceğim ve bana meydan okumak isteyen olursa müttefiklerimin gücünü göstereceğim. Abarrane benimle gelecek. Bu iş bittiğinde, seni Ulysede'de bulacağım."

Bu, Zander'den aldığım en büyük yerinde kalma emri. "Peki ya yarık? Şu lanet

şeyler bu gece yine Nulling'den çıkacak ve-"

"Bizim rolümüz bu değil."

"Ama ben bir anahtarcıyım." Bu tam olarak benim rolüm.

"Dün gece bir anahtar tekeri olmanız gerekiyordu ve bunu fevkalade bir şekilde yaptınız. Ama bugün sen bir kraliçesin ve krallar ve kraliçeler, bu kadar çok siyasi taş oyundayken her gece akılsız canavarların yerden çıkmasını bekleyerek boş boş oturmazlar. Başka kimsenin yapamayacağı önemli bir işimiz var," diyor eşit bir şekilde. "Gaellar, Kienen ve Gölgeleler arasında, yarık emin ellerde. En değerli müttefiklerimizden biri olan Lord Telor'u koruması için Elisaf'ı bırakacağım. Sen dinlenirken Candra'yı bu gece devriye gezmesi için gönder, eğer o da isterse. Ve mümkün olan en kısa sürede yanınıza döneceğim." Turuncu ejderhaya acımasız bir kararlılıkla bakarken Zander'in niyeti kafamda canlanıyor.

Yanımda, Jarek küfrediyor.

Abarrane'in yüzü dehşetle dolar. "Fates, hayır. Kesinlikle değil."

M Botlarım yumuşak bir gümbürtüyle çimenlere iniyor. Ellerimi dizlerime koyuyorum ve kendime bir dakika veriyorum

Romeria'nın Candra'nın arkadaşından yardım istemesinden dakikalar sonra başlayan korkunç uçuştan sonra yerleşmek için. Yüksek sesle bir soru olarak dile getirilen bu istek - mümkün olabilir mi- birkaç atım boyunca ıslak iç çamaşırları gibi asılı kaldı ve sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan turuncu ejderha ileri atıldı, ben tepki vermeye vakit bulamadan Abarrane ve beni pençelerinin arasına aldı.

Havada kaldığım süre boyunca nefes aldığımdan emin değilim.

Daha hızlı bir ulaşım şekli önerdiğimde Jarek'in sert uyarısını takdir ediyorum. Tutuşundan kayıp yere düşeceğimden emin olduğum anlar da oldu, beni kasten düşürebileceğini hissettiğim anlar da. Romeria'nın böyle bir yolculuğu nasıl zarafetle idare ettiği beni aşıyor.

"Bu yaratıklar için yeterince büyük eyerler yapıyorlar mı?" Candra'nın olduğu gibi bu ejderhanın da bir adı olmalı. Keşke benim de kullanabileceğim bir tane olsaydı.

Abarrane eğilip midesindeki yetersiz içeriği kusarak cevap verir, teni hastalıklı bir yeşildir.

Başka koşullar altında olsaydı, kırılganlığı yüzünden onunla alay ederdim. Ama normalde bereketli topraklarıyla bilinen yemyeşil tepelerin üzerindeki katliamı izlerken hiçbir şeyde mizah bulamıyorum. Şimdi, sayısız cesedin kanıyla sıırıslam olmuşlar, çeşitli kıyafetler içinde dağınık halde yatıyorlar, çoğunun zırhında Cirilea'nın alevden arması var. Havada bir koku var, çürümenin başlangıcı. Bu cesetler günlerdir burada.

Çadırlar kesilmiş ve çökmüş, bu da askerler uyurken geceleyin sürpriz bir saldırı yapıldığını gösteriyor. Ağaç sınırında otlayan bir at, etrafımızda uçuşan meraklı yeşil bir kuş ve yumurtlayan bol miktarda sinek dışında hiçbir yaşam belirtisi yok.

Kier'in gümüş ve kırmızı sancağı hafif esintide Kettling'in yeşil ve altın rengi sancağının yanında dalgalanıyor. Bu katliamda kimin zafer kazandığı konusunda hiçbir hata yok.

Sadık Islorialı askerlerime bakarken azı dişlerim gıcırıyor, iktidardakilerin ve onlara göz yumanların oyunları sayesinde ölmüşler. Adley'i yıllar önce öldürmeliydim. Yine de onun yerine başka biri geçecekti. Belki de daha kötü biri.

Yine de onu öldürmeliydim.

Abarrane çenesindeki tükürüğü siler. "Kılıcımı kuşandığımda savaşta ölmek için kuşanmıştım, bir canavarın pençesinden düşerek ölmek için değil."

"Böyle bir seçeneğimiz olduğu için şükredin. Buraya at sırtında ulaşmak günler sürerdi. Yine de bunu söyleyemem

görmek beni rahatlatıyor." Özellikle de az önce terk ettiğimiz savaş alanından sonra.

Etraftaki ormanları inceliyorum. Ağaçların arasında düşmanların pusuya yatabileceği pek çok yer var. "Eminim şu anda bizi izleyen gözcüler vardır." Onları da katledebilmek için Cirilea'nın takviye göndermesini bekliyorlar. Kier'in ordusunun tam olarak nerede olduğunu bilmek isterdim. "Turuncu dostumuzu göz önünde bulundurarak pusu kurmayı tekrar düşüneceklerini sanıyorum."

"Turuncu dostumuzun bizi düşmanlarımız kadar öldürme ihtimali var." Abarrane ejderhaya ihtiyatla bakıyor.

"Bunu bilmiyorlar." Belki de ondan ateşli nefesiyle ağaçları yakmasını istemeliyim - eğer bu beceriyi Candra ile paylaşıyorsa.

Ama buraya başka bir savaş için gelmedik. Kardeşime, Islor'un şimdiki kralına ne olduğunu öğrenmeye geldik. "Şuradaki iğdiş edilmiş atı yakalayacağım ve sonra ölümlerin arasına karışacağım."

Ejderha kendini havaya fırlatırken yer titriyor.

At, otladığı yerden koparılmadan önce kişnemeye ancak vakit bulabildi. Ejderha onu yerken kemikleri çıkırdıyor, Abarrane ve ben izliyoruz. Tüm bu gösteri

-Bu büyüklükte bir canavarın seçtiği avına ne kadar çabuk saldırabildiğini görünce, kendimi savunmak zorunda kalırsam diye aleve uzanıyorum. Ama yakınlığımı körükleyecek bir ipucu bile yok yakınımızda. Bıçağımdan başka bir şeyim yok - eğer hâlâ aç olduğuna karar verirse bu canavara karşı işe yarar.

Ejderha başlangıçtaki yerine dönerek tepenin üzerine geniş bir gölge düşürür.

"Ne diyordun?" Abarrane kuru bir sesle soruyor. İçimi çektim. "Ölüleri yürüyerek arayacağız."

"MAJESTELERİ!" Abarrane bir ceset kümesinin üzerinde gezinerek seslendi. Tüm kampı taradık ve enkazın arasında Atticus'u bulamayınca batıdaki daha küçük bir savaş alanına geçtik.

Ona doğru ilerlerken midem sıkışıyor. Kardeşimin bana ne kadar derinden ihanet etmiş olmasına rağmen, onun ölümünün tahtımı geri almamı daha yumuşak bir süreç haline getireceği gerçeğine rağmen, onun benim ya da bir başkasının eliyle öldüğü düşüncesi bana bir zamanlar düşünmüş olduğum tatmini vermiyor.

Zırhına saplanmış bir baltanın açtığı yaralar da dahil olmak üzere, yaralarla delik deşik olmuş bir erkeği çevirirken kendimi destekliyorum.

Sakalını fark ettiğimde içimi bir rahatlama dalgası kaplıyor. "Bu Atticus değil."

"Hayır, Kazimir, bir sonraki en iyi şey. O kardeşinin kışında bir büyüme. Onun olduğu yerde Atticus her zaman yakındadır, özellikle de savaşta."

Tanıdık sarı bukleler ve cilalı zırhlar için cesetleri tarıyorum. "Ama yine de burada değil." Bir süre sonra ekliyorum, "Bu da Kier'in onu esir almış olabileceği anlamına geliyor." Zincire vurulmuş bir Islorian kralı güçlü bir takas kozudur. Yine de, krallığı isyanın ortasında olan bir gaspçı? Belki de Kier'in hükümdarının umduğu kadar değerli değildir.

Kazimir'in göz kapakları titriyor.

"Yaşıyor." Abarrane eğilip nabzını kontrol ediyor. "Zar zor." "Eğer onu iyileştirebilirsek, şifacılar için yeterince iyi olur.

zamanında orada."

"Yolculuktan sağ çıkamayacak."

"Bu kadar uzun süre hayatta kaldı. Dua edelim de dayanabilsin. Islor'un iyiliği için Atticus'u bizimle müttefik olmaya ikna edebilecek tek kişi Kazimir olabilir." Kardeşimin son günlerde aklının nerede olduğunu ve tahtı geri aldığımda benimle ne kadar çetin bir mücadeleye gireceğini en iyi o bilebilir. "Kier'ler Atticus'un değerli olduğunu düşündükleri sürece onu öldürmeyeceklerdir."

Abarrane homurdanır. "Kardeşini ve onun gümüş dilini tanıyan Kral Cheral, Malachi tarafından kutsandığına inanacaktır."

"Öyle olsun. O halde Atticus'u arayışımız burada sona ermeli. Kader onu hangi zindana koyarsa koysun, ona güç versin."

"Peki ya bu Kierish ordusu?"

Güneşin gökyüzündeki yerini tarıyorum. Öğleden sonraya doğru ilerliyoruz. "Her ne kadar onları bulmayı ve ejderhanın onların saflarında bir yol açmasını istesem de, geri almam gereken bir taht var."

B pırıl pırıl deniz havası. Kendime geldiğimde fark ettiğim ilk şey bu.

İkincisi, dalgaların yumuşak sükunetiyle vücudumun sallanma şekli ve sağ omzumdaki sarsıcı ağrı. Neydi o... ah, doğru. Bir balta zırhımdaki eklemlerin arasından kendine yol bulmuş, zincir zırhımı kesmiş ve beni neredeyse ikiye bölmüştü. Beni deviren buydu. Başımın neden zonkladığını hatırlayamıyorum.

Huysuz bir erkek Kierce bir şeyler söylüyor ve bir diğeri gülüyor.

Bu dünyada yürüdüğüm onca yıl boyunca neden bu dili öğrenme zahmetine girmedim? Şimdi işime yarayabilirdi.

Bir avuç yanağıma çarptığında acı kafatasımı yarıyor.

"Uyanık olduğunuzu biliyoruz," diyor adam, aksanı kalın, kelimeleri yapmacık. Bayat bira ve yaban turpu kokuyor.

Acı azalana kadar bekliyorum ve sonra göz kapağımı açıyorum. Bir geminin ahşap gövdesindeyiz. Şüphesiz Ostros'a gidiyoruz, böylece bu ölümlü domuz beni kralına teslim edebilir.

bir ödöl için. Etrafı hızlıca taradığımda bu ikisiyle yalnız olduğumu görüyorum.

"Ordunuzu mu arıyorsunuz?" Asker çarpık dişlerini göstererek sırtıyor. "Onlar öldü. Her biri. Bundan eminim."

Bir hırıltıyla, bileklerimi arkamdan bağlayan bağlara karşı esniyorum, bu adamın kafasını omuzlarından ayırma arzusu beni canlandırıyor. Ama tek elde ettiğim daha fazla acı ve tenimde yakıcı bir yanık.

"Sizin türünüzün bile kıramayacağı özel zincirler," diyor kıkırdayarak. "Hayatta kalmana şaşırdım, gaspçı kral."

"Beni orada bırakmalıydın. Kral Cheral'ın işine yarayacağımdan şüpheliyim," diye mırıldanıyorum, boğazım düğümleniyor. Zander tahtının boş olduğunu fark ettiği anda onu geri alacak ve beni bir Kierish zindanında çürümeye terk edecek.

Belki de bunu hak
ediyorumdur. Kuru
dudaklarımı
yalıyorum.

"Susadın mı?" Asker kolunu yüzümün önünde, ulaşamayacağım bir yere kaldırıyor. Başparmağını dirseğinin üstündeki bir yaraya sokarken tıslıyor. O noktadan taze bir kıpkırmızı akıyor.

Hiçbir şeyi karıştırmıyor.

Ne midemde bir sıkışma, ne de diş etlerimde bir yanma. Aslında, bu insanın kanının kokusu da onun geri kalanı kadar ekşi ve zevksiz.

Dudaklarımdan geminin gövdesini dolduran derin bir kahkaha sesi yükseliyor.

O yaptı. Romeria doğruyu söylüyordu.

Asker kaşlarını çatarak baltasının kör sapını şakağıma
doğru savuruyor.

Her şey kararıyor.

I Ulysed'e'nin altın kapılarına doğru inerken hayretle bakıyoruz. Sarp, misafirperver olmayan çorak arazi. Dün artık yemyeşil ağaçlar ve kraliyet girişine uygun arnavut kaldırımli bir yolla dolup taşıyor. Candra bu yöne ilk saptığında bizi nereye götürdüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Candra bir açıklığa indi, Jarek ve beni taşın üzerine bıraktı.

"Bu sefer seni fırlatmadı." Lejyon komutanımı bir çöp gibi yere atıp yuvarlamak onun en sevdiği şey haline geldi.

"Bir kez olsun." Jarek kendini dik tutup kolunu yanına bastırırken yüzünü buruşturuyor. Ayrıldığımız zamankinden daha solgun. Uçuştan olabilir -havaya benim kadar iyi adapte olamadı- ama endişeliyim. Eğer sadece bir çizik olsaydı, elf vücudu şimdiye kadar iyileşmiş olurdu.

"Dökümcülerin sana bir göz atmasını sağlamalıydım." Beni reddettiği için ona mı yoksa inadına boyun eğdiğim için kendime mi daha çok kızdığımı bilmiyorum.

"İyi olacağım." Gökyüzüne bakıyor. "Ben olsam yaşlı cadı için daha çok endişelenirdim. Çılgılık attığını duydum."

Daha küçük olan chartreuse ejderha bize doğru süzülürken nefesimi tutuyorum. Neyse ki Agatha'yı, taşıdığı kırılğan yükün bir şekilde farkında olan bir canavarın şefkatiyle yere bırakıyor.

Agatha ayaklarının üzerinde yalpalıyor ve Jarek yaşlı büyücüyü bacakları pes etmeden bir an önce yakalamak için dalıyor.

"Tanrım, çok teşekkürler." Uçuş sırasında topuzundan kaçan tel tel gri saçlarını düzeltmeden önce deri çantasının bağlantılarını kontrol ediyor. O çantada her ne varsa onun için önemli olmalı. Tanıştığımızdan beri ondan ayrı kalmadı. "Bunu bir daha asla yapmayacağım için mutlu olacağım."

Özür dileyen bir gülümseme sunuyorum. "Dağlarda seyahat etmekten daha güvenli ve çok daha hızlı."

"Her ne olursa olsun, uçarken günahlarımla barıştım ve kendimi buraya ulaşamayacağıma ikna ettim." Arkamdaki manzaraya bakınca gözleri açılıyor. "Ama ulaştığıma çok memnunum."

Metal şingirtıları ve gırtlaktan gelen homurtular dikkatimizi Ulysed'e'nin büyük kapısına çekiyor - binlerce yıldır saklı olan gizli peri şehrine giren iki kapıdan ilki.

Şimdi tünelin duvarlarını işaretleyen canlı, nefes alan gargoyler karşısında nefesim kesiliyor. Dalgalı gri derileri, uzun burunları ve omuzlarının arkasına sıkıştırılmış perdeli kanatlarıyla boyut ve vahşet açısından heykel versiyonlarının aynısı. Ölümcül mızrakları ellerinde, pençeleri neredeyse bıçakları kadar uzun. Taş versiyonlarını ilk gördüğümde, bunların daaknarlar - Malachi'nin en sevdiği yeraltı iblisleri ve o ilk gece bana saldıran canavar- olup olmadığını merak etmişim. Şimdi ise

Canlı versiyonda, o kadar korkunç olmadıklarını kabul ediyorum, ama yine de korkutucu.

Tüneli işgal eden tek yaratıklar onlar değil. Sivri kulaklı, az giyimli periler bizi merakla izliyor, kanatları arkalarında çırpınıyor. Çocuk boyundalar, kafalarının tepesi gargoylelerin bellerine ancak ulaşıyor, ama askerlerin yanında hiçbir tedirginlik belirtisi göstermiyorlar.

Jarek aniden tekrar yanıma geldi. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bu varlıklara güvenmiyorum ve tam yakınlıklarınız iade edilmeden buraya girmenize karşıyım."

"Evet, pozisyonunuzu açıkça belirttiniz." "Ama yine de dinlemiyorsunuz."

Bu dövüş için enerjim yok. "Ben her şeyin kraliçesiyim, değil mi?"

"Nymphaeum'u açarak amacınıza hizmet etmediğiniz sürece." Düşmanlarını ölçüp biçen bir savaşçı gibi onlara bakıyor. Onlar da aynı ihtiyatla onu izliyor. Ya da belki de arkamdaki iki dev ejderhadan çekiniyorlardır. "Bu periler hakkında, bütün bir diyarı gizleyebilecek güce sahip oldukları ve kaderin işlerini geri alabildikleri dışında hiçbir şey bilmiyoruz. Bu benim için yeterince sıkıntılı bir durum."

Ama onlar insanların inandığı gibi kaosun temsilcileri midir? "Gesine, kaderle ilgili her şeyin çoğunlukla tahminden ibaret olduğunu söyledi." Belirsiz kehanetler ve birkaç eski kitapla besleniyorlar. Binlerce yıl hayatta kalan kökleşmiş inançlar, sadece haftalar içinde yanlış oldukları kanıtlandı. Lucretia'ya göre, kaderler tarafından asla sürgün edilmemişler. Bu dünyayı terk etmeyi seçen perilerin kendileriydi, güçlerini ve bununla birlikte

Kaderleri bu diyarda ete kemiğe bürünerek yürümekti. Ve onları kendi kendilerine dayattıkları sürgünden kurtaracak anahtarın Cirilea'daki nymphaeum kapısıyla değil, Stonekeep'tekiyle ilgisi vardı.

Agatha sanki aklımı okuyormuş gibi, "Evet, görünüşe göre pek çok konuda yanılmışız," diyor. "Şu anda hepimiz büyük bir öğrenme halindeyiz, ben de dahil." Ellerini eteklerinin üzerinde gezdiriyor. "Ama komutanınız endişelenmekte haklı."

"Endişelenmekten daha fazlasını yapmalıyız." Jarek sanki onun onayından şüpheleniyormuş gibi yan gözle ona bakıyor.

"Sanırım bunu öğrenmenin tek bir yolu var, çünkü bütün gün burada duramayız." Bir adım öne çıkıyorum.

En uçtaki çirkin yaratık başka bir dilde bir şeyler homurdanır ve muhafızlar hep birlikte diz çöker. Bu arada, peri-nimfler derin bir şekilde eğilir.

"Bu iyiye işaret," diye mırıldandım. "Ve tacıma bile ihtiyacım yoktu."

"Kaybettiğin mi?" Jarek geri fırlatır.

"Onu kaybetmedim. Kayboldu." Kanatları ve elbisesiyle birlikte, dün gece savaşa giderken bir hizmetkârın yanında bıraktığım çadırdan. Onu cezalandıracağımdan korktuğu için, muhafızından kaybolduğu anı anlatırken titriyordu.

Burnunun yanında çırpınan minik yeşil bir kuşla meşgul görünen Candra'nın pozisyonunu kontrol ediyorum.

Jarek sanki ejderhanın onu küçümsediğini duymasından korkuyormuş gibi, "Ona benim hoşuma gitmeyecek kadar çok güveniyorsun," diye fısıldıyor.

"Güvenliğim konusunda endişelenmem gerekseydi beni buraya getireceğini sanmıyorum. Ayrıca, sen ve Zander'e kalsaydı, kimseye güvenmezdik ve o zaman nerede olurduk?" Kienen ve Radomir olmadan, ki onlar çok değerli olduklarını on kez kanıtladılar. Ona bilmiş bilmiş sırtıyorum.

O sırada tünelin gölgelerinden iki zayıf, deri giysili figür ortaya çıkar.

Jarek lejyoner arkadaşlarına bakarken yüzünde nadir görülen, gerçek bir gülümseme beliriyor. "Çirkin yüzlerinizi görmekten mutlu olacağımı hiç düşünmezdim."

"Ben de sizin Komutan," diye karşılık veriyor Zorya, tek iyi gözü sırtarak kırışıyor.

Su perilerinin yanından geçerken kılıçlarını kınlarına sokmuş olmaları bana çok şey anlatıyor. Gerginlik omuzlarımdan kayıyor.

"Görünüşe göre değerli bir savaşı kaçırdık." Kapıdan geçiyor. "Hasta görünüyorsun. Ve yaralı."

"Sadece bir sıyrık," diye tersliyor Jarek.

Zorya başını eğip selamlamadan önce beni tepeden tırnağa süzüyor.

Hayal gücüne çok az şey bırakan tüllü yeşil elbiseli bir kadın olan peri-nimflerden biri, Loth geçerken pençeli parmaklarıyla koluna uzanıyor. Sessiz lejyoner onu, bir atın kuyruğunu sineğe değdirmesi gibi uzaklaştırıyor ve kızın titremesine neden oluyor.

Daha önce muhafıza hırlayan aynı gargoyle şimdi ona bağılıyor ve bir sarsıntıyla o ve arkadaşı dışarı fırlıyor.

Ve yok ol.

Tanıdık çocuksu kıkırdamalar kulaklarıma değerken ağzım açık kalıyor ve bir an sonra görünmez bir parmak ucu yanağımda geziniyor. Kahkahalarının sesini taş patikada takip ediyorum ama bir daha asla görünmüyorlar.

"Evet, tek bir ipucumuz bile olmadan aramızda yaşayabilirler." Zorya dile getirmediğim sorumu onaylıyor, ses tonundan bu fikre karşı hoşnutsuzluk damlıyor.

Jarek Agatha'ya ters ters bakar. "Kahinlerin sana Bu mu?"

"Böyle bir şey hatırlamıyorum." Ama Agatha'nın harikulade gülümsemesine bakılırsa, bu durum onu bizim kadar rahatsız etmiyor.

Zorya'nın gözleri kısılr. "Başka bir cadı getirmişsin Burada mı?"

İnleme isteğimi bastırıyorum. Lejyonerlerin büyücülere duyduğu nefreti geride bıraktığımızı sanıyordum. "Bu Agatha. Mordain'in Baş Kâtibi ve kehanet hakkında herkesten daha çok şey biliyor."

Agatha, "Eğer seni rahatlatacaksa savaşçı, kendi loncam bu olaydaki rolümden dolayı beni idam etmek istiyor," diyor.

Zorya burnunu çekiyor; bu, büyücünün sözlerinin onun hoşnutsuzluğunu yatıştırabileceğine dair tek işaret.

Nazikçe ekliyorum, "Gesine ona güvendi."

Bu bir irkilmeyi hak ediyor. Ancak Zorya yaşlı kadına tekrar baktığında yüz ifadesi biraz yumuşamıştı. "Adınızı hatırlıyorum."

Gesine ondan sık sık bahsederdi.

Agatha başını sallar, kendi kederi yüzüne yansımıştır. "O benim kızım gibiydi."

Arkamızda, gargoyller tek dizlerinin üzerinde duruyorlar. "Oraya girmeden önce bilmemiz gereken bir şey var mı?"

Zorya omzunun üzerinden bakarak perileri ölçüp biçiyor. "Sizi bekliyorlar ve sabırsızlanıyorlar."

"O zaman başlayalım." Başım dik bir şekilde, canavar kanına bulanmış şehrim doğru yürüyorum.

"FATES," diye fısıldıyor Agatha, ikinci kapıyı geçip Ulysed'e adım attığımızda bulutlu gözleri huşu içinde parlıyor, Loth ve Zorya yanımda. Gargoyleler arkamızda yürüyor, ayak sesleri taş çarpıyor.

Benim de manzaraya verdiğim tepki çok farklı değil ve daha önce de buradaydım. Ama şimdi her şey değişti. Bir zamanlar özenle yapılmış taş binalar ve yaz çiçekleriyle dolu boş bir şehir olan bu yer şimdi hayatla dolup taşıyor. Baktığım her yönde, ahşap arabalardaki ürünleri inceleyen, demir banklarda simit yiyen, fıskiyelelerden fışkıran suları hayranlıkla seyreden perilerden oluşan gruplar var. Hepsi durup bakıyor, yeni gelenleri aynı derecede merak ediyorlar. Daha fazla gargoyle ve perinin yanı sıra göbekli ve uzun kollu küçük goblin benzeri figürler - hepsinin kanatları olması dışında hepsi birbirinden çok farklı.

"Heykeller gibiler," diye not ediyorum. Benim kim olduğumu biliyorlar mı?

"Onlar heykellerdi," diyor Zorya. "Hudem'in ayı yükseldiğinde taş parçalandı ve bu yaratıklar ortaya çıktı. Hayatım boyunca bu kadar tiz ve korkunç bir ses duymadım ve bu da bir şey söylüyor."

"Ama hepsi su perisi mi? Farklı cinsleri mi var?"

Jarek çenesini Agatha'ya doğru salladı. "Bu konuda ne biliyorsun?"

"Sadece kutsal kitaplardaki saçmalıklar." Büyücü, küçük bir goblin çocuğun yakındaki çeşmede su sıçratmasını ilgiyle izler. "Norae adında bir kahin, birbirinden su ve kum kadar farklı perilerden oluşan bir dünyadan bahsetmiş. Mizaçları ve güçleri farklıymış."

"Gesine bundan bahsetmedi," diye karşı çıkıyor Zorya. O ve element büyücüsü Ulysedede'de geçirdikleri zaman içinde yakınlaşmışlardı ve savaşçının onun bilgisine büyük saygı duyduğu açıktı.

"Neredeyse seksen yılımı unutulmuş en eski kutsal kitapların arasında yaşayarak geçirdim, ki bunlardan çok sayıda var. Gesine çok şey biliyordu ama ben çok daha fazlasını biliyorum." Agatha hüzünle gülümsüyor, sanki eski öğrencisinin adını söylemek ona kaybettiklerini hatırlatıyormuş gibi. "İtiraf etmeliyim ki Norae'nin öngörülleri tekti ve ben de dahil olmak üzere büyük ölçüde göz ardı edildi. Şimdi burada durduğuma göre, daha dikkatli olmalıymışız gibi görünüyor."

Gesine, su perilerinin birden fazla tasviri olduğunu ima etmişti - bazıları dost canlısıyken, diğerleri ... değil, ama kime ne söylediği konusunda kılı kırk yarmanın bir anlamı yok.

Geldiğimizde kapıda duran pembe ipek giysili sarışın bir peri-nimf, Zorya'nın kemerini kurcalayarak yanından geçip gidiyor.

Savaşçı hırlayarak onun eline vuruyor. "Bunlar sınır tanımaz."

"Norae böyle bir yaratık çizdi." Agatha kaşlarını çatıyor. "Ama onlara verdiği ismi hatırlayamıyorum."

"Peki ya diğerleri?" Gargoyleleri işaret ediyorum. "Onları da o mu çizdi?"

"Onlar da tanıdık ama çok uzun zaman oldu. Özür dilerim, Majesteleri. Mordain'in kayıtlarına erişim sağlayabilseydim-"

"Hayır, sorun değil. Lucretia'nın ihtiyacımız olan cevaplara sahip olduğuna eminim." Eğer Sylx onları paylaşmaya istekliyse. Ayrıca, içerideki kütüphanede bu yaratıklar hakkında kitaplar olmalı. Lejyonerlere dönüyorum. "Şimdiye kadar size ne söylediler?"

"Bize mi söyledin?" Zorya homurdanıyor. "Bizimle konuşmuyorlar. Kıkırdıyorlar, homurdanıyorlar ve bakıyorlar. Bunlar henüz ses çıkarmadı." Kanatlarına uygun perdeli ayakları olan kısa boylu, tüysüz bir goblin-nimf'i işaret ediyor. "Seni beklediklerini bilmemizin tek sebebi o lanet olası mahzen yılanının sesinin kafamı kelimelerle doldurması. O merhamet etmeyecek." Zorya'nın yüzü acıyla sıkışıyor. "Ve acımasız oyunlar oynuyor."

"Bir de bana sor," diye homurdanıyor Jarek, bakışları benden başka her yere yöneliyor. "Muhtemelen şu anda bizi izliyordur."

Kalenin yönünden, siyah deri giymiş bir sıra uzun formun aradan geçip sessizce bize doğru ilerlemesiyle kalabalık kıpırdanıyor. Periler ve goblinler yollarından kaçışıyor. Üzerlerinde yükselen gargoyleler bile saygıyla geri çekiliyor.

"Peki bunlar ne?" Ben soruyorum.

"Başka bir su perisi türü. Tahtı korurlar ve çocukları korkuturlar," diyor Loth.

Nedenini anlayabiliyorum. Yaklaştıkça özelliklerini daha iyi anlayabiliyorum: keskin elmacık kemikleri, kâğıt gibi beyaz tenleri, tepelerinden küçük boynuzlar gibi çıkan kemikleri olan tüysüz kafatasları. Vücutları uzun, zayıf ve savaş için şekillendirilmiş; sırtlarına bağladıkları yaylarıyla bir amaç uğruna hareket ediyorlar.

"Cindrae'ler," diye fısıldıyor Agatha soluk soluğa, gözleri inançsızlıkla irileşmiş, sanki bu ismi hatırlayabildiğine şaşırması gibi. "Onları hatırlıyorum. Norae onların vahşi bir tür olduğunu söylemişti."

Yakınlıklarımın iplerine uzanıyorum, ancak kavrayacak bir şey olmadığını hatırlıyorum.

Bir sıra oluşturuyorlar ve sırtlarındaki kanatlarla eşleşen siyah gözbebeklerinin ardından bize bakıyorlar. İçlerinde en ufak bir dostluk belirtisi yok.

Jarek bir adım öne çıkıyor, beni yarı siper ediyor, eli hançerinde.

İçlerinden biri eğilir. "Ekselansları." Sesi ne erkek ne de kadın olan ruhani bir törpü.

"Böylece konuşabiliyorlar," diyor Zorya. "Bu saatler önce yardımcı olabilirdi."

Cindrae onu görmezden geliyor. "Ben Oredai, elçinizim. Bu noktadan itibaren size eşlik edeceğiz."

"Refakatçiye ihtiyacı yok. Ben varım." Jarek pozisyon değiştirirken bir adım bocalıyor.

İki peri-nimf diğer taraftan içeri dalıp çevik elleriyle yarasını yokluyor.

Yüzünü buruşturarak onları geri itiyor ve kınından bir hançer çıkarıp en yakınındakinin boğazına nişan alıyor. "Tekrar dene, sana meydan okuyorum."

Tıslayarak geri sığırlıyorlar.

"Neden yardımı reddediyor?" Oredai kafası karışmış gibi başını eğiyor. "Şimdi Wisps'in iyileştirici ellerine izin ver."

"Bunlar iyileştirici eller değil," diye tersliyor Jarek, bu sözde bilgelerin pençeli parmaklarını göstererek. "Ve ben Majesteleri'nin komutanıyım. Bana emir veremezsiniz."

Yani bu bir sidik yarışı olacak.

Oredai bana dönmeden önce uzun bir süre o soğuk, karanlık gözlerle onu inceliyor.

Büyük elf savaşçısı kendi çıkarı için biraz rahatsızlığa katlanamaz mı?

Birden kafamı dolduran kadifemsi yumuşak erkek sesine kaşlarımı çatıyorum.

Oredai'nin dudakları bilmiş bir gülümsemeyle aralanıyor ve ağız dolusu köpek dişi ortaya çıkıyor - keskin ve sivri, eti parçalayabilecek gibi görünüyorlar.

"Yapabilir," diye geçici bir cevap veriyorum, ani zihinsel müdahaleden rahatsız oluyorum.

Jarek'in kafası ikimizin arasında gidip geliyor. Kaşlarını çattı. "'Yapabilir' ne?"

Komutanına Wisps'in iyileştiricisini almasını emret.

Talepkâr ses tonu karşısında çenemi sıktım. "Son kontrol ettiğimde, ben kraliçeydi. Bir şeyler mi değişti?"

Oredai'nin yüzünde kendini beğenmiş bir mizah ifadesi beliriyor. "Nasıl isterseniz."

"Daha önce bir tanesinin ölümlü bir çocuğun bacağındaki kesiği iyileştirdiğini görmüştüm," diye itiraf ediyor Loth, Jarek'in yanına sinmiş iki yiğide bakarak. "Yetenekli görünüyorlar."

Bir çocuktan bahsetmek bana birkaç gün önce Cirilea'dan Ulysede'ye getirdiğim yüzlerce ölümlüyü hatırlatıyor.

Su perileri dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki, geçici olarak aklımdan çıkmışlardı. "Herkes nerede?"

"Kalede," diye onaylıyor Zorya. "Güvendeler."

"Onları görmem gerek." Gesine'nin ölümünden sonra perişan olmuşum ve sonra Candra geldi ve ben de ayrıldım. Corrin ya da Gracen ile konuşma fırsatım olmadı. O günkü yardımları ve güvenleri için onlara teşekkür etmek için.

"Kraliçe büyüklerin huzuruna çıkmalı," diye duyurdu Oredai, eliyle kale yönünü işaret ederek, ne demek istediği açıktı.

"Şimdi mi?" Kanla kabuk bağlamış kıyafetlerime dikkatle bakıyorum.

"Sen dinlendikten ve Majesteleri döndükten sonra." Jarek bana bakıyor. Kendimi savunabilmem için yakınlıklarım geri geldikten sonra demek istiyor.

Oredai tekrarlayarak, "Kraliçe büyüklerin huzuruna çıkmalı," diye ısrar etti.

"Kraliçe, sizin dönüşünüzle başımıza bela olan canavarlara karşı daha yeni savaştı. Dinlenmesi gerekiyor. Yaşlılar bekleyebilir," dedi Jarek ve bir adım öne çıkarak Cindrae grubundan keskin tıslamalar aldı.

Oredai komutanıma bakarken sivri dişlerini gösteriyor.

Loth ve Zorya'nın kılıçlarını çektiklerini fark etmemiştim ama şimdi hazır bekliyorlar.

"Jarek...," diye uyarıyorum. Bu su perisi cinsi hakkında hiçbir şey bilmiyoruz.

-Güçlerinin ne olduğunu, beceri seviyelerini. Yaralıyken ve yanında sadece iki lejyoner varken kavgaya tutuşmasının zamanı değildi.

"Lütfen bu konuda benimle kavga etme Romeria." Yorgun sesinde yalvaran bir ifade var.

Agatha, "Komutanınızın uyarısına kulak vermenizi tavsiye ederim, Majesteleri," diye fısıldar. "Onlar da dahil olmak üzere kimseden emir almıyorsunuz."

Bu yaşlılara soracak pek çok sorum var ama Cindrae ile ne kadar çok vakit geçirirsem, liderleriyle tanışmak konusunda o kadar isteksiz oluyorum.

Kraliçe büyüklere katılmalı.

Tartışmak için ağzımı açtım.

Dinlendikten sonra.

Oredai, talebimizi sessizce kabul ederken yüzünde buruk bir gülümseme var.

"Uzlaşma için teşekkürler," diye mırıldandım.

"Size kaleye kadar eşlik edeceğiz." Cindrae duvarı hep birlikte topuklarının üzerinde dönerek kalabalığın arasından sessizce atlara doğru ilerledi.

Küçük şirketimle bir bakış paylaşıyorum ve sonra takip ediyoruz.

Köprüyü geçerken içimden garip bir huzur duygusu akıyor, nehrin kristal mavisi suyu öğle güneşinin altında dalgalanıyor. Önümüzde beyaz duvarları ve mavi kuleleriyle teknik olarak benim olan ama öyle hissettirmeyen bir kale var.

Bu bana Argon'da artık yönetebileceğim başka bir kalem olduğunu hatırlatıyor; New Yorklu Romy Watts olarak içine hiç adım atmadığım bir kale.

"Kadere şükürler olsun ki bunlardan hiçbir şey uçmadı," diye mırıldanıyor Loth ve altından geçerken hepimiz onaylarcasına başımızı sallıyoruz

Birkaç kat yüksekliğinde duran iki su perisi heykelinin oluşturduğu kemer.

Şatonun kapısından içeri adım attığımızda bacaklarım yorgunluktan titriyor. Yine de içeriden gelen kahkaha seslerini dinlerken yüzüme geniş bir gülümseme yayılıyor. Ortasında bir su çeşmesi ve en uçta büyük bir merdiven bulunan büyük salon da hemen hemen aynı. Eskiden su perisi heykellerinin oturduğu kaidelerin boş olması dikkat çekiyor.

Şimdi ölümlü çocuklar ucsuz bucaksız uzayda ilerlerken, göbekli goblinler de garip yürüyüşleriyle komik bir kovalamaca oyununa benzeyen bir şekilde onları kovalıyor.

Jarek sesinde sabırsızlıkla, "Gördün mü? İyiler," diye duyurdu. "Yukarı çıkabilirsin ve-"

"Fates, Majesteleri!" Beni ilk fark eden Dagny oldu.

Bana doğru koşarken ellerimi teslimiyetle kaldırıyorum, sadece Dagny'nin yapabileceği gibi her adımda eğiliyor ve gıdaklayan bir tavuk gibi sallanıyor.

"Azo'dem'e gidip gelmiş gibi görünüyorsun!" diye kabarıyor.

"Ben iyiyim! Gerçekten." Ama çok da uzakta değil çünkü dün gece hayal edebileceğim kadar cehenneme yakındı.

"Burada neler olduğuna inanabiliyor musun?" Bir elini mekanın etrafında sallıyor. "Bir dakika önce biz ve bir sürü heykel vardı, sonra bir de baktık ki etrafta koşuşturan yaratıklar var! Ya da uçuyorlar, sanırım, çünkü bazıları istedikleri zaman uçuyorlar. İlk başta korkutucuydu ama o kadar da kötü değiller." Arkamızdaki Cindrae duvarına dik dik bakıyor. "En azından çoğu. Büyük olanları bile-"

"Kraliçe artık dinlenmeli." Jarek onun gevezeliğini diz kapaklarında keser - terzinin gevezeliği bilinir.

Ona bir bakış attım, ama bu bakış kaş çatmaya dönüştü. Teni kül rengine döndü. "Jarek, sen-"

"Ben iyiyim," diye homurdanıyor. "Yukarı çık ve dinlen."

"Memnuniyetle." Eli dirseğimi kavradı, anlamı açıktı. Beni bu perilerle bir saniye bile yalnız bırakmayacak.

"O zaman sizi hemen halledeceğiz, Majesteleri." Dagny ellerini önlüğüne siler. "Corrin! Corr-"

"Tam arkadayım, seni aptal." Sert yüzlü hanımefendinin hizmetçisi, dikkatini bana çevirmeden önce ona kızgınlıkla bakıyor. "Ekselansları." İç çekerek göğsünü kabarttı. "Umarım bu kıyafeti kurtarmamı beklemiyorsunuzdur."

"En azından elbisemi değiştirdim."

Taş kesilmiş yüzü bir gülümsemeyle kırılıyor. "Geri dönmene sevindim. Kral birazdan gelir mi?"

Hangi kralı kastettiğini sormama gerek yok. O her zaman Zander'a sadık olmuştur. "Evet. Umarım öyledir." Fırsatını bulduğu anda beni terk edip tahtını geri almak için acele ettiği için onu suçlayamam. Ne de olsa benim yüzümden kaybetti. Ama oraya gittiğinde ne bulacak? Ölü bir kardeş mi? Müttefikleri kim olursa olsun ona sırtını dönmüş bir diyar mı?

Ellerini çırpıyor. "Banyonuzu hazırlaması için birini gönderdim ve eminim çok acıkmışsınızdır. Temizlendiğinizde yemeğiniz hazır olacak."

Aynı eski Corrin. "Gördüğüm kadarıyla gayet iyi yerleşmişsin." Cirilea'nın kalesinde tüm ev halkını o yönetiyordu ve burada da bu rolü üstlendiği açıkça görülüyor.

"Bu kesinlikle bir değişiklik." Şüpheli bakışları Oredai'ye kayıyor, sonra da onu hoşnutsuz bir kokuyla reddediyor.

Agatha'yı takdim ediyorum. "Kendisi Mordain'den Usta Kâtip. Kütüphanede çok zaman geçirecek. Dinlenebilmesi için lütfen yerleşmesine yardımcı olun."

"Dinlenmekten bahsetmişken..." Jarek dişlerini gıcırdatıyor.

"Tamam! Ben gidiyorum!" Genelde bu kadar ısrarcı değildir.

Pan ve Eden, Gracen'in kızı Lilou Eden'in kucağında, histerik bir halde koridordan dışarı fırlayınca ortalık karışır. Hemen arkalarında Mika, kıvırcık kahverengi saçları terden ıslanmış bir şekilde durmaktadır.

Pan'ın ayakları titrer. "Romy! Dönmüşsün!"

Sırıtiyorum. Bana böyle hitap eden tek kişi o.

"Bunun için enerjim yok." Jarek ayaklarının üzerinde sallanıyor.

Eden yatağını bazen paylaştığı lejyoneri çabucak arıyor. Onu yanımda bulduğunda gözleri heyecanla parlıyor.

Ama bir sonraki anda adam mermer zemine yığılırken kadının yüzü şoktan iki büklüm oluyor.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, çenesini tuttuğumda paniğim patlıyor. "Bilinci yerinde değil." Ya da daha kötüsü. Teni gri ve soğuk. Yakınlıklarına ayağa kalkmaları için yalvarıyorum ama gelmiyorlar.

Bu dünya için fazla uzun değil.

"Ne?" Cindrae liderine ters ters bakarak patladım. "Ne demek istiyorsun?"

Vrog toksini kokuyor. Vücudundan yaşamı çekip alıyor. Artık iyileşmek için çok geç olabilir.

"Bunu bana neden söylemedin?" Öfkem, seyirciler beklerken aniden sessizleşen büyük alanda yankılanıyor.

Oredai cevap olarak sırtıyor.

Ona iyileşmeyi kabul etmesini emretmeni tavsiye ettim.

"Sen..." Dişlerimi sıkıyorum. Şimdi zamanı değil. "Onu en iyi şifacılarınızla birlikte yukarı çıkarın. Ve senin iyiliğin için çok geç olmasa iyi olur." Söylenmemiş tehdidi havada asılı bırakıyorum.

Eğlencesi bir anda yok olur. Parmaklarını şıklatır. En yakındaki gargoye Jarek'in cansız bedenini kaptığı gibi şaşırtıcı bir hızla ana merdivenlerden yukarı koşuyor; bir düzine yosun da arkasından havalanıyor.

Peşlerinden gidiyorum, kalbim kulaklarımda atıyor, Loth ve Zorya peşimde.

Odasına vardığımızda Jarek çoktan savaşçı kıyafetlerini çıkarmış ve kanla beneklenmiş beyaz bir çarşafa sarınmış halde yatağında yatıyordu. Vrog pençesinin derisini açtığı yerde, göğüs kafesi boyunca uzun ince bir çizgi uzanıyor. Başlangıçta bir çizikten biraz daha fazlası olabilirdi, ama şimdi kızgın, kırmızı ve şişmiş, siyah, katran benzeri bir sıvı sızıyor.

Vücudunun etrafında dolaşan tüyler, kıkırdamaları önündeki korkunç görevin tam tersi.

Gözlerim yaşardı. "Seni inatçı aptal!" Şansı varken büyücülere gitmeliydi.

Oredai sessizce arkamdan geliyor. "Zehri çıkarmalılar."

"Peki bunu nasıl yapıyorlar?" "Sadece tek bir yolu var."

İçlerinden biri pençeli parmaklarını yaraya sokunca
ağzım açık kalıyor.

Jarek'in gözleri kan donduran çığlığıyla açılır.

TO benim kocam değil.

Yakışıklı yüzünü takınabilir ve derin, melodik sesini kullanabilir. Avuç içi benimkiyle aynı, pürüzsüz hissi verebilir.

Ama ne kadar çok dikkat edersem, ince farkları o kadar çok yakalıyorum.

Çikolata-kahverengi gözlerinin zalim niyetlerle parlaması.

Dudaklarının kenarları sürekli bir alaycılıkla kıvrılıyor.

Sanki bana eşsiz gücünü hatırlatmak istercesine elimi çok sıkı sıkması.

Bu benim İlyas'ım değil ve onu böyle düşünmeyi reddediyorum.

"İsyancıların bu kadar hasara yol açmış olması çok yazık. Duman kokusunu bu perdelerden ve tablolardan çıkarmak haftalar alacak," diye düşünüyor Malachi koridordan kürsüye çıkan merdivenlere doğru yürürken. Bu tıka basa dolu taht odasında sayısız göz üzerimizde; hem soylular hem de köylüler,

Muhafızlar tarafından sığır gibi içeri sokularak görkemli alanın her köşesi dolduruldu.

Gerginlik havayı kaplıyor ve bir saldırıdan korunmak için kendimi bir kalkanla gizliyorum. Ama Malachi bir kan gölünün yanından geçerken hiç etkilenmedi. Sayısız su birikintisi ve leke hâlâ koridorları kirletiyor. Hayatta kalan personel harıl harıl çalışıyor, mermerleri fırçalıyor ve cesetleri yakmak için bekleyen vagonlara sürüklüyor.

Baktığım her yerde kan var ve üç yüz yıl boyunca kanla beslenmeme rağmen içimde en ufak bir açlık kıpırtısı bile yok. Cevaplamak istediğim bir bilmece ama şu an için sessiz bir gözlem en güvenlisi gibi görünüyor.

İki tahta doğru basamakları tırmanıyoruz. Onun isteği üzerine kraliçenin dolup taşan gardırobundan aldığım fildişi elbisenin ağır eteklerine odaklanıyorum. Malachi, bedenine biraz büyük gelen siyah bir takım elbise seçmişti. Önceki kralın daha geniş omuzları vardı. Kraliyet terzisine her şeyi ayarlatacağında ısrar ediyor ama henüz bu unvana sahip kişiyi bulamadık.

Kraliyet kasasında bulduğu kral tacı için bir terziye ihtiyacı yok. Bunu kendi başına yerleştirdikten sonra benimkine uygun, biraz daha küçük bir taç taktı.

"Çok sessizsin, aşkım." Kraliçenin tahtına doğru eliyle işaret ediyor.

Sözlerimi dikkatli seçiyorum, çünkü bu Malachi ve ete kemiğe bürünmüş olsa bile, kesinlikle zorlu biri. "Bu yeni dünyaya alışmaya çalışıyorum." Ve beni saran derin ihanet ve hoşnutsuzluk duygusu.

Ben aptal değilim, peki bunun olacağını nasıl göremedim? Ateşin Kaderi beni tekrar tekrar kullandı ve suiistimal etti. Ve tüm ipuçları oradaydı, apaçık ortadaydı. Ziyaretlerimiz sırasında bedensel bir forma bürünmekten ne kadar hoşlandığını, benden kraliçesi olarak ne kadar sık bahsettiğini.

Malachi bizi izleyen insan kalabalığına bakıyor, yüzlerinde korku ve şoktan hesaplı bir güvensizliğe kadar her şey var, ağzının kenarları ise titriyor. Hayatımda hiç bu kadar çok ölümsüzün bir arada olduğu bir odada oturmamıştım. Şimdi hepsi aynı görünüyor

-Şehrin kargaşasından sonra sürüklenmişler, yıkanmamışlar, giysileri çeşitli derecelerde kirlenmiş. Sanki sokaktan toplanmışlar ve odayı doldurmak için kılıç zoruyla buraya getirilmişler gibi. Belki de öyleydiler.

"Korkma, aşkım. Kocan kayıp değil. Onu sadece bir süreliğine ödünç alıyorum."

İçimde bir umut ışığı belirdi. "Bu ne anlama geliyor?" Elijah hâlâ orada bir yerde mi? Onu tekrar görecek miyim?

Ama Malaki bana cevap vermiyor, dikkatini kalabalığa yöneltiyor. "Halkım!" Onlara kollarını açarak ve neşeli bir sesle hitap ediyor. "Yüzyıllardır süren zayıf monarşi artık geride kaldı. Size yeni bir hayat getirmek için geldim. Benim hükümdarlığım altında güçleneceğiz ve zenginleşeceğiz."

Sessizliğin içine gömülmüş tek bir öksürük cevap veriyor.

"Bana inanmıyor musunuz? Çoktan başladı, değil mi? Ölümlü kanına olan susuzluğun nerede? Aniden yok olduğunu fark etmişsindir."

Sorgulayan bakışlar odanın içinde dolaşıyor. Hem ölümsüzler hem de insanlar eşit derecede şaşkın görünüyor ama farklı nedenlerle.

Malachi ayağa kalkar ve iki tahtın etrafında dolanır. "Ölümlülere çok fazla bağımlı hale geliyordunuz ve Aoife'ın ürettiği bu kötü Ybarisan zehri -bu toprakların laneti! İşte bu yüzden artık seni rahatsız etmiyor. Çünkü ben öyle yaptım."

"Nasıl?" diye meydan okuyor bir erkek sesi, kaynağı gizli. Malachi'nin bakışları daralıyor. "Bu soruyu kim sordu?" Ama kimse elini kaldırmıyor ya da öne çıkmıyor.

Merdivenlerden yavaşça inerken dudakları hınzır bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Korkularını eğlenceli buluyor. "Islor halkına özgürlük getirdim!"

Kalabalık teker teker kibarca alkışlıyor, ancak temkinli oldukları da gözden kaçmıyor.

Onların şüphesi.

Ana kapılar açılır ve muhafızlar beş mahkûmu içeri alır. Kıyafetleri kirli olsa da soylu olduklarını gösteriyor.

"Ah, krallığım için çok fazla sorun çıkaran doğulu lordlar." Malachi ellerini karşılama jestiyle uzattı. "Zincirlerini çıkarın ki öne çıkabilsinler."

Mahkûmlar zincirleri çözülürken birbirlerine ve kalabalığa tedirgin bakışlar atıyor. Koridorda ölçülü adımlarla ilerliyorlar.

Malaki uzun vuruşlar boyunca onları teker teker sayar. "Bana sadakat yemini ederseniz yaşarsınız."

Siyah saçlı ve soluk tenli bir lord, geniş ve sahte bir gülümseme takınmadan önce boğazını temizliyor. "Majesteleri, eğer bu kadar cesurca sorabilirsem, bu topraklar üzerindeki hak iddianızın ne olduğunu-"

Malachi'nin bileğinin bir hareketiyle alevden bir ip uzanır ve lordun boğazını bir bıçak kadar hassas bir şekilde keser.

Vücudu yere yığılmadan bir saniye önce başı omuzlarından düşer, ölümcül yara ateşle dağlanır.

Kafa koridor boyunca yuvarlanırken çığlıklar taht odasını doldurur.

Midem sıkışıyor. Kader, ölüm söz konusu olduğunda narin bir çiçek olmadığımı biliyor ama Elijah her zaman diplomatı oynamış, kelimeleri şiddete tercih etmiştir. Asla böyle duygusuzca bir ceza vermezdi.

Malachi havaya vurarak sükunet çağrısında bulunur. "Şimdi, şimdi. Lord Adley'nin ihanetini hepimiz bilmiyormuşuz gibi davranmayalım. Kendisine güvenilemeyeceğini çoktan kanıtladı. Önceki krallardan hiçbirinin yapılması gerekeni yapacak cesarete sahip olmaması büyük talihsizlik ama size söz veriyorum, böyle bir zehrin krallığıma sızmasına izin vermeyeceğim." Dikkatini, başı kesilmiş cesede dehşet içinde bakan kuzguni saçlı genç kadına çevirir. Onun için özel biri olmalıydı. "Kettlingli Leydi Saoirse."

Bir an için adresi duyar gibi oluyor ve sonra kafasını kaldırıyor. "Evet, Ekselansları?"

"Sadakatini kazandım mı?"

Hiç duraksamadan dizlerinin üzerine çöküp başını öne eğiyor ve diğer mahkûmlar da hemen ardından onu takip ediyor.

Malachi memnuniyetle başını sallar. "Lord Adley'in cesur sorusuna cevaben, taht üzerindeki iddiam, Islor'un her zaman benim olduğu gibi benim olduğudur, çünkü ben Kral Malachi'yim ve yarattığım şeyi yönetmek için buradayım." Derin ve gür sesi odanın içinde yankılanıyor. "Şimdi, bu gece hepimiz ziyafet çekelim, böylece yarın Islor'u yeniden inşa edebiliriz. Barış

Sonunda geldi!" Kollarını havaya kaldırır ve büyük odadaki tüm meşaleler alev alev yanmaya başlar.

Sıralar arasında sessiz bir tezahürat yükselir.

Dönüyor ve elini bana doğru kaldırıyor. "Size Majesteleri Kraliçe Sofie'yi takdim edebilir miyim, Islor'un tacını giymiş ilk anahtar büyücüsü."

Nefesler odayı dolduruyor.

"Gel aşkım," diye sesleniyor gürültünün üzerinden.

Eteklerimi topluyorum ve merdivenleri yavaşça çıkıyorum. Böyle ağır bir elbiseyi giymeyeli uzun zaman olmuştu. Yüzyıllar.

Tam merdivenlerin dibine ulaştığımda bir muhafız içeri dalıyor. "Özür dilerim, Majesteleri," diye kekeliyor. "Ama uçan canavar geri döndü. Şehrin etrafında dönüyor." Kaşlarını çatı. "Yalnız, aynısı mı bilmiyorum."

"Sanırım misafirlerimiz olacak. Onları karşılamalıyız." Malachi umursamaz bir tavırla mırıldanıyor. Elimi tutup beni koridorda ilerletiyor, yırtık pırtık giysiler içinde, sargılı elini göğsüne dayamış, çelimsiz, orta yaşlı bir kadının yanında duraklıyor. Bir muhafızın yanında oturuyor. Bir büyücü olduğunu anlıyorum, yakınlığının vızıltısını hissediyorum.

Onun dikkati altında titriyor, yere odaklanmaya devam ediyor.

"Sanırım size teşekkür etmeliyim. Bana geri dönme fırsatı tanınmasında hayati bir rol oynadınız."

Büyücü yutkunur ve sonra başını sallar. "Evet, Majesteleri."

"Gel," diye emrediyor. "Eski dostlar ziyarete geldi."

Titrek bacakları üzerinde duruyor, gözleri tekrar ayaklarını görmeden önce bana kısa bir bakış atmaktan başka bir şey yapmıyor.

Malachi, Lord Adley'in gevşek başının etrafından dolanır ve sonra duraklar. "Bir daha düşündüm de... görgü kurallarım nerede? Bir hediye getirmeliyim."

“**W**ne olmasına izin verdin, benim sevgili aptal kardeşim.”
Cirilea'nın üzerinde hafif duman bulutları var, ama sokaklar Hayatta kalanlar cesetleri kaldırım taşlarından taşırken ve enkazı süpürürken meşguller. Yüklü arabaların sıraları, kaybedilen hayatların acımasız hikâyesini anlatıyor. Tahmin edilemeyecek kadar çok.

Romeria'nın anlattıklarından sonra, ılık direklerinden sarkan ölümlüler ve balo salonuna hapsedilen çocuklar, insanların isyan etmesine şaşmamalı. Aslında, bunun için onları takdir ediyorum. Yine de, şehrim ve krallığım için göğsüm ağrıyor.

"Hiç bu kadar boş gördün mü?" Biri Kazimir'in kırık bedenini kucaklarken ejderhanın kucağını benimle paylaşan Abarrane, mide bulantısını bir anlığına unutup Cirilea'nın limanını işaret ediyor. Tek bir kayık bile kalmamış.

"Bunca yıllık hayatımda hiç olmadı," diye itiraf ediyorum. Sanırım bu olumlu bir şey. Romeria'nın yardımıyla çok sayıda insan kaçtı demek. Northmost önümüzdeki günlerde onları kabul edecek ve umarım Atticus'un gittiğini duyduklarında geri dönecekler.

İnsanların delip geçmek ve çocuklarına erişmek için savaştığı kalenin dış duvarının üzerinden geçiyoruz ve

Sonra Gesine ve Boaz'ın öldüğü kraliyet bahçesinin üzerinde. İlkini yasını tutacağım. İkincisine ise Atticus'un ihanetine yardım ettiği için değil, aileme yüzyıllarca onurlu bir şekilde hizmet ettiği için.

"Kaderler." Candra'nın ateşi mi yoksa Romeria'nın ateşi mi yolunun üzerindeki her şeyi mahvederek etkileyici bir yıkım yarattı? Her iki seçenek de korkunç. Onlarla savaşta yüzleşmek istemezdim.

Abarrane, "Romeria'yla ilgili şüphelerimi dile getirdiğimi biliyorum ama düşman değil müttefik olduğu için şanslıyız," diyerek dile getirmediğim düşüncelerimi tamamlıyor.

"Avluya inin!" Turuncu canavarın beni duymasını umarak bağıyorum. Doğudan ayrıldığımızda ondan bizi Cirilea'ya getirmesini istemiştik ve işte buradayız, yani sözlerimi anlıyor gibi görünüyor.

Kale çalışanları molozları toplarken bizi gördüler ve panik içinde ellerini sallayarak saklanmaya çalıştılar. Korktukları için onları suçlayamam. Candra'yı ilk gördüğümüzde hepimiz aynı tepkiyi vermiştik ama bu canavar çok daha büyük.

Etrafımızdaki kaldırım taşları ve binalar, ejderha yere inip bizi serbest bırakırken ve Kazimir'i diğer pençesinde tutmaya devam ederken ejderhanın ağırlığı altında titriyor. Atticus'un sağ kolu hâlâ yaşıyor mu merak ediyorum.

Ama bu benim kontrolüm dışında.

Ben geldim.

Ayaklarım yeniden şehrimin toprağına değerken odak noktam bu.

Etrafımızdaki muhafızlar ve hizmetkârlar donmuş ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde duruyor, tek kelime etmiyorlar. Bir manzara olmalıyız -

Sürgündeki kral geri dönmüş ve sırtında o güne kadar gördükleri en büyük yaratıkla birlikte canavar kanına bulanmış.

Ahırlara kapatılan atlar, avlunun yarısını dolduran ürkütücü yırtıcı hayvan karşısında tedirgin olarak kapılarını tekmeliyor.

"Burada hiçbir şey yemeyin" diye uyarıyorum. Bu kötü bir başlangıç olurdu.

Canavar cevap olarak homurdanıyor, bu da bana muhtemelen bizim ona verdiğimiz değerden çok daha fazlasını anladığını söylüyor.

Arnavut kaldırımının yarıklarında bir parıltı dikkatimi çekiyor. Üzerinde evimin imzası olan alevin bulunduğu altın kelepçeyi almak için eğildim. Bir kraliyet hizmetkârının kulağında kalması gereken bir süs eşyası. Muhtemelen kaçarken koparılmıştır. Ama kan laneti olmadan, bunlara artık ihtiyaç var mı?

Bir gecede Islor'da her şey değişti ve yine de yanlış liderlikle hiçbir şeyin değişmeyeceğini biliyorum. Zengin ve güçlü ölümsüzler, daha zayıf insan ırkını köleleştirirken öyle kalmak için ellerinden gelen her şeyi yapacaklar.

Bu şimdi bitiyor.

Kelepçeyi fırlatıp atıyorum ve ayağa kalkıyorum.

"Majesteleri," diye kekeliyor bir muhafız, gözleri benimle sırtımdaki devasa yaratık arasında gidip geliyor. "Geri döndünüz."

"Buldum ve hakkım olanı geri almak için buradayım-"

Kalenin kapıları gıcırdayarak açılır ve muhafız taburunun arkasında iki figür ortaya çıkar.

Abarrane'in kılıcının kınından kayarken çıkardığı ses havayı dolduruyor ve ejderhanın derin, alçak hırıltısıyla mükemmel bir zamanlama yakalıyor.

Kraliyet kıyafetimi ve altın tacımı giyen uzun boylu, siyah saçlı erkeği - bir yabancıyı - gördüğümde çenem sıkıştı. Ama onun yanında kraliçe tacını takan kadın tüylerimi diken diken ediyor. Romeria'nın bir zamanlar çizdiği anahtarcı Sofie'nin karakalem çizimine ürkütücü bir şekilde benzeyen bakır kırmızısı saçlı bir kadın.

"Fates." Artık çok
geç. Malachi
burada.

Arkasındaki gölgelerdeki hareket dikkatimi kısa bir süreliğine Wendeline'a çekiyor - ya da bir zamanlar olduğu kişinin bir kabuğuna. En azından hâlâ hayatta. Romeria bunu öğrendiği için mutlu olacak.

"Sürgün Kral Zander. Benim sevgili oğlum." Malachi kendini beğenmiş bir şekilde gülümser. "Bana aceleyle katıldığınız için memnunum. Gelişinizin şerefine, size bir hediye."

Şokla o kadar meşguldüm ki, yumruğunun içindeki siyah saç tutamını ve ondan sarkan başı fark etmemiştim. Malachi onu ayaklarıma doğru fırlattı. Mide bulandırıcı bir gümbürtüyle yere düştü.

Lord Adley'nin ölü gözleri bana
bakıyor. "Ne kadar kibarsınız," diye
devam ediyorum.

"Onun bu diyara yaşattığı onca kederden sonra, bizi ondan kurtarmak en azından yapabileceğim bir şeydi. Küçük ölümlü hırsız yanınızda getirmemiş olmanız çok yazık."

"Sanırım Kraliçe Romeria'yı kastediyorsunuz?"

"Eğer kendine böyle diyorsa." Sırıttırıyor. "İkinizin de

sadakatini aynı anda kabul etmeyi tercih ederdim.

Aynı zamanda, ama sanırım şimdi birinizden kabul etmek yeterli olacaktır."

Abarrane homurdanıyor. "Asla."

Dikkatini, parmakları ritmik bir şekilde kabzasına vururken bile cesurmuş gibi davranan komutanıma yöneltiyor; bu da endişesini gösteriyor. "Asla mı?" Gözlerinde hınzır, karanlık bir parıltı titreşiyor. "Bu kadar savunmasız yaratıklar için cesur bir iddia. Ne... Valk'ta müthiş bir koruyucunuz olduğuna mı inanıyorsunuz?" Arkamızdaki ejderhaya sinir bozucu bir rahatlıkla bakıyor. "Son karşılaşmamızda o kanadını kaybetmiştir diye düşünmüştüm."

Ejderha-Valk, görünüşe göre onun adı- kulak zarımı acıtan ve çevredeki herkesi tökezleten bir kükreme çıkarırken irkilmemek için kendimi zor tutuyorum. Belli ki sadece birbirlerini tanımıyorlar, aynı zamanda savaşmışlar da.

Malachi'nin ödünç alınmış yüzündeki eğlence kayboluyor ve yerini taş gibi bir kararlılığa bırakıyor. "Bu tahtta hak iddia ettiğini düşünenler ne kadar da aptal, çünkü Ailill'in beni ilk çağırdığı günden beri bu taht benim. Bunu kabul etmenin sizin için zor olacağını biliyorum, bu yüzden size bir seçenek sunuyorum. Şimdi önümde diz çökebilirsin ve ben de ölümünü hızlandırırım. Direnirsen acın sonsuza dek sürer." Ellerini önünde kavuşturuyor ve sabırla cevabımı bekliyor.

Tahtımı geri alma umudum varsa, Ateşin Kaderi'yle bizzat savaşmak zorundayım. Sanırım daha azını beklememeliydim. Aksi halde her şey çok kolaydı.

Romeria haklıydı. Cirilea'ya gelmek tehlikeliydi. Şimdi, eğer buradan çıkamazsak ölümcül olabilir.

hızlıca.

Bunu yapmadan önce, bir cevaba ihtiyacım var. Odağımı Sofie'ye kaydırıyorum. "Söylesene anahtarcı, kocana kavuşma umuduyla yüzyıllarca piyon rolü oynadıktan sonra onu bir daha asla göremeyeceğini bilmek nasıl bir duygu?"

Sofie'nin yüzünde saf bir acı beliriyor, ardından bu acı katıksız bir öfkeye dönüşüyor ve zümrüt rengi gözleri, tıpkı Romeria'nın patlamak üzereyken yaptığı gibi gümüşe dönüyor.

Kesinlikle yanlış ya da doğru bir şey söyledim ve bunun bedelini ödemek üzereyim. "Valk." İsmi nefesimin altında ancak bir hırıltıya dönüşüyor.

Ejderha bizi toplamak için pençesini uzatıyor, Sofie'nin hafif formundan ateş kıvılcımları çıkarken kanadı etrafımızı sarıyor. Bir çığlık atarak bizi gökyüzüne fırlatıyor.

Ve onun gazabından kaçmak için nefesimi tutuyorum.

Cirilea'nın dış duvarının sınırlarını aşmıştık ki Abarrane hırladı: "Bir anahtar büyücüsünü bilerek kışkırttın. Delirdin mi sen?"

"Olabilir. Ama suları test etmem gerekiyordu." Yanık et kokusu burun deliklerimi kısıyor ama Sofie'nin Valk'a vurduğu yeri tam olarak göremiyorum. En azından uçma yeteneğini engellemiş gibi görünmüyor.

"Peki altında gizlenen ne buldun? Bizi öldürecek ya da sakat bırakacak bir şey mi?" diye mırıldanıyor, etkilenmemiş bir halde.

"Malachi'nin etkisinde kalabilecek bir kurban daha." Öfkesi onu ele geçirmeden önce çektiği ıstıraptan hiçbir şey anlaşılmıyordu. Ancak bu yüzden ona olan sadakatinden vazgeçip vazgeçmeyeceğini söylemek için henüz çok erken ve Malachi'nin yanında kilit bir büyücü olması ideal olmaktan çok uzak.

Valk'a emrediyorum, "Yaralı yolcumuzu yarıktaki şifacılarā götürelim, böylece bu gece Ulyse'de'ye dönebiliriz."

TKraliçenin odasının teras kapıları açılır ve Elijah üzerinde sadece siyah keten bir pantolonla içeri girer. kalçalarının üzerinde, bilenmiş bir vücudu ortaya çıkarıyor.

Kısa bir an için nabzım ihtiyaçla atıyor. Ama beni parçalara ayırmakla tehdit eden sakatlayıcı bir sıkıntı tarafından hızla kovalanıyor.

Bu benim Elijah'ım değil.

"İşte buradasın." Soğuk kahverengi gözler beni yatağında buldu. "Ben de seni arıyordum."

"Çok dikkatli bakıyor olamazsınız. Son bir saattir odamdaydım." Oturma alanında bulduğum bir kitaba odaklanmış gibi yaparken, dört yakınlığın iplerini koparıp sıkıca örülmüş gümüş bir sarmal halinde hazırda bekletiyorum.

Malachi, "Benim iznim olmadan şenliklerden ayrıldınız," dedi.

"İzne ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim." Ses tonumdaki somurtkanlığa engel olamıyorum.

Söyle bana, anahtarcı, yüzyıllar boyunca piyonu oynadığını bilmek nasıl bir duygu?

Kocanızı bir daha asla göremeyeceğinizi öğrenmek için mi?

Tahttan indirilen kralın sözleri -ve küstahlığı- saatler sonra bile derimin altında yanmaya devam ediyor. Bana böyle şeyler söylemeye nasıl cüret eder? Nasıl bu kadar yakından kesmeye cüret eder?

"Ayrıca, tebaanızla meşguldünüz, Majesteleri." Ziyafet boyunca lordlar ve hanımefendiler büyük salondan geçerek teker teker masamıza gelip kendilerini tanıttılar ve yeni hükümdarlarının ayaklarına kapandılar.

"Onlar da senin tebaan. Başını süsleyen tacı unuttun mu? Oraya yerleştirdiğimi?"

Yatağın etrafında dönüp kenarına yerleşirken geriliyorum. Kitabı sormadan elimden aldı. "Samara'nın Görevi." Kitabı bir kenara fırlatıp, ateşli bakışları dolapta bulduğum siyah ipek geceliğin üzerinde geziniyor. Kalenin sayısız bölümünün tahrip edildiği ayaklanmaya rağmen kral ve kraliçenin odalarına dokunulmamıştı. Muhafızları dinlediğimde, isyancıların çabalarını kayıp çocukları aramaya odakladıkları anlaşılıyor. "Bana kızgınsın."

"Yorgunum." Tamamen yalan değil. Yorgunum. Üç asırlık bekleyiş bunu yapar.

"Bugün ziyaretçilerimize yorgunluktan çok daha fazlasıyla saldırdınız."

Canavarın yan tarafını yakınlığımın bir okuyla yakaladım. Sanırım yanığı iyileştirmek için büyücülere ihtiyaçları olacak.

Malachi bir aşığın yapacağı gibi çenemi tutmadan önce avucuyla yanağımı okşuyor.

İrkiliyorum ve çekilmeye çalışıyorum ama tutuşu acıya dönüşene kadar sıkılaşıyor.

Koyu renk gözleri beni incelemeye çalışırken yakıcı bir hal alıyor. "Bu fiziksel formu aldığım için senin o kindar zihninden geçenleri hissedemeyeceğimi mi sanıyorsun?" Parmakları sıkarken bile kaşları eğlenerek kalkıyor.

Gözlerim doluyor ama bunlar acı için değil. En azından fiziksel olarak. "Neredeyse üç yüz yıl bekledim, istediğin her şeyi yaptım ve hala kocamı bana geri vermedin."

"Öyle değil mi?" Gözlerini kapatıyor, yumuşak bir sırtış dudaklarını kıvırıyor.

Yakınlığım yüzeyin altında fokurduyor, serbest bırakılmak için yalvarıyor. Bu işkenceye şimdi son verebilirim.

Gözleri yeniden açıldığında, uzun bir uykudan sonra bilinci yerine gelmiş gibi tekrar tekrar kırıpıştırıyor. Yüzüme odaklanıyor ve gözleri panikle büyüyor. "Yüce Tanrım." Beni sıkıca kavrayan elini bırakıyor, yanmış gibi çekiliyor.

Yüce Tanrım.

Ateşin Kaderi asla böyle bir şey söylemezdi.

"Elijah?" Çekinerek sordum.

Ağır bir iç çekiyor ve kollarını bana dolayarak bedenimi kendine çekiyor. "Evet, aşkım. Bu benim." Sıcak dudaklar alnıma bastırıyor. "Ben hâlâ buradayım. Bunca zamandır buradaydım. Beni Nulling'de bulduğundan beri." Sesi boğuk. "Bu hiç bitmeyen bir kâbus. Her şeyi görebiliyor ve duyabiliyorum ama bedenim ve kelimelerim benim kontrolümde değil."

"Ama beni görebiliyorsun?"

"Seni görüyorum. İstirabını, kalp kırıklığını."

Umut göğsümde patlıyor. "O zaman çok geç değil. Seni henüz kaybetmedim."

"Yapmadın." Dudakları önce yanağıma, sonra dudaklarıma değiyor.

Gözyaşlarım öpücüklerimizle birleşene kadar uzun bir süre benimkine karşı tatlarının tadını çıkarıyorum. "Niyetim bu değildi." Hıçkırarak başımı sallıyorum. "Bana söz verdiği şey bu değildi."

"Malachi hakkında seni ne konuda uyarmıştım, sevgili Sofie? Ona güvenilmemesi gerektiği konusunda. Senden her şeyini alacağı konusunda."

Suçlama mevsimi çoktan geldi ve geçti. "Ne yapacağım ben?"

"Sana verecek bir cevabım yok." Elijah'ın yanakları da gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "Ama bil ki ben burada senin yanıdayım. Yalnız değilsin. Acın benim acım." Öpücüğü çılgınca, çaresizlik ve aciliyet dolu bir hal alıyor, sanki zamanımız tükenmek üzereymiş gibi.

Ben de aynı yoğunluğu gösteriyorum, ellerimiz birbirimizin kıyafetlerini parçalıyor, ta ki tenimizden ve teristan gelen serin havadan başka bir şey kalmayana dek.

Elijah'ın ilk hamlesiyle haykırıyorum, yüzyıllardır sınırsız sarıldığım anılar geri gelirken rüya gibi bir his beni ele geçiriyor. Beni yere yapıştırırken bacaklarım kalçalarına dolanıyor, parmaklarımız başımın üzerinde birbirine dolanıyor. Üzerimdeki ağırlığını ve beni tamamen doldurmasının lezzetli yanmasını hissetmek için o kadar uzun süre bekledim ki. Bu ana sonsuza dek tutunmak için her şeyimi feda edebilirim.

"Gördün mü aşkım? Sana ihanet etmedim."

Tınıdaki ani değişim karşısında ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Malachi gittiği gibi hemen geri döndü.

Kalçaları duraklıyor ve bana acımasız gülümsemesini göstermek için geri çekiliyor. "Kocan her zaman seninle." Sertçe iterken nefesim kesiliyor, elleri kemiklerimi ezmekle tehdit edene kadar ellerimin etrafında bükülüyor. "Ve bana herhangi biri tarafından verilen herhangi bir zarar, onun tarafından da hissedilecektir."

 ntikamımı alma planlarım varsa diye çok da ince olmayan bir uyarı.

Yutkunuyorum. "Ben senin yanındayken sana hiçbir zarar gelmeyecek."

"Ben  yle düşünmüyorum. Ve eğer bana iyi bir hizmetkâr olursan, belki zaman zaman onu g rmene izin veririm." Ben kalçalarına sarılana kadar bizi döndürüyor, boyu hâlâ içimde derinlere oturuyor. " yi bir hizmetçi misin?" Sıcak eller kalçalarımı okşuyor, devam etmemi isterken sıkıyor.

Altımdaki canavarın ötesine, derinlerde saklı sevdiğim erkeğe bakıyorum. "Seviyorum." Kalçalarımı d nd r yerek Malachi'nin gırtlaktan gelen iniltisini kazanıyorum.

Elijah'ı bu k bustan kurtarmanın bir yolunu bulana kadar onu koruyacağım.

I Ulysed'e' nin girişine indiğimizde hava kararmış oluyor ve ben gördüklerime hayretle bakıyorum. Olmamalıydım Yine de şaşırdım. Perilerin diyarlarımıza saldığı iyileştirici güce şahit oldum. Uzun zamandan beri kaderin gazabına uğramış olan yarıktaki ıssız topraklar, bu sabah güneşin doğuşundan itibaren çim halı ve su damlacıklarıyla kutsanmıştır.

Ama bu dönüşüm? Daha birkaç gün önce bu çorak arazide duruyordum, şimdi ise yükselen ağaclar krallara layık bir yol oluşturunyor - sanki yeni döşenmiş gibi taze.

Abarrane ayakları taş a değince birkaç adım tökezliyor. "Bu canavarlarla seyahat etmenin daha iyi bir yolu olmalı," diye homurdanıyor ve Valk'a ters ters bakıyor.

Onu görmezden geliyor, dikkati Candra ve yakındaki bir açıklıkta dinlenen daha küçük yeşil arkadaşında. "Neden onlardan birine sormuyorsun?" Candra ve Şehre giden tünelde sıralanan ürkütücü kanatlı yaratıklar. Kolaylıkla benim iki katım büyüklüğünde ve kesinlikle iki kat daha güçlüler, vücutları kaslarla şişmiş, krallığın iki hilalli ay işaretini taşıyan zırhlara bürünmüşler.

Ama onlar beni sinirlendirmiyor. Beni tedirgin eden, siyah gözlerini bize dikmiş, bir duvar oluşturan soluk tenli savaşçılar.

"Bunlar bizim müttefiklerimiz mi?" Abarrane'in ses tonu benimle aynı şüpheyi paylaştığını ima ediyor. Sert duruşlarındaki hiçbir şey bize yardım teklif etmek için burada olduklarını göstermiyor.

Ama eğer Candra buradaysa, Romeria da oradadır ve ona ulaşmak için her birini kesip geçeceğim. "Valk!"

Turuncu canavar kocaman kafasını bize doğru sallıyor, yeşim yeşili gözleri bana bakarken dar yarıklar açıyor. Sofie'nin saldırısından dolayı sırtındaki kömürleşmiş pullar, Kazimir'i şifacılara teslim etmek için yarığa indiğimizde olduğundan daha az zarar görmüş görünüyor. "Ben dönene kadar burada kal."

Valk'ın başı geriye doğru eğiliyor ve dişlerimi takırdatan, bu dağ silsilesindeki her zirveden sekecek kadar yüksek bir çığlık atıyor.

Abarrane'in kaşları çatılır. "Bu bir evet mi?"

"Daha çok 'git kendini becer' der gibi." Sofie'yi kışkırttıktan sonra onu suçlayamazdım.

Kapıya ve perilerin bariyerine doğru yürüyoruz ve kendimi bir engele hazırlıyorum. Artık daha yakın olduğumuz için, kafataslarından küçük, donuk boynuzlar gibi çıkan kemikleri seçebiliyorum. Gerçekten de iğrenç yaratıklar. "Ben Islor Kralı Zander ve buraya Kraliçe Romeria'yı görmeye geldim."

Bu sinir bozucu savaşçılardan biri öne çıkar. "Sen taç giymiyorsun," diyor hırıltılı bir sesle.

Bu kadar basit bir ifade ama yine de göğsüme saplanan bir balta kadar acı verici. Şimdi Malachi geldi,

Nadiren taktığım ta muhtemelen bir daha asla başıma oturmıyacak.

Abarrane iki kılıcını da çekerek, "O Islor'un tek gerçek kralı," diye tükürdü. "Ve sen onunla bu şekilde konuşmana izin verecek bir ta giymiyorsun."

Zihnimin algılayabileceğinden daha hızlı bir şekilde, savaşı duvarı yaylarını çekti. On altı ok komutanımı hedef aldı, metaller merth ile parıldıyordu.

Yaratık gülümsüyor ve bana bir cadıyı hatırlatan sivri dişlerini gösteriyor.

Buraya kadar zedelenmiş egolar yüzünden ölmek için gelmedik. "Abarrane. Geri ekilin."

Bir süre sonra kılıçlarını indiriyor.

"Adın ne senin?" diye sordum.

"Oredai. Cindrae'ye komuta ediyorum."

Sesinin cam kırılması gibi olduğu gerçeğini görmezden geliyorum. "Pekâlâ Oredai, zarar görmeden geçmemize izin vermeni öneririm. Kraliçe beni bekliyor ve eğer beni dışarıda tuttuğunuzu öğrenirse, ikimizden biri onun gazabına uğrayacak ve bu ben olmayacağım."

Oredai bir emir verir ve çekilen oklar sanki hiç orada olmamış gibi kaybolur. "Seni bekliyor."

"İlginç. Neden bununla başlamadın?"

Geri dönen gülümsemesi iğrenç. "Size ona kadar eşlik edeceğiz."

"İTİRAF ETMELİYİM ki, bugün beklemediğim onca şey arasında en tedirgin edici olanı bu olabilir." Uyumalarını izliyorum

Jarek'in odasının kapısından formları görüyorum, onları uyandırırım diye daha fazla yaklaştırmaktan korkuyorum. Romeria, yarıktaki yollarımızı ayırdığımız zamanki haliyle aynı görünüyor; tepeden tırnağa canavar kanıyla kaplı. Jarek soyulmuş ve bir battaniyeyle örtülmüş. Bu mesafeden bile karnında gümüş rengi parlayan yarayı fark etmek kolay.

Corrin fısıldayarak, "Majesteleri, bilgeler onun üzerinde çalışırken yanından ayrılmadı," dedi. "Banyosu soğudu, yemeği kurudu ve yine de orada kaldı, artık yapamayana kadar uykuyla savaştı."

"Peki prognoz nedir?" diye sordum. Zorya, vrog adı verilen ve tanımlayamadığımız küçük bir yaratığın özellikle zehirli bir zehirinden bahsetti.

"Ona göre yaşayacak." Zorya başını koridorun sonunda sessizce bekleyen Oredai'ye doğru salladı.

Corrin'in yüzünde küçümseme ifadesi belirir. "Jarek'in içeriden zehirlendiğini biliyordu ve Jarek ölümle burun buruna gelene kadar bundan bahsetmeyi ihmal etti. Onun sözüne güvenip güvenmediğinizi bana siz söyleyin, Majesteleri." Belli ki güvenmiyor ama herkese güvenmiyor. Muhtemelen bu yüzden hep iyi geçinmişizdir.

"Hayır, bildiğimi sanmıyorum." Oredai kapıdan kaleye doğru yürürken ne rolü ne de şu anda Ulyse'de yaşayan çeşitli meraklı yaratıklar hakkında sorduğum hiçbir soruya yanıt vermedi. Abarrane ona bir kralın huzurunda olduğunu hatırlattığında, sırtışında eğlence kokusu vardı.

"Sonunda bize söylediğinde Ekselanslarını duymalıydınız." Zorya homurdanıyor. "Sanırım biraz kıvılcımı kalmış olsaydı, onu oracıkta yakardı."

"Ondan hoşlanmıyorum," diye alay ediyor Abarrane. "Hiçbirinden hoşlanmıyorum."

"Etrafımı nasıl bu kadar şüpheli bir grupta çevreledim?" Düşmeden önce bir gülümsemeye izin veriyorum. "Onlarla çalışmak için onları sevmek zorunda değiliz ve şimdi müttefiklere her zamankinden daha çok ihtiyacımız var. Ayrıca, Kienen ve Radomir'den ne kadar nefret ettiğimizi hatırlayın." Ve şimdi onları en sadıklarımız arasında görüyorum. "Bu bilgelerin şifacı olduğunu söylüyorsun. Bu iyi bir şey. Buna ihtiyacımız var."

"Bunu söylüyorsun çünkü nasıl çalıştıklarını görmedin." Zorya yüzünü buruşturuyor, gözleri hâlâ uyuyan komutanında. "Ben büyücülerin dokunuşunu tercih ederim. Onlar çok daha nazik."

Kıkırdamama engel olamıyorum. "Hepinize iyileşmeyi kabul etmenizi emretmek zorunda kaldığım bir zamanı hatırlıyorum." Eldred Ormanı'nın derinliklerinde, Cirilea'yı Atticus'a kaptırdıktan sonra kaçmak zorunda kalmıştık. "Her ne olursa olsun, Romeria'nın yapamadığını bu bilgiler yaptı." Lejyoner'e karşı çelişkili duygularım - esas olarak onunla olan bağı ve onun güvenliği konusunda bana sürekli meydan okuması - ben yanında olamadığımda onun yanında olmasını tercih edeceğim kimsenin olmadığı gerçeğini azaltmıyor. Tercihen yatakta onun yanında değil ama.

Zorya, "Onu odasına taşıyacağız, böylece uyandığında yanında sen olacaksın," diye ısrar ediyor.

Bencil yanımda onu şimdi rahatsız etmek istiyor. Paylaşmam gereken çok şey var ve sadece onun varlığıyla rahatlayabilirim. Ama korkarım Malachi ve Sofie'den gelecek haberler onun umutsuzca ihtiyaç duyduğu dinlenmeyi çalacak. Bu dünyada ve bu anahtar büyücü ve kraliçe rolünde hâlâ çok yeni, her gün daha fazla şey öğreniyor ve yine de dün gece, hiç kimse

Yarığa aitti. Acımasızca saldırdı, bulabildiği her şeyi fırlattı, yoktan silahlar yarattı ve kendini tükettiğinden emin olduktan çok sonra da devam etti. "Söylemem gereken her şey sabaha kadar bekleyebilir." Kapıyı dikkatlice kapattım.

"O halde banyonuzu hazırlayayım," diye duyurdu Corrin.

"Buna gerek yok. Yarığa geri dönüyorum." Bu gece hiç dinlenemeyeceğim. Kılıcımı iyi bir şekilde kullanabilirim.

"Uyandığında öğrendiğim hiçbir şeye ışık tutma."

Zorya, "Aydınlatacak hiçbir şey ortaya koymadınız," diye karşı çıkıyor.

"Güzel. Onu bilgilendiren kişi olmak istiyorum."

Koridorda yürürken Abarrane de benimle birlikte adım atıyor. "Onsuz yarığa geri döndüğünü öğrendiğinde derinden bir şerit koparacağını biliyorsun."

Sırıtiyorum. "Kırbacı ona ben vereceğim."

T Sürekli damlayan su, bileklerimden asılmaktan neredeyse daha eziyetli.

Neredeyse.

Metal kelepçelerin tenimi yakması bir yana, artık kollarımı hissedemiyorum. Bilincimi yeniden kazandığımda ve kendimi bu nemli mahzende, zırhımdan sıyrılmış ve bir kafese hapsolmuş halde bulduğumda uyuşmuşlardı. Ostros'ta sanırım. Hava özellikle serin olmasa da, bir peştamaldan başka bir şey giymeden titreyerek içeri girip çıktım. Vücudum yaralarım karşı savaşıyor olmalı. Beni bu deliğe getirdiklerinden beri ne kadar zaman geçti bilemiyorum ama yanımdaki ve sırtımdaki ağır gemidekine kıyasla hissedilir derecede azaldı.

Kierish vahşisinin balta sapı sayesinde başım daha çok zonkluyor. Buradan çıktığımda onu öldürmekten zevk alacağım.

"Savaşta dilini mi kaybettin?" diye sesleniyor derin, kalın aksanlı bir ses.

Birkaç kez göz kırpıp odaklanıyorum. Kırmızı kıyafetler içinde gümüş saçlı bir adam mahzende benimle birlikte duruyor. Eğer giysiler

onu Kral Cheral olarak göstermese de başındaki mücevherli taç kesinlikle gösteriyor.

"Özür dilerim, bir şey mi dediniz?" Beni sersemliğimden kurtaran şey onun sesi olmalıydı.

Soluk mavi gözlerine ulaşmayan bir gülümseme yayıyor. "Ölümlüler tarafından fethedilmenin nasıl bir his olduğunu sordum."

"Bilemem."

Kafese yaklaşarak yüz hatlarındaki ince çizgileri daha iyi görmemi sağlıyor. Ölümlü kral şimdi kaç yaşında olmalı? Altıncı on yılını geçmiş olmalı. "Şimdi bile, zincirlerle asılı ve yanında kemirgenlerden başka kimse yokken, büyük Gaspçı Kral Atticus yenilgiyi kabullenmeyi reddediyor."

"Buna böyle mi diyorsunuz? Yenilgi mi?" Tembel bir gülümseme sunuyorum. "İhanetinizi destekleyen tüm doğu lordları bir hücreye kapatıldı ve kardeşim Cirilea'yı geri almak için döndüğünde -eğer henüz dönmediyse- Islor'u onlardan sonsuza dek kurtaracağına söz verebilirim. Onlar olmadan hiçbir şeyiniz olmaz."

"Sen varsın."

Kıkırdamam karanlık. "Zander benim hayatım için pazarlık yapmaktansa topal bir at için pazarlık yapar." Bunu iddia ediyorum ama sözlerime inandığımdan emin değilim.

Dama oynamayı bile bilmiyorum.

O büyücünün sesi sık sık kulağıma fısıldıyor. Eğer o olmasaydı o gece Keçi Tepesi'nin dışında ölebilirdim. Benim ölmemi istemek için her türlü sebebi olan Romeria ile açıklanamaz bir şekilde bağlantılı olduğundan eminim. Öyleyse neden bu büyücüden beni kurtarmasını istesin ki? "Zander beni öldürmek için bu kadar çaresiz değilse tabii," diye düşünüyorum yüksek sesle. Bu sadece

mantıklı bir açıklama. "O zaman bu anlaşımdan total bir at kazanabilirsiniz."

"Göreceğiz." Kral Cheral'ın sert bakışları hırpalanmış bedenimin üzerinde geziniyor. "Adamlarım savaştan sağ çıkmana şaşırdı. Tüm hesaplara göre, ölmüş olmalıydın."

"Bu zincirleri çıkarın ve tekrar deneyebilirler."

"Ben aptal değilim. Kılıçtaki hünerin dillere destan." Parmaklarını şıklatır. "Temizleyin onu! Ölüm kokuyor. Onun yanında durmaya dayanamıyorum."

İki genç kadın hizmetçi ellerinde su kovaları ve bezlerle gölgelerin arasından koşarak çıkar. Muhafızlar kafesin kapısını açıyor. Gürültülü bir gıcirtıyla açılır ve gözleri kısık bir şekilde içeri girerler.

Daha önce gemide olanları hayal mi ediyordum? Ölümlü kanlarının kokusunu içime çekerek derin derin nefes alıyorum. Ama gemide olduğu gibi, içimde hiçbir şeyi harekete geçirmiyor. Dürtü yok, arzu yok. Kaderler, Romeria bunu nasıl başardı? Önemli değil. Görünüşe göre Zander her zaman istediği şeyi elde etti - Malachi'nin lanetinden kurtuldu.

Ama ne pahasına, merak ediyorum.

Hizmetkârların nabızları korkuyla atıyor. İlk kez mi bir Islorialının yanına geliyorlar? Onlar bezleri kovalara daldırıp bacaklarımdan başlarken kıpırdamamak için bilinçli bir çaba sarf ediyorum ve bunun sınırlarını yatıştıracağını umuyorum.

Ilık su, nazik vuruşlarıyla tenimden süzülüyor. Bu bana göğsüme oku yediğim ve Gracen'in benimle ilgilendiği, tenimdeki kanı yıkadığı ve bana damarını verdiği geceyi hatırlatıyor.

Ve onun aşkını.

Hâlâ kalenin içinde beni bekliyor mu? Hâlâ ölümlüleri infaz ederken kan lanetinin sona erdiğini bildiğimi öğrendiğinde ne diyecek? Tüm bu olanlarda payım olduğu için affedileceğimi sanmıyorum. O mektup elime geçtiği anda cinayetleri durdurmalıydım. Romeria'ya alay etmekten başka bir şeyle karşılık vermeliydim. İyi bir kral böyle yapardı.

Belki de Grace'in bende daha fazla cazibe bulmaması en iyisidir. Kan laneti olmadan, ölümlü olarak kalacak ve zaten sadece birkaç on yıl hayatta kalacak. İkimizin de ayrı olması daha iyi.

"Gaspçı kralın düşünceleri neden bu kadar acımasız?" Kral Cheral sorar.

Şaşkınlığımı üzerimden attım. "Onca karınız var ve siz hizmetçilerinizin esirinizi yıkamasını izlemeyi mi tercih ediyorsunuz?" Kızlar gövdeyi yıkamaya başladılar ve pisliği temizlemek için hızla çalışıyorlar.

Beni görmezden geliyor. "Yakalanalı günler oldu. Susamış olmalısın." Ayakları çıplak, sade, tüllü beyaz bir elbise giymiş başka bir ölümlüyü işaret ediyor. "Damarını ona ver."

İki hizmetçi köşelere kayarak üçüncünün bana yaklaşması için yer açıyor. Keten rengi saçları olan genç ve ufak tefek bir kadın, yüzü göğsümle neredeyse aynı hizada. Bileğini ağzıma doğru tutarken bakışlarını orada tutuyor.

Nefis kokuyu içime çekiyorum. "Yasemin ve limon otu. Çok hoş bir kombinasyon." Sözlerimle dudaklarım onun narin tenini sıyrıyor, tüylerim diken diken oluyor.

Birkaç vuruş bekledikten sonra yeşil gözleriyle bana bakıyor. Hafif vücudu titriyor ama içinde korku yok.

Nabzını. Hissettiğim tek şey, damarlarını sunan
ölümlülerden daha önce birçok kez **h i s s e t t i ğ i m**
baş döndürücü beklenti.

İlginç.

"Sadece su, eğer isterseniz. Lütfen."

Yüzünde önce şaşkınlık, sonra da hayal kırıklığı belirliyor.

Ayrıca ilginç.

"Onu reddediyor musun?" Kral Cheral'ın kaşları
şaşıklıkla kalkıyor ama sonra omuzları sanki anlamış gibi
çöküyor. "Ah, evet, elbette. Zehirden korkuyorsunuz. Yine
de sizi temin ederim, Kier'e geçmedi."

Romeria'nın neler başardığı hakkında hiçbir fikirleri yok.
Ama neden bilsinler ki? Yine de bu sırrı olabildiğince uzun
süre saklamak en iyisi. Kan eksikliği yüzünden zayıf
olduğuma inanırlarsa, sonunda korumalarını
gevşeteceklerdir.

"Beni esir tutan bir adamdan güvence kabul etmememi
anlayışla karşılırsınız."

Parmaklarını şıklatır ve genç ölümlü uzaklaşır. "Ona
güven olmaz. Zincirlerini takın ve onu yıkamayı bitirene
kadar bir şey yapmaya kalkışırsa karnına bir mızrak
saplayın. Bakalım buna dayanabilecek mi?" Kral Cheral
ayrılıyor ve beyazlar içindeki kadın bana bir bakış atarak
arkasından gidiyor.

İki hizmetçi kanı ve kiri temizlerken kalan muhafızlar
silahlarını doğrultuyor. Omzumda göremediğim yaranın
acısıyla tıslıyorum ve biri kovaşını düşürüyor, ayaklarımıza
su sıçırıyor ve muhafızların hırıltılarını kazanıyor. Diğeri
devam ederken o yeni bir tane getirmeye gönderiliyor. Bu
seferki hiçbir şey yapmıyormuş gibi davranmıyor,
yüzüme doğru ilerliyor ve omzumdaki kurumuş kanı
yıkıyor.

Boyun. Malachi'nin iblisleriyle ilgili masallar dinleyerek büyüdüğüne ve her kelimesine inandığına şüphe yok.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye fısıldıyorum, sesimde toplayabildiğim kadar içtenlikle.

"Onunla konuşmak yok!" diye bağılıyor bir gardiyan, dilimi çözmeye çalışarak.

Muhtemelen bana yeni bir yara açacak bir karşılık vermemek için dilimi ısırıyorum. Bunların hiçbir anlamı yok. Beni anlasa bile, sözlerim korkusunu hafifletmek için hiçbir şey yapmaz.

I Avucumla gözlerimi kapatıyorum, yükselen güneşin denize vuran parıltısı bu sabah özellikle kör edici.

"İyice dinlenirseniz daha iyi olabilirsiniz," dedi Kaptan Aron. sesleniyor. "Prensesin kaldığı kabinde ikinci bir palet var."

"Boğazımı kesmek isteyen Islorian'ın yanına mı uzanayım? Olduğum yerde gayet iyiyim." Denize açıldığımız ilk gecedan beri, tuvalet ihtiyacımı gidermek dışında, ana güvertedeki bu noktadan hiç ayrılmadım. Tahta sandıklar bana oturacak bir yer ve iyi bir görüş açısı sağlıyor. Sırtımdaki direk beni yukarıda tutuyor.

Ölmek için iyi bir yer gibi görünüyor. İç çekiyor. "Sen bilirsin."

"Sen konuşacak birisin. Ayakta mı uyuyorsun?"

Kaptan Aron dümenden nadiren ayrılır, bir seferde bir ya da iki saatten fazla asla.

Omzunun üzerinden bir sırtıma fırlatır. "Yatakta tembellik etmemi isteyeceğini sanmıyorum. Bu sular birçok sınav vaat ediyor ve ikincim gemiye zamanında ulaşamadı. Bu grubun geri kalanı? Bizi oraya kadar götüreceklerine güvenmezdim."

"Ne yapman gerekiyorsa yap." Annika'nın ipek kemerini çözüyorum ve uyluğumdaki hançer yarasını kontrol ediyorum, kan damladığını fark edince yüzümü buruşturuyorum. Günler geçti ama kanın durduğuna dair bir işaret yok. Bu, esaret altında geçirdiğim haftalar boyunca bana açılan yaralardan çok daha kötü.

Ama prensesin bıçağı kalçama saplarken ne yaptığını bildiğinden eminim. Hançerin pürüzsüz, bronz sapını inceliyorum. Kaderin bir simgesi. Elbette bir Islorian prensesi daha azını taşımazdı. Aldatıcı bir şekilde zarif, tıpkı sahibi gibi. Muhtemelen benim sonum olacak.

Tıpkı sahibi gibi.

İblisten bahset.

Annika aşağıdaki güverteden çıkıyor, bir bisküvi kemiriyor, dolgun sarı saçları sadece hafifçe keçeleşmiş. Denizde geçirdiği birkaç güne, kanımla lekelenmiş bir elbiseye ve güveler tarafından yarısı yenmiş bir battaniyeye rağmen hâlâ muhteşem görünüyor.

Kız kardeşimin düğünü öncesinde Cirilea'ya ilk vardığımızda ve Kral Eachann ile Kraliçe Esme'nin kızı Prenses Annika Ascelin'i gördüğümde, onun kim olduğunu, ne olduğunu ve en başta Islor'a neden geldiğimi hatırlamam birkaç vuruş sürdü.

Kesinlikle onunla yatmak için değil.

Annika'nın güzelliğinin eşi benzeri yok, bunu kabul ediyorum. Boyunlarını büken ve damarlarını bağışlayan sonsuz sayıda aptala sahip olmasına şaşmamalı. Onun kraliyet ailesinden olması, ustalıkla işlenmiş bir bıçağın keskin kenarıdır.

"Bana bisküvi getirdin mi?" Karnım guruldayarak seslendim.

Sesimi takip ediyor ve beni gördüğünde iğrenmiş gibi burnunu kırıstırıyor. "Nerede olduklarını biliyorsun."

"Yaralı bacağımın merdivenler çok zor." Gerçek şu ki, zar zor ayakta durabiliyorum ama bu gemideki kimsenin ne kadar savunmasız olduğumu bilmesini istemiyorum.

"O zaman belki de Cirilea'daki mükemmel konforlu odanızda kalmalıydınız."

Eğer orada kalsaydım, şimdiye kadar kesinlikle ölmüş olurdum. Başımı salladım. "Yaralı bir hayvanı yere düştüğünde tekmelemekten hoşlanıyorsun."

"O yaralı hayvan beni öldürmeyi planladığında ve acı çekmeyi hak ettiğinde mi?" diye tersliyor. "Memnuniyetle."

Yakındaki bir kenevir ipinin ucu aniden kalçamdan geçerek doğrudan yaramın üzerine iniyor. Çığlık atıyorum, acıdan görüşüm bulanıklaşıyor. Bir an için bayılabileceğimi düşündüm. "Yapabileceğinin en iyisi bu mu?" Kesik kesik nefesler alarak idare ediyorum. Keşke Atticus'un yakınlığımı bastırmak için bana taktığı şu lanet kelepçelerden kurtulabilseydim.

Memnun bir gülümsemeyle yelkenlinin yanına doğru ilerliyor ve güzel mavi bakışlarını denizin üzerine dikeyyor.

Annika ne kadar sevimli görünse de, acımasızlığının merhametten yoksun olduğunu hatırlatıyor.

Hançeri pantolonumun cebindeki dikili kılıfın içine sokuyorum.

"Rüzgâr hızlandı," diyor ve benimle konuşmadığını anlıyorum. Ses tonu artık nefretle kanamıyor.

Kaptan Aron başıyla selamlıyor. "Evet, şimdi iyi zaman geçiriyoruz."

"Westport'tan ne kadar uzaktayız?"

"Kesintisiz birkaç gün daha." "Peki sirenlerin bizi bulması ne kadar sürer?"

"Artık uzun sürmez. Şurayı görüyor musun?" Küçük, çıkıntılı bir adayı işaret ediyor. "Orası Diş olarak bilinir. Orayı geçtiğimizde onların bölgesine girmiş oluruz."

Titriyor ve ben bunun soğuktan olmadığını biliyorum çünkü şafakla birlikte gelen esinti ılık.

"Onu masallarla korkutuyorsun," diye sesleniyorum kendimi durduramadan. Neden onun sinirlerini yatıştırmaya çalışıyorum ki? Bırak titresin. Onun yüzünden ölüyorum.

"Uzun masallar mı?" Kaptan Aron merakla bana bakıyor. "Bunu neden iddia ediyorsun?"

"Çünkü Westport'tan Northmost'a yelken açtım ve tekrar geri döndüm ve hiç yara almadan çıktım."

Annika homurdanıyor. "Tek uzun hikaye onunki."

"Tamam. Sen nasıl istersen." Direğe yaslanıp gözlerimi kapatarak uyuma numarası yapıyorum.

Bir... iki... üç...

"Bu küçük maceranız ne zaman oldu?"

Kapağı açtığımda onu bana bakarken buluyorum, gözleri kısılmış. "Neredeyse bir asır geçmiş." Romeria'nın doğumundan çok önce.

"Bir gemide mi?" Artık Kaptan Aron'un da ilgisini çekiyorum. "Elemental büyücülerde usta olan küçük bir kayık

Rüzgarı ve denizi manipüle ederek. Kıyı şeridinden ayrılmadık. Neredeyse birkaç kez kendimizi kayalıklarda kaybediyorduk," diye itiraf ediyorum. "Ama herkesin çok korktuğu o korkunç sirenlerden biriyle yolumuz hiç kesişmeden oraya gidip dönmeyi başardık." Babam bunun yapılamayacağı konusunda ısrar etti, ama eğer bir mucize olur da başarırsam ve kendimi

geri dönmeye cesaret edemezdik, yoksa kalbime bıçağı kendisi saplardı. Abartmıyordu.

O aptalın yanıldığını kanıtladığım için mutluydum.

Annika meraktan alt dudağını ısıyor. "Nereye gittin?"

"Northmost'ta ve kırsalda kaldım. Türünüzün kanımın kokusunu ne kadar çok sevdiği düşünülduğünde, Islor'da seyahat etmek çok tehlikeli geldi." Şimdi de onunla alay mı ediyor? Günlerdir beslenmemiş bir Islorlu için hiçbir şey belli etmiyor.

"Ne kadar sıkıcı," diye mırıldanıyor ama ben orada okuyamadığım başka bir şeyin titreşimini yakalıyorum.

"Birazcık, ama bir süre için uygun bir eğlence buldum."

Yüzünde anlayışlı bir ifade beliriyor. "Adı neydi?"

"Hatırlayamıyorum," diye yalan söylüyorum, yeşim gözlerim bastırılmış anıları delerken bile.

Annika kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Islor'da ne kadar kaldınız?"

"Malachi'nin iblislerinin korktuğumuz kadar yozlaşmış ve isyankâr olduğunu görecektik kadar uzun bir süre." Bu acımasız anıya karşı dişlerimi sıkıyorum. "Ve o zamandan beri hiçbir şey değişmedi. Hâlâ kan için her şeyi yaparsınız."

Asık suratıma uyuyor. "Ölümlülerin hayatına benden daha fazla değer veriyormuş gibi davranma. Bu kadar çok Adalı senin yüzünden öldü. O zehri diyarıma yayan sensin. Bu yüzden kaç ölümlünün idam edildiği hakkında bir fikrin var mı?"

Birbirimize bakarken sessizlik hüküm sürüyor.

"Bunu ikinize de söylemekten nefret ediyorum ama bu gemide o kadar güçlü büyücülerimiz yok ve kesinlikle kıyı şeridini kucaklamıyoruz. Sirenlerin şarkısını yakında duyacaksınız ve o zaman onların varlığını inkâr edemezsiniz."

Omuz silkiyorum. "Ben zaten ölüyüm. Bu Islorianlı yerine denizde ölmeyi tercih ederim."

Yüzbaşı Aron'un bakışları önce kalçama, sonra da botuma kayıyor. Herif orada mücevherler sakladığını biliyor ama onları benden almaya çalışacak kadar aptal değil. Henüz. "Korkunç sirenlerle yüzleşen ve hikayesini anlatmak için yaşayan ilk kişi olan Kaptan Finnigus'un hikayesini hiç duydun mu?"

"İçimden bir ses öyle olacağını söylüyor," diyorum kuru bir sesle.

"Şöyle bir şey." Odağını tekrar ufka çeviriyor. "Cirilea'dan birlikte ayrılan üç gemi, yarık tarafından bölünen sevdiklerine kavuşmak için Skatrana'ya gidiyordu. Gemilerden ikisinde elfler vardı, üçüncüsü ise sadece ölümlüler ve erzak taşıyordu. Sıcak ve güneşli bir günde, tam Diş'i geçerlerken çok güzel bir şarkı duydular. Üç geminin kaptanları kendilerine engel olamayınca kadar şarkı daha yüksek ve daha sarhoş edici hale geldi. Rotalarını değiştirmişler ve denizin derinliklerine doğru yelken açmışlar.

"Sirenlerin şarkısı o kadar etkileyiciydi ki, insanlar kaderi bizzat dinlediklerine inandılar ve birer birer, yaklaşmak için umutsuzca denize atladılar. Ta ki gemilerdeki insanlar aşağıda kalanların suyun altına çekildiğini ve yaratıklar tarafından yutulduğunu görene kadar."

Annika yüzünü buruşturuyor.

"Ama bunu görmelerine rağmen, şarkılar devam etti ve insanlar orada ne olduğunu bilmelerine rağmen kendilerine

engel olamıyorlarmış gibi sersemlemeye ve dalmaya devam ettiler.

Bu yüzden başlarına battaniyeler ve gömlekler bağladılar, sirenlerin sesini bastırmak için ellerine ne geçerse, böylece ölümcül bir yüzüşe kalkışmak istemeyeceklerdi. Çoğunlukla işe yaradı."

"O zaman tek yapman gereken bu mu? Kulaklarını mı tıkayacaksın?" Annika dalgın bir şekilde omuzlarındaki battaniyeyle oynayarak soruyor.

"Sadece sirenlerle uğraşmak zorunda kalsaydık, elbette hepsi bu kadar olurdu. Kaptan Finnigus'a göre gemiye saldıran onlar değil, sularda ortaya çıkan büyük pullu bir canavardı. Denizde kaybolmadan önce iki gemiyi parçalamış. Onun gemisi, sadece ölümlülerin olduğu gemi. -dokunulmadan bırakıldı.

"Perişan haldeki kaptan, adamlarının yarısı ölmüş ama gemisi sağlam olarak Westport'a ulaşmayı başardı. Elindeki tek açıklama sirenlerin ve canavarın ölümsüzlerin peşinde olduğuydu. Bir daha denize açılmayı reddetti ve kalan günlerini Westport'ta geçirerek herkesi tehlikelere karşı uyardı. Bazıları dinledi. Yine de senin türünle yelken açmaya cesaret edenlerden bir daha haber alınamadı."

"Geminizi parçalayacak büyük pullu yaratıklar ve yine de bir avuç mücevher için bizi Westport'a götürmeyi kabul ettiniz." Sahte bir şüpheyile çenemi kaşıyorum. "Bunların hepsi kulağa tamamen makul geliyor."

Kaptan Aron göz kırpmıyor. "Mücevherlerimi seviyorum. Ve bu yolda birkaç numara öğrendim." Gevşekçe sarılmış atkıyı boynundan kaydırır ve kulaklarını örtecek şekilde başının etrafına bağlar. "Herkes kendini korusun. Dış geliyor!"

Etrafımızdaki denizciler de sanki bunu sayısız kez yapmışlar gibi hazır giysilerini çıkarıyorlar.

Annika onların adımlarını inceliyor ve sonra battaniyesini ikiye bölüp bağlamalarını kopyalıyor. Bir şekilde bunu modaya uygun hale getiriyor.

Kaptan Aron orada oturduğumu fark etti ve "Siz de aynısını yapmak isteyebilirsiniz" diye uyardı.

"Eşarplarım yeni bitmiş gibi görünüyor. Keşke birinin yedek kumaşı olsaydı."

Annika'nın battaniyesinin diğer yarısı parmak uçlarından sarkıyor.

Elimi uzattım, avucumu kaldırdım. "Benim iyiliğimi önemseydiğini biliyorum."

"Üzgünüm, seni duyamadım! Ne dedin sen?" Bileğinin bir hareketiyle malzeme denize uçar.

Ben de öyle bekliyordum. "Sorun değil. Bu grubun geri kalanı gibi güzel bir ses için enayi değilim."

Kaptan Aron dikkatini tekrar denize vermeden önce ikimize de başını sallıyor.

Sonraki yarım saat boyunca arkama yaslanıp herkesin kaba saba muffllarıyla uğraşmasını ve seslerini duyurmak için birbirlerine bağkırmalarını izliyorum. Annika sessizliğini koruyor, geminin yan tarafına yaslanmış, ufka bakıyor, düşünceleri ufuktan ötede gibi görünüyor.

İlk tatlı melodi kulak zarımı gıdıkladığında, o kadar zayıf ki hayal ettiğimden eminim, ama kendimi öne eğilmiş, tekrarını ararken buluyorum - gerçek olduğuna dair bir onay. Dakikalar sonra geliyor, etrafımdaki gürültüyü silen müzikal ve kadınsı bir tiz nota. Hayatımda hiç bu kadar güzel, bu kadar büyüleyici bir şey duymamıştım.

kendimi gözlerimi kapatırken ve sesin yükselişini dinlerken gülümserken buluyorum.

"Onları duyuyorsun, değil mi!" Annika beni korkutuyor.

Bir gözümü açtığımda onu üzerimde gezinirken buluyorum. "Bilmiyor musun?"

Burnunu kıvırıyor. "Zar zor. Bu muffled."

"Battaniyeni çıkar."

"Tabii ki bunu önerirsin. Benim yenmemi istiyorsun."

Sinsi bir gülümseme dudaklarımı kıvırıyor. "Evet, bundan oldukça keyif alırdım ama kastettiğiniz şekilde değil."

"Seni domuz." Topuklarının üzerinde dönüyor, ama yanaklarının kızardığını görmeden önce değil ve suları aramak için geri koşuyor.

Artık daha fazla siren sesi duyuluyor, rahatlatıcı koro dalga dalga havaya karışıyor ve bacağımdaki zonklamaya rağmen bedenimi rahatlatıyor. Çok geçmeden özlemin çekiciliğini hissetmeye başlıyorum, ayağa kalkma, teknenin kenarına gitme, onlara bir göz atma umuduyla eğilme dürtüsü.

Belki de parçalanarak ölmek istiyorumdur.

Belki de acılarıma şimdi son vermeliyim.

"Radic. Geri çekil oradan!" diye bağırır biri. "Radic!"

I dön içinde zaman için İzle a
denizci arkasında Ben denize atlar.

Saniyeler sonra şiddetli bir su sıçraması duyulur.

"Aptal herif eşarbını yeterince sıkı bağlamamış!" Kaptan homurdanıyor.

"İşte! Onu görüyorum!" Annika suyu işaret ediyor. "Artık çok geç."

"Ne?" Ona bön bön bakıyor. "Tam orada! Ona bir ağ verin!"

Kaptan bir küfür savurup bana doğru bir bakış attıktan sonra elini sallıyor ve adamlar geminin yanına koşup balık ağı atmaya başlayınca kaos başlıyor. Adını bağırarak dikkatini çekmeye çalışıyorlar. Tüm bu kargaşanın arasında sirenler şarkı söylemeye devam ediyor, çağırıyor.

"Bir şey görüyorum! Bir şey görüyorum! Bu ..." Annika duraklar ve sonra ağzı açık kalır.

"Ne görüyorsun?" Sesleniyorum.

Yüzü telaşla buruşuyor. "Böyle bir şey nasıl şarkı söyleyebilir-ah!" Birkaç denizci bağırırken ve diğerleri korkunç bir manzaradan kaçır gibi geri çekilirken ellerini ağına götürerek çığlık atıyor.

"Bunu görmem gerek." Ayağa kalkmak için mücadele ediyorum.

"Olduğun yerde kal!" Kaptan Aron bağıırıyor ama Annika'nın dehşeti merakımı uyandırıyor.

Yeni bir korku seviyesi onu sardığında profili beyazlaşıyor. "Fates, bu da ne?" Ufuktaki bir şeyi işaret ediyor.

Yakıcı bir acı beni vurduğunda dikkatim ona yapışmıştı.

“**I** Bir şey görüyorum! Görüyorum! Bu ...” Pullar suda parıldıyor; pembe ve beyazdan oluşan yanardöner bir kaleydoskop, ve yeşil. Önce zarif bir beden, sonra bir diğeri, ardından yarım düzine daha, ok gibi suyun içinden gemimize doğru ilerliyordu.

Sirenler bunlar mı?

"Ne görüyorsun?" Tyree sesleniyor ama ben pek aldırış etmiyorum, dikkatim etrafımızı saran bu efsanevi yaratıklar ile denize düşen ve attıkları ağa uzanmaya hiç niyeti olmayan denizciyi kurtarma çabası arasında gidip geliyor.

Birden suyun yüzeyinden yuvarlak bir yüz çıkar ve güneş ışınları çürüyen bir cesedinki gibi benekli gri eti yakalar. Ağzını açıp şarkı söylerken soğuk beyaz gözler gemiyi tarıyor. İğneye benzeyen diş sıralarından dehşete kapıldığım için şarkıyı zar zor fark ediyorum. "Böyle bir şey nasıl şarkı söyleyebilir-ah!" Dört siren Radic'in bir köşesini ele geçirmek için derinliklerden fırlayıp dişlerini uzuvlarına geçirirken çığlığını ellerimle bastırıyorum. Onu suyun altına çektiklerinde su yüzeyinin altında kıpkırmızı bir bulut dalgalanıyor.

Bakışlarımı katliamdan ufka çevirirken midem çalkalanıyor.

Karanlık bir gölge suyu yarıyor, en az on yüzgeci yüzeyi yarararak bize doğru ilerliyor. "Fates, bu da ne?" Radic'i unut. Yaklaşan canavarı kimse görmüyor mu? Gemimizin iki katı uzunluğunda olmalı.

Kimse bana cevap vermiyor. "Kaptan!" Bağıríyorum. "Suyun içinde bir şey var, doğruca-"

Arkamda gelişen sahneyi fark ettiğimde sözlerim kesiliyor: Üç denizci Tyree'nin boynuna ham bir merth kordonu bağlarken, bir diğeri botlarını çıkarıp saklı ganimetin geri kalanını çıkarıyor.

Altı kişi daha bana kılıç doğrulttu. Onlarla savaşma umudum yok.

"Ama size mücevherlerle ödeme yaptık!"

Birkaç denizci güverte zeminini inceleme nezaketini gösterdi.

Yüzbaşı Aron çenesini salladı. "Acele edin ve onunla işinizi bitirin."

Tyree'yi kaldırıp geminin yan tarafına atmalarını sessiz bir dehşetle izliyorum. Bir saniye sonra yüksek bir gümbürtü duyuldu.

O gidince bana odaklandılar, bir denizcinin parmak uçlarından yeni bir ham merth ipi sarkıyordu.

Kılıç uçları yaklaşıyor ve aşağıdan başka gidecek yerim kalmayana kadar geri çekiliyorum. "Başından beri planın bu muydu?"

"Beni Westport'a yelken açmaya zorladığınızdan beri," diye itiraf ediyor Kaptan Aron hiç vakit kaybetmeden. "Sana söyledim, elimde birkaç numara var ve bunlardan biri de canavar ortaya çıktığında senin türünün gemimde olmamasını sağlamak."

"O ben değildim, Tyree'ydi! Memnuniyetle Northmost'a yelken açacağım. Gemiği geri döndürün!" En emredici sesimi deniyorum.

"Bunun için artık çok geç." Ama suçluluk duygusu yüzüne dokunur. "Sende hiç onur yok."

"Onur bize denizin dibinde yardım etmez Prens, eğer senden hemen kurtulmazsak hepimiz oraya gideceğiz."

Parmaklarını şıklatıyor ve bir adam bileğimi tutarken, gümüş kordonlu olan bağımı hazırlıyor.

Bir déjà vu dalgası çarpıyor ve kordon derime değmeden önce etimi kesen binlerce usturanın acısını şimdiden hissedebiliyorum. Ama burası Cirilea'nın dışındaki bir nehir değil ve Romeria beni kurtarmak için burada değil.

Iyatakta dik durarak bir başlangıçla uyandım.

Jarek'in yatağı, fark ettim, odayı ölçüp biçtim ve sonra Yanımda yatan cesedi.

Çırılçıplak bir erkek lejyoner cesedi ve neyse ki alt yarısını örten bir çarşaf. Görünüşe göre birisi yüzündeki siyah kan lekelerini yıkamaya çalışmış ama yarı yolda vazgeçmiş. Eden, tahmin etmem gerekirse.

O geceye dair anılarım bir balyoz gibi üzerime indi. Bu sadece bir kabus değildi; gerçektir.

Jarek, bilgeler zehri çıkarmak için derinlere inerken çılglık atıyordu.

Ben, gözlerim yaşlı Oredai'ye bağılıyor, ne yaptıklarını öğrenmek istiyordum.

Cindrae lideri, o kendini beğenmiş gülümsemesiyle, Jarek'in onların yardımını olmadan öleceği konusunda ısrar ediyordu.

Zorya ve Loth, muhafızlar tarafından tutuldular, böylece wisp'leri katlemediler.

Ben, Jarek'in elini elimde tutarken ve çaresizlikten hıçkırma hıçkırma ağlarken kemiklerimi kırabileceğini düşünürken.

Bu gecenin yıllarca aklımdan çıkmayacağına eminim.

Ama yakınlıklarım yenileniyor, derimin altında elektrik akımları gibi titreşiyor, onlara ulaşmam, onları kullanmam için benimle alay ediyor. Artık rahatsızlık vermiyorlar. Şimdi, onlar bir güvenlik battaniyesi.

Gesine bir keresinde bana, onları her tükettiğimde daha güçlü döneceklerine ve kuyunun derinleşeceğine söz vermişti. Şimdi ne kadar derine gidiyor? Mordain'in korumalarını kırmaya yetebilir mi?

Kaderi yenmek için mi?

Jarek'i iyileştirmek için kesinlikle yeterli.

Aoife'ın ipliklerinden bir tutam koparıyorum ve avucumu onun gergin karnındaki taze gümüş yaranın üzerine yerleştiriyorum. Gözlerimi kapatıp, kalan rahatsızlığı gidermek için onları ileri doğru gönderiyorum. Kulaklarım keskin bir nefes alıyor ama ben görevime odaklanıp ipliklerin enfeksiyon ve yara aramasına izin veriyorum.

Üstüme bastırılan sıcak bir el konsantrasyonumu bozuyor ve göz kapaklarımı çatlatıyor.

"Gerek yok," diye mırıldanıyor, sesi her zamankinden daha da hırıltılı. "Ben iyiyim."

"Dün öyle dedin ve bak ne oldu," diye usulca azarladım. "Emin misin?"

"Evet." Dudaklarını yalıyor. "Eğer bir şeyden ölürsem, bu susuzluktan olacak."

Yan masada bekleyen sürahidenden bakır bir bardağa su doldurmak için geri çekiliyorum. "Al. Yavaşça." Bardağı dudaklarına dayıyorum ve orada tutuyorum, bardağı almadan önce birkaç yutkunmayla adem elmasının sallanışını izliyorum.

"Tüm bunlar olurken elimi tuttun," diyor bir süre sonra, çenesi gerilerek. "Seni incittim mi?"

"Hayır," diye yalan söylüyorum onu esnetirken. Sert ama onun dışında iyi.

"Tek söyleyebileceğim, o küçük şeytanlardan sizi rahatlatmalarını istemeyin."

Haksız değil. Yöntemleri korkunç. Yine de... "Ben iyileştiremezken onlar seni iyileştirdi. Dün gece ölebilirdin Jarek. Ne yapardım bilmiyorum..." Düşüncemi bitiremiyorum, boğazımdaki yumru çok acı veriyor.

Göğsü bir iç çekişle kabarıyor ve gri gözleri yüzümde geziniyor. Eskiden onların çok sert ve soğuk olduğunu düşünürdüm ama şimdi tek gördüğüm bilgelik ve endişe.

Ağzının kenarları yukarı doğru kalktı.

"Ne?"

Uzun, koyu kirpikler dalgalanıyor. "Kendini görmelisin."

Burnumu kırıstırıyorum. "O kadar kötü, ha?" İkimiz de yıkanmadık. Corrin bu çarşafı yakmakta ısrar edecek.

"Senden daha çekici cadılarla dövüştüm."

"Kapa çeneni." Göğsüne vurarak gülüyorum ve onun kıkırdamasını kazanıyorum. "Saatin kaç olduğunu sanıyorsun?"

Bakışları pencerelerin ötesindeki loş ışığa kayıyor. "Şafak erken söküyor."

"Ne? Hayır." Boş odayı koşarak geçip balkona çıkıyorum ve güneşin batmadığını, doğduğunu görüyorum. "Ne oluyor lan? Bütün gece uyumama izin mi verdiler? Zander beni neden uyandırmadı?" Tabii ...

Jarek'in odasının kapısı gıcırdayarak açılır ve Zorya içeri girer. "Majesteleri. Sesinizi duydum." Jarek'e doğru eğilir. "Komutanım. Sizi görmek güzel... çığlık atmadığınızı."

"Zander nerede?" Lafı dolandırmadan ileri atılıyorum. "Ulyse'de'ye dönebildi mi?" Yoksa ben uyurken başına korkunç bir şey mi geldi?

"Buradaydı. Dün gece yarıĝa gitmek için ayrıldı."

"Bensiz geri döndü!" D n bana yaptığı "krallar ve kraliçeler boş boş oturup akılsız canavarları beklemez" konuşmasına ne oldu?

"Dinlenmen gerektiğini düşündü." Sırıttıyor. "Gerçi yatak arkadaşı seçiminiz onun için biraz kafa karı tırıcıydı."

Espri yapma çabasını görmezden geliyorum. "Ne   rendi? Atticus hâlâ hayatta mı?"

"Bizimle haber payla madı ve haberi size kendisinin ileteceğı konusunda çok netti."

"Kulaĝa u ursuz geliyor." Midem d    mlendi. "Ya yarıkt  ona bir şey olduysa?"

"Onu öldürmek imkansız. Bunu   renmedin mi?" Jarek rahatlayarak oturma pozisyonuna geçer. "Ve gitme kararında haklıydı. Islor'un ordularının onun kendileriyle birlikte sava tığını görmesinden faydalanacak ve onlar da aynı şekilde faydalanacak. Sizin de gitmeniz gereken önemli yerler var."

"Evet, g r n  e göre cadılarla dolu bir  lke." Zorya yüzünü buru turur. "Bunun bu perilerle kalmaktan daha iyi mi yoksa daha kötü m  olduĝundan emin değilim."

"Sen burada Agatha ile kalacaksın," diyor Jarek. "Ve Mordain'e girmek için bir plan yapana kadar Mordain'e gitmiyoruz."

"Aslında, bende bir tane olabilir." Bu çok açık ama yine de d n hiç aklıma gelmedi, çok yorgun ve bunalmıştım. "Mahzendeki ta  kapılar... Lucretia Nyos'a açılan bir kapı olduĝunu ve periler döndükten sonra i e yarayabileceğini söyledi." Gesine lonca kulelerinin içinde nerede olduĝunu biliyordu. "Mordain'e kendimi kapıda duyurmak yerine oradan geçerek ula abilirsem, belki bu Prime

yakınlıklarımı bağlayamazdım. Sonra da Cirilea'dan çocukları getirdiğim gibi kâtipleri de bu taş aracılığıyla geri getirebilirim."

"Bu fikirde pek çok eğer var." Jarek çarşafını bir kenara atar ve ayağa kalkar.

"Tanrım." Gözüme kestirmeden önce arkamı döndüm. "Bir dahaki sefere küçük bir uyarı?"

"Daha önce görmediğin bir şey değil. Hatırladığım kadarıyla birden fazla kez." Ses tonunda kibirli bir sırıtma var.

Hatırlayınca yanaklarım yanıyor. İki kez - bir kez Cirilea'dan kaçtıktan sonra Eldred Ormanı'ndaki nehirde, o hâlâ ölmemi isterken ve sonra Fernwich'te, penceren altındaki bir vagonda bir ölümlüyle sevişirken. "Eski haline dönmene çok sevindim."

"Ayrılmadan önce üzerindeki canavar kanını yıkamanı öneririm." Çıplak ayaklarıyla taşın üzerinden banyo odasına doğru ilerliyor. "Tabii planın Mordain'e doğru korkutarak ilerlemek değilse."

Zorya'nın yanından geçerken başımı sallıyorum, gözleri bel hizasında, utanmadan onu izliyor. "Bunun sana hitap ettiğini düşünmemiştim." Onu sadece Gesine'ye ilgi gösterirken görmüştüm.

Tembel bir omuz silkmeden fazlasını yapmıyor.

"SEN ARTIK BİR KRALIÇESIN. Buna uygun giyinmelisin," diye azarlıyor Corrin saçındaki son örgüyü örerken. Saçlarımı özgürce savurarak nasıl gitmeyi planladığımı görünce, elleri kalçalarında, küçük bedeniyle kapı aralığını doldurdu,

etkili bir şekilde gitmemi engelliyor. Zander'a ulaşmak için yanıp tutuşuyorum ama on dakikadan kısa sürede yapabilecekse saç örgüsünü kabul ettim.

"Balo elbiseleri ejderhalarda atlarda olduğundan daha az işe yarar." Ona bilmiş bir gülümseme fırlatıyorum. "Ayrıca, bence bu görünüm savaşa hazırlanan bir kraliçeye yakışır." Dolabımda tunik ve pantolonların yanı sıra vücudumu saran yeni, bozulmamış kahverengi deri ve metal bir yelek buldum. Eğer periler bunu oraya koyduysa, belli ki Herkesin Kraliçesi için kabul edilebilir bir kıyafet olarak görüyorlar.

"Tüm bu savaş muhabbetinden hoşlanmıyorum." Yüzü endişeyle geriliyor.

"Yine de bunlar kaçınamayacağımız konuşmalar." Tek soru, kime karşı savaşacağımız? Muhtemelen Mordain'e karşı, diğerlerinin yanında.

Kapı çalınır ve Dagny ile Gracen içeri alınır, Gracen'in kollarında uyuyan bir bebek vardır.

"Ekselansları çok meşgul bir insandır," diyor Corrin, çevik parmaklarıyla son örgüyü bağlarken. "Anlamsız şeylere ayıracak zamanı yoktur."

"Sorun değil, gelmelerini ben istedim." Sandalyeden rahatça kalktım. "Majesteleri ne kadar da asil görünüyor!" Dagny ellerini çırparak haykırıyor.

Gracen'in kucağındaki minik bebek, Gracen'in acı dolu bakışları ve Corrin'in kaşlarını çatmasına neden olan bir feryada dönüşen bir çırpınısla kıpırdanır.

"Fates, bak ne yaptım." Dagny izin istemeden Suri'yi Gracen'in kollarından alır ve gezinmeye, sallanmaya ve mırıldanmaya başlar. Bebek hemen sessizleşir.

Gracen'in omuzları rahatlayarak çöküyor. Mavi gözlerinin altında sanki günlerdir uyumamış gibi derin halkalar var.

"Burada işler nasıldı?" Burnunun kenarındaki çillere hayranlıkla bakarak soruyorum. Sarı bukleleri güzel yüzünü çerçeveliyor.

"Bazı açılardan harika. Eden, Pan ve periler arasında Mika ve Lilou sabahtan akşama kadar eğleniyorlar ve ben onları banyoya sokamadan yorgunluktan bayılıyorlar. Suri'yle geçirdiğimiz uzun geceleri kolaylaştırıyor. Sanırım dış çıkarmaya başladı."

"Ama kendini güvende hissediyorsun?"

"Oh, evet. Geldikleri ilk gece çok korkutucuydu." Gergin bir şekilde gülüyor. "Ama oynamayı seviyorlar ve çocuklarım da öyle."

"Güzel. Dışarıda bunca şey olurken, sizin burada olmanıza sevindim. Hiçbir Nulling canavarı bu kapılardan geçemez."

"Bu iyi bir şey." Yine de endişeli bir ifade takınıyor. "Cirilea'da neler olduğuna dair herhangi bir haber var mı? Ya da başka yerlerde?"

"Zander öğrenebileceklerini öğrenmek için gitti ama henüz onunla konuşma fırsatım olmadı." Aslında ne sorduğunu biliyorum. "Atticus'u aramak için doğuya gitti. Atticus'un hazırlıklı olmadığı ve savaşmak için yeterli adamı olmayan büyük bir ordu bekliyordu." Bexley elf formunu bir daha dönmek üzere terk etmeden önceki son anlarında, Atticus'un böyle bir savaştan sağ çıkmasının tek yolunun birilerinin ona canlı olarak ölüsünden daha fazla değer vermesi olduğunu ve Atticus'un bunu isteyerek yapmayacağını söylemişti. Elimden geldiğince nazik bir şekilde, "Onu bir daha görebileceğini sanmıyorum," diyorum.

"Anlıyorum." Gracen gözyaşlarını geri kırıyor. "Umutlu olmaya devam edeceğim."

Eminim öyle yapacaktır. Muhtemelen günlerinin geri kalanında umudunu koruyacak, imkansız olanı beklerken hayatını duraklatacak. Ama Atticus dönse bile ona geri dönecek mi? O ve çocukları bu elflerin elinde çok acı çekti. Asla gelmeyecek bir günü beklerken daha fazla acı mı çekecek?

Gracen, Atticus'un sadece bir yönünü görmüştü; kendisini ve çocuklarını Lord Danthrin'in kötülüklerinden kurtaran nazik, şefkatli yönünü. Eminim bu bir rüyaydı. Bir kralın ilgisini çeken ölümlü bir fırıncı.

Ama kinci ve kibirli bir tarafı da var ya da vardı. Bu taraf Zander'a iki kez ihanet etti. Sadece tahtı ondan çalmakla kalmadı, Prenses Romeria entrikacı olmasaydı gelinini de çalacaktı. Ve Atticus beni idam edecekti.

Onun bu yönünü affedemem.

Yine de Gracen için bu sahte şehit imajını lekelemem adil mi? Sessiz kalarak kimi daha çok koruyorum?

Tereddüt ediyorum ama kendime engel olamıyorum. "Atticus'a mektup yazıp Ulysed'e den ve kan lanetinin sona erdiğinden bahsettiğimizi bilmelisin. Muhtemelen bize inanmadı ama her halükarda bunun bir olasılık olduğunu biliyordu ve ölümlülerin öldürülmesine devam edilmesine izin verdi. Tüm o insanların... ölmelerine gerek yoktu."

Dudaklarından küçük bir nefes kaçıyor ve tutmaya çalıştığı gözyaşları serbestçe akıyor.

Kelimeler ağızımdan çıktığı için içimi bir suçluluk duygusu kaplıyor ama sesimi yumuşatarak devam ediyorum. "Bunu seni incitmek için söylemiyorum Gracen. Sana ve çocuklarına karşı çok nazikti. Ama eğer Atticus'un yasını tutacaksan, kimin yasını tuttuğunu bilmenin adil olacağını düşünüyorum." Ve eğer bu beni bu senaryoda kötü adam yapıyorsa, öyle olsun.

Jarek kafasını içeri uzatıyor, yeni yıkanmış, örgüleri yeniden yapılmış. "Sinsice dolaşıyor."

Jarek'in kimi kastettiğini sormama gerek yok. Yüzündeki küçümseme her şeyi anlatıyor.

Sinirden midem bulanıyor. "Pekâlâ, şu işi bitirelim." Ne kadar çabuk biterse, Nyos'a açılan kapıyı o kadar çabuk test edebilirim.

"Bekle!" Gracen patladı ve gözyaşlarını kurulamak için avuçlarını yanaklarına sildi. "Gitmeden önce Wendeline bana Suri hakkında bilmeniz gereken bir şey söyledi, Majesteleri." Dagny ve bebeğe bir bakış fırlattıktan sonra sesini alçaltıyor. "Suri'nin Aoife'a yakınlık duyarak doğduğunu söyledi."

Uyuyan minik kundağı incelerken ağızım açık kalıyor. "Ama... Nasıl?"

Omuz silkiyor. "Bana söyleyebileceğini umuyordum."

Perilerin gücü büyücü çocukları Islor'a geri getirmiş olabilir mi? Ama bebek Hudem'den önce doğmuştu. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Ama bilebilecek biri var." Yardım edip etmeyeceği başka bir soru.

Hızlıca vedalaşarak koridora çıkıyorum ve Oredai'nin beni beklediğini görüyorum.

Kraliçe büyüklere katılmalı.

Elimi sallarken düşüncelerime yaptığı istenmeyen müdahaleden dolayı yüzümü buruşturuyorum. "Evet, evet. Yolu göster."

Tahtıma ev sahipliği yapan DİŞ MEYDAN aynen eskisi gibi - pençeli sarmaşıklar ve ağlayan ağaçlardan oluşan eski, dağınık bir bahçe, hava ılık ve güzel kokulu - sadece şimdi siyah taş sütunların etrafında boş boş oturan ve birçok çiçekle ilgileniyormuş gibi yapan küçük goblin benzeri periler tarafından işgal edilmiş durumda.

Cindrae'ler tek sıra halinde Lucretia'nın mahzeninin girişini çevreleyerek yürürler.

Ama odağım onun ötesine, beyaz dallardan ve cilalı metallerden oluşan dikenli tahtıma ve orman yeşili kadife koltuğun üzerinde oturan kemikli gümüş sivri uçlardan oluşan çembere kayıyor. "Tacım! Buraya nasıl geldi?"

Yaşlılar Herkes İçin Kraliçe ile görüşmek istiyor.

Oredai bugün yüksek sesle tek bir kelime bile konuşmadı ve odak noktası tek.

Tacın gizemli bir şekilde yeniden ortaya çıkışıyla ilgili soruyu şimdilik geçiştiriyorum. "Evet. Farkındayım." Keşke Gesine burada olsaydı da bana rehberlik etseydi. Ne beklemem gerektiğini bilmiyorum ve Lucretia beni hazırlamadı. Bu toplantı bir formalite mi yoksa burada bir amaç mı var?

Bu yaşlılar benim için eğilecekler mi? Dönüşleri için nymphaeum'u açtığım için bana teşekkür edecekler mi? Tacı giyen kadın herkesin üzerinde hüküm sürecek. Tahtın üstündeki yazı da bunu gösteriyor; ben herkes için bir kraliçeyim.

İlk adımı atarken Jarek yanımdaydı.
Mızraklar aniden yukarı doğru açılarak göğsüne nişan alıyor.

Yaşlılar Herkes İçin Kraliçe ile görüşmek istiyor,
Oredai tekrarlıyor. Onların isteklerine saygı göstermeliyiz.

Kafamda konuştuğum kelimeler öyle olmasa bile mesaj
açık.

"Hayatta olmaz," diye homurdanan Jarek, bıçaklar deri
yeleğine saplanana kadar ileri atılıyor. Cindrae geri adım
atmıyor.

"Komutanınız Wisps'in tekrar iyileşmesini umuyor mu?"
Oredai gülümseyerek mırıldanıyor. "Silahlarımız vrog
zehrine batırıldı."

Jarek'in yüzü kızarıyor, ki sanırım Cindrae liderinin
yüksek sesle konuşmayı seçtiğinde beklediği tepki de
buydu.

"Komutanıma zarar veren herkes bana hesap verecek,"
diyorum eşit bir şekilde. Ama daha fazla yarayı iyileştirmek
ve ceza vermek için zamanımız yok. "Lucretia aşağıda mı?"

Sylx efendilerine hizmet eder.

Bunun evet olduğunu varsayıyorum. "Sorun yok Jarek.
Dinlendim. Ayrıca, ölmemi isteselerdi, eminim en iyi
dostumuz Oredai'ye beni uykumda öldürtürlerdi."

"Bekle." Jarek tahtın merdivenlerini tırıs tırıs çıkarken,
heybetli formundan etrafa tüyler ve goblinler saçılıyor. Geri
döndüğünde tacım parmaklarının ucunda nazikçe
tutuluyordu. "Bu yaratıklar törene hazır görünüyor."
Bakışlarımı sert ve uyarıcı bir bakışla karşılamadan önce
tacımı başıma yerleştiriyor. "Kim olduğunu unutma ve
unutanlara hatırlatmaktan çekinme."

"Anladım."

"Ve o taşlardan birini bensiz geçmeyi aklından bile geçirme."

"Buranın kraliçesi kim?" Kibarca söyledim. Ona başımla teşekkür edip Oredai'ye ters ters bakarak muhafızların yanından geçip döner merdivenlerden iniyorum.

Bu yoldan geçip Lucretia'yı en az onlarca kez ziyaret ettim ama ayaklarım taş zemine değdiği anda nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok.

Bir zamanlar antik heykellere, karanlık oymalara ve sinsi bir yılsızı yaratığa ev sahipliği yapan karanlık ve nemli, dairesel bir yeraltı mezarı olan bu yer artık ne karanlık, ne nemli ne de dairesel.

Dışarıdayım. Neresi olduğunu bilemiyorum ama puslu mavi bir gökyüzü ve futbol sahası büyüklüğünde, her biri aynı uzunlukta olan pelüş çimenleri kaplayan büyük beyaz taş sütunlarla neredeyse uhrevi bir his veriyor. Eğer herhangi bir tarafta sütunların ötesinde bir şey varsa, yoğun bir sis tarafından gizlenmiştir.

Geçit kapıları nerede? Beni bu alemdeki diğer yerlere bağlayacak olanlar? Cirilea'ya açılan kapı nerede?

Odak noktam mekânın merkezinde birbiriyle eşleşen dört taş tahtı işgal eden formlara yöneldiğinde bu kısa süreli bir düşünce.

Lucretia yanlarında duruyor, uzun kumral saçları narin bir bukleda toplanmış, her zamanki açık saçık kıyafetinin yerini mütevazı, yüksek yakalı fildişi bir elbise almış. "Öne gelin." Sesi ürkütücü bir rüzgâra kapılmış gibi taşınıyor.

Ulysede'de karşılaştığım her su perisi versiyonu için bir yaşlı var, wisp'ten Cindrae'ye ve

Goblinler ve gargoyleler olarak adlandırılırlar ve hepsi sessiz renklerde ipeksi cüppeler giyerler. Kemikli, iskelet gibi elleri yaşlarına işaret etse de hiçbir yerleri kırılğan görünmüyor.

Her adımda sert ve ölçülü bakışlarının ağırlığını hissederek yaklaşırken ne bir hürmet jesti ne de herhangi bir duygu belirtisi var. Bu sinir bozucu. Eski suç patronum Viggo Korsakov bile silahını kaldırmadan önce gülümserdi.

Ama ben onların kraliçesiyim, kendime tekrar hatırlatıyorum.

"Ekselansları, efendilerim halkınızı kaderin lanetinden kurtardıktan sonra nihayet varlığınıza bizi onurlandırmanız çok nazik bir davranış. Zehri de hesaba katarsak, iki kaderin laneti." Lucretia'nın ses tonundaki onaylamama ifadesini yanlış anlamak mümkün değil; seslenişiyle doğrudan çelişiyor.

Jarek burada olsaydı, ona bağıırdı. Sadece ikimiz olsaydık, hızlıca bir cevap verirdim. Ama dört kadim su perisi bana bakıyor, hiçbir şey söylemiyor, kıpırdamıyor ve tek odaklanabildiğim kulaklarımdaki nabzımın sesi. Belki de amaçları buydu, beni tedirgin etmek. Her iki durumda da, bu kraliçe ve tebaası arasındaki bir selamlaşmadan çok bir yargılama günü gibi geliyor. Başımdaki bu taç anlamsız, bir biblo. Lucretia bana sahtekâr da diyebilir, oyun oynayan yaramaz bir çocuktan başka bir şey değilim.

Kim olduğunu hatırla.

Derin bir nefes alıyorum ve Jarek'in sözlerinin içime işlemesine izin veriyorum. Kendimi bir kraliçe gibi hissetmesem bile, kraliçeyi oynayabilirim. Ne de olsa ben bir bukalemunum. "Dinlenmeye ihtiyacım vardı ama artık buradayım."

"Peki en sevdiğim hizmetkârım nasıl? Aldığı yardım için minnettar olmalı."

Jarek'i kastediyor elbette. Sylx'in özellikle ona karşı garip bir aşkı var. Lucretia'nın dün geceyi nereden bildiğini sormama gerek yok. Yine ürkütücü davranıyor, kalenin içinde görünmeden dolaşıyor ve duymaması gereken konuşmaları dinliyordu. "Taht odamda bekliyor. Neden gidip ona kendin sormuyorsun?" Muhtemelen onu boğacaktır. Bu ilk kez olmaz.

Mükemmel dişlerini göstererek sırtıyor. Tüm bunlar tasarladığı formun bir parçası - ilk tanıştığımız yılandan çok daha çekici. "Bunu daha sonra yapacağım."

Etrafıma bakmaya özen gösteriyorum. "Neredeyiz biz?"

"Efendilerimin bir araya gelmeleri gerektiğinde toplandıkları yerde." Lucretia yaşlı perilere bir el sallıyor. "Efendilerimin dönüşüyle dünyanıza gelen şifayı görüyorsunuz, değil mi?"

"Evet." Perilerin gücünü görmezden gelmek imkânsız. Tek yapmam gereken Ulyse'de'nin kapılarının dışına bakmak.

"Daha gelecek çok şey var. Henüz göremediğiniz mucizeler."

Gracen'in sorusu aklımı kurcalıyor. Cevap aradığım pek çok bilinmezden biri. "Ybaris'te yakınlığı olan bir bebek doğdu."

Lucretia başını eğiyor. "Yeni bir çağın ilki."

"Hudem'den önceydi ama."

"Hudem'den önce, ama siz Ulyse'de'nin mührünü açtıktan sonra, efendilerim diyarların dengesini yeniden kurmaya başladığında."

Etrafımıza bakıyorum. "Peki ya taş kapılar? Efendileriniz döndüğünde tekrar çalışabileceklerini söylemişsiniz. Gitmişler."

"Gitmediler. Sadece burada değiller."

Her ne demekse. "Tekrar çalışacaklar mı?"

"Bazıları çalışabilir. Bazıları çalışmayabilir."

Dişlerimi sıkıyorum. Otuz saniye oldu ve Lucretia cevaplarının etrafında dans ediyor.

Sakinleştirici bir nefes alarak, bana bakan dört çift soğuk ve hesapçı gözle karşılaşıyorum. Buraya düşüncelerimi sıraya koyarak ve sorulacak sorularla geldim ama onların sert incelemesi altında dururken, Lucretia'nın bahsetmeyi ihmal ettiği bir formalite olup olmadığını merak ediyorum. "Kan lanetini sona erdirmeye konusundaki yardımlarınız için teşekkür ederim."

Hiçbiri cevap vermiyor. Kıpırdamıyorlar bile. Eğer Cindrae yaşlısı göz kırpmasaydı, hayatta olup olmadıklarından bile şüphe ederdim.

"Valk ve Xiaric'in dönüşü sana yardımcı oldu," diyor Lucretia aniden.

"Bilmiyorum... kim onlar?" Kekeliyorum.

Dudakları her zamanki küçümseyici gülümsemesiyle kıvrılıyor. "Caindra'nın eşi ve onların yavruları. Bir erkek. Yeniden bir araya gelmeye hevesli olmalılar."

Ağzım açık kaldı. Chartreuse ejderhası onların çocuğu mu? Bexley'nin bunca zamandır bir eşi ve çocuğu mu vardı? "Nulling'de ne kadar kaldılar?"

"Efendilerim ayrılmadan hemen önce Vin'nyla onları oraya gönderdiğinden beri."

"Ama bu binlerce yıl demek." Belki on binlerce yıl. "Farren perdeyi yırttığında neden geri gelmediler?"

"Çünkü ustalarım henüz burada değildi," diyor kesin bir ifadeyle.

"Ve periler buradayken bu şekli alıyorlar." Mantiğı yüksek sesle çözmeye çalışıyorum. Bexley perilerin dönüşüyle birlikte kendisinin de yeniden ejderha olacağını söylemişti. Eğer bu doğruysa, o zaman bu ejderhaların sahip olduğu büyü her neyse kadimdir ve perilere bağlıdır.

Lucretia, "Her şey birbiriyle bağlantılı," diyerek daha önce söylediklerini yineliyor.

"Vin'nyla onları neden Nulling'e gönderdi?"

"Vin'nyla'ya sorman gerekir." Lucretia'nın sırtışı alaycı, cevabı ise yararsız.

"Bu bir ceza mıydı yoksa koz olarak mı kullanıldı?" Malachi Sofie'nin kocasını Nulling'e gönderdi ve onu kendi emirlerini yerine getirmesi için kullandı. Peki, Vin'nyla Candra üzerinde bir koz elde etmek istiyorsa, planları bu diyar için ne anlama gelebilirdi?

"Ben spekülasyon yapmıyorum. Ama ne önemi var ki? Her Şeyin Kraliçesi onları yeniden bir araya getirdi. Candra zorlu bir müttefikten daha fazlası. Ona borçlu."

Nulling'den uçan korkunç şeylerden bahsetmişken ... "Kraliçe Neilina'nın cesedinin yarıktan çıkarıldığını gördüm. Bir wyvern onu kurtardı."

"Artık Ybarisan krallığını sen yönetiyorsun. Neden geçmişle ilgileniyorsun?"

"Wyvern onu neden kurtardı Lucretia?" Her kelimeyi telaffuz ederken sesim taşa yankılanıyor, öfkem kanıyor. Sylx'in nasıl çalıştığını öğrendim. Bilgiyi ben istediğimde değil, kendi istediği zaman paylaşıyor. Bu durumda, bir cevap talep ediyorum.

Lucretia yirmi yaşlının keskin gözleriyle karşılaşılıyor ve onları birkaç saniye tutuyor. "Öyle olmadı."

"Ne gördüğümü biliyorum."

Lucretia konuşmadan önce bir kez daha yaşlı bilgeye danışıyor. Oredai'nin yaptığı gibi iletişim kurabilmeleri gerektiğini anlıyorum, sesi ayakkabılarımdaki soğuk su gibi zihnime sızıyor. Jarek ve Zorya'ya göre Lucretia da iletişim kurmak için insanların zihinlerine sızmakta usta.

"Bir önceki Ybarisan kraliçesi, bir silah için kadere yalvardığı günden beri hayatına sahip çıkmadı. Uzun zamandan beri bir araç olarak işaretlendi ve geçişte yardımcı olması için bir simgeyi isteyerek kabul etti."

"Aoife'in boynuzları." Agatha'nın korktuğu gibi, boynunu süsleyen o gösterişli parça. Buna şaşırmamalıyım. Sofie'nin beni şu anda yaşadığım bu bedene bağlamak için kullandığı Malachi'nin boynuzuydu.

"Kaderden, kafasından bir kemik ya da sırtından bir kanattan daha güçlü bir hediye verilemezdi, ama gerçekte bu kraliçe için değil, kaderin kendisi için bir hediyeydi."

Çünkü Aoife da tıpkı Malachi gibi bu düzlemde yeniden yürümeyi planlıyordu. "Demek Aoife burada."

"Burada değil.
Henüz değil." "Ama
geliyor."

"Belki de. Ya da belki başka bir yerde uygun ilgi alanları bulacaktır. Onun arzuları hakkında konuşamam."

"Onun arzusu hükmetmek. Yarım beyni olan herkes bunu bilir. Ve sen yine bilmecelerle konuşuyorsun." Dinleyicilerimize rağmen sabrım azalıyor.

"Siz anlamasanız da ben yalnızca gerçeği söylüyorum. Gördüğünüzün ötesinde diyarlar ve bildiğinizin ötesinde tasarımlar var. Ne olursa olsun, ev sahibi beden

önce iyileşmesi gerekiyordu. Yaraları çok ağırdı. İyi yerleştirilmiş bir hançerle bunu sağladınız."

"Bana verdiğin." Malachi'den Neilina'nın boğazına gömdüğüm bir simge.

"Bu efendimin bir hediyesiydi." Cindrae yaşlısına doğru başını sallıyor. "İyileşme sürecini geciktirmek, sana zaman kazandırmak içindi. Ama tamamen durdurmayacak."

"Yani bana Aoife'ın dönmeyi planladığını bildiğinizi ve hiçbir şey söylemediğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Majesteleri, önünüzde olmayan tehdide o kadar odaklanmışsınız ki, olan tehdit hakkında soru bile sormamışsınız." Lucretia'nın müzikal kahkahası çınlıyor.

Sözlerini sindirirken midem anlayışla geriliyor. "Malachi burada." Bu bir soru olduğu kadar bir ifadeydi de. Geleceğini biliyorduk. Onun amacı her zaman buydu. Sadece bu kadar erken olmasını beklemiyordum. "Nerede o?"

"Kral rolü oynamaya hevesli bir kaderin olması beklenen yerde." Lucretia'nın turuncu rengindeki tuhaf gözleri zevkle dans ediyor. "Terk edilmiş bir krallıkta."

Dehşetle gözlerimi kapattım. Zander Cirilea'ya gitti, değil mi? O biliyor mu? Yarığa uçup onu görebilmek için bu toplantıyı gerçekten bitirmem gerekiyor. "Malachi'yi nasıl yeneceğiz?"

Lucretia bu kez Cindrae'nin yaşlısına bakar. Aralarında ne geçerse geçsin, paylaşmaz.

"Neden onlar adına konuşuyorsun?" Aniden sordum.

"Her zaman olduğu gibi şimdi de efendilerim adına konuşuyorum. Bu benim görevim."

"Kendi adlarına konuşamazlar mı?"

Dudakları titriyor. "Yapmamalarını tercih edersin."
İnledim. "Peki. Malachi'yi nasıl yeneceğiz?" Ses tonumdaki aciliyetle tekrarlıyorum.

"Sen Herkesin Kraliçesisin."

"Ama bu aptal tacı takmaktan başka ne anlama geliyor?"
Elimi başıma doğru götürüyorum.

Lucretia'nın bakışları yaşlılar çemberinde dolaşıyor, ama bana döndüğünde bana sadece sessizlik sunuyor.

Kızgınlığım artıyor. Farklı bir açı deniyorum. "Malachi ne kadar güçlü?"

"Bu haliyle o kadar güçlü değil. Değerli kralınızdan çok daha güçlü."

Bir cevapsızlık daha. Değerli vaktimi boşa harcıyorum.
"Aoife ve Malachi bir zamanlar buradaydı. Onları kim yendi ve periler yardım etti mi?" Bu işle bir ilgileri olmalı.

"Bu basit bir şey değil-"

"Sana sormuyorum," diye çıkışıyorum Lucretia'ya, kendi eğlencesi için beni kuyruğumun peşinde koşturmaya devam edecek. Dikkatimi wisp yaşlıya çevirip gözleriyle buluşuyorum. "Bir dinleyici talep ettiniz, işte buradayım. Birçoklarının Kızı ve Herkesin Kraliçesi." Ellerimi açıyorum. Bir meydan okuma belki.

Bilge ihtiyarın gözlerinde mizah parıldıyor ve sonunda-
Sonunda! Dudakları muzip bir sırıtışla ayrılıyor.

Biz onların savaşlarıyla uğraşmıyoruz.

Kafamın içinde patlayan tiz sese karşı irkiliyorum.
Alıştığım çocuksu kıkırdamalara hiç benzemiyor, daha çok camın üzerinde sürüklenen bir bıçağa benziyor.

Lucretia tiksindi. "Seni uyarmıştım."

Ama öfkem sadece alevleniyor. "O zaman neden geri gelmeye zahmet ediyorsun?"

Bana bakıyor.

"Neden rahatsız-

"

Çünkü bizi sen çağırdın.

Hışırtilı ses kulak zarımı sıkıyor. Avuç içlerimi kulaklarıma bastırarak acıya karşı haykırıyorum ama bu çok az rahatlama sağlıyor. Ancak zonklama azaldığında kaynağını arayabiliyorum.

Cindrae yaşlısı, Oredai'ninkilere çok benzeyen sivri dişlerini gösteriyor.

"Seni ben çağırmadım," diye düşünmeden karşı çıkıyorum ve sonra onun cevabına karşı kendimi destekliyorum.

Ama cevap veren Lucretia'dır. "Ulyse'de'ye kapıyı sen açtın."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum." Dudaklarımdan çıktığı anda bu bahanenin ne kadar zayıf olduğunu duyuyorum.

"Cehaletiniz hiçbir şeyi değiştirmez."

"İstemediğim halde verdiğin parlak fikirler için teşekkür ederim Lucretia," diye çıkışıyorum. "Herkesin Kraliçesi olarak perilerden yardım istiyorum. Neden bana vermiyorlar?"

"Eğer Majesteleri efendilerimin sağladığı yardımdan tatmin olmadıysa, belki de danışmak için Aminadav veya Vin'nyla'yı çağırmalıdır."

"Malachi ve Aoife'ın neyin peşinde olduğunu bilsinler ve dünyayı tekrar kırsınlar diye mi? Delirdiniz mi siz?" Yine de onlarla bir konuşma bundan daha az acı verici olabilir.

Lucretia'nın başı kahkahalarla geriye doğru eğilir. "Malachi ve Aoife'ın nerede olduğunu bilmediklerini mi

sanıyorsun? Misilleme yapmaya başlamadıklarını mı
sanıyorsun?"

Zihnimde hınzır kahkahalardan oluşan bir koro patlıyor ve dizlerim çimenlerle buluşana kadar bükülüyor. Basınç acı verici ve ellerimin yere bastığı yerin yakınına kan damlaları sıçrarken çığlık atmamak için mücadele ediyorum. Dudaklarımda metalik bir tat hissedene kadar burnumdan daha fazla kan damlıyor.

Jarek'in sözleri zihnimde canlandığında bayılmama saniyeler kalmıştı.

Kim olduğunuzu hatırlayın ve unutanlara hatırlatmaktan çekinmeyin.

Kim olduğumu unutmadılar. Benimle oynuyorlar.

Öfkem tutuşuyor ve onunla birlikte yakınlıklarım da kabarıyor. Dördüne de tutunuyorum, gümüş kordon sarılana kadar onları örüyorum, bir engerek yılanı gibi saldırmaya hazırım. "Yeter!" diye haykırıyorum.

Sakatlayıcı ses anında kesilir.

Elimin tersiyle ağzımı silerek sendeleyerek ayağa kalkıyorum. Yakınlıklarım hâlâ derimin altında dalgalanıyor. Bununla bu yaşlıları öldürebilir miyim? Öldürürsem ne olur? Başkaları onların yerini alır mı?

Hep birlikte başlarını eğiyorlar. Özür mü yoksa saygı işareti mi? Bilemiyorum. Umurumda da değil. "Her ne kadar eğlenceli olsa da, gitmem gereken çok fazla yer ve savunmam gereken çok fazla düşman var. Kan laneti konusundaki yardımınız için teşekkür ederim. Eğer Herkes İçin Kraliçe'nizi bir daha göremezseniz, bunun sebebi Mordain'in loncası tarafından tuzağa düşürülmem, bir canavar tarafından öldürülmem ya da Malachi'nin-"

Yaşlı goblin ağzını açıyor ve çıkardığı tiz, katmanlı çığlık dişlerimi sıkımda neden oluyor. Neyse ki bu sefer kafamın içinde değil de yüksek sesle.

"Dört grup var ve bu yüzden Kraliçe'ye herkes için dört adak sunulmalı." Lucretia gargoyale'un oturduğu uzak uca doğru yürür. Devasa kabzasında bronz bir boynuz var. Boynuzu bana uzatmadan önce eğilip alıyor. "Golle'den bir hediye."

Boğa boynuzu şeklindeki devasa pürüzsüz bronz simgeyi inceliyorum. "Bu ne işe yarıyor?"

"Kendinizi tehlikelerin en derininde, en karanlık, en umutsuz anınızda bulduğunuzda, onu dudaklarınıza götürün ve rahatlama gelecektir. Ama bu armağanı boşa harcamayın, çünkü bir kez ve yalnızca bir kez kullanılabilir."

"Ne tür bir rahatlama?"

"Halkınızın ihtiyaç duyacağı türden," diye belli belirsiz cevap veriyor ve alacağım tek cevabın bu olduğunu hissediyorum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, gargoyale ile karşılaşıyorum - golle
-Yaşlı adamın gözleri.

"Bir tane daha var. Belki de senin için en değerli olanı." Lucretia, Wisp Elder'ın elinde aniden beliren bir dizi ince altın bileziği topluyor. Onları bana uzatıyor. Tasarım olarak Islor'a ilk geldiğimde Zander'in bana taktıklarına benziyorlar ama çok daha narinler. "Bunları takan kişi yakınlarından asla ayrılmayacak."

"Asla ..." Ne demek istediğini anladığımda sesim kısılıyor. "Güçlü büyücü koğuşlarına karşı bile mi?"

Lucretia başını eğiyor.

Yüzümde bir gülümseme belirliyor ve bileklerimin etrafına sıkıca oturup kapanana kadar açık uçları birbirine sıkıştırıyorum. Dikişler kayboluyor. Başımı wisp elder'a doğru eğiyorum. "Teşekkür ederim."

"Efendilerim Her Şeyin Kraliçesi'ne en çok istediği ve en çok ihtiyaç duyduğu şeyi bahsettiler." Lucretia'nın gözleri sırayla yaşlılarla buluşur. Derin bir şekilde eğilir ve tekrar ayağa kalkmadan önce uzun bir an geçer. "Yükümlülükleri artık yerine getirildi."

Kaşlarımı çattım. "Mecburiyet derken ne demek istiyorsun?" Etrafımdaki ani değişikliği fark ettiğimde sesim titriyor. Karanlık, nemli, dairesel mahzene geri döndüm. Ayaklarımın dibinde heykellerin parçalandığı taş parçaları var. Kaideler boş duruyor.

"Nereye gittiler?" Dedim.

Lucretia, "Görevlerini yerine getirdiler," diye cevap verir.

Onu arıyorum ama bulamıyorum. Gölgelede ilk saklanması değil bu. "Ama ya onlara tekrar ihtiyacım olursa? Onların kraliçesi olduğumu sanıyordum."

"Ve bu şekilde size en büyük armağanları sundular. Kaeli'den bilinmezlik, Cindrae'den zaman, golle'den rahatlama ve wisp'lerden direniş armağanı. Aradığınız bilgiyle dolu bir sığınma krallığı. İhtiyacınız olan her şeyi onlardan aldınız. Şimdi savaşma zamanı." Lucretia sonunda ortaya çıkar. Beyaz paltosunu çıkarmış, yerine yumuşak kahverengi deri botlarına kadar benimkinin kopyası olan bir kıyafet giymiş. Kumral saçları bile Corrin'in işine uyan karmaşık bir örgü ile örülmüş.

"Nedir bu?" Parmağımı kafamdan havaya doğru sürüklüyorum. ayak parmağına kadar.

Kıyafetine bakıyor. "Savaşta giydiğimiz şey bu değil mi?"

"Giydiğim şey bu. Neden giyiyorsun?"

"Efendilerim beni hizmetten azat etti. Yolumu seçmekte özgürüm ve Majestelerine hizmet etmeyi seçiyorum."

"Yani, aslında daha önce bana hizmet etmediğini kabul ediyorsun."

"Yardımcı olmadım mı?"

İç çekiyorum. Lucretia'ya karşı ne kadar sinirli olsam da, ne kadar çok oyun oynasa da, o hâlâ elimizdeki en iyi bilgi kaynağı. Dikkatimi oyma taş kapıları oluşturan gravürlere veriyorum. En azından geri dönmüşler. "Hangisi Nyos'a çıkıyor?"

Sol tarafımdaki bir dikdörtgeni işaret ediyor. "Ve şimdi çalışıyor mu?"

"Bunu bilmenin tek bir yolu var."

Aradaki mesafeyi kapatıyorum. Parmak ucumu yazının üzerinde gezdirirken adrenalin damarlarımda pompalanıyor...

Tanıdık çocuk kahkahaları kulağıma geliyor ve rahatlatarak taşa yaslanıyorum.

"Ustalarım iyileştirdi," diyor Lucretia, hemen ardından "eski ustalarım," diye düzeltiyor.

Heyecan içimde patlıyor. "Jarek'i almalıyım. Bu kelepçelerle içeri girebilir, kâtipleri alabilir ve onları geri getirebilirim."

"Yapamazsın," diye sözümü kesti. "Ne demek istiyorsun? Neden?"

"Büyücülerin diyarına davetsiz girmeye karşı güçlü korumalar vardır, tıpkı bu diyara davetsiz girmeye karşı güçlü korumalar olduğu gibi. Geçmenize izin vermeyecektir."

"Öyle olmalı." Bu koşuuları Solange ve Agatha'dan biliyor olsam da.

"Benden şüphe ediyorsan, dene."

Jarek ve Zander, Lucretia yanılırsa ve Nyos'a onlarsız gidersem beni ilk kimin öldüreceği konusunda tartışacaklar. Ama bilmek zorundayım. Anahtar sihirbaz iplerimi kullanarak bağlı ipi ona doğru yönlendiriyorum ve kendimi ya hayal kırıklığına ya da yeni bir manzaraya hazırlıyorum.

Kordon temas ettiği anda yanmış gibi sönüyor ve anlık heyecanım sönüyor.

"Bana hala güvenmiyor musunuz, Majesteleri?"

"Peki ya diğer taraftan? Kâtipleri buraya getirebilir miyim?"

"Her şeyin Kraliçesi her zaman kendi krallığına dönebilir."

En azından bu da bir şeydir. "Peki ya Argon'daki?"

Duvara oyulmuş başka bir kapıyı işaret ediyor.

"Bu kapı nereye açılıyor?"

"Mücevherli saraya, ama ondan ötesini size söyleyemem, çünkü bilmiyorum-"

Bu sefer gravürleri test etmiyorum, içine kanalize oluyorum

...

Ve kendimi zifiri karanlıkta buldum.

Korku beni anında yakaladı. Etrafıma bir hava kalkanı sardım. aptalca bir şey yapmadığımı umarak bir ışık küresini ateşliyorum. Küre büyüdükçe etrafımda mücevher sandıkları, altın ve yaldızlı büstler beliriyor. Odanın ne olduğunu anladım -Argon'un kraliyet kasası. Benim kraliyet kasam. Ulysede'deki kadar büyük değil ama etkileyici olduğu kesin.

Bu geniş odanın en ucunda ağır bir kapı var. Dışarıda muhafızlar olduğunu hayal ediyorum. Kim bilir başka ne var

ötesinde. Şimdilik ihtiyacım olan cevabı aldım.

Birkaç dakika içinde Ulyse'de'ye döndüm.

"Başka bir solucan deliği mi, Majesteleri?" Lucretia alay eder.

Ama Zander'ı bulmak için çaresizce merdivenlerden yukarı koşuyorum. "Elimden geldiğince çabuk tüm kâtiplerle birlikte döneceğim!"

Jarek merdivenlerin başında bekliyor. Cindrae geri çekildi. "Orada ne oldu?" diye bağılıyor, burnumun altındaki kan lekelerini incelerken gözlerinde panik parlıyor.

"Uzun hikâye ama sorun değil. Daha fazla jetonumuz var. İşe yarar olanlar. Golle bize bunu verdi." Bronz boynuzu tutuyorum.

"Ne için?"

"Bilmiyorum ama bu" -altın bileziği göstermek için bileğimi sallıyorum- "Prime'in yakınlıklarımı bağlamasını engelliyor."

"Peki yılan çukurunun dışında ne yapıyor?"

Dikkatinin ve kaşlarının çatıldığı yere dönüyorum ve Lucretia'nın beni takip ettiğini fark ediyorum. "Bana hizmet ediyor. Lucretia, neden bu kadar şaşırmış görünüyorsun? Bunların hepsini daha önce gördün." Ulyse'de'yi Sylx'ten daha iyi tanıyan biri olduğundan şüpheliyim ama yine de taht odasını incelerken ağzı açık kalıyor.

"Gördüm, evet." Gözlerini kapatıyor ve başını geriye doğru eğiyor. "Ama binlerce yıldır güneşi hissetmedim, eski efendilerime olan yükümlülüğüm bedensel formumu o yere bağlıyor."

Sözlerini bir acıma dalgasıyla özömsüyorum. Ulyse'de mühürlü olduğu sürece o mahzendeydi. Şehirde görünmeden dolaşıyorsa, başka seçeneği olmadığı içindir.

Jarek benim merhametimi paylaşmıyor. "Sana hizmet etmek' tam olarak ne anlama geliyor?" Bu soru benim içindi

ama Jarek

onun üzerinde yükseliyor. "Her gün ona bakmak zorunda kalacağımı mı söylüyorsun?"

Lucretia'nın gözleri açılıyor ve içinde daha önce hiç görmediğim bir öfke alevleniyor. "Görünüşüm sizi memnun etmiyor mu, hizmetçi? Başka birini mi tercih edersin?" Bir anda yüzü benim eski yüzümün, Romy Watts'ın bir kopyasına dönüşüyor.

Jarek'in hançeri bir anda çekildi ve ucu kadının boğazına dayandı. "Kraliçenin yüzünü takmaya nasıl cüret edersin?"

"Bu kraliçenin yüzü değil." Dudakları tıslamasıyla birlikte genişliyor.

"Ne yaptığınızı biliyorum ve bunun için sizi idam edeceğim" diye homurdanıyor.

Bıçağın derisine saplandığı yerden bir damla kan damlıyor ama o korkmuyor, bıçağa doğru eğiliyor.

"Yeter!" Başımı sallıyorum. Bunu ilk kez yaptığı zamanı hatırlıyorum, Eden'in formuna büründüğü zamanı. Şimdi daha da sinir bozucu. Ve tehlikeli. "Lucretia, kendi yüzün dışında kimsenin yüzünü takmana izin yok. Anladın mı?"

Göz açıp kapayıncaya kadar, her zamanki insan formuna geri döner.

-Yüksek elmacık kemikleri ve dolgun dudakları olan güzel bir kadın. "Bunun dışında kimsenin yüzünü takmayacağım, Majesteleri." Ama Jarek'e bakarken gözlerinde bir meydan okuma var.

Sonra hırıltılar ve çığlıklar duyuluyor ve dikkatimizi bir gargoyl'un -Lucretia ona golle diyordu- ciyaklayan iki goblin ya da kaeli'ye baktığı yere çekiyor. Yumruğunu savuran golle, göbekli yaratıkların ikisini de uçuruyor.

Cindrae'ler mızraklarını çekerek hızla ilerliyor ve hepsini uzaklaştırıyor.

"Grupların barış anlaşmalarını unutmaları uzun sürmeyecek." Lucretia sanki güzel anıları yad ediyormuş gibi gülümsüyor.

"Anlaşamadıklarını mı söylüyorsun?" Peki ya kapıdan girdiğimiz o sahne? Kaeli ve Wisps'in fıskiyelerde su sıçratması ve arabalara göz atması?

"Genellikle birbirleriyle savaş halindedirler. Bu kaçınılmazdır."

İnledim. Uğraşacak yeterince şeyim var. Bir de didişen perilerle uğraşamam. "Onları Ulysed'e tutmak güvenli mi?"

"Neyi güvenli bulduğunuza bağlı."

"Bu kalede yüzlerce çocuk var Lucretia. Benim yerimde olsaydın ne yapardın?"

Cevap verirken bocalıyor. İlk defa durakladığını görüyorum. "Tüm perileri kale topraklarından uzaklaştırırdım, Majesteleri. Cindrae, Ulysed'dekileri sıfır toleransla yönetecektir."

"Peki ya Ulysed'e olmayanlar?" Altın kapıları geçip Islor'da kaybolanlar.

Sırıttıyor. "Ekselanslarının endişelenecek yeterince şeyi var." "Bu rahatlatıcı," diye mırıldandım.

Sylx'in önerdiği gibi perileri kaleden çıkarmamı ister misiniz, Majesteleri?

Oredai'nin sorusu zihnime kayıyor. Su perileriyle yaşadıklarımdan sonra, bu bana iyileştirici bir merhem gibi geliyor. "Evet. Huzur içinde."

Tabii ki.

Karşılık veren gülümsemesi tüylerimi diken diken ediyor ve bu kelimeye yüklediğimiz anlamların çok farklı olduğunu düşündürüyor.

"Hadi bulmak Agatha ve sonra olsun
dışarı . Burada." Zander'ı görmek
için yanıp tutuşuyorum.

I Kendime geldiğimde tuzlu suyun yakıcılığına karşı göz kırpyorum, bir kaya yığınının üzerinde yatıyorum, elbisem sırlıklam ıslak ve soğuk

Tenime karşı. Belli belirsiz öğürme hatıraları hafızamda canlanıyor, ama bir daha asla çiğ merth'in acısını hissetmemek anlamına geliyorsa, bunu sonsuza dek memnuniyetle karşılayacağım.

O piç denizciler... Onlara karşı acınası bir mücadele verdim, Aminadav'a olan yakınlığımı kullanarak birkaçını kenevir iplerle kırbaçladım ama nafile. Bileğimi gümüş kordonla bağladıktan ve beni Tyree'ye katılmak üzere denize attıktan sonrasını pek hatırlamıyorum. Bu zehirli otun tek olumlu yanı buydu; acıdan öylesine tükenmişim ki ciğerlerimin suyla dolması ve bedenimin denizin dibine doğru düşmesi ikinci plandaydı.

Bir noktada eller belimden çekildi ve bir sirenin solgun, iğrenç yüzü görüşümü doldurdu. Acılarımın acımasız dişler üzerinde çabucak sona ermesi için kadere şükrederek sessiz bir dua ettim.

Ama bu şekilde bitmedi. Kabul edilemeyecek kadar hızlı bir şekilde suyun içinde sürüklendim. Sonsuz bir yolculuk gibi görünüyordu. Sonunda bilincimi kaybettim. Ve şimdi

Bu kayalık kıyı şeridinde, merth'ten arınmış, bulanık görüşümde parçalanmış bir gemiye bakıyorum. Bu Fırtına mı? Hayır, bu bir süredir burada, açık gövdesi midyelere ve kara yosunlara ev sahipliği yapıyor.

"Burası" her
neresiyse. Kaderin
neresindeyim ben?

Hırpalanmış ve zayıf bedenimi sivri taştan sıyrıp kusma isteğiyle nefes alırken bir mide bulantısı dalgası üzerime saldırıyor. Eğer ağrıyan kaburgalarım bir ipucu veriyorsa denizin yarısını dışarı attım ve oturmak için bile mücadele ediyorum.

Arkamdan gelen tuhaf bir emme sesi dikkatimi çekiyor ve Tyree'nin üzerine eğilmiş gri derili bir yaratık görüyorum, omurgası testere dişi sivri uçlar halinde sırtından aşağı doğru çıkıntı yapıyor.

Çığlığım onu bir tıslama sesiyle sinirli bacakları üzerinde geriye sıçratıyor ve boncuk gibi beyaz gözleriyle bana bakıyor. Gemiye çevreleyen suda gördüklerime benzeyen bir siren, ancak şimdi tam, cılız formunu ve su altında gelişmesini sağlayan tüm solungaçlarını ve perdeli deri kıvrımlarını görebiliyorum. Bu yaratık nasıl yaratılmış olursa olsun, tüm güzellik tasarımları şarkılarına dökülmüş, çünkü bir daaknarın yanında, şimdiye kadar gördüğüm en iğrenç görünümlü şey. Ve bana saldırmaya hazır görünüyor.

Potansiyel bir silah ararken parmaklarım körlemesine sıyrılıyor ve tahtaya takılıyor. "Git buradan!" Sopayı çılgınca ileri geri sallayarak çığlık atıyorum. Gerçek bir hasar vermeden önce kırılacak.

Ama işe yarıyor çünkü siren suyun kenarına doğru sıçrıyor ve suya dalıyor. Arkasında tek bir dalgalanma bırakmadan karanlık denizde kaybolur.

Tyree'ye ne yapıyordu, böyle kambur durarak? Rahatsız edici bir düşünce yükseliyor. Muhtemelen yemek yiyordu. Sudaki denizciye ne yaptıklarını gördüm.

Temkinli bir şekilde ona yaklaşıyorum. Ürkütücü bir şekilde hareketsiz. Yaşiyor mu ki? Bütün uzuvları yerinde. Bu küçük bir rahatlama. Ama bu çileden kurtuldu mu?

Nabzını kontrol etmek için çömeliyorum -güçlü- ve boynundaki gümüş kordona dikkat ediyorum. Bilinci yerinde olabilir ama felçli ve acı çekiyor.

Pantolonu onu bıçakladığım yerden yırtılmıştı, kalçasındaki açık yara şimdi garip yeşil bir macunla doluydu. Bunu siren mi yaptı?

Hançerim.

Çılgınca Tyree'nin ceplerini karıştırıyorum, ta ki yumruğum tanıdık sapın etrafında kıvrılana kadar. Çilemiz sırasında kaybolmamıştı. Bir zafer gülümsemesiyle onu çıkarıyorum ve sonra seçeneklerimi değerlendiriyorum.

Ailemi öldürmeyi planlayan Ybarisan prensini bırakabilirdim, sirenin dönüşünü beklerken acı çekmesine izin verebilirdim.

Ya da boğazını kesip Islor'a getirdiği yıkım için bir nevi intikam alabilirim.

Yönümü bulmaya çalışarak çevremizi araştırıyorum. Tek gördüğüm kayalar ve kıyıya vurmuş, parçalanmış direkleri hikayelerini anlatan daha fazla kırık gemi. Burası bir deniz mezarlığı. Hayatta kalan var mıydı? Eğer yoksa, burada tek başıma mahsur kalabilirim. Bu, düşmanımla birlikte mahsur kalmaktan daha mı iyi yoksa daha mı kötü olurdu?

Bu haliyle çok daha yakışıklı olduğunu kabul ediyorum. Dudakları alaycı bir tavırla titremediğinde ve kristal mavisi gözleri

Kız kardeşininkine benzer şekilde, zalim bir eğlenceyle parlamıyor. Eğer saraya Isloralı bir asil olarak gelmiş olsaydı, kesinlikle gözüme çarpardı.

"Ah, kader..." Tyree'den ne kadar nefret etsem de, bunu ne kadar hak etse de... Onun aksine ben bir katil değilim ve çektiği acıyı biliyorum. Onu burada bırakırsam bunu düşünmek için çok fazla zaman harcayacağım.

Hançerim ve sireni savuşturmak için kullandığım sopayla kordondaki düğümü kesip merth'i uzaklaştırıyorum.

Tyree soluk soluğa, gözleri panikten çılgına dönmüş bir halde önce üstümüzdeki gökyüzüne, sonra da yüzüme bakıyor.

"Beni buna pişman etme," diye uyarıyorum.

"Ne oldu?" diye mırıldanıyor.

"Kaptan Aron ve denizcilerinin sizi alt etmesinin dışında mı?"

Gözlerini kırpıştırarak sisi dağıtıyor ve hafızasının bulanık parçalarını bir araya getirişini sessizce izliyorum. "Onu öldüreceğim."

"Eğer onu bulabilerseniz. Ama umarım deniz onların icabına çoktan bakmıştır." Onlara doğru gelen canavardan kaçmak için bizi zamanında denize mi attılar?

Bir iniltiyle kendini yukarı çeker ve hızla etrafındaki gemileri gözden geçirir. "Neredeyiz biz?"

"Yani burası Westport değil mi?" Alaycı bir tatlılıkla söylüyorum.

Bana ters ters bakıyor, bakışları üzerimde, elimdeki hançere, sonra da kayaların üzerine serpilmiş gümüş kordona kayıyor. "Fırsatın varken işimi bitirmedin."

"Hâlâ zaman var." Ve ben ona çok yakınım. Ayağa kalkıp geri çekiliyorum, silahıma tekrar el koymaya kalkarsa diye aramıza mesafe koyuyorum.

Kıkırdıyor. "Merak etme, dersimi aldım." Yeşil çamur paketine kaşlarını çatıyor.

"Uyandığında burada bir siren vardı. Seni yiyeceğini umuyordum ama sanırım yaranla ilgileniyordu."

"Daha iyi görünüyor." Yaralı bacağını önüne doğru uzatırken yakışıklı yüzünde yavaş bir gülümseme beliriyor. "Çok daha iyi."

"Büyüleyici şifacınız şu tarafa gitti" -suyu gösteriyorum- "eğer ona teşekkür etmek isterseniz. Geri dönmek için acele etmeyin."

"Ah, sevgili Annika, beni öldürmek için mükemmel bir fırsatın vardı ve sen bunu kullanmadın. Senin sadece laftan ibaret olduğunu düşünmeye başlıyorum." Ayakta durur ve çoraplı ayaklarına dikkat eder.

"Mücevherlerimi çizmelerinin içinde saklamak çok akıllıca."

Islak giysileri fit ve kaslı vücuduna yapışmış halde sert patikada adım atıyor. "Boş ver. Eminim bir yerlerde uygun bir yedek vardır-" Aniden durdu ve ellerini kaldırdı.

Panik içimde kabarıyor. Atticus'un onu bağladığı kelepçeler bileklerinde yok. Bunların çıkmasının sadece iki yolu var. Kardeşim onları çıkarmış olabilir.

Ya da ölmüş olsaydı.

Tyree'nin bunu bildiğinden eminim, çünkü bana her şeyden daha fazla sıkıntı veren ikiz kardeşim için beklenmedik gözyaşlarımı geri kırparken bakışlarımı karşılıyor. Tyree kadar Atticus sayesinde de bu lanet kayanın üzerindeyim. Beni Cirilea'ya ve bir ayaklanmaya terk etti!

"Belki de sirenlerin de bununla bir ilgisi vardır," diye önerdi yumuşak bir tonda, bunu yapabileceğini düşünmemiştim

.. "Ne de olsa bacağımı iyileştirdiler ve bu kaderin bir cilvesiydi."

"Belki de." Kayalıklar boyunca bir yol seçip gidebileceğimiz tek yöne doğru ilerlerken içimde biriken acıyı yutuyorum.

"Yakınlığıma erişiminin olması iyi bir şey. Kim bilir burada ne bulacağız," diye devam ediyor Tyree, peşimden gelerek.

"Evet, belki sonunda işime yararsın." Elflere olan yakınlığı neydi? Hatırlayamıyorum; hiç ilgilenmeye tenezzül etmedim. Umarım Malachi değildir, zira hiçbir yerde alev izine rastlanmıyor.

Bir kez olsun -kader beni kutsasın- Thyree bana sessizlik bahşetti.

“W Beni yine sıradan görevlerle mi cezalandırıyorsun?”
Zorya Lucretia'ya ters ters bakarak bizi kütüphaneye götürüyor. "Yarıktaki bir şeyleri öldürmek, kitapları getirip iktidarsız bir kütüphaneyi korumaktan çok daha faydalı olur.

topallayan bir büyücü."

"Majesteleri böyle emretti," diye karşılık veriyor Jarek. Bu kötü ruh hali onu taht odasından çıkarmış, vücudu gerginlikten sıırsıklam olmuş. Sanırım bunun onu takip eden Sylx ile de bir ilgisi var.

"Agatha şu anda bu dünyadaki en değerli büyücü ve onu güvende tutacağın konusunda sana güveniyorum," diye düzeltiyorum, parmaklarım bileğimdeki pürüzsüz altınla oynarken. "Lucretia, kaderlerin bu diyarda en son bulunduğu zamandan bahseden herhangi bir kitabı Usta Kâtip'e getirmeni istiyorum." Bana hizmet edecekse, bunu burada da yapabilir. Ayrıca bu onu meşgul eder.

"Geçmiş çağın sihirbazları özellikle laf ebesiydi, Ekselansları. Çok fazla var."

"Harika. Hepsini Baş Kâtip'e getirin." "Nasıl isterseniz." Buharlaşıp havaya karışıyor.

"İşte. Bu onu işe yarar kılar ve sana da kışındaki o dev çubuğu çıkarmak için zaman kazandırır." Zorya'nın kahkahaları arasında uzaklaşmadan önce Jarek'e tatlı bir gülümseme gönderiyorum.

Yaşlı dökümcüyü, Gesine'nin saatlerce oturduğu masada kamburlaşmış bir halde buluyoruz; tıpkı benim onu birçok kez öğrencim olarak bulduğum gibi, etrafını kitap yığınları sarmış. Bir déjà vu dalgası üzerime çökerken kalbim sıkışıyor.

Ve tıpkı Gesine gibi, o da bizim yaklaşımımızı fark edemeyecek kadar okumaya dalmış durumda.

"İlgi çekici bir şey buldunuz mu?"

Başını kaldırdı. "Ekselansları!" Elindeki büyütecini yere bırakarak, ayakta durmaya çalışırken ellerini sandalyesinin sapına dayıyor.

"Hayır, kalkma."

Çabasını çabucak bırakıyor. "İyi dinlenmiş görünüyorsun." "Çok daha iyi. Sen de dinlendin mi?"

Sözlerimi elinin tersiyle itti. "Ölüm beni karşıladığında dinleneceğim, ki bu çok uzun sürmeyecek." Gözleri dört kat boyunca uzanan sonsuz kitapların üzerinde geziniyor. "Abartmıyormuşsun."

"Kâtipleri Ulyse'de'ye götürmenin benim için neden bu kadar önemli olduğunu şimdi anlayabilirsiniz." Burada kilitli değerli bilgiler olmalı. Yoksa periler neden bu kadar saklasın ve korusun ki?

"Mordain'e ne zaman gidiyorsunuz?"

"Bugün. Bunlar artık bende." Bileklerimi uzattım.

Amaçlarını açıkladığımda Agatha'nın gri gözleri parlıyor ama sözümü bitirdiğimde çatık kaşları geri geliyor. "Canavarlarla savaşmak başka bir şey. Hâlâ öğrenirken deneyimli büyücülerden oluşan bir loncayla yüzleşmek tamamen başka bir şey.

nasıl kullanılacağını. Tek engeliniz Prime değil. Buradaki tehlikeleri takdir ettiğinizi sanmıyorum."

"Belki değil, ama benimle ilgili bir kehanet yüzünden yüzlerce kâtip idam edilirken öylece oturamam." Bir sandalye daha çekip yanına yerleşiyorum. Bunu nasıl söylesem... "Mordain hakkında bilmem gereken her şeyi anlat bana."

Yanakları kocaman bir nefesle şişti. "Nereden başlasam..."

"Çabuk olmaya ne dersin?" diye takılıyor Jarek. Ona ters ters bakıyorum. "Kime güvenebilirim?"

"Bu çok kolay," diyor. "Hiç kimse."

"Ciddi misin?"

"Sizi en güvende tutacak duruş budur, Majesteleri." Sandalyesine gömüldü. "Yeni Baş Kâtip Zaleria, kehanetin güçlü bir savunucusu ve benim görüşlerimi paylaşıyor. Benimle aynı sırların çoğunu sakladı, bu da muhtemelen Lorel'in sorgulamasının en ağır yüküyle karşılaştığı anlamına geliyor. Buna dayanabilecek kapasiteye sahip olup olmadığını bilmiyorum." Duraksıyor ve zorlukla yutkunuyor. Bu Zaleria onun için bir şey ifade ediyor. "Ama onu güçlü bir müttefik olarak görebilirsiniz. Bir dereceye kadar, İkinci Allegra'ya güvenilebilir. Başkaları yardım etmezken o bizim davamıza yardım etti, ancak uyarmak isterim ki o Başbakan olmayı arzuluyor ve komplo kurmaktan çekinmiyor. Bunu bir dereceye kadar kesin olarak söyleyebilirim. Yine de tüm bu olaylardaki rolü neredeyse hiç kimse tarafından bilinmiyordu, bu yüzden Lorel'in ellerinde aynı incelemeyle karşılaşp karşılaşmadığını bilmiyorum." Agatha homurdanıyor. "Kim bilir, belki de her şeyi inkâr eder ve bize karşı döner, bu durumda ona güvenemezsiniz."

"Peki ya diğerk İkinci, Solange?"

Bu soruyla birlikte bir gülümseme belirir. "İsteseniz de istemeseniz de size dürüstçe hizmet edecektir."

"Fark ettim." Gülüyorum. "Bu ferahlatıcı bir değişiklik." Özellikle de Zander dahil herkesin kendi ihtiyaçlarına göre yalanlar uydurduğu bu dünyada.

"Kesinlikle. Düzene ve emir komuta zincirine saygı duyuyor, bu yüzden asla Başbakan'a karşı hareket etmedi. Ama aynı zamanda Ybaris'in çizmelerinin boynunda olmadığı bir Mordain'in de özlemini çekiyor, bunu size kendisi de söyledi."

"Elementallerle dolu bir kaleye ne ihtiyacım var ne de bunu istiyorum." Annika bir keresinde onlara raflardaki bebekler demişti.

"Bu büyük bir parça ama bulmacanın tamamı değil."

"Yine de ona güvenebilir miyim?"

"Çıkarları sadece kendisine hizmet eden bir Prime yerine Ybaris Kraliçesi'ne hizmet etmesi konusunda ona güvenebilir misiniz? Şimdilik öyle olduğuna inanıyorum. Ancak, yıpranmış ayak izlerini takip ettiğinizden şüphelenirse, sadakatinin hızla sarsıldığını göreceksiniz."

Kâtibin paha biçilmez sözlerini katalogluyorum. Gesine'nin ona neden bu kadar güvendiğini anlamaya başlıyorum.

"Gölgeler çeşitli büyücü gruplarından hem saygı hem de korku duyarlar. Size karşı harekete geçmeye çalışanlar, yanınızda onlar varken iki kere düşüneceklerdir." Agatha boğumlu bir parmağını kaldırdı. "Ama Mordain'de hâlâ yarığa gönderilmemiş pek çok büyücü var. Onları hafife almayın çünkü birlikte planlarınızı bozabilirler. Lorel'i destekleyen ve özgür bir Mordain'e inanan daha fazla büyücü var. Prime'ın amacına yardımcı olmak için onları hangi yalanlarla beslediğini kim bilebilir?"

"Anladım." Agatha beni her saniye daha da geriyor.
"Peki su perisi kapısı nerede?"

Gerçekten şaşkın görünüyor.

"Muhtemelen bir duvarda, okuyamayacağınız oymalar.
Gesine orada böyle bir şey olduğunu söyledi."

Gözleri parlıyor. "Bir kapı! Bu o mu? Bir şey olduğunu
hep biliyordum. Evet, kulenin altındaki kâtipler salonunda,
parşömenlerimizi sakladığımız yerde."

"Bu çok yardımcı oldu. Teşekkürler,
Agatha." "Peki, planınız tam olarak
nedir?"

"Henüz bir tane yok. İlerledikçe aklıma geleceğini
umuyorum."

Jarek alaycı bir ifadeyle, "Çünkü bu her zaman çok işe
yarar," diyor.

Onu görmezden geliyorum. "Zorya seninle kalacak.
Onun somurtkanlığına aldırma. Güvende olacaksın. Sylx'ten
sana kaderler hakkında kitap getirmesini istedim. Yardımcı
olabilir."

"Ah, burada mı?" Agatha etrafı araştırır. "Onunla
tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Bu hızla değişebilir." Lucretia'ya olan kızgınlığım peri
ihtiyarlarıyla yaptığım toplantıdan beri azalmadı. "Sence
Aminadav ve Vin'nyla, Aoife ve Malachi'nin yaptıkları
yüzünden bizi cezalandırır mı?"

"Öyle olsaydı şaşırmazdım. Neden sordunuz?"

"Lucretia'nın söylediği bir şey." Bronz tabancayı geri
aldım.

çantamdan çıkarıp havaya kaldırdım. "Bana bunu vermeden
hemen önce. Ayrıca perilerden bir hediye."

Gözleri açılıyor. "Aminadav'ın boynuzu."

"Evet. Ama ne işe yaradığını bilmiyorum." Lucretia'nın
en karanlık saatlerde kullanmakla ilgili sözlerini

tekrarlıyorum. "Ne tür bir

rahatlama getirebilir mi?"

Agatha sanki kelimeleri tutuyormuş gibi dudaklarını büzüyor. "Bunun gibi ham simgeler az bulunur ve genellikle bir çağrıya bağlıdır. Çoğu zaman, güçlerinin kilidini açmak için bir canın feda edilmesi gerekir."

"Kimin hayatı?" Jarek bilmek istiyor.

"Bu kaderin kararı. Periler bunu size hediye etmiş olabilirler ama bunu doğrudan Aminadav'dan aldılar. Bedeline o karar verir."

"Sofie, beni buraya göndermek için yaptığı ayinin bir parçası olarak Malachi'nin boynuzunun büyük bir parçasını bana sapladı," diyorum, yumruğundaki kavisli siyah nesneyi hatırlayarak.

Agatha, "Ve sanırım Aoife boynuzlarıyla Neilina'nın yaşam formunu sahiplendi," diye belirtiyor.

Lucretia bunu doğruladı. Agatha'nın çizdiği resmi görüyorum. "Bu boruyu çalarsam birinin öleceğini mi söylüyorsun?"

"Biri ya da birinden daha fazlası. Arşivlerimizde, Aminadav'ın yıllar önce bir savaş sırasında boynuzunu bir krala hediye ettiğine dair bir hikaye var."

"Ve? Ne oldu?"

"Kral ve tüm ordusu bir anda yok oldu. Savaş sona erdi." Gülümsemesi alaycı. "Sanırım ölümle rahatladıkları söylenebilir."

Boynuzu çantama atıp bir daha kullanmayacağıma yemin ederken midem korkuyla doluyor. "Bildiğim iyi oldu." Gitmek için ayağa kalkıyorum.

Agatha bir parmağını kaldırdı. "Daha önce bahsetmediğim ama sorduğunuz soruya bakılırsa bahsetmem gereken bir şey daha var

Kader karıştı. Wyvern uzun zamandan beri Vin'nyla'nın eseri olarak kabul ediliyor."

Kaşlarımı çattım. "Yani daaknarların Malachi'nin olduğu gibi mi?"

"Kesinlikle, bu da bana birinin neden Aoife'ın bedenini yarıktan taşıdığını merak ettiriyor. Yardım amaçlı olduğundan şüpheliyim."

Lucretia'nın daha önce söylediklerini bu mercek altında tekrar gözden geçiriyorum. "Vin'nyla'nın Aoife'ın bu düzleme dönme planını bir şekilde sabote ettiğini mi düşünüyorsun?"

Agatha omuz silkiyor. "Sadece bir kez umut edebiliriz."

Bunun iyi bir haber olup olmadığına karar veremiyorum. "Bilginizi benimle paylaştığınız için teşekkür ederim. Sensiz kaybolurdum."

"Elbette." Eğiliyor. "Herkes için Kraliçe'ye hizmet etmek için buradayım."

"Majesteleri!" diye seslendiğinde sırtım büyücüye dönüktü. Tereddüt ediyor, boynundaki madalyonu karıştırıyor. "Genç bir kâtip var. Aslında bir çocuk. Adı Cahill. Eğer onu Nyos'ta bulursanız, buraya getirebilir misiniz? O benim için çok değerli ve yanımda olmasını çok isterim."

İçgüdülerim bana bu hikâyede daha fazlası olduğunu söylüyor ama ben sadece başımı sallıyorum. "Geldiğinden emin olacağım."

"Dikkatli olun, Majesteleri!" Ellerini sıkıyor. "Krallıklarımız sizi kaybetmeyi göze alamaz."

Yarıktaki manzara bugün Candra ile ilk indiğim zamankinden çok farklı. Dün gelen iki ordu gücümüzü ikiye katladı, çadırları

asıl kampın çevresinin ötesine, ormanın kenarına kadar uzanıyor. Ve bir başka savaş gecesine rağmen kampta hareketlilik var - aşçı ateşlerinin dumanı havada dönüyor, taze odun yığınları bu geceki yakımı bekliyor. Eğer askerler dün geceki savaşın izlerini yakındaki nehirde yıkamıyorlarsa, ekipler halinde uçurumun kenarındaki leşleri kaldırmaya çalışıyorlar.

Şimdiye kadar Kemikler Vadisi unvanını kesinlikle hak etmiştir.

Caindra usulca süzülüyor, Xiaric de sağ yanında. Bugün kapılardan çıktığımda ikisi sarmaş dolaş ve uyuyorlardı - Caindra küçük ejderhanın bedenini kendi bedeninde koruyordu. Onun çocuğu olabileceğine dair tüm şüpheler bu manzara karşısında yok oldu.

Turuncu ejderha -Valk- kulakları sağır eden bir çığlıkla kendini taş duvardaki tünekten aşağı atıyor, kanatlarını açarak selamlamak için bize doğru süzülüyor. Çarpışmaktan kıl payı kurtulan Caindra'nın pençelerinden birine yapışıyorum. Birbirlerinin etrafında bir kez... iki kez... neredeyse dans eder gibi dönüyorlar.

Altımızda atlar kişiyor ve askerler onları yerinde tutmak için mücadele ediyor, biz alçalırken dikkatli gözleri gökyüzünde. Ejderhalar yere inmeden önce yolumuzdakiler kaçmak için acele ediyor, yer onların ağırlığıyla sarsılıyor.

Her zaman olduğu gibi Caindra beni kolaylıkla yere indiriyor, sarhoş bir aptal gibi tökezlemem için bir an için kendimi toparlamama izin veriyor. Ve her zaman olduğu gibi, dün zehirlenmiş Jarek'e karşı gösterdiği nezaketi saymazsak, onu bir çöp gibi fırlatıyor. O da buna hazır ve zarif bir yuvarlanmayla yere iniyor.

"Bu konuda gittikçe daha iyi oluyorsun," diye takılıyorum.

"Uğruna çabaladığım bir beceri değil." Kendini yukarı çekip pantolonunun tozunu alıyor. "At sırtında seyahat etmeye ne zaman dönebiliriz?" "Bunu destekliyorum." Abarrane bir çadırdan çıkıp buğday rengi uzun saçlarını kalın bir örgüyle örüyor. "Senin Ekselansları. İyi dinlenmiş görünüyorsunuz." "Ve siz de... temiz görünüyorsunuz."

Sırıttıyor. "Beni bir saat önce görmeliydin." "Zander nerede?" Etrafımıza bakıyorum. Bu ikisi asla birbirlerinden uzakta olmazlar.

Az önce boşalttığı çadıra doğru başını sallıyor. "Dinlenmeden geçen günlerin ardından nihayet uykuya daldı. Uyandırmadan önce ona bir saat verirdim. Bunun ötesinde bir şey olursa aptal günlerce kulağımı şikâyetlerle doldurur."

Omuzlarım çöküyor. Kollarını etrafımda hissetmek için yanıp tutuşuyorum ama o haklı. Dinlenmeye ihtiyacı var.

Kampı tekrar yer seviyesinden inceliyorum. Adrenalinle uğulduyor - ya da belki de beni canlandıran kendi adrenalinimdir. "Dün gece nasıldı?"

"İlki kadar olaylı değil, ancak canavarların başka yerlerde de gezinmeye başlamasından korkuyoruz." Abarrane saçlarını sicimle sabitliyor. "Sadece iki wyvern ortaya çıktı ama büyük kanatlı canavar onları korkutup kaçırdı. Nereye gittiklerini keşke bilsem." Çenesini gökyüzünde süzülen turuncu ejderhaya doğru uzatıyor. "Bu arada onun bir adı var."

"Valk."

Kaşlarını çatıyor. "Bunu nereden biliyorsun?" "Lucretia. Nereden biliyorsun?"

Dudakları tereddütle büzüldü. "Bu en iyi Majesteleri

tarafından paylaşılacak bir hikâye. Gelin, size göstereceğim ilginç bir şey var." Jarek ve beni kampın derinliklerine götürdü.

Zırhlarından ve silahlarından sıyrılmış, kurumuş cesetlere bakıp yüzümü buruşturuyorum. "İskelet yığınlarının ilgimi çekeceğini mi düşündün?"

"Bunlar daha önce açıklayamadığımız cesetler." Abarrane iki yığının arasında duruyor. "Bazıları toza dönüştü."

"Bunu yapan canavarı buldunuz mu?" Askerlerin Jarek'i zehirleyen vrogdan kaçınmaları gerektiği gibi bundan da kaçınmaları gerekecek.

"Bir bakıma." Yüzü asıkladı. "Değişim bizim için de gerçekleştiğinde Lord Rengard'ın ordusu Hudem'in ayının zirvesinde bize doğru ilerliyordu. Bir düzine askerleri aniden yere yığılıp öldüğünde Nulling canavarlarından çok uzaktaydılar. Aynı şey doğu ordusu için de geçerliydi. Ve bizim kampımızda bile askerler ilk saldırıdan önce yakınlarındaki askerlerin düştüğünü fark ettiler."

"Yani bunu yapan bir canavar değil miydi?" Düşüncelerini takip etmekte zorlanıyorum.

"Bu askerlerin Islorian ölümsüzleri olduğuna inanıyoruz. Nymphaeum'un kutsamasıyla doğmadılar. Periler Malachi'nin kan lanetini tersine çevirdiğinde, kan laneti yüzünden ölümsüz hayatlar yaşayan herkes ölümlülüklerine geri döndü."

"Çünkü onlar bu şekilde doğmadılar." Ve ölümlü yıllarda, eminim birçoğu birkaç yüz yaşındaydı.

"Aynen öyle. Dün geceye kadar bu sonuca varmamıştık, Lyndel'den Leydi Telor'un

aynı kadere boyun eğmişti."

Nefesim kesildi. "Lord Telor'un karısı öldü mü?"

"Evet. Ve Majesteleri onun... ölümsüzlüğe giden yolun, diyelim, mahrem ayrıntılarını biliyordu." Abarrane bana bilmiş bir bakış attı. "Ölümlere en yakın olanlara biraz baskı yaptıktan sonra, cevabın bu olduğundan eminiz."

Gesine kan lanetinin sona ermesinin beklenmedik sonuçları olabileceği konusunda beni uyarmıştı. Sanırım bu da onlardan biri. "Ama Elisaf yaşıyor ve biz onun dönüştürüldüğünü biliyoruz." Zander'in kendisi tarafından; kan laneti ortadan kalktığına göre bunu engelleyen yasanın artık bir önemi kalmamış olsa da, bugüne kadar saklanan bir sır.

"Evet, dönüştürüldü." Abarrane başını sallıyor. "Bu gerçek Majestelerini de bir süre şaşırttı, ta ki Elisaf'ı diğerlerinden farklı kılan şeyin ne olduğunu sormaya başlayana kadar ve cevap sizsiniz."

"Ben mi?"

"Bir Grif onu parçalara ayırdıktan sonra bir anahtar büyücüsü tarafından iyileştirildi."

"Yani onu bundan kurtardığımı mı düşünüyorsun?" Kendi sesimdeki şüpheyi duyuyorum.

"Lord Telor onlar ona ulaşmadan önce ölmüş olmalıydı ama şu anda Gaellar'ın çadırında dinleniyor. Elemental onu iyileştirirken güçlü bir şeyin izlerini hissedebiliyordu. Aynı şeyi Elisaf'ta da buldu. Senin dokunuşunda özel bir şeyler var." Omuz silkiyor. "Ona kendin sor, ama tüm bunlar için bulabildiğimiz tek açıklama bu."

İyileştirdiğim herkesi düşünüyorum. Elisaf, Lord Telor, Zander... Atticus. Bundan o da faydalananacak mı?

"Bir kez daha düşündüm de, sanırım bu sabah önerdiğin iyileştirmeyi kabul edeceğim." Jarek kendini beğenmiş bir sırıtışla ellerini iki yana açıyor.

"Bu sabah aynı yatağı paylaşırken önerilen tek şey bu olduğu sürece." Abarrane bakışlarını bir önceki İkincisine diyor. "Ölmüş olması gerekenlerden bahsetmişken ..." Bizi başka bir çadıra götürüp kapağını kenara atıyor. "Bakın Atticus'u aramaya gittiğimizde kendi pisliği içinde debelenirken ne bulduk."

Bir erkek karyolada yatıyor, zeytin rengi teni kül rengi, uzun kahverengi saçları darmadağınık. Omzunun etrafındaki deri kızgın kırmızı çizgilerle gölgelenmiş.

Ağzım açık kaldı. "Onu tanıyorum." Tanımak doğru kelime değil. "Atticus'un oku aldığı gece oradaydı. Gitmemizi engellemeye çalışan oydu."

"Bu Kazimir, Atticus'un kış yalayıcısı," diye onaylıyor Jarek. "Kazimir onun hakkında konuştuğunuzu duyabilir," dedi adam.

vıraklıyor, göz kapaklarını kırıyor ve başını bize doğru çeviriyor. Sakalında kurumuş kan lekeleri var. "Ne yazık ki seni tanıyorum." Bakışları Jarek'ten bana doğru kayıyor. "Ve sen, yarıktan Cirilea'ya kadar eşlik ettim, bu yüzden yüzünü iyi tanıyorum ve o gece Keçi Tepesi'nin dışında görmedim."

Elbette Prenses Romeria'yı tanıyacaktı. "Yüzü farklıydı ama yemin ederim bendim." Atticus'a ne kadar yakın bu arada? Sevgili dostunun, kardeşinin nişanlısıyla güneye giderken ne yaptığını biliyor mu?

"Bu öğrenmek istediğim bir numara." Yüzünü buruşturarak kendini yukarı çekti. "Beni baygın sanırlarken gümüş gözlü yeni Ybarisan kraliçesinin fısıltılarını duydum. Onlar

onun bir anahtar büyücüsü olduğunu ve tahtta hak iddia etmek için kendi annesini öldürdüğünü söylüyor."

"İhtiyacımız olmayan bir savaşı durdurmak için Kraliçe Neilina'yı öldürdüm, böylece Kraliçe Neilina yüzünden başka seçeneğimiz olmayan bir savaşta savaşabiliriz," diye karşı çıkıyorum.

"Peki bu hangi savaş? Kanınızla sebep olduğunuz mu?" Ses tonunda meydan okuma var.

Atticus'un bu askeri neden bu kadar yakınında tuttuğunu anlamaya başlıyorum - ikisi de her zaman bir cevabı olan kendini beğenmiş pislikler. "Fark etmediysen diye söylüyorum, zehir artık bir sorun değil."

"Olabilir." Hatırlatmak istercesine dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor. "Peki neden?"

Çünkü nymphaeum'u açtım ve tüm yeni sorunlarımızı serbest bıraktım. Bu gerçeğin ağırlığı benim için kayıp değil.

"Ekselansları, Atticus'la neler paylaşabileceğini görmek için onu yanımızda getirmemiz konusunda ısrar etti." Abarrane askerle alay eder. "Onu orada acı çekmesi için bıraktığım için mutluydum."

Kazimir bir elini çenesinin üzerinde gezdiriyor ama bu sırtışını gizleyemiyor. "Senin huzurunda olmak her zaman bir keyif, Abarrane."

"Atticus'u buldun mu?" Etrafa hızlı bir bakış onun burada olmadığını gösteriyor.

"Hayır." Abarrane başını sallar. "Kazimir onun bir baltanın ölümcül darbesiyle yere serildiğine tanık oldu. Cesedini aradık ama bulamadık."

Jarek, "Kier bunu bir ödül olarak aldı," diyor.

Bu düşünce içimi burktu. Aramızda kaybolmuş bir aşk yok -özellikle de Atticus'un hükümdarlığı altındaki Cirilea'da şehir ışıklarından sarkan ölümlülerle ilgili

gözlemlerimden sonra- ama bu Zander'i yaralayabilir.

Abarrane, "Bir kral cesedinin Kral Cheral'a pek faydası olmaz," diye karşı çıkıyor. "Ama hayatta kalmış olabileceğini düşünüyoruz. Romeria onu iyileştirdi. Bu onu Kier'e ulaşana kadar hayatta tutmaya yetmiş olabilir."

"Orada şifacılar var mı?" Kazimir'in beni incelediğini hissediyorum.

"Nasıl olduğunu anlamıyorum. Orası ölümlü bir diyar ve Ybaris ile Kier arasındaki sular geçit vermez. Ama Kier ile bağlantımız yüzyıllar önce koptu. O sınırın ötesinde neler olup bittiğine dair çok az şey biliyor ve çok az şey umursuyoruz."

"Onu yakalayıp yakalamadıklarını nasıl öğreneceğiz?" Ben soruyorum. Abarrane omuz silkiyor. "Kier'e gideceğiz."

"Ne zaman?" Kazimir, sesini dolduran aciliyetle ağzından geçiriyor. Belli ki Atticus onun için önemli.

"Islor'un kendini savunmasına yardım etmek için yarığa gitmekten başka bir yere gitmiyorsun," diye tersliyor Abarrane. "Kralınızın yardım çağrılarını görmezden gelmek ve hainlere krallığımızı parçalamaları için fırsat vermek yerine yapması gereken bir şey bu."

"Bu Atticus tahta oturmadan çok önce başladı ve bunu sen de biliyorsun," diye karşılık veriyor Kazimir arkadaşını savunarak. "Ve o kimseyi görmezden gelmedi. Ordumuzun yarısını size yardım etmesi için buraya gönderdi ve doğudaki savaş için bizi zayıflattı. Bu yüzden Kier bizi yenebildi."

Tüm bu konularda haksız değil, ancak bu kavganın ne yeri ne de zamanı. "Odak noktamız sadece bir kişinin değil, tüm insanların iyiliği olmalı." "Zander'in kardeşi olsa bile." diye daha sessiz bir şekilde ekliyorum.

Kazimir'in çenesi sıkıştı ama saldırmadı. "Peki ya Cirilea'daki insanlar? Durumun çok kötü olduğunu duydum."

ve onlar"-gözleri Abarrane'e kayd-"bana hiçbir şey söylemeyecekler." "Hiçbir şeyi hak etmiyorsun," diye karşılık veriyor Jarek.

Umursuyor gibi görünmesi sempatimi çekiyor. Ama bu da Zander'dan beklediğim bir başka güncelleme. "İsyandan önce birçoğunun dışarı çıkmasına yardım ettik ama birçoğu hâlâ burada."

"Balo salonunda çocuklar vardı-"

"Artık güvendeler." Yakın zamana kadar göbekli su perileriyle kovalamaca oynuyorduk.

"Korunmaları için onları oraya topladı," diye karşı çıkıyor Kazimir. "Bunu yapmazsa zehirle zehirleneceklerinden korkuyordu."

"Ona yazdık! Hudem'den sonra zehrin bir önemi kalmayacağını söyledik."

"Peki sana neden inansın ki? Ona inanması için hiçbir sebep vermedin."

"Çünkü bana inanmak istemeliydi!" Sesim patlamamla birlikte çatlıyor. "Herhangi bir bahane aramalıydı. Ama bunun yerine, tüm o insanları öldürdü. Onları gördüm! Cesetlerinin sokaklarda asılı olduğunu gördüm!"

"Romeria..." diye fısıldar Jarek.

Duygularımı dizginlemeye çalışarak derin bir nefes alıyorum. Bu adama bağırmanın ne faydası var? Bu kararları o vermedi ve olan oldu.

Kazimir, "Ne olursa olsun, Atticus ileriye dönük doğru yol konusunda mücadele etti ve sonlara doğru ölümlüleri korumak için elinden geleni yaptı," diyor. "Gerçekten de en büyük hatası Boaz'a sorunu yönetmesi için güvenmek oldu."

Abarrane, "O zaman Majestelerinin Boaz'ı öldürmesi iyi bir şey, değil mi?" diyor.

Kazimir'in kaşının seğirmesi şaşkınlığının tek işareti. "Güzel. Zaten ondan hiç hoşlanmamıştım."

Bundan alabileceğimiz tüm yararlı bilgileri aldığımızı hissediyorum. "Atticus hakkında paylaşabileceğiniz başka yararlı bir şey yoksa-"

"Fırıncı ne olacak?" diye araya giriyor.

"Kim? Gracen mı? Çocukları dışarı çıkarmamda bana yardım etti. O ve ailesi Cirilea'dan ayrıldı ve onlar da güvende."

İç çekiyor. "Bu iyi haber. Atticus... o ölümlüye düşküdü."

Tahmin etmem gerekirse, Gracen'den hoşlanan tek kişi Atticus değil, ama buna şaşırmadım. Çabalamadan kalpleri kazanıyor.

"Bana o özel şifadan biraz vermek istemezseniz, sanırım biraz daha dinlenmeye ihtiyacım var." Karyolasına uzandı ve gözlerini kapatarak bizi etkili bir şekilde reddetti.

Abarrane'in yüzü öfkeyle buruşuyor, eli kılıcına uzanıyor.

Ona başımı sallıyorum. Bu tür pislikleri bilirim; tepki onun istediği şeydir. Çadırdan dışarı çıkıyoruz.

Elisaf ve Lord Rengard bize doğru yürüyor.

Eski gece bekçime ve bu misafirperver olmayan dünyadaki ilk arkadaşıma bakıyorum. Elisaf'ın o kemik yığınındaki başka bir beden olabileceği fikri bile kollarımı onun sırık gibi bedenine dolamama neden oluyor.

"Beklediğim gibi bir karşılama değil ama kabul ediyorum," diye mırıldanıyor ve beni sıkarak geri çekiliyor.

"İyi olmana çok sevindim."

"Evet, bunun için sana ve bir Grif'e teşekkür etmem gerekiyor gibi görünüyor. Kim hayal edebilirdi ki?"

Kendimi sıyrırken bakışların üzerimizde olduğunu hissediyorum. Belki kraliçelerin muhafızlara sarılması uygun görülüyordu ama ben hiçbir zaman kurallara uyan biri olmadım ve şimdi de sıraya girecek değilim. "Lord Rengard." Selamlamak için başımı eğdim. Her zamanki gibi muhteşem görünüyor; tek bir saç teli bile yerinde değil, gri şerit simsiyah yelesini mükemmel bir şekilde kesiyor.

"Ekselansları." Eğiliyor. Derin değil ama samimi hissettiriyor.

Etrafımızdaki Islorian askerleri de geçerken onları takip ediyor.

Lord Rengard onları not ediyor. "Görünüşe göre gidişat sizin lehinize değişiyor. Kamptaki yaygın fısıltı, Zander'in soğuk Ybarisan kalbini kazandığı ve ikinizin bunca zamandır Islor'u kurtarmak için Kraliçe Neilina'ya karşı birlikte entrikalar çevirdiğiniz yönünde."

"Haksız olduklarını söyleyemem." Ancak benim soğuk kalbim, tüm sevdikleri tarafından terk edilen ve hayatta kalma mücadelesi veren New York'lu hırsız Romy Watts'inkiydi.

Sırıtıyor. "Buraya geldiğimizden beri cesaretinle ilgili pek çok hikâye duydum. İlk başta abartıyor olabileceklerini düşünmüştüm. Ama şimdi daha doğru olduklarını düşünüyorum."

İltifat olduğundan emin olduğum bu sözle yanaklarım yanıyor. "Sadece birçok yanlış düzeltmeye çalışıyorum." Zander ona geçmişim ve buradaki amacım hakkında ne kadar şey anlattı? Onlar iyi arkadaşlar ve Lord Rengard sadakatini defalarca kanıtladı ama Zander benim en derin gerçeklerimi ifşa eder mi?

Lord Rengard kamptaki hareketliliği inceliyor. "Cirilea'dan bir gemi filosunun yarın Northmost'a geleceğini duydum."

"Her şey yolunda giderse, evet."

"Sıradan insanların sizin bu gizli şehrinize ulaşmak için Venhorn'dan geçmesi pek akıllıca olmayabilir. Özellikle de yarıktan sürünerek çıkan tüm bu yeni yaratıklar varken."

"Biliyorum. Ben de bunu düşünüyordum. İnsanların limanda kalması gerekebilir."

"Korkarım Northmost bu kadar çok kişiyi barındıracak donanıma sahip değil, özellikle de mevsim soğuduğunda. Ancak Bellcross güneye doğru nispeten kısa bir yürüyüş mesafesinde. Eminim onları şimdilik orada ağırlayabiliriz."

"Gerçekten mi? Şehrinizi onlara açacak mısınız?" Başını bir kez eğiyor. "Olmuş bilin."

Bellcross'un duvarları içinde olduğumuz günü hatırlıyorum - soytarılardan ve mallarını satan tüccarların meydanı. Elisaf, buranın ölümlüler için muhtemelen tüm Islor'daki en ilerici yer olduğunu söylemişti, özellikle de lordu sayesinde. "Zander için iyi bir arkadaşsın."

"Islor'un gerçek kralı için her şeyi yaparım." Tereddüt ediyor. "Ve öyle görünüyor ki, bir değil iki diyarın kraliçesi. Umarım bu gizli Ulysed'e'yi ziyaret etmem için bir davetiye alırım."

"Tüm bunlar bittikten sonra mı? Kesinlikle."

Gülümsüyor. "Şimdi izninizle, acele yazmam gereken bazı mektuplar var."

"Ben de öyle." Ayrıca Cirilea'nın vatandaşlarını kurtarmaya yardım ettikleri için kaptanlara teslim etmem gereken mücevherler var. Seamus'a verdiğim ve tutmaya niyetli olduğum bir söz.

"Şehrim bir hafta içinde hazır olmalı." Bir kez daha selam vererek uzaklaşır.

"Burada herkes nasıl?" Elisaf'tan Abarrane'den alacağımdan farklı bir cevap alacağım. "Lord Telor'un

Yaşamak mı?"

"İyileşecek, ancak iyileşmesi büyücüye göre daha uzun sürebilir. Birbirinden sadece birkaç gün sonra iki ölümcül yaralanma ..." Başını iki yana sallıyor. "Bunun dışında, kampın büyük kısmı iyi bir ruh hali içinde görünüyor. Kan lanetinin aniden ortadan kalkmasıyla ilgili bazı kafa karışıklıkları var ama bildikleri tek şey bu olduğu için bu beklenen bir şey. Çoğu yarığı kapatmak ve sevdiklerine geri dönmek için sabırsızlanıyor."

"Keşke bu kadar kolay olsaydı." Periler buradayken onu kapatmak mümkün değil.

"Evet, ama bazı gerçeklerin söylenmemesi daha iyidir," diyor kaşlarını anlamlı bir şekilde kaldırarak. "Radomir dün geceki maceralarını anlatırken kendine epey bir dinleyici kitlesi edindi, kulağa olduğundan çok daha heyecanlı geliyordu. Doğuştan bir hikâye anlatıcısı." Elisaf sırtıyor. "Ama bu hayvanlar hakkında hepimizden daha çok şey biliyor. Fidanları devamıza katılmaya davet etmenin kesinlikle bir değeri vardı. Aksi takdirde onlarla bu kadar etkili bir şekilde savaşılabileceğimizi sanmıyorum."

"Bu yüzden yaptım tabii ki. Çünkü onun ne kadar değerli olacağını biliyordum."

"Evet, elbette. Kimse senin zekandan şüphe etmedi." Elisaf mırıldandı ve kolunu benimkinin içinden geçirdi. "İzin verin sizi kampa götüreyim Majesteleri, böylece bana bahşetmeyi planladığınız toprakları ve lordluğu konuşabiliriz."

Kahkahalarım baş döndürüyor.

Tuval kapağını açıp içeri girerken suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Zander'in uyuduğu çadır küçük ve sade; taç avı sırasında kralın odalarını süsleyen zengin kürkler ve mobilyalarla dolu çadırlara hiç benzemiyor. Ama özel bir yer ve tek önemsedığım de bu.

Dikişler, bir karyolada yüzükoyun yatan ve çıplak vücudunun alt yarısını kömür yünü bir battaniyenin örttüğü hareketsiz halini görebilmem için yeterli gün ışığını sağlıyor. Yaklaşırken nabzım hızla atıyor, onu görmek için o kadar hevesliyim ki neredeyse silahlarının yanında yere serilmiş katlanmış deri yığınının takılıp düşecektim. Kamp hizmetkârlarından biri kıyafetlerini onun için temizlemiş olmalı.

Omzuna uzandım ama tereddüt ettim. Belki de başka bir yerde uyumasına izin vermeliyim-

"Senden korkunç bir canı olur," diye mırıldanıyor, sesine mizah karışıyor.

Karyolaya tırmanıyorum ve vücudunu kendi vücudumla örtüyorum. "Katılıyorum, ben çok daha iyi bir hırsızım." Yumuşak, ağzı açık bir öpücükle ensesini okşuyorum ve onun memnuniyet mırıltısını kazanıyorum. Bu sırada hançerimi kınından çıkarıp dilimi bıçağın yerine koyuyorum ve keskin iğneyi hissetmesine yetecek kadar sertçe bastırıyorum. "Ama çabuk öğrenirim."

Derin kıkırdaması içimde titreşiyor. "Düzeltiyorum. Sadece yaklaşmak için farklı bir yönteminiz var."

Silahı yere bırakıyorum. "Yarığa bensiz geldin." Omzuna bir öpücük daha kondururken bile ses tonumdaki suçlamaya engel olamıyorum. Teni mis gibi sabun kokuyor. Daha önce nehirde yıkanmış olmalı. Umarım Abarrane ile değildir ama sormuyorum.

Alçakgönüllölük bu Isloralı ölümsüzlerin zaman harcadığı bir şey değildir.

"Dinlenmeye ihtiyacın vardı." Duraksıyor. "Ayrıca, akşam için yatak arkadaşın vardı."

Sesi okunmuyor. Bana kızgın mı? "Bilgeler onu iyileştirirken orada uyuyakalmışım. Ve eğer ona ne yaptıklarını görseydin-"

Zander aniden dönüyor ve sözlerimi bir öpücükle kesiyor. "Sakin ol. Kalbinin kime ait olduğunu biliyorum," diye fısıldıyor ve altımda sırt üstü yatana kadar vücudunu döndürüyor.

Dudaklarımız loş ışıktaki birbirini bulurken nefesi kesiliyor, dilinin ustaca vuruşlarıyla öpüşmeyi derinleştirirken çaresizliği hissediliyor.

"Hiçbir şey giymiyorsun," diye çıkmayı başarıyorum.

"Ve çok fazla giyiyorsun. Gerçi bu kolayca düzeltilebilir."

Elleri bağcıkları ve tokaları hızlıca çözerken, özenle hazırlanmış yeleğimi ve kıyafetlerimin geri kalanını onunkilerin yanında dağınık bir yığın haline gelene kadar çıkarmama yardım ederken ağızlarımız birbirine karışıyor.

Tekrar üzerine çıkıyorum, çıplak bedenlerimiz aynı hizada, sert uzunluğunun gerginliği tepe noktaya bastırıyor. Daha önce hiç kimse bana Zander'ın hissettirdiği gibi hissettirmemişti, sanki ona asla doyamayacakmışım gibi, sanki en basit dokunuşu -omzumdaki parmak ucu bile- her an sinir uçlarımda her birini ateşe verebilirmiş gibi. Şimdi, onu tekrar içimde hissetme beklentisiyle tüm vücudum geriliyor.

Ta ki öpüşürken yüzünün buruştuğunu hissedene kadar. Geri çekildim. "Neyin var?"

"Hiçbir şey." Dudaklarımı tekrar yakalamak için eğiliyor, ama ulaşamayacağım bir yere çekiliyorum.

Hiç düşünmeden, yakınlığımla bir ışık küresi örüyorum. Küre şişiyor ve çadırı ışığa boğuyor. Zander'ın kalçasına bağlanmış kanlı bezi ortaya çıkarmak için battaniyeyi çekiyorum.

"Önemli bir şey değil," diye geçiştiriyor. "Sadece bir cadı beni hazırlıksız yakaladı, ama iyileşiyor."

Karyolanın yanından hançerlerinden birini alıyorum ve bilenmiş bıçağıyla sargıyı kesiyorum. Bacağında derin, esneyen bir yara bana bakıyor. "Zander!" Yüzüm dehşetle dolmuş olmalı. Artık kanamıyor ama kendi kendine iyileşmekten çok uzak. "Neden büyücülerden bunu düzeltmelerini istemedin?"

"Çünkü ilgiye ihtiyacı olan çok daha kötüler vardı."

"Ugh! Ciddi görünüyor! Ve acı verici! Ve ... ve ... Neden hepiniz bu kadar inatçısınız!"

Homurdanarak karyolanın üzerine yığılır.

Aoife'ın ipliklerinden yararlanarak etini tekrar örmeye başlıyorum, şikayetlerini ve hayal kırıklığımı bir kenara iterek elimdeki işe odaklanabiliyorum. Bitirdiğimde geriye sadece ince gümüş bir çizgi kalıyor.

Zander o kadar hareketsiz yatıyor ki, acaba uyuyor mu diye düşünüyorum, ta ki sert bir yutkunmayla adem elması sallanana kadar. "Benim için kendini tüketmemelisin."

"Hiçbir şeyi tüketmedim. Ve rica ederim," diye ekliyorum kırpılmış bir tonda.

Başı dönüyor ve ela gözleri kürenin ışığında parlıyor. "Teşekkür ederim." Çarpık gülümsemesi içimdeki kıpırtıları

midem ve kızgınlığım eriyor.

"İşte bu yüzden yarığa bensiz gelmeni istemiyorum." Gergin karnının çıkıntılarını izliyorum. Daha önce hiç bu kadar zarif bir erkek vücudu görmemiştim.

"Bunu aklımda tutacağım. Şimdi, nerede kalmıştık?" Aşağı uzanarak avucunu aletin etrafına sarıyor ve kendini birkaç kez okşayarak içimde yeni bir sıcaklık ve beklenti dalgasını ateşliyor.

Güçlü, sert eller uyluklarımın arkasını kavıyor. Beni yukarı doğru çekiyor, beni üzerine kaldırırken ön kolları geriliyor. Ucunun merkezime değdiğini hissettiğimde dudaklarımdan bir nefes çıkıyor. Kalçalarımı aşağı çekip içime derinlemesine gömülürken bunu bir çığlık takip ediyor.

İçimi tamamen doldururken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, bedenim onu karşılamak için geriliyor. "Sen benim tüm dünyamsın," diye fısıldıyor kısık sesle, kalçaları benimkilerle birlikte kalkıp iniyor.

"Bir daha asla ayrı kalmak istemiyorum." Çok yakında farklı yönlere çekilme ihtimalimizin yüksek olduğunu bilsem de.

Benimle buluşmak için doğrulduğunda gövdesindeki her kas esniyor, dudakları güçle hareket ederken eli enseme kenetleniyor. Onu daha da içime çekmek için kalçalarımı döndürüyorum ve boğazından çıkan gırtlak sesi neredeyse felaketim oluyor.

Sonrası her zamanki zarif, ritmik dansımız değil. Bu şehvet dolu ve çaresiz bir dans, tırnaklarımız birbirimizin teninde gezinirken, kaygan, çıplak bedenlerimiz sanki bulamıyormuşuz gibi satın almak için aramaya devam ediyor.

İçimdeki bu ezici aciliyeti, aramızdaki tüm boşluğu silmeye yönelik bu çılgınca ihtiyacı neyin tetiklediğini biliyorum; birlikte geçirdiğimiz her anın son olduğu hissi. Bu yüzden çığlıklarımı yumuşatmıyorum, dudaklarımı yavaşlatmıyorum ya da düşüncelerimin, dokunuşuyla parçalanırken beni bütünleştiren bu mükemmel varlığın ötesine geçmesine izin vermiyorum.

Vücudum onunkine yaslanıp gevşerken ve kollarının arasında keyif çatarken bacaklarım kemiksiz kalıyor. Dışarıda devasa bir ordu ve havada asılı duran ağır bir tehdit var. Seslerin vızıltısı ve çelik çınlamaları neredeyse sabit.

Ama burada sadece ikimiz varız.

"Ben de ayrı olmaktan hoşlanmıyorum," diye fısıldıyor, parmakları sırtımda girdaplar çiziyor.

Onun kokusunu tekrar içime çekiyorum. Duyularımı yakmasına, tenime işlemesine izin veriyorum. "Abarrane bana Atticus'un Kier'de olduğunu düşündüğünü söyledi?"

Zander inliyor. "Bir süre daha bu mutluluk balonunun içinde kalamaz mıyız?"

"Peki." Kollarımı kavuşturuyorum ve çenemi oraya dayayıp ona bakarak bekliyorum.

Ağır ağır iç geçiriyor. "Eğer yaşıyorsa, şu anda Ostros'tadır ve onu kurtarmaktan çok daha büyük sorunlarımız var." Bileğime vuruyor. "Kraliçeme kim mücevher veriyor?"

"Ne zaman fark edeceğinizi merak ediyordum."

"Yatağıma indiğin anda fark ettim ve sonra dikkatimi dağıttın." Avuç içi yatağımın kıvrımında

Altını test etmek için vücuduma geri kaymadan önce kış yanağım. "Bir simge."

"Su perisi büyüklerinden. Bu sabah onları görmeye gittim." Zander'a kendimi içinde bulduğum garip, havadar alan ve acı verici değiş tokuş hakkında hızlıca bilgi veriyorum.

Lanet okuyor. "Bir değil iki kadere nasıl dayanacağız?"

Başımı sallıyorum. Buna verecek bir cevabım yok. "Ama Lucretia Aoife'ın bizi ilgilendirmediyi söylüyor. Bizi Malachi ilgilendiriyor. O-"

"Cirilea'da. Evet, biliyorum. Ben de sana söyleyecektim." "Onu gördün mü?"

"Onu görmekten daha fazlası. Onunla konuştum. Abarrane ve ben şehri yukarıdan değerlendirdikten sonra kalenin avlusuna indik. İçeri girip tahtımı geri almaya hazırdım, ama işte oradaydı, beni bekliyordu, daha önce hiç görmediğim uzun, zayıf, siyah saçlı bir erkek, tacımı ve kıyafetlerimi giyyordu." Sert yutkunması kulağımı dolduruyor. "Bu kadar kolay olacağını düşünmekle aptallık ettim."

Sofie'nin kalesinin altındaki taş kutuda yatarken gördüğüm adama benziyor. "Peki ya Sofie?"

"Onun yanındaydı. Onu tanımamak mümkün değil. Çizdiğin taslağa tıpatıp benziyor."

Zander'in ben uyurken çaldığı ve Ybaris ya da Mordain'de bir büyücü olduğunu düşünerek Cirilea'nın muhafızlarını uyanık olmaları için dolaştırdığı. Yeşil ipek elbiseli o esrarengiz kadının ve kısa bir süre sonra onu takip eden versiyonunun anılarıyla midem sıkışıyor - istediğini elde etmek için her şeyi yapabilecek kesin ve korkusuz bir katil - kocası. "Ne oldu?"

"Konuşmamız kısaydı. Bana 'oğlum' dedi ve bağlılık yemini etmemi ve hızlıca ölmemi ya da isyan etmemi ve acımasızca yavaşça ölmemi istedi. Bir de hediye olarak Lord Adley'in kafasını ayaklarımın dibine attı." Zander sırtıyor. "Açıkçası bu bir hediye."

Bunda biraz mizah buluyorum. "Peki sen ne dedin?"

"Onu reddettim tabii ki. Sonra da Sofie'yi kışkırttım."

"Yapmadın." Parmaklarım omuzlarını kavıyor, sanki ona tutunmak artan endişemi bir şekilde bastıracakmış gibi. "Peki o ne yaptı?"

"Doğal olarak beni öldürmeye çalıştı. Valk başaramadan bizi oradan süpürdü. Turuncu ejderhanın adı bu. Aldığı yaradan sonra iyileşiyor gibi görünüyor."

"Ve Xiaric onun Candra'dan olan çocuğu. Lucretia bana söyledi." Düşüncelerim az önce söylediklerine ve onunla birlikte öfkeme takılmış bir halde, umursamazca konuşuyorum. "Yani neredeyse başarıyordu, öyle mi diyorsun?"

"Ama o yapmadı-"

"Sonra ne olacak? Sen ölmüş olurdun ve hepimiz nerede olurduk? Nasıl devam edecektik?" Onsuz bununla nasıl yüzleşirdim? Bu düşünceyle içimdeki ıstırap alevlendi. "Neden ona yem attın? O tehlikeli biri." Ve ben onun bir anahtar büyücüsü olarak neler yapabileceğini görmedim bile. Sadece Korsakov ve adamlarını, tek kılıcına karşı silahlarına rağmen tek bir çizik bile almadan katletmesinin sonrasını gördüm.

"Çünkü Malachi'nin kocasının bedenine sahip çıkması konusunda ne hissettiğini bilmem gerekiyordu." Zander'ın ses tonunda savunmacı bir hava var. Seçimlerinin sorgulanmasından hoşlanmıyor. I

Doğma büyüme kral olmanın getirdiği bir şey sanırım.

"Ve?"

"Memnun olduğumu sanmıyorum."

İçimde küçük bir tatmin duygusu kıpırdanıyor. Sofie'nin yaptıklarından sonra, her şeyin onun için planlandığı gibi gitmemesine seviniyorum. "Yine de hâlâ onun yanında duruyor."

"Evet, ama hangi kolları çekeceğimizi bilirsek, bu bizim yararımıza olabilir. Bilmem gerekiyordu, Romeria. Bu konuda başka bir seçenek göremedim."

Derin bir iç çekiyorum ve Zander'ın hâlâ burada olduğu gerçeğine odaklanıyorum. "Lütfen bensiz Cirilea'ya dönmeyeceğine söz ver."

Derin nefesiyle göğsü kabarıyor. "Tamam. Sen de aynı sözü verdiğin sürece."

O peri kapılarını ve şehre girip çıkmanın benim için ne kadar kolay olduğunu düşünüyorum. "Peki."

Aramızdaki ani gerginlik azalıyor.

"Malachi Cirilea'ya nasıl geldi ve tahtı bu kadar çabuk ele geçirdi?" Bir gün bile geçmeden krallığı mı ele geçirdi?

"Buraya geri dönmek için kaç bin yıl harcadı? İzleyerek, bekleyerek, entrikalar çevirerek. Hiç şaşırmadım." Zander'ın çenesindeki kaslar kıpırdadı. Ben uyurken yarığa gelmesine şaşmamalı. Biraz stres atmaya ihtiyacı vardı.

"Terk edilmiş bir krallık gördü." Kafamın içinde Lucretia'nın sesini duyuyorum. Bütün gözler başka yerde. Daha kolay olamazdı. "Nasıl biri?"

"Dürüstçe mi? Hayatımı tehdit ederken bile etkileyiciydi."

Çadırın üzerinde sessizlik hakim. "Ne yapacağız?" Soruyu soruyorum ama gerçekten bir cevap beklemiyorum.

"Şimdilik Cirilea'yı ve orada kalan herkesi elinde tutuyor. Şehirde düzeni sağlamaya yetecek kadar muhafız yok ama insanları hizada tutmak için korkuyu kullanacağını tahmin ediyorum. Lord Adley'in kellesini taşımak bu konuda kesinlikle yardımcı olacaktır," diye ekliyor kuru bir sesle. "Islor'un ve Ybaris'in ordularının yanı sıra Mordain'in büyücülerinin ve perilerin gücünü de elimizde tutuyoruz."

"Buna güvenme. Bana bir kez kullanabileceğimiz bir boru verdiler. Tüm umutlar tükenene kadar saklamamı ve rahatlama getireceğini söylediler."

"Kulağa uğursuz geliyor."

"Doğru mu?" Agatha'nın bana söylediklerini aktarıyorum, Zander'in lanetini kazanıyorum ve onu yarığa atmamızı istiyorum.

"Periler olmasa bile ejderhalarımız var. Muhtemelen en güçlü müttefiklerimiz onlar. Ve sen varsın, Herkesin Kraliçesi." Sırtıma amaçsızca bir desen çiziyor. "Malachi'nin etkisini Cirilea'ya hapsederken diğer her yerde onun gözüne girmeliyiz ve ondan nasıl kurtulacağımızı öğrendikten sonra harekete geçmeliyiz."

"Bunu biraz düşünmüşsünüz."

"Çok uzun bir geceydi." Duraklıyor. "Wendeline'ı gördüm. İyi görünmüyor ama hala yaşıyor."

Bu iyi haberle kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Zander'in ailesine yaptıkları için onu hâlâ affetmemiş olabilirim ama bunu onlara duyduğu nefretten dolayı yapmadığını biliyorum. "Onu Cirilea'dan çıkarabilir miyiz?"

"Malachi onu yanında tutarsa olmaz. Ama muhtemelen onu orada bıraksak daha iyi olur. Rahibe tek dayanağımız olabilir."

o duvarların içindeki müttefik."

"Sence o şimdi bir müttefik mi?" Zander'ın bir daha asla başka bir büyücüye güvenmeyeceğine yemin ettiği uzun bir zaman dilimi vardı.

"Islor'un iyiliği için mi? Sanırım birden fazla kez yanıldığım kanıtlandı. Belki de hâlâ işimize yarayabilir," diye itiraf ediyor çenesi gerilerek. "Annika'nın nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Malachi onu bulursa başına geleceklerden korkuyorum."

Zander'in iyiliği için "Hayatta kalmayı biliyor," diyorum ama kimsenin bu kadarı alt edebileceğinden tam olarak emin değilim.

Zander çadırın tavanına bakar. "Soyumdan geriye kalan tek şey ben miyim?"

Ne söyleyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden dudaklarımı köprücük kemiklerinin, göğsünün kaslı yastıklarının üzerinde gezdirerek dikkatini dağıtmaya çalışıyorum, dilimin ucuyla sivri meme uçlarını sıyrıyorum ve keskin nefesini kazanıyorum.

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum," diye mırıldanıyor. "İşe yarıyor mu?"

"Devam et, sana haber vereceğim." Başımı vücudundan aşağıya doğru itmeden önce parmakları bir süre dağınık saç örgülerimle oynadı.

"Ekselansları!" Abarrane çadırın kapısının dışından bağırıyor.

"Kiminle konuşuyor?" Karnına doğru fısıldıyorum.

"Bilmiyorum, ama eğer ikimiz de cevap vermezsek, belki de

sonra dönecek," diye fısıldıyor Zander ve kıkırdamama neden oluyor. "İkinizin işinizi bitirmesini beklemekten yoruldu," diye sert bir ses geliyor Abarrane'den.

ve çadıra giriyor.

Battaniyeyi yukarı çekip bize bir nebze mahremiyet sağlamak için çabalıyorum.

"Böyle kaba bir istilayı hak eden nedir Komutan?" Zander çekiştiriyor. "Kükreyen bir hayvan sesi duymuyorum."

"Gölge lider sizinle görüşmek için haber gönderdi. Mordain'den kötü haberler geldi."

Zander altımdan sıyrılıp doğruluyor ve pantolonuna uzanıyor. "Ne hakkında?"

"Dire genellikle tek bir anlama gelir." Abarrane ona ters baktığımı fark ediyor ve Zander pantolonunu çekmek için ayağa kalktığı anda bakışlarını kaçırıyor, ama önce gözlerini devirmeden değil. "Birisi öldü ya da ölmek üzere."

İçimde panik alevlendi. Oradaki hayatlar zaten tehdit altındaydı. "O kâtipleri dışarı çıkarmalıyım."

"O kâtipleri dışarı çıkarmalıyız. Nyos'a yalnız gitmiyorsun," diye düzeltiyor Zander, tuniğini başının üzerine çekerek.

"Ama kapılardan geçemezsiniz."

Dondu kaldı. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Rhionn Farren'ı aldığından beri Islorian ölümsüzlerine karşı korunuyorlar."

Bana kuşkuyla bakıyor. "Bunu sana kim söyledi? Bana ne zaman söyleyecektin?"

"Ah... şimdi mi?" Dün ona sadece ana detayları verdim ve o zamandan beri birbirimizi görmedik.

"Ama bu Jarek ve Abarrane'nin de yapamayacağı anlamına geliyor. Yani... ejderhalar sizi koruyacak." Sanki bu çözümden memnunmuş gibi başını sallıyor.

Alt dudağımı ısırıyorum. "Aslında orada da uçamazlar."

Zander bana delirmişim gibi bakıyor. "Nyos'a yalnız gitmiyorsun Romeria. Bu bir seçenek değil. Bunu yasaklıyorum."

"Pardon, yasakladınız mı?"

Abarrane tek kelime etmeden çadırdan çıkarken bir ışık şeridi yanıp söner. İlk kez bir kavganın yaklaştığını hissediyor ve bunun bir parçası olmak istemiyor.

Battaniyeyi fırlatıp atıyorum ve kıyafetlerimi topluyorum. "Yalnız olmayacağım. Solange benimle olacak."

"Solange bir büyücü. Ve Mordain'in ikinci adamı."

"Yardımcı olmaktan başka bir şey yapmadı."

"Giremediğim bir şehirde seni tuzağa düşürmeye kim karar verebilir?" Başını hararetle sallar. "Ona güvenmiyorum."

"Kimseye güvenmiyorsun." Onunla tanıştığım gecedan beri ortak tema buydu.

"Peki, o zaman bırakın Solange ve Gölgeleleri kâtipleri siz olmadan serbest bıraksın. Senin oraya gitmene gerek yok."

"Ama onları taştan geçirip doğrudan Ulyse'de'ye götürebilirim."

"Yüz tanesinin hepsi mi?"

"Bunu daha önce de yaptım." Ancak bu sefer, Cirilea'dan yaptığım gibi birden fazla yolculuk yapamıyorum. Giriş çıkış ayrıcalığı yok.

Başını iki yana sallar. "Agatha ve Lucretia'nın yardımıyla Malachi'yi nasıl yeneceğimizi bulacağız."

Ne demek istediğini anladığımda ağzım açık kalıyor. "Bütün o din bilginlerini orada ölüme terk etmiyorum!" Birçoğunun bu kehanet planıyla başlangıçta hiçbir ilgisi yoktu. Onlar

Atticus'un Wendeline yüzünden katlettiği rahibeler kadar masum.

"Ölmen için mi? Hayır, bu çok riskli." Sesi yükseliyor. Çadırımızın üç metre çapındaki herkesin bu kavgayı dinlediğinden eminim.

"Neyin de çok riskli olduğunu biliyor musun? Dün Cirilea'ya gitmen!" Pantolonumun paçalarını çekiştirerek geri atıyorum. "Sen, Sofie'yle alay ediyorsun! Neredeyse seni öldürüyordu."

"Ama yapmadı."

"Ve beni de öldürmeyecekler. Bana biraz güvenin."

"Bunun sana olan inancımın hiçbir ilgisi yok." Acı çekiyormuş gibi burun kemiğini sıkıyor. "Uygulanabilir bir planın bile yok."

"Olabilir." Aceleyle düğmelerimi ve kravatlarımı ilikliyor, botlarımı çekiştiriyorum. Gerçekten de planın bir parçasıydı. Uçak yolculuğunu bunu düşünerek geçirdim.

Duraksıyor, giyinmemi izliyor. "Ve? Ne oldu?"

Tuniğimi başımın üzerine çekiyorum, içine sokmaya zahmet etmiyorum. "Hâlâ birkaç detay üzerinde çalışıyorum." Özellikle de nasıl öldürülmeyeceğimi.

Bu bana düz bir bakış kazandırdı. "Hoşuma gidecek mi?"

"Muhtemelen hayır. Ama senden izin istememem iyi bir şey." Çadırın kapağını açtım ve süslü yeğimi sıkılı avucumun içine alarak hışımla dışarı çıktım.

Abarrane, Jarek ve Elisaf'la birlikte bir grup atın yanında beklemektedir, yüz ifadelerinden hiçbir şey anlaşılmamaktadır.

"Hangisi benim?" Şak diye söyledim.

ATLARIMIZ köprüyü geçip yaklaşmakta olan Solange ve Kienen'e doğru ağır ağır ilerliyor, arkalarında bir sıra Gölge ve Ybarisan askeri var. Yarık altımızda esneyen bir kanyon, atlarımızdan biri aniden ürkerse sonsuz bir düşüş vaat ediyor.

Gerçi iğdişimin tek endişesi, kulağında bir kıpırtı uyandırarak yanından geçen minik yeşil kuş. "Bu ne tür bir kuş?" Dün Ulysede kapılarının dışında Candra'nın dikkatini çeken kuşun aynısı.

"Her an her türlü canavarın ortaya çıkabileceği Kemikler Vadisi'nden geçiyoruz ve onun odak noktası minik serçe," diye alay ediyor Abarrane.

"Bu bir serçe değil."

Zander, Abarrane'in iğneleyici sözlerini duymazdan gelerek, sert bakışlarını ileriye dikerek, "Onun türünü tanımıyorum," diyor. Çadırdan çıktığımızdan beri bana söylediği ilk sözler bunlar.

Ben de onunla konuşmak için çaba sarf etmedim.

Solange ve Kienen ile köprünün ortasında karşılaştığımızda, keşke maskesini takmış olsaydı da yüzündeki acımasız ifadeyi görmek zorunda kalmasaydım diyorum.

Bir hareketle Gölge bir uçtan bir uca sağlam, kıpırtısız bir duvar oluşturur, kenara en yakın olanlar hiçbir korku belirtisi göstermez. Kienen ve Solange atlarını ileriye doğru yönlendiriyor.

"Ekselansları." Kienen eğildi. "Umarım gücünüzü yeniden kazanmışsınızdır."

Ybarisan ordu komutanıma gülümsedim. "Aldım."

"Güzel, buna ihtiyacın olacak." Solange iki katlanmış Mektuplar. "Nyos'tan. İlki Başbakan'dan. O

tüm büyücülerin geri çekilmesini ve Mordain'in sınırlarına dönmelerini emrediyorum."

Çenesindeki kasların gerildiğini görmek için Zander'a bir bakış atıyorum. Solange'ın daha dün uyardığı gibi. "Takip edecekler mi?"

"Ben emretmedikçe olmaz, ki öyle bir niyetim de yok. Ama Lorel ona karşı hareket ettiğimi anladığında, rütbemi sökecek ve yerime onun emirlerini yerine getirecek birini getirecektir." Solange için her şey her zaman çok önemlidir.

"Bunun olması ne kadar sürer?"

"İhanetimi öğrenmeden önce mi? Gölgeler habercileri kısa süreliğine alıkoyacak ve bana ait olmayan her türlü resmi iletişimi kesecek, ancak bir günden fazla süren sessizlik, gruplarından düzenli güncellemeler alan lonca üstatlarını alarma geçirecektir. Ne olursa olsun, Gölgelerim bu gece Agatha'yla birlikte gelmediğinde şüphelenecektir. Yarın çok daha fazlasını düşünecektir."

"Yani, temel olarak, bugün emirlerini geri almasını sağlamalıyız."

Solange başını öne eğiyor. "Mesajların kampa ulaşması ve buradaki büyücülerin hangi tarafta yer alacaklarını seçmeye başlamaları an meselesi."

"Yarığı terk edeceklerini mi söylüyorsunuz?"

"Eminim ki pek çok kişi sıcak yataklarına dönmek için herhangi bir bahaneden mutluluk duyacaktır."

"Nyos'ta sadakati öğretmiyorlar mı?" Jarek alay eder. "Onlar asker değil," diye tersliyor Solange.

"İkinci mektup ne hakkında?" Zander soruyor, sesi taş gibi. Şimdiye kadar sessiz kalıp dinlemişti.

Jarek'e ters ters bakıyor. "Nyos'taki güvenilir bir kaynaktan, Başbakan'ın kâtipleri idam etmeye başladığını söylüyor. Zaleria'yı bildiği her şeyi açıklamaya zorlamak için dördü yakılarak."

Küfrediyorum. "Hemen gitmeliyiz. Ejderhalar bizi birkaç saat içinde oraya götürebilir."

"Lorel'in verebileceği zararı en aza indirme umudumuz varsa, evet," diye kabul ediyor Solange. "Ama Lorel kıyıya dokunduğunuz anda yakınlıklarınızı bağlayacak-"

"Ben bunları takarken yapamaz." Bileklerimi kaldırıp altın bantları gösteriyorum. "Perilerden."

Gölge'nin kaşları çatılır. "Peki..." der, daha fazla ayrıntı istemez. "Yani seni bağlayamaz ama bize karşı öyle bir saldırı başlatabilir ki, anahtar bir büyücü bile bizi bundan kurtaramaz. Bu duvarların içinde kâtipler ve öğrenciler dışında en az yüz büyücü var ve hepsi de çok yetenekli."

"Ya önce Romeria saldırırsa? Cirilea'da yaptığı gibi tüm gücüyle?" Jarek sorar.

Bunun neden olduğu hasarı hatırladıkça irkiliyorum. Bunu bir daha yapabilir miyim bilmiyorum. Gesine'nin ölümünü izledikten sonra, Boaz'a duyduğum öfkenin gözümü kör ettiği bir acı anıydı.

"Romeria'nın sayısız hasara yol açabileceğinden ve birçok kişiyi öldürebileceğinden eminim. Niyetiniz Nyos'u yok etmek mi Majesteleri?" Solange eşit bir şekilde soruyor. "O duvarların içinde çocuklar ve pek çok masum insan var. Bunu yaparak halkımın kalbini kazanacağınızdan şüpheliyim."

"Hayır." Yüzümü buruşturuyorum. Tekerleri unutun, kendimle asla yaşayamam.

"Peki ya görünmeden hareket etmek?" Jarek tekrar dener. "Gizlenme yeteneğini kullanabilirsin-"

"İşe yaramayacak," diye araya giriyor Solange, başını sallayarak. "Geçitten geçerken yakınlıkların kanalizasyon edilmesine karşı korumalar var."

"Bu cadılar her şeyi düşünmüş," diye yakınıyor Abarrane. "Yani kısacası, geldiğimizi görürse her şeyin biteceğini söylüyorsun."

"Henüz bitmedi ama savaşla sona erecek."

"Bu oyunlar için vaktimiz yok," diye konuşuyor Zander. "Topraklarımıza yayılacak olan Nulling canavarlarına karşı sonsuz bir savaş veriyoruz, iki kader şimdi bu düzlemde ete kemiğe bürünmüş olarak yürüyor ve biri tahtımı talep etti."

Bunun üzerine Solange ve Kienen'in nefesi kesildi. Sanırım haberler henüz diğer tarafa ulaşmamıştı.

"Ve tüm halkımıza yönelik bu büyük tehditle yüzleşmek için bir araya gelmek yerine, küçük adalarında bir odada oturup daha fazla güç elde etmeye çalışan ve değerli zamanımızı boşa harcayan küçük bir grup büyücü var." Her kelimededen öfke sızıyor. "Bunun tek bir sonu var. Başbakanı ve onu destekleyen herkesi öldürmek."

İçime çektiğim keskin nefese engel olamıyorum. Bu az önce samimi bir sabah geçirdiğim Zander değil. Bu çok şey kaybetmiş, soğuk, hesapçı bir kral.

Solange başını öne eğiyor. "Katılıyorum, durdurulmalılar."

Zander'ın bakışları daralıyor. Ona güvenmiyor ve sözlerinde gizli bir anlam arıyor.

Tehditkâr siyah peçelerinin ardına saklanmış, gözlerinden başka bir şey göstermeyen siyah metal maskeleriyle sessiz Gölge dizisini inceliyorum.

"Bu bakışı biliyorum." Jarek beni izliyor. "Nasıl bir plan yapıyorsun?"

Düşünceler içinde alt dudağımı ısırıyorum. Romy Watts'ın gurur duyacağı bir şey.

“S ayaklarının üzerinde süzölüyorsun. Bu yetenek ister.”
Ağır aksanlı ses beni irkilterek uyandırıyor. "Ben Yetenekli bir birey," diye sırtacak gücü kendimde bulmaya çalışıyorum. Aslında artık bilincimi koruyamıyorum. Ne kadar zamandır asılı olduğumu bilmiyorum ama vücudum uyuşmaya başladı. Bacaklarıma güvenmek zorunda kaldığım an kesinlikle yere yığılacağım.

Kafesin önünde, daha önce benzerini hiç görmediğim, altın rengi tenli ve alnında soluk yazılar yazan, kırmızı cüppeli bir kadın duruyor. Yaşını tahmin edemiyorum - ne genç ne de yaşlı demekten başka bir şey gelmiyor aklıma ama yine de siyah gözlerinde ürkütücü bir bilgelik hissi var.

Muhafızlara başıyla işaret ediyor ve onlar da kafesimin kapısını açıyorlar.

"Seninki gibi bir aksanı daha önce hiç duymamıştım," diyorum içeri girerken.

"Dünyada var olan tüm aksanları duydun mu?" Tüysüz kaşları havaya kalkıyor.

"Birçoğunu duyduğumu düşünmek isterim."

Yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme var. "Söyle bana, gaspçı kral-" "Atticus," diye düzeltiyorum onu, içimde bir parça kızgınlıkla ses. Bu başlık sıkıcı olmaya başladı.

Bir kez başını sallıyor. "Atticus." İsmim onun dilinde sert bir ses çıkarıyor. "Hiç Kier'e gittin mi?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Hiç ihtiyacım olmadı."

"O halde henüz duymadığın pek çok şey olduğunu tahmin ediyorum." Sarkan bedenimin etrafında dönerek sırtıma doğru yaklaşıyor.

Gerginim. O neden burada? Benden ne istiyor? "O lanet nankörün yarası nasıl? Bakmaya fırsatım olmadı-" Omzuma keskin bir ağrı saplanırken sözlerim bir çığlıkla kesildi. "Ne yapıyorsun sen?" Gıcırdayan dişlerimin arasından homurdanıyorum, onun ulaşamayacağı bir yere doğru dönmeye çalışıyorum. Çünkü kesinlikle bir şey yapıyor.

"Kıpırdama!" diye bağılıyor muhafızlardan biri.

"Ölmüş olması gereken biri için iyi iyileşiyorsun. Ve şimdiye kadar gördüğüm herkesten daha hızlı iyileşiyorsun."

"Hiç Islor'a gittin mi?" Birkaç dakika önce sorduğu soruyu tekrar ona yönelterek soruyorum.

"Yapmadım."

"O halde sizin de henüz görmediğiniz pek çok şey var."

Kendine geliyor. Gözleri çıplak göğsümün üzerinde gezinip beni incelerken, düzgün dudaklarına gizemli bir gülümseme dokunuyor. "Ülkenizde ve halkınızda çok şey gördüm." Tırnağının ucundaki uzun altın pençeyi oktan geriye kalan gümüş yara izinin üzerinde gezdiriyor. Ve nefes alıyor. "Seni kim onardı?"

"Bir büyücü." Teknik olarak iki, ama gümüş gözlü olanın beni hayatta tutmak için yaptığı şeyi bitirmek için gelen Wendeline'den bahsettiğini sanmıyorum. "Yara izimi beğendin mi? Onu bana Kier'den bir paralı asker verdi."

Avucunu yara izine bastırırken gözleri kapanıyor, dudakları sessiz kelimelerle hareket ediyor.

İçimde bir sıcaklık filizleniyor, göğsümden uzuvlarıma doğru şişiyor ve rahatsız olduğum bazı ağrıları hafifletiyor. Bu ... Alnındaki yazının belli belirsiz parlamasını hayranlıkla izliyorum.

Gözlerini aniden açıyor ve hoş duyguyu da yanına alarak uzaklaşıyor. "Susamış olmalısın." Bir gardiyan parmaklarını şıklatarak bakır bir kâse getiriyor ve ona uzatıyor. Kaseyi burnuma doğru tutuyor ve metalik tadı burun deliklerime geliyor.

Arkamı dönüyorum. "Kanımın sıcak olmasını ve kaynağımın tanımlanabilir olmasını tercih ederim." En azından bu son Hudem'dan önce böyleydim.

"Pekâlâ." Kaseyi bir kenara fırlatır, içindekiler köşeye sıçrar. "Beni kabul ettiğin için teşekkür ederim, Atticus." Kafesten usulca süzülerek çıktı.

"Adın ne senin?" Sormaya cesaret ettim.

Durakladı, sırtı bana dönüktü. "Tuella."

"Ziyaretin için teşekkür ederim, Tuella." Hangi sebeple geldiğini anlayamadım. Eminim kral için beni değerlendiriyordur.

Kapıyı arkasından kilitleyen muhafızlarla onların dilinde konuşuyor.

Soldaki muhafız bir kolu çeker ve aniden zincirler gevşer.

Yere yığıldım.

Saatler sonra soğuk taş zemine yayılmış yatarken fısıltılar beni uyandırıyor. Günlerdir bu kadar rahat olmamıştım.

Gözümü açtığımda, daha önce damarını uzatan aynı hizmetkârın şimdi başımda dikildiğini görüyorum. "Çok güzel bir rüya görüyordum."

"Ayağa kalk," diye bağılıyor zincirimi serbest bırakan gardiyan, seçtiği kelimeler neredeyse komik.

"Evet, bir dakika sürer." Ya da bir saat.

Kola doğru hücum ediyor ve ben de kollarımın yuvalarından sökülmesinin vereceği acıya kendimi hazırlıyorum. Ama hizmetçi ona kendi dillerinde bir şeyler söylüyor ve durmasını istercesine elini kaldırıyor.

Başını eğerek geri çekiliyor.

İlginç. Daha önce bir muhafızın bir hizmetkârı bu şekilde dinlediğini görmemiştim. Gracen dışında, ilişkimiz hakkında dedikodu yayıldığında yani.

Kendimi ayağa kaldırmaya çalışırken sabırla bekliyor, bacaklarım sanki kız kardeşimin çok sevdiği o iğrenç meyve dolu jöleden yapılmış gibi sallanıyor. Tuella'nın ağrı ve sızılarıma verdiği geçici rahatlama uzun sürmedi. "Seni krala sunmak için giydirmeliyiz," diyor, kelimeleri sanki arıyormuş gibi yapmacık.

"Onunla çoktan tanıştım. Hatırladın mı? Sen de oradaydın."

"Ama sarayda onun huzuruna çıkmak için kabul edilebilir olmalısınız." Başka bir muhafıza başıyla selam veriyor, o da ona bir yığın beyaz çarşaf uzatıyor. "Zincirlerini çıkarın."

Adam onların dilinde cevap veriyor ve kadın da kulağa sert gelen bir karşılık veriyor.

Gardiyan bana ters ters bakarak, "Sakın bir şey denemeyin," diye uyarıyor.

"Hâlâ çok zayıf ve aptal değil. Değil mi Atticus?" Başını kaldırıp bana bakıyor ve gözlerine iyice bakmamı sağlıyor. Daha önce çabucak göz ardı ettiğim gibi sadece yeşil değiller, zümrüt, yeşim ve sudan oluşan bir kaleydoskop gibiler ve aralarına altın parçaları serpiştirilmiş. En az kendisi kadar güzeller, yüz hatları kadınsı ve narin.

Ondan en ufak bir korku belirtisi yayılmıyor.

"Birçok kişi bu konuda seninle aynı fikirde değil." Sırıtiyorum, ama sonra ekliyorum, "Ne zaman yenildiğimi bilirim." Doğru fırsat için nasıl bekleyeceğimi de bilirim.

Isıran metal kelepçeler bileklerimden kayıp yere düşerken rahatlayarak iç çekiyorum.

Muhafıza "Bizi yalnız bırak," diyor.

Tartışmak için ağzını açıyor ama kadının tek bir bakışıyla topuklarının üzerinde dönüp dışarı çıkıyor, onu hızla diğeri takip ediyor. Kendilerini kapının dışında, kulak mesafesinde konumlandırırlar.

"O metalin içinde ne var?" Ben soruyorum.

"Güçlü bir şey." Dizlerinin üzerine çöküyor, keten pantolonu ellerinde tutuyor.

"Bunu halledebilirim."

"Ama ben zaten buradayım." Başını geriye doğru eğiyor ve yemin ederim, bana attığı sırtışlar iffetsiz düşüncelerle dolu. Açlıktan ölüyor ve acı çekiyor olmam iyi bir şey. Aksi takdirde, önümde diz çöken bu narin ölümlü daha basit ihtiyaçlarımı harekete geçirebilirdi.

"Madem ısrar ediyorsun." Önce bir ayağımı, sonra diğerini kaldırırken denge için kafesin duvarına tutunuyorum. "Burayı daha önce bir kadın ziyaret etti. Adının Tuella olduğunu söyledi."

"Udrel'li büyücü." Kaşlarım çatıldı. "Udrel mi?"

"Evet. Hiç duymadın mı?"

"Duymuştum ama açıkçası kahinler tarafından yaratılmış bir masal olduğunu düşünmüştüm." Espador ile birlikte. Bu aksanını açıklıyor, şimdiye kadar duyduklarımdan çok farklı.

"Masal değil, ama çok uzakta. Ekselansları'nın adamları yirmi yıl önce bir keşif gezisinde oraya gittiler. On iki ay döngüsünden fazla bir süre uzak kaldılar - o kadar uzun süre ki herkes onları denizde kaybolmuş sandı. Ama büyücüyle birlikte geri döndüler. Tuella o zamandan beri kralın danışmanı olarak görev yapıyor."

"Ne yapabilir ki?"

"İlginç şeyler." Hizmetçi ayağa kalkıyor ve keten pantolonunu da kendisiyle birlikte yukarı çekiyor. "Bazılarını eminim yakında göreceksiniz." Parmakları peştamalin bağlarını kurcalıyor, kumaş düşene kadar gevşetiyor. Düğmeleri iliklemeden önce bana uzun uzun, utanmadan bakıyor.

Kıkırdamadan edemiyorum. Bu kadar küstah bir ölümlüyle karşılaşmayalı uzun zaman olmuştu. "Adın ne senin?"

"Satoria." Kirpikleri titriyor. Flört ediyor ve bunu saklamak için hiç çaba sarf etmiyor. Tuniği toplayarak, "Öne eğil." diye emrediyor.

Ona doğru eğildim, tüllü gömleğini çıkarırken yasemin ve limon otunun o güzel kokulu karışımını tekrar içime çektim.

Başımın üstünde.

"Halkın seni kurtarmaya çalışacak mı?" diye soruyor.

"Halkım mı? Kim kaldı bilmiyorum." Düşerken gördüğümü hatırladığım son yüz Kazimir'in yüzüydü.

Girişe doğru kaçamak bir bakış attıktan sonra yaklaşıyor ve sesini fısıltıya indiriyor. "Saraydan çıkış yolları var."

"Öyle mi?" Bunu bana neden söylüyor?

"Doğru bir rehberle surların ötesine giden yolu bulabilirsin." Yakasındaki düğmelerle uğraşırken serin elleri etimi sıyrıyor, gözleri yaptığı işle yüzüm arasında gidip geliyor. Burnunun kenarındaki çiller bana Gracen'i hatırlatıyor.

"Ve tahmin edeyim, doğru rehber siz misiniz?"

Cevap vermiyor ama yüzündeki ifade bunu söylüyor. Sanırım pazarlığın bir parçası da onu yanımda götürmem olacak. Bu hizmetçi beklediğim gibi değil.

Kapı aralığındaki hareket dikkatimi çekti. Nöbetçi, pozisyon değiştiriyor. Ya da kulak misafiri olmaya çalışıyor. "Peki bana yardım ederken yakalanırsan sana ne olacak?" Fısıldıyorum.

"Bu riske değer."

"Burası gerçekten o kadar kötü mü?"

Düşünceli bir şekilde dudağını ısıyor. "Başka diyarlar görmek istiyorum. Size hizmet edebilirim."

Ya da ilk fırsatta kaçabilirdi. "Yakalanırsak senin ölümünün vicdanımı rahatsız edeceğinden emin değilim." Muhtemelen bir hücreye düşmeyecekti. Sadakatsiz hizmetkârları hayatta tutmaya değmez.

Girişin yakınında bir boğaz temizleniyor.

"İşte oldu." Ellerini tuniğimin ve göğsümün üzerinde gezdiriyor ve sonra geri çekiliyor. "Artık kralı görmeye hazırsın."

"Yardımanın için teşekkür ederim, Satoria." Ona ateşli bir gülümseme sunuyorum ve utanmazca flört ettiğim için duyduğum suçluluk duygusunu bir kenara itiyorum. Burada müttefik bulmak kritik önem taşıyor ve onu bir kaçış planı için kullanmasam bile, bana duyduğu bu ilgiyi beslersem değerli bir bilgi kaynağı olabilir.

Kız aceleyle uzaklaşırken yanakları kızarır ve muhafızlar mızraklarını çıkarıp hazır bir şekilde geri döner.

"ON MUHAFIZ ESKORTU. Ünüm benden önce geliyor," diye mırıldanıyorum Kral Cheral'ın askerleri beni dışarıya açık saray koridorlarına götürürken. Cirilea'nın mevsimsel bir soğuğu karşıladığı Ostros'ta tuzlu suyla kaplı havaya hoş, nemli bir sıcaklık sinmiş.

Yarama değen kılıcın keskin ucu dizlerimi büküyor ve dizlerim sarsıcı bir gümbürtüyle yere çarpıyor. Acı içinde nefes alırken görüşüm bulanıklaşıyor.

"Şöhretiniz, o çimenli tepede karşılaştığımız hayal kırıklığından farklı bir hikâye anlatıyor," diyor kaba adam gülerek.

O ses... Gemideki aynı adam. Beni baltasıyla yenen adam.

Ayağa kalkarken inleme dürtüsüne karşı dişlerimi sıkıyorum. "Bunu düzeltmem gerekecek." Yakında.

Ama şimdilik çenemi kapattım çünkü bu çok acıttı.
-Ve çevrem hakkında öğrenebildiğim her şeyi öğrenirim.

Bir zamanlar, uzun zaman önce, Islor ve Kier dostane ilişkiler içindeydi, Cirilea ve Ostros arasındaki ticaret düzenli bir şekilde akıyordu. Ta ki babam kralın daveti üzerine ziyaret etme hatasını yapana kadar. O gece kralın üçüncü karısı damarını ve kendisini takdim etmek için odasına girdiğinde babam kabul etti. Kralın onayını almadığını nereden bilebilirdi ki?

Islor yüzyıllardır Kier ile ilgilenmedi, bu da onun hakkında çok az şey bilmemin ana nedeni. Burası bizden dağlarla ayrılmış, Ostros kentinin yalçın kayalıklarla çevrili olduğu düşmanca bir ölümlüler diyarı. Buraya ulaşmanın tek yolu denizden geçiyor ve sularını, Kral Cheral'dan ticaret davetiyesi taşımayan gemileri patlatmak üzere tasarlanmış sistemlerle koruyorlar.

O çakal Adley, Islor'un kraliyet ailesi düşman olarak kalırken Kettling için böyle bir davetiye topladı. Babam buna izin verdi. Bir keresinde buna taktiksel ateşkes demişti. Bir gün hepimizin yararına olacak şekilde kök salıp büyüyebilecek bir zeytin dalı.

Yaptığı ve hayatına mal olan pek çok hatadan biri.

Kier'i görmezden gelmenin bir hata olabileceğini şimdi anlıyorum. Askerler ölümlü olsalar bile zorlu olduklarını kanıtladılar. Eğer saray bunun bir kanıtıysa, burada sahip olunacak bir servet var. Cirilea'nın şatosundan daha görkemli olduğunu itiraf etmekten nefret ediyorum; turkuaz renkli su havuzları ve çağılayan fıskiyeletr etrafında kümelenmiş çok sayıda kule ve bina. Ve sanırım bunu tekerleklerin yardımı olmadan inşa etmişler.

Büyük kapıların arkasından hoppa kahkahalar yankılanıyor ve gardiyanlar kapıları açtığında çocuklar tarafından boğuluyorum. Beyazlar giymiş en az iki düzine çocuk uzun odanın içinde yalınayak koşturuyor.

Büyük boy sandalyelerden oluşan bir çemberin yerleştirildiği odanın ortası hariç, alan çoğunlukla mobilyasız. Kral Cheral beni izlerken en büyük sandalyede oturuyor.

Kapılar arkamızdan çarpıyor ve çocuklar donup kalıyor, gözlerinde ihtiyat ve ilginin bir karışımı var. Yaşları değişiyor; biri hala bacaklarının üzerinde sallanırken, en büyük kız kadınsı kıvrımlarla doluyor. Mahkumlar onların önünde ne sıklıkla geçit töreni yapıyor?

"Meraklarını mazur görmelisiniz. Adalılar hakkında tüm bildiklerini masallardan öğrendiler." Kral Cheral kendi dilinde bir şeyler söylüyor ve çocuklar uzak taraftaki bir kapıya doğru koşuyor, iki küçük yanağına öpücük konduracak kadar yavaşlıyor, o da yumuşak bir kıkırdamayla kabul ediyor.

Bunlar onun çocukları olmalı. Küçük prensler ve prensesler. Etrafındaki sandalyelerde oturan beyazlar içindeki dört kadın da onun eşleri olmalı.

Tuella bir köşede duruyor, daha önce giydiği kırmızı kıyafetleri giymiş, siyah gözleriyle beni inceliyor.

"Öne gel, Islor'un gaspçı kralı." İki parmağını sallayarak at nalı şeklindeki sandalyelerde açık bir alanı işaret ediyor.

Arkamdaki muhafız kulpuyla sırtıma vurmadan önce tepki verecek zamanım yok.

Onları tatmin etmek istemediğimden, bana ayrılan yere doğru yürürken acıyla nefes alıyorum. "Beni tüm ailenizle tanıştırmaya mı davet ediyorsunuz? Onur duyduğum."

"O mu? Hepsi bu kadar değildi. Otuz iki çocuğum var ve şimdi kaç oldu? On altı torun. Biri daha geçen hafta doğdu. Belli ki hepsi burada değildi."

Kaşlarımı kaldırıyorum, gülüyor.

"Türünüzün mücadeleleri göz önüne alındığında, bu sizin için çok sıra dışı olmalı. Bu onların en büyük zayıflıklarından biri, görüyorsunuz," diyor küçük dinleyicilerine, ama benim duyabileceğim kadar yüksek sesle. "Sadece bir eş alırlar ve sonra yılda dört kez özel bir ayın altında bir taşın üzerinde sevişmek ve tanrıların kalplerinde onlara bir çocuk hediye etmesini ummak zorundadırlar. Hayal edebiliyor musunuz?"

Bir titreme korosu yükseliyor.

"Aslında ölümlü bir kralın bu kadar çok çocuk sahibi olması beni hiç şaşırtmadı. Ölümlüler tavşan gibi ürüyor ve sen dört eş almışsın. Ama hiçbirini tatmin ettiğinden şüpheliyim" -sandalyelerden birinde oturan ve diğerleriyle uyumlu beyaz bir elbise giyen Satoria'yla bakışlarımız karşılaştıkça kelimelerimin üzerinde duraksıyorum-"onlardan."

Zeki kral, en güvendiği adamlarından birini, karısını köle kılığına sokup dilimi çözmesi için gönderiyor. Yine de riskliydi. Onu defalarca öldürme fırsatım oldu.

Satoria sırtıyor - benim şaşkınlığıma mı yoksa hafifliğime mi, bilemiyorum. Beni gerçekten kandırdı.

Kral Cheral hakaretimi görmezden gelerek arkasına yaslandı. "Islor'daki saltanatınız kısa olsa da beraberinde hoş hikâyeler getirdi. Taht odanda, herkesin önünde bir lordun kafasını kestiğin doğru mu? Hem de ölümlü bir hizmetkâr adına?"

Yüzümdeki gülümseme gerçek, o anın tatmini kalıcı. "O küçük bir lorddu ve inanın bana, bunu hak etmişti." Pek çok pişmanlığım var. Bu onlardan biri değil.

"Sonra da tüm doğulu lordlarınızı ve leydilerinizi hapisane hücrelerine attınız."

"Kule. Birilerinin mesaj aldığını görüyorum." Aynı günün erken saatlerinde kapıları kilitledim ve tüm iletişimi engelledim, bu da Cirilea'nın kapılarının tekrar açık olması gerektiği anlamına geliyor.

Zander tahtını geri almış olmalı. Ya da belki Annika tacı kendisi için almıştır. Za'hala ikiz kardeşimden bu seviyede bir ihaneti hak ettiğimi biliyor.

Kral Cheral olasılıklar üzerinde zihinsel olarak çalışmamı izliyor. Bundan keyif alıyor. "Çok sayıda. Başta birkaç kişiydiler ama şimdi akın akın geliyorlar. Siz doğuya gittikten sadece birkaç saat sonra Cirilea'nın isyan ettiğini duyunca şaşırdınız mı?"

Sözleri içime hızlı bir yumruk gibi indi. Dışarı çıktığımız gün havada oluşan gerginliği, Cirilea'nın vatandaşlarının ölümcül bakışlarını hatırlıyorum. "Hayır, bu beni şaşırtmadı." Ama bana acı veriyor. Eğer kalsaydım, bir fark yaratır mıydı?

"Halkınız tarafından yönetilen ve Ybarisan müttefiklerinin yardım ettiği ortak bir çaba vardı. Pek çok ölümlü gemiyle ayrıldı, kaptanlara paha biçilmez mücevherler rüşvet olarak verildi. Diğerleri ise çalınan çocuklarını bulmak ve onları esir tutan herkesi cezalandırmak için kale kapılarına hücum etti."

Keskin nefesime engel olamıyorum. Gracen o balo salonunda çocuklarla birlikte olabilirdi. Onu dost mu yoksa düşman mı olarak resmedeceklerdi? "Peki ya sonuç?"

"Tüm anlatılanlara göre, onları bulamamışlar. Çocuklar gitmişti. Kaybolmuşlar."

Kaşlarımı çattım. "Bu imkânsız." Yüzlerce vardı, öylece "ortadan kaybolamayacak" kadar çok.

"Ama belki de aldığım en şaşırtıcı mesaj bu oldu. Bu sabah ruhlu bir haberci kuş tarafından geldi." Yeleğinden katlanmış bir kâğıt çıkardı ve balmumu mührünü ve üzerine basılmış alevi görmem için havaya kaldırdı. Cirilea'nın kraliyet mührü, kırılmış. "Islor kralından."

Ayrıldığımdan beri şehrim, diyarıma ne olduğunu öğrenmek için ona dalma dürtüsü karşı konulmaz ama yine de kendimi tutuyorum. "Sana yazdığımı hatırlamıyorum. Aklımdan çıkmış olmalı."

Kral Cheral'ın eğlenen ifadesinden, alayının etkili olduğunu anlar.

"Sevgili kardeşim kendisi için ne söyleyecek?"

"Hiçbir fikrim yok. Kralın kalemini test eden kardeşiniz değil, başka biri."

"Ne?" Şokumu gizleme zahmetine girmedim. "Kim bu unvanı haksız yere talep etmeye cüret edebilir ki?"

"Senin dışında mı? Bu kendine Kral Malachi diyor."

Homurdanıyorum. "Bir gaspçının gaspçısı ve kendini bir kader olarak sunuyor." Islor'un varlığından önceki günlerde bile uzun zamandır yasaklanmış bir eylem. Bir kaderin adını almak Azo'dem'e mahkûm olmak demektir.

"Bu yeni kralı tanımıyor musun?"

"Bu aptal mı? Hayır, kimin bu kadar cüretkâr olabileceğine dair bir fikrim olduğunu söyleyemem."

Kral Cheral sanki sözlerimde bir yalan arıyormuş gibi bir an beni inceliyor. "Cüretkâr ya da değil, doğulu lordları ve leydileri serbest bıraktı ve Islor'da barış talep etti."

"Barış. Kardeşim özgür ve yarıktaki ordumuza komuta ederken." Çünkü Zander idealizmiyle askerlerin kalbini kazanmıştır. "Bu benim için çok zorlama bir hikâye. Ama girişiminizi alkışlıyorum." Ellerimi yavaşça çırpıyorum.

"Bana inanmıyorsun." Mektubu uzattı.

Ona doğru hareket ediyorum ama sonra duruyorum. Bu bir alay mı? Muhafızları beni karılarının önünde acımasızca dövebilsin diye ona yaklaşmak için bir bahane mi? Savaş alanındaki aşırı hevesli olanın yakınlarda gezindiğini fark ediyorum.

"Devam edin... Size zarar vermeyecekler." Başını onlara doğru sertçe sallar.

Bir adım öne çıkıp mektubu alıyorum, başparmağım balmumundaki alev izinin üzerinde kayıyor. Bana ne kadar tanıdık gelse de içindeki yazılar yabancı. Tek sayfanın içindekileri yutarken Kral Cheral ve gelinlerinin bakışları içimi yakıyor. "Bizi kan lanetinden kurtardığını mı iddia ediyor?" Yüksek sesle okudum. Romeria mektubunda kendisini bu değişimin katalizörü olarak resmetmişti. Yani şimdi tahtımı çalan bu Kral Malachi ile birlikte mi çalışıyordu? Bunu birlikte mi yaptılar?

Tüm bunlardan sonra, kardeşime ihanet mi etti?

"Bu yüzden Satoria'nın kanını reddettin, değil mi? Çünkü artık ona ihtiyacın yok. Bu saklanması gereken bir sır."

Adından bahsedilince gözlerim söz konusu eşe kayıyor ve onun beni izlediğini görüyorum. "Zaten kabul etmezdim. Teklif etmeye zorlananlardan beslenmem." Yine de

İçimden bir ses bana memnuniyetle tedarik edeceğini söylüyor. Bir zamanlar düşündüğüm kadar ufak tefek değilmiş.

Dikkatimi mektuba veriyorum ve son satırı yüksek sesle okuyorum. "'Herkes önümde eğilecek.' Başka bir diyarın kralı için ilginç bir mektup."

"Belli ki sınırlarımızdan ve siyasi sistemlerimizden pek anlamıyor." Kral Cheral elini uzatıyor, yazışmayı iade etmem için sözsüz bir ricada bulunuyor. Ama gözlerinde bir parıltı var, endişe mi?

Çiçekli yazıya son bir kez bakıp -kadınsı görünüyor- razı oluyorum.

"Tuella'ya göre, tek bir güç tarafından iyileştirilmişsiniz," diyerek konuyu değiştiriyor.

"Birçok kez şifa buldum."

Tuella köşesinden öne doğru ilerleyerek, "Bu sıradan bir silahşor değil," dedi. "Bu dört elementin de yaratıcısı."

"Anahtarcı mı demek istiyorsun?"

"Eğer halkınız onlara böyle diyorsa."

Başımı sallıyorum. "İki bin yıldır hiç olmadı. Mordain ve Ybaris bundan emin oldular."

"Yine de göğsünüzdeki yara bir kişi tarafından iyileştirildi."

Bocalıyorum. Şu gümüş gözlü büyücü. Yüzünü daha önce hiç görmemiştim. Ybaris'ten saklanmış olabilir mi? Mordain'den?

"Krallığınızda neler olup bittiği hakkında gerçekten hiçbir fikriniz yok." Benimle alay ederken bile Kral Cheral'ın ses tonunda bir sempati belirtisi fark ediyorum.

Esprili bir cevap bulabilirdim ama bu kez gerçeği tercih ederim. "Her şeyi biliyor gibi görüldüğünüze göre beni aydınlatmak ister misiniz?"

Ayağa kalkıyor, elini sağındaki karısının omzuna koyuyor - göz alıcı bir esmer ve görünüşe göre en yaşlısı. Tahmin etmem gerekirse, ilk karısı. "Sizin türünüzle yaşadığım sorunlardan biri de kibriniz." Sandalye kümesinin etrafında dönüyor ve odanın diğer ucuna, altın bir kaideye doğru ilerliyor. "Kendinizi her şeyden üstün görüyorsunuz, ister kraliyet mensubu ister köle olsun, herkesten dilediğinizi alıyorsunuz. Bir kral olarak bile, kendi sınırlarınızın ötesinde kendinizi eğitmek için hiçbir çaba göstermediniz. Tuella'nın vatani Udrel bir... ne diyordunuz ona? Peri masalı mı? Hayır, o bir masaldı."

Konuşmalarımızın kelimesi kelimesine tekrarlandığını bilmek güzel. Satoria kocasına sikime ne kadar uzun süre baktığını açıkladı mı?

"Herkes büyük ve zorlu Islorian yönetici sınıfının önünde diz çökmelidir." Sözlerini teatral bir selamla süslüyor ve ardından alaycı bir tavır takınıyor. "Sizler de bizler gibi birer zerresiniz, yüce bir gücün iradesi karşısında eğilip bükülüyorsunuz." Sanki bir köleymişim gibi parmaklarını sallayarak beni öne doğru çağırıyor.

Yumruklarım yanlarımda toplanıyor. Komik, bu ölümlü kralın sorunlarından biri de kibri -özellikle de muhafızları bize ulaşmadan çok önce boynunu kırabileceğim gerçeğini görmezden gelmesi. Ama bunu yüksek sesle söylemek, yaralı halimle kazanabileceğimden emin olmadığım bir dövüşü bana kazandırabilir. Ayrıca, odanın diğer ucundan yayılan enerjiyi hissedebiliyorum. Kral Cheral bana her ne göstermek istiyorsa, bu onu heyecanlandırıyor.

Ona katılmak için acele etmiyorum. "Annemin de buna benzer bir kuş banyosu vardı. Saatlerce bülbüllerin serinlemesini izlerdi.

sıcak yaz aylarında kapalı." Bunun da bir su havuzu var ama iki katı büyüklüğünde ve ortasında opak beyaz bir küre bulunuyor.

"Tapınağımdan bir hediye." Tuella aniden yanımda beliriyor ve sessiz yaklaşımıyla beni ürkütüyor.

"Daha önce benzer bir taş görmüştüm." Bana Zander'in Romeria'ya nişanlarının sembolü olarak verdiği yüzüğün içindeki donuk taşı hatırlatıyor ama çok daha büyük. Merakımı cezbedtiğini itiraf etmeliyim. "Bu durumda süslemeden daha fazlası olduğunu varsayıyorum. Amacı nedir?"

Avucunu ona dayıyor. "Biz buna görme taşı diyoruz."

"Çünkü onun içinden bir şeyler görüyorsun?"

Tuella sanki sormamı bekliyormuş gibi gülümsüyor ve sonra gözlerini kapatıp anlaşılmaz kelimeler mırıldanıyor. Gözlerini yeniden açtığında siyah irisleri ve göz bebekleri kaybolmuş, yerlerini opak bir beyaza bırakmışlardı. Alnındaki dövme yazı parlıyor.

"Bu da bir şeydir, değil mi?" Kral Cheral fısıldayarak dikkatimi büyücünün tuhaf görüntüsünden, şimdi bir görüntüyü yansıtan su havuzuna çekti -Islorlu askerler ateş yakıp çadırları onarıyor. "Bu Islor'un yarık ordusu."

Manzaraya bakakalıyorum. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bir Kell'in gözünden. Çoğunlukla fark edilmeyen ama her şeyi gören küçük, göze batmayan bir kuş."

Kell, ölü bir nethertaur'un yanından hızla geçip at sırtındaki bir gruba doğru ilerlerken suda yansıyan görüntüye yapışmış durumdayım. Hepsini tanıyorum. Elisaf orada, birkaç lejyonerle birlikte ve-

"Dur! Geri dön!"

Ama kuş yoluna devam ediyor.

"Biraz zaman alacak. O kadar basit değil," diyor Kral Cheral havayı okşayarak. "Bu kelleler çok huysuz olabiliyor."

Küçük havuzdaki görüntü genişlemeden önce dalgalanıyor. Kuş tırmanıyor ve bize panoramik bir görüntü sunuyor - binlerce asker, hem canavar hem de Islorialı sayısız ceset ve Islorialı olduğunu anlayamadığım tek tük altın tepeli zırhlar. Uzakta, Ybarisan tarafında başka bir ordu bekliyor. Ne de olsa Kraliçe Neilina ordularını Hudem'e saldırmak için getirmişti. Savaştlar mı?

Köprünün taş duvarlarının üzerine tünemiş, pullardan ve kanatlardan oluşan üç büyük canavar belirdiğinde nefesim kesiliyor. "Fates, bunlar da ne?"

"Tuella'ya göre başka bir çağın kadim yaratıkları," diye fısıldıyor Kral Cheral, sanki onun konsantrasyonunu bozmak istemiyormuş gibi. "Görünüşe göre sizin krallığınızla müttefik olmuşlar. Hatta Adalıları bir yerden diğerine taşıdıkları bile görülmüş."

Zander benden başka ne saklıyordu? Gökyüzündeki bu yüksek noktadan, yerde ne kadar çok Nulling yaratığı olduğunu anlamaya başlıyorum. Belli ki hayal ettiğimizden çok daha fazlası saklanıyormuş. "Onları Venhorn'dan saldırmaya çeken neydi?"

Kral Cheral bana acıma ve eğlence karışımı bir duyguyla bakıyor. "Onlar dağlardan gelmediler. Yerdeki o çatlaktan geldiler."

"Bu mümkün değil. Bu Nulling'in açıldığı anlamına gelir ki bu da..." Sözlerim sürükleniyor. Bu, bir anahtarcının nymphaeum kapısını açtığı anlamına gelir.

Muhtemelen hayatımı kurtaran kişiyle aynı kişi. "Bu anahtarcıyı gördün mü? Kim olduğunu biliyor musun?"

Gülümsemesi saklı. "Var. Ve yapıyoruz."

Kuş sonunda geri dönüyor ve taş kapıyı geçip köprüye doğru ilerlerken şirkete doğru dalıyor. "Nereye gidiyorlar?"

"Sanırım Ybarisan tarafına."

Kell takip ediyor, bir atla ilgileniyormuş gibi yaparken yüzlerini net bir şekilde görmemi sağlıyor -Zander ve Romeria yan yana biniyorlar. Romeria her zamanki gibi güzel, savaş derisi giymiş, Jarek ve Abarrane de yanlarında.

Kardeşimi görünce göğsüm sıkışıyor ve birçok anım buruklaşıyor. "Kraliçe Neilina ile ittifak kurdular. Zander krallığına ve halkına ihanet etti."

"Kraliçe Neilina öldü."

Gözlerim şokla açıldı. Bu haberi beklemiyordum. Ybarisan hükümdarı yaklaşık beş yüz yıldır Islor'un başına bela olmuş ve Gölge ve elementlerden oluşan duvarı ve daha yaklaşımadan insanın ciğerlerindeki havayı boğma yeteneği sayesinde öldürülmesinin imkânsız olduğuna inanılmıştı. "Nasıl?"

"Kaynaklarımıza göre, kızının kendi eliyle. Kraliçe Romeria artık Ybaris'i yönetiyor ve öyle görünüyor ki sürgündeki kralla birlikte çalışıyor." Uzun bir süre durakladı. "O sizin anahtar büyücünüz."

"Ne? Hayır, bu imkansız! O Ybarisan, elf doğumlu." İddiasını özümserken destek için kaideye yaslanıyorum. Yüksek sesle inkâr etsem de zihnimin bir köşesinde parçaları çoktan birleştirdiğimi düşünüyorum. Romeria'nın kendisi

Goat's Knoll'un dışında kanayan göğsümün üzerinde gezinirken bana bunu söylemişti.

Dama oynamayı bile bilmiyorum.

Baş Rahibe tarafından hayata döndürüldüğü geceden beri onda açıklanamaz bir şeyler vardı. Wendeline onun Ybaris'ten buraya gelen Romeria olmadığı konusunda beni uyarmıştı. O lanet olası, işbirlikçi rahibe. Ne zamandır biliyordu?

"İmkânsız ama yine de doğru. Tuella kanlı ayınızın olduğu gece savaşı izledi ve onun gümüş gözlerini ya da halkınızla birlikte elementlerle savaşma şeklini yanlış anlamak mümkün değildi. Dördü birden."

Cevabım yok.

Zander bunca zamandır onun ne olduğunu biliyor muydu? Bu yüzden mi onu korudu? Bu yüzden mi her şeyini kaybetmeye hazırdı? Çünkü o bizim kan lanetimizi sona erdirebilirdi, çok uzun zamandır taşıdığı bir hayali. Ve şuna bak, başardı. Ama şimdi Nulling açık olduğuna göre bedeli ne olacak? Halkımız ve topraklarımız önümüzdeki elli yıl boyunca canavarların istilasına mı uğrayacak? Yüz yıl mı? Kim bilir ne kadar sürecek.

Buna değer miydi?

"Bana Cirilea'yı göster," diyorum ve yumuşak bir sesle, "sakıncası yoksa," diye e k l i y o r u m .

Tuella gözlerini kapattığında su havuzundaki görüntü kararır.

"Başka bir Kell arıyor. Topraklarınızda çok sayıda var," diyor Kral Cheral yumuşak bir sesle.

"Başka neyle bağlantı kurabilir?"

"Bilmek istemez miydin?" Büyücüsünü hayran gözlerle izliyor. "O bir mucize değil mi? Adamlarım Udrel'den onunla döndüğünde ilk başta şüpheyile yaklaşmıştım. Ama kendini defalarca kanıtladı."

"Kapılar kapalıyken ve mesajlar durdurulmuşken bile Cirilea'nın durumunu biliyordun, değil mi?" Çünkü emrinde Tuella ve bu kuşlar var.

Cevabını mırıldanıyor. "Cirilea'dan ve dağlardaki gizli altın şehirden."

"Ulysede?"

"Eğer buna böyle deniyorsa. Ne yazık ki kanlı ayınızdan bu yana kellelerimiz artık fazla yaklaşamıyor. İçinde yaşayan yaratıklar buna izin vermiyor."

Tuella'nın gözleri tekrar açılır ve havuzda yeni bir görüntü belirir; Talih Kanalı ve ilerideki Cirilea'nın büyük taş duvarı.

Kuş, boş limanları gösteren rıhtımların yanından geçiyor. Yelken açacak bir kayık bile yok. Ötesindeki sessiz sokaklarda yakın zamanda yaşanan bir çatışmanın izleri var; yangınların çıktığı yerlerde kömür izleri, kanı temizlemek için kaldırım taşlarına kovalarla su atan köylüler, toplanmamış enkazlar. Arabalar cesetlerle dolup taşıyor ama bunların savaştan mı yoksa idam ettiğim ölümlülerden mi olduğundan emin olamıyorum. Tek tük cesetler hâlâ orada burada bir ışık direğinde sallanıyor.

Bu isyanın açık hedefi olan kale arazisine yaklaştıkça yıkım daha da kötüleşiyor.

"Bunu ne yaptı?" Bir yıkım yolu kraliyet bahçesini paramparça ediyor, ağaçları parçalıyor ve taş fıskiyeleleri kırıyor. Büyük bir bölümü küle dönmüş. İşçiler temizlemeye çalışıyor ama tamir edilemeyecek durumda.

"Bu sizin kanlı ayınızdan önce, gözlerimiz doğu topraklarındayken oldu," diye itiraf ediyor Kral Cheral.

Kendime engel olamıyorum. "Korkaklardan oluşan ordunuzun sahada onlarla karşılaşmak yerine çadırlarında uyuyan askerleri katletmesini kastediyorsunuz."

Arkamdaki gardiyanlar değişiyor. Elbette, bana hücreme kadar eşlik ettiklerinde bunun bedelini ödeyeceğim.

"Her türlü avantajın gerekli olduğu savaşın bedeli buydu. Bunu her kim ya da her ne yaptıysa, onu düşmanım yapmak istemem."

Kell sessiz kaleye doğru savrulur. Kralın odasının terasında yıkıma bakan bir figür duruyor, güneş ışınları başındaki taçta parıltıyor.

Vücudum geriliyor. "Bu yeni sahtekâr krala bir göz atabilir miyiz? Belki onu tanıyabilirim."

Tuella -ve kell- süzülerek yaklaşıyor, teras duvarına yerleşene kadar, erkekten sadece birkaç adım ötede, siyah saçlarını ve sert yüz hatlarını iyice görmemi sağlıyor. Araziye bakarken, benim kıyafetlerim içinde, yine de muhteşem duruyor.

Sanki orada olması gerekiyormuş gibi.

Yumruklarım sıkılırken, göğsüm ailemden çalan, kendisine ait olmayan bir şeyi sahiplenen bu sahtekâra karşı öfkeyle yanıyor. "Bu erkeği hayatımda daha önce hiç görmedim."

Erkek kuşu fark ettiğinde soğuk, kahverengi gözleri suda yansıyor. Sanki onu inceliyormuş gibi başını eğiyor ve sonra elini uzatıp bir gıdak sesi çıkarıyor. Kell zıplayarak avucunu açıyor ve kabul ediyor.

Kuşu göz hizasına kaldıran Kral Malachi'nin dudaklarında yavaş bir gülümseme beliriyor. "Sanırım Udrelialıların favorisi." Sesi derin ve yumuşak. "Beni gözetlemeye kim geldi küçük kuş? Belki de Kier'den bir kral?"

"Nereden biliyor?" Kral Cheral fısıldar. "Nasıl söyleyebilir-"

Aniden, havuzdaki görüntü tamamen yok olmadan önce alevler içinde patlar.

Tuella sanki uzun süre su altında kaldıktan sonra hava almaya çıkmış gibi nefes nefese kalıyor. Siyah gözleri geri döndü ve gözlerinde rahatlama ile korkunun karışımını görüyorum.

"Ne oldu?" Nefes almasını sabırsızlıkla bekliyorum.

"İzlediğimizi nereden biliyordu?" Kral Cheral zorlar.

Bir damla ter alnından aşağı süzülüyor. "Onun içinde büyük bir güç var."

"Elf mi?"

Başını iki yana sallar. "O alevin yaratıcısıdır."

"Bir büyücü demek istiyorsun." Islor kendine Kral Malachi diyen güçlü bir erkek büyücü tarafından ele geçirildi. Kardeşim de alevi kullanma konusunda güçlüdür ama onu yaratamaz.

Tuella Kral Cheral'ın bakışlarını karşılıyor ama cevap vermiyor. Bundan daha fazlası olduğundan şüpheleniyorum ama ben buradayken paylaşmayacaktır.

Kuş havuzunun etrafında dolaşırken adımları yavaş ve metodik. "Görünüşe göre krallığınızın aşması gereken büyük engeller var."

Öğrendiğim hiçbir şey mizahı gerektirmese de kıkırdıyorum. "Lütfen bana buna inanacak kadar aptal olmadığını söyle."

sorun sınırdan biter. Eğer yarık gerçekten açıksa, hiç kimse güvende değildir."

"Sizin bölgenizde meşgul olacakları çok şey var." Ama sanki kendi sözlerine inanmamış gibi kaşlarını çatıyor.

"Peki ya bu?" Mektubu koyduğu cebini işaret ediyorum. "Tek başına bu bile kralın niyetleri konusunda bir uyarı olmalı."

"Yarık açıkken, bu Kral Malachi'nin Kier'i fethetmeye çalışacak zamanı yok."

"Belki de haklısınız. Söyleyin bana, Islor'da kaç askeriniz kaldı ve nasıl ilerleyeceklerine dair talimat bekliyor?" Bexley büyük bir Kier ordusu olduğu konusunda uyarmıştı. Davalarından vazgeçmiş olmaları mümkün değil, özellikle de bir diyar kargaşa içindeyken.

Cheral'ın dudakları büzüşüyor ve sorduğum soruyu isteyerek ya da istemeyerek yanıtlıyor.

Mırıldanıyorum. "Adamların da meşgul olacak gibi görünüyor. Bir cadı ile karşılaşana kadar bekleyin."

"Kardeşinin tahtı geri alacağını umuyordum. Serbest bırakılman için bir pazarlık yapılabilirdi. Artık seni hayatta tutmanın bir anlamı olduğunu düşünmüyorum." Bunu söylüyor ama beni dikkatle izliyor ve sözlerinin arkasında bir meydan okuma seziyorum. Seni hayatta tutmam için bana bir sebep ver.

"Bu sahtekâr bugün tacı takıyor olabilir ama sizi temin ederim ki kardeşimin gelip tacı geri alması uzun sürmeyecek."

"Tuella az önce Kral Malachi'nin güçlü olduğunu doğruladı."

"Kardeşim güçlüdür." Benim bile fark ettiğimden çok daha fazla. "Ve senin de itiraf ettiğin gibi yanında kilit bir büyücü var, şu anda Ybaris'in, Mordain'in, bu gizli Ulyse'de'nin ve o pullu kanatlıların gücünü kullanan biri."

canavarlar. Ve açıkçası, başka kim ya da ne olduğunu kader bilir." Romeria cazibesıyla kimi kazandı? Çizdiğim resim netleştikçe, ona daha çok inanmaya başlıyorum.

Zander ve Romeria Islor'u geri alacak.

Ve diyar bunun için daha iyi olacak.

"Ondan tacını çaldın. Senden ölümünden başka bir şey istediğini sanmıyorum."

Ve bunu hak edeceğim. "Haklısın, büyük ihtimalle ölmemi istiyor. Ama Romeria bu ihanete rağmen daha birkaç gün önce hayatımı kurtardı. Aklıma gelen tek sebep, kardeşimin cezamı kendisinin vermekte ısrar etmesi. Eğer durum buysa, beni aramaya gelecektir. İntikam fırsatını senin çaldığını öğrenirse..." Sözcüklerin birkaç kez havada asılı kalmasına izin verdim. "O kanatlı canavarların bu güzel saraya ve sevgili ailenize neler yapabileceğini bir düşünün."

Dikkatim sütunların ve boyalı tavanın üzerinde geziniyor. "Bir kez daha düşündüm de, Islor'daki büyük ordunuz ve onun buraya uçma kabiliyeti sayesinde Ostros'u kendi toprağı ilan edebilir. Savunacak pek bir şey olmaz." Kral Cheral'ın bakışlarını meydan okurcasına karşılıyorum.

Kurnaz gözlerle beni inceliyor. "Elbette, üzerinde düşünülmesi gereken bir şey," diyor ve muhafızlarına işaret ediyor. "Mahkûmu hücrelerine geri götürün."

Boş olmasına rağmen kafesime geri götürülürken gülümsememe engel olamıyorum. Diyar darmadağın ve Kral Cheral'ın bana öğrettiği bir şey varsa o da hiçbir şey bilmediğimdir.

Y “ Ekselansları." Selamlama korosu ben gezinirken birlikte ve KORİDOR . yaldızlı sütunlar ve şamdanlar, sallanan ve eğilen lordlar ve leydiler Ölümlüler yolumdan kaçarken, embesiller meliyor.

Ama ruhumu harekete geçiren, arkamdan gelen fısıltılar.

"O bir anahtar büyücüsü."

"İki bin yıldır sahip olduğumuz ilk şey." "Kan lanetini sona erdirmiş olmalı."

Gücümün saygı gördüğü bir dünyada olmak ne kadar heyecan verici, küçücük beyinleri onun varlığını kavrayamayan zayıf ölümlülerden saklanmıyor. Son zamanlardaki talihleri için en azından bir miktar krediyi memnuniyetle kabul edeceğim. Ne de olsa Romeria'yı bu diyara gönderen bendim. Malachi'nin oyununun bir parçası olarak üç yüzyıl boyunca karanlıkta acı çeken bendim.

Sevgili kocam bir başka cehennemde kapana kısılmışken boş boş oturan ben hala acı çekiyorum.

Ama bu aptallar aylardır içlerinde bir anahtar büyücüsü taşıyorlardı ve en ufak bir ipucu bile yoktu. O aptal kız da yirmi bir yıl boyunca içinde ne kadar büyük bir gücün beklediğinden habersiz yaşadı.

Şatonun büyük giriş kapısından içeri giriyorum. Bugün seçtiğim elbise - abanoz kemerli, şarap rengi ipek bir elbise - göğüs kafesimi sıkıyor. Buna alışmak zaman alacak. Modern modaya çok alıştım.

"Ekselansları." İki muhafız topuklarını birbirine vurarak sert bir duruş sergiler ve eğilir.

"Kutsal alan ne tarafta?" Giriş yapmadan soruyorum.

"Şu kapılardan geç." Soldaki bükülmüş metale doğru başını sallıyor. Bir demirci ekibi sabahtan beri onları onarmak için çalışıyor. Muhtemelen haftalar sürecektir. "Güvenliğiniz için size eşlik edeceğiz."

"Güvenliğim mi?" Homurdanıyorum. "İkinizi de hiç düşünmeden öldürebilirim." Ve kimse bana bu konuda tek kelime etmeye cesaret edemez.

Diğer muhafız soluklaşırken onun sırık gibi bedenine korku pompalanıyor. "Ama Ekselansları ısrar etti."

Ellerim kenetlendi. "Pekâlâ. Emirlerine uymadığınız için cezalandırılmanızı istemem. Ama kapıların dışında kalacaksınız." Casuslara ve ispiyonculara müsamaha göstermeyeceğim.

Tekrar eğiliyorlar ve topuklarının üzerinde dönerek beni bir patikaya götürüyorlar.

Aptallar.

Hepsini.

Böyle bir yerde ibadet edebilmek için neler yapmazdım. Cirilea'nın mabedinin ihtişamını hayranlıkla seyretmek için duraklıyorum. Dış görünüşü görülmeye değer - Ateşin Kaderi'ni onurlandırmak için inşa edilmiş Gotik bir kalıntı, obsidyen duvarları pırıl pırıl altın, gümüş ve bronz süslemelere hükmediyor - diğer kaderlere selam gönderiyor

ama

gözleri, muhtemelen bir kovulma. Bu Adalılar için cesurca. Malachi'nin bu tahta özlem duymasına şaşmamalı. Bu insanlar çoktan onun ayaklarına kapanmaya tenezzül ettiler.

Ancak içerisi de aynı derecede görkemli; altın mozaik tavan, birçok küçük pencereden sızan güneş ışığında parıltıyor ve maun sıraların üzerinde ne kadar toz biriktiğini vurguluyor. Şimdiye kadar edindiğim bilgilere göre, son hükümdar rahibeleri katletmeden önce kutsal alanın tertemiz tutulduğunu tahmin ediyorum.

Biri hariç.

Eğik başlar ilk altı sıraya dizilmiş. Mesafeyi kapatırsam, yıkanmamış bedenlerin pis kokusunun duyularıma saldıracağından eminim. Bu dünyada sıradan ölümlüleri son derece yoksul olanlardan ayırmak zor; akan su ve sabun lüksü yok gibi görünüyor. Neyse ki kalede yaşayanlar daha iyi bakım alışkanlıklarına sahipler.

Aradığım kişi - burada bulunma sebebim - kutsal alanın çemberindeki bir sandalyede oturuyor, kaderlerin büyük heykelleri onun üzerinde yükseliyor. Yırtık pırtık elbisesi gitmiş, yerine altınla süslenmiş beyaz bir cübbe gelmiş. Sanırım artık boş odaların dolaplarında asılı bol miktarda elbisesi var, kız kardeşlerinin hepsi gitmiş. Dua ederken boynu öne eğilmiş, yaralı eli kucağında.

Gözlerimin üzerinde olduğunu hissetmiş olmalı çünkü aniden kafasını kaldırıyor ve gözlerimiz buluşuyor. Hafifçe başını sallayarak oturduğu yerden kalkıyor ve merdivenlerden bana doğru ilerliyor.

Bir an kendimi korumayı düşündüm. Ya bu güçsüz rahibe, beni öldürmek için bir fırsat kolluyorsa?

Acılarının intikamını mı? Ama ona yaklaştıkça, çektiği çileden sonra geride kalan kabuğu daha çok görüyorum. Belki de bir zamanlar şüphelenmeyenler için müthiş bir tehdit olabilirdi.

Sıralarda birden fazla baş dönüyor ve büyücüye yöneltilen bakışlar zehir saçıyor. Başlarına gelenler için onun loncasını mı suçluyorlar, yoksa özellikle onu mu? Onların nefretini hak ettiği kesin.

"Ekselansları." Eğildi, omuzları kamburlaştı - korkudan mı yoksa taşıdığı her şeyin ağırlığından mı, sadece tahmin edebilirim.

"Benimle yürü, Rahibe." Onu koridordan aşağıya, meraklı kulaklardan uzağa götürüyorum. "Kutsal alan normalde bu kadar çok ölümlüyle mi dolu?"

"Onların türünden bu kadar çok müşteri görmeyeli uzun zaman olmuştu." Bakışlarımı takip ediyor.

"Peki bu ani akının sebebi nedir?"

"Bazıları Malachi'yi kan lanetini sona erdirdiği için övmek için burada."

"Ama hepsi değil mi?"

"Hepsi değil. Birçoğu isyanda sevdiklerini kaybetti. Diğerleri ise Kral Atticus tarafından toplandıklarından beri çocuklarını görmedi ve yeniden bir araya gelmek için dua ediyor."

"Görünüşe göre sana karşı çok az sevgi besliyorlar."

"Kanı lekeli olanların kökünü kazımaya yardım ettiğimde kralın emrini yerine getirdiğim için beni suçluyorlar." Daha sessiz bir şekilde, "Bunun için onları suçlayamam." diyor.

Çenemi sargılı eline doğru uzatıyorum. "İçimden bir ses sana bu konuda fazla seçenek tanınmadığını söylüyor."

"Her zaman bir seçenek vardır, Majesteleri."

"İtaat et ya da öl?"

"Yine de bu bir seçim." Gözlerinde, zaman zaman aynaya baktığımda gördüğüm kederli bir hüzün var.

Son sırayı işaret ediyorum. "Lütfen, önden buyurun, Wendeline." Cirilea'da kalan tek büyücü, bir zamanlar kraliyet ailesinin güvenilir bir danışmanı hakkında bilgi toplamak hiç çaba gerektirmedi. Hikâyeler farklı yönlere dağılıyor ama hepsi aynı sonuca varıyor: Birçok kişiye ihanet etti.

Wendeline içeri kayar. "Ne zaman geleceğini merak ediyordum."

"Peki neden?"

"Romeria'yı bize gönderen anahtar büyücüsü sizsiniz, değil mi?"

"Öyleyim." Bu seferki zeki, gerçi şaşırmadım. "Romeria sana benim hakkımda ne söyledi?"

"Uzun zamandır bir şey yok." Küçük bir gülümseme dudaklarını cezbediyor. "Sırlarını kendine saklardı."

"O akıllı ve aldatıcı küçük bir hırsız." Öyle olacağını biliyordum. "Şimdi nerede?"

"Şimdi mi? Hiçbir fikrim yok."

"Ama daha birkaç gün önce buradaydı, değil mi?" Kraliyet bahçesindeki saldırıyla ilgili hikâyeler -gümüş gözleri parlayan güçlü bir büyücü ve sürgündeki kralın dün yanında getirdiğine çok benzeyen uçan bir canavar-Romeria'yı işaret etse de tanıklar gördüklerinin onun yüzü olmadığına yemin ediyor.

Benim yaptığıma dair söylentiler de var. Onları caydıramadım.

"Eğer öyleyse bile, yoluma çıkmadı." Wendeline'in boğazı sert yutkunmasıyla titriyor. Bir zamanlar, eminim

Yalan söylemekte ustaydı. Yoksa bu kadar çok kişiyi nasıl kandırabilirdi? "Doğruyu söylüyorsun ama yine de bildiklerini saklıyorsun.

Mevcut durumunuz göz önüne alındığında, güçlü bir müttefiki yatıştırarak kadar akıllı olduğunuzu düşünürdüm. İçinde bulunduğunuz zaman ne kadar zor olsa da, sizi temin ederim ki çok daha kötüsü de olabilir."

Çenesini kaldırır. "Amacıma hizmet ettim ve ölmeye hazırım. Ama Romeria'yı ya da Islor'un gerçek kralı Majesteleri'ni kandırmaya ya da onlara ihanet etmeye yönelik hiçbir planın parçası olmayacağım." Sesinde hiçbir tereddüt, kalp atışlarında hiçbir duraksama yok. Artık gerçeği söylüyor.

"Hazırlıklısınız ama yine de buradasınız. Dürüst olmak gerekirse, kendi kalbine bir hançer saplamamış olman beni hayrete düşürdü."

Yüzünde hafif bir eğlence ifadesi beliriyor. "Yapmayacağımı kim söyledi?"

"Çünkü sevgili kralınıza hâlâ faydalı olabileceğinize inanıyorsunuz." Malachi muhafızlara onu serbest bırakmalarını emrettiğinde, güneş batmadan önce bu şehrin surlarından kaçmasını bekledim. Ama o kutsal mekâna gizlendi ve burada kaldı. Mantıklı olan tek cevap bu.

Kendi elleriyle uygunsuz bir sondan kaçınmak için muhafızların onu hapsedmesini sağlayabilirim, ama o zaman bana pek faydası olmayacağını düşünüyorum. Ona güvenemesem bile değerli bir bilgi kaynağı ve Romeria ile bir bağlantısı var.

Sıraya geri dönüyorum. "Başkalarını iyileştirmek için bu kadar gücümüz varken kendimize yardım edemememizin hep aptalca olduğunu düşünmüşümdür. Bana elini ver."

Tereddüt ediyor ama sonunda vazgeçiyor.

Gazlı bezi açıyorum ve eskiden en küçük parmağının olduğu yerdeki kızgın kırmızı kütüğü ortaya çıkarıyorum. "Zindanda geçirdiğin süre boyunca lapa ve temiz su konusunda pek mahremiyetin olmadığını tahmin ediyorum."

"Yaptım."

"Yine de verilen zararı tersine çevirmek zor." Çürümeye dair bir ipucu var. "Loncanız buradan çok uzakta, değil mi?"

"Ben onlara 'loncam' demezdim. Beni çoktan düşman olarak etiketlediler. Ama evet, Mordain fersah fersah uzakta, başka bir diyarın ve bir kanalın ötesinde."

"Onlara karşı çalışıyorsun ama yine de bu büyük planı tek başına yapmış olamazsın. Daha yeni geldim ve şimdiden katil suç ortağı büyücülerin ve Aoife'in kendi elleriyle yarattığı, bir kralın kalbini kazanıp bir krallığa ihanet eden lekeli bir prensesin hikâyelerini duydum."

Bir an sonra yumuşuyor. "Evet, kehanete ve güç ve zenginlikten daha yüksek bir amaca değer verenlerden çok yardım aldım."

"Böyle varlıkların var olduğunu bilmiyordum." Wendeline'in yarasına yönlendirerek bir şifa örgüsü çıkarıyorum. Birkaç dakika sonra Wendeline sıraya yaslanıyor, etleri yumuşak bir şekilde birbirine bağlanırken uzuvlarındaki gerginliğin bir kısmı dağılıyor, kızarıklık soluk bir gümüş rengine dönüşüyor. Elini bırakıyorum. "İşte, görünüşe bakılırsa bu yarayı yıllar önce hak etmiş olabilirsin."

"Bunu başka birinde onarmak bir saatimi alırdı," diye itiraf ediyor ve başparmağının ucunu yara izinin üzerinde gezdiriyor.

güdü. Bir süre bekledikten sonra, "Nezaketiniz için teşekkür ederim," dedi. "İzleriniz yok."

"Hmm?" Sorusu beni hazırlıksız yakaladı.

Kolunu yukarı doğru kaydırarak yaldızlı boynuzlardan oluşan, parlayan küçük bir amblemi ortaya çıkarıyor. "Yakınlıklarınızı belirtmek için. Görebildiğim kadarıyla hiç takmıyorsun."

Çıplak kolumu doğrulamak için bileğimi çeviriyorum. "Hayır. Benim eski dünyamda büyücüler kim olduklarını gizlerler. Böylesi onlar için daha güvenli."

"Bu yeni olanı çok tercih ediyor olmalısınız. Sadece saygı duyulan bir anahtarcı değil, aynı zamanda bir kraliçe."

"Faydaları var." Ve kaybedecek çok az zamanım var. "Buradaki amacım hakkında ne biliyorsun?"

"Ateşin Kaderi'ne yıkım yağdırmada yardım etmenin yanı sıra mı?"

"Beni aynı derecede suçlu olduğunuz şeylerle suçlamayın." Sesim keskinleşiyor ve çok uzağa taşıyor, birkaç kutsal alan müşterisinin bakışlarını kazanıyor. Hızlı bir bakışla başlarını eğdiler.

Deforme olmuş eline son bir kez bakan Wendeline, düşüncelerini toparlarken kullanılmış sargı bezlerini topladı. "Malachi'nin kocanı Nulling'e gönderdiğini biliyorum. Tahminimce bunun nedeni, kocanızın uzun ömrüne denk gelme umuduyla kendi kısa ömrünüzü korumak için onu çağırması olmanız. Görünüşe göre isteğinizi yerine getirmiş ama çok ağır bir bedel karşılığında."

"Sanırım bunu bir araya getirmek o kadar da zor olmaz." Yine de Wendeline'a ve belki de Romeria'ya bunu başardıkları için biraz övgüde bulunmak gerekir. "Başka ne var?"

"Kocanızla yeniden bağlantı kurmak için uzun süre beklediniz. Bu sonucu beklediğinizden emin değilim."

"Sevgili İlyas'ımın tuzağa düşüp Malachi'nin kendisiyle aynı bedeni paylaşacağını mı söylüyorsun?" Ses tonumda bir parça acılık var.

Wendeline'in bakışları sanki onu tek bir bakışımınla taşın çevirebileceğimden korkuyormuş gibi yukarı doğru çekingen bir şekilde ilerliyor. "Bu senin için zor olmalı."

Karşılık olarak attığım kahkaha neşesiz. "Bana sempatikmişim gibi davranma. Bağlılıklarının nerede yattığını biliyorum." Ağır bir iç çekişle, "Loncanız bu düzlemde ete kemiğe bürünen kaderler hakkında ne biliyor?" diye soruyorum.

"Bunu sormak için doğru kişi ben değilim, gerçekten. Kâtiplerle fazla vakit geçirmedim ve bu konuda çok daha yetenekli ve bilgili biri benimle iletişime geçmeden önce kehanet hakkında çok az bilgiye sahiptim. Eğer herhangi bir içgörü varsa, bunu sağlayabilecek kişi o olacaktır."

"Adı ne?"

"Gesine. Son duyduğumda Romeria ile birlikteydi." "Ona ulaşmanın bir yolu var mı?"

Başını iki yana sallar. "Korkarım artık değil. Mesajları taşımama yardım edenlerin hepsi giden gemilerle birlikte Cirilea'yı terk etti."

Kutsal alanın kapıları açılır.

Malachi içeri girip kürsüdeki heykeline hayranlıkla bakmak için bir an duraklayınca vücudum kaskatı kesiliyor.

"Uygun bağlılık. Görmek istediğim şey bu." Hızlı adımlarla aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "İşte buradasın. Seni bir süreliğine kalem ve kâğıtla bıraktım ve döndüğümde gitmiştin."

Öfkem kaynarken gülümsüyorum. Bir an için, kıcım. Dün gece Elijah'ı kısa bir süreliğine serbest bıraktıktan sonra

hala orada olduğunu kanıtladı-Malachi bana onun sözlerini bir mektuba kaydettirdi ve sonra da kale meraklısının ve yakınlarımın yardımıyla Islor'un ve yakın diyarların krallarına, kraliçelerine, lordlarına ve leydilerine kopyalarını yazıp göndermem için emir verdi.

O zamandan beri onu görmedim.

"Mektuplar sabahın ilk ışıklarıyla yola çıktı."

"O haberci kuşların kanatlarına fazladan bir şey vermiş olmalısın. Komşu bir diyar için meraklı bir kell tarafından ziyaret edildim."

"Hızlı bir teslimat istediniz."

"Peki aşkımın burada ne işi olabilir?"

Rahat davranıyor ama bunun bir numara olduğunu bilecek kadar onunla vakit geçirdim. Denizdeki bir fırtına kadar hızlı ve şiddetli bir şekilde dönüşebilir. "Büyücü dostumu iyileştirebileceğimi düşünmüştüm."

Mırıldanıyor, Wendeline'ı süzüyor, o da derin bir eğilme ile "Majesteleri" diye mırıldanıyor. Ama vücudunun korkudan kaskatı kesildiğini hissediyorum.

"Gel. Sana şimdi ihtiyacım var." Talep yumuşaktır, ama yine de bir taleptir.

Ve o bana kraliçem dese de, ben onun hizmetkârından fazlası olduğuma inanacak kadar aptal değilim.

"Nazik şifa hediyeniz için teşekkür ederim, Majesteleri." Wendeline başını öne eğdi. "Keşke bir gün bu iyiliğinize karşılık verebilsem, ama korkarım ki size pek faydam dokunmayacak."

"İhtiyacım olursa, nereye geleceğimi biliyorum." Bu bir söz olduğu kadar bir tehdittir de.

Malachi parmaklarını şıklatır ve havlar, "Şimdi, Sofie."

"Belçika'daki evimizde taş duvarlara tırmanan salkımları hatırlıyor musun?" Bahçedeki yıkık dökük patikada yürürken soruyorum. "Bunca yıl sonra bile hala yaşıyor."

"Hmm?" Malachi kaşlarını çatıyor, sonra benim hüzünlü halimi görmezden geliyor, dikkatini ileriye veriyor.

Ben de öyle bekliyordum. Onun iyiliği için anılarımı anlatmıyorum. Elijah sıcak aylarda her gün burayla ilgilenir, budama yapar ve sarmaşıklara eğitim verirdi.

Eğer Elijah'ın kendi bedeninde rehin tutulması gerekiyorsa, en azından ona hâlâ orada olduğunu bildiğimi hatırlatabilirim.

Sütunlar ve ağaçlarla çevrili, bir sunağın çevrelediği, dikdörtgen şeklinde, vakur bir taş olan nymphaeum görünür hale gelir.

Malachi elini benimkinin içine kaydırarak, "Bizi tekrar gönder," diye emrediyor.

"Nulling'in girişine geri dönmek mi? Neden?"

"Beni mi sorguluyorsun, sadık hizmetkâr?" Ses tonundaki keskinlik çok açık ve parmakları parmaklarımın üzerinde kenetlenip sıkıldığında, tehlikeli bir çizgide yürüdüğümü biliyorum.

"Elbette hayır, aşkım." Korkumu bir kenara iterek, taş kanal açıyorum ve bizi içinden geçiriyorum.

Ve nefes nefese.

Bir zamanlar Cirilea'ya giderken geçtiğimiz boş bir mağara olan bu alan şimdi bir sürü canavarla dolup taşıyor.

Malachi memnuniyetle sırtıyor. "İşte benim ordum." "Bu dünyaya iblisleri getirdin."

"Hayır, Saur'goth askerlerini getirdim. Kendi eserim ve tamamen bana adanmışlar. Muhteşem savaşçılar. Yorulmuyorlar, durmuyorlar. Çok güzel yaratıklar. Onları yüzyıllardır topluyorum."

Kan kırmızısı gözlerine ve dikenli boynuzlarına bakarken içimden gelen ürkeklik dürtüsüyle savaşıyorum. Hiçbir gözde bu şeylerin güzelliğine hayranlık duyulamaz. Bana Malachi'nin yıllar önce soğuk bir kış gecesinde karanlık bir otoparkta Romeria'nın babasının üzerine saldığı iblisi hatırlatıyorlar. Erkek element büyücüsü o olaydan sonra deliliğın eşiğine gelmiş ve değişime yenik düşmüştü. Sonradan fark ettim ki, hepsi Malachi'nin hesaplanmış planının bir parçasıydı.

Yaptığı her şey gibi.

Saur'goth askerleri ayrılır ve o sürünün içinde yılmadan yürürken ona bir yol açarlar. "Buradaki son deneyimimden çok şey öğrendim. Şöyle ki, kimse sadece önünde diz çökenlere güvenemez, çünkü onlar benim için değil kendileri için diz çökerler. Hayır... Bana ve sadece bana adanmış bir orduya ihtiyacım var."

Arkasından gidiyorum. "Kaç kişi var?" Bir miğfer denizi mağaranın derinliklerine, görüş alanımın uzandığı yere kadar uzanıyor. Kesinlikle çok daha ötesine. Hiç bu kadar çok canavar görmemiştim.

"Bu dağ silsilesini ezip geçmeye ve bana meydan okuyan her orduyu ezmeye yeter. Hiçbir düşman beni yenecek güce sahip olmayacak." Diğerlerinden daha iri, göğsünde siyah ve kırmızı boya izleri olan ve boynundan dişlerinden bir kolye sarkan bir askerın önünde durur. Belli ki bir tür lider. "Mal'Gar, benim sadık hizmetkârım. Vakit geldi."

Malachi'nin sözlerinden ürperdim. Bir keresinde bana da benzer bir şey söylemişti.

"Efendim." Saur'goth liderinin sesi uğursuz ve derin, iki heceli kelime göğsümde titreşen katmanlar halinde iletiliyor.

"İlk dalgayı şimdi gönderin. Pozisyon almaları zaman alacaktır."

"Nasıl isterseniz, efendim." Diye bağılıyor ve dişlerinden kolyeler takan diğer iki savaşçı canavarın dikkatini çekiyor. Sanırım subayları. Onlara emirlerini verirken kendi dillerinde bir dizi homurtu ve hırıltı paylaşıyorlar.

"Bu ordunun amacı nedir?" Malachi'ye sordum.

Mal'Gar döndüğünde, "Bir ordunun amacı nedir?" diye belli belirsiz cevap verir. "İstediğim şeyi getirdin mi?"

Mal'Gar bir eldiven sallar ve kalabalık dağılır.

Malachi gülümser. "İyi iş çıkardın."

Savaşçılar ona ödülünü sunarken ve zavallı, dehşete düşmüş ruhlar dizlerinin üzerine çöküp merhamet için yalvarırken midem küçümsemeyle doluyor.

Bu konuda yardım ettim.

Soru bile sormadım.

Elijah, onun adına battığım derinlikler için beni affedecek mi?

Malachi beni yakından izliyor.

"Düşmanlarına karşı gerçekten zorlu bir ordu, aşkım." Yüz hatlarımda bir hayranlık ifadesi yaratmaya çalışıyorum.

"Ve şimdi onu eve getirelim." Taşa doğru eliyle işaret ediyor.

“W "Bunun işe yarama ihtimali nedir?" Gemimiz suları yarararak ilerlerken Zander soruyor, Mordain'in limanı büyüyor görüş alanımızda.

"Başka bir şeyin işe yarama ihtimalinden daha mı iyi?" İfadeden ziyade bir soru gibi geliyor. "Eğer Prime'ın bizi tehdit olarak görmesi için bir neden yoksa, o zaman bir saldırıya hazır olmayacaktır."

Gümüş maskem sayesinde kırışmış yüzümü, Agatha'nın yüzünü arıyor. Gözleri, ürkütücü Gölge kılığının ardında teşhis edebildiğim tek parçası. "Haklısın. Bu iyi bir plan. Senden şüphe ettiğim için özür dilerim."

Bu planı ilk önerdiğimde Zander yaşlı bir kâtip olduğuma kimseyi inandıramayacağımı düşünmüştü ama dönüşür dönüşmez Solange'dan kendisi, Jarek ve Abarrane için Gölge zırhı temin etmesini istedi.

"Bu sadece yarım bir plan." Mordain'e nasıl gireceğimizi bulduk. Yüz kâtibi dışarı çıkarma kısmı hâlâ biraz muğlak.

"Lucretia kapının çalışacağını söyledi, değil mi?"

"Dedi ki, 'Her şeyin Kraliçesi her zaman krallığına dönebilir,'" diye isteksizce itiraf ediyorum, çünkü Zander'e endişelenmesi için daha fazla neden vermek istemiyorum.

"Yılanın sözlerinde her zaman aldatmaya yer vardır," diyor Jarek uyumlu kostümünün arkasından.

Solange, "Acil sorunumuz kâtipleri dışarı çıkarmak değil, Başbakan'la başa çıkmak," diyor. "Benim hâlâ yarıktaydığımı ve caster'larla birlikte eve dönmeye hazırlandığımı sanıyor. Bu plan sadece benim burada olduğumu öğrenene kadar işe yarar."

Planımızı Ybaris'te kimseye açıklamamaya dikkat ettik ve zırhlarını feda eden Gölge'ye Islor'da kalmalarını emrettik. Tüm haberci büyücüler tecrit edildi. İkinci komutanı Mannix adında bir Gölge, Mordain'de neler olup bittiğini bilen tek kişi ve Solange, ona ihanet etmeden önce bir başağın üzerine düşeceğine dair bize güvence verdi.

Ejderha ile seyahat ettik ve Mordain'e ulaşabilecek alarmları yükseltmekten kaçınmak için Argon'un oldukça dışına indik. Atları tedarik ettikten sonra, Candra, Valk ve Xiaric'i bizden uzaktaki yarıktaydıkları devriye gezmeleri için geri göndererek yolun geri kalanını sürdürdük.

"O halde çok geç olana kadar öğrenmesine izin vermemeliyiz," diyor Jarek kesin bir ifadeyle.

"Hiçbir şey yapamazsınız. Eğer siz üçünüz kapılardan geçmeye çalışırsanız, kendinizi görünmez bir duvara çarparken bulacaksınız ve bunun acısız olacağından şüpheliyim. Romeria ve ben onlara karşı tek başımıza olacağız."

Zander'ın çenesi maskenin altında sıkılıyor olmalı. Beni tekrar "yasaklamaya" cüret etmedi, ama içinde dönen endişe

bir cesedi boğacak kadar güçlüdür.

"Bu Minerva'nın Yüzüğü neye benziyor?" Konuşmayı Solange'a ona ne kadar güvenmediğini gösterme ihtimalinden uzaklaştırarak soruyorum.

"Beklediğiniz gibi değil. Altından yapılmış ve bir avuç kâtip dışında çok az kişinin çözebildiği eski bir dille kazınmış basit bir bant."

"Mistiklerin çağından mı?" Gesine'nin kütüphanede geçirdiği zamana göre, burada büyücülerden önce elementleri kullananlar vardı.

Omuz silkiyor. "Kimin ilham verdiğini bilmiyorum, ama en hafif tabirle etkileyici değil. Ne olursa olsun, Başbakan'a ihtiyacı olan tüm gücü veriyor ve parmağını asla bırakmıyor."

"O zaman çok basit. Önce parmağını kesin." Abarrane uçuştan beri sessizdi. Ayakları yere değdiği anda, bir daha uçmadan önce ata bineceğini ilan etti. Cildinin şimdiye kadar daha sağlıklı, daha az yeşil tonuna döndüğünü hayal ediyorum.

"Gerçek bir Islorialı aptal gibi konuştun." Solange alay ediyor. "Eğer Prime'ın parmağını kesecek kadar yaklaşmayı başarırsak, o hileyi fark etmeden önce, bu tüm hizip ustalarının ve kalan büyücülerin bir saldırıya karşı savunmak için anında atağa geçmesini engellemeyecek ve elimizde başka bir savaş daha olacak. Bunu hızlı ama aynı zamanda akıllıca yapmalıyız. En iyi yol Prime ile yalnız görüşmektir."

Midem bulanıyor. Sanki o gün yapılacaklar listesindeki bir onay işaretiymiş gibi insanları öldürmekten bahsediyor. Gelecek mi

Buna ne dersin? Yoksa daha büyük bir iyilik için bu büyücülerini ikna edebilecek miyim?

Jarek alaycı bir ifadeyle, "Abarrane'in vücut parçalarını aceleyle çıkarmak gibi kötü bir alışkanlığı var," diyor. "Norcaster'lı Lord Isembert'e sorun."

"Bize hiçbir şey vermeyecekti," diye tersledi Abarrane, maskesindeki dar yarıktan hançerler fırlatarak.

"Şimdi, şimdi, çocuklar." Teknemiz dalgalara karşı sallanırken Zander küpeşteyi kavırıyor.

Ybaris ve Mordain arasındaki kanal, Wendeline'in bir zamanlar paylaştığı korkunç hikâye göz önüne alındığında beklediğimden daha dar. "Neilina gerçekten de mesaj olarak üç kayık dolusu ölü bebek mi gönderdi?"

"Limandan ayrıldıklarında hayattaydılar. Tekneleri yönlendirmek için rüzgâr pervanelerini kullandı ve onları günlerce orada bıraktı," diye doğruluyor Solange. "Zaten onlarca yıldır türümüzle bağlantımız kesilmişti. Rahatladıktan sonra Nyos'un duvarlarını yeniden yetişmiş rüzgâr pervaneleriyle doldurmak neredeyse yetmiş yılımızı aldı."

Yüzümü buruşturuyorum. "Ne canavar ama."

Solange'ın bakışları profilime saplanıyor. "Peki Mordain davanıza elementallerin yardımını reddetseydi kraliçe olarak ne kadar ileri giderdiniz? Mesela onlar olmadan kazanamayacağınız bir yarık savaşı için?"

İçinde bulunduğumuz durum ve Başbakan'ı öldürme planlarıyla kanalın karşısına geçmekte olduğumuz gerçeği göz önüne alındığında, bu adil bir soru. "Onur ve diplomasi ile başladım. Bebekleri öldürmeyeceğimden eminim."

"Unutmayın ki iki krallıktan iki onurlu kralımız vardı ve bakın diplomasi bizim için ne kadar iyi çalıştı," diyor Zander acımasızca.

"Hepsi Neilina'ydı, bu yüzden gitmesi gerekiyordu." Onu öldürmenin suçluluğunu henüz hissetmedim.

"Ve neden bu Prime da öyle olmalı," diye karşı çıkıyor. "Kendi çıkarı için Neilina'nın adına gerçekleri inkâr etti. Bir lider için uygun biri değil. Senin aklını ve kalbini biliyorum Romeria. Yapılması gerekenden kaçmanın yollarını arıyorsun. Ama kralken yaptığım hataları yapma. Kendilerini belli ettikleri anda tüm tehditleri ortadan kaldır. Güvenli bir şekilde yapabildiğiniz ilk anda onu öldürün."

Bunu ilk açıklamasından saatler sonra bile hazmedemiyorum. "Bu beni bir tiran yapmaz mı? Etrafta koşturup insanları öldürmek?"

"Hayır, bu sizi gerçekten neyin tehlikede olduğunu bilen bir kraliçe yapar. Malachi burada ve Aoife kim bilir nerede, krallıkların Mordain'in yardımına ihtiyacı var. Eğer bu Prime bunu sağlamayacaksa, sağlayacak birine yer aç. Güvenebileceğiniz birinin adını verin."

"Mordain'den güvendiğim tek kişi öldü."

"Elementaller Asal yapılamaz," diye araya giriyor Solange. "Mordain'in gücünü parçalanacak bir zihne bağlamak çok tehlikeli."

Geriye Agatha kalıyor ama ona Ulyse'de ihtiyacım var. "Neden Mordain'in kendi Başbakanını seçmesine izin vermiyorsun?" Öne çıkmanın yolu bu değil mi?

"Şimdi diplomasi yapmanın zamanı değil. Topraklarımıza yayılan canavarlar ve tahtta oturan bir kader var. Boşa harcadığımız her gün, halkımızın acı çektiği ve Malachi'nin daha fazla güce kavuştuğu bir gün daha demek." Zander'in ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

"Haksız değil," diyor Solange ve beni duraksatıyor.

İkinci'ye dönüyorum. "Prime olarak adlandırılısaydınız ne yapardınız?"

"Dürüstlük mü yoksa belirsiz vaatler mi istiyorsunuz?"

"Dürüstlükten başka hiçbir şeye zamanım yok." Kıyı hızla yaklaşıyor.

"Mordain'in Ybaris ile müttefik olarak çalışmaya istekli olduğunu söyleyebilirim ama artık ona hizmet etmiyoruz. Kraliçenin oyuncağı olarak kullanılmak üzere yakalanıp bir kuleye kapatılmaktansa elementallerimizi burada tutmakta ısrar ediyorum." Duraksıyor. "Ama eğer bana bu rolü isteyip istemediğimi soruyorsanız, cevabım hayır olmalı."

Bunu beklemiyordum. "Neden olmasın?"

"Benim odak noktam Gölgelemlerim, buranın siyaseti değil."

"Bazıları tam da bu yüzden senin lider seçilmen gerektiğini söylüyor," diye karşı çıkıyor Zander.

"Başbakan'a kararları konusunda baskı yapabilmek için İkinci olarak yer alıyorum. Konseydeki amacım bu. Kimsenin kıcını öpmekte usta değilim, bir kraliçenin bile."

"Fark etmediysen söyleyeyim, etrafımda kıcımı öpen kimse yok."

"Bunu talep edebilirsin." Zander'ın sözleri diğer tüm düşünceleri kesti.

"Ben mi? Hayır-"

"Neden olmasın? Sahip oldukları en güçlü büyücü sensin ve ölümlü bir büyücüyle aynı kaderi paylaşmayacaksın. Ve neyin tehlikede olduğunu herkesten daha iyi biliyorsun."

"Hayır." Bu tek kelimeyi bağırmadan söyleyebildiğim kadar güçlü bir şekilde söyledim. "Etrafta koşturmayacağım

insanları öldürmek ve taç toplamak. Bu beni bir tiran yapar. Ben Cengiz Han değilim."

Zander'in göğsü yükseliyor ve ben de kendimi tartışmaya hazırlıyorum. "Bunu söylemek bana ne kadar acı verse de, Allegra etkili Prime," diye araya giriyor Solange, beni çok rahatlatıyor. "Diğer İkinci mi?"

"Evet. Kâtiplere görevlerinde yardım eden kişi. Doğru olanla kendisine faydalı olan arasında ince bir çizgide yürüyor ama kalbi Mordain'le birlikte ve kehanete ve kâtiplerin amacına değer veriyor." Sessizce ekliyor, "Sanırım son birkaç gün, halkımızın onların değerini göz ardı etmekle ne kadar yanlış yaptığını kanıtladı."

"Ve sen ondan hoşlandın mı?" Agatha'nın sözlerini hatırlayarak temkinli bir şekilde soruyorum.

"Allegra gibi mi?" Solange kıkırdar. "O büyücüye katlanamıyorum. Çok fazla işbirlikçi. Yine de o duvarların içinde iyi olması için dua ediyorum. Lorel'in yerine uygun birini bulmalısın. Kâtiplere ihanet etmediği sürece, en iyi umudunuz o."

"Peki ya onlara ihanet ettiyse?" Zander sorar.

"O zaman sadece bir Başbakanı değil, bir İkinci'yi de değiştirmeniz gerekecek." Ses tonu merak edilecek pek bir şey bırakmıyor. Solange gerekirse İkinci'yi kendisi katledecektir.

Uzakta duran mücevherlerle süslü kaleye bakıyorum. Candra inmeden çok önce, öğleden sonra güneşinin altında parıldayan kuleler kolayca görülebiliyordu. Şimdi Argon'dan neden sık sık ve birçok kişi tarafından bahsedildiğine ilk elden şahit oldum.

Ne yazık ki, dört Gölge ve bir Usta Kâtip için Mordain'e giderken orada durmak için bir bahane yoktu.

Neilina ve planları hakkında ne gibi sırlar barındırdığını merak ediyorum. Zander sanki aklımı okuyormuş gibi, "Prime'ın icabına bakıldıktan sonra bir sonraki durağımız Argon," diyor.

Önümdeki devasa taş duvarı düşünürken sinirlerim midemin çukurunda sert bir top oluşturuyor. Bana büyük bir barajı hatırlatıyor, tek farkı pürüzsüz olması - kesinlikle taş ustaları tarafından inşa edilmiş. Onun ötesinde, kuleler akşam gökyüzüne doğru sivri tırnaklar gibi uzanıyor. Karanlık, gotik ve davetkâr değiller, Cirilea ya da Argon'un ihtişamına hiç benzemiyorlar. Belki de bu kasıtlıdır. Caydırıcıdır.

"Nyos bunların hepsi mi?" Rengarenk evler, sazdan çatılar ve bahçelerle dolu duvarın önündeki eğimli tepeye bakarak soruyorum.

"Evet. Duvarın ötesinde lonca ve okul var ama çoğunun duvarın dışında evleri var."

"Burada yaşayan herkes büyücü mü?"

"Bu doğru. Ybaris'ten gönderilen çocuklar burada yeni ailelerin yanına yerleştiriliyor. Yeterince büyüdüklerinde okula gidiyorlar ama Mordain'de kendilerini evlerinde hissetmelerinin her zaman önemli olduğunu düşündük. Birçoğu, kaderin dokunduğu bir çocukla hiçbir şey yapmak istemeyen ölümlü Ybarisli aileleri tarafından çabucak kovuluyor."

"Wendeline bana bundan bahsetti."

"Hayatlarını Ybaris'e hizmet ederek geçirenlerin çoğunun dönmeyi arzuladığı yer burası." Solange'ın ses tonunda acı var.

Siyahlar giymiş üç ölümcül figür taş bir kulübeden çıkar.

Yakınlıklarım içimde uğulduyor, serbest bırakılmak için yalvarıyor. O geceden beri içimde bir şeyler değişti.

Hudem'in ayı, görünüşte sonsuz bir gücün dalga dalga yayılması gibi. Bu enerji sarhoş edici.

Solange uyarıyor: "Unutma, sen gücü olmayan yaşlı bir kâtipsin. Gümüş gözlerini ortaya çıkardığın an, bu maskaralık sona erer."

Küçük bir çocuğun parmakları gibi bana uzanan dallara direniyorum, kucaklanmak için yalvarıyorum.

"Gölgeleri ben yönetirim ve onlar her şeyden önce benim emirlerimi dinlerler. Ama kimin ya da neyin dinlediğini asla bilemeyiz ve söz çabuk yayılır, bu yüzden konuşmayı ben yapacağım. Hepiniz sessiz olun," diye tıslıyor teknenin ön kısmı kayarken.

On iki yaşlarında birkaç genç çocuk ipleri yakalamak için çabalıyor.

Rıhtımın sonunda bizi bir Gölge karşılıyor ve başını eğerek selam veriyor. "Birlikte ayaktayız," diyor sesi kadınsı ve genç.

"Birlikte düşeriz," diye yanıtlıyor Solange. Belli ki bir tür kod.

"Efendi Gölge!" Vücudu sertleşiyor. "Bugün evde olacağınızı bilmiyorduk."

Solange yumuşak bir adımla tekneden dışarı sıçradı. "Planlar değişti ve Başbakan'ın talimatı üzerine acilen geri dönmem gerekiyordu." Çok yumuşak bir şekilde yalan söylüyor.

"Evet, partinize kapılara kadar eşlik etmemiz söylendi." Gölge'nin iri, kızıl-kahverengi gözleri eğilmeden önce bana kısa bir süre dokundu.

Abarrane ve Jarek, hangi Gölgelerin Solange'la birlikte döndüğü konusunda merak uyandırmamak için genç kıza sırtlarını dönerek iskeleye atlarlar.

Kendim için tasarladığım bej elbisenin eteklerini topluyorum -Gatha'yla tanıştığım da onun giysisi- ve onların ardından iskeleyle çıkıyorum.

Solange dalıyor ve ön kolumu tutuyor. "Size yardım etmeme izin verin Usta Kâtip" -sözlerini sıkarak vurguluyor- "sizin yaşınızdaki bir büyücü için bu tekneden çıkmak ne kadar zor."

"Evet, tabii ki. Teşekkür ederim." Agatha'nın duruşunu hatırladığım kadarıyla taklit ederek omuzlarımı kamburlaştırırken kendime küfrediyorum. "Prime kafamı kesmeye fırsat bulamadan denize düşmek istemem."

Solange'ın gözleri uyarırcasına parlıyor.

Doğru. Yanlış yöntem. "Ateşler nasıl gidiyor?" Birçok gafımdan dikkatimi dağıtmak için zayıf bir girişim.

"Yolu göster, Fatima." Solange ileriye işaret ediyor ve ardından takip etmeden önce bir, iki, üç vuruş bekliyor. "Alarm vermeye mi çalışıyorsun?" diye fısıldıyor.

"Sizi uyarmalıydım. Talimatlara uymak onun güçlü yanı değil," diye cevap veriyor Jarek arkamızdan.

Dudaklarımı büzüyorum - bundan sonra sessiz kalacağım da dair sessiz bir söz veriyorum.

Solange ağır bir iç çekişle bizi üç Gölge'nin beklediği yere doğru yönlendiriyor. "Bir eskort fazlasıyla yeterli olacaktır. Fatima, sen bize eşlik edeceksin. Siz ikiniz burada kalın." Sesini alçaltıyor. "Ve dönüşümü kimseye söylemeyin."

"Evet, Efendi Gölge," diye cıvıldıyorlar hep bir ağızdan.

Solange genç Gölge ile önde, Zander ve Jarek iki yanımda, Abarrane

Arka tarafa.

Bu Fatima sık sık Solange'a bakıyor ama arnavut kaldırımlı dik sokağı tırmanırken hiçbir şey söylemiyor. Evler küçük ve şirin, küçük kulübeler gibi, her birinin sazdan çatıları, etraflarını çevreleyen küçük çitleri, ot ve domates bahçeleri var. İçerisi akşam için parlak bir şekilde aydınlatılmış, pencerelerde yemek masalarında ya da ellerinde kitaplarla sandalyelerde oturan aileler görünüyor, görünüşe göre dünyanın kargaşasından habersizler.

"Söylemek istediğin nedir, Fatima?" Solange aniden sorar. Belli ki onu büyücü unvanını bırakacak kadar iyi tanıyor.

"Savaşta durumumuz nasıl?" diye kekeliyor. "Beklediğimden çok daha korkunç."

"Anlıyorum." Bir duraksama ve ardından, "Cevap verdiğiniz için teşekkür ederim Gölge Usta."

İlerideki büyük duvar yaklaşıyor, katı ve ürkütücü. Solange arkasına bakmadan, "Kâtibin yavaşlığı için kendimizi hızlandırmalıyız," diyor ve hızını yarıya indiriyor. "Nyos'ta hava nasıl?"

"Dour."

"İdamlar olduğunu duydum."

"Evet. Kâtipler. Sabah daha fazlası olacak. Kısa bir süre önce duyuruldu."

"Başbakan ne sebep gösteriyor?" Solange bu genç Gölge'den bilgi almaya çalışıyor ve kız da bunu paylaşmaktan mutluluk duyuyor.

"Kâtiplerin Mordain'e ihanet ettiklerini ve Islor ile güçlerini birleştirdiklerini söylüyorlar."

"Bunu kim söylüyor?"

"Başbakan'ın kendisi. Bunu kulenin tepesinden herkesin duyması için ilan etti. Bu doğru mu?" diye soruyor Solange, ama başını çevirip bana bakıyor.

Solange cevap vermeden önce, "Hayır, bu doğru değil," diye geveliyorum.

"Kraliçe Neilina ölmedi mi?" Fatima'nın sesinde umut var.

İçimi çektim. "Hayır, o kısım doğru. Ama kâtiplerin bununla hiçbir ilgisi yok." En azından doğrudan değil.

Solange, "Usta Kâtip, işlediği suçlar nedeniyle ağır bir şekilde yargılanmak üzere o l a n biri için oldukça konuşkan," diye uyarıyor.

Dudaklarımı kapatıyorum.

"Mordain'e ihanet eden tek büyücü Prime'ın kendisidir ve bu da Kraliçe Neilina'nın, Caster Ianca'ya kendi adına Aoife'ı çağırmasını emrettiğinde kendi ihanetini görmezden geldiği içindir," diye açıklıyor Solange, suçlamayı masaya yatırarak.

Fatima'nın nefesi kesilir. "Efendiler biliyor mu?" "Yakında göreceğiz, değil mi?"

"Başbakan, Ybaris tahtının çalındığını iddia ediyor."

"Ybaris'in varisi onu sahiplendiyse çalınmış olamaz."

"Yani Prenses Romeria hâlâ hayatta mı?" İşte Heyecandan çılgılık atmasına saniyeler kalmış bir çocuk gibi ses tonunda sınırsız bir umut var. Bu genç ve coşkulu kızın aynı zamanda ölümcül bir savaşçı olduğuna inanmakta zorlanıyorum.

"Kraliçe Romeria hayatta ve hâlâ tam bir baş belası." Solange bu sözlerle sırtıyor olmalı. "Başbakan başka ne iddia etti?"

"Yeni kraliçe Mordain'in çöküşü olacak." "Büyücüler buna inanıyor mu?"

"Konuşmamaları için bir sebep yok Gölge Usta. Konuşan Prime'ın ta kendisi." Tereddüt ediyor. "Bu doğru değil mi?"

Duraklama o kadar uzun sürüyor ki Solange'ın duruşundan şüphe etmeye başlıyorum. "Hayır, bu doğru değil. Aksine, Mordain'in geleceği yüzyıllardır olmadığı kadar parlak görünüyor. En azından mevcut koşullar altında olabileceği kadar parlak."

Duvardaki Gölgeler dizisine yaklaşırken memnun sırtışıma engel olamıyorum.

"İnfazın için geri dönüyorsun," diye hatırlatıyor Zander ve bir sonraki anda dudaklarımdan siliyor.

İçim çalkalanıyor.

Solange'ın tek söylediği "Gölgeler" oluyor ve liderlerinin geri döndüğünü fark ederek hep birlikte kasılıyorlar. Kenara çekilmeden önce dudaklarından "Gölge Usta "nın ortak bir yankısı dökülüyor.

Yarık köprünün iki yanındaki taş duvarlar gibi, bu duvardaki bloklar da hareket etmeye ve kaymaya başlıyor. Bir geçit açılırken bu etkileyici süreci hayretle izliyorum. Solange'ın neden davetiye olmadan girilemeyeceğini söylediğini şimdi anlayabiliyorum.

"Başbakan nerede?" diye soruyor.

"Lonca konseyi ile toplantı, Gölge Usta," diye cevap veriyor kalın sesli bir muhafız.

Lanetimi bastırıyorum. Hepsi bir arada. Başbakan'la yalnız görüşebilmeyi umuyordum.

"Pekâlâ. Usta Kâtip Agatha'yı ona götüreceğim. Siz üçünüz rıhtıma dönebilirsiniz." Solange emri omzunun üzerinden atar ve Gölgelerinin onu dinleyeceğini varsayarak ilerler.

Zander, Jarek ve Abarrane hep birlikte kapıya doğru ilerlerler.

Ve aynı hızla oldukları yerde dururlar, yumuşak homurtular çıkarırlar.

Sanırım Solange o koşuş hakkında da yalan söylemiyordu. "Usta Gölge, gitmeden önce bir şey söyleyeceğim," diye sesleniyor Zander.

Üçü de geri çekilirken dişlerini sıktı.

Solange dönüyor ve Fatima'ya hızlı bir emir vererek geri dönüyor, bizi daha gerilere, meraklı kulaklardan uzağa götürüyor. "Bana inanmadınız. Kendiniz görmeniz gerekiyordu, değil mi?" diye tıslıyor. "Nasıl hissettiniz?"

Jarek, sesini acı kaplarken, "Harika amına koyayım," diyor.

Başını iki yana sallar. "Sizi temin ederim, ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Güvenebileceğim birkaç Gölge var. Fatima çok yardımcı olacaktır. O benim en umut vaat edenlerimden biri."

"O yeni doğmuş tay mı? Romeria'nın korumasını ona emanet etmemi mi bekliyorsun?" Zander karşı çıkıyor, sesinde zehir var.

Solange, aralarında birkaç santim mesafe kalana kadar öne doğru adım attı. "Hedeflerimde dürüst olduğuma ve Malachi'den kurtulma umudumuz varsa bu kraliçeye ihtiyacımız olduğunu çok iyi bildiğime güvenmenizi bekliyorum."

"Kavga etmeyi bırakın yoksa daha kapıdan geçmeden her şeyi mahvedeceksiniz," diye fısıldıyorum.

Zander geri adım atıyor, omuzları çöküyor. "Prime'ı unutun. Kâtipleri taştan geçirin."

Aceleyle söylediği sözler karşısında kaşlarımı çatıyorum. "Ama dedin ki-"

"Ne dediğimi biliyorum ama bu, tüm loncayla tek başına yüzleşmeden önceydi. Çoğunlukla yalnız," diye düzeltiyor. "Kâtipler senin önceliğın. Onlar bu cezayı hak etmiyor. Bu Prime ile başa çıkmak için başka bir yol bulacağız." Ela gözleri benimkilerle buluşuyor ve bu gözlerde daha önceki sözleri için sessiz bir özür görüyorum. Ama aynı zamanda

şüphesini de görüyorum. O

Bunun doğru plan olmadığını biliyor ama beni kaybetme korkusunun ötesine geçemiyor.

"Hâlâ sürpriz yapma şansımız varken gitmeliyiz." Solange başını öne eğdi. "İş biter bitmez sizinle rıhtımda buluşacağım."

"Ve seni en kısa zamanda Argon'da bulacağım," diye söz veriyorum.

"Çabuk ol. Peki ya Solange? Siz içerideyken, biz burada loncaların sevdikleriyle birlikteyiz. Eğer sevdiklerimin başına bir şey gelirse, onun hissettiği diploması dürtüsünü ben hissetmeyeceğim."

Çok da ince olmayan bir tehdit. "Anlaşıldı."

Sırtımı kapıdaki Gölgelere vermek için dönüyorum, böylece benim-Agatha'nın-ifadesini korumak zorunda kalmıyorum. "İyi olacağım," diye onu rahatlatıyorum. "Kendimi nasıl koruyacağımı biliyorum."

"Eğer orada bir şey olursa, seni oradan çıkaramam." Sesinden umutsuzluk akıyor. "İş o noktaya gelirse, sahip olduğun her şeyi kullan. Tereddüt etme. Sana güvenen çok fazla insan var."

"Yapmayacağım." Keşke onu tutabilsem, ona dokunabilsem. Hatta yüzünü tekrar görebilmeyi. "Gitmeden önce bir öpücük?" Agatha'nın kırışık dudaklarımı büzüyorum.

Gözlerinde bir mizah pırıltısı beliriyor. "Sanırım bu birkaç alarmı harekete geçirirdi."

Homurdanmamı bastırıyorum. "Muhtemelen."

Sesini alçaltarak bir adım ilerliyor. "Bana döneceğine söz ver."

"Aldatma benim iyi olduğum şey, unuttun mu?" Endişemi gizlemek için göz kırparak Solange'a tekrar katılıyorum.

Birlikte geçitten geçip Casters Loncası'na giriyoruz.

I sivri bir kaya topuğuma saplanırken dişlerimi gıcırdatıyorum. O lanet olası denizciler bir zahmet Beni soyduktan sonra. Bırakın bir adadaki taşlık bir yarımada'yı saatlerce dolaşmak için botlara ihtiyaç duymayı, siren istilasına uğramış sulara dalarak hayatta kalmamı bile beklemiyorlardı. Ama Kaptan Aron'u bir daha görürsem, kılıcım ile çıplak ayak parmaklarını keserek bu iyiliğe karşılık vermekten zevk duyacağım.

"Otuz iki," diye fısıldıyor Annika.

"Neyi sayıyorsun? O hançerle beni sırtımdan bıçaklamayı düşündüğün zamanları mı?" Şaka yapıyorum.

"Gemiler," diye tersliyor. "Seni bıçaklamak için duyduğum dürtü bunun en az üç katı."

"Ve yine de en mükemmel fırsatı yakalamışken beni öldürmedin."

"Daha fazlası olacak. Buna inancım var."

Onu kıskırtma dürtüsüne karşı dilimi ısırıyorum. Annika'nın öfkesi, sikine bir fahişenin eli değmiş genç bir adamdan daha hızlı patlıyor. Ama ben aptal değilim.

Beni tercih ettiği için olduğunu düşünüyorum. Başka bir yaşam belirtisi olana kadar, onun tek yoldaşı benim.

"Bundan hiç şüphem yok." Omzumun üzerinden bir bakış atarak ona en iyi kendini beğenmiş sırıtışımı sunuyorum. Gözlerinin kızgınlıkla parlamasına bakılırsa, etkili olduğunu söyleyebilirim.

Kaderler, Azo'dem'de sürüklenen bir kadın nasıl bu kadar iyi görünebilir? Annika'nın saçları kurumuş ve sırtından aşağı dökülen dolgun bukleler haline gelmiş. Onları birden fazla kez okşama isteği duydum - göründükleri kadar yumuşak olup olmadıklarını test etmek için. Elbisesi lime lime olmuş ama yine de kadınsı kıvrımlarını okşuyor.

"Ne?" diye tersliyor.

Ve kendimi kaptırdığım anlık aptallık sisi dağılıyor.

Geri döndüm. "Bir şey yok." Bugün ruh hali özellikle kötü. İçinde bulunduğumuz vahim durumdan mı, ikiz kardeşinin ölmüş olma ihtimalinden mi, yoksa kan ihtiyacını gidermek için can atıyor olmasından mı, karar veremiyorum. Eğer bu kaderin terk ettiği topraklarda yaşayan tek canlılar gerçekten ikimizsek, günler geçtikçe durum daha da kötüleşecek. Sonunda, acısına son vermek için benden beslenmeye karar verebilir.

Tekrar konuşmaya başlamadan önce birkaç dakika sessizlik oldu. "Yanılmıyorsam, bu bir sıradağ." Parmağımla ufka bir çizgi çekiyorum. "Ya da bulutlar."

"Bu günler sürebilir."

"En azından mesafeyi aşmak için ayakkabıların var."

"Mücevherlerimi çalıp aptal gibi çizmelerinin içine doldurmasaydın sen de çalardın," diye azarlıyor ama nefesindeki düzensizliğin ipucunu yakalıyorum.

Alnında boncuk boncuk terler vardı. Saatlerdir zorlu bir arazide yürüyoruz ve ben uzun yürüyüşlere alışkın olsam da Prenses Annika kesinlikle değil.

"Durmak ister misiniz?"

"Ne için?"

Dinlenmeye ihtiyacı olduğunu kabul edene kadar bayılacak ve sonra onun inatçı kıcını taşımak zorunda kalacağım. Egomu bir kenara iterek içtenlikle soruyorum: "Ayaklarımı dinlendirebilmem için burada biraz durmamızın sakıncası var mı?" Her birinin üzerinde en az bir düzine kesik olmalı.

"Madem ihtiyacın var... tamam." Ama acı tonunu yumuşak bir rahatlama iç çekişi takip ediyor.

Başımı sallayarak, bizi bir gemi gövdesinin güneşten koruduğu pürüzsüz bir kaya çıkıntısına doğru yönlendiriyorum. Yakınlarda yarı çürümüş bir tahta sandık duruyor. Üzerine tünüyorum, bir anlık soluklanmayla inliyorum.

Küçük yeşil bir kuş kanat çırparak geçiyor. Yakınlarda kaya ve sudan daha fazlası olduğuna dair iyi bir işaret.

"Burası bir mezarlık gibi." Annika yosun kaplı gemiyi incelerken kollarını ortasına doluyor. "Sence bunların hepsi Ybaris ve Islor'dan mı?"

"Başka nereden geleceklerini bilmiyorum. Skatranlı ve Seacadorlu denizciler bizim türümüzle yelken açmak için fazla akıllılar." "Görünüşe göre Aron gibi kaptanlar da öyle." diye ekliyorum sessizce.

Tereddüt ediyor. "Bizi denize atmalarından birkaç dakika önce büyük bir şeyin gemiye doğru geldiğini gördüm. Sudan çıkan en az on tane yüzgeci vardı. Belki de deniz canavarı hikâyesi o kadar da abartılı değildi."

"Bunlara bir deniz canavarı çarpmış olsaydı, buraya vurmaz, batarlardı." Alternatifleri değerlendiriyorum. "Bahse girerim denizciler sirenlerin şarkısıyla ölüme atladılar ve sonra okyanusun akıntısı boş gemileri buraya taşıdı, burada kayalıklarda parçalandılar." Eğer durum buysa, bu ticaret gemisinin içinde hâlâ işe yarar bir şeyler olabilir. Kim bilir ne kadar zamandır burada, deniz suyunun içinde bekliyordur.

Yine de merakım beni yeniyor. Yüzümü buruşturarak ayağa kalkıyorum ve serin sığ suda bir yol seçiyorum. Yaralı ayaklarım için bir nimet.

"Şimdi nereye gidiyorsun?" Annika haykırıyor. "İçeri."

"Oraya giremezsin!"

"Neden? Güvenliğim için mi endişeleniyorsun?"

"Hayır." Alay ediyor. "Ama bu tamamen aptallık. Bir tabutun içine de tırmanabilirsin."

Ona gülümsüyorum, bir kayanın üzerine tünemiş, muhteşem görünüyor. "Korkma, geri döneceğim ve düğünümüz planlandığı gibi ilerleyecek." O dikenli bir karşılık vermeden geminin ahşap iskeletinin yanından geçip gidiyorum. Eminim dişlerini gıcırdatıyordur.

İçerisi karanlık, hava nemli, topraksı bir aromayla olgunlaşmış. Tahmin ettiğim gibi, ahşap kasalar su altında kalmış ve çoktan çürümüş. Eğer bu tüccarlar işe yarar bir şey taşıyorlarsa, muhtemelen artık değerli hiçbir şey yoktur.

Arkamdan su sıçrama sesleri geliyor. "İşe yarar bir şey var mı?" Annika'nın sesi kavernöz boşlukta yankılanıyor.

Buraya girmeye cesaret etmesine şaşkınlığımı bastırıyorum. "Hayır, ayrıca keşfetmek için yeterli ışık da yok."

"Belki senin için." Son birkaç küçük güneş ışığında altın sarısı saçlarından başka bir şey seçemeyinceye kadar suya giriyor.

Ve sonra onu bile göremeyeceğim kadar derine indi.

"Bir şey bulabildin mi?" Gözlerimi kısarak zifiri karanlığa doğru ilerliyorum.

"Henüz değil," diye mırıldanıyor sinirlenmiş gibi. Bir an sonra bir çığlık atıyor. Bunu şiddetli bir su sıçraması izliyor.

"Annika?"

"Ben iyiyim. Bu aptal tahta parçasına takıldım. Şimdi senin sayende yine sıırıslıkla oldum!" Kan donduran çığlığı beni karanlığa doğru körlemesine koşturdu.

"Annika!" Tyree'nin kükremesi geminin boş gövdesinde yankılanıyor ve arkamda şiddetli su sıçramaları duyuluyor.

"Ben iyiyim," diye sesleniyorum ağa takılmış cesede bakarken, kalbim küt küt atıyor. "Sadece irkildim. Bir ceset beklemiyordum."

Yavaşlıyor. "Ne tür bir vücut?"

"Ölü bir tane," diye karşılık veriyorum, Tyree'nin bana doğru körlemesine sendelemesini izliyorum. "Sağına doğru iki adım at yoksa
-"

Benim takıldığım tahta parçasına takıldı ve baldır derinliğindeki suya y u v a r l a n d ı .

"-düşüş."

Yüzünü buruşturarak ayağa kalkar ve tehlikenin etrafından dolanır. Sırılıklam ıslanmış, tuniği ve pantolonu kaslı vücudunun her sert kıvrımına yapışmış.

Keşke bu kadar zampara olmasaydı.

"Neredesin sen?" Gözleri karanlığı arıyor.

"Bu tarafa. Benim türümün çok daha üstün olduğunu biliyordum, ama Ybarisan görüşün gerçekten o kadar eksik mi?"

Sesime doğru yönelirken sırtıyor. "Sen böyle tatlı şeyler söylemeye devam et, ben de seni hemen bulayım."

O görmese de gözlerimi deviriyorum. "Ağın içinde, suyun dışında asılı iki küçük tahta sandık var. Sağlam görünüyorlar."

"Ben de bunu umuyordum." Bana yaklaşıyor, eli kalçamı sıyrana kadar havada geziniyor. Yine de benden birkaç santim uzakta durana kadar yaklaşıyor.

O kadar yakın ki, karanlığı ararken gözlerindeki gümüş parçacıklarını seçebiliyorum ve neroli kokusu duyularımla alay ediyor.

Çok yakın. Bir adım geri çekiliyorum.

"Peki ya ceset?" diye sorar, umursamaz bir tavırla.

"Görünüşe göre bir asker. Ama öleli çok olmuş. Artık bir iskeletten başka bir şey değil. Solunda."

Parmakları ağı yakalayana kadar elini sallıyor. "Buradan ona ulaşabilir misin?"

"Ona ulaşmak mı? Ona dokunmuyorum."

Bıkkınlıkla iç geçirir. "Peki. Sen bana yol göster, ben de göstereyim." Avuç içi yukarı bakacak şekilde bir elini önüne uzatır.

Ona bakıyorum. Tyree'yi defettiğim zamanlar dışında, şimdiye kadar onunla herhangi bir temastan mutlulukla kaçınmıştım. "Ondan ne istiyorsun ki?"

"Botları, eğer giyiyorsa."

"Öyle." İnce deri gibi görünüyorlar. Yüzümü buruşturuyorum. "Bir cesedin kıyafetlerini mi giyeceksin?"

"Başka seçeneğiniz olmasaydı bunu yapmaz mıydınız?"

Cevabımı ısıriyorum. Atticus her zaman kendi iyiliğim için fazla gösterişçi olduğumu söylediler. Ayrıca, Tyree'nin nasıl olduğunu gördüm

dışarıda topallıyor. Kayalar çoraplı ayaklarını cezalandırıyor olmalı.

Ağır bir iniltiyle bileğini tutup büyükçe bir delikten geçiriyorum. "Sanırım bu seni taşımaktan daha iyi."

Derin kıkırdaması kulağımın içinde kıvrılıyor. "Denemeni görmek hoşuma giderdi."

Bu hareketin bizi tekrar ne kadar yakınlaştırdığını ya da parmak uçlarımın altında hissettiğim güçlü nabızı görmezden geliyorum. "İşte." Ondan uzaklaşıyorum.

"Çok korkunç değildi, değil mi?" Elini iskeletin çizmesinin uzunluğundan aşağı kaydırarak topuğunu buluyor. "Eğer yeterince büyüdüyse, bu çıkmalı..." Çekiştirirken kelimeleri sürükleniyor.

Ağıdaki kasalardan biri ani bir sarsıntıyla yerinden oynuyor ve uğursuz bir çatırtı tepemizdeki havayı dolduruyor.

Ben daha bir uyarıda bulunamadan Tyree ağdan kurtulup bana doğru hamle yapıyor ve beni kollarının arasına almak için başımı eğiyor. Çarpışmaya hazırlanırken vücudundaki her kas geriliyor.

Çürümüş bir kiriş aşağı düşer ve büyük bir gürültüyle suya iner.

Sessizlik yine etrafımızı sarıyor. "İyi misin?" diye soruyor bir süre sonra.

Yüzümü göğsüne bastırdım. "Ben iyiyim. Beni göremeyeceğini sanmıştım." Sadece ne kadar çabuk hareket ettiğine değil, beni korumak için bunu ne kadar çabuk yaptığına da şaşırdım.

"Yapamam. Ama öyle görünüyor ki, zifiri karanlıkta bile senin farkındayım." Tutuşunu gevşetiyor ama

Avucuyla başımın arkasını kavrayarak beni serbest bıraktı. Normalde ses tonuna sinen mizah artık yok.

Bu benim için çok yakın. Avuçlarımla onu itiyorum. Ağ kirişe sabitlenmiş olmalı çünkü uçları kolaylıkla toplanabilmesi için açıkta duruyor.

"Cesediniz yağmalanmak için serbest. İyi eğlenceler." Suyun içinden gün ışığına doğru ilerliyorum, aniden havaya ihtiyacım oluyor.

Tyree, "ÇEKTIĞİMİZ ZORLUĞA KESİNLİKLE DEĞDİ" diyor

Bir taştan diğerine zıplarken yenilenmiş bir enerjiyle. Onu bu kadar heyecanlandıran deri çizmeleri mi yoksa kalçasındaki körelmiş merth kılıcı mı? Yükün içinde dolaştığı fileyi kaldırdı ve hırsızlık için ortaya koydu. Sandıklar hayal kırıklığı yarattı - bayat baharat ve ekşimiş şarap sandıkları

-Ama Tyree kılıflı silahı iskeletin kalçasından kaydırırken heyecanlanmıştı. Sert kemikleri botlardan çıkarmak daha zordu ama başardı ve çocuksu bir sırtışla botları giydi.

"Kendi adına konuş. Benim için değerli hiçbir şey yoktu ve yine deniz suyuyla sırlıslam oldum." Takip etmeye çalışırken boynumdan boncuk boncuk ter damlıyor, arazi artık sabit bir eğim.

"Neredeyse kurumuşsun. Ve sanırım benim yürüyebilme ve bizi karşılaştığımız tehlikelerden koruyabilme yeteneğim sana büyük fayda sağlıyor."

"Beni kurtarmana ihtiyacım yok."

"Orada beni kandırabilirdin." Sesi kendini beğenmiş ve alaycı.

Kızgınlığım artıyor. "Bu botlar sana nasıl oldu? Çünkü o askerin ayakları çok küçüktü."

Tyree'nin kafası şamatalı kahkahalarıyla uçuyor. "Ayak parmakları parçalanmıştı! Yapma Annika, senin bundan daha zeki olduğunu sanıyordum." Tyree omzunun üzerinden sırtımayı ihmal etmiyor. "Sakın bana sana çok fazla kredi verdiğimi söyleme."

Bir taş toplayacak kadar duraklıyorum, yumruğumu taşın etrafına kapatıyorum, taşı kafasına fırlatma dürtüsü beni ele geçiriyor.

Tyree sırtın tepesinde durur, elleri kalçalarında. "İşte. Sana ne demiştim? Yeterince uzağa gidersek kayadan daha fazlası olacağını biliyordum."

Onun duruşuna uyup geniş yeşillik alana baktığımda nefes nefese kalıyorum. Sarkan yapraklı ağaçlar, geniş yapraklı yemyeşil bir ormanın üzerinde yükseliyor. Çok ötede bir dağ silsilesinin karanlık hatları görülüyor.

Bu lanetli topraklara geldiğimden beri ilk kez, yakınlığının canlandığını hissederken kalbim heyecanla çarpıyor. "Daha önce böyle bir şey gördün mü?"

Tyree başını sallar. "Yine de bana Seacadore'u konu alan kitaplarda gördüğüm illüstrasyonları hatırlatıyor."

"Okuyor musun?"

"Ara sıra."

"Bir yandan da rejim cinayeti planlıyor. Etkileyici."

Esprimi duymazdan geliyor. "Gel, orada yenilebilir bir şeyler yetişiyor olmalı. Belki senin için masum bir ölümlü bulabiliriz, böylece ekşi ruh halin düzelir."

Yan bakışını hissediyorum ama gözleriyle buluşmuyorum. "Evet, gidelim."

Avucumu boynuma vurarak bu kötü uçan, ısırın böceklerden birini daha eziyorum. Bu ormanda hava ılık ve yapışkan bir hal almış, cildimi bir parlaklıkla kaplıyor, bu da onların hoşuna gidiyor gibi görünüyor çünkü en çok terlediğim yerde toplanıyorlar.

"Almaya çok istekli ama asla vermiyor." Tyree bakar. "Bir zamanlar böyle birini tanıyordum. İlişkımız uzun sürmedi."

"Gizli yolculuğun sırasında aşık olduğun Isloralı ölümsüz müydü?"

Bu bir önseziydi, ama Tyree'nin tek kelime etmeden devam etmeden önce birkaç saniye durması bana bir akor yakaladığımı söylüyor.

Muzaffer bir edayla sırtıyorum. "Adı neydi?" Hâlâ cevap vermiyor.

"Tanrım, seni böyle susturacağımı bilseydim, saatler önce ondan bahsederdim." Uzun bir sessizlik anından sonra, içimdeki hınzır bir parça dayanamıyor. Yakınlığımla uzanıp bir sarmaşığı kavriyorum ve ayak bileklerine doluyorum.

Tyree tökezler ve ormanın zeminine düşer.

İçimden kopan kahkaha beklediğimden daha yüksekti.

Ayağa kalkarken tozunu alıyor ve bana doğru dönüyor.

"Islorian prensesi oyun oynamak istiyor, değil mi?"

Gözlerindeki hınzır parıltı, etrafımdaki orman canlanmadan, sarmaşıklar ve dallar uzuvlarıma dolanmadan önceki tek uyarı. Bir çılgınlıkla sürüklendim

Bir ağaca yaslanana kadar geri geri gidiyorum, kollarım iki yanımda uzanıyor. Kendimi kurtarmak için yakınlığıma uzanıyorum ama bağlar gevşemiyor. Yeterince güçlü değilim.

"Aminadav'a mı bağlısın?" Şok olmuş bir şekilde fısıldadım. Ve o çok güçlü. Romeria'nın Aoife'a olan yakınlığı taş su fiskiyelerini patlatacak kadar güçlü olduğu için bundan şüphelenmeliydim. "Ama ben senin Aoife'a bir yakınlığın olduğunu sanıyordum.

..." Kelimelerim soluyor. Bir cevabım yok.

"Yakınlığım hakkında duymuş olabileceğin her şey kesinlikle yalandı." Tyree bir santim ötemde durana kadar bana doğru ilerliyor, nefesi yanağımda geziniyor. "Görünüşe göre artık o kadar da eğlenceli değil."

"Beni derhal serbest bırakın," diye talep ediyorum.

"Ah, bilmiyorum." Alaycı bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Müstakbel gelinimi bağlanmış görmek hoşuma gidiyor."

Kısıtlamalarımınla boğuşuyorum ve onlar da karşılık olarak neredeyse acı verecek kadar sıkılaşıyorlar. "Bu hiç komik değil, Tyree."

Yüz ifadesi ciddileşiyor. "Madem sordun, adı Jada'ydı. Kıyaslanamayacak kadar güzel, çekici ve ikna ediciydi ve her türlü tatlı vaadi fısıldadı. Sonunda tek derdi Ybarisan kanımın tadına bakmak oldu." Sesi sert, ama bakışlarında başka bir şeyin en küçük titreşimini yakalıyorum. Acıya benzeyen bir şey.

Ama bu olamaz çünkü bu Tyree'nin bir kalbi olduğu anlamına gelir.

Benimkini sertleştirdim. "Ve sen de bir aptal gibi onun yalanlarına inandın."

Çenesi sıkıştı. Başka bir akor vurdu. "Herhangi bir erkek kendini aynı derecede aptal bulurdu."

"Darbeyi yumuşatmak için egonuza ne söylemeniz gerekiyorsa." "Ve sen farklı olacağını mı söylüyorsun?"

Odak noktası

Dudaklarıma tırmanmadan önce elbisemin derin V'sinden aşağı doğru süzülüyor. "Kanım zehirle dolu olmasaydı, tadına bakmak için her türlü tatlı yalanı söylemeyecek miydin?"

"Yapmazdım." Çünkü artık ona ihtiyacım yok. Hâlâ kokusunu alabilsem bile - ikinci bir uzun çekişle peşine düşmekten kendimi alamadığım hoş bir koku gibi. Ama bunu itiraf etme isteğimi geri çekiyorum. Açıklanamaz bir sırrı saklamayı seviyorum. "Beni iğrendirenlerden beslenmem."

"Yaptığım şey bu mu Annika? Gerçekten mi? Senden iğreniyor muyum?" Yaklaşıyor, uzanıp buklelerimden biriyle oynuyor. "Düşündüğümde de yumuşakmış," diye fısıldıyor, parmaklarının ucunda dolaştırarak.

"Saçıma dokunmayı mı hayal ettin?" Alaycı bir ton deniyorum ama bunun yerine titrek çıkıyor.

Nabzımı hızlandıran ateşli bir bakışla bana bakarken uzun, siyah kirpikleri dalgalanıyor. "Seninle ilgili pek çok şey hayal ettim."

İçimde kıpırdanan bu istenmeyen tepkiye karşı yutkunuyorum. Tyree'den nefret ediyorum. O bir Ybarisan, bir katil, bir adam kaçırıcı. Ondan her zerremle nefret ediyorum-

Ağaçlardan bir hışırtı geliyor ve Tyree'nin dikkati benden uzaklaşıyor. Toprak lekeli giysiler içindeki on yaşlarında bir çocuk, bir dalın altından, bir okun hedefine takılmış ve bunun farkında olan bir dişi geyik gibi gözlerini dikmiş bize bakıyor.

"Merhaba," diyor Tyree sakince, ona doğru bir adım atarak. "Bize nerede olduğumuzu söyleyebilir misiniz?"

Çocuk bir telaşla dönüp kaçıyor ve Tyree'nin lanetini kazanıyor.

Peşinden koşmaya başladı.

"Hey!" diye bağıyorum.

"Ne?" Arkasına bakıyor ve sanki beni bir ağaca bağladığını hatırlamış gibi tekrar küfrediyor. Sarmaşıklar yere düşüyor.

Çocuğun peşinden gider. "Çabuk ol, yoksa kaçacak!"

Sık ormanın içinden geçiyoruz, ne kadar sık eğilirsek eğilelim yassı yapraklar yüzümüze çarpıyor. Sonunda Tyree kolumu tuttu ve durdu. "O sadece bir çocuk. Bizi nasıl atlattı?"

"Kısa mı?" Ağaçları tarıyorum, hareket arıyorum, nefesim kesiliyor.

"O da gitmiş olamaz-"

Dallar solumuza doğru kırılıyor.

Ben Tyree'nin peşinden sesin geldiği yöne doğru ilerliyoruz, ta ki sık yaprakların kesildiği bir açıklığa çıkana kadar. Çocuk ortada duruyor, göğsü kabarıyor.

"O ölümlü," diye fısıldıyorum. Kalp atışlarını buradan duyabiliyorum.

"Kaçmasına şaşmamalı. Senden çok korkuyor."

"Sanki aramızdaki farkı biliyor," diye çıkışıyorum. Aptal.

Tyree teslimiyet işareti olarak ellerini kaldırır. "Size zarar vermeyeceğiz. Sadece konuşmak istiyoruz."

Çocuk bir sıçrayışla havalanmadan önce tanımadığım bir dilde bir şeyler bağıyor.

Tyree inliyor ve biz tekrar kovalamaya başlıyoruz.

Tellere takılan o mu yoksa ben miyim bilemiyorum ama birden bir ağa dolandık ve havada asılı kaldık.

I Solange beni duvarların içine götürürken yakınlıklarımla silahlanmamak için cesaretimin her zerresini kullanmam gerekiyor

Nyos'un Casters Loncası'ndan.

İleride beliren kuleler heybetli ve düşmanca görünse de, bu seviyede manzara, dolambaçlı taş yollar, alçak çitlerden oluşan bakımlı araziler ve büyüleyici bir ışık yayan parlayan fenerlerle çok daha davetkârdır.

Solange ve Fatima beni bir ana caddeye götürürken sessizler ve aralarındaki birçok binaya ve sokağa göz atıyorum, daha sonra güvenmem gerekirse diye zihinsel bir harita çıkarıyorum.

Sokak geniş bir meydana açılıyor. Gözlerim hemen en az on beş metre boyunda bronz bir erkek heykeline takılıyor. "Kim bu?" diye soruyorum.

Solange bana uyarıcı bir bakış fırlatıyor. "Usta Kâtip'in hafızası mı zayıflıyor? Caster Yason'ı nasıl hatırlamazsın?"

Bu isim bir şeyler çağrıştırıyor. "Ah, evet... gururlu boğa." Wendeline bir keresinde bana Nyos'un çocuk doğurma girişiminde yüzlerce çocuğu damgalayan erkek elementalden bahsetmişti.

Mordain'in nadir güçleri itlaf etmek yerine ödüllendirdiği zamanlarda anahtar büyücü.

Fatima bana saygı duyuyor. Gerçekte kim olduğumu bilseydi, liderine bu kadar sadık olur muydu?

En uçta, her birinde kirişlere bağlanmış bir kişinin kömürleşmiş kalıntılarının bulunduğu dört yanmış odun yığınının durduğu ekran dikkatimi bu düşüncelerden çabucak uzaklaştırıyor. Taze odunlar bir sonraki tur için yakınlarda bekliyor.

"Kimdi onlar?" Solange talep ediyor.

Fatima tanımadığım isimleri listeliyor. En azından hiçbirisi Zaleria ya da Allegra değil. Ama bu göğsümdeki sıkıntıyı hafifletmiyor. Bu kâtipler bunu hak etmemiştir. "Diğerleri nerede tutuluyor?"

"Zindanlarda, Üstat Kâtip Agatha," diye cevap veriyor Fatima ve sesinde bir aşinalık seziyorum. "Caster Zaleria hariç. Sanırım Prime'ın çalışma odasında sorgulanıyor."

"Peki ya ikincisi?" Solange sorar.

Fatima omuz silkiyor. "Lonca ile sanırım?" "Varsayımlar seni çoğu zaman yoldan çıkarır." "Evet, Efendi Gölge." Başını öne eğdi.

Solange önce ateşlere, sonra da yukarıda yükselen kulelere bakarken maskesinin arkasından yumuşak bir huff sesi geliyor. "Bence Usta Kâtip loncayla buluşmadan önce zindanda biraz zaman geçirse iyi olur. Belki de kâtip arkadaşlarının korkusunu görmek dilinin çözülmesine yardımcı olur. Şimdi ona eşlik edeceğiz." Dirseğimden tutup beni karanlık bir girişe doğru birkaç adım götürüyor. Solange'ın ne yaptığını biliyorum - Zander'in onu zindana götürmek için verdiği yeni emirlere uyuyor.

Başbakan'ın sorunuyla uğraşmak yerine kâtipleri kovdu.

Ama bu muhtemelen benim tek şansım olacak.

Zander'ın korkusunun hareketlerimi belirlemesine izin veremem.

Ayaklarımı kilitliyorum. "Aslında Başbakan ile şimdi görüşmeyi tercih ederim."

Solange oyalanıyor. "Tüm loncayla birlikte mi? Emin misiniz, Usta Kâtip?" Beni uyarmaya çalışıyor.

"Evet. Şu işi bitirelim de daha önemli konulara geçelim."

Yerin üstündeki korkuluktan bir koridora doğru geçerken esinti yüzümü ürpertiyor. Yol boyunca rüzgârdan etkilenmeyen sayısız fener yanıyor.

"Gölgeler'e katılmadan önce Usta Kâtip Agatha'nın öğrencisiydin, değil mi Fatima?" Solange diyor ki.

"Evet, öyleydim."

"Başbakan'ın kendisinin ve diğer yazar arkadaşlarının taraf olduğunu iddia ettiği şey sizi şaşırttı mı?"

Fatima bana gizlice bir bakış attı. "Dürüst olmak gerekirse şaşırdım. Üstat Kâtip Agatha her zaman sabırlı ve adildi ve bana çok şey öğretti. En sevdiğim öğretmenimdi."

"Henüz ölmedim. Yakında, muhtemelen." Agatha'nın da böyle bir şey söyleyeceğini hayal ediyorum.

Fatima'nın gözleri kırışır. "Hayır, Usta Kâtip. Kesinlikle değilsiniz."

Solange etrafına üstünkörü bir bakış atıyor ama yine de sesini alçaltıyor. "Efendi'yle olan kendi deneyimleriniz göz önüne alındığında

Kâtip, Başbakan'ın doğru olduğunu iddia ettiği şeylere inanıyor musun?" Bocalıyor. "Daha önce dedin ki-"

"Söylediklerimi unut. İçgüdülerin ne diyor?"

Kulaklarım Fatima'nın sert yutkunmasını yakalıyor. "Kabul ederim inanmamak için hiçbir sebep yok."

"Güzel. Umarım yakında bunun nedenini ilk elden görürsün." Bir virajı dönüyoruz ve sonraki sözleri hızlı ve kesik kesik geliyor. "Usta Kâtip Agatha'ya içeride eşlik edeceksin." "Ben mi?" Fatima ciyaktarken ben "Ne?" diye haykırıyorum. Solange ilk fırsatta beni terk ediyor. alır mı?

Bana bir bakış attı. "Evet, Fatima. Sen. Onu buraya kimin getirdiğini sorarsan, cevabım Gölge Dain olur. Hâlâ yarıktayım. Bu çok önemli. Anladın mı?"

Göz kırpıyor. "Evet, Efendi Gölge."

"Ve Usta Kâtip'i teslim ettiğinizde, ayrılmak isteyin ama ayrılmayın. Bir köşe bul ve orada kal. Dikkatleri onun üzerinde olacak, senin değil. Ne yaparsan yap, sakın ayrılma."

"Ama... evet, Gölge Usta."

"Ya Fatima? Caster Agatha o odada kendisiyle ilgili ne açıklarsa açıklasın, Mordain'in iyiliği için çalıştığını bilin." Solange dikkatini bana çevirdi. "İçeri girmenin bir yolunu bulacağım."

"Nasıl?"

"Çabuk ol, gevşek dudakların bu planı otuz saniye içinde bozacak. Şimdi gidin." Bununla birlikte, dar bir koridordan ayrılıyor ve biz bir sonraki virajdan devam ediyoruz.

İleride, iki Gölge büyük kapıların dışında nöbet tutuyor. Fatima'nın nefes alış verişti titriyor. Gergin.

"Merak etme. Kazığa bağlayıp yakmak istedikleri kişi sen değilsin." Solange bu kızın beni koruyacağını nasıl düşünüyor, gerçekten bilmek isterdim.

Derin bir nefes alarak iki muhafıza yaklaştı. "Başbakan'ın emrettiği gibi Usta Kâtip Agatha'yı teslim etmek için buradayım." Zar zor duyuluyor.

Bu benim için iyiye işaret değil.

Ama artık çok geç. Gardiyanlar tek kelime etmeden çift kapıyı açıp beni içeri aldılar.

Birdenbire uzun sütunlar ve bir masanın etrafındaki lonca büyücülerinden oluşan bir odada duruyorum, her birinin yüzünde Agatha'nın ölmeyi hak ettiğine inandıklarını belirten bir ifade var. Eminim hepsi bu maskenin altında saklanan anahtar büyücüyü öldürmeye daha da istekli olacaktır.

İkisi hariç tüm koltuklar dolu. Tahmin etmem gerekirse, Solange ve Agatha'nınki. Hangisi Allegra?

Masanın başındaki büyücü ayakta duruyor, gözleri bana kilitlenmiş. Bu odadaki kimseyi tanımıyorum ama daha ağzını açmadan Lorel olduğunu anlıyorum.

"Gölge, bu ihanetin başındaki diğerlerini çağır," diye bağılıyor Başbakan.

Bir duraksama oluyor -zavallı kız Gölge Efendisi ve Prime'dan gelen çelişkili emirler arasında bocalıyor- ve sonra zayıf bir "Evet, Prime."

Ağır kapılar Fatima'nın arkasından kapanırken dayanamayıp karanlık köşeleri kontrol ediyorum ama Solange ortalıkta görünmüyor.

Tamamen yalnızım.

Bu emrin yerine getirilmesiyle birlikte Başbakan sert bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Caster Agatha, Ybaris boyunca seyahatiniz

hızlıydı."

Yakınlıklarım beni çağırıyor, tutunmam için yalvarıyor ama ben bu dürtüyle savaşıyorum. Solange haklıydı. Prime'ı şimdi indirirsem, muhtemelen bu suçlayıcı yüzler masasının etrafında dolaşmaya devam etmek ve her birini katletmek zorunda kalacağım.

Agatha'nın yaptığını hatırladığım gibi başımı sertçe eğiyorum. "İstediğin kadar hızlı, Prime. Görünüşe göre Gölgeleriniz yaşlı kemiklerimin rahatlığı konusunda pek de endişeli değilmiş."

"Mordain'den ayrılırken de o yaşlı kemikler için pek endişelenmiyordun. Önemli bir talebim hakkında bilgi almak için Usta Kâtip'i çalışma odama çağırdığımda ve Caster Zaleria geldiğinde yaşadığım şaşkınlığı bir düşünün."

"Sorumluluğu ona bıraktım. Yerine geçmeye fazlasıyla uygun."

"Efendileri ben atıyorum!" Sesi tizliğin sınırında. Masanın en ucundaki boş koltuğu işaret ediyor. "Gördüğünüz gibi yeni bir Usta Kâtip atamadım. Islor ve Prenses Romeria adına krallığımıza ihanet etme planlarınızda elleri kirli olanların kökünü kazımak oldukça zorlu bir görev oldu."

"Kraliçe Romeria'yı kastetmiyor musunuz?"

"Öne çık Agatha," diye haykırıyor. "İhanet ettiğin herkesle aydınlıkta yüzleş."

Masanın etrafında rahatça dolaşıyorum. Kimin kim olduğunu anlayabilmek için herkesin eşkalini sormalıyım. Ama hepsiyle birlikte yüzleşmemem gerekiyordu.

"Şu ana kadar yaptığım değişiklikleri nasıl buldunuz?" Başbakan yanındaki sırık gibi, sert yüzlü adama bir el sallıyor. "Yeni İkincim."

"Allegra'nın yerini almışsın."

"Sanki loncaya ihanet ettikten sonra pozisyonunu koruyacakmış gibi!" Başbakan alay ediyor. "Hâlâ çözmeye çalıştığımız bu büyük komplo ağındaki rolü nedeniyle cezalandırılacak."

Sanırım bu, Lorel'in İkinci'nin tüm bu olaylara ne kadar dahil olduğunu bildiği sorusunu yanıtlıyor.

"Caster Gaian, Ana Haberci olarak Barra'nın yerini aldı." İlgi karşısında sandalyesinde kıvranan cılız bir erkeğe elini sallıyor.

İki büyücüye güvenemem çünkü Lorel'in güvendiği ortada. "Yani? Seksen yıllık hayatından sonra, mirasın sona erecek

Büyük bir aldatmaca hikâyesiyle, iki diyar şimdi Nulling canavarlarının saldırısı altında çünkü beslediğiniz ve koruduğunuz önemli bir büyücü perileri serbest bıraktı. Kendin için ne söyleyeceksin Agatha?"

"Ben de sana aynısını sormalıyım. Yirmi beş yıl önce Kraliçe Neilina, Islor'a karşı bir silah yaratmak için Ianca'ya Aoife'yi çağırmasını emretti. Sakın bana Islor'a karşı
."

"Hiçbir fikrim yoktu!"

"O zaman sen bir aptalsın ve berbat bir lidere." Gözlerinde öfke patladı.

Bir sonraki anda, jilet gibi keskin bir şeyin parçaları vücuduma saplanıyor. En az iki düzine küçük buz hançeri önümde yere düşerken acıdan iki büklüm oluyorum. Onlarla birlikte kanım da sıçradı. Bileğinin bir hareketi bile olmadan bana saldırdı.

Yakınlıklarım canlı bir tel gibi titreşip onları serbest bırakmam için bana yalvarırken burnumdan nefes alıyorum. Şimdi kafamı kaldırırsam, kendimi ele veririm. Ayrıca onu yakabilirim.

"Söylesene, Caster Wendeline'ı o elemental bebeği kaçırmaya ve Islor'a gitmeye nasıl ikna ettin?"

Gözlerimi yerden ayırmıyorum. "Onu hiçbir şeye ikna etmeme gerek yoktu. Caster Wendeline, masum bir çocuğu öldüremeyeceği için Margrethe ile kendi özgür iradesiyle ayrıldı. Onu kendi çocuğu gibi büyüttü."

"O masum çocuk, Caster Gesine'nin emriyle Prenses Romeria'yı bir anahtar büyücü olarak hayata döndürmek için Malachi'yi çağırdı."

Sonunda yukarı bakmaya cesaret edebildim. Prime'ın gözlerinde memnuniyet parlıyor, sanki o parçayı ortaya çıkardığı için kendisiyle gurur duyuyor.

Bunu Zaleria'dan çıkarmak için ne yapmış olmalı?

"Prenses bir sahtekâr, Malachi'nin bir bitkisi, Islor'a hizmet ederken bize savaş getiriyor."

"Bu bir yalan ve sen de bunu biliyorsun," diye dişlerimi sıkıyorum. "'Birçoğunun Kızı ve Herkesin Kraliçesi olarak yeniden dirildiğinde, ancak o zaman halklar arasında barış için umut olabilirdi.'" Gesine'nin Cirilea'dan kaçarken bir çadırda toplanırken ilk söylediği sözleri tekrarlıyorum.

Prime'ın gözleri parlıyor. "Evet, Caster Zaleria çılgın kahinlerin saçmalıklarını icra etmenin bir şekilde onun kurtuluşunu kanıtlayacağı konusunda kararlı görünüyordu."

"Gerçekleşen kehaneti mi kastediyorsun?"

Başbakan kendi hikayesini gerçeklerden uzak bir şekilde anlatıyor.

Ustalara bakıyorum. Hepsi umutsuz vaka olamaz. "Desteklediğiniz lider bu mu?" Yeni İkinci'ye odaklanarak, "Kraliçe Neilina'nın kendi kocasını öldürdüğü günden beri her şeyi görmezden gelen ve görünmez bir Islorian suikastçısını suçlayan biri mi?" diye soruyorum.

Barro'nun ifadesi taş gibi. Önceki Habercilerin Efendisi kesinlikle biliyor... biliyor ama hakikat yerine rütbesini yükseltmenin peşinde.

Kalan altı Usta'dan ikisi bakışlarını kaçırıyor, ama dördü beni yakından izliyor; biri, küçük, ince saçlı bir kadın, yoğun bir merakla. Bir şekilde kılık değiştirdiğimi görebiliyor mu? "Başbakan sana Romeria'nın açtığı gizli peri şehrinden bahsetti mi? Çünkü o, herhangi birinin cevabına işkence etmeden günler önce bunu biliyordu."

"Bu bir yalan!"

"Kraliçe Neilina'nın kuyruksokumu onu gördü. Başbakan A'ya geldi-" Bocalıyorum, neredeyse kimliğim açığa çıkacak-"bana, kahinlerin bunu önceden haber verip vermediğini sordu-"

"Ve sen bana yalan söyledin!" Prime'ın tiz çılgılığı odayı dolduruyor. "Bana bu görüntünün ne olabileceği hakkında hiçbir fikrin olmadığını söylemiştin!"

Dudaklarıma yayılan kendini beğenmiş gülümsemeye engel olamıyorum. "Yani kahinlerin gördüklerinde doğruluk payı olduğuna inandığını itiraf ediyorsun."

Gözleri kısılıyor, kendini ele verdiğini fark ediyor. "O zaman bildiklerini bana anlatmış olsaydın, Ekselanslarını uyarabilirdim. Kızının artık onun olmadığını bilirdi ve o köprüde kendini korurdu. Senin ve entrikaların yüzünden Ybarisan kraliçesi öldü."

"Kraliçe Neilina öldü çünkü bir savaş başlattı. Ayrıca sen kehanete hiç inanmadın. O zaman bile umurunda değildi. Bu gerçeikle ne yapardın?"

"Ben olsam-"

"Reddetti." Sesim yükseliyor, sinirlerim gevşiyor. "Sana Ybaris'in varisinin de artık bir anahtar büyücü olduğunu, Islor'un sürgündeki kralıyla ittifak kurduğunu -ki krallığını onu korumak için kaybetmişti- ve kaderin ve Kraliçe Neilina'nın topraklarımıza verdiği zararı onarmak umuduyla kendi kâtiplerimiz tarafından yönlendirildiğini söyleseydim, tek derdi Prime kalmak olan bir Prime olarak ne yapardın?"

Burun delikleri açıldı.

"Kraliçe Neilina hak ettiğini buldu." "Umurunda olmasının tek nedeni, yeni kraliçenin bu olaydaki rolün nedeniyle o yüzüğü almana izin vermeyecek olması." diye eklerken bir başka buz hançerine hazırlıklı oluyorum.

Başbakan'ın eli yumruk haline gelir. "Prenses aylar önce öldü. Ybaris'in varisi Prens Tyree'dir," diyor tıslayarak.

"Peki şu anda nerede?" Muhtemelen ölü ve o da bunu biliyor.

"Bunun bir önemi yok. Mordain kimseyi tanımayacak başka."

"Gerçekten mi? Tüm konseyiniz aynı şekilde mi düşünüyor?" Yüzlerini inceliyorum ve çok sayıda ifade görüyorum.

"Mordain adına konuşuyorum!" Başbakan bağırıyor, suçlamalarımınla birlikte kontrolün tüm görüntüsü yok oldu.

O zaman kapılar açılır.

İki mahkûm yarı sürüklenerek, yarı taşınarak içeri sokulurken nefesim kesiliyor, kıyafetleri ter lekeleriyle kirlenmiş ama şaşırtıcı bir şekilde kan yok. Soldaki, Agatha'ninkine çok benzeyen sade kahverengi bir elbise giymiş, boş gözlerle bana bakıyor. Bu Zaleria olmalı.

Başbakan onlara ne yaptı da bu halde bıraktı?

Üçüncüsü, onlu yaşlarının sonlarında, esmer tenli genç bir adam, tek başına ve akli başında bir şekilde yürüyerek en son içeri alındı. Dehşet dolu, adaçayı yeşili gözler düşman yüzler konseyini tarıyor. Bana geldiklerinde, anında tanıma ve ardından şaşkınlık, suçluluk ve ihanetten kaynaklanan bir irkilme oluyor, değil mi?

"Büyücülerin faydalı bilgiler vermesi biraz zaman ve dikkatli bir sorgulama gerektirdi, ancak o zamandan beri çok işbirlikçi oldular." Başbakan'ın soğukkanlılığı geri geldi. "Keşfedilen en büyük sürpriz, sevgili çiçeği burnunda kâtibiniz Cahill oldu."

Şu isim. Ulysede'ye geri götürmem gereken çocuk bu, Agatha'nın çok sevdiği çocuk.

Prime, gümüş bir kolyeyi havada sallandırırken gözlerini kırıştırıyor. "Nyos'ta burnumuzun dibinde bir erkek element büyücüsü saklıyor."

Odanın her yerinden çığlık sesleri geliyordu. Belli ki bu iyi saklanmış bir sırdı.

Şokumu gizlemeye çalışıyorum. Agatha beni neden uyarmadı?

Başbakan çocuğa ters ters bakar. "Kendin için ne söyleyeceksin, Cahill?"

"Bilmiyordum, Prime..." diye kekeliyor. "Yemin ederim!"

En ufak bir hareket gözüme çarpıyor, uzak köşedeki bir sütunun arkasında siyah bir pelerin. Solange içeri girmenin yolunu bulmuş. Ve iyi zamanlama, çünkü içimden bir ses her şeyin patlamak üzere olduğunu söylüyor.

"Gördün mü? Caster Agatha ona söylememiş bile! Tüm aldatmacalarınızın iç yüzünü öğrenebilecek miyiz?" Başbakan, onları getiren Gölgele tarafından tutulan iki kambur bedenın etrafında adımlar atıyor. İkisi de nerede olduklarını ya da neler olduğunu bildiklerine dair herhangi bir ipucu göstermiyor. "Endişelenmeyin, güçleri burada onun işine yaramaz, onları nasıl kullanacağına dair bir fikri de yok. Onu bu ikisiyle birlikte idam edecektim ama yine de bir amaca hizmet edebilir. Sahtekâr kraliçeye karşı savaşmamız için bize bir silah verecek."

Ne demek istediğini hemen anladım. "Onu çiftleştireceksin." Caster Yason'a yaptıkları gibi zavallı adamı damızlık at olarak kullanacak.

"Ve sen değil miydin?" diye alay ederek karşılık veriyor. "Seninkinin fantastik kehanetlerini desteklememesi ihtimaline karşı ikinci bir anahtar sihirbazını saklamayı planlamıştın."

"Yapmadım," diye inkâr ediyorum, ama açıkçası kurnaz yaşlı yazarın Cahill'le ne yapmak istediği konusunda hiçbir fikrim yok. Belki de başından beri planladığı şey tam olarak buydu.

"Sen ve Gesine." Neredeyse onun adını tükürüyor. "Aptal masallarla daha çok ilgilenen bir elementalin tehlikeli olacağını bilmeliydim. Onu ele geçirene kadar bekle, ateşi kendim yakacağım-"

Havadan bir iplikçik yukarı sıçradı ve Prime'a çarparak benden çıktı. Geriye doğru uçarak bir sütuna çarpıyor ve yere yığılıp bayılıyor.

Ustalar bana - zar zor alev çıkarabilen gümüş gözlü bir kâtibe - saniyeler içinde önce şüpheye, sonra da tepkiye dönüşecek bir şokla bakıyorlar.

Sanırım bu maskaralık sona erdi. Kendimi dört afiniteyle silahlandırıyorum, bu büyücülere dua ettiğim bir hava

kabuğu oluşturuyorum

geçemez.

"Gölgeler, durun!" Solange bir sütunun arkasından beliriyor, maskesini ve pelerinini çıkarmış. Her nasılsa, daha da vahşi görünüyor.

Masanın etrafında nefes sesleri duyuluyor, herkes İkinci'nin görünmeden gizlendiğini fark edince irkiliyor.

O anı bizim yararımıza kullanıyor. "Gölge Fatima, onları güvene al ki akılsızca bir şey yapmasınlar."

Kızın gözleri parlak bir yeşil renkte parlıyor.

Ne yaptığını anlamaya çalışırken kaşlarımı çatıyorum. Efendilerin kıpırdamadıklarını fark etmem birkaç saniye alıyor. Sanki oldukları yerde donmuş gibiler.

"Nasıl..." diye sorduğumu duyuyorum, büyülenmiş bir halde.

"Zaman sınırlı. Akıllıca kullanın," diyor Solange sert bir şekilde. "Belki de dillerini kullanmalarına izin verin. Yeni İkinci'mizin boş boş oturup Başbakan'ın kendisini kraliçeden üstün ilan etmesine izin vermesinin mazeretinin ne olduğunu duymak isterim."

Fatima nasıl yaparsa yapsın, tutuşunu gevşetir. Homurtular, hırıltılar ve birkaç öfke haykırışı patlak verir.

Solange hepsini görmezden geliyor, sadece Barro'ya odaklanıyor. "Kendiniz için ne söyleyeceksiniz, Fısıltıların Efendisi? Kaç kez kapınıza gelen gerçekleri ve merakları görmezden geldiniz, bir gün tam da bu koltuğa oturmak umuduyla zamanınızı beklediniz? Kraliçe Neilina'nın çağrıldığını ilk kez ne zaman duydunuz?"

Suçlu ya da korkmuş olsa bile bunu belli etmiyor. "Bu ihanetin karşılığında ne elde etmeyi umuyorsun Gölge? Kendin için bir yüzük mü?"

Dramatik bir kahkahayla başı geriye düşüyor ama seste neşe yok. "Eğer istediğim bir yüzük olsaydı, onu çoktan elde etmiş olurum. Ve ben bir İkinciyim. Bana böyle hitap edeceksiniz."

"Sana sadece bir hain olarak hitap edeceğim-"

Solange'ın hançeri boğazına saplanınca sözleri bir gargara ile kesiliyor.

"Beni Mordain'e ihanet etmekle suçlamak isteyen başka biri var mı?"

Barro'nun gözlerindeki ışık sönerken masanın etrafındaki ustalar şaşkınlıkla bakakalır, vücudu hâlâ olduğu yerde donup kalmıştır.

Başbakan kıpırdanıyor, gözleri sürekli kırpışıyor. "Bunun anlamı nedir?" Yüzünü buruşturarak kendini ayağa kaldırmaya çalışıyor.

"Çok yükseğe çıktın Lorel ve bunun bedelini ödeyeceksin." Solange'ın eli kılıcına yerleşiyor. Bir başkasını ne kadar çabuk yere serebildiğini gördüm.

"Agatha, gözlerin... ne zamandan beri..." Başbakan sersemlemiş bir halde parmağındaki bandı bulmaya çalışırken dudakları duyulamayan kelimelerle kıpırıyor.

"Beni bağlamaya mı çalışıyorsun? Bağlayamazsın." Maskemi çıkarıyorum.

Prime'ın gözleri dehşetle açılır. "Fates, sensin."

Gümüş simgeyi kaldırıyorum. "Tam da kehanetin öngördüğü gibi geri dönen perilerin hediyesi sayesinde."

Soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çaballıyor. "Caster Agatha'ya ne yaptın?"

"Ulysed'e güvende, umurunda değil."

"Peki o zaman... ne istiyorsun? Neden buradasın?" Bakışları benden güçsüz Üstatların masasına doğru kayıyor,

Barro'yu oy alıyor. Gözleri parlıyor.

"Ne istediğimi biliyorsun. Eğer istediğim kâtipleri meydanda yakmak yerine bana vermiş olsaydınız, bu konuşmayı yapıyor olmazdık."

"Tamam. Kâtiplerinizi alın ve gidin." Elini umursamaz bir şekilde salladı. "Sizi durdurmayacağım."

Neredeyse gülecektim. Bu neredeyse komik. "Kâtipleri ve Mordain'in Prime'ı olarak adlandırdığım Allegra'yı da yanıma alacağım."

"O bir hain." Lorel çenesini dikleştirir. "Ve Ybaris artık Mordain'in iradesini belirleyemeyecek."

"Seninle hemfikir olduğumuz bir konu. Ama şu anda Mordain'in yardımına ihtiyacımız var ve bunu yapmak istemediğini kanıtladığın için seni değiştiriyorum."

Başbakan konseyine ters ters bakıyor. "Sahtekâr bir kraliçe Mordain'in kontrolünü ele geçiriyor ve kimsenin bu konuda söyleyecek bir şeyi yok mu?"

Odadaki sessizlik sağır edici.

"Bence bu çok şey anlatıyor, sence de öyle değil mi?" Gerçi bunun masada onlarla birlikte oturan cesetle daha çok ilgisi olabilir.

Solange, "Ben olsam bununla vakit kaybetmezdim, Majesteleri," diye uyarıyor ve bunun Fatima'nın Efendileri yerinde tutma becerisini hatırlattığını biliyorum - gözlerindeki parıltı azalıyor.

Eğer Zander burada olsaydı, kılıcı Prime'ın boynunu hedef alırdı. Ama her şeye rağmen hançere uzanacak gücü kendimde bulamıyorum. "Ya o yüzüğü çıkarırsın ya da biz onu vücudundan çıkarırız. Sen karar ver." Elimi avuç içim yukarı bakacak şekilde uzatıyorum.

Başbakan, İkinci'sine ters ters bakar. "Tarih seni Mordain'in çöküşü olarak adlandıracak."

"Bu çok komik, ben de Mordain'in çöküşü olacağımı sanıyordum," diye espri yapıyorum.

"Sadece kalem senin elindeyse Lorel. Ama her iki durumda da buna şahit olmak için burada olmayacaksın," diye alay ediyor Solange kılıcını çekerek. Kolu aşağı doğru sallanmaya hazırlanırken aniden dizlerinin üzerine düşüyor ve silahı taşa çarpıyor. Kan, küçük ter damlaları gibi teninde çiçek açıyor - önce birkaç tane, sonra birkaç tane daha ve sonra sayılamayacak kadar çok. Her ne yapıyorsa, Solange'ı öldürüyor.

Prime'ı yakınlıklarımın oluşun gümüş bir bobinle patlattım. Boaz için hissettiğim, onu ve çevresindeki her şeyi yakıp kül eden öfkeyle değil. Sadece kalbi durduğunda ve vücudu mide bulandırıcı bir gümbürtüyle çöktüğünde yüzündeki ifadeyi görmeye yetecek kadar. Solange'ın yattığı yere koştum.

"Yeterince uzun sürdü." Pantolonunu indirdi, yüzü sanki biri onu boyamış gibi kendi kanıyla kaplanmıştı.

"İyileşmeye ihtiyacın var."

"Sonra görüşürüz." Acıyla yüzünü buruşturarak kendini yerden kaldırdı. "Şu anda, sevgilin senin güvende olduğunu bilmek için sabırsızlanarak dışarıdaki her kulübeyi yakıp yıkmadan önce kâtipleri ve Allegra'yı buradan çıkarmalıyız." Solange hâlâ topallayan tekerlekleri tutan iki muhafıza başıyla işaret eder. "Onları limana götürün. Üç Gölge onları Argon'a, iyileşebilecekleri yere götürecektir." Ama karşısındakine bakarken yüzündeki endişe maskesi rahatsız edici.

"Efendi Gölge," diye sesleniyor Fatima. Ona bir bakışta gözlerinin tekrar sade yeşile döndüğü görülüyor.

Kendimi bir anda siper ediyorum ve loncaya doğru dönerek gümüş gözlerimi görmelerini sağlıyorum.

Ancak Efendiler oldukları yerde kalırlar ve saldırmak için acele etmezler.

"Gidin, şimdi!" Solange bağırır ve muhafızlar gider.

"Ekselansları," diye sesleniyor daha önce beni merakla izleyen ince saçlı büyücü. "Yaraları için özel bir iyileştirmeye ihtiyaçları olacak. İzin verirsiniz bunu sağlayabilirim."

"Teşekkür ederim, Usta Şifacı Brigitta." Solange'ın gözleri bana kayıyor ve neredeyse ayırt edilemeyecek bir şekilde başını sallıyor. Şifacı doğruyu söylüyor. "Argon'a kadar bana eşlik edeceksin. Ve eğer yanımızdaki üç Adalı amacınızın gerçek olmadığını anlarsa, omurganızı bedeninizden ayıracaklar."

Şifacının yüzü soluyor.

Solange'ın sözleri karşısında başımı sallama isteğimi bastırıyorum - bunu ancak Abarrane yapabilirdi - eğilip Prime'ın parmağındaki altın bandı nazıkçe çıkarıyorum. Minerva'nın Yüzüğü Agatha'nın önerdiği kadar dikkat çekici değil. Taş yok, parıltı yok, bu büyücü gücü adasındaki en değerli ödül olduğunu gösterecek hiçbir şey yok. Saklamak için cebime sokuyorum.

Solange'ın dikkati duvara yaslanmış, sinmiş Cahill'e kayar. Çenesi kararlılıkla sertleşir.

"Bizimle Ulysed'e geliyor." Önüne geçip bir bariyer oluştuyorum.

"Erkek elementaller tehlikelidir," diye uyarıyor.

"İki bin yıldır anahtarcılar için aynı şeyi söylüyorsunuz."

"Ve bakın ne oldu." Ama ağzının kenarı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Kanlı yüzüyle, uğursuz görünüyor.

Benden yüksek olmasına rağmen, Cahill bir şekilde küçülüyor.

"İnsanları belli bir şekilde doğdukları için öldürmüyoruz. Artık öldürmüyoruz. Bu değişmeli."

Bir süre durakladıktan sonra başını öne eğiyor. "Nasıl isterseniz, Majesteleri."

"Haydi, Cahill. Agatha seni bekliyor."

"Affedersiniz, Majesteleri?" Sesi alçak ama çekingen. "Üstat Kâtip'in bana verdiği kolyeye ihtiyacım olabileceğini düşünüyor musunuz?"

Sofie'nin o yüzükle benimkini benden ve diğer herkesten sakladığı gibi, onun elemental büyücü eğilimlerini saklamak için kullanmış olmalı.

"O sadece Nyos'a bağlı," diye onaylıyor dudakları kısık ve gözleri birbirine çok yakın olan bir başka büyücü. "Mordain'den ayrıldığında, yakınlıklarına erişebilecek."

"Doğru." Parmağım zinciri yakalayana kadar ceset soyan bir hırsız gibi Prime'ın etek cebini karıştırıyorum. Ona uzatıyorum.

"Teşekkür ederim, Majesteleri." Boynuna takmak için parmakları tokayı karıştırıyor. Çok zengin, masum gözleri var.

Buradan ayrıldığım an onu öldürebilirlerdi. "Hadi gidelim." Kapıda tereddüt ediyorum. "Umarım bir sonraki

Yollarımız kesiştiğinde beni bir müttefik olarak göreceksin." Barro'nun bedeni masaya yığılır, kanı tahıllara sızar. Solange haklıydı. Barro'yu terk edemezdik.

onu canlı. Onun türünü biliyorum. Yüzük olsun ya da olmasın, Başbakan rolünü üstlenirdi.

"Danışmanlarım tüm lonca konseyini öldürmemde ve bu savaşta yardımlarına güvenebileceğim büyücülerle yeni bir başlangıç yapmamda ısrar etti ama ben reddettim çünkü hepinizin doğru yolu bildiğinizi düşünüyorum. Beni bu kararımdan pişman etmeyin." Lonca kulesinden ayrılırken sözlerimin havada asılı kalmasına izin verdim.

Kulelerin altındaki DUNGEON'lar Cirilea'dakiler kadar kasvetli değil ama çok daha küçükler ve tıka basa dolular. "Onlardan çok var." Dehşete düşmüş yüzleri tarıyorum. Havada soğuk ter kokusu var.

"Ve Lorel her birini yakardı." Solange sesini yükselterek, "Ybaris'in yeni hükümdarı Kraliçe Romeria sizi özgür bırakmaya geldi," diye anons eder. Kapıları açması için muhafıza el sallıyor.

Kapılar açılırken temkinli kâtipler bana bakıyor, kimse hareket etmek için acele etmiyor.

"İsterseniz burada kalabilirsiniz ama güvenliğinizi garanti edemem. Benimle Ulysed'e gelerseniz, sıcak yataklarınız, yemeğiniz ve çalışmak için koca bir kütüphaneniz olacak. Usta Kâtibiniz orada sizi bekliyor."

Düşük bir mırıltı patlak verir.

En fazla on beş yaşlarında genç bir kız parlak mavi gözleriyle bana bakıyor.

"Su perisi kutsal taşının nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

"Duvardaki çizgileri mi kastediyorsunuz? Evet, Majesteleri." Sözlerini bir reveransla tamamlıyor. Gülümsüyorum. "Mükemmel. Beni ona götür."

"BU MU?" Solange alay ediyor.

"Evet, İkinci. Tabii benim bilmediğim başka bir kutsal kitap duvarı yoksa?" diye kekeledi genç kâtip, kaçamak gözlerini Solange'ın kanla kaplı yüzünden ayırmadan.

"Hayır, ben de bunu arıyordum." Ulyse'dekilere benziyor. "Gerçekten bunu hiç görmedin mi?"

"Lonca kulelerinin altında pusuya yatıp duvarlara bakmaktan daha iyi yapacak işlerim vardı." Solange alçak taş tavana yüzünü buruşturuyor, sanki her an üzerimize kapanıp bizi buraya hapsedebilirmiş gibi. "Şimdi yaptığım gibi." Acele etmemiz için pek de ince olmayan bir ipucu.

Derin bir nefes alarak, daha önce birçok kez yaptığım gibi parmak ucumu kıvrımlı çizgilerin üzerinde gezdiriyorum. Tanıdık ve hoş bir kahkaha kulaklarımda çınlarken rahatlayarak iç çekiyorum.

"Beklediğiniz gibi mi?" Solange soruyor.

"Evet." En azından öyle umuyorum. Emin olmanın tek bir yolu var ve bir kez geçersen bir daha geri dönemem.

Gesine tam da bu yerde ne kadar sık durup bu kıvrımları izliyordu?

Geçmiş merak ediyorum.

Gelecek için umutlanmak.

Her şey söylenip bittiğinde, birisi onu ölümsüzleştirmek için bir kitap yazacak. Bundan emin olacağım. "Buradaki her kâtibin bir başkasının elini tutmasını istiyorum," diyorum. "Bırakamazlar yoksa geride kalırlar."

Solange, "İşin bittiğini göreceğim ve sonra seninle Argon'da buluşacağım," diye söz veriyor.

"Emin misiniz?" Lonca, Birinci ve İkinci'nin ölümünden sonra sersemlemiş görünüyor ve isyan etmek için acele etmiyor, ancak Solange'ın bir zamanlar uyardığı gibi, bu duvarların içinde hala çok sayıda büyücü ve motif var.

"Şu anda Mordain'deki en yüksek rütbeli lonca lideriyim. Nyos'u bu durumda terk edemem. Ayrıca, güvende olduğunuzu söylemek için birinin Ekselansları ile rıhtımda buluşması gerekiyor ve bu kişi Fatima olamaz."

O haklı. En kötüsüne inanacaktır - loncanın beni ateşe bağlarken oraya genç bir Gölge gönderdiğine. Ayrıca benden izin istemiyor. "Zander'a söyle, kâtipler Ulysed'e sağ salım varır varmaz onu göreceğim."

"Ben olsam acele ederdim. Argon, Ybaris'in yeni kraliçesi hakkında haber almış olabilir ama muhafızlar o Gölge üniformalarının altında kimin olduğunu öğrenirlerse saldırmakta tereddüt etmezler."

"Doğru. Yardımların için teşekkürler Solange. Ve bana olan inancın için."

Tereddüt ediyor. "Konseye de söylediğiniz gibi, Majesteleri, umarım bana pişman olmam için bir sebep vermezsiniz."

It o iyi içine ve gece ne zaman benim kulaklar yakalamak Zindan hücrem dışındaki koridorda yumuşak fısıltılar. I

saray ziyaretimden döndüğümde hoş ama beklenmedik bir eklenti olan karyolamda kaskatı kesildim ve dikkatle çeliğin kına doğru kaymasını dinledim.

Kral Cheral ölümümü böyle mi teslim ediyor?

Son kez bir yatakta mışıl mışıl uyurken mi?

Hafif, kadınsı bir figür köşeyi dönüyor, elindeki fener beyaz geceliğinden yansıyarak hücremdeki anahtarı bulmaya çalışıyor. Satoria. Kralın karısı.

Gardiyanlar nerede ve buna neden izin veriyorlar?

İçeri girip feneri köşeye bırakmasını merak ve endişe karışımı bir duyguyla izliyorum.

"Eğer beni öldürmek için geldiyse, seni uyarmam gerektiğini hissediyorum, sürpriz yapma şansın kalmadı," diye mırıldanıyorum, sesim uykuyla yüklü.

"Ben bir suikastçı değilim, Atticus." Omuzlarına uzanıp oradaki tokaları çözerken ismim fısıltısında asılı kalıyor. Elbisesi yere yuvarlanıyor.

"Yine de bunun için beni öldürteceğin kesin." Hücreyi geçerken çıplak kıvrımlarını hayranlıkla seyrediyorum, keten saçları omuzlarına dökülmüş. Bu güzel vücut kral için otuz iki yavrudan kaçını taşımıştır? Doğum izleri arıyorum - gümüş çatlaklar, daha geniş kalçalar -Ama hiç bulamadım.

"Ya beni Majestelerinin gönderdiğini söylersem?" Karyolaya tırmanıyor, kaslı kalçalarıyla kalçalarımın üzerine oturuyor.

"Bir Kierish kralının karısının da bir keresinde babama aynı şeyi söylediğini ve bunun korkunç bir yalan olduğunun ortaya çıktığını söyleyebilirim." İyi oynadın, Cheral. Geçmişteki ihanetlerin etkili bir hatırlatıcısı.

Cevap olarak kalçalarını döndürüyor. Göğüslerinin kabarıklığı ve dik meme uçları fener ışığında belirginleşiyor, dokunulmak için yalvarıyor.

İnledim. Kadere şükürler olsun ki bu kıyafetleri saklamama izin verdiler. Hâlâ o hurdaların içinde olsaydım, başım büyük belada olurdu. Yine de böyle devam ederse omzumdaki ağrı ve Gracen'le ilgili düşüncelerim etkili birer koruma işlevi görmeyebilir.

Kendimi oturur pozisyona getirip birbirimizle göz hizasına getirirken acıdan yüzümü buruşturuyorum. Yasemin ve limon otunun o leziz karışımı şimdi soluk ve daha misk kokusunu maskelemek için hiçbir şey yapmıyor. Kral Cheral karısını buraya beni baştan çıkarmak için göndermiş olsa bile, o da gönüllü bir katılımcı.

Yüzünü avuçlarımın arasına alıyorum ve delirip delirmediğimi merak ederek ayırık dudaklarını inceliyorum. "Çok güzelsin, Satoria, ve ben kesinlikle reddettiğim için bir aptalım, ama yapmalıyım."

Bakışlarında okunamayan bir şey dans ediyor. "Kim o?"

Sırıttıyorum. "Seni geri çevirmemin tek nedeninin bu olduğunu mu sanıyorsun?"

Çıplak haline bakıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "Çıkarabildiğim tek mantıklı sebep bu." Kaşlarını kaldırıyor. "Tabii kocamı bana tercih etmiyorsan."

"Sizi temin ederim, durum böyle değil," diyorum kıkırdayarak, ellerim yanaklarından çıplak omuzlarına ve kollarına doğru kayıyor.

Gülümsemesi yumuşak. "O lord için kafasını kestiğin kadın mı? Ölümlü hizmetçi mi?"

Tereddüt ediyorum ama kendimi "Evet" derken buluyorum. "Adı ne?"

"Bu Kier'i ilgilendirmez."

"Majestelerinin casusu olarak burada olduğumu düşünüyorsunuz."

"Sanırım daha önce halkımın gözündeki konumum hakkında bilgi edinmek için uşaklık yaptın. Artık gerçekte kim olduğunu bildiğime göre, sanırım kocana beni öldürmesi için bir sebep vermek ve bu işi bitirmek için buradasın." Duraksıyorum. "Ya da hangi kralın kucağına ait olduğunu karıştırıyorsun."

"Artık bir kral değilsin. Ve sizi temin ederim, aradaki farkı anlayabiliyorum." Bu adamın damarlarında gergin bir enerji dolaşıyor. Adrenalin. "Bir ölümlüyle evlenmeyi düşünüyor musun?"

Gracen'le evlenmek... Kısa bir süre için böyle bir fanteziyle oynadım. Gerçeği öğrendiğinde benimle konuşur mu bilmiyorum. Eğer hala yaşıyorsa. Ama ona verebileceğim muhteşem hayat sona erdi. "Şu anda bir mahkumum. Şu anda sahip olduğum tek plan hayatta kalmak, ki sen buna meydan okumaya niyetli görünüyorsun."

Satoria alt dudağını ısıyor, belki de kararlılığımın zayıflamasını bekliyor.

Çıplak teninde tüyler diken diken oldu. Onu ısıtmak için avuçlarımla omuzlarını ve kollarını okşuyorum. "Geceleri burası serin oluyor. Gerçekten giyinmelisin."

Yüzüne ciddiyet çöküyor. "Peki ya bu son gecense?"

Ellerim durdu. "Bana ne anlatmaya çalışıyorsun, Satoria?"

"Majestelerinin sizi idam etmek için bahaneye ihtiyacı yok. Daha önce subaylarıyla konuştuğunu duydum. Yarın için planlar yaptı."

Sanırım buna şaşırmamalıyım. "Bu onun düşüncesizliği olurdu, ama eğer kararını verdiyse, yapabileceğim pek bir şey yok, değil mi?" Dışarı çıkmak için savaştım ya da denerken ölmek dışında.

Avucumu ustalıkla içeri doğru çekerek göğsünü kavıyor. "Yapabileceğin bir şey var." Eğilerek dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdiriyor. Yumuşak ve dolgunlar; sıcak etinin ve sivri meme ucunun avucumdaki hissi baştan çıkarıcı.

Gözlerimi her kapattığımda Gracen'in çilli yüzü ve yeşil gözleri zihnimde belirmeseydi, kocası kim olursa olsun muhtemelen karşı koyamazdım. "Haklısın. Sevdiklerimi onurlandırdığımı bilerek son nefesimi verebilirim." Bir kralın eşini aşağılamak istemediğim için Satoria'nın şakağına nazik bir öpücük konduruyorum. "İyi geceler, Majesteleri."

"İyi geceler, benim gaspçı kralım." Kucağımdan kayıyor ve hızla yeniden giyinerek hücreden çıkıyor ve gecenin içinde kayboluyor.

Tavandaki çatlakları inceliyor ve son duruşumu planlıyorum.

A Ulysedede'nin kütüphanesinde küçük bir kâtip sürüsü şaşkınlık içinde beni takip ediyor, tek ses onların ayak sesleri.

Sanırım bu beklenen bir şey. Bir dakika önce Nyos'un zindan hücrelerine tıkılmış, çoğunun bilmediği bir suç için kesin ölümü bekliyorlardı ve on beş dakika sonra özgürler ve uzun zamandır gizli bir diyarda, yeni bir kraliçe tarafından yönetilen bir kalenin koridorlarında dolaşıyorlar.

"Fates! Başardınız!" Agatha büyütecini bıraktı ve sandalyesinden kalktı. Yaklaşırlarken Zorya da ona katılır, savaşçı büyücü kalabalığını keskin gözlerle inceler, şüphesiz bir tehdit aramaktadır.

Eski Üstat Kâtiplerini gören kâtipler canlanır, ona doğru koşar ve birbirlerini soru yağmuruna tutarlar. Sesleri sessiz, ucsuz bucaksız alana yayılıyor ve ona hayat veriyor.

Hepsini izlerken gülümsüyorum. En azından başardık. Bugün bir şey.

Onları bir tehdit olarak görmeyen Zorya bana tekrar katıldı. "Komutanlar ve Ekselansları nerede?"

"Argon'a doğru yola çıktılar, ben de oraya gitmek üzereyim. Burada işler nasıldı?"

"Oredai tüm perileri ortadan kaldırdığına göre, kale duvarları içinde sessizlik hakim."

"En sevdiğimiz Cindrae nerede şimdi?" Ondan kaçmayı başardım ve bunun için rahatladım.

"Şehrin içinde bir yerde. Çeşitli gruplar birbirleriyle anlaşıyor. Cirilea'nın ölümlülerine şimdilik kalenin içinde kalmalarını söyledim. Tehlikede olduklarını sanmıyorum. Periler çoğunlukla onları görmezden geliyor, birbirleriyle didişmekle meşguller. Ama şehirde her geçen gün daha da az sayıda oluyorlar."

Bu da herkesi nereye gittiklerini merak etmeye itiyor.

Zorya'nın bakışları kalabalığın üzerinde geziniyor. "Bu, söz verdiğiniz otuz kâtipten çok daha fazlası."

"Kitapları bulmanıza yardım edecek daha fazla el mi?" Hepsine yetecek kadar yerimiz var.

"Bu mezarda yaşlılara bebek bakıcılığı yapmak zorunda kalan, savaşta sertleşmiş savaşçı için endişelendin. Ne kadar düşüncelisin," diye kestirip atıyor.

"Gesine'nin istediği buydu, biliyorsun. Buradaki kâtipler tüm bunları gözden geçirecek. Benden yardım istedi." Ben de reddettim.

Element büyücüsünden bahsedilmesi Zorya'nın yüzündeki sert ifadeyi sildi. "Artık Sylx'i yanına alabilirsin."

"Lucretia nerede bu arada?" Kaşlarımı çatarak onun sinsi formunu arıyorum. Beni ilk bulanın o olacağını düşünmüştüm.

"Muhtemelen devrilmesi halinde yaşlı cadıyı öldürecek başka bir kule inşa ediyordur." En az dört kitap derinliğinde ve on fit yüksekliğinde bir yığını işaret ediyor.

"Bunların hepsi kaderlerle mi ilgili?"

"Ona sormanız gerekir." Zorya çenesini Agatha'ya doğru uzatıyor. "Gerçi o hâlâ ilkinin üzerinde çalışıyor. Bu çok uzun sürecek."

"Metni okuyabilen otuz kâtiple değil."

Agatha dikkatimizi fark ediyor ve grubundan sıyrılarak bize katılıyor, eğiliyor. "Majesteleri, sizi görmek ne güzel. Zaleria ve Allegra'dan ne haber?"

Olanları hızlıca anlatmayı bitirdiğimde, Agatha'nın yüzünün tüm rengi kaybolmuştu.

"Corrin herkes için oda ve yemek ayarlıyor. Seni görmeleri ve güvende olduklarını bilmeleri için onları buraya getirmeyi düşündüm."

"Evet, oldukça çetin bir sınavdan geçtiler." Hâlâ suçluluk duygusu içinde ellerini sıkıyor. "Lorel'in neyin peşinde olduğumuzu öğrenirse bunu hoş karşılamayacağını biliyordum."

"Bir şeylerin peşinde olmaktan bahsetmişken..." Cahill'i gösteriyorum, yanında geveze bir Pan var. Yaklaşık aynı yaşta ama Pan cılızken Cahill uzun boylu ve geniş omuzlu. "Ne güzel bir kolye."

Agatha tepkisini kontrol edemedi gözleri büyür.

"Merak etme, yine takıyor." Bu gizli yakınlıklarını test etmek için yüzüğünü çıkarması ne kadar sürer? Kraliyet bahçesine bakan terasta dururken yüzüğümü ilk kez çıkardığım anı ve duyularımı ele geçiren garip, uğultulu enerjiyi hala hatırlıyorum.

"Sanırım öyle. Aksi takdirde şimdiye kadar derisi yüzülmüş olurdu. Başka kim bilebilir ki?"

"Lonca ve birkaç Gölge. Ve Cahill, şimdi." O ve ben, onun tahmin ettiğinden çok daha fazla birbirimize benziyoruz. İkimiz de neler yapabileceğimiz hakkında hiçbir fikre sahip değildik, yeteneklerimiz başkaları tarafından gizlenmişti.

"Lorel'in onu oracıkta öldürmemesine şaşırdım."

"Onu çiftleştirecekti."

Agatha'nın nefesi kesiliyor, genç adama bakarken yüzü tiksintiyle doluyor, şüphesiz hala kurtardığı küçük çocuğu görüyor. "Bir büyücünün kollarına geldiği günden beri onu sadece korumak istedim. Ama sanırım bu gerçek kutuya geri konulamaz."

"Ne kadar güçlü?"

Cevap vermekte tereddüt ediyor, gerçeği itiraf etmekten korkuyormuş gibi çenesini sıkıyor.

Bu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. "Burada güvende olacak ama o kolyeyi çıkarıp kendi kendine öğrenmeye karar vermeden önce onu eğitmelisin."

Sözlerimi elinin tersiyle itti. "Cahill tatlı ve masum bir çocuk. Ben ne dersem onu yapacaktır."

"Onu eğit Agatha. Bu hepimiz için daha iyi olur." Prime'ın yüzüğünü tutuyorum. "Argon'a gidip Allegra'ya bunu vermemeliyim."

"Allegra." Yavaşça başını sallarken kaşları çatılıyor. "Onu Solange tavsiye etti."

"Artık huzur içinde ölebilirim çünkü gerçekten her şeyi gördüm." Tüm kâtiplere bakıyor, bazıları koridorlarda ilerliyor, merakları onları daha iyi hale getiriyor. "Merak etmeyin. Siz o r a d a y k e n , biz de bu sorulara cevap arayacağız."

Burada." Başını öne eğiyor. "Bize iyi kalpli bir kraliçe bahşedildiği için minnettarım. Onları sağ salim bana geri getirdiğiniz için teşekkür ederim."

"İhtiyacımız olan cevapları bularak bana teşekkür edebilirsin."

ARGON'UN kraliyet kasası aynen bıraktığım gibi duruyor. Midemde gergin bir çarpıntıyla, çeşitli sandıkların ve kasaların etrafından dolanarak kaleye ve Zander'e açılan ağır demir kapıya odaklanıyorum.

"Bu güzel bir parça."

Şaşkınlıkla irkildim ve yakınlıklarımı kuşanarak etrafımda döndüm.

Lucretia altın ve elmastan katmanlı bir kolyeyle süslenmiş altın bir büstün yanında geziniyor, parmak uçları mücevherlerin üzerinde kayıyor.

"Buraya nasıl girdin?"

"Ekselanslarını solucan deliğinden takip ettim."

"Boş ver." Başımı salladım.

"Neden bu kadar güzel parçalar yaratıyorlar, sadece onları bir mahzende saklamak için mi?"

"The aynı Sebep sen Gizle kader' jetonlar. Çünkü onlar değerli. Neden buradasınız?"

Mücevherlere olan ilgisini bir kenara bırakır. "Efendime hizmet ediyorum."

"O kütüphanede yardım ederek bana hizmet ediyordun. Kâtiplerin sana ihtiyacı var."

"Değerli bulabilecekleri geniş bir kitap seçkisi teslim ettim. içinde. Orada o daha fazla daha yeterli için tutmak onlar

işgal edildi. Şimdi yeni efendime hizmet etmeliyim." Eğildi.
"Burada işe yararım."

"Nasıl?"

"Çeşitli şekillerde."

Derin bir iç çekiyorum. Lucretia'nın muğlaklığının katmanlarını soyacak vaktim yok. Ayrıca bu işbirlikçi Sylx'i Ulyse'de'nin kütüphanesine geri götürmekle de vakit kaybedemem. Zander ve diğerleri yakında limana ulaşır. Ayrıca, onu tanıyorsam, nasıl olsa ortadan kaybolacak ve beni Argon'a kadar takip edecektir. "Peki." Kapıya doğru ilerliyorum. "Ama bu şekilde kal."

"Benim tercihim bu."

"Ve artık ortadan kaybolmak yok." Uyarmak için parmağımı kaldırıyorum. "Ve Jarek'i kışkırtmayın."

"Yine de dostça şakalaşmamız hoşuma gidiyor." Özlemle gülümsüyor.

Buna dostça şakalaşma mı diyor? Onu gerçekten öldürmek istiyor. "Onun kafasından uzak dur. Ve rüyalarından." Benimle bir ilgisi olduğunu biliyorum.

Güzel yüzü şaşkınlıkla çatlıyor. "Ama bunlar en değerli danışmanınız için bir ödül. Ona en çok istediği ama sahip olamadığı şeyi veriyorum."

"İstediği şey... bu değil." İnkâr ederken tökezliyorum. Umarım Jarek'in istediği bu değildir ama içten içe, sözlerinde doğruluk payı olabileceğinden korkuyorum. Ne olursa olsun, onun için sadece mutluluk diliyorum. Zander'la yaşadığım kadar mutluluk. "Artık onun kafasını karıştırma yoksa seni de son efendilerin gibi mezarına geri gönderirim." Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum ama tehdidim istediğim etkiyi yaratmış görünüyor.

Ben Aminadav'ı kilide yönlendirip içeriden açarken Lucretia somurtuyor. Sarsıcı bir sesle açıldı.

Diğer taraftaki sırık gibi muhafız geriye sıçradı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Ekselansları!" diye bağırır. "Ama... nasıl-"

"Uzun hikâye. Mordain'den yaralı büyücülerle birlikte bir grup geliyor. Beni limana götür."

"Emredersiniz, Majesteleri." Hemen itaatkâr sert muhafız moduna geri dönüyor ve bizi dışarı çıkarıyor.

"KAÇ TANE VAR?" Gözlerimi kısarak karanlığa bakıyorum. "Söyleyemem."

"Bu zor, Majesteleri. Özellikle de gemide Gölgeler varken," diyor bana en yakın olan ve görünüşe göre yetkili olan muhafız. Birinin ona Yardley dediğini duydum. "Yine de hızlı hareket ediyor. Vin'nyla'nın lütfuyla sanırım."

Ceketimin içine girdim, gecenin serin rüzgârı saç örgülerimden kırbaçlar yaratıyordu. Tekneyle rıhtımda buluşmak için ısrar ettiğimde Yardley emir yağdırdı ve aniden yirmi beş muhafız benimle birlikte patikadan aşağı doğru yürüyordu, metal zırhlarının sesi ürkütücüydü.

Lucretia mırıldanıyor: "Ayakta duran on iki kişi ve battaniyeye sarılmış, yerde yatan iki kişi saydım, Majesteleri." Sıra dışı gözleri Argon'da ilerlerken muhafızların ve hizmetkârların sayısız dikkatli bakışına neden oldu ama sylx'in bu ilgiden hoşlandığına eminim. "Yedi Gölge ve beş kişi daha."

Biri Usta Şifacı olmalı. Diğerleri kim?

Fenerler teknenin kayacağı yeri işaretlerken, liman görevlileri tekneyi yerine bağlamak için halatlara koşuşturuyor.

"Burada kal!" Emrediyorum, sabırsızlığım galip geliyor. Koşmaya başlıyorum, ayaklarım gevşek çakıl taşlarını dağıtıyor.

Bir Gölge rıhtıma sığıyor ve ahşabın kayayla buluştuğu yerde bana çarpıyor. Maskesini çıkarıp beni öpmeden önce bile onun Zander olduğunu biliyordum.

"O bekleyiş çok acı vericiydi. Zihnimde bir düzine korkunç senaryo canlandı" diye fısıldıyor.

Abarrane, "Ekselanslarını kanalda boğup acısına son vermeye hazırdım," diye doğruluyor.

Onu görmezden geliyor, kollarını bana doluyor. "Kapıda söylediğim tek bir kelimeyi bile dinlemedin."

"Dinledim. Sadece seninle aynı fikirde değildim." Gülümsedim. "Haklıydın. Sadece kâtiplerin değil, tüm Mordain'in bizimle müttefik olmasına ihtiyacımız vardı. Bu bizim tek şansımızdı, ben de kullandım."

Alnını benimkine bastırmak için eğiliyor. "Olanları duyduk. Sen iyi misin?"

Ellerime daha fazla kan bulaşması sorun olur mu? "Lorel Solange'ı öldürecekti. Başka seçeneğim yoktu." Ama bin yıl geçse de bir gün bir canı bu kadar kolay alabileceğimi düşünemezdim. New York'ta geride bıraktığım o kişi çok uzaklarda kaldı. İstesem bile ona asla geri dönemezdim.

Jarek maskesini çıkarmış bir halde kolaylıkla teknedен atlar. "Tüm bu cadıları yanımızda getirmemiz için ısrar etti." Bir büyücüyü pelerininден tutup çekerek dışarı çıkarıyor ve büyücünün şaşkınlık dolu bir çığlık atmasını sağlıyor. Diğerleri onun uzanışından kaçarak kendi başlarına dışarı tırmanıyor.

"Usta Şifacı Brigitta, Lorel'in yaptıklarını geri almaya çalışacak en iyi kişi ama bunu tek başına yapamaz ve elementallerimiz yarıktadır." Solange ileriye doğru yürür, kan lekeli ifadesi serttir. Gölgeler, ellerinde Allegra ve Zaleria, sarmalanmış ve ölümcül bir şekilde hareketsiz, onu takip ediyor. Büyücüler, kasvetli ve sessiz bir sıra halinde onları takip ediyor.

Zander yanımda, ben de Usta Şifacının yanına düşünüyorum. "Yine de iyileştirilebilirler, değil mi?"

"Eğer bir umut varsa, şimdi yapılmalı." Ama gözleri şüpheyile dolu.

MÖnümdeki boş yemek salonundaki manzarayı incelerken parmak uçlarım çatalımın dişlerini takip ediyor. Bu

Neredeyse komik, yazılmış ve prova edilmiş bir skeç gibi oynanıyor. Hizmetkârlar açgözlü lordlar ve leydiler için yemek tabakları taşıırken bir bando neşeli bir melodi çalıyor ve diğerleri bira ve şarap bardaklarını dolu tutuyor. Herkes gülümsüyor.

Ve herkes odanın etrafında nöbet tutan korkunç Saur'goth askerlerini görmezden geliyormuş gibi yapıyor, ancak korkunç bir şekilde başarısız oluyorlar, gergin gözleri sinsice canavarlara - zırhlarına, silahlarına, dişlerine - kızarmış et ve diğer lezzetli şeyleri yiyorlar.

Öğleden sonrayı Malachi'nin ordusunu Cirilea'ya taşıyarak geçirdim. Şu anda burada en az bin kişi olmalı, şehrin sokaklarına sızıp hem köylüleri hem de soyluları terörize ediyorlar. Bu, krallığın geri kalanında kimsenin haberi olmadan hareket edenlerin küçük bir kısmı.

"Hizmetkârların kraliçeleri için hazırladıkları yemekten hoşlanmıyor musun?" Malachi tabağına bir kemik atarak soruyor.

"Aç değilim."
"Ye," diye
bağırıyor.

Onun hoşnutsuzluğunu kazanmak bana pek iyi gelmiyor, bu yüzden bir havuç koparıp ağzıma atıyorum ve konuşmamak için bir bahanem olsun diye yavaşça çiğniyorum. Elijah hiçbir zaman böyle bir masanın başında oturup kurucuların basamakları tırmanmasını ve kıcını öpmesini bekleyen biri olmadı.

Ama bedenini ele geçirmiş olan kadere baktığımda, gözleri hoppa bir muziplikle parlıyor, kendini beğenmiş sırtışından şatafat akıyor, Malachi'nin özlemine çektiği şeyin bu olduğu açık.

İçeride sıkışıp kalan sevgilim her saniyeden nefret ediyor olmalı.

Gümüş bir tabak yere çarpıyor. Kaynağını bulmak uzun sürmüyor: Saur'goth'ların gözetimi altında dengesini ya da cesaretini kaybetmiş genç bir kadın hizmetçi. Şimdi elleri ve dizleri üzerinde çabalıyor, gevşek çörekleri topluyor, parmakları buraya gelen soylu çiftin çizmelerinden kıl payı kurtuluyor.

İştahsız olmama şaşmamalı. Onların saçmalıklarını sindirmeye hazırlanırken dişlerim gıcırdıyor.

"Majesteleri," diye yankılandılar, derin bir selam verdiler. "Biz Fernhoth'un Lord ve Leydi Spire'larıyız," diye takdim ediyor erkek olan. "Bir Cirilean hükümdarı bize böylesine gösterişli bir ziyafet vermeyeli uzun zaman olmuştu."

Homurdanmamı zorlukla bastırıyorum. "Belki de siz ikiniz kralınıza ihanet ettiğiniz için kuleye kapatıldığınızda bir tane atılmıştır." Geçen günkü kısık yüzünü hatırlıyorum.

Gözleri parlıyor -öfke ya da korkuyla, emin değilim- ama bunu hemen kahkahanın ardına gizliyor. "Basit bir yanlış anlaşılma."

"Hangi kısmı?" Aldatma kokuyor.

Malachi ağır elini omzuma koyarken kıkırdıyor. "Aşkım adına özür dilerim. Bana karşı çok korumacıdır. Ama buna gerek yok. Buradaki hiç kimse bize karşı plan yapacak kadar pervasız olamaz."

Erkeğin gözleri abartılı bir şekilde genişler. "Tabii ki hayır!"

Sanki ben de onun yalanlarını göremiyormuşum gibi, kadın başını hararetle sallayarak onun sözlerini yineliyor.

"Yemeğinizi daha fazla bölmeyeceğiz." İki kişi başlarını sallayıp selam vererek hızla uzaklaşırlar.

Malaki, "Bir krallığı yönetmek konusunda öğrenmen gereken çok şey var," diye azarlar.

Sormaktan daha iyisini biliyorum ama yine de merakım beni bunaltıyor. "Ne gibi?"

Cevap vermek için acele etmiyor, kızarmış ördek parçasını dişleriyle koparıyor. Suyu çenesinden aşağı damlıyor.

Elijah bunu hemen bir peçeteyle silerdi. Yine de asla bir hayvan gibi yemezdi.

Ağız dolusu yutkunarak Malaki şöyle der: "Hükümdarlığınıza korkuyla başlamayacaksınız. Merhamet ve yardımseverlikle başlıyorsun. Onları cazibeyle uyutuyorsun."

"Taht odasında o lordun kafasını kestiğinizde, bu iyilikseverlik miydi yoksa cazibe mi?" O sümüklü aptal umurunda bile değil, eminim hak etmiştir. "Peki ya vardığımızda dışarıdaki muhafızlar? Ve sürgündeki kralı öldürme tehdidin?"

"Basit dersler. Onları gülümseyerek verdim, değil mi? Ve Zander'i öldürmekle tehdit etmedim, bunu yapacağıma söz verdim ve ona seçenekler sundum." Sonunda, yağları sildi. "Korkuyu sadece zayıf olduğunuzu düşündüklerinde kullanın."

"Peki ya bu Saur'goth'lar?" "Onlar benim gücümün kanıtı."

Çarpık ya da değil, her şeye bir cevabı vardır.

Malachi'nin niyetli bakışları, elinde kızarmış sebze tepsisiyle yanından geçmekte olan genç ve sarışın bir hizmetçinin üzerinde. "Burayı en son yönettiğimden beri her şey çok değişti. Köleler o zamanlar çok daha az giyyordu."

"Ne giydiği neden önemli olsun ki?" Kıskançlığımı dizginleyemeden patlıyorum. Bu bakışı biliyorum - Malachi'nin zevki için bedenimi teslim etmek zorunda kaldığımda, çökmekte olan kutsal alanımda sayısız kez görmüştüm. Ama bu hiçbir zaman kocamın gözünden olmamıştı. Elijah benimle tanıştığından beri başka bir kadına asla bu şekilde hayranlık duymazdı.

"Çünkü yaratılmasında pay sahibi olduğum şeylerin değerini bilmek istiyorum." Malachi'nin yüz hatlarında öfke beliriyor. "Benim sadık hizmetkârım bunu yapmama izin verilmemesi gerektiğini mi düşünüyor?"

Korku kaslarımı geriyor. Ateşin Kaderi'nin niyetini bu kadar açık bir şekilde sorgulamaya cüret ettiğim tek seferde, cezası hızlı ve acımasızdı; hassas etime dokunan alevli eli, iyileşebileceğimi sanmadığım bir acı veriyordu.

Ondan sonra onu sorgulamaya hiç cesaret edemedim.

Başımı eğiyorum ve kendime bir kez daha hatırlatıyorum - bu benim İlyas'ım değil. "Yaratılmasında parmağınız olan her şeye izniniz var Majesteleri."

O sırada parlak siyah saçları olan soylu bir kadın masamızın önünde eğiliyor. "Majesteleri, ben Leydi Saoirse. Bana Kettling'i yönetme armağanını verdiğiniz için size teşekkür etmek istiyorum."

Ah, evet. Lord Malachi'nin başını kestiği şehir. Ve işte kızı, babasının celladına sırtıyor.

"Leydi Saoirse." Malachi onu selamlıyor. "Eminim ki önceki hükümdar her ne yapmak için komplo kurduysa, sizin hiçbir dahliniz olmamıştır."

"Kesinlikle hayır." Başını sertçe salladığında saçları sallanıyor. "Kral Atticus'la nişanlıydım ve kraliçe olmak niyetindeydim. Lord Adley'nin hangi sebeple" -bocalıyor- "komplo kurmayı seçtiği beni aşar."

Boğazımı temizliyorum. Cirilea ve Kettling arasındaki köklü nefreti ve kuleye atılanlara yönelik tüm suçlamaların muhtemelen doğru olduğunu öğrenmem yarım saatimi aldı.

Devam etmeden önce gözleri bir an için bana kaydı. "Kral Atticus'un yarığa gönderdiği doğu ordularını sorma cüretini gösterebilir miyim? Kierish askerleri topraklarımı işgal etti ve hâlâ oradalar."

"Onları doğuya geri göndermemi istiyorsunuz."

"Eğer mümkünse. Halkımın güvenliği için endişeleniyorum. Bugün Baymeadow köyünde büyük bir düşman kampı olduğuna dair rahatsız edici haberler aldım."

"Duyduğuma göre, kampta bu düşman diyardan gelen askerler kadar Islorialı askerler de varmış." Kier'in kralına bir mektup gönderdiğimi hatırlıyorum. Malachi'nin kapanış cümlesini takdir ettiğini sanmıyorum.

"Onlar Islor'a ihanet ediyorlar ve sizin için bir tehdit oluşturunyorlar, Majesteleri."

Malachi düşünceli düşünceli dudaklarını büker. "Korkmayın Leydi Saoirse. Saur'goth savaşçıları yakında onları yok edecektir."

"Bundan eminim, Majesteleri." Leydi Saoirse başını tekrar öne eğdi.

Nulling'den sürünerek çıkan yaratıklar ve savaşçıları arasında, yakında hükmedecek kimse kalmayacak, ama dilimi ısıtıyorum.

"Ama krallığım için gösterdiğiniz ilgiyi takdir ediyorum." Dirseklerinin üzerinde öne doğru eğiliyor. "Yakından daha da zarif görünüyorsun."

Aptal ısıldıyor. "Beni çok onurlandırdınız, Majesteleri."

İçim tiksintiyle çalkalanıyor, midemdeki tek havuç yeniden ortaya çıkmakla tehdit ediyor. "Temiz hava arıyorum. Bana ihtiyacınız olursa dışarıda, bahçede olacağım ama eminim muhafızlarınız görevlerini yerine getireceklerdir." Bu lanet iblisler saldırmaya hazırken kimse bir şey yapmaya kalkışmazdı.

"Akşam yemeğinde kralını terk etmek kabalıktır, aşkım. Konuşmaya neden olur."

Malachi'nin en son umursayacağı şey dedikodudur, ama sesindeki alttan alta yatan onaylamamayı duyuyorum. Eğer akıllı olsaydım, olduğum yerde kalır, yemeğimi ağzıma atar ve iyi bir kraliçe gibi gülümserdim.

"Söylediğiniz gibi, bir krallığı yönetmekle ilgili öğrenmem gereken çok şey var." O beni durduramadan hızla uzaklaşıyorum.

Bahçede dolaşırken topuklarım taş patikada çınlıyor, geçerken soğuk fenerleri alevle tutuşturuyorum. Burası bir zamanlar çok güzel bir yer olmalıydı. Sanırım hâlâ da öyle, ortasını ikiye bölen iğrenç yara izi dışında. Cesetler kaldırılmış ve ölümlüler taşla uğraşüyor.

Gece gündüz fıskiyele, yeniden inşa etmeye hazırlanıyolar. Ancak ejderhanın ateşinin yarattığı hasar, hiçbir ölümlünün elindeki aletlerle onarılamaz.

Omzumun üzerinden arkamdaki kaleye bakıyorum, yarı yarıya beni Malachi'nin gazabıyla yüzleşmek üzere geri götürmek için yürüyen bir Saur'goth grubu görmeyi bekliyorum. Ama egosunu okşayan tüm o kendini beğenmiş aptallar tarafından uygun bir şekilde meşgul ediliyor ve bana burada nefes alma şansı veriyor.

Bana sevgili salkım söğütlerimizi hatırlatan bir sarmaşığın yanında duruyorum, ancak bu sarmaşık tropik bir plaj günbatımının fuşya ve menekşe tonlarında çiçeklere sahip. En azından öyleydi. Şimdi sadece birkaç çiçeği kalmış, geri kalanı ise kül rengine bürünmüş. Yardım almazsa ölecek.

Aoife ve Aminadav'ın tellerini birbirine örüyorum ve bu zavallı, istismara uğramış bitkinin köklerine yönlendiriyorum. Dakikalar geçiyor ve sonra küller dökülüyor, altından yeni bir ağaç çıkıyor. Üzerinde yeni tomurcuklar fışkırıyor, yeni bir çiçek patlaması vaat ediyor.

Bir sonraki asmaya
geçiyorum. Bunu
yapabilirim.

Kraliçenin odasına giden merdivenleri tırmanırken, yakınlıklarımın son iplikleri yıpranmış ve soluk bir şekilde dalgalanıyor. Efor sarf etmekten bacaklarım titriyor. Ağaçlar ve sarmaşıklar uğruna kendimi bu kadar tüketmemeliydim ama yine de bir kez başladığımda duramadım, basit iyileştirme eylemi tedavi edici olduğu kadar tatmin ediciydi de.

Kapımda bekleyen iki muhafız hep bir ağızdan öne çıkıyor. "Ekselanslarına odasında eşlik etmelisiniz," diyor sağdaki.

Oh, kader. İniltiyi zar zor bastırıyorum. Bunun için yapılabilecek tek bir şey var ve ben tükendim. "Çok yorgunum.

."

"Israr ediyor," diye sözümü kesiyor soldaki, dirseğimi yakalıyor, eldiveninin metali derime batıyor.

"Bana dokunmaya nasıl cüret edersin?" Öfkemi kontrol etme konusunda hiçbir zaman yetenekli olmadım ve şu an da bir istisna değil. Vin'nyla'nın son iplikleriyle saldırıp muhafızın ciğerlerindeki havayı çekiyorum. Bir öksürük nöbetiyle kolumu bırakıyor, nefes almakta zorlanırken yüzü kıpkırmızı oluyor.

Ona olan bağlılığımı kaybetmeden, yakınlıklarım sıfıra inmeden önce sadece birkaç dakika tutuyor. Ama bu yeterli.

Ciğerlerini yeniden doldurmak için nefes nefese, şimdi mesafesini koruyarak ileriye işaret ediyor.

"Bir daha bana elini sürme yoksa dokunduğun son kadın ben olurum," diye sertçe uyarıyorum. Belki muhafızları düşman edinmek benim açımdan akıllıca değil ama onlar da benim ne olduğumu unutmamalı. Omuzlarımı geriye çekerek, yolun geri kalanını iki Saur'goth'un beklediği kralın odasına doğru yürüyorum.

Korumalarım onlarla benden bile daha az ilgilenmek istiyor ve köşede oyalanıyorlar.

Sıkıntıyla derin bir iç çekerek içeri girdim. "Majesteleri, beni mi çağırdınız?"

"Buradayım aşkım," diyor derin, kadifemsi sesi yatak odasının yönünden.

Zengin yaldızlar ve karamsar, is siyahı Barok dekorla kaplı geniş oturma alanından geçip yatak odasına girerken midem mermer zeminde sürükleniyor.

Önümdeki korkunç manzara karşısında donup kalıyorum, bükülmemek için kapının pervazına tutunuyorum.

Bu Elijah değil, diye hatırlatıyorum kendime, Malachi'nin kocamın bedenini, yatağına yayılmış o mızımız Kettling aptalını memnun etmek için kullanmasını izlerken içimde öfke ve acı savaşıyor.

"İşte buradasın." Elijah'ın derin sesi kulağımı dolduruyor. Onun üzerine diz çökerken bacaklarını yerinde tutuyor. "Kraliçemin ne zaman yeterince 'temiz hava' alacağını merak ediyordum," diyor her saniye yoğunluğu artan itişler arasında.

Leydi Saoirse bir çığlık atıyor ve sonra başını geriye doğru eğip nazlı bir gülümseme sunuyor. Yüzümü gördüğünde gülümsemesi kayboldu.

Umarım bu gece kocamı becermekten zevk alır çünkü yarın onu avlayacağım ve-

"Artık soyunabilirsin." Malachi öldürücü planımı yarıda kesti. "Bununla işim kısa sürede bitecek."

Kalbim daralırken kendime hatırlatıyorum, bu İlyas değil. Ama Elijah isteksiz bir katılımcı. Başka bir kadına asla dokunmazdı ama ben izlerken bunu yapmaya zorlanıyor. Benim tepkimi görünce acı çekiyor olmalı.

Bu Malachi'nin tarzı. Bana acı çektireceğini biliyordum ama bunu beklemeliydim. "Bütün akşam bahçeyi temizledim ve yoruldu, Majesteleri. Çok tercih ederdim-"

Derim alev alev tutuşurken kelimelerim ölüyor, acı bir anda etimi kesiyor, her sinir ucumu yakıyor. Yanık dayanılmaz ve tiz ığlıklarım dışında hiçbir savunmam kalmadı.

Ateşten krkn geldiği gibi hızla yok olur.

Pürüzsüz, yanmamış etime bakıyorum, ellerim titriyor. Yanmış saçların pis kokusu havayı dolduruyor, ama başımı elimle yokladığımda yumuşak teller dokunuşumu karşılıyor.

Bunu hayal mi ettim? Malaki akıl oyunları oynamakta ustaydı -İlyas bir an mezarında yatarken, bir an sonra yatmıyordu.

Ama Leydi Saoirse tüm zevk numaralarını bir kenara bırakmış, dehşet içinde bana bakıyordu. Alevleri benim gibi görse de görmese de, çığlıklarımı duyduğundan eminim. Boğazım yanıyor.

"Ne diyordun?" Malachi'nin gözlerinde meydan okuma parılıyor.

"Evet, Majesteleri." Elbisemin st kısmındaki kopaya ulaşmak için arkama uzandım.

Malachi memnuniyet dolu bir sırtışla Leydi Saoirse'yi elleri ve dizleri üzerinde çeviriyor ve ben soyunurken ona yeniden giriyor.

ZAnder duraksıyor, elinde mürekkepli tüy kalem. "Ybarisan soylularına mektup yazma işine nasıl bulaştım?

hiç tanışmadın mı?"

"Ben de onlarla tanışmadım." Ağzıma bir ahududu attım. En son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyorum. Kraliçe Romeria'nın döndüğü haberi yayılır yayılmaz şato uyandı, hizmetçiler banyo ve yemek hazırlamak için acele ediyordu. "Ayrıca, bu işte benden çok daha iyi ve hızlısın." Atticus'a o mektubu yazmak sonsuza kadar sürdü.

"Yağcılık seni benimle bir yerlere getirebilir." Sırıttıyor. "Eklemek istediğin başka bir şey var mı?"

"Duruma göre değişir." Neilina'nın odasının penceresinden kale kulelerini seyretmek için adımlarıma ara veriyorum. "Ne dedim ben?"

"O Kraliçe Neilina öldü ve sen Ybaris'in taç giymiş hükümdarısın. Nulling'in canavarlarını ve Islor'un herkese yıkım ve acı getirecek olan sahtekâr kralını yenmek için Islor'la ittifak kurdunuz."

"Sadakatlerini beklemekle ve diğer şeylerle ilgili bir şeyler eklemem gerekiyor mu?" Küçümseyici bir el sallıyorum.

"Ybaris'in kraliçesi olarak, bu ima ediliyor."

Omuz silkiyorum. "Tamam. O zaman sanırım ekleyecek bir şeyim yok."

Kaşlarını kaldırıyor. "Seni güçlendirmeye yardımcı olacak hiçbir şey

insanların size ve birliğimize olan güvenini sarsabilir mi?"

"Güzel. Onlara Islor Kralı'nın ne kadar iyi bir adam olduğunu anlat."

Sandalyesinde arkasına yaslanır. "Bunu ciddiye almanıza sevindim."

"Öyleyim! Dışarıda gerçek bir savaş sürerken bunun ne anlamı var anlamıyorum. Herkes yarıktayken, hayatlarını riske atıyor ve biz burada oturup bu ısıltılı kaleden mektup yazıyoruz. Yani, çatı resmen parılıyor." Pencereden dışarıya, büyücü sihriyle tutuşturulmuş fener ışığının çok yönlü yakut, safir ve elmaslardan yansıdığı yeri gösteriyorum.

"Savaşın tadına bir kez baktı mı, bir daha doyamıyor." Kalemini bırakıp ayağa kalkar, ifadesi taş kesilmiştir. "Başardığınız şeyin değerini küçümsemeyin. Başaracaklarınızın da." Masanın etrafında dönüyor. "Islor sadece bir iç savaşla değil, aynı zamanda komşu krallığımızla da bir savaşla karşı karşıyaydı. Siz ikisini de bitirdiniz."

"Ve şimdi lanet canavarlara karşı bir savaş veriyoruz ve sen tahtını kaybettin."

"Tahtımı çoktan kaybetmiştim, hatırladın mı?"

"Evet, hatırlıyorum. Kardeşine, benim yüzümden."

Çenemi baş ve işaret parmaklarının arasına aldı. "Ve eğer her şeye yeniden katlanmak zorunda kalsaydım, yine aynı seçimi yapardım." Dudaklarını dudaklarıma değdirmek için eğiliyor. "Daha bu sabah Mordain'in Prime'ı kâtipleri idam ediyor ve büyücülerin desteğini kesiyordu. Sen de parlak bir plan yaptın ve oraya tek başına gittin."

"Solange'ın yardımıyla."

"-hepsini kurtararak-"

"Hepsi değil."

Başka bir öpücükle inliyor, bu seferki sert. "Övgülerinizi söylerken beni bölmeyi bırakın."

Gözlerimi dramatik bir şekilde deviriyorum.

Örgümü çekiştirmek için çenemi bırakıyor. "Ve iki bin yıldır kilit büyücüleri öldüren bir diyarla ittifak kurdun."

"Eğer Allegra hayatta kalırsa." Büyücüler onu ve Zaleria'yı elementallerin kulesindeki bir odaya götürdüler ve sabaha kadar daha fazla şey öğreneceklerini söylediler.

"Hakkını teslim et Romeria." "Peki ya senin tahtın? Malachi ne olacak?"

"Şu anda yapabileceğimiz pek bir şey yok. Cirilea'ya habersizce gelmenin kötü bir fikir olduğu kanıtlandı ve Sofie kalkanyken onu öldürmek o kadar kolay olmayacak." Zander bir elini kalçamın üzerinde gezdiriyor. "Benim kıyafetlerimi ve tacımı giyiyor ama krallığı yok etmekten çok kralcılık oynamakla ilgileniyor gibi görünüyor."

"Ne kadar süre için?"

"Bunu sadece zaman gösterecek. İşte bu yüzden halkımızın -hem sizin hem de benim- sadakatini ve kalbini kazanmaya odaklanmalı ve onlara barış ve refah hedeflerimizde ortak olduğumuzu kanıtlamalıyız ki günü geldiğinde birlik olalım." Eğilip dudaklarıyla burnumu okşuyor. "Mektuplar bu yüzden."

Kraliçenin odasını aniden bir gıcırtı sesi dolduruyor. Zander'in kılıcı elinde ve duvardaki bir panel kayarak açılırken benim yakınlıklarım benimkinde kabarıyor.

Jarek'in geniş gövdesi geçitteki boşluğu doldururken ikimiz de rahat bir nefes alıyoruz. O ve Abarrane geldiğimizden beri kaleyi tarıyor, ilgimizi çekebilecek herhangi bir şey arıyorlardı. "Bakın ne buldum."

"Ne buldun?" Lucretia'nın sesi karanlığın içinden geliyor. "Kısa bir hafızanız var Komutan." Bu gece geldiklerinden beri ona böyle sesleniyordu.

Çenesi gerildi. Jarek'in Lucretia'yı limanda gördüğünde hiç memnun olmadığını söylemek hafif kalırdı. "İkiniz de bunu görmek isteyeceksiniz."

Jarek gizli kolu çeker çekmez tutuşan, büyücü sihriyle beslenen fenerlerle aydınlatılmış penceresiz odaya bakıyorum. "Bunu nasıl buldun?" Daha önce Prenses Romeria'nın odasını gezmiş ve sıradan boz ipekler ve böylesine ikiyüzlü bir kötü adamın kişisel alanında olması beklenebilecek şeytani havadan yoksunluk dışında bir şey fark etmemiştim. Açmak için kullanılan tetik, şöminenin arkasındaki girişten odanın diğer tarafındaki pervaza oyulmuş.

"Ben yetenekli bir lejyonerim. Hiçbir şeyi kaçırmam."

Abarrane, "Ve yılanın seni oraya götürme şeklini de kaçırmadım, sen çekerken neredeyse elini tutuyordu," diye düşünüyor. "Sanki en başından beri nerede olduğunu biliyormuş gibi."

"Bu duvarların içinde ne inşa edildiğini bilmiyorum savaşçı. Buraya daha önce hiç gelmedim." Lucretia'nın gözleri yerden tavana kadar uzanan raflarda gezinirken keyifle parlıyor.

Cevabında bir yarı gerçek seziyorum ama henüz peşine düşmeye değmez. "Yani bu gizli odanın Neilina ve Romeria'nın odalarına açılan kapıları mı var?"

"Ve Prens Tyree de burada." Abarrane sekizgen şeklindeki odada bir aralıkta duran bir paneli işaret ediyor. "Ama görebildiğim kadarıyla kralınki değil."

"Odası çok uzakta. Ve sanırım onun entrikalarından haberdar olmasını istemediler." Zander ortadaki geniş masanın üzerinde duran bir yığın kâğıdı karıştırıyor. Zander'in dairesel savaş odasındakine çok benzeyen bir harita en azından yarısını dolduruyor.

"Bak. Portrelerinizi bile çizmişler." Zander'in bir taslağını elimde tutuyorum. "Fena değil, gerçi bunu kim çizdiyse gözlerini çok küçük çizmiş. Ve ben olsam kara kalem kullanmazdım. Çizgiler çok ağır."

Zander daha yakından incelemek için kendi portresini alıyor, ardından bakışları diziye kayıyor ve ebeveynlerinin üzerinde diğerlerinden daha uzun bir süre duraklıyor. "Annika burada kayıp."

"Onu incelemeye değer bir tehdit olarak görmediler." Jarek bir kavanozu fener ışığına tutarak içindeki koyu renkli sıvıyı gösteriyor. Şüphesiz benim lekeli kanım.

"O zaman kız kardeşimi cidden hafife almışlar." Zander'ın kaşları çatıldı. Onu sık sık düşündüğünü, onun için endişelendiğini biliyorum. Keşke onu bulup Ulysed'e getirebilseydim.

"Birçok casusundan gelen mesajlar." Çeşitli el yazılarıyla yazılmış bir yığın mektup arasında geziniyor. "Burada yüzlercesi olmalı. Belki daha fazla."

Abarrane bir sayfa tutuyor. "Lord Muirn'den."

"Hak edilmiş bir ölüm. O yılan ne dedi?" Zander mırıldanıyor.

Hızlıca tarıyor. "Bilmediğimiz ya da şüphelenmediğimiz bir şey yok. Hudem'in şenlikleri hakkında bilgi, Cirilea'ya giriş ..."

Çeşitli deri ciltli kitapların sırtlarını kontrol etmek için kitaplığa doğru ilerliyorum. Çoğunlukla kral ve kraliçelerin, kraliyet ailelerinin biyografileri.

"Burada ilginizi çekecek bir şey var mı, Majesteleri?" Lucretia sorar.

"Bir sürü sıkıcı hikaye."

"Altındaki rafa daha yakından bakmalısın." Orada duran tüy kalemi elime alıyorum. "Bu mu?" "Belki de. Burada bir şey var."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü gümüş ışığında parlıyor ve bu da birinin buna yakınlığıyla dokunduğu anlamına geliyor."

"Gerçekten bir yakınlık görebiliyor musun?"

"Bıraktığı izler, evet. Siz bile, Majesteleri, sizi bu dünyaya bağlayan kullanıcısının silik izlerini taşıyorsunuz."

Jarek haritayı incelerken duraklar. "Bekle, oradaki kolun üzerinde bir ışık var mıydı?" Prenses Romeria'nın odasına doğru bir başparmak sallıyor.

"Evet. Ve şömineye giden duvar boyunca bir izi vardı. Hemen gördüm."

"Ama neredeyse bir saat boyunca o odadaydık."

"Evet. Seni ararken izlemek hoşuma gitti." Lucretia'nın müzikal kahkahası odayı dolduruyor.

Jarek bana "Bak nelere katlanmak zorundayım" der gibi bakıyor.

Ama ben daha çok burada ne saklı olabileceğiyle ilgileniyorum. Tüy kalemi bir süre inceledikten sonra bir kenara bırakıp dikkatimi rafa veriyorum; tabanı, yanları, arka paneli kurcalıyor ve dürtüyorum... herhangi bir şey arıyorum.

Birdenbire açıldı.

Zander fark etti. "Ne buldun?"

"Emin değilim." İçinde bir kitap ve kaderlerin dört taş figürü duruyor. Kitabı çıkarıp sayfalarını çeviriyorum, tarihleri ve kadınsı parşömeni not ediyorum. Her sayfa baş harfi N ile imzalanmış. "Sanırım bu Neilina'nın günlüğü." Ya da ona benzer bir şey. Günlük bir anlatı değil. Girişler arasında aylar, hatta yıllar geçiyor. Ve kayıtlar... Doğru okuduğumdan emin olmak için ilk kayda bir kez daha bakıyorum. Bu bana onun kaç yaşında olduğunu hatırlatıyor. Bir gün bu elf bedeninde yaşarken kaç yaşında olacağımı.

"Kocasının ölümündeki rolünü kabul etti mi? Ya da belki Tiberius'la olan maceralarını?" Zander sırtıyor.

"Bunun o tür bir günlük olduğunu sanmıyorum." Önce ilk girişi, sonra da ikincisini tararken, içimi bir sıkıntı kaplıyor. "Aman Tanrım." Ağzımı kapatıyorum. Tabii ya.

Nasıl olur da bu kadarını tahmin edemeyiz?

"Ne oldu?" Zander'ın sesindeki tüm mizah kayboldu.

"İanca kaderleri çağıran ilk elemental değildi.

Neilina için."

TYree homurdanıyor. "Bana dirsek atmayı kes."
"Sana dirsek atmıyorum. Senden uzaklaşmak için ağırlığımı değiştiriyorum." İşe yaramıyor. Bedenlerimiz bu ağda birbirine dolanmış, kalçalarımız, omuzlarımız ve kaburgalarımız birbirine bastırılmış, havada giderek artan bir ölümlü kitlesinin üzerinde asılı duruyoruz. Artık ne kadar süreceğini bile söyleyemiyorum. Güneş gitti ve geri geldi, midem gurulduyor ve mesanem patlamakla tehdit ediyor.

"Evet. Dirseklerini kullanarak," diye tıslıyor.

"Dizlerimi mi tercih edersin?" Bacağımı kaldırarak sahte bir tatlılıkla söylüyorum.

Kalçaları sertçe bastırıyor ve kasıklarına temas etmeme ramak kala beni durduruyor.

Bacağımı onun pençesinden kurtarmak için çabalıyorum, ama beni bükülmüş kaslarıyla orada tutuyor ve vücudumu ona sürtmekten başka bir şey yapamıyorum.

Tembel bir gülümseme dudaklarını kıvrıyor. "Evet, sanırım bunu tercih ederim. Biraz daha yüksek ve daha solda."

"Bırak beni domuz," diyorum dişlerimi sıkarak, pes ederek.

Kıkırdıyor, gözlerinde bir eğlence parıltısı. "Ya da ne?"
Hançerimi kınından çıkarıp sessiz bir tehditle havaya kaldırıyorum.

Tyree beni uyaran bir bakışla mızrakladı. "Buna cüret edemezsin."

"Yapmaz mıyım? Senin yüzünden bu karmaşanın içindeyiz." Dramatik bir şekilde iç çektim. "Ama yapmayacağım çünkü yine sızlanmanı dinlemek istemiyorum."

Gözlerini deviriyor. "Bakalım bu ağı kesebilecek miyim? Hiç böyle bir metal görmemiştim. Neyden yapıldığını bilmiyorum." Elini uzatıyor.

Ona ters ters baktım. "Hançerimi sana vermeyeceğim. Kılıcını kullan."

"İçinde bulunduğumuz durum göz önüne alındığında bunu nasıl çizebilirim ki? Ayrıca, çok sıkıcı." Bekliyor, bakışları benimkileri delip geçiyor. "Sana sevimli olman için bir seçenek sunuyorum Annika. İstesem seni bundan mahrum bırakabileceğimi düşünmüyor musun?"

"Deneyeceğini bilirim olmaz-"

Tyree şimşek hızında bir hareketle yumruğunu bileğime geçiriyor.

"Hayır!" Onu uzaklaştırmaya çalışıyorum, bu hareket onu daha da üstüme çıkarıyor.

"Bırakır mısın, ben de-"

İstenileni yapıyorum ve bıçak düşüyor.

Aşağıda bekleyen ölümlüler bağırarak geri sığıyor, hançerim bir gümbürtüyle çimlere düşerken birkaçı o yabancı dilde kelimeler söylüyor. Bir adam onu almak için ileri atıldı.

Sanırım sonsuza dek gitmiş gibi.

Tyree'nin üzerimdeki ağırlığının ve kalçamın bacaklarının arasına sıkıştığının farkında olarak, "Şimdi ne yaptığına bak," diye yakınıyorum.

"Yaptığım şey. Eğer sadece-" Çenesi sıkıştı. "Sen hayatımda tanıma şerefine nail olduğum en inatçı insansın-oof!" Dizimi hızla kaldırdığımda acı dolu bir iniltiyle sözleri kesildi.

"Özür dilerim, ne diyordunuz?" Ona gülümsedim.

Acı içinde nefes alıyor. "Bizi kurtarabilir miyim diye bakıyordum. Bunun gibi tuzaklar hoş karşılanan ziyaretçiler için kurulmaz ve bunlara yakalananlara iyi davranılmaz."

O böyle söyleyince... Ağın tepemizdeki ağaca nerede takılı olduğunu inceliyorum. "Yakınlığınla o dalı kıramaz mısın?" Daha önce gösterdiklerine bakılırsa Aminadav'la olan bağlantısı çok güçlü. Benimkinden çok daha fazla.

Omzunun üzerinden odaklandığım yere bakıyor. "Fena fikir değil. Bu pozisyonda düşüşün yükünü sen çekersin."

"Böyle diyorsun ama daha önce beni o ışıktan korumak için atladın. Fark etmediğimi sanma." Kaşımı meydan okurcasına kaldırıyorum.

"Ayrıca tüm aileni öldürmek için komplo kurdum. Bunu fark etmedin mi?"

Bu hatırlatma dilimi tutuyor.

Tyree iç geçirir. "Bir daha düşündüm de, o insanlar saldırmadan önce o dalın bizi bu ağdan kurtaracağını söyleyecek bir şey yok."

Aşağıya daha iyi bakabilmek için başımı eğiyorum. "Çok fazla yaba var," diye katılıyorum.

"Basit çiftçiler bile tehdit altında ciddi zararlar verebilir. Havadaki pis kokuyu alıyor musunuz?"

"Senin dışında mı?" Hiç düşünmeden karşılık veriyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Aslında Tyree hiç de nahoş kokmuyor; temiz ter ve deniz suyuyla karışmış portakal çiçeği gibi. Artık onun kanını arzulamıyor olabilirim ama yine de bana çekici geliyor. "Evet. Ne oldu?" Kötü bir şey dışında.

"Yanan et."

Ürperdim. "Bütün gece oyalandı." Ateşlerin çatırdayan alevleri fon müziği olarak çaldı.

"İyi bir şey olamaz. Ve konuştukları dili daha önce hiç duymadım. Sen duydun mu?"

Başımı sallıyorum.

"Belki de bir Seacadorian lehçesidir."

"Bu Seacadore'un herhangi bir lehçesi değil. Şehrimizde onlardan yeterince var ve ben bunu biliyorum."

"Her halükarda, şansımızın aşağıda olmasındansa burada olmasını tercih ederim. Bence en iyi planımız daha iyi bir plan bulana kadar beklemek." Bakışları yüzümde geziniyor, ağızma takılıyor.

"Ne zaman hareket etmek istersen..."

Sırt üstü dönüp yanıma oturuyor. "Daha iyi misin?"

"Pek değil."

Gözlerini kapatıyor.

"Ne yapıyorsun? Uyuyor musun?"

"Olabilir. Yapacak başka bir şey yok." Duraksıyor. "Tabii bacağımı becermeye geri dönmek istemiyorsan. Seyircilerimiz eğlenmiş görünüyor."

"Daha çok benim adıma dehşete düşmüş gibi."

"Siz bilirsiniz, ama ben dinlenmiş olacağım."

Midem guruldamak için o anı seçiyor.

Tyree, "Prenses Annika o korkunç deniz bisküvilerinden biri için neler yapardı, tahmin edebiliyorum," diye düşünüyor. "İşte, bu yardımcı olur mu?" Tunığının yakasını gererek köprücük kemiklerinin sert hatlarını ve altından görünen kas yığınının ortaya çıkarıyor. "Rica ederim." Başını yana eğerken dudaklarına muzip bir sırıtma dokunuyor, gözleri hâlâ kapalı.

Hain bir canı için böyle kalın, sütunlu bir boyun. Bir erkeğin en sevdiğim kısımlarından biridir ve bunun içinden geçen nabız gibi atan damarla hiçbir ilgisi yoktur. Gerçi, bu her zaman yardımcı olmuştur ...

Zander, tolerans geliştirmek yerine her gün kan içtiğim için beni azarladı ve ben de ona güldüm. Ben bir kraliyet prensesiyim. Neden kendimi hem böyle bir ihtiyaçtan hem de zevkten mahrum bırakayım ki?

Zehir etkisini gösterdiğinden beri, onun azarlamasında haklılık payı gördüm.

Ama artık bunun bir önemi yok.

Tyree benimle ilk kez böyle alay etmiyor ama bu en cesurca olanı. Kana susamışlığım gizemli bir şekilde yok olmasaydı, şu anda gerçekten acı çekiyor olsaydım, bu yakınlık

-Zehirli ya da değil, bu kadar günden sonra çekici bir erkek boynu işkence olurdu.

Kinim alevleniyor, eğilip derin nefes almam için beni ikna ediyor. "Belki de siren seni bacağındaki yaradan daha fazla iyileştirmiştir," diye fısıldıyorum. "Ya o zehir artık orada değilse?"

Tyree'nin vücudu sertleşir. "Bunu öğrenme riskini göze almamalısın Annika."

"Neden olmasın? Zaten ölmemi istiyordun." Dilimi düzleştirdim ve şahdamarında gezdirdim, tuzun tadına

baktım.

Cilt.

Nefesi kesiliyor ve kalp atışları hızlanıyor. Bu korkunun hızlı nabızı değil ve kesinlikle nefret de değil. Gerçi beni becermek isterken de benden nefret edebilir, sanırım. Ama beslenmenin nasıl bir his olduğunu biliyor, bunu itiraf etti. Kanı için kalbini yaralayan bu Jada, eminim ona bu eylemin ne kadar samimi olabileceğini öğretmiştir ve eminim bundan çok zevk almıştır.

"Zaten yakında öleceksem..." Dilimi sürüklemeyi tekrarlıyorum, bu sefer dişlerimin de onunla birlikte sıyrılmasına izin veriyorum.

Tyree çenemi avuçlarının arasına alıyor ve yüzümü dişlerimi kontrol edebilecek kadar uzağa çekiyor. Sığ bir nefes yanağımda geziniyor. "Benimle alay ediyorsun."

Bu basit ama baskın hareket karnımın derinliklerinde bir ihtiyacı harekete geçiriyor. Her zaman içinde biraz mücadele olan bir erkeği tercih etmişimdir.

-Taht için sıraya girmiş bir prensesseniz, ölümlülerle ve yüce hırsları olan aptal elflerle yatıyorsanız bulabileceğiniz nadir bir hazine. "Sen de benim gibisin ama senin versiyonun çok daha acımasız."

Bakışlarımla buluştuğunda uzun kirpikleri dalgalanıyor ve bana tuhaf bir samimiyet gösteriyor. "Haklısın. Özür dilerim."

Ağızımdan çıkarabildiğim tüm yanıtlar ağır ayak seslerinin yaklaşmasıyla kesiliyor. Zırh seslerini tanıyorum. Bir asker sürüsünün ilerlediğini görmek için ağ çuvalımızın içinde dönüyoruz.

"Bırakın ben konuşayım," diye fısıldıyor Tyree, onları dikkatle inceleyerek.

"Birdenbire onların dilini mi konuşmaya başladın?"

"Onlar asker. Bana güvenin, meramlarını anlatmayı başaracaklardır."

Şiddetten bahsediyor.

Ön taraftaki bize bir şeyler havlıyor.

Cevap vermediğimizde, kılıcını sıvazlarken tekrar bağıyor.

"Anlamıyoruz," diye sesleniyor Tyree derin ve otoriter bir sesle, bana Cirilea'nın taht odasında Zander'in karşısına çıkarıldığı günü hatırlatıyor; esir alınmış bir düşman, kanlar içinde ama yine de bir şekilde heybetli bir şekilde görüşme talep ediyor.

Asker kınını çıkarıp bize doğrultuyor, sonra elindekini yere bırakıyor.

"Silahımı teslim etmemi istiyor." "Bunu yapmayın!"

"Aksi takdirde bununla ne yapacağım?" Tyree, askerin ona tekrar bağırması için yeterince uzun süre tereddüt ediyor, tedirginliği artıyor.

Kılıcını çözmek Tyree'nin tahmin ettiği kadar zor, kıvranırken onu yine yarı yarıya üstüme çıkmaya zorluyor. Sonunda serbest kalınca, kılıcı ağdaki bir delikten geçirdi ve düşmesine izin verdi.

Başka bir asker hızla onu toplar ve yoldan çekilir.

Lider bir emir verir ve bir diğeri kılıcını çekerek başka bir ağaca bağlı bir ipe doğru ilerler.

Tyree kalçalarını tutuyor. "Bu-"

Ağ kopuyor ve bir yığın halinde yere düşüyoruz.

"Acıyor," diye inliyor Tyree, her nasılsa en kötüsünü almak için kendini altına yerleştirmiş.

İkimiz de hareket edemedi, askerler çuvalın köşelerini toplayıp bizi açıklığa doğru çekiyorlar.

"Bizi nereye götürüyorlar?" Taşlar ve dallar derimi ve elbisemi sıyrıp yırtarken irkiliyorum.

İlk defa, Tyree'nin bir cevabı yok.

Ağaç sırasının ötesinde, saz çatılı küçük kulübeler, arabalar ve lavabolarla çevrili. Evlerin arasında çarşafarla örtülü çamaşır ipleri asılı. Burası çiftçilerin köyü olmalı. Yırtık pırtık tunikler ve pantolonlar giymiş küçük çocuklar annelerinin bacaklarına yapışmış, askerlerin geçit törenini izliyorlar.

Ahşap bir kapı, muhtemelen zorla kırılmış, parçalanmış bir halde duruyor. Birkaç ev aşağıda, bir tane daha. Diğer evlerin yan taraflarında asi bir hayvanın pençe izleri var. Görünüşe göre yakın zamanda burada bir savaş yaşanmış.

Ve o pis koku daha da güçleniyor.

Boynumu eğerek ilerideki ateş çukuruna ilk bakışımı atıyorum. Oldukça büyük, alevler havaya yığılmış odunları yalıyor ve gündüz bile alev alev yanıyor.

Orada bir ayak var. Ve bir tane daha. Ve bir kol.

İçine yığılmış, yangını besleyen kömürleşmiş dalları görmemek mümkün değil.

İnsan uzuvları.

Ya da belki elf.

Ve askerler ona doğru ilerliyor.

Dehşet ciğerlerimi ele geçiriyor. "Fates, bizi yakacaklar." Tyree'ye hançeri vermeliydim; kaçmak için dirgenleri riske atmalıydık. Kaçmak için elimizden gelen her şeyi yapmalıydık. "Bir ayaklanmaya katlandım ve

Bir kaçırılma, sirenler ve deniz, şimdi de diri diri yakılacak mıyım?" Askerlerin botlarını uzun çimenlere dolamak, onları taşlarla ezmek için yakınlığımla boğuşuyorum ama hiçbir şeyi kavrayamıyorum, histerim çok güçlü. "Bir şeyler yap, Tyree! Yakınlığın var. Onları durdurmak için kullan-"

"Annika!" Tyree'nin avucu yanağıma iniyor ve gözlerimi onunkilerle buluşturmaya zorluyor. "Sakin ol. Bizi ateşe götürmüyorlar," diye beni temin ediyor ve panik içinde fark etmediğim yakındaki bir vagona doğru başıyla işaret ediyor.

Elbette, dört asker tarafından ahşap rampadan yukarı çekiliyoruz. Askerler tırmanıp etrafımızı sararken, bıçakları yüzümüze doğrultulmuşken, sert dokuya karşı irkiliyorum.

Bana en yakın iki asker kendi dillerinde bir şeyler söylerken göğsüme bakıyorlar.

Tyree kulağıma "Sana el sürmeyecekler," diye fısıldıyor ve beni şaşırtıyor. Fark etmesine bile şaşırdım.

"Bunu nereden biliyorsun?" Çünkü soldaki askerin bana bakışına bakılırsa, aksini iddia edebilirim.

"Çünkü buna izin vermeyeceğim. Ben senin nişanlınım, unuttun mu?" Tyree bir kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çekiyor. Onların bakışlarını öldürücü bir bakışla karşılıyor.

Bir kez olsun ona ya da saçma iddiasına karşı çıkmıyorum, araba engebeli zeminde ilerlerken, tekerlekler gıcırdarken daha da yaklaşıyorum.

Güneş batıyor ve yolculuk ağır aksak devam ediyor. Sonunda, uyuyakalmaktan başka yapacak daha iyi bir şeyim kalmıyor.

O garip, yıpratıcı dildeki hırçın seslerle irkilerek uyandım. Başım Tyree'nin kolunun kıvrımına gömülü. Hava dünden bu yana oldukça soğumuş.

"Günaydın Prens," diye mırıldanıyor, sesi uykudan boğuklaşmış.

"Bana öyle deme." Gözlerimi kırpttırıyorum ve yukarıdaki soluk pembe gökyüzüne dikkat kesiliyorum. Her nasılsa gece boyunca uyuduk.

"Sen de öyle değil misin?"

"Evet, ama bunu benim statüme saygı göstermek için kullanmıyorsun. Bu bir evcil hayvan isminden başka bir şey değil ve ben evcil hayvan isimlerinden nefret ederim." Geri çekiliyorum ama o beni yerinde tutmak için elini sıkıyor.

"Nasıl isterseniz, Majesteleri. Ama merak ediyorsanız bana prensiniz olarak hitap etmekte özgürsünüz."

"Değildim."

"Ya da Ty. Arkadaşlarım bana böyle seslenir." "Senin hiç arkadaşın yok."

Ağır nefes alışıyla başım kalkıyor ve yüzüne bir bakış attığımda onu sırttırken buluyorum. "Neden bu kadar mutlusun?"

"Keyifli arkadaşlığınızla bir gün doğumunu daha paylaşmanın heyecanını yaşıyorum."

Uygun bir karşılık veremedi araba durdu ve askerler dışarı yığıldı.

Tyree'nin bir an önceki neşesi bir iniltiyle buharlaşır. "Hazırlan-"

Uykulu ve ağrıyan bedenlerimiz, bizi ağlardan tutup sürüklediklerinde öne doğru sarsılıyor. Tyree yine bir gümbürtüyle yere çarpmadan önce beni üstüne çekmeyi başarıyor. Kafası taşa çarpıyor.

Bu ses beni irkiltti. Bu benim beni korumak için hareket etmemiş olsaydı. "İyi misin?"

Parmaklarını kafatasının arkasına götürerek bir iniltiyle cevap veriyor. Kan damlalarıyla geri dönüyorlar.

Lider havlıyor ve ağı çözülüp atılıyor. Bir düzine kılıcın sivri uçları bize dönükken, bir "yukarı" hareketiyle ayağa kalkmamızı emrediyor.

Yeterince hızlı hareket edemiyor olmalıyım, vücudum bu bitmek bilmeyen çileden dolayı kaskatı kesilmiş, çünkü yakındaki bir asker kılıcının kabzasıyla kalçama vuruyor. Acıdan çığlık atıyorum.

"Ona dokunma!" Tyree kendini aramıza soktu.

Lider alaycı bir tavırla kılıcını savurmak için geri çeker, niyeti açıktır. Ama görünmeyen bir yerden gelen derin bir haykırış onu durdurur. Lider dahil hepsi dikkat kesilir.

Bu duraklama bana kendimi toparlamam için bir an veriyor. Yağmur ormanını terk ettik ve yüksek taş binalardan ve sessizce izleyenlerin sıralandığı caddelerden oluşan bir şehre girdik; yün giysileri ve çökmüş yüzleriyle köylüler.

Büyük altın kapı açılırken yüksek bir gıcırtı duyulur. Cirilea'nın kalesi kadar uzun. Ötesindeki yol nemli, yoğun bir sisin içinde kayboluyor.

Bir grup asker ortaya çıkıyor, bunlar pırıl pırıl zırhlar giymiş ve düzen içinde hareket ediyorlar. Bunun kraliyet muhafızlarından biri olduğunu anlayacak kadar çok muhafız gördüm. El ve ayak bileklerine zincirlerle bağlı iki pis adamı çekiştirerek götürürken yüzleri inatçı. Görünüşe ve kol ve bacaklarındaki çeşitli yaralara bakılırsa mahkûmlara iyi davranılmamış.

Bu biz mi olacağız?

Miğferinden siyah bir tüy sarkan bir asker yaklaşıyor ve diğ rlere el sallayarak esirleri  ne getirmelerini emrediyor. Yüzbaşı olmalı. Bana Boaz'ı hatırlatıyor, ifadesi de aynı derecede sert.

İki  l ml  bize doğru itilirken titriyor. Tek kelimelik bir komutla, zincirlerinin koruyucuları  engelli kılıçlarını çekiyorlar.

Tyree'ye yaklaşıyorum.

Ama silahlar bizim için değil. Hızlı darbelerle iki mahk mun da boğazları oyulup açıldı. Onlar son nefeslerini verirken ve havayı metalik bir tang doldururken, kıpkırmızı bir akışla dışarı fışkırıyor.

İki adam yere yığılırken etrafımızdaki seyircilerden dehşet çığlıkları yükseliyor, kanları düştükleri yerdeki taş işiliğinin dikişlerine sızıyor. Muhtemelen bu insanlar tarafından tanınıyorlardı.

Başında tüy olan muhafız bir emir veriyor ve askerler  ne çıkıp bize ana dillerinde bağırıyorlar.

"Seni anlamıyoruz!" Tyree beni arkasından sürüklemek için kolunu kullanarak tersliyor. Ama kalçama saplanan bir kılıç darbesiyle irkilerek yerimden sı rıyorum. Tyree'nin boynuna inen    kılıç darbesi daha onu yapmak istediği bir sonraki hamleden alıkoyuyor.

Bir asker çenemi tutuyor ve acı  ığlığımla ağzım zorla açılana kadar sıkıyor. Başparmağını  st dudağımın altına sokup yukarı çekiyor.

Ne yaptıklarının farkındayım, dişleri kontrol ediyorlar. Hâlâ dişlerim olsaydı, o kanlı gösteriden sonra onları tutmamın bir yolu olmazdı, ne kadar iğrensem de.

Tyree de aynı muameleyi görüyor.

Görünüşte tatmin olmuş olan yüzbaşı bir emir daha verir ve askerler kılıçlarını bırakarak geri çekilir.

Sonraki saniyeler bulanıktı.

Tyree topuklarının üzerinde döner, en yakındaki askerin kılıcını almadan önce çeneleri ve burunları kıran dirsekler ve yumruklar savurur. Göz açıp kapayınca kadar, kılıcını ustaca savurarak üçünü keser ve dördüncüsünü saplar, kılıcının ucunu yüzbaşının boğazına dayayarak bitirir. "Bizi serbest bırakın, yoksa onu ve hepinizi öldürürüm!" Tyree bağırıyor, mavi gözlerinde öfke parlıyor.

Ben ona inanıyorum. Az önce yaptıklarına bakılırsa, bu muhafızların her birini öldürüp kaçabilir. Hiç bu kadar yetenekli dövüşen birini görmemiştim ve kardeşlerimi dövüşürken izledim. Lejyonerlerimizin onu nasıl yakaladığı beni aşıyor.

Boynuma batan ve etimi kesen keskin iğneden tıslıyorum. Bir asker arkamda duruyor, kendi dillerinde muhtemelen Tyree'nin ultimatoma benzer bir şeyler homurdanıyor.

Tyree başıma gelenleri görünce küfrediyor. Vahşi gözleri etrafımızda dolaşıyor, yakındaki bir ata yerleşene kadar değerlendiriyor. Ona ulaşabilir. Koşup ata binebileceği ve dörtnala uzaklaşıp beni kaderime terk edebileceği kadar yakın.

Dişlerini sıkıyor.

Fates, bunu düşünüyor. O piç beni burada bırakacak-

Kılıcını yere fırlatır ve ellerini havaya kaldırır.

Kaptan yanağına Tyree'nin kafasını yana yatıran sert bir yumrukla karşılık veriyor. Bir saniyeliğine geri döner.

Kapıların içinden gelen keskin bir çığlık salınımını durdurur.

Birden askerler geri çekiliyor, beni rehin tutan asker hızla uzaklaşıyor. Kapının her iki yanında iki sıra halinde ayrılıp geçmek için bir koridor oluşturuyorlar ve başlarını öne eğiyorlar. Tüm tavırları değişti, kavgacıdan itaatkâra dönüştüler.

Kaptan sözsüz bir şekilde açıklığa doğru işaret eder, emir açıktır. Tabii bu bir emirse. Bu bizi nereye götürür? Kaçmaya çalışsak daha mı iyi olur?

Tyree'nin bakışlarıyla karşılaştığımda şaşkınlığımın gözlerine yansıdığını görüyorum.

Yanıma yanaştı, başı dönüyordu.

"Gerçekten yirmisini de öldürebileceğini mi sandın?" Fısıldıyorum. Yanağı yarılmış, kanı yüzünden aşağıya doğru akıyor.

"Denemeye değerdi." Arkamızda bizi içeri sokmak için bekleyen askerlerin sırasını ölçtü. "Tamam, üçe kadar sayacağım, o ata doğru olabildiğince hızlı koşacaksınız."

"Kal'ana." Lüks kırmızı cüppeler giymiş bir adam kapının girişinde belirir. Eğilip selam verdikten sonra topallayarak ilerliyor, iskelet gibi elleri destek için budaklı ahşap bir bastonu kavırıyor. "Bu büyük bir onur. Lütfen, öne gelin. Bu kapıların içinde güvende olacaksınız."

Tyree ve ben bakıştık.

"Kadere şükürler olsun, anlayabileceğimiz biri," diye yumuşak bir sesle konuşuyor.

"Ama ona güvenebilir miyiz?"

"Ondan bilgi almak için ona güvenmek zorunda değiliz. Onların ordularıyla savaşmayı mı tercih edersin?" Bizi buraya sürükleyen zalimler arka planda gezinip bekliyorlar.

İç çektim. "Sanırım başka seçeneğimiz yok." Yavaşça, yan yana nöbetçinin yanından geçiyoruz.

Bekleyen adam çok yaşlı. Kaç yaşında olduğunu tahmin edemiyorum - çukurlaşmış yanakları, seyrek beyaz saçları ve yaşlılık lekeli kafa derisi ölümlü türünün çok ötesinde yaşadığını gösteriyor. Ama en tedirgin edici olan gözleri; irisleri bana karanlık bir bataklığı hatırlatıyor. İlk başta görüp görmediğini merak ediyorum ama gözbebeklerinin beni delip geçmesine bakılırsa görebildiğinden eminim.

Tekrar eğilir. "Kal'ana'nın gelmesi için dua ettik ve işte buradasın." Aksanı kalın ve sert ama Tyree haklı. Bizim dilimizi konuşan birine sahip olmak rahatlatıcı.

Bu terimi ikinci kez kullanıyor. Bu kal'ana'nın ne olduğunu sormak için ağzımı açtım.

"Neredeyiz biz?" Tyree araya giriyor, hoşbeşi atlıyor.

Adam gri, çürük dişlerini göstererek gülümsüyor. Tyree'nin kaba tavrından etkilenmemiş görünüyor. "Işık Tapınağı'nın kapılarının içindesiniz ve burada güvendesiniz."

"Evet, ama hangi diyar?" Tyree zorlar.

"Udrel'desiniz."

TGardiyanlar beni koridor boyunca götürürken metal kelepçeler bileklerime ve ayak bileklerime batıyor, zincirler

Taşları kazıyarak. Bu sabah, zihnimde kaçış senaryolarıyla geçen bir gecenin ardından uykuya daldığım sırada kafesime daldılar. Yedi kılıç vücuduma dayandığında, onlar kılıçları takarken kıpırdamadan yatmaktan başka seçeneğim yoktu.

Sanki ne planladığımı biliyorlarmış gibi.

En azından infazıma giden yolculuk tablo gibi. Sabah ışınları, küçük çocukların kuşları kovaladığı yakındaki bir bahçenin yaprakları ve yaprakları üzerinde dün geceki yağmurun damlalarını vurguluyor. Sarayın bu mütevazı tarafı dün gördüğüm gösterişli taraftan farklı. Yanımda on beş muhafız olsa bile daha huzurlu.

"Yukarı!" Muhafız elindeki eldivenle sırtımı dürtüyor ve beni en üst kata çıkan bir başka merdivene doğru yönlendiriyor. Cheral her ne planladıysa, orada gerçekleşecek. "Daha hızlı!"

"Kolay değil, biliyorsun." Acele etmiyorum - onları kızdıracak şekilde - ama gerçekten de zincirlere karşı zorlanıyorum

Her adımda. Eğitimde benzer bağlardan kurtulma konusunda yıllarca pratik yaptım. Bu metal her neyse, kırılmıyor ve ısıyor.

Ağır kapılar ileride bekliyor, her iki tarafta daha fazla muhafız var.

Beni içeri sokarlarken adrenalinim endişemle birlikte yükseliyor.

Dünkü oturma odasının aynısı. Ama bugün ne çocuklar ne de eşler var. Sadece Kral Cheral var, geleneksel beyaz sandalyesinde oturuyor. Burası bir infaz için fazla güzel bir oda. Ama ben kendi taht odamda bir lordun kafasını kestim, yani ben kimim ki yargılayayım?

"Misafirimiz bu sabah gergin görünüyor." Kral Cheral kupasından uzun bir yudum alıyor. "İyi uyuyamadın mı?"

"Uykum çok güzeldi. Sorduğunuz için teşekkür ederim," diye yalan söyledim.

"Gardiyanlar huzursuz görüldüğünüzü söyledi. Kaldığınız yer sizi tatmin etmiyor mu?"

Homurdanıyorum. Muhafızlar böyle mi söyledi... Kralın ziyaretçimden haberdar olmadığını düşünmek aptallık olur. Muhtemelen büyücüsü kemirgenler aracılığıyla beni gözetliyordur.

"Gel," diye işaret ederek beni kendisine doğru çekti. "Sabah çayının tadını çıkar."

"Çay."

"Evet. Biz öyle diyoruz. Adalılar da böyle demiyor mu?"

Beni sahte bir güvenlik duygusuna sokmaya çalışarak oynadığı bu yeni oyun nedir?

"Ah! Neredeyse unutuyordum. Çıkar şunları." Korumalarına küçümseyici bir el sallıyor, onlar da tereddüt etmeden boyun eğip kelepçelerimi çıkarıyorlar.

Birdenbire özgürüm ve kafam her zamankinden daha karışık.

Omzumu döndürüp test ediyorum. Her geçen gün baltayı aldığım yerde önemli bir iyileşme oluyor, ancak on beş muhafızla savaşılabilecek kadar güçlü olup olmadığımı bilmiyorum. Sanırım yakında öğreneceğim.

Bir muhafız kabzasıyla sırtıma vurarak beni sendeleyerek öne doğru itiyor. Dişlerimi sıkıyorum. Önce onu öldüreceğim. "Adamlarınız misafirlerinizin yanında biraz terbiye dersi alsın iyi olur," diye söylendim, odayı eşit bir hızla geçerken.

Bir köşedeki hareket gözüme çarpıyor.

Tuella burada. Beni gözlemliyor ya da kralı koruyor, ya da her ikisi de. Büyücünün neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrim yok ama ölümlü kralını öldürmemi engelleme konusunda yetkin olduğunu varsaymalıyım, özellikle de muhafızlar kapıda kaldığına göre.

"Lütfen. Oturun." Kral Cheral bir sandalyeyi işaret eder.

İçeri girerken kaşlarımı çatmaktan kendimi alamıyorum. Dün gece Satoria'nın ziyaretinden sonra yatakta uğraştığım güne böyle başlamamıştım.

Tencereyi yere koymadan önce bir kupa daha dolduruyor. "Eski bir favori aile karışımı. Pancar, kakule ve elma karışımı. Bazıları bunu acı bulur." Bir kase şeker kamışını işaret ediyor.

"Lütfen bunu yanlış anlamayın, ama uygulamayı planladığınız herkese en sevdiğiniz çay karışımını mı sunuyorsunuz? Yoksa çay sizin yönteminiz mi? Beni içten dışa yakacak bir zehir."

Kral Cheral'ın gözleri şaşkınlıkla parlıyor ama sonra kıkırdıyor. "Çay sadece çaydır." İnfaz planlarını inkar etmiyor.

Ben hâlâ bardağıma uzanmayınca, tencereyi yeniden toplayıp kendi bardağını ağzına kadar dolduruyor ve uzun bir yudum daha alıyor. "Kral Malachi, Kettling Lordu Adley'i idam etti."

"Bunu sana Kell'in mi söyledi?" Bakışlarım Tuella'nın sessiz durduğu yere kayıyor.

"Hayır, bu sabah erken saatlerde haber aldım. Kral onu taht odasında, birdenbire ortaya çıkan alevli bir kırbaçla öldürmüş."

"Kulağa masal gibi geliyor."

"Dün görme taşıyla ilgili tanık olduklarından sonra, gerçekten öyle mi?" Kupasının kenarından bana bakıyor.

Çayı bir bahane olarak kullanıyorum ve bunu düşünürken uzun bir yudum alıyorum. "Doğudan döndüğümde Adley'i idam etmeyi planlıyordum, bu yüzden bu kral Islor'a bir iyilik yaptı."

"Islor belki, ama Kier değil. Krallığım böyle bir ordu toplamak için çok şey feda etti ve şimdi işgal için emir bekliyor ve ben onlara ne söyleyeceğim konusunda tereddüt ediyorum."

"Bu çok kolay. Krallığımı terk edin ve Kier'e dönün. Ya da Islor'un içlerine doğru ilerlediklerinde Nulling canavarlarıyla savaşmaları için orada kalmalarına izin verin, ki öyle de yapacaklar. Adamlarınızın yarısından fazlasını o yaratıklara kaptırmayacağınıza eminim."

Kral Cheral gülümsüyor ama gözlerinde hüznün ve hayal kırıklığı var. "Kettling'in davasına yardım edersem bana zengin toprakların ganimeti vaat edilmişti. İçimden bir ses artık bunun gerçekleşme ihtimalinin düşük olduğunu söylüyor."

"Benden sempati mi bekliyorsun? Sen, burada tertemiz sarayında oturmuş çayını mı içiyorsun? Çünkü bunu göremeyeceksin, bir kılıcın ucunda bile. I

Lord Adley gibilerle asla ittifak kurmamanızı söyleyebilirdim."

"Ama kızına evlenme teklif ettiğinizde siz de bunu yaptınız."

"Düşmanlarımı yakın tutmak için berbat bir girişim, bu yüzden berbat bir lider oldum." Sıcaklığın boğazımdan aşağı kaymasına izin vermeden önce kupamı havaya kaldırıyorum. Fates, bu çok acı.

"Politik olarak, evet. Ancak savaş alanında bir orduya liderlik etme konusundaki başarılarınız her yerde konuşuluyor."

"Ve orada kalmalıydım."

Başını eğiyor. "Neden yapmadın? Neden kendi kardeşine ihanet ettin? Krallığın ihtişamı için mi?"

"Egomu doyurmak için fazlasıyla şanım vardı. Hayır... Onu kendinden kurtarıırken aynı zamanda krallığımı da koruduğumu sanıyordum. Ama şimdi anlaşılıyor ki yarardan çok zarar vermiş olabilirim." Lekeli kanıyla Islor'u lanetleyen Romeria olabilir, ancak şimdi onu kurtarmak için çalışan da Romeria gibi görünüyor. Yine de hangi versiyonu olduğu benim için bir sır olarak kalıyor. "Kaderler hakkında ne biliyorsun?"

"Boynuzları olan tanrılarınız mı? Sarayımın etrafında hiç büyük heykeller gördünüz mü?"

"Birçok turumdan biri sırasında mı?" Sesimden alaycılık akıyor.

Bir yudum alır. "Eğer bir Kier ya da Skatranan'a Islor'u sorsaydınız, sanırım ilk başta hiç gitmediklerini iddia ederlerdi. Ama sonra kulağınızı insanlar, topraklar ve lanet hakkında bilgilerle dolduracaklardır."

"Ne demek istiyorsun?"

"Islor her zaman sadece Islor'la ilgilendi ve sen kendi yolunun tek yol olduğuna inanıyorsun." Sırıtır. "Kaderleriniz hakkında bilmem gerekenleri biliyorum ama onlarla ilgilenmiyorum. Kier, Udrel'in yolunu izler."

"Peki bu hangi yol?"

Tuella köşesinden çıkar. "Gölge ve ışığın yolu. İnançlarımız, hem görebildiğimiz hem de göremediğimiz denge üzerine kuruludur."

Belirsiz bir açıklama ama merakımı uyandırdı. "Eğer çocukluğumda Kier hakkında öğrendiklerimi hatırlıyorsam - ki öyle olmadığını varsayıyorsunuz- durum her zaman böyle değildi."

"Bu doğru," diye itiraf ediyor Kral Cheral. "Bir zamanlar, uzun zaman önce, komşularımızdan farklı düşünmemiz için etkilenmiştik. Mordain'in sahipleri bizi yaratıcılarının yolunda eğitmek için kıyılarımıza gelirlerdi. Ve Kier'deki çoğu kişi bu tür fikirleri memnuniyetle karşılardı. Ancak toprağın gücüne bağlı çocukları bahşeden bu kaderleri Kier'e asla böyle bir saygı göstermedi, bize onlarla sohbet etme, onlardan hediye isteme fırsatı vermedi. Öyleyse onları değerli metaller ve taşlardan yapılmış kutsal alanlar ve heykellerle onurlandırmak için ne gibi bir nedenimiz olabilir ki?"

"Islor da iki bin yıldır sınırları içinde doğan bir büyücü görmedi."

"Ama yine de onların önünde eğiliyorsun," diye soruyor Tuella. "Neden?"

Sorusu beni duraksattı. "Sanırım bildiğimiz tek şey onlar olduğu için."

"Ve şimdi beni tanıdığına göre?"

"Dürüst olmak gerekirse, ne ya da kim olduğunuzu bilmiyorum."

"Bu anlaşılabilir bir durum. Kier'deki herkes henüz gölge ve ışığın yolunu benimsemiş değil."

"Peki Udrel'in hokkabazları bu kaderlerin gücüyle doğmuyorsa, siz nasıl var oluyorsunuz?"

Küçük gülümsemesi kendini beğenmişlikle sınırlanıyor. "Biz seçildik." "Seçildik. Kim tarafından?"

"Işığın yanında."

Başımı iki yana sallıyorum. "Seni dinlerken, sanki dışarıda mavi olduğu açıkça belli olan gökyüzüne bakıyormuşum da sen yeşil olduğunda ısrar ediyormuşsun gibi geliyor."

"Yine de ikimizin de inançları eşit derecede güçlü olacaktır."

İçimden bir ses bunun etrafında daireler çizerek konuşabileceğimi ve o istemediği sürece asla merkeze ulaşamayacağımı söylüyor. Ama cevaplara ihtiyacım var. "Kaderlerimiz ve krallığımda neler olduğu hakkında ne biliyorsun?"

Kral Cheral'a bakar, o da izin verir gibi başını sallar.

"Denge değişti. Bunu senin kanlı ayından önce de hissetmiştim ama o geceden beri ışık ve gölge sanki birbirleriyle yarışırcasına yayılıyor."

"Bu da ne demek oluyor?"

Endişe yüz hatlarını sıkıştırıyor. "Çok fazla gölge ve aynı zamanda çok fazla ışık olduğunu söylemek dışında henüz bilmiyorum. İkisinden de çok fazla olması dengeyi bozar."

Kral Cheral kupasını yere bırakır. "Generalimden haber aldım. Sizin deyiminizle Hudem'inizin ertesi günü, gözcüleri o pullu kanatlı yaratıklardan birinin ovalara, savaş alanına indiğini görmüş."

Konu değişikliği. Güzel. Bu lanet büyücünün neden bahsettiğini anlayamıyorum zaten. "Burada ne yaptı?"

"Bir atı neredeyse bütün olarak yutmak dışında mı? Hiçbir şey yutmadı. Ama bir erkek ve bir dişi onun pençeleri arasında uçtu. Cesetleri iyice aradılar ve sonra bir askerle birlikte ayrıldılar."

"Canlı mı ölü mü?"

"Gözcüm, özellikle bir tanesiyle çok ilgili göründüklerini söylemekten başka bir şey söylemedi. Bunun nedenini merak ediyorum." Ben bu bilgiyi değerlendirirken o da beni dikkatle izliyor.

Zander ve Romeria beni arıyor olabilir mi? Bu durumda, kimi almış olabilirler? Kimi alacağımı biliyorum - beni bazı yönlerden kendimden daha iyi tanıyan erkeği. Kazimir. Ama onu almak için tek bir sebep olabilirdi, eğer cevap vermek için hayattaysa.

"Sanırım daha doğruya gitmemeleri iyi olmuş. Kierish ordunuzla karşılaşabilirlerdi. O canavarın neden olabileceği yıkımı bir düşünün."

"Evet, bu bir lütuf. Sanırım hepsi bu kadar. Muhafızlar, lütfen misafirimizi kaldığı yere geri götürün."

Kupamı masaya bırakıp ayağa kalkıyorum. "Bugün idam yok o zaman?" Zincirler bir hile miydi yoksa ben buraya geldiğimde fikrini mi değiştirdi?

"Bugün değil. Belki yarın." Tırnaklarını inceliyor. "Karım pragmatik olamayacak kadar kararsız olduğumu iddia ediyor. Satoria, yani. Onu hatırlıyorsun, değil mi? Reddettiğiniz kişi oydu." Duraksıyor. "Damarını önerdiğinde."

Doğru. "Hizmetçi gibi giyinmiş bir eş." Gerçi dün gece öyle giyinmemiştii. Hiç giyinmemiştii. Bu sataşmaya karşı dilimi ısııyorum ama içimden bir ses bunun onun için sürpriz olmayacağını söylüyor. "Biliyorum

Sizi teselli edecek üç kişi daha var ama onu benim gibi bir mahkûma bu kadar rahat sunmanızı tuhaf buluyorum. Damarını yani."

Ağzının kenarları yukarı doğru kıvrılıyor ve sonra iki parmağını kapıya doğru sallayarak beni kovuyor.

Oynayacağımız oyun bu. Öyle olsun.

D Neilina'nın günlüğünün son sayfasına ulaştığımda tente, şeffaf pencere giydirmelerinin arkasından görünüyor, gözlerim kararıyor

uykusuzluktan. "Sekiz kez," diye sesleniyorum sessiz odaya.

Zander masasından başını kaldırıyor. Bir yığın mühürlü mektup, Mordain'in ulaklarının hızlı kanatlarıyla teslim etmeleri için düzenli bir yığın halinde duruyor. Mektuplar sadece Ybaris'in yönetici sınıfına değil. Zander tarafından imzalanmış ve Islorian lordlarına ve leydilerine hitaben yazılmış, ittifakımızı ve tahtını geri alma niyetini duyuran mektuplar var.

"Neilina elementallerine kaderleri sekiz kez çağırtırdı." Wendeline bir keresinde bana bir elemental olarak bir kaderi çağırmak için temelde onlara ömür boyu bağlı olduğunuzu söylemişti. Ama Neilina'nın kraliçe olduğu yıllar boyunca yüzlerce elementale erişimi vardı. Kaderlerden herhangi birine sınırsızca ulaşabilirdi. Malachi hariç tabii, çünkü ona yakınlığı olanların hepsi doğumda öldürülüyordu.

"Beş tanesine cevap verdiler." Neilina'nın öfkesine yol açan üç çağrı göz ardı edildi. Elementalleri suçladı ve onları zehirletti.

Gece vakti, sahte iddialarla, değişime yenik düştüklerini ve hastalandıktan birkaç saat sonra öldüklerini söyledi. "Onları burada tasmalı olarak tutmakta ısrar etmesine şaşmamalı."

"Güce erişimi olan bir hükümdarın, yasalara ve yeminlere rağmen bunu kullanması sürpriz değil. Bunu tahmin etmeliydik." Zander ayağa kalkıyor ve benim yerleştiğim büyük yatağa doğru ilerliyor, yaklaşırken üzerindeki giysileri ve silahları çıkarıyor. "Elementallerin kendi derilerini kurtarmayı kabul etmeleri de sürpriz değil." Kuş tüyü yatak onun ağırlığıyla yanıma çöküyor.

"İki kişi reddetti. Onları vatana ihanetten idam etti."

"Boyun eğmeyen bir öznenin hiçbir faydası yoktur." Konuya rağmen göz kapakları ağırlaşıyor. Onun türü az uykuyla idare edebilir ama o yorgun görünüyor. "Peki, kaderden ne istedi?"

"Aminadav'ın açtığı yarık nedeniyle zarar gören tarım arazilerini iyileştirmesi için bir kez."

"Bunu kesinlikle yapmadı."

"Mesele de bu. Görünüşe göre öyle yapmış. Yüz yıl boyunca toprak yeniden üretime geçti."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kaderden bir özür mü?"

"Özür dilemekle ilgili bir şey söylemiyor. Kadın sordu, adam cevapladı ve yeniden ekinleri oldu. İnsanlar dış mahallelerde evler ve köyler inşa etti, ticaret canlandı. Ve sonra aniden, her şey tekrar tepetaklak oldu. Çiftçiler ilk başta bunun garip bir yanıklık olduğunu düşünmüşler ama ertesi yıl hiçbir şey yetişmemiş. Bunun üzerine Neilina başka bir elementalin Aminadav'ı tekrar çağırmasını sağladı ve ondan daha fazlasını istedi." Günlüğündeki kelimeler ona söylediklerine benziyorsa, talep etti demek daha doğru olur. "O

ülkesine yaptıklarından sonra kaderin ona borçlu olduğu konusunda ısrar etti."

"Ve?" Zander ilgiyle dinler.

"Ve bir gece uyandıklarında tüm bu tarlaların yeni ürünlerle dolup taşıdığını gördüler."

Kaşı kalkıyor. "Aminadav ona yine istediğini mi verdi?"

"O da öyle düşünüyordu. Neilina insanlara toprağı iyileştirenlerin onun elemental büyücüleri olduğunu söyledi. Ybarisalıları onu övdüler ve onuruna bir hasat festivali düzenlediler. Ve sonra insanlar hastalanmaya başladı. Karın ağrıları, ateşler, içleri yanıyormuş gibi hissetmeler. Mordain'in şifacıları insanları iyileştirmeye devam etti ve sonra tekrar hastalandılar. Bunu düzeltemediler. Kışın ortasında insanlar depolarına girdiklerinde her şeyin bir gecede çürüyüp karardığını görene kadar kimse bunu ürünlerle ilişkilendirmedi."

"Bir kadere sana borçlu olduklarını söylemek iyilik kazanmanın yolu değildir." "Aminadav'ın belasından kurtulan tek şeyin yulaftı."

"Ybaris halkı uzun yıllar boyunca bununla hayatta kaldı. Ama Kral Barris'e göre son yıllarda yulaf tarlaları bile çürümeye yüz tutmuş." Zander başını sallıyor. "Mordain, Neilina'nın ne yaptığının ipucunu vermeliydi."

"Onlar yaptı. O zamanki Prime'ın adı"- girişi bulmak için sayfaları çeviriyorum-"Circe, Neilina'yı sorguladı. Hangi elementallerin toprağı iyileştirdiğini bilmek istiyordu ama Neilina, Circe'in gerçeklerden şüphelendiğini biliyordu." Günlükte bununla ilgili altı sayfalık bir yazı var. "Böylece izlerini örtmek için,

Neilina aynı gün Prime ve elementalı idam ettirdi ve Ybarisalıları zehirlemek için plan yaptıklarını açıkladı."

"Ve Mordain bunu satın mı aldı?"

"Hayır. Ona elemental göndermeyi bıraktılar." Neilina'nın Mordain'i Ybaris'ten ve onun yetenekli çocuklarından koparmak, güvendiği kişileri kullanarak onları kendine saklamak ve eğitmek için yaptığı planların öfke dolu bir sayfası var. Ybaris'in içinde kendi Mordain'ini inşa edecekti.

"Neilina ve Mordain arasındaki savaşı başlatan şey buydu." Parçalar yerine oturdukça Zander mırıldanıyor. "Aminadav'ı tekrar çağırarak kadar aptal mıydı?"

"Hayır. Ona tövbe etti ve Vin'nyla'ya geçti, yakınlığı ona olduğu için tercih edileceğini varsaydı. Vazgeçmeden önce üç farklı elemental Vin'nyla'yı üç kez çağırdı." Ve onları başarısızlıkları yüzünden ya da sadece susturmak için öldürdü. "Böylece Aoife'ı çağırdı, o da hemen cevap verdi."

"Ve bize Prenses Romeria'yı mı hediye etti?"

"Henüz değil. Onu ilk çağırdıklarında, Ybaris'in topraklarını iyileştirmesi için Aoife'a yalvardı. Aoife ona Aminadav'ın yaptıklarını geri alamayacağını ve ilerlemenin tek yolunun Islor'u geri almak olduğunu söyledi. Aoife onu bu toprakların kendilerine ait olduğuna ve Ybaris'in hayatta kalabilmesi için bu topraklara ihtiyaçları olduğuna ikna etti. Böylece Barris'i savaş açmaya ikna etti. Zaman aldı ama sonunda kabul etti."

"Evet, hatırlıyorum," diyor Zander kuru bir sesle. "Bir asır önce. Kaybettiler."

"Ve bunun için onu suçladı." Kocasına karşı duyduğu nefret ve onun bağıllık istekleri adeta bir sıçrama yaptı

sayfalardan. "Aoife'ı tekrar çağırđı ve bu sefer Islor'u yenmek için ondan yardım istedi."

"Prenses Romeria."

Başımı iki yana sallıyorum. "Bu son çağrıydı, hepsini öldürecek bir silah istediğinde." Olay aynen Ianca'nın Gesine'ye anlattığı gibi olmuş, Neilina ve kraliçesinin ordu komutanı kutsal alandaki sunakta, göremedikleri bir kaderin önünde sevişmişlerdi. Orada olduğuna dair tek görünür kanıt, Ianca'nın elindeki altın boynuzlardı - Neilina'nın her zaman takması gereken değerli bir koruma ve şifa simgesi. Bir de dokuz ay sonra dünyaya gelen ve bir gün savaş başlatacak kanı taşıyan bebek. "Bu ikinci çağrıda Aoife ona bir müttefik sözü verdi."

"Fidanlar mı?"

"Kier."

Zander bunu düşünerek kaşlarını çatır. "Islor ve Kier yüzyıllardır anlaşmazlık içinde. Bana doğudan gelen bu ordunun arkasında Neilina'nın olduğunu mu söylüyorsun? Adley'le birlikte çalıştığını mı?" Sesi şoktan ağırlaşmıştı. "Bu imkânsız. O bile onunla ortak olmaz."

"Burada Adley hakkında hiçbir şey yazmıyor. Tek söylediği, Aoife'ın büyücü aracılığıyla Neilina'ya söyledikleri," - sayfaları çevirip kıvırcık el yazısının kelimeleri işaretlediği yere geliyorum - "Islor'u yenmenin yolu önce onları zayıflatmak olacak, böylece iki taraftan gelen tehditlerle savaşamayacaklar. Aoife, Kier'i zehirleyerek onları sorunlarını çözmek için Islor'a bakmaya zorlayacaktı." Eğer Neilina Kier'de olup bitenleri takip ediyorsa, bunları bu günlüğe dahil etmemişti.

"Islor'a bak, Ybaris'e değil."

"Öyle yazıyor."

Zander tavanı inceliyor. "Kral Cheral hiçbir zaman yardım için bize başvurmadı. Babası da öyle. Islor'a nasıl bakacaksın?"

"Söylemiyor. Belki de Kier'in kralı Neilina ile çalışıyordu ve Adley bunu bilmiyordu. Ama zehir Aoife'ın işi gibi görünüyor."

"Kier'in herhangi biriyle ittifak yapması için bir neden olması gerekirdi, peki Aoife onlara ne yaptı? O diyarı daha yakından takip etmeliydik."

Düşünceli bir şekilde alt dudağını ısırırken yakışıklı yüzünü inceliyorum.

Keskin bir nefes alır. Önemli bir şey fark etti. "Lord Adley'nin bölge için savaşıp kazanabileceği en iyi yer Sanguine Nehri olurdu. Adamları ve Kier'in ordusuyla birlikte Islor'un o tarafını ele geçirebilir ve sorunsuzca ellerinde tutabilirlerdi. Ama Sanguine'i geçtiler ve Aminadav Ovaları'na yöneldiler. O toprakları istiyorlardı. Ya da üretebileceklerini."

"Hasat, baban ve Kral Barris'in Prenses Romeria karşılığında anlaştıkları şey değil mi?"

"Evet, değerli. Ama Kier'in çok sayıda zengin ve verimli toprağı var. Yıllardır Ketting ile ticaret yapıyorlar. Karşılığında değerli bir şey elde etmediğiniz sürece neden büyük bir ölümlü ordusunu kan laneti olan bir diyara gönderip başkasının davası için savaşma riskine giresiniz ki? Sahip olmadığınız bir şey." İşaret parmağıyla alt dudağına vuruyor. "Hasat zamanı Kier'den gelen akıncı grupları, hırsızlar ve uyumsuzlardan oluşan çeteler olmuştur. Atticus'un bir sürü hikâyesi var. Yakalananların hepsi aynı melodiyi söylemiş."

ödölünü paylaşmayan bir kral. Ancak kralın kendisi Bexley'in tarif ettiği büyüklükte bir ordu göndermeye istekliyse, belki de artık ödölüne sahip değildir."

Düşüncelerinin nereye gittiğini anlamaya başlıyorum. "Çünkü Aoife toprağı zehirledi."

"Kader bunu daha önce de yaptı. Kanıtı bu kitapta." Elimdeki günlüğe başıyla işaret ediyor.

Aminadav toprağı Neilina'ya karşı kullandıysa... "Aoife'in elementi su," diye düşünüyorum yüksek sesle. "Yani toprağı besleyen suyu kirletti. Nehirleri belki?"

"Olabilir. Bunu öğrenmenin tek yolu Kier'e gidip kralın kendisine sormak." Bu kez gözlerini kırtığında, göz kapakları birkaç saniyeliğine yerine oturuyor.

"Yapabiliriz, biliyorsun. Git ve şu Kral Cheral'ı gör." "Sen sadece kardeşimin zincire vuruluşuna tanık olmak istiyorsun."

"Buna bonus diyebilirsin." Sırıtıyorum. Ama Zander'ın onu sık sık düşündüğünü biliyorum. Bunu hissedebiliyorum.

İç geçirdi. "Önce buradaki işleri halledelim. Ama içimden bir ses Aoife'in da en az Malachi kadar uzun zamandır geri dönmek için planlar yaptığını söylüyor." Gözleri tekrar kapanıyor.

Ama o burada değil. Peki nerede o zaman? Alnındaki bir tutam saçı okşuyorum ama düşüncelerimi kendime saklıyorum. Uyuması gerek.

Pencereden karanlık bir gölge pastel gökyüzünü kesiyor, yukarıdan devriye gezerken canavar formunun her iki yanında kanatları uzanıyor.

Yataktan kayarak pencere kenarına koşuyorum. Ve gülümsüyorum. İstedim gibi sabah geri döndü. "Caindra." Bu bir bağırma değil. Fısıltının biraz üstünde.

Devasa vücudu havada dönerek Argon'a doğru yöneliyor. Bir kolumu kaldırıp el sallıyorum, belki penceredeki hareketi fark eder de nerede olduğumu, güvende olduğumu bilir diye umuyorum.

Ensemdeki tüyleri diken diken eden ve aşağıdan gelen alarm çığlıklarını harekete geçiren katmanlı bir çığlıkla cevap veriyor.

"Muhtemelen muhafızları onun hakkında uyarmalıydım, ha?" Yanıt alamayınca omzumun üzerinden bakıyorum.

Zander derin uykuda.

Otuz saniyeden kısa bir süre sonra Caindra bir kulenin üzerine iniyor ve pençeleriyle onu yakalamaya çalışıyor. Argon'un ünlü kalesinin çatısından değerli mücevherler yağıyor.

Bir saat sonra revire vardığımızda Usta Şifacı BRIGITTA bizi bekliyor, Zander ve lejyonerlere ihtiyatlı bir bakış atıyor. Gözlerinin altındaki torbalar ağırlaşmış, akları kan çanağına dönmüş. Başka birine yardım ederken yakınlığını tüketmiş bir şifacının tüm işaretleri.

"Allegra nerede?" Zaleria yataklardan birinde uyuyor, ancak İkincisi hiçbir yerde bulunamıyor.

Brigitta, "Şu anda uyanık ve koridorun sonundaki bir odada diğer İkinci ile birlikte," diye doğruladı. "Tamamen iyileşecek."

Rahatlayarak iç çektim. Mordain'le ilgili tüm planlarımız Allegra'nın bundan sağ çıkmasına bağlıydı. "Peki ya kâtip?"

Bizi battaniyelerin altında yatan hareketsiz bedene götürüyor. "Korkarım Caster Zaleria için yapabileceğimiz başka bir şey yok."

"Ya denersem?"

Gülümsemesi nazik. "Çok nazıksınız ama bu iş doku ve kemik iyileştirmek kadar basit değil Majesteleri."

Hareketsiz büyücüyü inceliyorum. Gözleri kapalı. "Prime onlara ne yaptı?"

"Zihinlerini didik didik etti, bilgi aradı. Allegra direnecek kadar güçlüydü ama Zaleria'nın zihni... daha iyi bir kelime bulamadığım için parçalanmıştı. Şu anda bir kahininkinden daha fazla parçalanmış durumda ve bu zihinler bir anahtar büyücüsü tarafından bile iyileştirilemez."

"Büyücülerin bunu yapabildiğini bilmiyordum."

Brigitta Zaleria'nın ön kolunu okşar. "Bu, Aoife'a yakınlığı olan birinin, eğer isterse, ustalaşabileceği özel bir beceridir. Çoğumuz çabalarımızı yeteneğimizle nasıl iyileştireceğimizi öğrenmek için harcıyoruz, yok etmek için değil. Başbakan ikincisinde değer gördü."

Omuzlarım çöktü. "Bu Agatha'yı mahvedecek."

Zander rahatlatıcı elini sırtımda gezdiriyor. "Yapabileceğin her şeyi yaptın. Bu senin kontrolünün ötesinde. Önümüze bakmalıyız."

Brigitta bizi izliyor. "Demek doğruymuş. Ybaris Islor'la ittifak kurmuş."

"Resmi olarak tanıştığınızı sanmıyorum." İkisi arasında bir işaret yaptım. "Usta Şifacı Brigitta, bu Kral Zander."

"Ekselansları." Selamlamak için başını eğdi. "Söylemeliyim ki, Gölge gibi giyinmiş bir Islorian kralı neredeyse

yaşlı bir kâtip kılığına girmiş bir Ybarisan kraliçesi gibi şok edici."

"Ve buraya gelirken kayığın içinde beni öldürmeye çalışmadın. Bunu bir ilerleme olarak değerlendireceğim," diye düşünür.

"Ben aptal değilim." Tereddüt eder. "Caster Serenis'ten ilginç bir hikâye duydum. Kendisi bir elemental ve en yetkin şifacılarımızdan biri."

"Kızıl saçlı. Onunla yarıktaki tanıştım. Yaralı askerleri iyileştirmek için bizim tarafımıza geçti. Bizim için çok önemli biri üzerinde çalışıyordu," diyor Zander kaşlarını çatarak, muhtemelen benim gibi bunun nereye gittiğini merak ediyor.

"Evet, buradaki caster kulesinde, kraliyet kanadına bakan büyük bir penceresi olan erik odaları var. Perdeler çekili olmadığında Ekselanslarının odalarını görebiliyor. Kral ve köylülerin gümüş ışığı gözlemlediği Hudem'in ayı gecesinde böyle bir fırsat vardı. Serenis pencere pervazına tünemişti ki bir ses duydu. Kraliçe Neilina ve komutan kralın odasındaydı. Serenis, Caedmon Tiberius onu tutarken kraliçenin hançeri Kral Barris'in göğsüne sapladığını gördü."

Zander'ın kaşları çatılır. "Cinayete tanık oldu. Hem de Neilina'nın kendi eliyle."

"Görünürde hiç Islorian suikastçısı yoktu. Serenis'in gördükleri karşısında dehşete düştüğünü söylemeye gerek yok."

"Kimseye söyledi mi?" Ben sordum.

"Evet. Ben. Ve ona konuşmanın mantıklı olacağı zamana kadar sessiz kalmasını söyledim. Kendini öldürtmekten başka bir anlamı yoktu."

Az önce o günlükte okuduklarım -Neilina'nın suçlarını gizlemek için ne kadar ileri gidebileceği hakkında- göz önüne alındığında, bu iyi bir tavsiyeydi.

Brigitta'nın dudaklarına yavaş bir gülümseme dokunur. "Sanırım artık konuşma zamanı geldi. İnsanlar gerçeği bilmeli. Islor'un suçlu olmadığını bilmeliler."

Zander başını ne eğdi. "Yardımanız için teşekkürler, Usta şifacı."

Başını eğerek cevap veriyor. "ok akıllıca ifade ettiğiniz gibi, hepimiz önümüze bakmalıyız."

"Bu arada, Romeria'nın yeni Başbakanınızı seçme vakti geldi." Bana döndü, yüz ifadesi kararlıydı.

SOLANGE, JAREK, Zander ve benimle Allegra'nın odasının dışında buluşuyor. Dün gece Lorel'le yaşadığı çileden kalan tüm kan izleri yok olmuştu ve Gölge lider sanki hiç yaşanmamış gibi hareket ediyordu. "Uyanık ama zayıf ve travma geçirmiş. Pek bir şey hatırlamıyor. Lonca konseyi odasında olanları kesinlikle hatırlamıyor."

"Başbakan'ın öldüğünün farkında mı?" Zander soruyor. "Ve Mordain'deki yeni rolünün?"

"İlkinin farkında. İkincisine gelince, bu pozisyona zorla geldiğimi düşünüyor gibi görünüyor." Solange sırtıyor. "Onun yanlış varsayımını henüz dzeltmedim, çünkü bu haberin en iyi Majesteleri'nden geleceğini düşündüm. Onunla konuşabilir ve doğru kişi olmadığına karar verebilirsiniz."

"Seeneklerim sınırlı." Ve bu yüzük cebimde ağır duruyor.

"Peki ya Mordain? Oradan bir haber var mı?" Zander soruyor.

"Gaian bu sabah erken saatlerde Ekselanslarına Ybarisan köylerinin Nulling canavarları tarafından saldırıya uğradığını bildiren bir mesaj gönderdi. Geçtiğimiz günlerde birkaç tane oldu. Ordumuzun büyük kısmı yarıktaki savaşı için çok az savunmaları var."

"Aynı şeyin Islor'da da olduğunu varsayabiliriz." Zander küfrederek. "Bu büyücüye güveniyor musun?"

"Raporlarının doğru olduğunu mu? Evet, doğru. Ama o aptal değil. Gaian kendini selefinden ayırmaya çalışıyor ama aynı zamanda Ekselansları ve yeni Başbakan'ın gözüne girmeye çalışıyor. Ama Gaian'ın sizi memnun etmeye çalışması kötü bir şey değil. Haberciler arasında saygın bir yeri var ve muhtemelen Barro'nun kendisi kadar geniş bir muhbir ağına sahip."

"O da aynı söylentileri duymuş ve hiçbir şey yapmamış olabilir," diye ekliyorum. Ama tek kişi o olmazdı. Kral Barris'in öldürölmesinin gerçek bir görgü tanığı vardı ve o da güvenliğinden korktuğu için hiçbir şey söylemedi. Başbakanın kendisi de dahil olmak üzere herkesin, kraliçeye karşı konuşmanın kendilerine ölüm cezası getireceğini bildiği anlaşıyor.

Zander, "Geceyi Ybaris ve Islor'un lord ve leydilerine mektup göndererek geçirdik," diyor. "Hem aciliyet hem de doğrulukla teslim edildiklerinden emin olmalıyız. Usta Gaian'ın yönetimi altında bunu yapmaları için ulaklarınıza güvenebilir miyiz?"

"Evet, yapabileceğinize inanıyorum," diyor Solange acımasız bir kesinlikle. "Özellikle de talep yeni Başbakan'dan geliyorsa."

"O zaman sanırım devam etmeliyiz." Zander kapı koluna uzandı.

Allegra cübbesini giymiş, pencerenin önünde duruyor, odağı dışarıda.

"Misafiriniz var," diye anons eden Solange, İkinci'nin sıçrayarak bize doğru dönmesine neden olacak kadar ürkütüyor.

Ustalara kıyasla ne kadar genç görüldüğünü dün gece fark etmemiştim. En fazla kırklı yaşlarının başında olmalı, karamel rengi saçları omuzlarına dökülmüş ve dağınık duruyor. Teni hâlâ solgun, ama her birimizi değerlendirirken yeşil gözleri berraklaşıyor ve benimle oyalanıyor.

Allegra, Agatha ve Gesine'ye yardım etmiş olabilir ama önemli bir büyücünün sadece nefes almakla kalmayıp Ybaris'in kraliçesi olması konusunda gerçekten ne düşünüyor?

Bir an sonra kendini toparlıyor ve eğiliyor. "Ekselansları." Pencereden dışarı, hâlâ tüneğinde güneşin tadını çıkaran Candra'ya doğru başını sallıyor. "Kalede gizlenen bir Sylx olduğunu ve kadim bir canavarın müttefik olarak hizmet etmek için geri döndüğünü duydum."

Jarek, "Yerinde olsam ona böyle seslendiğini duymasına izin vermezdim," diye uyararak Allegra'nın dikkatini kısa bir süreliğine kendisine çekti.

"Bir ya da iki hikaye hatırlıyorum ama hiçbirinde gerçeklik payı olduğunu düşünmemiştim. Çocukluk hikâyeleri, bilirsiniz." Bakışları Zander'e kayıyor. "Tıpkı Argon'un kalesinde Ybaris'in kraliçesinin yanında duran bir Islorian kralına tanık olmayı asla hayal edemeyeceğim

gibi."

"Ya da Mordain'in en üst düzey iki lonca üyesinin karşısında duran bir Islorian kralı. Siz de benden daha fazla şaşırmış değilsiniz," diye cevap veriyor Zander. "Ama önümüzdeki aylarda mümkün olduğunu hayal bile edemeyeceğiniz pek çok şeye tanık olacağınızdan şüpheleniyorum."

"İçimden bir ses haklı olduğunu söylüyor." Tereddüt ediyor. "Bana kurtarıldığım için hepinize teşekkür etmem gerektiği söylendi."

Gölge liderine doğru başımı sallıyorum. "Solange büyük bir rol oynadı. Agatha da öyle."

Usta Kâtip'ten bahsedilmesi Allegra'nın dudaklarına yumuşak, içten bir gülümseme getiriyor. "Ne de olsa seni buldu. Bulacağını biliyordum."

Solange, "O kurnaz olan, ben onu fark etmeden önce yarığa kadar gelmeyi başardı," diye mırıldandı.

"Peki kaç kez ölümünün yakın olduğundan bahsetti?" Allegra soruyor.

Gülüyorum. "En az beş kez. Günde," diye ekliyorum bir süre sonra.

Allegra kıkırdar. "Surların ardındaki büyük su perisi şehrinizle ilgili haberler onu büyüledi. İzin verilirse günlerini orada sonlandırmaktan mutluluk duyacaktır."

"Kütüphanede, diğer kâtiplerle birlikte kitapları karıştırıyor." Ve sinirli bir Lejyon savaşçısı.

"Onlarla birlikte gömülmek isterse şaşırmayın." Duraksıyor. "Peki ya Gesine?"

Göğsüme bir diken batıyor. "Biz ölümlüleri serbest bırakırken Cirilea'da öldürüldü."

Allegra'nın kaşları çatılır. "Ruhu şad olsun o zaman."

Kaderin canı cehenneme, demek istiyorum. Bu felaketin sebebi onlar. Odanın derinliklerine doğru adım atıyorum. "Bu kütüphane

Malachi'den nasıl kurtulacağımızın cevabını içerdiğine inandığımız kitaplar. Din bilginleri herhangi bir ipucu arıyorlar."

"Solange bana onun Islor'un tahtını talep ettiğini söyledi. Aoife da bir yerlerde ama nerede olduğunu ya da planlarının ne olabileceğini bilmiyoruz." Endişe alınıp dağlıyor. "Malachi'nin eylemleri ne olacak?"

Omuz silkiyorum. "Çok değil, ama bunun uzun süreceğinden şüpheliyim."

"Yarıktaki orduları ele geçirmek için henüz bir hamle yapmadı," diye ekliyor Zander. "Ama yanında önemli bir büyücü var."

Allegra'nın gözleri parlıyor. "İkinci bir anahtar büyücüsü mü var?"

"Çünkü bir tanesi yeterince kötü değildi, değil mi?" Alaycı bir şekilde söyledim. Açık konuşalım. Kendimi korumak için ne olduğumu saklayarak çok uzun aylar geçirdim.

Zander bana uyarıcı bir bakış attı. Esprilerimi takdir etmeyi gerçekten öğrenmeli. "Romeria kan lanetini sona erdirdi ve iki krallığımızı birleştirdi. Ama evet, o önemli bir büyücü ve Mordain'in böyle bir gücü erişilmez kılmak için ne kadar uğraştığını biliyoruz. Tüm bunlar hakkındaki görüşünüz nedir?" Onu yakından izliyor. Bu bakışı iyi bilirim. Kadının bir sonraki sözlerinde söylemediği her şeyi arıyor.

"Düşman olmaksızın müttefik olmayı tercih ederim." Allegra alt dudağını ısırır. "Bu kaçınılmazdı, değil mi? Kahinler perilerin büyücü çağında geri döneceğini öngörmüşlerdi. Eğer Majesteleri tarafından değilse, bir başkası tarafından olacaktı. Kehanet her zaman bir yolunu bulur."

Bir déjà vu dalgası içimde dalgalanıyor. Gesine aynı sözleri birden fazla kez söylemişti.

"Kaderler bizim gibi zamana bağlı değildir. Malachi'nin burada hüküm sürmek istemesinin sebebi ne olursa olsun

girişimlerinde durmadı. Bu yüzden Agatha ve kâtiplere davalarında yardım ettim. Neilina'nın Ianca'ya yaptırdığı şey pervasızcaydı ama kader bu düzlemde yürümek istediği anda çarklar harekete geçmişti. Mordain'in konumuna rağmen kahinlerin öngörülerini reddetmek ya da görmezden gelmek kimseye yardımcı olmazdı."

"Bu çarklar düşündüğümüzden çok daha uzun süredir dönüyor." Neilina'nın günlüğünü tutuyorum ve geceyi ne okuyarak geçirdiğimi açıklıyorum.

Saniyeler'in lanetleri eşzamanlıdır.

"Çağrı, ortalığı kasıp kavurmak için açık bir davettir. Aoife'ın böyle bir talebi nasıl kabul ettiğini kim bilebilir!" Solange tükürüyor, öfke yüzünü gölgeliyor.

"Yakında öğreneceğiz. Ama önce Mordain ile işler yoluna girmeli. Ybaris ve Islor tam desteğimize sahip mi?" Zander zorlar.

Allegra ağzını açar ama tereddüt eder. "Ya hayır dersem? Ne yapardın?" Sessizliğe gömülmeden önce birkaç atış boyunca meydan okurcasına ona bakar. "Loncanın İkincisi olarak, evet, kaderin diyarlarımıza verebileceği zarara direnen her türlü davayı destekliyorum. Ama Mordain adına konuşmuyorum. Mordain'in pozisyonunu sadece Başbakan belirler." Solange'a bakar.

"Solange'ın Mordain'in yeni Prime'ı olmaması dışında." Cebimi karıştırıp mütevazı yüzüğü çıkardım ve ona uzattım. "Sana Prime ismini veriyorum, Allegra. Kâtiplere ve kehanete yardım ettin. Şimdi Mordain'e liderlik etmene ihtiyacımız var."

Kımıldamadan ona bakıyor.

"Politikaya önem verdiğimi varsayman çok komikti," diyor Solange, sesi düz. "Teklifi reddettim."

"Seni tavsiye eden Solange," diye ekliyorum.

Bu, İkinci'nin kaşlarını daha da kaldırır. "Bu... beklenmedik bir şey."

"Onurlandırılmak için çok fazla zaman kaybetmeyin," diyor Solange. "Ve karar vermek için daha da az zaman harcayın, çünkü yapacak çok şey var."

Allegra bana doğru bir adım atıyor ama sonra duruyor. "Eee?" Yüzüğü biraz daha yukarıda tutuyorum.

Birkaç saniye geçtikten sonra Allegra, "Reddetmek zorundayım, Majesteleri," der.

Kolum yanıma düşerken moralim bozuluyor. "Neden?"

Kurnaz yeşil gözler benimkilerle buluşuyor. "Çünkü sahip çıkmak senin görevin."

Daha hayır diyemeden başım titremeye başladı. "İstemiyorum."

"Birçoklarının Kızı ve Herkesin Kraliçesi olarak yeniden dirildiğinde, ancak o zaman halklar arasında barış için umut olabilirdi. Sen bu kişisin, sen bu umutsun." İlerliyor, sesi her kelimedede daha da güçleniyor.

Kalbim göğsümde hızla çarpıyor, bundan kaçma dürtüsü beni ele geçiriyor. Zander'a ters ters bakıyorum. "Senin bununla bir ilgin var mı?"

"Sanki bir Islorian kralı iki lonca üyesini etkileyebilirmiş gibi." Kıkırdıyor. "Ama nerede durduğumu biliyorsun."

Mordain'i yönetmemi istiyor.

Allegra, "Solange bana geleceğimiz için bir hizmetkârdan ziyade Ybaris'in bir müttefiki olarak vizyonunuzdan bahsetti," diyor. "Sadece bununla bile büyücüleri kazanabilirsin."

"Evet, ama-"

"Minerva'nın Yüzüğünü al ve Malachi'ye karşı tüm gücümüzü kullan. Bunu yapmalısın. Sen bu düzlemdeki tüm halkların kraliçesisin; ölümlülerin, büyücülerin ve elflerin."

Bocalıyorum. Yanımda, Zander enerjiyle titreşiyor. Havada onun aceleciliğinin tadını alabiliyorum. "Ama Mordain hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Jarek, "Ulyse'de ya da Ybaris hakkında da hiçbir şey bilmiyorsun," diye karşılık vererek yan bakışımı kazandı.

Allegra, "Mordain'in kâhyası rolünü sizin için ben üstleneceğim," diye teklifte bulundu. "Loncanın halkın çıkarları doğrultusunda hareket etmesini sağlayacağım. Solange da en çok ihtiyaç duyduğunuz yerde büyücülere liderlik edecek." Karşısındakine bakıyor, kaşları "Doğru mu?" der gibi kalkık.

Solange öne çıkar ve birlikte diz çökerler. "Mordain'i sen yöneteceksin, Prime."

Elim titriyor, hafif altın bant birden ağırlaşıyor. Zaten iki tacım var. Bu mütevazı yüzük aslında üçüncüsü.

"Onların gücüne ihtiyacımız var Romeria," diye fısıldıyor Zander. "İstemiyor olabilirsin ama bunu kabul etmelisin. En azından şimdilik."

Jarek'in bakışlarıyla karşılaşıyorum ve o da başını eğiyor. Kabul ediyor.

Sanırım kanım her an kulaklarımdan fışkırabilir, kalbim bu kadar hızlı atarken. "Tamam. İstersen bana Prime diyebilirsin ama bu yüzüğü takmayacağım. Onu senin için güvende tutacağım ve bu iş bittiğinde Mordain'in loncası kimin liderlik edeceğine karar verecek. Bunu kabul etmemin tek yolu bu."

Saniyeler birbirlerine bakarlar. "O zaman bir anlaşmamız var."

Zander'ın yavaş iç çekiş i kulaklarımı dolduruyor.

Ayağa kalkıyorlar, Allegra çok daha yavaş, Solange'ın eli ona yardım ediyor.

Kendimi baygın hissediyorum. "Allegra'nın reddedeceğini biliyor muydun?" Ses tonumdaki suçlamayı duyuyorum.

Solange'ın ağzının köşesi seğiriyor.

"Öyle olmasını umuyordum ve bunu kendi iradenle talep etmeyeceğini biliyordum. Bunu açıkça belirtmiştin," diyor Zander.

Bandı saklamak için cebime sokuyorum. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi başka bir mektup yazıyoruz." İnledim.

Bir kolunu belime doluyor ve beni kapıya doğru götürüyor. "Bu arada, kim bu Cengiz Han?"

Kraliyet kasasındaki bir sandıktan bir şey çıkarırken Jarek'in dudaklarından alçak sesle bir ısılık çıkar.

Abarrane, Zander ve Lucretia'nın beni geçmesine izin veriyorum ve neye hayran olduğunu görmek için yanında duruyorum - safirlerle süslenmiş bir Osmanlı bileziği. "Işıltılı şeylerin seni etkilediğini düşünmemiştim."

"Öyle değiller." Başparmağı taşların üzerinde geziniyor. "Annemin çok benzer bir şey taktığını hatırlıyorum. Sadece özel günlerde. Onunla birlikte gömüldüğünü hayal ediyorum."

Daha önce ailesinden bahsettiğini hiç duymamıştım. "Lyndel'de yaşıyorlardı, değil mi? Elisaf bahsetmişti."

"Tabii ki. Mutfak personelinden daha çok dedikodu yapan meraklı muhafız." Kaşlarını çatıyor, hoşnutsuz. "Evet, onların tüm

yaşıyor. Babam ölene kadar orduda subaydı."

"Ybaris'e karşı yapılan son savaşta." Elisaf'a göre Jarek daha çocukmuş.

"Evet." Bileziği nazikçe yere bırakıyor.

"İstersen sende kalabilir." Ybaris bunu özlemeyecek.

"Bir bilezikle ne yapabilirim ki Romeria? Sahip olduğum her şey bedenimde."

"Bunu Eden'a ver." Onu el üstünde tutacaktır.

Gözlerini bana dikti. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Ah... Bilmiyorum?" Ama açıkça yanlış bir şey söyledim.

"Hizmetçi kızla olan müstehcen ilişkisini bitirdi," diye mırıldanıyor Lucretia kulağıma, aniden orada. "Kalbi kırılmış."

"Bunu nereden biliyorsun?" Jarek ona hırlarken ben de "Ne yaptın?" diye haykırıyorum.

Eğer sadece bakışlar öldürebilseydi, Lucretia'ya sapladığı göz hançerleri onu on kat daha fazla öldürürdü.

"Ne oldu?" Nazikçe sordum.

"Hiçbir şey olmadı. O bir ölümlü ve bensiz mutlu bir ölümlü hayatı yaşayacak." Topuklarının üzerinde dönerek perinin kapısına doğru ilerler.

Ayak uydurmaya çalışıyorum. "Jarek!"

"-ve ister yarın ister yıllar sonra olsun, elimde kılıcımla mutlu bir şekilde öleceğim. Onun istediği hayatla ilgilenmiyorum. Artık kan laneti sona erdiğine göre bana ihtiyacı yok. Bu konuda söyleyeceklerim bu kadar Romeria."

Teslim olmak için ellerimi kaldırıyorum. Adımı söylemen bana siktir git demen kadar iyi.

Zander benim kaynayan lejyonerime meraklı bir bakış attı. "Ulysedeyi ile işimizi çabucak bitirelim."

Yakınlıklarımı çağırıyorum ve onların bir yılan yuvası gibi birbirine dolandığını hissediyorum.

"Ekselansları!" Metal bir yumruk kasa kapısının dışına gürültüyle vurur. "Hâlâ orada mısınız?"

Bu Yardley'in sesi. "Evet. Neden?"

"Ejderhalar! Şu anda dışarıda üç tane var."

"Ama Candra'yı bizimle Ulysedeyi'de buluşması için gönderdim." Uçup gitmesini izledim.

"Geri döndü ve daha fazlası var. Tedirgin görünüyorlar, Majesteleri."

Hepimiz aynı bakışı paylaşıyoruz.

Zander's yüz döner acımasız.

gerekir yarıktaydı oldu."

"Bir şey

"Tonunki Udrel değil."

"Ve bunu biliyorsunuz çünkü..." Annika bir kemer kaşlarını çattı, bir açıklama bekledi.

"Udrel doğuda ve biz batı kıyılarına yelken açtık." Parmak ucumu yanağımdaki yaraya sürtüyorum ve irkiliyorum. Kafatasımın taşla çarpıştığı yerdeki yarıktan daha kötü olabilir. En azından vücudum artık merth kaynaklı yaralarla boğuşmadığına göre çabuk iyileşeceğim.

O ata ulaşabilirdim. Kaçabilirdim.

Umarım bunun farkındadır.

Annika'nın gözleri dinleyen olup olmadığını kontrol edercesine etrafta geziniyor, ama zorlu yürüyüşe başladığımızdan beri kimse bizimle konuşmakla ilgilenmiyor gibi görünüyordu - önce arabayla, sonra da bir makarayla çalışan bir düzeneikle, pus aşağıdaki zemini bulanıklaştırana ve ciğerlerim havaya uzanana kadar bizi yukarı taşıdı. Yine de sesini alçalttı. "O sirenlerin bizi ne kadar uzağa ya da hangi yöne taşıdığı hakkında hiçbir fikrimiz yok. Peki hiç Udrel'den biriyle tanıştın mı? Çünkü ben tanışmadım.

Hiç haritasını bile görmedim. Sonsuz Deniz gerçekten nerede başlar ve nerede biter?"

"Sanırım."

Annika çenesini o muzaffer tavrıyla kaldırıyor, sanki kimsenin göremediği bir şeyi görmüş gibi. Onu boğazlamak istemediğimde, bunu oldukça sevimli buluyorum.

Ama sorularım var. "Kapıda mahkumları öldürdüklerinde ne oldu?" Ya da daha önemlisi, ne olmadı? Isloralı ölümsüzler hakkında bildiklerime göre -özellikle de limanda ve her gün bir denizci gibi içki içmesiyle tanınan Annika'nın- serbestçe akan o kadar çok kan onun dişlerini çekmiş olmalıydı. Öyle olsaydı, onu öldürürler miydi?

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Ama gözleri parlıyor, yalanını ele veriyor.

Gülümsemem geniş, onun içini gördüğümü bilmesine izin veriyorum. Yakında gerçeği öğreneceğim.

"Bu tapınak on binlerce yıldır ayakta. Belki de daha uzun süredir," diye duyuruyor rehberimiz elini sallayarak. "Pus ortadan kalktığında ve güneş parladığında, tapınağın sütunlardan oluşan tacı çok uzaklardan görülebilir. Udrelians için bir umut ışığı görevi görür."

İnsanların Argon'un mücevherli kuleleri hakkında benzer şeyler söylediğini duydum. Ayrıca kimin dinlediğini bilmeden şehrimiz ve yöneticileri hakkında pek çok uygunsuz şey söylediklerini de duydum. "Hangi şehirdeyiz?"

"Orathas, Udrel'in başkenti."

Duraksıyorum, nereden geldiğimizi ve kıyıya nasıl vurduğumuzu sormasını bekliyorum. İkisini de sormuyor. "Bizim dilimizi konuşuyorsun. Nasıl?"

"Kadim dili kastediyorsunuz. Evet, tapınakta yaşayan herkes bunu bir dereceye kadar biliyor. Her geçen nesilde daha az kullanılsa da, diyar içinde hala bu dili kullanan yerler var."

"Ve bulunduğumuz yer, Udrel'in hangi tarafı? Doğu mu, batı mı?"

Rehberimiz gülümsüyor, sanki sorularımın nereye varacağını sezmiş gibi. "Keşfedildiğiniz köye dayanarak güney olduğunu düşünüyorum."

Bu kendimi yönlendirmeme pek yardımcı olmuyor. Peki ya keşfetmek? Homurdanıyorum. "Hapsedilmiş demek istiyorsun."

"Sert davranışlarım için özür dilerim. Dış köylerdeki insanlar tatsız olabiliyor."

Onlar için tek kelime tatsız. "Cesetleri yakıyorlardı. Yığınlar halinde. Neden?"

"Bu son Azokur beraberinde pek çok kargaşa getirdi. İnsanlar artık toparlanmalı."

Şaşkınlığını gizlemeyen Annika ile bakışlarımızı paylaşıyoruz.

"Azokur," diye tekrarlıyor. "O da ne?"

"Işık ve gölge savaştığında ve gölge kazandığında." Bizim ifadelerimize gülüyor. Çökmüş yüzü bu açıdan özellikle çukur görünüyor. "Sanırım farklı gerçeklerin olduğu bir ülkeden geliyorsunuz, ama endişelenmeyin, zamanı gelince her şey açıklanacak."

"Nereden geldiğimizi ve buraya nasıl geldiğimizi bilmek umurunda değil mi?" Pat diye söyledim.

"Büyük suların ötesinden geldiniz ve deniz perileri tarafından kurtarıldınız, öyle değil mi? Tam olarak nereden geldiğinizin bir önemi yok. Artık buradasınız,

Yakında Kral Hadkiel'in huzuruna çıkma şerefine nail olacaksın." Burun delikleri küçümsemeyle alevlendi. "Ama bu şekilde değil."

"İyi... mi?" diye soruyor hizmetçi, gözleri benden başka her yerde.

Bitişik odada banyomu bitirdiğimde yatağımın üzerinde düzgünce katlanmış olarak bulduğum deri yelek ile ince kumaştan yapılmış bir tunik ve pantolonun üzerinde elimi gezdiriyorum. "Evet. Teşekkür ederim." Onun da getirdiği yumuşak botların içinde ayak parmaklarımı oynatıyorum. Sanki benim için özel olarak yapılmışlar ve ölü denizcininkilerden çok daha iyiler. "Tek ihtiyacım olan birkaç kılıç ve hançer ve kendimi kendim gibi hissedeceğim."

Bakışları bir an için benimkine kayıyor ve sonra tekrar düşüyor. Beni anladığından emin olamıyorum.

"Bilirsin işte, silahlar." Elimle havayı savuşturuyorum.

Gözleri anlayışla parlıyor ve sonra başını sallıyor. "Askerler, evet. Sen, hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Açık pencereye doğru ilerliyorum. Burada cam bölmelerle uğraşmıyorlar, yine de umursadığımı söyleyemem. Ormanın yapışkanlığına kıyasla serinliği hoş karşılıyorum. Yoğun sis dağılmamış, bir kol boyu ötesini bile görmemi engelliyor. Yine de, ne kadar uzun yolculuk ettiğimize bakılırsa, yükseklerde olduğumuzu tahmin ediyorum. Yakınlığım taş cepheye tırmanan yosunlardan başka bir şey hissetmiyor. "Adın ne senin?"

"Ilyth?" Sanki bir soruymuş gibi söylüyor.

"Ilyth," diye tekrarladım. "Güzel bir isim."

Yanakları kızarıyor, bana bu kadarını anladığını söylüyor. Belki de gülümsememdendir. Argon'un kadın hizmetkârları için ayrılmış bir gülümseme. Başıma bir sürü hoş bela açtı.

"Ilyth, Annika'yı nereye götürdüklerini biliyor musun?" Ne olduğunu anlayamadan muhafızlar beni bu mütevazı odaya itti ve kapıyı kilitledi. Şimdi diğer tarafta bekliyorlar - Ilyth geldiğinde gördüğüm kadarıyla beş kişiydiler.

Başını sallıyor, bakışları boş.

"Birlikte geldiğim kadın." Ellerimi başımdan aşağıya doğru sürüklüyorum, Annika'nın uzun buklelerini taklit etmek için parmaklarımı döndürüyorum.

Ilyth'in ağzı bir Oh şekli alıyor ve eliyle duvarı işaret ediyor.

"Orada mı? Bir oda ötede mi?"

Başını sallıyor.

Penceremden dışarı eğildim. Bir sonraki biraz uzakta, ama muhtemelen çıkıntıyı kaldıraç olarak kullanarak o atlayışı yapabilirim. Eğer ıskalarsam, gerçi ...

Biri Annika'yla uğraşmaya kalksa çığlıklarını duyardım, demek ki ona yeterince iyi davranıyorlar. İçimden beklenmedik bir rahatlama hissi geçiyor. Açıklanamayan bir nedenden ötürü, kendimi Islorian prensesinin iyiliğinden sorumlu hissediyorum. Belki de onu bu karmaşanın içine en başta ben soktuğum içindir.

Korkusuzmuş gibi davranıyor ama hiç de öyle olmadığını biliyorum. Bizi diri diri yakacaklarına kendini inandırdığında yaşadığı dehşeti hâlâ duyabiliyorum. Kafamda tekrar eden sesi

vagonda uyanık kalmama yardımcı oldu, ki bu bir lütuftu, çünkü onun üzerinde gezinen o sinsi askerlerle uyuyakalmak istemiyordum. Ona benzeyen bir tutsağa karşı koymak bu "kötü" insanlardan bazıları için zor olurdu.

Dürüst olmak gerekirse, onun sıcak bedeninin benimkine baskı yapması en kötü deneyimim olmaktan çok uzaktı. Aslında, hoştu. Bunu kimseye itiraf etmeyeceğimden değil.

"Lütfen." Ilyth bir sandalyeyi işaret ediyor. Elinde küçük bir kavanoz tutuyor.

Merak ettim, yerleştim.

Kapağı açarak bir parmak kadar şeffaf merhem alıyor ve nazikçe yaralı yanağıma sürüyor. "Yardımcı olacaktır."

Yeri'nin kokusunu içime çekiyorum. Şifacılara erişimi olmayanlar arasında, küçük sıyrık ve kesikleri iyileştirmeye yardımcı olan favori bir bitkidir. Askerlerin çoğu yanlarında bir kavanoz taşırdı. "Teşekkür ederim."

Gözlerini kaçırmadan önce bakışlarımla buluştuğunda kirpikleri titriyor.

"Bana Azokur'u anlatabilir misiniz? Nedir o? Bu ne anlama geliyor?"

"Ah... Gökyüzünde." Pencereden dışarıyı işaret ediyor. "İki ... ile gece" Bir sonraki kelimeyi arıyor.

Ama ben onun için buldum. "Aylar." Tabii ya. Hudem bizim diyarlarımızdan yeni geçti; burada da var olması gayet mantıklı. Yine de bunun için başka bir isimleri var. "Peki burada, Azokur'da ne oluyor?"

Duraksıyor, kelimelerle mi boğuşuyor yoksa ne kadarını anlatması gerektiğini mi kestiremiyorum. "Değişim."

"Değişim. Kim değişiyor? Nasıl değişir?"

Odamın kapısı uçarak açılıyor ve iki kraliyet muhafızı içeri giriyor. "Şimdi gel," diye bağııyor soldaki.

"Yoksa ne olur?" Ayağa kalktım ve ellerimi meydan okurcasına uzattım. İki de daha önce kapıdaydı. Neler yapabileceğimi gördüler.

Nazik bir el pazularıma kondu. "Lütfen." Ilyth kapıya doğru başını salladı. "Sorun değil."

Ama beni ileri iten onun yumuşak sesi değil. Koridordaki sinir bozucu ses.

"beni nereye götürdüğünüzü bilmek istiyorum. Ve beni hırpalamayı bırak. Kim olduğum hakkında bir fikrin var mı?" Korku belirtilerini bastırmak için elimden geleni yaparak kolumu gardiyanın elinden çekiyorum. Tabii ki kim olduğumu bilmiyor.

Ben. Hiçbiri bilmiyor, umursuyor gibi de görünmüyorlar.

"Banyo yapmanın şişmiş egonuzu yıkamadığını görmek güzel."

Tyree'nin kapıda durduğunu görmek için dönüyorum. İçimden bir rahatlama nefesi kaçıyor ama ben onu bastıramıyorum. Yan odada olduğunu biliyordum ama onu bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyordum. Tüm sağduyuma rağmen, o yanımdayken kendimi daha güvende hissediyorum.

"İyi temizleniyorsun." Bakışları, ben banyodan çıktıktan sonra hizmetçilerin sunduğu, yapay elmaslarla süslenmiş ve lüks katlardan oluşan bir şelale halinde yere kadar uzanan kırmızı ve altın rengi gösterişli elbisenin üzerinde geziniyor.

"Ve sen temizsin." Bundan daha fazlası olduğunu sessizce kabul ediyorum. Ona basit ama düzgün kıyafetler giydirmişler. Siyah saçları dalgalı bir şekilde geriye taranmış, kristal mavisi gözlerini ortaya çıkarıyor. Sanırım

ona güvenmiyorlar.

Çünkü oyulmuş çenesi, olması gerekenden daha çekici bulduğum kıllarla kaplı.

Sanki içimden geçenleri okuyabiliyormuş gibi sırtıyor ve avuçlarım yüzündeki o ifadeyi tokatlama isteğiyle kaşınıyor.

Hafif ve güzel bir hizmetçi Tyree'nin odasından çıkar.

"Umarım daha sonra dönersin, Ilyth? Eminim ki senin ilgilenmen gerekiyor." Göz kırpıyor.

"Ben... Evet." Yanımızdan geçerken yanakları öfkeyle kızarak reverans yapıyor.

"Bu taraftan." Muhafızlar ters yönü işaret ederek Tyree'nin omzunu hafifçe itiyor.

"Gerçekten mi? Yaşadığımız onca şeyden sonra aklından geçen bu mu?" Tısladım.

"Genellikle aklımda olan şey budur. Ve iki kardeşiniz tarafından haftalarca esir tutulduğumu düşünürsek, bunu hak ettiğimi söyleyebilirim."

Ben harrumph. Hizmetçilerim benimle tek kelime konuşmadı. Bu arada, onun adını ve her şeyini biliyor.

"Sorun nedir?" Tyree yanıma geldi. "Kiskandın mı?"

"Oh evet. Hem de çok." Gözlerimi deviriyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, büyüleyici görünüyorsun." Bir elini belime doladı ve eğildi.

Dolgun dudakları yumuşak bir öpücükle kulak mememi sıyırdığında kaskatı kesiliyorum.

"Bırak da konuşmayı ben yapayım," diye fısıldıyor hızla, sonra geri çekiliyor. Öpücük açıkça bu mesajı iletmek için bir kılıftı ve yine de eli yerinde duruyor, sıcaklığı bana rahatlık veriyor - rahatsız edici bir gerçeklik.

"Neden? Onlara bizi idam etmeleri için bir sebep vermek için mi?" Gardiyanların duyup duymamasını ve anlayıp anlamamasını umursamadan geri atıyorum.

-Ben.

Tyree yanıt olarak sadece kıkırdıyor ve yanımı sıkıyor. Şimdi hangi oyunu oynuyor?

Muhafızlar bizi yaldızlı koridorlar ve merdivenlerden oluşan bir ağa götürürken onu itme dürtüsüyle savaşıyorum, hava dumanlı limon çamı kokusuyla yoğun.

Sonunda büyük bir salona ulaşıyoruz. Tyree ve ben hep birlikte başımızı eğerek tavanı oluşturan olağanüstü duvar resmine bakıyoruz - hem ölümlü hem de kanatlı her tür yaratığın sanatsal bir karması, bazılarını daha önce hiç görmedim.

"Hiç böyle bir şey gördün mü?" Tyree huşu içinde mırıldanıyor.

Başımı sallıyorum, konsantrasyonumu nereye toplayacağımdan emin değilim.

"Bunun bizim tarihimiz ve geleceğimiz olduğunu söylüyorlar," diye sesleniyor derin, melodik bir ses ve dikkatimizi sağ tarafa, siyah ve kırmızı kıyafetler giymiş bir adama çekiyor. "Yapımının bizim zamanımızdan önce olması dışında kökenini bilmiyoruz. Ama bizim hiçbir çabamız olmadan bozulmadan duruyor. Gerçekten hayret edilecek bir manzara." Adam hayran bakışlarını tavandan bana çeviriyor ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel robin yumurtası mavisi gözlerini ortaya çıkarıyor. "Sen de öylesin, Kal'ana."

O kelimeyi söyleyip duruyorlar.

Tyree elini belimden hiç çekmedi. Şimdi tutuşu daha da sıkılaştı. "Kimsin sen ve neden ona böyle sesleniyorsun?" Sesinde tehlikeli bir ton var, tıpkı kapının dışındaki askerlere saldırmadan hemen önce kullandığı gibi.

"Ben Kral Hadkiel'im ve ona böyle sesleniyorum çünkü o böyle biri." Adam mükemmel beyaz dişlerini göstererek gülümsüyor. Aslında, yontulmuş kare çenesinden dolgun dudaklarına, gümüş grisi saçlarının yakışıklı yüzünü çerçevelemesine kadar her şeyi mükemmel. Odada hiç muhafız olmamasına ve kendisinin de görünürde tek bir silahı olmamasına rağmen, geniş omuzları rahatlamış bir şekilde kendinden emin duruyor. "'Yeni kal'ana Azokur'la birlikte gelecek ve insanlar merhametle yıkanacak,'" diye alıntı yapıyor.

Tyree'nin çenesi gerilir. "Kime göre?"

"Gece gökyüzünün ışıkları bunu önceden haber verdi," diye cevap veriyor aynı sert aksanla yüklü bir kadın sesi, kırmızıya bürünmüş bir figür içeri girmeden bir an önce. Arkasından sekiz kişi daha geliyor, bir kaz örüntüsü gibi hareket ediyorlar. Derileri altın rengi boyayla parlıyor.

"Bu Yidara, benim en yetenekli büyücüm," diye tanıtıyor Kral Hadkiel onlar yaklaşırken.

Yidara eğilir. "Onur duydum, Kal'ana." Başını kaldırıyor ve ben önce alnına kazınmış tuhaf, parlayan yazıya, sonra da beni derinliklerine çeken ruhsuz siyah gözlere bakıyorum, ta ki batıyormuşum gibi hissedene kadar.

Tyree bir adım öne çıkıyor, koruyucu diyebileceğim bir hareketle aramıza giriyor - eğer Tyree'den başka biri olsaydı. Bu, içinde bulunduğum anlık sersemliği bozuyor ve beni soğuk ve çıplak hissettiriyor.

"Bu terime aşına değilim. Bir büyücü ne yapar?" diye sorarak konuşmayı yönlendiriyor.

Yidara'nın dudakları hafifçe kıvrılıyor, sanki onun bariz güvensizliğini eğlenceli buluyormuş gibi. "Işıқта ve gölgede pek çok şey var. Biz

rehberlik ediyoruz, eğitiyoruz. Değerlendiririz." Bir elini ona doğru kaldırıyor ve parmak uçlarının garip altın-metal pençelerle kaplı olduğunu gösteriyor.

Kız ona dokunamadan bileğini yakalıyor, ön kolundaki damar gerginlikle dalgalanıyor. "Gösteri istemedim," diye homurdanıyor ve onu kenara itip bana doğru geri adım atarak beni daha da uzaklaştırıyor.

"Eşin koruyucu," diye mırıldanıyor.

"O benim eşim değil," diye geveleyerek Tyree'nin uyarı dolu bakışlarını üzerime çektim.

"Hayır mı?" Tüysüz kaşları havaya kalkıyor ve krala doğru bir bakış fırlatıyor. "Savunucunuz o zaman. Bu iyi bir şey."

Keşke geçmişimizi bilseydi.

"Kal'ana'mıza zarar gelmeyecek, sizi temin ederim." Kral Hadkiel'in gözleri beni hiç terk etmedi. "O denizin ve yıldızların bir armağanıdır ve Udrel halkı için en yüce amaca hizmet eder. O onurlandırılmalı ve saygı duyulmalıdır." Tereddüt ediyor. "Ve eğer isterlerse, onların kraliçesi olacak."

Kral bir dizinin üzerine çöküp başını eğdiğinde keskin bir nefes alıyorum.

Kırmızı büyücüler sürüsü onu taklit ediyor ve kapıdaki metal şangırtısı muhafızların da taklit ettiğini gösteriyor. Kısa süre sonra büyük salonda sadece Tyree ve ben kalmıştık.

Daha önce kimsenin önünde diz çöken bir kral görmemiştim. Peki bu bir teklif miydi?

Gözlerinin ve alnının etrafındaki kazınmış çizgilere rağmen çocuksu bir gülümsemeyle ayağa kalkıyor. "Özür dilerim. Sizinle tanıştığım için o kadar heyecanlıydım ki görgü kurallarımı unutmuşum. Açlıktan ölüyor olmalısınız."

Midem cevap olarak homurdanıyor.

"Bu ayrıcalığa sahip olabilir miyim?" Avucunu kaldırarak elini uzatıyor. Kendimi ona doğru yönelmiş hissediyorum, sözleri son günlerde katlandığım onca şeyden sonra yatıştırıcı bir merhem gibi geliyor. Nihayet biri bana hak ettiğim saygıyı gösteriyor.

"En son yemek yediğimizden bu yana epey zaman geçti." Tyree'nin elini silktim ve parmaklarımı kralinkilere geçirdim.

Yemek salonunda sıcak bir sohbet çalkalanıyor. Salon, bu oda ve odanın çoğunu dolduran uzun, oval şekilli masa için uygun bir terim değil. Yirmi yabancı bizimle birlikte masanın etrafında oturuyor - kesinlikle Cirilea'daki gece eğlencesine benzemiyor - çocukların ve torunların neşeli hikayelerini ve hizmetçilerin günlük işler sırasında kıkırdadığı en son ev dedikodularını paylaşıyor. Her şey çok tuhaf ve tanıdık, ama benim alışık olduğum gibi değil.

Yanımda, Kral Hadkiel çoğunlukla sessiz kaldı, dinledi ve gülümsedi, sık sık bana bakışlar attı.

Kendimi sohbet etmek isterken buluyorum. "Demek danışmanlarınız bunlar?" Kemikten bir parça et koparıyorum. Masa, soslara bulanmış çeşitli kızartma tabakları, kök sebzeler, ekmekler ve bitmek bilmeyen şarap sürahileriyle dolu. O kadar açım ki, edep kurallarını hatırlamakta zorlanıyorum.

"Çoğunlukla." Kral Hadkiel bir peçeteyi dudaklarındaki kırıntılara sürüyor. "Ayrıca gelişinizi duyan ve sizi bizzat görmek için şehre koşan birkaç özel misafir."

"Aileniz yok mu?" Tyree masanın karşısından bizi eşit bir şekilde izliyor, yemeğine neredeyse hiç dokunmamış, kraliyet muhafızlarından bekleneneği gibi odanın etrafında nöbet tutan büyücülere sık sık göz atıyor. Güvensizliği havaya sızıyor.

"Çocuklarımı ve eşimi uzun zaman önce kaybettim. Ne yazık ki yalnızım." Mavi gözlerini üzerime dikti. "Yine de bunu yakında değiştirmeyi umuyorum."

Cesur ve iddialı bir ölümlü, hakkını vermeliyim. Ne de olsa o bir kral. Ama annemin bana söz verdiği Skatranlı çocuk kral da aynı güvenle davranır mıydı?

Tyree alay ediyor. "Onun adını bile bilmiyorsun."

Soytariya çıkışmamak için derin ve sakinleştirici bir nefes alıyorum. Sanki bizi besleyen, giydiren ve nezaketten başka bir şey göstermeyen krala hakaret etmeye çalışıyor. Üstelik bunu kraliyet muhafızlarından dördünü öldürdükten sonra yapıyor! "Ben Annika."

"Annika," diye tekrarlıyor Kral Hadkiel, derin sesinde adım çok güzel.

"Kim olduğumuz ya da nereden geldiğimiz hakkında hiçbir fikriniz yok ama yine de onun kurtarıcınız olduğundan bu kadar eminsiniz. Neden?" Tyree meydan okuyor.

"Çünkü onun için denize ve yıldızlara yalvardık, çünkü Azokur'un peşinden geldi." Kralın ses tonunda şimdi bir keskinlik var. "Ve çünkü halkım çok uzun zamandır kraliçesiz. Umuda ihtiyaçları var."

Tyree yılmadı. "Ve görünüşe göre merhamet. Buna neden ihtiyaçları olsun ki?"

"Çünkü gölgede yaşıyorlar." Kral Hadkiel, Tyree'nin çelik gibi bakışlarına kendi bakışlarıyla karşılık verirken kaslı kolları geriliyor.

Korkuyla ebeveynlerinin bacaklarına yapışan çiftçi çocuklarını ve kapının dışındaki köylüleri, onların çaresiz ifadelerini hatırlıyorum. Bu yoksulluk muydu yoksa daha fazlası mı?

"Bir zamanlar uzak diyarlardan gelen kaşifleri taşıyan bir gemi kıyılarımıza yanaşmıştı." Yidara öne çıkarak artan gerginliği keser. Herkes büyücünün sözlerini dinlemek için sessizliğe gömülür. "Bize ulaşmak için büyük bir mesafe kat etmişlerdi ve gövdeleri hükümdarlarından gelen güzel hediyelerle doluydu. Ticaret için yol açmak istediler. Misafir olarak kaldılar ve diyarımız, halkımız, geleneklerimiz ve gölge ile ışığın yolu hakkında öğrenebilecekleri her şeyi öğrendiler. Biz de onlar hakkında çok şey öğrendik; onların topraklarındaki çeşitli diyarlar ve bu diyarlarda yaşayan halklar hakkında. Bu korkunç kan laneti, onların deyimiyle, tanrılarının bir cezasıydı."

Tyree'nin gözleri yüzümde delikler açıyor. Beni çıkaracak mı?

Elf ırkı hakkında her şeyi bilmiyor olmalılar, yoksa sözde vejetaryen olan benim neden acı içinde kıvranmadan bir yaban domuzunun yarısını yiyebildiğimi soruyor olurlardı.

"Sonunda, bir gün geri döneceklerine dair söz vererek evlerine yelken açtılar." Masanın etrafında süzülüyor. "Bu uzak diyardan başka bir geminin gelmesi için yüzyıllar geçti, yine değerli eşyalarla doluydu ama aynı zamanda bir büyücü için yalvaran bir mektup da vardı. Uzak diyar bizim ışık ve gölge yöntemimizi benimsemişti. Hükümdar, topraklarını ele geçiren gölgeyle yüzleşebilmek ve onları ışığa kavuşturmak için yanında bir büyücü olmasını istiyordu. Bir kız kardeş yaklaşık yirmi yıl önce denizcilerle birlikte ayrıldı." Tyree'nin arkasındaki gezintisini sonlandırıyor. "Gördüğünüz gibi, nereden geldiğinizi biliyoruz Savunucu

Kal'ana. Ama sen şimdi buradasın, yıldızların ve denizin bir armağanı olarak."

"Sadece yirmi yıl." Tyree kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Peki bu hükümdarın adı neydi?"

"Kral Cheral."

Tyree'nin yüzünde şaşkınlık ifadesi belirir. Soruyu sorarkenki kendini beğenmiş ifadesine bakılırsa, bir cevap beklemiyordu. "Kier'in senin büyücülerinden birine sahip olduğunu mu söylüyorsun?"

"Eğer gemileri yolculuktan sağ çıktıysa. Bir habercinin seyahat etmesi için çok uzak."

Bu onu duraksatmış gibi görünüyor. "Ve burada, Udrel'de büyücü yok."

"Binlerce yıldır değil. Bir lütuf. Dokundukları her şeye beladan başka bir şey getirmeme eğilimindedirler."

"Bu konuda sana katılmıyorum." Tyree masanın yüzeyine vuruyor, düşünceleri başka yerde.

"Heyecanlı ama yorucu bir gün geçirdiğimizi söylerken herkes adına konuştuğuma eminim. Yarın bunun on katı olacak çünkü kal'ana'yı Udrel halkına sunarak büyük kutlamamıza başlayacağız. Bu mucizeye tanık olmak için çok uzaklardan gelecekler. Tapınağımızın sütunları sisin içinden bile parlayacak." Kral Hadkiel ayağa kalkar ve herkes bir çırpıda ayağa fırlar.

Sandalyesinde arkasına yaslanıp yaban mersinlerini ayıklayan Tyree hariç herkes.

Kralın dudaklarından bir gülümseme hayaleti geçer. "Konaklamanızın önceki gecelerden çok daha iyi olacağına inanıyorum. Yemeğinizi bitirdiğinizde kraliyet muhafızlarım size eşlik edecek." Elimi tutup kendi ellerine doğru kaldırdı.

Dudaklar. "İyi geceler, Kal'ana. İyi uykular. Yarın, birçok kişiye umut getireceksin."

Kral Hadkiel, büyücüleri tarafından yakından takip edilerek yemek salonundan çıkar. Muhafızlar içeri giriyor.

"Kal'ana." Tüy tüylü lider başka bir kapıya doğru eliyle işaret ediyor. Sanırım odama dönme vaktim geldi. Sorun değil, işim bitti ve çok yorgunum.

Tyree, "Çok geç saate kadar ayakta kalma, ey kutsanmış kişi," diye alay ediyor.

Geçerken bir dilim sulu rosto koparıyorum ve tabağındaki patateslerin üzerine döküyorum, et sularının içine işlemesini ve onu hasta etmesini umuyorum. "Afiyet olsun." Başımı dik tutarak uzaklaşıyorum.

HİZMETKÂR, aynanın yanındaki kancaya h o k k a b a z l a r ı n giydiğine çok benzeyen bembeyaz bir bornoz asar ve odadan dışarı çıkar.

"İyi geceler," diye mırıldanıyorum.

Diğer taraftaki sürgü cevap olarak klik sesi çıkarır.

Kaşlarımı çatarak dikkatimi aynaya veriyorum. Bir kraliyet odasını tercih ederdim ama onun dışında Kral Hadkiel masraftan kaçınmamış. Bu geceki elbisem tertemizdi. Şu anda üzerimde olan gecelik, parmak uçlarımdan sıyırdığı en yumuşak kumaştan yapılmış ve yakası ince bir dantelle süslenmiş.

Hizmetçilerin tuvalet masasının üzerine bıraktığı kavanozu açarak gece kremi yanaklarıma sürüyorum, belki son denemelerimin izlerini siler de hazır olurum diye umuyorum

Yarın yöneteceğim bu insanlara yapacağım "sunum" için. Gül yaprakları ve lavanta kokusu çok hoş.

Bana geceleri kraliyet bahçesini hatırlatıyor. Bunu düşünmek içimde bir özlem duygusu uyandırıyor. Cirilea'yı bir daha görebileceğimden şüpheliyim, kesinlikle her zaman bildiğim gibi değil.

Orada benim için bir şey kaldı mı?

Arkamdan yumuşak bir gümbürtü geliyor. "Burada evindesin."

Tyree'nin sesiyle sığıyorum ve cam kavanozu elime alıyorum. Elimden kaydı.

Yerde paramparça olmadan bir saniye önce onu yakalamak için dalıyor. Bu hareketle yüzü göğsüme birkaç santim yaklaşıyor, eli çıplak omzuma dayanıyor.

"Buraya nasıl girdin?"

"Pencereden, doğal olarak. Sesini alçalt." Duraklıyor, nefesi tenimin üzerinde geziniyor. "Kral için hazırlanıyor musun?"

"Olabilir. Kıskanç mı?"

Homurdanıyor.

"Şimdiye kadar hizmetçinizle meşgul olursunuz sanıyordum. Adı neydi?"

"Hatırlayamıyorum. Üstünü değiştir. Biz gidiyoruz." Pencereye geri dönüyor, yeni aldığı gri pelerini etrafını sarıyor.

"Neresi için?"

"Bu lanet yerden uzak dur. O büyücülerin tüylerini diken diken etmediğini söyleme bana." Eğilip aşağıdaki düşüşü değerlendiriyor.

Ruhsuz siyah gözleri ve sinsi sinsi dolaşmalarıyla sinir bozucu olduklarını kabul ediyorum. "Yiyeceğimiz, giyeceğimiz ve yatağımız var.

Burada güvendedeyiz. Neden gidelim ki? Sonumuz yine bir ağda sallanmak olsun diye mi? Ya da belki bu sefer bizi o ateş çukuruna atarlar. Bu duvarların dışındaki dili bile konuşamıyoruz!"

"İnanın bana, bu yerde bir tuhaflık var. Kehanetlerden bahsetmeye başladıkları anda bunu anladım. Peki ya bu gölge ve ışık saçmalığı?" Yakışıklı yüzü allak bullak oldu. "Denize geri dönmenin yolunu bulacağız ve Kier'e yelken açacağız. Bu mümkün. Yidara bize kendisi söyledi."

"Ölümlüler için, evet. Sirenlerin bizi geri getirmeyeceğini kim söyleyebilir?"

"Bu riske değer. Ne olduğumuzdan bahsetmişken..." Elleri sandalyemin kollarına yerleştirmek için geriye doğru yürüyor, beni içine hapsediyor. Delici mavi gözleri beni inceliyor. "Orada, kapıda ne oldu? Mahkûmlarla."

İç çekiyorum. Artık bunu ondan saklamanın bir anlamı yok. "Bilmiyorum."

"Annika-"

"Bilmiyorum! Gerçekten!" Gözlerim kapıya kayıyor, gardiyanların içeri dalmasını bekliyorum. Sesimi yumuşatıyorum. "Hudem'in gecesi, arzum durdu."

Bocalıyor. "Bu imkânsız." "Ama yine de doğru."

"Yani artık hayatta kalmak için kana ihtiyacın yok," diyor yavaşça, sanki bunu değerlendiriyormuş gibi.

"Öyle görünmüyor. Hala Ybarisan kanının kokusunu alabiliyorum ama bunu istemiyorum."

"Tüm Isloralı ölümsüzler mi? Yoksa sadece sen mi?" Omuz silkiyorum - verebileceğim tek cevap bu. "Buna neden olacak ne oldu?"

"Hiçbir fikrim yok, Tyree." Sözlerimdeki gerçeği görmesini sağlayarak onun değerlendiren bakışlarını tutuyorum.

Sonunda yumuşadı ve beni serbest bıraktı. "Bir şeyler olduğunu biliyordum. Bir çeşit komplo." Sandalyemin önünde bir ileri bir geri adım atıyor, ayak sesleri duyulmuyor. "İki elemental Argon'dan kaçtı. Romeria ve Atticus'a göre, Cirilea'ya gelmişler ve kardeşinle kız kardeşimin kaçmasına yardım etmişler. Kim bilir başka neyin peşindeydiler."

"Mordain entrikalar çeviriyordu," diye katılıyorum. "Wendeline ailemin ölümünde rol oynadı, ancak Ybaris'in planladığı şeyle hiçbir ilgisi olmadığına yemin ediyor."

"O yapmadı. Aslında, o gün yaptıkları pek çok şeyi engelledi. Şu... Gesine, bodrumda yaşayan kâtipler konusunda titizliğiyle bilinir. Onlar kehanetle yaşar ve nefes alırlar."

Sesindeki küçümsemeyi duyabiliyorum. "Büyücülerin gücüne bu kadar güvenen bir kraliyet ailesine göre, onlardan pek hoşlanmıyor gibisiniz."

"Annem onlara güveniyordu. Adalarında kalmalarını tercih ederdim. Kargaşa çıkarmamaları konusunda onlara güvenmiyordu, bu yüzden elementalleri kulede tuttu."

"Kaderi çağırmak için onları kullanan kişi olduğunu düşünürsek, bu çok zengin bir şey."

Bana yandan bir bakış fırlattı. "Tekrar söylüyorum, benim bununla hiçbir ilgim yok."

"Yine de buna razı oldunuz, kız kardeşinizin zehirli kanını topraklarımın dört bir yanına taşıyarak sayısız masum hayatı sona erdirdiniz."

"Sizin türünüz Aminadav'ın adına zengin topraklardan yeşerirken, Ybaris'te yüzyıllarca süren açlık yüzünden kaybedilen sayısız masum hayatın aksine, bizi mevsimden mevsime cezalandırmaya devam eden kaderin ta kendisi mi?" "Ve üvey kardeşim. Aynı babayı paylaşmıyoruz."

Nefesim kesildi. "Biliyordum. Babası kim?"

"Bunun bir önemi yok. Gitmeliyiz, Annika. Bu gece. Şimdi." Gardırobumu karıştırıyor. "Neden burada giyebileceğin hiçbir şey yok? Bırak mantıklı kıyafetleri, başka bir elbise bile yok." Kapakları iterek açtı ve bana çıplak bir dolap gösterdi.

"Belki de terzi böyle şeyler hazırlıyordur." Bu elbise rahmetli karısının olmalı. Bu düşünceyle içimdeki ürpertiye bir kenara itiyorum. "Ve neye geri dönmek için ayrılıyorsun? Annem ve babam öldü. Muhtemelen ikiz kardeşim de öldü." O an hissetmeli miydim? Ölümlü ikizler her zaman birbirlerine karşı hissettikleri bir bağdan, bir bağlantıdan bahsederler ama ben bunu hiç hissettiysem bile farkında değilim. "Eğer Zander hayattaysa, Romeria ile birlikte dağlara sürüldü. Islor isyana teslim oldu. Neden geri dönmek için acele ediyorum ki?"

"Krallığınızın tek varisi siz olabilirsiniz."

"Neyin? Alevler içindeki bir krallığın mı? Ayrıca, son duyduğumda annen yenemeyeceğimiz bir orduyla Islor'a geçiyordu, Islor gibi parçalanmış. Eve döndüğümde onu tahtımda otururken göreceğimi hayal ediyorum. Ama beni ona teslim edebilirsin!" Yüzümün düşmesine izin vermeden önce sahte bir heyecanla haykırıyorum. "Hayır, teşekkür ederim."

"Ne olmuş yani? Burada mı kalmak istiyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Kralı duydun. Beni kraliçe yapacak."

"İstedığınız kişi bu mu? Bir insan fosili."

"O kadar yaşlı değil. Ve sanki benim kimi istediğim hiç konuşulmamış gibi. Kardeşim beni seninle evlendirmeye çalıştı."

Başını eğiyor. "Oh, hadi ama, bu çok mu kötü olurdu?"

"Berbattan da beter," diye karşılık veriyorum ama itiraf etmeliyim ki eskisi kadar tiksinti duymuyorum. Tyree bazı iyi niteliklere sahip olduğunu kanıtladı. Ve bu şimdiye kadar yaptığımız ilk medeni konuşma.

Utanmadan elbisemin dalan yakasını inceliyor. "Sen onun çocuklarını bile doğuramazsın, Annika."

Bakışları altında kızarıyorum. "Ben de seninkine katlanamıyorum." "Kim bilir, bu son gelişmeyle birlikte. Belki de değişti. Denemekten ekinmem." Gz kırıyor.

Onun açık flrtn görmezden geliyorum. Benim tanıdığım Tyree bu ve bunun hiçbir anlamı yok. Amacına hizmet edecekse beni bir sonraki nefeste öldürebilir. "Kral Hadkiel yirmi yıl sonra vefat ettiğinde Udrel'in tahtı benim olacak." Gz açıp kapayıncaya kadar.

Yüzündeki tüm mizah kaybolur. "Sen gerçekten ciddisin."

"Evet. Gitmek için iyi bir neden düşünemiyorum."

Bunu düşünüyor gibi görünüyor. "Seni zorlamayacağım-" "Gerçekten mi? Cirilea'daki gibi değil mi?" şaka yapıyorum.

Çenesi gerilir. "Başka seçeneğim yoktu. Ayrıca, beni bıakladın."

"Yani... deştik mi?"

Ağzının köşesi kıvrılıyor. "Seni zorlamayacağım ama kalmayacağım da."

Beklenmedik bir hayal kırıklığı beni hazırlıksız yakalıyor. "Bu muhtemelen en iyisi. Senden berbat bir savunmacı olurdu."

Sırıtıyor. "Demek yolculuğumuz burada sona erecek, Islor Prensesi Annika, yakında Udrel Kraliçesi Annika olacak. Yoksa Kraliçe Kal'ana mı?" Tereddüt ediyor ve sonra eğilip şakağıma bir öpücük konduruyor, çenesindeki kıllar tenimi tırmalıyor. "Sen her zaman Annika olarak kalacaksın, başımın belası."

"Güle güle melez." Onun kokusunu son bir kez daha içime çekiyorum, dudaklarının verdiği hissin tadını fazlasıyla çıkarıyorum.

"Buna ihtiyacın yok, değil mi?" At kılı fırçamı tutuyor.

"Hayır, ama ya sen?" Belki de gür saçlarının sırrı budur.

Onu pelerininin cebine sokarak pencereye doğru yürür ve bacaklarını pervazdan aşağı atar. "Yeni krallığınızın tadını çıkarın." Beni selamladı ve ortadan kayboldu.

Kaderde ne ... Pencereye koşuyorum. Dışarıda karanlıktan başka bir şey yok ve ... Pencere pervazından aşağı uzanıyorum ve parmaklarım yosunların üzerinde geziniyor.

"Fates."

Büyük Lyndel şehri yanıyor, sayısız duman siyah duman hala yanan binaları işaret ediyor.

Bu yüzden ejderhalar bizi almak için Argon'a geldi.

Planlar çabucak değişti. Romeria, Lucretia'yı mahzende saklaması için Minerva'nın Yüzüğü ve Agatha'ya vermesi için Neilina'nın günlüğüyle birlikte perili taş kapıdan geçirdi ve sonra kale avlusunu dolduran üç tedirgin canavarla buluşmak için koştuk. Kapıdan dışarı adımımızı atar atmaz bizi pençelerine aldılar ve Ybaris'e doğru havalandılar, kanatları muhafızları deviren rüzgârları harekete geçirdi, çığlıkları vatandaşları saklanmak için koşuşturmaya sevk etti.

Yarıktaki korkunç bir şey olduğunu düşünmüştüm. Bu mu? Bu çok daha kötü.

"Daha yakına uç!" Bağırıyorum.

Valk dalışa geçiyor, diğer iki ejderha da kanatlarından onu takip ederek şehrin yıkımını ve sokaklarda yatan çok sayıda cesedi (hem muhafızlar hem de siviller) daha iyi görmemizi sağlıyor. İki ayaklı yaratık sürüleri şehrin

Lyndel'in her zaman hazırda tuttuğu balistalar için karıncalar gibi korkuluklar.

Bunlar ne tür zırhlı yaratıklar? Onları daha önce hiç görmedim. Eğer müstahkem bir şehre sızmayı başardılarsa, kesinlikle Nulling'den sürünerek çıkan tipik beyinsiz şeyler değiller.

"Aşağıda insanlar var!" Romeria, ana meydanda, ara sokaklarda ve duvarın iç tarafında toplanmış, kılıçlarla yerlerinde tutulan kadın ve çocuk yığınlarını işaret ederek bağıırıyor.

Rehineler. Tipik canavarların yapmadığı bir başka taktiksel hareket.

Gözümün ucuyla yeşil bir çizgi yakaladım. Xiaric, duvara çok yakın uçuyor.

Gürültülü bir çatırtıyla gökyüzüne bir ok fırlar. Valk savrulur ve kıl payı kurtulur.

"Geri çekilin!" Üç balista daha oklarını fırlatırken kükrüyorum.

Kulak zarımda acı dolu bir çığlık çınlıyor.

Xiaric altımızda kontrolü yeniden ele almak için çabılıyor, yere doğru spiral çizerken bir kanadı işe yaramaz bir şekilde pompalanıyor, diğer kanadı bir cıvatayla saplanmış ve yanında gevşek bir şekilde asılı duruyor.

Valk sertçe eğilir ve kendini küçük ejderhanın altına yerleştirmek için dalar. Çarpmanın şiddetiyle vücudu sarsılıyor ve Xiaric'in düşüşünün momentumunu değiştiriyor. Lyndel'in silahlarının menzili dışında güvenli bir yere doğru kayıyoruz. Midem boğazıma kadar geldi - Valk güvenli bir iniş için çok hızlı uçuyor ve Abarrane ile ben tamamen onun merhametine kalmış durumdayız.

Bizi havada serbest bırakıyor. Ayaklarımın üzerine yuvarlanmadan önce kendimi destekliyorum.

Valk yere çarptığında yer titrer. Momentumunu kontrol edemeyen Xiaric, dağılan bir grup askerin yakınında durmadan önce çimlerin ve toprağın içinde kayar.

Xiaric acı dolu bir çığlık daha atmadan bir saniye önce Abarrane ve ben telaşlı bir rahatlama bakışını paylaşıyoruz.

Buna içimi titreten ve kanımı donduran bir çığlıkla cevap veriliyor.

Caindra'nın etrafında dönüp şehir duvarına nişan almasını ve oklar havada uçuşurken vücuduyla ustaca manevralar yapmasını dehşet içinde izliyoruz.

"Romeria!" Kükrüyorum, paniğim kabarıyor.

Caindra'nın ağzı açılır ve surun uzunluğunu patlatarak yanından geçerken alevler püskürür.

"Siktir." Ellerimle ağzımı kapatıyorum. Düşman yok olacak ama şehir ve kalan masumlar da yok olacak.

Lyndel'in büyük duvarı alevler içinde patlarken ve bedenler duvarın üzerinden devrilerek yere düşerken Romeria'nın "Hayır!" çığlıklarını duyabiliyorum.

Caindra geri dönüyor. Geride kalan düşman askerleri, acımasız ejderha ateşinden zarar görmemiş balistaları yeniden doldurmak için çabalıyor.

"O intikam peşinde koşan bir anne. İşi bittiğinde ne şehirden ne de insanların geride hiçbir şey kalmayacak." Abarrane'nin sesi korkularımı yankıladığı için boş.

Caindra'nın dev ağzı tekrar açılır ve bir başka cezalandırıcı patlama dışarı fırlar.

Ancak bu sefer top şehir duvarından sekerek canavarı kendi alevlerinden kaçınmak için sert bir şekilde eğilmeye zorluyor. Aradan

Pençelerinde gümüş bir parıltı yanıp sönüyor. Romeria kanallık yapıyor, şehri bir kalkanla koruyor.

Bir an için dehşete kapıldım. Gesine bir keresinde Romeria'nın gücünün şimdiye kadar tanık olduğum her şeyden daha büyük olacağı konusunda beni uyarmıştı. Bunun gerçekliğini gözlerimin önünde görüyorum.

Onun müdahalesi Candra'nın intikam arzusunu bastırmış gibi görünüyor. Ejderha Lyndel'den uzaklaşıyor, bize doğru hızla ilerlerken güneş çivit rengi pullarını parlatıyor ve diğer iki ejderhaya katılıyor.

Romeria ve Jarek'e koşuyoruz, ayaklarının üzerinde durmaya çalışırken sendeliyorlar.

"Zarar gördün mü?" Panikle sordum.

"Zarar görmeyi tanımla." Jarek saç örgülerinin yanmış uçlarını inceliyor.

Xiatic'e doğru koşan Romeria'nın peşinden giderek onu kovalıyorum. Bileğini tutup yanık olup olmadığını kontrol etmek için onu oyalıyorum. "Bu pervasızcaydı. Cesurca ama lanet olasıca bir pervasızlık." İyi görünmesi beni rahatlatsa da içimde bir öfke kaynıyor.

"Tüm o insanların yanmasına izin veremezdim!" "Ama yangının bu şekilde geri sıçramasını beklemiyordum." diye ekliyor mahcup bir ifadeyle.

Xiatic uzun boynunu eğerek kanadına sıkıca sabitlenmiş dikenli cıvatayı kokluyor.

"Radomir'e göre, Wyvern'leri hareketsiz kılan tam o noktaya isabet etmişler." Şans eseri mi yoksa yetenekle mi? Canavarlar ne zamandan beri ikincisine sahip?

"Ekselansları!" diye bağılıyor bir asker. Romeria ve ben döndük.

Xiaric'in açık pençesinin yanında yatan bir cesedi işaret ediyor. Düşman canavar askerlerinden biri. Ejderha vurulmadan önce onu duvardan koparmış olmalı.

"Yaşıyor mu?" Ben soruyorum.

Asker kılıcıyla kolunu dürtüyor ve derisini çiziyor. "Öyle görünmüyor."

"Yine de emniyete alın." Yaradan sızan kıpkırmızı kanı fark ediyorum. Bu garip. Nulling yaratıkları siyah kanar, kırmızı değil.

"Unut o şeyi." Romeria düşünceli düşünceli dudağını büktü. "Onu iyileştirebilmem için o cıvatayı kanadından nasıl çıkaracağız?"

"O bizi öldürmeden mi? O yaralı bir hayvan. Hepsi aynı tepkiyi verir." Jarek kuşkulu görünüyor.

"Bana bir kıvılcım ver." Test ettiğim bir şey varsa, o da ateşimin ne kadar sıcak olduğudur.

Bir saniye içinde, biri Romeria'nın parmağının ucunda dans eder.

Onu toplayarak, yakınlığımı yönlendiriyorum ve alevin turuncu renkte parlayana kadar metalle birleşmesine izin veriyorum. Saniyeler içinde katı yapı parçalanıyor ve cıvatanın üst yarısı devrilerek yere yuvarlanıyor.

"Şimdi işin zor kısmı." Yarım düzine uyarı ve güvence ile Jarek ve ben onun kanatları altına girdik.

"Bir... iki..." Jarek sayıyor ve birlikte cıvatanın alt yarısını çekip çıkarıyoruz.

Xiaric acı dolu bir çığlıkla karşılık verir ama Romeria oradadır, gözleri gümüş gibi parlamaktadır. Xiaric karnının üzerine uzanarak Romeria'nın yarasına yakın erişimine izin veriyor.

"Bu yeni gelişme karşısında pozisyonumuzu yeniden düzenlemem gerekiyor..." Kelimelerim soluyor. Artık beni dinlemiyor bile.

Gülümseyerek onu göreviyle baş başa bırakıyorum.

"GECE GELDİLER, şafağa alacakaranlıktan daha yakındı." Ağa, yeni kurulan çadırın barınağında, titreyerek, yüzü is ve kana bulanmış bir şekilde önümüzde duruyor. Lyndel tamamen istila edilmeden önce oradan kaçabilen birkaç kişiden biriydi. Yaya olarak yarığa doğru koştu. "İçeri nasıl girdiklerini bilmiyorum. Bir an orada değillerdi, sonra her yerdeydiler."

"Kaç kişi?" Abarrane bilmek istiyor. Omuz silkiyor. "Yüzlerce, binlerce. Daha fazlası."

Lanet ediyorum. "Dağlarda bekliyor olmalılar." Başka bir yerde olamayacak kadar çoktular.

"Şehrin güneybatısında küçük, gizli bir mağara girişi var. Orayı sık sık kullanırdık. Hava karardıktan sonra girilebilecek kadar yakın," diye onaylıyor Radomir. "Ve Lyndel'de kalan birkaç gözün ters yöne baktığı düşünülürse fark edilmeyebilirlerdi."

"Ama tüm bunlar Nulling'den gelen canavarların ne yapabileceğini gösteriyor... organize etmek mi?" Solgun yüzlü Lord Telor derme çatma bir koltuk değneğine yaslanıyor. Şehrinin saldırı altında olduğunu duyunca kendini karyolasından dışarı attı ve Elisaf'tan atını getirmesini istedi.

"Bunlar basit Nulling canavarları değil." adırmızın ortasında yatan cesedi işaret ediyorum. Zırhını sıyırdığımızda sarı dişleri ve kül renginde benekli eti olan, vücudu kaslarla bilenmiş, pençeleri boğazları parçalayacak kadar keskin bir yaratık ortaya çıktı. Ayakta dursa hepimizden daha yüksek olurdu. "Onlar bir ordu ve onları buraya Malachi'nin getirdiğine eminim." Başka bir açıklaması yok.

Sorular üst üste yığıldıkça çadır patlar.

Sessizlik için elimi kaldırıyorum. "Nasıl ve nereden geldiklerini bilmiyorum. Kemikler Vadisi'nden gelmedikleri kesin."

"Korkarım yaratıklar başka yollar bulmuşlar. Yarık uzun ve daha doğudaki köylere saldırı olduğuna dair raporlar aldık." Gaellar'ın yanağında yeni bir gümüş yara izi var.

Kienen, "Ybarisan tarafında da aynı yönde raporlar aldık," diye doğruluyor.

"Dün gece yarıкта ne yaptınız?" diye sordum.

"Meşgul, ama ilki kadar değil." Kaşları çatıldı. "Büyücüler arasında Mordain'de sorunlar olduğuna dair söylentiler duydum."

"Küçük bir sorun vardı ama sorun çözüldü. Odaklanmamız gereken daha acil meseleler var."

"Ama Başbakan'ın desteğine sahibiz?" diye zorluyor. "Bizi terk etmeyecekler mi?"

Endişesinin nerede yattığını anlıyorum. "Romeria artık Prime, yani hayır, Mordain'in büyücüleri kalacak. Gölge lider yakında dönecek."

Hem Kienen'in hem de Elisaf'ın ağızı açık kaldı ve bu kasvetli duruma rağmen kıkırdamama neden oldu.

"Şimdilik burada nasıl ilerleyeceğimize karar vermeliyiz. Görünüşe göre şehri ellerinde tutmayı planlıyorlar."

"Masum insanlar içeride kapana kısılmışken." Lord Telor'un dişleri sıkılır.

"Evet, görünüşe göre onları ejderhalarla birlikte şehri yok etmemizi engellemek için kullanıyorlar. Şimdilik," diye ekliyorum sessizce. Nezaket ya da merhamet gösteren bir canavarla hiç karşılaşmadım.

"Onlarla pazarlık yapmanın pek mümkün olduğunu sanmıyorum." Theon kollarını kavuşturmuş, her zamanki sakinliğini bozan endişeli bir maskeyle duruyor.

"Kim onunla konuşmaya çalışmak ister?" Abarrane cesedi işaret eder.

"Gideceğim." Lord Telor'un çenesi kararlılıkla gerilir. "Burası benim şehrim ve bunlar da benim insanlarım. Düşmanın buradaki amacının ne olduğunu öğrenmeliyiz."

Bir elimi omzuna koyuyorum. "Ben de seninle geleceğim, dostum."

"Bensiz olmaz." Romeria, ejderhayı iyileştirme çabaları yüzünden gözleri kızarmış bir halde kapağın yanından içeri dalıyor. Jarek de peşinde. O geçerken kimsenin eğilmesi için bir hatırlatmaya ihtiyacı yok.

Elisaf'ı gördüğünde yüzü geniş bir gülümsemeyle ikiye ayrılır. "Bir kraliçenin seni gördüğüne bu kadar sevindiğini hiç hayal etmiş miydin?"

Elisaf mırıldanıyor, onun sevincine eşlik ediyor.

"Ben mi? Tabii ki. Bu yüze karşı koyabilecek pek kimse yok." Radomir bir avucunu kesilmiş sakalının üzerinde gezdiriyor.

Kıkırdıyorum, bu ciddiyetsiz anı takdir ediyorum. "Xiaric nasıl?"

"İyileşti ama bir yara izi kalacak. Tıpkı babası gibi."

"Peki ya Candra?"

"Hâlâ tüm şehri ateşe vermek için geri uçuşmasına iki saniye kalmış gibi görünüyor." Lord Telor'a doğru başını sallıyor. "Sizi ayakta görmek güzel."

"Sayende bir daaknardan daha dayanıklı olduğumu düşünmeye başlıyorum." Selamlamak için çenesini eğiyor. "Nasılsınız Majesteleri? Sizi son gördüğümde bir nethertaur'un parçalanmasına yardım ediyordunuz."

"O zamandan beri zekice numaralarıyla Mordain'i parçalamakla meşgul." Elimi ensesinde gezdiriyorum.

"Evet, Prime şimdi de mi?" Kienen alaycı bir şekilde kaşlarını çatır.

"Bana Cengiz deyin," diye mırıldanıyor, diğerlerinden şaşkın bakışlar, benden de bir kahkaha alıyor. Zalim, katil bir fatih olduğu söylenemez. "Peki, plan nedir?" diye soruyor, yerdeki ölü askere tiksintiyle bakarak.

"Çok basit. Güçlerimizi yarık ve Lyndel arasında bölüştürürüz, böylece geceleri arkamızdan yaklaşımları yerine onları şehirde tutabiliriz. O zaman burada ne elde etmeyi umduklarını anlamamız gerekiyor." Bu sadece Malachi'nin güç gösterisi mi yoksa taktiksel mi?

"Herkesi hazırlayacağız." Gaellar ve Kienen eğilir ve hızla ayrılırlar.

"Tehditlerden bahsetmişken." Lord Telor göğüs zırhının içine sıkıştırılmış bir mektup çıkarıyor. Mührü hemen tanıdım.

Alev izi olan. "Bir yaver dün Cirilea'dan bir mektup getirdi."

Romeria bana baktı. "Kral Malachi mi?" "Evet."

"Bir tanesinin Bellcross'ta oturduğunu tahmin ediyorum ama henüz bir haber almadım," diye ekliyor Theon.

"Görebilir miyim?"

Telor başını sallayarak mektubu bana uzattı.

Kan lanetini sona erdirdim. Ben sizin yeni hükümdarınızım. Herkes önümde diz çökecek.

Çenem gerildi. "Çok kısa ve öz. Neredeyse uğraşmaya değmez." Romeria'ya veriyorum.

"Kan lanetini sona erdirdiğini iddia ediyor!" Yüzünde öfke kıvılcımları beliriyor. "Bütün bunlara o sebep oldu!"

"Islor böyle bir mesaj alan tek diyar değil." Elisaf'ın ifadesi neredeyse özür diler gibi. "Kienen benzer bir mesajın birkaç saat önce haberci kuşla cepheye ulaştığını doğruladı."

Romeria'nın gözleri büyür. "Onları Ybaris'e de mi gönderdi?"

"Gözünü Islor'dan daha fazlasına dikmiş durumda. Mordain ve Kier de ondan haber alırsa şaşırmayın. Argon'da sizi bekleyen biri olabilir."

Romeria mektubu daha yakından incelerken nefesinin altından tutarsız bir şeyler söylüyor. "Güzel el yazısı."

Elisaf, "O yuvarlak vuruşlarda büyük özen var," diye katılıyor. "Ne yalan söyleyeyim, kadınsı."

"Bunu o yazmadı," diyor. "Sofie yazdı."

"Muhtemelen haklısın," diye kabul ediyorum. Sanki Ateşin Kaderi bir masanın başına oturup, kendi gözüyle gördüğü kişilere mektup yazacakmış gibi.

onun altında. "Ve yarıktaki savaştan ya da Islor'la ilgili planlarından hiç bahsetmiyor."

Romeria mektubu bana geri verdi, gözlerinde kararlılık parlıyordu. "Gidip ordusuyla tanışalım ve kendimiz öğrenelim."

Onu dizginleyip ipi durdurduğumda GELİNLİĞİM sallanıyor. "En fazla bu kadar yaklaşabiliriz." Hızlı bir bakış Candra'nın geride kaldığını doğruluyor. Konuşmaya izin verecek kadar uzak, gerektiğinde saldıracak kadar yakın.

Buradan bakıldığında Lyndel'in dış duvarındaki tahribat göze çarpıyor. Büyük şeritler kömürleşmiş, taş ufalanmış ve çatlamış. Bazı bölgeler hâlâ için için yanıyor, içlerinde gizlenen korlar yakınlığımı alevlendirmeye yetiyor. Duvarın ötesinde ne tür bir yıkımın yattığını hayal bile edemiyorum.

"Lyndel bin yıldır istilaya dayanıyor ama yine de gün ışımadan önceki saatlerde, sadece bir fısıltıyla düştü." Lord Telor başını sallar. "Kadere şükürler olsun ki Erwynn bununla yüzleşmek için hayatta değil."

Romeria başını sallar. "Kadere her şey için nasıl teşekkür edilir bilmiyorum."

"Haksız değilsiniz, Majesteleri." Çenesi, yükseliyor olması gereken duygulara karşı sıkıca kenetleniyor. "En azından bir sonraki hayatında oğlunun neye teşebbüs ettiğini bilmeden huzur içinde yatabilir."

Ona sözsüz bir omuz sıvazlaması teklif ediyorum. Bir lord olarak, kralını ve krallığını ilk sıraya koydu. Ama bir baba olarak, oğlunun ihanetini kendi başarısızlığı olarak gördüğüne şüphe yok.

Surda bir sıra asker belirir, yayları ellerinde ve hazırdırlar.

"Görüşmenin ne olduğunu biliyorlar mı?" Jarek soruyor.

"Sanırım yakında göreceğiz." Bir lider arıyorum ama tanımlayacak ne bir tepe ne de bir tüy bulabiliyorum.

Ana kapının açılmasını beklerken Romeria'nın gözleri bir kalkanla gümüş gibi parlıyor.

Abarrane, "Mordain ve Candra ile birlikte bu haşerelerin üstesinden gelebiliriz," diyor.

Romeria, "Ve oradaki her masum insan ölecek," diye karşılık veriyor.

"Nasıl olsa ölecekler."

"Muhtemelen kesinlikle demek değildir."

Onlara tartışmayı kesmelerini emretmek üzereydim ki bir mancınık fırlatma sesi duyuldu. Birkaç nesne havaya doğru yelken açtı. Yakınlara düşüp dağıldılar. Bir tanesi yuvarlanarak atlarımızın toynaklarının yanında durdu.

Lord Telor kafasına bakarken iç geçiriyor. "O benim kahyamdı."

"Sanırım bu onların müzakere hakkındaki cevabı." Öznesinin ruhu için sessiz bir dua etmesi için ona bir an veriyorum. "Burası sizin şehriniz. Tercihiniz nedir?"

Yüzü acımasız. "Her birini öldürmek ve Lyndel'i geri almak için."

"O zaman biz de öyle yapacağız."

TKöhne meyhanenin içi kemik suyu ve yıkanmamış beden kokuyor. Tam olarak ne olduğumu arıyorum. Bilgi toplamak ve bir rehberi kandırmak için hiçbir diyarda sarhoşlarla dolu gölgeli bir su barından daha iyi bir yer yoktur.

Barın yanına sokuldum, kapüşonum hâlâ çekiliydi. Barmen kendi dilinde anlamadığım bir dizi kelime sıralıyor, ama arkasındaki fıçıyı işaret ettiğimde bana bir bira doldurmaya koyuluyor.

Homurdanarak birayı tezgaha vuruyor, bira elinin üzerine dökülüyor.

"Beni anlıyor musun?" diye sordum.

Kaşlarını çatarak ve başını sallayarak cevap vermesi istemediğini gösteriyor. Ya da istemediğini.

Ben de öyle bekliyordum. Annika'nın odasından aldığım saç fırçasını pelerininimden çıkarıp önümdeki tezgâha koydum. Herkes şöyle bir bakıp som altından sapının değerini anlayabilirdi.

Elbette, barmenin gözleri büyür. Bu zavallının beş yılda kazandığından daha değerli. O

etli bir peneyle ona uzanıyor.

Ama ben çok hızlıyım, onun eline geçmeden bir saniye önce kapıyorum. Parmağımı salladım. "Ben urada olacağım." Pencerenin yanındaki bir masayı işaret ediyorum; hem kapıyı hem de dışarıdaki sokağı izlemek için iyi bir görüş noktası. "Beni anlayabilecek birini bul." Kupamı alıyorum ve masaların etrafından dolanarak beklemek üzere köşeme yerleşiyorum. Rehberimizin tapınak dışında pek konuşulmayan antik dil hakkında söylediklerine bakılırsa biraz zaman alabilir.

Kral Hadkiel'in kalesinden ayrılmak beklediğimden daha kolay oldu. İçeri sızmaya çalışan insanları izlemekle meşguldüler. Neyse ki bizi soktukları kulenin yan tarafı yosunla kaplıydı. En sevdiğim şey değıl, ama yakınlığımla sağlam bir merdiven yaptım ve aşağı tırmandım. Oradan muhafızların arasından sıyrıldım ve bir grup şehir sakini yanımdan geçerken birinin kafasının arkasına stratejik olarak hedeflenmiş bir taş fırlattım. Muhafızlar onları yakalamak için dışarı koştı ve ben de kapıdan geçtim.

Buradaki ölümlüler de bizim diyarımızdakiler kadar basit fikirli.

Kral Hadkiel'in daha önce söylediğı, gölgede yaşadıklarına dair sözlerini hissediyorum - bu ne anlama geliyorsa artık. Bu insanların üzerinde kasvetli bir bulut var, omuzları kambur, sesleri düz. Bu kasvetli havayı maskelemeye yardımcı olacak bir müzik bile almıyor, çünkü birkaçı ya bir yabancıyı merak ettikleri için ya da cebimdeki değırli ödölü duydukları ve silahlarımı aradıkları için bana doğıru bakış atıyor.

Hepimizin iyiliğı için, umarım oldukları yerde kalırlar. Buradan çıkmak için bir yola ihtiyacım var ve bu gece ölmelerine gerek yok.

İri yarı barmenin, barın ucunda kambur duran küçük, pelerinli bir figüre doğru ilerleyişini izliyorum. Eğilip kulağına bir şeyler fısıldıyor, sonra çenesini bana doğru çeviriyor.

Kişi başını kaldırmaya zahmet etmiyor. Bar taburesinden kayıyor ve tökezleyerek benim köşeme doğru ilerliyor. "Ne istiyorsun?" Dişi ölümlü sorusunu bir hıçkırıkla noktaladıktan sonra siyah saçlarının yarı perdelediği parlak gözleriyle bana bakıyor.

Çocuk denecek kadar küçük ama yine de onu yirmili yaşlarının sonuna koyabilirim.

Ve o sarhoş.

"Lütfen, bana katılın." Yandaki sandalyeyi işaret ediyorum.

İlk denemesinde ısıkalıyor ama avuçlarını masaya vurarak düşmeden kendini yakalıyor. Kendi dilinde mırıldanarak ağır bir şekilde koltuğa yığılıyor. "Sen buralı değilsin."

"Değilim."

"Bu senin mi?" Bardağıma dokunuyor. "Evet."

"Neden içmiyorsun?"

"Bunu senin için saklıyordum." Küçük masanın üzerinden onun açgözlü küçük ellerine tutuşturdum.

"Udrel'den güvenli bir çıkış arıyorum."

O birkaç yudum alırken bekliyorum, bardaki çöpçatanımıza bir bakış atıyorum ve ona "Gerçekten mi? Yapabileceğinin en iyisi bu muydu?" bakışı atıyorum.

Bir bezle barı silmeye devam ediyor.

"Bu çok basit. Yedi gün kuzeydeki limanlara seyahat edin. Gemiler ayda bir Espador'a doğru yola çıkıyor."

Duraklıyorum. Adını duyduğum ama gerçek olmayabileceğini düşündüğüm bir başka uzak diyar. "Espador değil. Kier."

Gözleri büyüdü. Bakır kupaya öyle sert bir tokat attı ki, bira tuniğime sıçradı ve eğilerek fısıldadı, "Kier'i nereden biliyorsun?"

Sanırım Yidara'nın bu gece anlattığı hikâye herkes tarafından bilinmiyor. "Sen nasılsın?"

Tereddüt ediyor, etrafına bakıyor ve sonra alnındaki soluk mürekkep yazısını ortaya çıkaracak kadar uzun perçemini yukarı itiyor.

Bocalıyorum. "Sen bir büyücüsün." Bunu beklemiyordum. "Öyleydim." Bir parmağını kaldırdı ve geçirdi. "Artık değil." "Ama gözlerin diğerleri gibi değil." Onlar bir

Sıcak kehribar rengi ve bana dokunduklarında tenimi üşütmüyorlar.

Şu anda, odaklanmakta zorlanırken kesişiyorlar. En azından konuşması bulanık değil. "Çünkü ben dışlanmış biriyim." Kukuletası geriye düşmüş, kase şeklindeki tuhaf saç kesimi ortaya çıkmış. "Kier'den başka bir gemi geldi mi?"

"Elbette. Seni neden kovdular?"

"Ben uymadım. Ve kırmızı cübbe bana yakışmadı." Büyük bir yudum daha alıyor. "Çok fazla soru sorarsan, seçilmiş olan seçilmemiş olur."

Buradaki amacıma odaklanmalı ve hâlâ bilinci yerindeyken bu limanlara nasıl ulaşılacağına dair bilgi almak için ona baskı yapmalıyım. Ama o tapınakta neler olup bittiğine dair hayati bilgilere sahip başka bir sürgün büyücü bulma şansım nedir? Çünkü her şeyin görüldüğü

gibi olmadığından eminim.

Öyle görünüyor. Annika kalmayı seçmiş olsa da, onu orada bırakmanın rahatsızlığını iğnelerle dolu bir ceket gibi üzerimde taşıyorum. "Adın ne senin?"

"Destry. Seninki ne?"

"Arkadaşlarım bana Ty der."

Sırıttıyor ve ona tuhaf bir şekilde çekici gelen büyük ön dişlerini sergiliyor.

"Kal'ana hakkında ne biliyorsun, Destry?"

Yakındaki bir masanın dikkatini çeken abartılı bir inilti çıkarır. "Sen de mi? Bütün gün boyunca duyduğum tek şey bu. Kıyıya vuran bu yeni kal'ana."

"Önemli görünüyor."

"Tabii... tabii..." Bir el sallıyor. "Onun önemli olduğuna inanmıyor musun?"

"Onun ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Tapınakta yaşadım, hatırladın mı?" Sarhoş haline rağmen sözleri net, arkasındaki anlam ise ayıltıcı.

Arkama yaslanıyorum, kollarımı göğsümde kavuşturarak rahat bir poz takınıyorum. Bu arada tedirginliğim artıyor. "Bununla ne demek istiyorsun?" Çünkü Annika'nın önünde eğilen ve bu deniz ve yıldız, ışık ve gölge dünyasını kolayca benimsemiş gibi görünen bir avuç büyücüyle tanıştım.

"Neden soruyorsun?" Gözleri kısıldı. "Azyr'in sizi muhalifleri aramaya mı gönderdi?"

"Hayır. Gerçekten merak ediyorum. Azyr kim-"

Barmen sözümüzü kesiyor, sesi kelimeleri kusarken hırçınlaşıyor.

Destry elini havada döndürür. "O altın için ne istediğini soruyor."

"Bana vereceğiniz bilgi ve bu gece yola çıkarak limana güvenli bir geçiş. Her ikisine de sahip olduğumdan emin olduğumda, ona vereceğim."

Sözlerimi aktarıyor.

Başka bir homurdanmayla, uzaklaşıyor.

Gidişini izliyorum. "Beni aldatması konusunda endişelenmeme gerek var mı?"

Küçümseyici bir el sallıyor. "Ledric altını sever ve huysuzdur. Ama aynı zamanda zekidir ve senin silahsızken bile ölümcül biri gibi davrandığını söylüyor. Neden kal'ana hakkında soru soruyorsun?"

"Diyelim ki onun bu insanlar için ne anlama geldiğini anlamakla ilgileniyorum." Bu ilginin mısır kabuğu ipeği rengine uzun sarı bukleleri, ilk bahar çiçekleri gibi mavi gözleri ve bir berber usturası kadar keskin bir dili var.

Destry omuz silkiyor. "Çok uzun yıllardır, her yeni Azokur geçtiğinde daha fazlası gölgeye yenik düşüyor. O onlara bir erteleme umudu veriyor."

"Bu ne anlama geliyor? Gölgede kaybolmak mı?"

Beni ölçüp biçerken gözlerini kısıyor. "Udrel hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun."

"Udrel hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorum."

Bunu işlerken onu izliyorum. Ta ki nefesi kesilene kadar. "Sen savunucusun! Onunla birlikte geldiğini ve kal'ana ile birlikte kapılardan geçmeden önce elli kraliyet muhafızını öldürdüğünü söylediler!"

"Elli." Bu oldukça abartılı.

"Onun türünden biri misin? Onlardan biri..." Bir kelime ararken kaşlarını çatıyor. "El-ven?"

"Evet ve hayır." Kan laneti olmadan Annika şimdi ne olacak?

"Ama..." Sarhoş beyni bunu anlamakta zorlanıyor. "Tapınaktan nasıl kaçtın?"

"Düşündüğünüzden daha kolay oldu."

Barı arıyor. "Peki arkadaşın nerede?"

"Kalmayı seçti. Kraliçe olmak istiyor ve görünen o ki Kral Hadkiel bu fikre sıcak bakıyor." Dostane olmaktan da öte. Onu gördüğünde neredeyse ağzının suyu akıyordu. Keşke ağızındaki ani acı tadı giderecek bir biram olsaydı.

Destry'nin yüzü düşer. "Olamaz. Hayır, hayır, hayır... arkadaşım." Başı ileri geri sallanıyor. Buğulu gözlerinde endişe parlıyor. "Bu onun sahip olmak istediği bir taht değil."

W Uyandıgımda hala geceydi. Karanlık bir gölgenin bir elden bir saniye önce havada asılı kaldığını hissediyorum.

ağzıma kelepçe takarak çığlıgımı bastırdı.

"Shhh. Annika, benim."

Hala o sese bakıyorum. Tyree?

Kulağıma fısıldamak için eğildi, "Elimi çekeceğim ama sessiz ol. Muhafızları uyarmak istemezsin." Nefesi tenimde geziniyor ve içimi ürpertiyor. "Sessiz kalacağına söz ver."

Ben başını sallayana kadar elini hareket ettirmiyor, ama yakınımnda duruyor, yüzü birkaç santim uzakta.

"Ne yapıyorsun?" Nefes alıyorum. "Ve neden bira kokuyorsun?"

"Tavernada tanıştığım bir ölümlü üzerime döktü. Biraz sarhoştı."

Homurdanıyorum. Ona. Tabii ya. Aptal buradan kaçıp doğruca bir geneleve gidiyor.

"Annika, beni dinle. Bu Kral Hadkiel düşündüğünüz gibi biri değil ve bu taht da beklediğiniz gibi değil."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Güvenilir bir kaynaktan. Şey... yeterince güvenilir. Bu uzun bir hikaye. Şimdilik bana güvenmeni istiyorum."

"Şaka mı yapıyorsun?" Alay ediyorum. "Gitmeyeceğimi biliyorsun. Ve seninle hiçbir yere gitmiyorum."

"Yapmalısın!" Nefesi kesiliyor ve sesini alçaltıyor. "Yapmalısın." Ses tonunda aciliyet var.

"Neden? Yeniden bir gemiye binmek için beni takas malzemesi olarak kullanmak için mi?" Tyree'yi tanıyorsam, mesele bu ve beni kendi isteğimle gitmeye ikna etmek zorunda çünkü beni dışarı çıkarmasının imkânı yok. "Henüz çılgılık atmadım ama bu atmayacağım anlamına gelmez."

"Ve söz veriyorum, nefes aldığınız sürece her günün her anı için bunu yaptığınıza pişman olacaksınız."

Sesindeki ani uğursuz ton beni duraksattı. Bu onun üstü kapalı tehditlerinden biri değil. Gerçekten bir şeyden korkuyor. "Neler olduğunu bilmek istiyorum."

Ağır ağır iç geçiriyor. "Bu konuda inatçı bir katır olacağını nereden bilebilirdim? Peki, Annika. Sana kal'ana olmanın ne demek olduğunu göstereceğim. Gel bakalım. Ve terliklerini giy."

Merakla ayaklarımı yatağın yanındaki yumuşak ayakkabıların içine sokuyorum ve karanlıkta bir yan sehpadan kıl payı kurtulup pencereye doğru ilerlerken onu takip ediyorum.

"Senin yosun merdiveninden ineceğimi mi sanıyorsun?" Tyree'nin nasıl kaçtığını öğrendiğimde, itiraf etmeliyim ki etkilendim.

"Neden olmasın? Yeterince sağlam."

"Olmayana kadar." Soğuk, çıplak kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor.

"İşte, pelerinimi al. Sana değiştirecek bir şey bırakmamışlar ve bu gecelik karanlıkta parlayacak." Köprücük kemiğimi sıyıran nazik parmaklarıyla tokayı takmadan önce ağır yünü omuzlarımdan geçiriyor.

"Ne kadar aşağıda?"

"Uzak. Ama önce yukarı çıkacağız." Hiç sormadan kolumdan tutup beni çıkıntıya götürüyor ve ellerimin yumuşak bitkiye batmasına rehberlik ediyor.

Nabzım endişeyle atıyor. "Bunu nasıl yaptın?"

"Kolayca. Bu taş duvarda hayatım boyunca karşılaşmadığım kadar çok yosun var." Arkama geçti, ayakları bir basamak aşağıda, kolları beni hapsediyor, bedeni bedenime bastırıyor.

Görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. "Ama nasıl bir arada tutuyorsun?" Sarmaşıklarla ördüğüm her şey dikkatim dağıldığı anda parçalanır. Onun bana bu kadar yakın olması kesinlikle dikkat dağıtma kategorisine girer. Bu arada, o gitti ve geri geldi ve merdiveni hala duruyor.

"Yetenek." Sesine mizah karışıyor ama çabucak kayboluyor. "Üç kat tırmanmamız gerekiyor."

Karanlık boşluğa bakıyorum. Yoğun sis, dış dünya ile aramızda bir perde gibi asılı duruyor. "Nereye?"

"En iyisi kendin görmek. Tırman, Annika."

Daha iyi bir yargıya rağmen, emredileni yapıyorum, her seferinde bir basamağa odaklanıyorum ve başka hiçbir şeye odaklanmıyorum. Kesinlikle altımızda hissettiğim düşüşe değil.

Tyree benimle birlikte hareket ederken, göğsü arkamdayken değil. "Yani bu ölümlü..."

"Şu anda burada olmamızın sebebi o. Yakında onunla tanışacaksın."

"Sabırsızlanıyorum."

Elini uzatıyor, parmakları benimkilerle birleşiyor. Elini itiyorum.

Ve ayağım basamaktan kayıyor.

Tyree hızlı, kasları bizi tutmak için geriliyor. "Merak etme, yanıdayım," diye fısıldıyor kulağıma. "Devam et."

"Bunu neden kabul ettim ki?" Homurdanarak devam ediyorum.

"Çünkü derinlerde bir yerde bana güvenebileceğini biliyorsun." Yüzü benimkinin yanında. "Ve çünkü senin için geri geldim."

"Eminim kendine hizmet eden bir nedeni vardır. Eğer istemediğimde ısrar ettiğin bu tahtı bana kaybettirirsen, seni asla affetmem."

"Beni asla affetmeyeceğini düşünmüştüm," diye dalga geçiyor, sesi alaycı. Karanlık bir pencerenin önünden geçip yukarı çıkmaya devam ederken bir "şşşt" sesi duyuyoruz.

"Ne olursa olsun, annemle seni esir tutmanın daha iyi olacağını tartıştım," diye fısıldıyor bir süre sonra, aniden ciddileşerek.

"Ailemin geri kalanını katlettikten ve tahtımı çaldıktan sonra. Bunun için sana teşekkür etmem mi gerekiyor?" Ona dirsek atma dürtüsüne direniyorum. Düşebilirdi ve o zaman ben nerede olurdum? "Bana yaptıkların için bir kez bile özür dilemedin. Ve bahse girerim yarısını bile bilmiyorsundur. Fidanlarından birinin beni merth ile bağladığını ve bir kayaya bağlayarak nehre attığını biliyor muydun?"

Tyree bir süre durakladıktan sonra, "Değildim," diyor. "Neye benziyordu?"

"Bir fidan. Hepsi aynı görünüyor. Grotesk." Yüzünün üzerimde gezinişini hatırlayınca irkiliyorum. "Romeria, onca insan arasından beni kurtaran kişi." O geceyi düşünüyorum. "Ve sonra beni yine daaknar'dan kurtardı."

"Bir gecede iki kez."

"Aksi takdirde kesinlikle ölmüş olurdum."

Biz tırmanırken bir süre sessiz kaldı. "Romeria hakkında ne biliyorsun - o geceden sonraki versiyonu?"

"O aynı değildi. Atticus onun aynı kişi bile olmadığına inanıyordu." Kardeşlerim arasında sıkı sıkıya tutulan ve konuşmamam için uyarıldığım bir sır. Artık bir önemi olduğundan şüpheliyim.

"Peki ya sen? Sen neye inandın?"

"Saldırıdan önceki versiyonu küçümsedim. Ya sonrası?" Bahçe yürüyüşlerimizi ve onun ilk başta rol yaptığından emin olduğum gerçek saflığını hatırlarken gülümsüyorum. Ama onda gerçekten farklı bir şeyler vardı. "Ona oldukça düşkün oldum."

"Bir parçası olduğu şey için onu affettin-"

Tyree ayağını kaybetti.

Yeniden tutunmak için çabalarken nefesim kesiliyor, yosun merdiveni tutup pozisyonuna geri dönerken çekildiğini hissediyorum. "Şimdilik ölmeden zirveye çıkmaya odaklanalım." Nefes alış veriş biraz düzensiz.

Merdiven tepede bitene kadar yolun geri kalanını sessizce devam ediyoruz.

Kendimi çıkıntıya doğru çekiyorum, Tyree de peşimden geliyor.

"Tapınak doğrudan dağın içine inşa edilmiş. Burası en tepesi."

Tyree'nin pelerinine sarılıyorum ama rüzgâra karşı pek işe yaramıyor. Yine de çıplak mumlar duvardaki kıvrımlarından ısıt ısıt yanıyor. "Burada ne oluyor?" "Buna göre için Destry, ve Ölümlü, o o nereden büyücüler yıldızlardan rehberlik isterler." Yukarıya doğru işaret ederek dikkatimi beyaz taş sütunların oluşturduğu halkaya çekiyor. Ne kadar yükseğe ulaştıklarını söyleyemem. Kaybolup gidiyorlar sis. "Ve bu da tapınak tacı."

Mum ışığında aydınlanan bu dağın tepesini oluşturan tek beyaz taş dokunmak için uzanıyorum. "Burada kimse yok mu?"

"Bu geç saatte bizi rahatsız edecek kimse yok," diye gizemli bir şekilde cevap veren Tyree, bir elini sırtımın küçük kısmına koyarak beni ana alana doğru yönlendirdi.

Sütunların ortasında, beyaz taş oyulmuş, buzul mavisi suyu sanki içeriden aydınlatılmış gibi parıltıyan küçük, yuvarlak bir tarn yer alıyor.

Ama kanımı donduran şey, ortada yüzeyin altında yüzen form. "Kim o?"

"Bu Udrel'e gelen son kal'ana." Tyree dehşet dolu bakışlarımla karşılaştı.

Dokuları ve yağları eriyip gitmiş çıplak iskelet bedenini daha iyi görebilmek için yaklaşıyoruz. Derisi kemiklerin üzerine örtülmüş ıslatılmış bir kâğıt gibi ve saçlarından geriye kalan tek şey kafatasının etrafındaki tutamlar. Zincirler ayak bileklerini ve el bileklerini taş bağlamış, kolları ve bacakları bir denizyıldızı gibi uzanmış.

Tyree, "Buraya yaşam havuzu diyorlar," diyor.

"Ölümü yaşam havuzlarında zincirli mi tutuyorlar?"

Sorum üzerine cesedin göz kapakları açıldı. Şaşırtıcı beyaz gözler bana doğru dönüyor.

"Fates," diye nefes nefese kaldım.

"Hâlâ hayatta!" "Zar zor."

"Ne zamandır böyle?"

"Sirenler onu iki bin yıl önce Udrel kıyılarına getirdi. Kraliçe seçildi. Teknik olarak hâlâ Udrel'in kraliçesi."

Çenem düştü.

"Büyücüler bu ışıkla olan bağlantılarını beslemek için onu bu halde yaşıyorlar. O bir elf. Görünüşe göre işin sırrı bu. Bunu ölümlülerle de denemişler ama hiçbiri hayatta kalamamış. Yine de bu, burada geçirdiği süre boyunca çocuk doğurmuş. Çok uzun zaman önce, hâlâ güçlüyken."

Batan bir farkındalık vurur. "Bu ben olmalıydım Sıradaki."

"Kal'ana fedakârlık demektir." Tyree bunun havada asılı kalmasına izin veriyor.

"Ama... neden?"

"Neden herhangi birimiz acı çekiyoruz, Annika? Çünkü burada bir zamanlar büyücüler vardı ve büyücülerle krallar bir araya geldiğinde neler olduğunu hepimiz biliyoruz."

"Kaderleri çağırıyorlar," diyorum nefes verirken.

"Ve kader bu insanları lanetleyerek cevap verdi. Her Hudem, ya da onların deyimiyle Azokur, seçilmiş ölümlüler iblislere dönüşür. Kimin etkilendiğine dair bir mantık ya da sebep yoktur. Çocuk ya da yaşlı, herkes dönüşebilir. Udrelyalılar buna şeytan ayı diyor," diye ekliyor acı acı.

"Kanlı ayımızın ve kanlı lanetimizin aksine." Mide bulantısı midemi ele geçiriyor. "Bütün bunlar

Kaderin karıştığı başka bir vaka mı?"

"Böyle başladı. Ama bu Azyr büyücüleri burada her ne yapıyorsa" -eliyle havuzu ve etrafımızı işaret ediyor- "laneti uzak tutmak için yapıyor. Ve görünüşe göre binlerce yıldır işe yarıyor." Tyree başını sallıyor. "Bu kal'ana'nın yaşamı tamamen tükendi ve lanet geri dönüyor, her seferinde daha da kötüleşiyor. Şimdi, Azokur gecesi, vatandaşların sabaha kadar kendilerini evlerinde zincirlemeleri gerekiyor ve dönenler idam ediliyor, bedenleri yakılıyor."

"Köydeki şenlik ateşleri."

Başını sallıyor.

"Onlardan çok fazla vardı." Alevlerin içine tıklımış bir sürü uzuv.

"Ve bir dahaki sefere daha da fazlası olacak."

Sözlerinin ağırlığı üzerime çöküyor. "Peki, bunu kabul etmezsem, o zaman ne olacak?"

"Eğer diye bir şey yok, Annika." Tyree bana dönüyor, gözlerinde öfke parlıyor. "Sen kimsenin kurbanı değilsin. Şimdi gidiyoruz ve onlar gittiğimizi fark etmeden önce buradan olabildiğince uzağa gidiyoruz." Sert tonunu yumuşatmaya çalışırcasına yüzümü ellerinin arasına alıyor ve yumuşak bir sesle, "Bu benim yaptıklarım yüzünden katlanmak zorunda kalacağın başka bir şey olmayacak," diyor.

Başımı sallıyorum, sesim bir an kayboluyor. Zincirlenmiş kadına bakıyorum. "Onu bu şekilde bırakamayız."

"Başka seçeneğimiz yok. Destry öldüğü anda Azyr'in bunu öğreneceği ve kaçmak için çok az şansımız olacağı konusunda beni uyardı."

"Ama-"

"Hayır, Annika. Zaten neredeyse gitti ve gün doğmadan buradan uzaklaşmış olmalıyız." Elimi tutuyor ve beni kaçış rotamıza götürüyor.

TYaklaşan ayak sesleri b u gece biraz daha yüksek, kapının kilidini açma çabası daha az gizli.

"Hâlâ bir suikastçı değil misin?" Satoria'nın fenerini yere bırakıp kafesimin zemininden geçmesini izliyorum.

"Ne düşünüyorsun?" Geceliğini üzerinde tutuyor, ama ne kadar şeffaf olduğu göz önüne alındığında giymese de olur. Şikayet etmeyeceğim.

-it o kolay için onaylayıno var Hayır
Silahlar herhangi bir yere gizlenmiş.

"Sanırım hâlâ beni öldürtmeye çalışıyorsun."

"Ve bence bunu kendi başına da başarabilirsin." Yatağa yanıma uzandı.

Tüm sağduyuma rağmen bir kolumu kaldırıp ona sokuluyorum ve o da hafif bedenini sanki sevgiliymişiz gibi yanıma yaslıyor.

"Güzel kokuyorsun," diye mırıldanıyor.

"Bu gece yüzme havuzunu kullanmama izin verdiler." Ve bana temiz kıyafetler getirdiler.

"Çünkü onlara ben emrettim." Parmak uçları göğsümün üzerinde geziniyor, kıvrımları takip ediyor. "Yaran nasıl?"

Sorusu omzumu döndürme ihtiyacımı tetikliyor. "Neredeyse iyileştim." Duraksıyorum. "Kralın bugün beni idam edeceğini sanıyordum. Onun yerine bana çay verdi."

"Ailesinin eski karışımı mı? Bunu tattıktan sonra boğazına bir kılıç saplanması için yalvarmadığına şaşırdım."

Küstah cevabına kıkırdıyorum ve "Neden hala buradayım?" diye sormadan önce bir anlık huzurlu sessizliğin tadını çıkarıyorum.

"Belki de senden hoşlanıyordur."

"Oldukça sempatik biriyimdir."

"Ya da seni hayatta tutmaya değer görüyor."

"Tıpkı karısını bilgi almak için buraya göndermeye değer gördüğü gibi mi?"

Buna verecek bir cevabı yok ama alaycı eli daha da aşağı kayarak bol kesim keten pantolonumun bel bandının üzerine yerleşiyor.

"Söyle bana Satoria, ondan kaç çocuğun var?"

"Yok."

Kaşlarım çatıldı. "Dört eş ve otuz iki çocuk ve hiçbirisi senin değil mi?"

"Onlara sahip olamam. Büyücü rahmimin üretmeyeceğini söylüyor."

"Bu... Özür dilerim."

"Ben değilim. Çocuklarla ilgilenmek hiçbir zaman benim tutkum olmadı ve onun yeterince çocuğu var."

Beklemediğim bir cevaptı, özellikle de kaç çocuk doğurduğuyla övünen bir ölümlünün karısından. "Kralla ne zaman evlendin?"

"Yaklaşık beş yıl önce. Ben onun açık ara en genç eşiyim. Benden önceki eşi yedinci çocuğunun doğumundan sonra hayatta kalamamış,

Bu yüzden beni sahiplendi. Kraliyet geleneklerine göre Kier Kralı'nın ülkesini bereketlendirmek için dört karısı olması gerekir. Artık kısır olduğum kesinleştiğine göre, onun pek işine yaramıyorum ama beni sebepsiz yere idam etmek kesinlikle yasak."

"Seni bana bu yüzden mi gönderdi? Ona sebep olmak için mi?" Yoksa onun için onu öldüreceğimi mi umuyordu?

"Ekselansları zalim bir adam değildir."

"O zaman neden seni buraya gönderip duruyor? Bana eziyet etmek için mi?"

Tırmanıyor ve bedenimin üzerine uzanıyor, yüzü benimkinden birkaç santim ötede duruyor. "Sana eziyet ediyor muyum?"

Soruma gerçek bir cevap bekliyorum. Onun sikime bastırdığı ağırlık ve his, bekârlık konusundaki kararlılığıma yardımcı olmuyor.

"Büyük Islorian savaş komutanı hakkındaki pek çok söylenti ve efsaneyi duydu ve ölümden birkaç dakika uzakta olduğuna inanan senin versiyonunu görüyor." Parmak uçları buklelerimle oynuyor. "Şimdi, kimsenin izlemediği sessiz, karanlık saatlerde gerçekte kim olduğunu bilmek istiyor."

Muhafızlar gittiğinde ve çıplak ölümlü eti -yakaladığım kişinin değerli malı- kullanmam, istismar etmem ve intikam almam için bana bir tepside sunulduğunda. "Peki neden?"

"Çünkü iyi bir lider ne zaman yenildiğini bilir. Daha da iyisi ne zaman yardım isteyeceğini bilir."

Verdiği cevap karşısında merakla kaşlarımı çatıyorum. "Peki ben kimim? Sanırım ona söyleyecek kişi siz olacaksınız."

Dudaklarını dudaklarıma bastırarak fısıldıyor, "İyi geceler, gaspçı kral. Umarım yarın hayatta kalırsın."

Geldiği gibi hızla uzaklaşıyor ve beni onun şifreli sözlerini anlamlandırmak zorunda bırakıyor.

"Bunları misafirimizden çıkarabilirsiniz." Muhafızlar bileklerimdeki ve ayak bileklerimdeki kelepçeleri çözerken Kral Cheral önündeki masada duran iki fincana çay dolduruyor.

Tuella aynı köşede bekliyor, izliyor.

Sözsüz bir şekilde karşısındaki koltuğu işaret ediyor. Bugün dünün tekrarı. Sırtıma saplanana kadar bıçağı beklememem için endişelerimi yatıştırmak için mi?

Odayı geçip sandalyeye yerleşmeden önce muhafızların pozisyonlarını not ediyorum.

"Bugün iyi görünüyorsun. Daha güçlü." Fincanının kenarından bana bakıyor.

"Güzel bir uyku çektim," diye yalan söyledim. Uykuya dalmam sonsuza kadar sürdü, zihnim Satoria'nın sözleriyle her açıdan oynuyor, onları anlamlandırmaya, kralın benim için ne planlamış olabileceğini çıkarmaya çalışıyordu.

"Bunu duyduğuma sevindim." Bir yudumun arkasından gülümsüyor, gözleri çayımın hala masanın üzerinde, dokunulmadan durduğunu fark ediyor.

Kral Cheral belli ki hayatımda bir değeri görüyor. Asıl soru, ne için? Dördüncü karısı her gece beni ziyaret etmeye devam edecek mi, ta ki aradığı her ne ise onu yontana kadar? Hiç bitmeyen ölüm beklentisinden kurtulana kadar beni kelepçeler ve acı çayla oyalayacak mı?

Dün gece bir sonraki savunmamın açık sözlülük olacağına karar verdim. "İyi bir kedi-fare oyununu severim ama bunun nedeni her zaman kediyi oynamış olmamdır. Ben iyi bir fare değilim, o yüzden burada tam olarak ne elde etmeyi umduğunuzu bana söylemeye ne dersiniz?"

Kral Cheral acele etmiyor, çayına bir çay kaşığı şeker kamışı ekliyor, sonra bir tane daha, kaşığı porselenin kenarlarına vuruyor. "Kier, vahşi savaşçıların ve zengin toprakların bulunduğu geniş bir diyardır."

"Evet, gayet iyi farkındayım. Kettling uzun yıllar boyunca babamın aptalca izin verdiği ticaretten yararlandı. Ve ben şahsen yağma yaptıklarında akıncılarınıza bıçağımı sapladım, bu yüzden öldürülmelerinin o kadar kolay olmadığını biliyorum. En azından ölümlüler için. Yine de sizin cimri bir kral olduğunuzu ve halkınızın açlıktan öldüğünü iddia ediyorlar."

"Evet, pek de hoş olmayan söylentiler kulağıma ulaştı. Durum böyle olmasa bile buna neden inandıklarını anlayabiliyorum. En azından gerçek değil. Krallığımızın hasadını paylaşıyoruz ama bu sebepsiz değil." Dudakları sanki bir sonraki sözlerini tartıyormuş gibi büzülüyor.

"Birisi gölgeyi bu diyara sızmaya davet etti." Tuella bir adım öne çıkıyor. "Her mevsim, gölge daha da güçleniyor."

"Yine bu gölge ve ışıkla. Takip etmemi istiyorsanız daha açık olmanız gerekecek."

Kral Cheral, "En iyi toprağımız buranın kuzeyindeki sıradağların tabanında, akarsuların toprağı beslemek için aktığı yerde bulunuyor," diye açıklıyor. "Buradaki çiftlikler binlerce yıldır Kier'in çoğunun geçimini sağladı. Ama talihimiz değişti. Hastalıklar domates mahsullerini mahvetti, tahıllar

filizlendi. Yıllar geçtikçe kötü hasat geri döndü, her seferinde daha geniş bir arazi etkilendi. Buna bir anlam veremiyorduk. Ta ki Tuella Udrel'den gelene kadar. Dağın suyuna bulaşmış olan gölgeyi hissedebiliyordu."

"Su," diye yankıladım.

"Evet. Topraklarımızı ve dolayısıyla ürünlerimizi yavaş yavaş zehirliyor."

Tuella, "Gölgenin bize dokunmasının tek bir yolu var, o da sizin kaderiniz" diye ekliyor.

"Onlar benim kaderim değil." Onların yakınlıklarından hiçbiri beni etkilememişti. "Sence bir büyücü Aoife'ı Kier'i vurması için mi çağırdı?"

"Bunun tek açıklaması bu."

Koltuğuma geri yerleştim. Islor'un bundan nasıl haberi olmaz? En azından Cirilea'nın yoktu. Benim kesinlikle yoktu. "Kraliçe Neilina'nın tüm elementalleri toplattığı ve yakalattığı düşünülürse, bu plana öncülük eden kişi muhtemelen o olacaktı. Onun gazabını kazanmak için ne yaptın?"

"Tüm hükümdarlığım boyunca Kraliçe Neilina ile mektuplaşmadım bile. Ancak Kraliçe bir keresinde Kier'e mektup yazarak bir asır önce Islor'la savaşa girdiklerinde ittifak yapmamızı istemişti. Umudu, iki cepheden yapılacak bir istilanın Islor'un güçlerini bölerek onlara zafer kazandırmasıydı. Kral, büyükbabam, reddetti. Islor ve onun kan lanetiyle hiçbir ilgisi olsun istemiyordu."

"Yani Neilina'nın inadına kaderi sana karşı çağırdığını düşünüyorsun." Başımı salladım. "Buna inanabilirim."

Kral Cheral iç geçirir. "Geçtiğimiz on yıllar giderek zorlaştı. En iyi topraklarımızı yiyip bitiren bu çürüme tüm diyara yayıldı ve artık hiçbir yer

dokunulmamış bir yer. Yoksulluk içinde yaşayanlar çoktur ve açlık çekenlerin sayısı çekmeyenlerden çok daha fazladır. İşte bu yüzden Lord Adley, Kier'in muazzam ordusunun gücüne karşılık Islor'un bereketli tarlalarının hasadından pay vermeyi teklif ettiğinde kabul ettim."

"Lord Adley'nin kendisine ait olmayan bir şeyden pay teklif etmeye hakkı yoktu," diye çıkıştım.

"Belki Lord Adley değil ama Kral Adley... kesinlikle yapabilir. Toprakların size ait olmadan önce başkasına ait olması her zaman söz konusu değil midir? Islor, sizin aileniz sahiplenmeden önce bir zamanlar Ybaris'ti."

"Bu farklı bir şey. Biz sürgün edildik. Bizi orada tutmak için bir duvar inşa ettiler."

"Ve şimdi bir başkası onun olduğunu iddia etti. Ve bir sonraki kral ya da kraliçeyi hırsızlıkla suçlayacak."

"Bir sonraki kral benim kardeşim olacak."

"Çok eminsin." Bakışlarında okunamayan bir şeyler uçuşuyor.

"Kier'le birlikte ovalarda saklanan suçlular hariç, Islor'un tüm ordularına komuta ediyor. Ybaris'in kraliçesi olarak Romeria hem Ybaris'in ordusuna hem de Mordain'in büyücülerine komuta eder, kendisinin büyük kanatlı canavarları kullanan önemli bir büyücü olduğunu da unutmamak gerekir." Ne yapabileceğini zaman gösterecek. "Evet, tahtı geri alacağından ve ardından Islor'un tarım arazilerine çöreklenenler de dahil olmak üzere Islor'da onu tehdit eden her şeyle hızla başa çıkacağından eminim."

Kral Cheral dudaklarını büzüyor. "Kier'in ordusunu geri çağırma fikrini düşündüm ama bu halkıma başarısızlık sinyali verir ve Kier çok geçmeden isyanla karşı karşıya kalır. Şimdiden neredeyse her gün çatışmalar oluyor. Ailem ve ben

saraydan çıkamıyor, Ostros sokaklarında bile yürüyemiyor. En büyük meydan okuyucularım her geçen gün daha da cesaretleniyor. Kier'deki hükümdarlığım halkımın umuduna bağlı."

"Peki artık bir ordunuz olmadığında saltanatınız nasıl olacak? Sizi temin ederim, Zander benim hatırım için hepsini katletmekten geri durmayacaktır."

"İşte yine başladı, seni hayatta tutmamam için bana bir sebep veriyorsun. Gel, sana ilgini çekebilecek bir şey vereceğim." Kral Cheral onu altın kuş havuzuna kadar takip etmemi işaret ediyor, Tuella da peşimizden geliyor. "Batıdaki olayları benim için izliyor, böylece ona göre plan yapabiliyorum."

Su havuzunda bir görüntü belirir.

Gördüğüm şehri hemen tanıyorum. "Bu Lyndel. Ama..." Müstahkem duvar ağır hasar almış, surlar kömürleşmiş ve yer yer parçalanmış. Kell daha yakına dalarak tepede nöbet tutan kırmızı gözlü canavarları daha iyi görmemi sağlıyor. Midem bulanıyor. Lyndel daha önce hiç düşmana yenilmemişti. "Nereden geldiler bunlar?"

"Onlar bu alemden değiller. Tuella onların gölgede doğduklarını söylüyor."

Kell şehir duvarından uzaklaşıp geri dönüyor ve aşağıda toplanan asker kalabalığına bakmamı sağlıyor.

Bellcross, Kettling ve Lyndel'in renk ve armalarının yanı sıra o bilinmeyen altın zırhı çabucak fark ediyorum. Siyah kıyafetleri içinde bir grup Gölge de yanlarında duruyor. Ybarisan askerleri de. "Gerçekten birleşmişler." Pullu yaratıklar bile orada. Zander ya da Lyndel'i seçemiyorum.

Romeria, ama büyükçe bir çadır kurulmuş. İçeride strateji geliştirdiklerini varsayıyorum.

"Güçlerini bu şehir ile yarık arasında bölüştürüyorlar. Türleriniz arasında uzun süredir devam eden nefret hakkında duyduklarımıza göre bu oldukça dikkat çekici bir şey."

"Lyndel'i çabucak geri alacaklar." Mordain'in gücü ve yanlarındaki o canavarlarla nasıl yapamazlardı ki?

"Haklı olduğuna eminim. Tuella," diye seslenir Kral Cheral usulca ve yansıma bulanıklaşır. Bir an sonra bir başkası belirir.

Bu kırmızı gözlü askerlerden oluşan bir deniz suyun yüzeyini doldurup ormanlık bir alana doğru hücum ederken keskin bir nefes alıyorum. Kell ne kadar yükseğe tırmanırsa, görüntü o kadar uzağa, bir mağaranın ağzına kadar uzanıyor. İçinden daha fazlası dökülüyor. "Burası neresi?"

"Batı dağlarınızdan ayrılıp güneye doğru yol alıyoruz."

"Bellcross'a doğru mu?"

"Ülkenizi bunu söyleyecek kadar iyi tanımıyorum."

Kell geri dönerek bana tam bir görüş açısı sağlıyor ve midem dehşetle bulanıyor. Daha önce hiç bu büyüklükte bir ordu görmemiştim. Yanlarında koşan tek tük grif ve nethertaur, zincirlerle bağlı ve sırtlarında balistalar taşıyor.

Kuş, sanki orada ne olduğunu bize göstermesi gerekiyormuş gibi ilerideki duman dalgalarına doğru hızlanıyor. Kuzey köyleri bu ücra ormanları dolduruyor, beslenmek yerine kelepçesiz yaşamak isteyen ölümlülerle dolu. Kell yanan kulübelerin ve kanlı bedenlerin görüntüsünü paylaşmak için aşağı bakmadan önce ne görmek üzere olduğumuzu biliyorum.

Bu canavarların kesip biçerek ve öldürerek ilerlerken adımlarını bozduklarından şüpheliyim. Sanki hareket

ediyorlar

At sırtında, bitiş çizgisine doğru yarışıyorlardı. Bu hızla Norcaster'a akşam olmadan ulaşabilirlerdi.

"Kardeşimin bu güçten haberi var mı?" Görüntü bulanıklaşırken ve Tuella'nın siyah gözleri geri dönerken soruyorum.

Kral Cheral omuz silkiyor. "O ve yeni Ybarisan kraliçesi meşguller."

"Sıradağların diğer tarafında, yani muhtemelen değil." Kaidenin etrafında dolanırken lanet okuyorum. "O büyüklükte bir ordu Bellcross'u ve yollarına çıkan herkesi yok edecektir." Güçlerini bölebilirler, bir yarısı Islor'u yakıp yıkarken diğer yarısı Zander'in etrafını sarar ve onu kuşatır. Tüm diyarların gücünün gelmekte olanı durdurmaya yeteceğini sanmıyorum. "Halkımı uyarmalıyız."

"Öyle mi?"

"Bana krallığımın yakında yok olacağını gösterip sonra da benimle oyun oynama!" Kükrerim.

Muhafızlar ileri atılıyor, yumrukları kılıç kabzalarını kavlıyor. Kral Cheral onları durdurmak için elini kaldırır.

Öfkemi kontrol altına alıyorum. Bu beni hiçbir yere götürmez, hem de çabucak. "Bu büyüklükte bir ordu için tek bir sebep vardır."

"Bir diyarı fethetmek için," diye kabul ediyor.

"Diyarlar," diye düzeltiyorum, sesim boş alanda gürlüyor. "Islor'u süpürdükten sonra ne olacağını düşünüyorsun? Gerçekten bu kralın orada duracağına inanıyor musun? Böyle bir orduyla mı? "Herkes önümde eğilecek." Mektubun kapanış satırını okuyorum.

"Gaspçı kral doğruyu söylüyor." Tuella'nın soğuk bakışları Cheral'ın üzerinde. "Bu Kral Malachi gölgede yürümüyor. O gölgenin içinde var."

Kral Cheral kollarını göğsünde kavuşturur. "Ne öneriyorsun, Atticus?"

Samimi mi yoksa götlük mü yapıyor anlayamıyorum. "Elimizden geldiğince hızlı bir şekilde onlara haber göndermeliyiz ki Zander buna göre plan yapabilsin. Belki de saldırmak için o canavarlarını kullanır. Sayılarını azaltabilir, hızlarını kesebilir. Zamana ihtiyacı var."

"Bu büyüklükteki bir orduyu zamanla yenebileceğini mi düşünüyorsun?" Kral Cheral'ın sesi şüpheyile doluydu.

"Yeterli olacağını söyleyemem," diye itiraf ediyorum. "Kardeşim tanıdığım en zeki insandır, ama yetenekleri diplomaside yatar ve böyle bir ordu getiren bir kralın yanında hiç kimse olamaz." Hangi cehennemden geldi bu? Zander ve Romeria'nın bildiğine eminim.

"Peki ya sen?"

Cevap olarak kıkırdamam acımasızca. "Tahtı yeniden ele geçirmek gibi bir amacım yok, eğer kastettiğiniz buysa."

"Taht değil. Taç giymenin senin uzmanlık alanın olmadığına katılıyorum. Ama kılıç kuşanmak ve bir orduyu yönetmek... Bu konuda kimsenin daha iyi olduğunu sanmıyorum."

"Dikkatli ol, yoksa yanlışlıkla beni pohpohlayabilirsin." Sırıtiyorum. "Zander ona yaptıklarımın sonra bir daha asla Islor'un ordusunun dizginlerini bana teslim etmez."

"Ya dizginler yirmi bin askerin elinde olsaydı?" Kral Cheral beni dikkatle izliyor.

Bocalıyorum. "Ne öneriyorsun?"

Sarayının havuzlarına ve şelalelerine bakmak için balkona doğru ilerledi. "Bu gölgeyi yenmek için kardeşine hizmet etmek üzere Kierish ve Islorian askerlerinden oluşan büyük bir orduya liderlik edebilmen için seni serbest bırakıyorum.

Ovalarınızdaki verimli toprakların bir kısmı karşılığında hepimizi tehdit edin."

"Serbest bırakılmam için pazarlık yapmamı istiyorsunuz." Kahkahalarla bağıyorum. "Ben esir alınmış gaspçı bir kralım. Size asla yerine getiremeyeceğim her türlü sözü verebilirim. Bunun farkındasın, değil mi?"

"Anlıyorum." Kral Cheral gülümsüyor. "Ve daha az onurlu bir mahkûm bunu bu kadar çabuk kabul etmezdi."

"Ya da belki daha az aptalca bir tane." Yine de serbest bırakılma ihtimalim, yirmi bin askerden oluşan bir ordu getirerek yaklaşan fırtınanın gidişatını değiştirebilme ihtimalim... "Bakın, eğer bu savaştan sağ çıkarsam, kardeşim tahtı geri alırsa ve beni hemen idam etmezse, Kier'in yardımının unutulmayacağına ve şu anki kötü durumunun göz ardı edilmeyeceğine dair size söz verebilirim." Kier'e asla toprak verilmeyecek, ama uygun ticaret koşulları? Bu mümkün olabilir.

"Bunlar çok fazla eğer var."

"Teklif edebileceğim tek şey bu."

Benim yanıma döndü. "O zaman bu yeterli olacaktır." Elini uzattı.

Sıkıca kavramadan önce bir an tereddüt ediyorum. Bu gerçekten oluyor mu? Kier'in kralı değerli bir rehineyi serbest bırakıp kendi ordusunun kontrolünü ona mı veriyor?

Muhafızlarına, "Arturo'yu içeri getirin." diye emretti.

Muhafızlar ortadan kayboluyor ve bir süre sonra otuz yaşlarında, uzun boylu, çelimsiz bir erkekle geri dönüyorlar. Beni görünce çenesini kaldırdı ve göğsünü kabarttı.

Kahkahamı bastırıyorum.

Arkasından, bir eşin beyaz elbiselerini giymiş olan Satoria süzülerek gelir.

Ona göz kırpmadan önce Arturo'nun gözlerini kaçırmasını bekliyorum. Ağzının kenarları hafifçe kıvrılıyor.

"Atticus, bu hayatta kalan en büyük oğlum. Arturo, bu Islor ordusunun komutanı ve bir süreliğine Islor'un kralı."

Arturo başını eğiyor, ama çok az.

Ben de ona aynı saygıyı gösteriyorum. Zar zor.

"Atticus ordumuza liderlik etmeyi ve kardeşi ile Ybaris'in yeni kraliçesine yardım sağlamayı kabul etti."

Arturo'nun çenesi sıkıştı. Belli ki bu karara katılmıyor ama en azından ağzını açmaması gerektiğini biliyor.

Kral Cheral, "Tahtın ilk sıradaki varisi olarak, yokluğumda Kier'i yönetmek üzere seni naip olarak atıyorum," diye duyurdu.

Gözlerim ona kayarken ne demek istediğini anlıyorum.

Kıkırdıyor. "Beni o kadar pervasız bulmuyorsun, değil mi?"

"Aslında bu akıllıca bir hareket. Kralları yanımda olmasa askerleriniz neden emirlerimi dinlesin ki?"

Başını öne eğiyor. "Ben de aynen öyle düşünüyorum."

Bundan şüpheliyim, ama yalan söylediğini iddia etmiyorum. Boyundurukta bir eli olsa bile, adam bana yönetmem için bir ordu verdi. "Ne zaman gidiyoruz?"

"Gemimiz bir saat içinde hazır olacak."

Bu lanet olası topraklara ayak bastığımdan beri ilk kez gülümsemem gerçek gibi geliyor.

Zander çadırda tahta sandıklardan oluşan derme çatma bir masanın üzerine eğilmiş, kabaca bir bölgeyi gösteren bir haritayı inceliyor.

Lyndel'in şehir sokaklarının ve geçitlerinin krokisi. Lord Telor saatlerce oturup, kalemleriyle hızlı çalışan genç bir haritacıya, soyluların ve muhafızların hareket etmesi için derinlere gizlenmiş karmaşık yeraltı tünelleri labirentini açıklıyordu. Şimdi Zander'in yanında esasına yaslanmış, midemi düğüm düğüm eden bu savaşı planlarken soruları yanıtlıyor.

"Bu yaratıklar şuradan, şuradan" - Lord Telor işaret parmağını sürükleyerek not ediyor - "ve şuradan girmiş olmalılar. Yine de bu giriş noktalarından nasıl haberdar olduklarını bilmiyorum. Çok azı farkındadır."

"Eğer Malachi'nin bu işte parmağı varsa, bilmediği bir şey olmadığını varsaymalısınız. Ama insanları bu tünellere sokmanın bir yolunu bulmalıyız ki kalkan olarak kullanılamasınlar. Aksi takdirde, ejderhaların tüm şehri yakıp yıkmasına izin verebiliriz, çünkü kaybedilmiş olur." Zander sayfadan başını kaldırıp benim orada durduğumu fark etti. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, seninle bir dakika konuşmayı umuyordum?"

Lord Telor söylemediklerimi duyuyor. Tek başına. "Adamlarımla konuşmalıyım." Başıyla selam verip, topallayarak çadırdan çıkıyor.

"Şimdiye kadar tamamen iyileşmiş olacağını sanıyordum." "Serenis, canavarın verdiği iç hasarın tamamen iyileşemeyecek kadar şiddetli olabilir." "Belki ben deneyebilirim?"

"İyi şanslar. Enerjini onun için yeterince harcadığını sana söyleyecektir." Zander zayıf, kaslı kollarını başının üzerine uzatıyor ve beni kısa bir kucaklaşma için göğsüne çekiyor.

Kısa bir süreliğine de olsa vücudunun verdiği hissin tadını çıkararak ona yaslanıyorum. En azından önümüzdeki birkaç gün boyunca sadece bunu yaşayacağımızı hayal ediyorum.

Dudakları şakağıma bastırıyor. "Nasıl hissediyorsun? Dinlendin mi?"

"Şaşırtıcı bir şekilde, evet." Bir karyola buldum, uyuyamayacağımdan emindim ama bir de baktım ki Jarek beni uyandırmak için omzumu sallıyor. "Daha iyiyim." Lyndel'i Candra'nın ateşinden korumak neredeyse tüm güçlerimi tüketmişti. Elimde ne kaldıysa Xiatic'i iyileştirmek ve görüşme için o kalkanı oluşturmak için harcadım.

Ama elemental iplikler saatler sonra bir kez daha derimin altında dalgalanıyor. "Belki bir dahaki sefere kızgın bir anne ejderha yerine dev uçan okları engellerim."

Kıkırdıyor. "Eğer geriye bir şehir kalacaksa, bir dahaki sefere bundan kaçınmalıyız."

"Planlama nasıl gidiyor?"

"Gerçekten mi?" Ela gözleri resmin üzerinde geziniyor. "Keşke kardeşim burada olsaydı. O benden çok daha iyi

savaş stratejisi. Bir tuzağı görür ve daha kimse ne olduğunu anlamadan yönünü değiştirirdi."

Kraliyet avında, çadırlarda Eldred Ormanı haritasının üzerinde gezindikleri o günü hatırlıyorum. Zander, Atticus'un nethertaur avı için Gully Geçidi'ni kullanma önerisini kabul etti.

Ama her zaman kardeşinin tavsiyelerini dinlemedi. Ayrıca kalede kılıçlarını tokuşturduklarını da hatırlıyorum. Temelde egoların sidik yarışydı. "Eminim sen ve Lord Telor doğru planı bulacaksınız."

Zander alt dudağını ısırır. "Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?"

"Ben sadece... Tüm bunlarda bir şeyler doğru gelmiyor." "Ne hakkında? Lyndel'i geri almak mı?"

"Hayır, Malachi'nin neden Nulling'den bir ordu getirip yarığa bu kadar yakın bir şehri ele geçirmelerini istediği hakkında."

"Burayı geri almak için savaşacağımızı ve bu süreçte asker kaybedeceğimizi biliyor."

"O zaman neden biz yarığa odaklanmışken arkamızdan saldırmıyorsunuz? Ya da sabah, bütün gece savaştıktan hemen sonra?" Hudem'den sonraki şafak vakti doğu ordusunun gelişini hatırlıyorum, herkes kanlar içinde ve hırpalanmış haldeydi. Eğer savaşımaya gelselerdi, Candra'nın yardımıyla bile binlerce askerimizi kaybederdik.

"Gücümüzü tüketmeyi hedefliyorsa bu pek akıllıca bir hamle gibi görünmüyor," diye katılıyor. "Belki de ruhumuzu da yenmek istiyordur. Lyndel ikoniktir. Hiç düşmedi. Onu düşmana bu kadar çabuk kaptırmak Islor'un itibarına bir darbe olur.

Moral. Daha önce geldiğimizde o askerleri gördünüz mü?"

"Evet." Yüzlerinde şok ve öfke karışımı bir ifade vardı. "Ama ordusu şu anda müstahkem bir şehirde kuşatılmış durumda... ne için?" İçimden bir ses beni uyarıyor. "Ya bu bizim dikkatimizi dağıtmak içinse?"

"Sence görmemizi istemediği daha büyük bir planı mı var?"

"Bu Malachi. O bir tanrı. Canavar ordusu şu duvarın arkasında otururken, buraya gelip bir kalede oturup mektuplar göndermek için mi tüm bunları planladı?"

Zander düşünceli bir şekilde çenesini kaşıyor. "Cirilea'ya gidip neler öğrenebileceğimizi görmek dışında neyin peşinde olduğunu öğrenmenin bir yolu yok."

"Ben de bunu söylemeni umuyordum."

Başını iki yana sallar. "Bu kötü bir fikir. Geçen sefer kıl payı kurtuldum."

"Geldiğinde pek de ketum değildin." Ona bilmiş bir bakış attım. "Ama eğer su perisi kapısını kullanırsak..." Sözlerimin sürüklenmesine izin verdim.

"Malachi nymphaeum'u sıkı bir şekilde koruyacak."

"Muhtemelen, bu yüzden Jarek ve Abarrane de bizimle geliyor. Ve eğer çok tehlikeli olursa, bizi hemen oradan çıkarırım." Sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyorum. Bu arada nabzım kulağımda atıyor ve onun bunu hissedebildiğini biliyorum. "O kapılar cevap almak içindir ve bizim de ihtiyacımız olan bu. Malachi'nin ne planladığına, amacının ne olduğuna dair cevaplar."

Zander'in çenesi geriliyor ama gözlerinin ardındaki düşünceleri, hesaplamaları görebiliyorum. "Muhafızlar kanıtlayabilir

bilgi için yararlı."

"Malachi Lyndel'i geri almakla meşgul olduğumuzu düşünecektir. Orada olduğumuzu anlamadan girip çıkabiliriz. Ayrıca Annika'yı da sorabiliriz."

Sihirli ismi söyledim. Kız kardeşinin tüm bunların neresinde olduğunu bilmemek - eğer hayattaysa bile - üzerinden atamadığı bir ağırlık.

Dudaklarını büzüyor. "Eğer gideceksek, şimdi gitmeliyiz. Ailis, Lyndel'in güvenliğini sağlamayı daha fazla ertelemek istemeyecektir."

Dudaklarına bir öpücük kondurmak için parmak uçlarıma uzanıyorum. "Seninle ejderhaların yanında buluşuruz." Yumuşak kıkırdamam bunu takip ediyor. "Söyleyeceğimi hiç hayal etmediğim bir şey."

KIRIŞIK GÖLGE SAHİBİ geri dönersen seninle konuşmak istiyor.

Ulysed'e'nin şatosunun eşiğinden geçtiğimiz anda Oredai'nin davetsiz misafiri zihnime üşüşüyor. "Sanırım Agatha'yı kastediyorsun?"

Kütüphaneye doğru ilerlerken Cindrae eskortu da bizimle aynı hizaya geliyor.

İsimlerini öğrenmek için kendimizi yormuyoruz.

"Doğru, bunun senin için ne kadar rahatsız edici olacağını anlayabiliyorum," diyorum kuru bir sesle. "Neden ona gölge koruyucusu dedin?"

Çünkü o böyle biri.

"Ses kutusu bugün çalışmıyor mu?" Zander iç çeker, sinirlenmiştir.

"Sanırım hayır." Olsaydı bile, cevaplarının daha net olacağından şüpheliyim.

"Bütün periler nerede?" Abarrane başka bir boş koridora bakar.

Oredai siyah gözlerini kadının üzerinde yukarıdan aşağıya gezdiriyor, sanki cevap vermeye değer olup olmadığına karar veriyormuş gibi. "Majestelerinin emirleri üzerine kaleden çıkarıldılar. Altın şehir içinde nezaket kurallarına uymayanlar sürgün edildi."

"Ama sokaklarda neredeyse hiç kimse kalmadı. Bize savaşmayı bırakamadıklarını mı söylüyorsun?" Jarek soruyor. Haklı. Toplamda belki bir düzine geçtik. Ulysede yine hayalet bir kasabaya dönüşmüştü.

Cindrae sırtarak sivri dişlerini gösteriyor. "Bu onların doğası, tıpkı sizin türünüzün doğası olduğu gibi."

"Nereye gittiler?" Ben soruyorum.

Kendilerini nereye ait hissediyorlarsa.

Bir cevapsızlık daha. Kütüphane kapısına ulaştık.

"Eşlik ettiğin için teşekkürler, Oredai." Bunu biz istemedik. "Burada kalabilirsiniz." Kütüphaneye girmeden önce gülümsemeye zahmet etmedim. Jarek'teki zehir hakkında beni neredeyse çok geç olmadan uyarmadığı için onu hâlâ affetmiş değilim.

Kolları kitaplarla dolu üç genç kâtip yanlarından geçip gidiyor. Jarek ve Zander'a temkinli bakışlarla selam vermeye çalışıyorlar. Öğrendikleri onca şeyden sonra Islorian ölümsüzlerine güvenmelerinin zaman alacağını tahmin ediyorum.

Sırtlarına bakıp gülümsüyorum. "Görünüşe göre meşgullermiş." "Evet, ve umarım cevapları bulmuşlardır, ama biz

Bu işi çabuk halletmeliyiz. Önceliğimiz Lyndel." Zander sabırsızlıkla titriyor.

Zorya yaklaştığımızı görüyor ve bizi karşılamak için acele ediyor. "Lütfen beni kurtarmak için burada olduğunuzu söyleyin."

"O kadar da kötü olamaz." Jarek sırtıyor. "Eminim gecelerini meşgul edecek birini bulmuştundur."

Ona tek gözle bakarak cevap vermesi çoğu insanın sinmesine neden olur. "En sevdiğin yılan burada. Gidip senin için onu bulayım," diye tıslıyor ve uzaklaşıyor.

Komutanıma başımı salladım. "Çok erken." Yüzünü buruşturdu. "Düşünmüyordum."

Agatha'yı farklı bir alanda buluyoruz; sıra sıra masaların ve yanan fenerlerin olduğu bir bölüm. Her birinin elinde bir yığın kitap olan kâtiplerle dolu.

Bizi görünce ısıldadı. "Ekselansları! O aşağılık yaratık size mesajımı ilettili. Ne güzel. Vereceğini düşünmemiştim."

"Verdi. Günlüğü sana Lucretia mı verdi?"

Agatha'nın gözleri büyür. "Evet! Kâtipler uzun zamandır Neilina'nın elementalleri kendi kaprisleri için kullandığından şüpheleniyordu. Şimdi elimizde kendi el yazısıyla yazılmış bir kanıt var. Bu büyücülerin kayıtlarını bulmamız ve geçmişlerini yansıtacak şekilde ayarlamamız gerekecek-"

"Burada fazla zamanımız yok," diye araya giriyor Zander.

Agatha onun kabalığundan rahatsız olduysa da belli etmez. "Argon'a geri mi dönüyorsun? Yeni Prime nasıl?"

Bocalıyorum. Lucretia ona bilgi vermemiş. Buna neden şaşırdım ki?

"O iyi. Ve hayır, Malachi'nin neyin peşinde olduğunu görmek için Cirilea'ya gidiyoruz. Bizim için bir şeyiniz var mı?" Zander benim yerime cevap veriyor.

"Bir sürü şey. Şundan bundan parçalar." Toplanmış kafalara doğru bir el sallıyor. "Yorulmak bilmeden çalışıyorlar, tarıyorlar ve çeviriyorlar, ah, kaç tane metin olduğunu size söyleyemem bile. Ne zaman birini bitirsek, dört tanesi daha bizi bekliyor!" Ama bu durum onu yıldırmaşa benzemiyor. Yarıktaki tanıştığım yolculuk yorgunu büyücüden yeni bir enerji yayılıyor. "Bir zamanlar Ybaris'i işgal eden bu mistikler hakkında koca bir bölüm var. Bizim gibi elementlerle yakınlıkları vardı ama ölümlülerden doğmamışlardı."

"Evet, Gesine bana onlardan bahsetti. Onlara ne olduğu herhangi bir yerde yazıyor mu?"

"Hala araştırıyoruz. Ama!" Boğumlu bir parmağını kaldırıyor. "Arka tarafta, perilerin gücünü kullanabilen bir halk hakkında daha yakından araştırılması gerektiğini düşündüğüm bir bölüm keşfettik. Bizim diyarımızda mistiklerle aynı zamanda var olmuşlar ve pek de iyi anlaşmışa benzemiyorlar."

"Bu neye benziyor?" Gesine'nin bana anlattıklarına bakılırsa, su perilerinin sahip olduğu güç her neyse, aynı zamanda kadere bağlı olan elementlere de dayanıyor.

"Henüz tam olarak net değil. Bu hokkabazlar, kendilerine verdikleri isimle, perileri doğrudan putlaştırmıyorlardı, ancak bu ışık ve gölge kavramına inanıyorlardı - ışık periler, gölge ise -"

"Kaderler." Tıkırdıyor. Oredai Agatha'ya gölge kullanıcısı dedi çünkü ne kadar zayıf olursa olsun bir kadere bağlı bir yakınlığı var.

"Evet. Gölgeyi dengelemek için ışık aramaktan bahsediyorlar."

"Kaderleri dengelemek için periler." Ya da diyarlar üzerindeki etkileri, daha muhtemel. "Ama bu su perisi büyüklerinin de tanrı olduğu anlamına mı geliyor?"

"Sanırım... evet?" Agatha'nın yüzünde de benim hissettiğim belirsizliğin aynısı var.

"Neden bu kadar şüpheli konuşuyorsun?" Lucretia aniden ortaya çıkar. Bugün Zorya'nın kıyafetini ve saçını, lejyonerin göz bandına kadar taklit etmişti. "Büyüklerin huzurunda durdun. Onların gücüne tanık oldunuz. Neden onları oldukları ilahlardan başka bir şey olarak göresin ki?"

"Sanırım. Sadece onları hiç böyle düşünmemiştim." Birbirlerine karşı çalışıyor gibi görünen ama aynı zamanda birbirlerini dengeleyen iki tanrı grubu. "Bu büyücüler hala bir yerlerde var mı?"

Agatha başını sallar. "Kahinlerin vizyonlarında, geçmişte ya da günümüzde, özellikle onlardan bahseden bir şey görmedim. Ama bu büyük şehirle ilgili iki hilalli amblemden başka bir şey de görmedik, o yüzden belki de doğru yorumlayamadığımız ipuçları vardır."

"Lucretia?" Ben soruyorum.

"Eski efendilerimin gücüne hâlâ saygı duyulan uzak diyarlar var," diye onaylıyor.

"Bu büyücüler bir kaderi yenebilir mi?" Zander sorar.

Lucretia, sorusu çok komikmiş gibi içtenlikle gülüyor. Bazen ne ifade ettiklerini bilmeden ezberlenmiş bir dizi tepki arasında gidip geldiğini düşünüyorum.

Zander gözlerini devirir. "O zaman bizim ve acil meselelerimizin pek işine yaramazlar. Romeria, gitmeliyiz."

O haklı. "Tamam, güncelleme için teşekkürler Agatha. Aramaya devam edin."

"Elbette, Majesteleri. Herkes kendine dikkat etsin!"

"Zorya!" Jarek parmaklarını Lucretia'ya hançer fırlatan savaşçıya doğru şaklatıyor. "Bu gece bir şey öldürme ihtiyacı mı hissediyorsun?" Daha önce yaptığı düşüncesiz hareket için bir barış teklifi.

Gözleri parlıyor.

"Üstünlüğü kaybetmeden önce birkaç saniyeden fazla şaşırma şansımız olmayacak. Emrimle bizi buraya geri getirmeye hazır olun." Zander bir elini omzuma koyuyor, diğer eliyle de kılıcını kavlıyor. Herkes silahlarını çekerek aynı hizaya geliyor.

"Lucretia?" Seslendim. Ve bekle. "Burada olduğunu biliyorum."

Yanımda belirdi, eli diğer omzumda ama ben hiçbir şey hissetmedim. En azından göz bandını çıkarmış. "Bilgi toplamada çok faydalı olabilirim, Majesteleri."

"Biliyorum. Bu yüzden bizimle gelmeni ve bulabildiğin her şeyi bulmanı istiyorum. Ama gizli kal."

Sırtışı geriliyor. "Gizli kalacağım ve önemli şeyler öğreneceğim."

Nabzım kulaklarımda hızla atıyor. Tüm o çocukları kurtardığımız geceden beri, Gesine öldüğünden beri Cirilea'ya geri dönmedim. Çok şey değişti.

Yakınlıklarımın iplerini bir araya getirerek taşa uzanıyorum.

I tiksintimi yuttum ve sesime endişe kattım. "Yemeğiniz sizi tatmin etmedi mi, aşkım?"

Malachi etini çiğnerken küçümseyici bir el sallıyor, Yüzü hoşnutsuzlukla çarpılmıştı. "Yemek güzel."

Bilemem; benimkinden bir ısırik bile almadım. Fark ettiğinden değil. Tereddüt ediyorum. "O zaman seni rahatsız eden ne?" Bütün gün keyfi yerindeydi, terasta volta atıyor, hizmetçilere havlıyordu. Öğleden sonra, insanlara kimin önünde eğilmeleri gerektiğini hatırlatmak için şehirde dolaşmamızda ısrar etti ve muhafız tercih ettiği atı ona sunmayınca, kale avlusunda başını kestirdi.

"Saur'goth'lardan neden hâlâ haber alamadım?" Kahverengi gözleri benimkilerle buluştuğunda öfkeyle yanıyor. "Şimdiye kadar Lyndel'i ele geçirmiş olmaları gerekirdi ve ana kuvvet hızla güneye doğru ilerliyor olmalı, yine de krallarını bilgilendirmeyi düşünmüyorlar mı?"

"Savaşta vahşi olabilirler ama zekâları hakkında konuşamam." Yakındaki Saur'goth'a bakıyorum. Onu daha önce koridorda fare kuyruğuyla dolaşırken gördüğüme eminim.

dişlerinin arasından sarkıyordu. "Mal'Gar'a bir haberci gönderip cevap istememi ister misiniz?"

"Evet. Gerçi bunun saatler önce yapılması gerekirdi."

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm." Sözlerindeki yalanı görmemesi için gözlerimi tabağımdan ayırmıyorum.

Bir süre sonra asık suratla, "Diyarın başka yerlerinde neler olduğunu göremiyorum," diye itiraf ediyor.

"Aldığınız bu ölümlü formun bir dezavantajı var, Majesteleri." Sonsuza kadar yaptığı gibi, dışarıdan bakarak izleyememesi ve plan yapamaması.

"O kanatlı yaratıklardan birine sahip olsaydım, onlara uçarak gidebilirdim," diye homurdanarak çatalını takırdayarak tabağına fırlattı, acısı her halinden belliydi. "Fırsatım varken Candra'yı öldürmeliydim."

Çünkü bu, eşinin ve çocuğunun Nulling'den ayrıldıktan sonra doğruca sana uçmasına neden olur, seni kibirli aptal? Dilimi ısııyorum.

Leydi Saoirse masamıza geliyor.

"Majesteleri." Malachi'nin önünde derin bir şekilde eğilir. "Sizi tekrar görmek bir zevk." Malachi onu onaylamayınca bana döndü. "Ekselansları. İyi görünüyorsunuz."

Benekli ve şiş yanağım korkunç ama dün gece Malachi'nin yatağına tırmanırken yeterince istekli davranmadığım için yumruğunun derimi yarmasından çok daha iyi.

Ona hırlamamak için kendimi zor tutuyorum. Malachi'nin istediğini talep etmesi bir şeydir. Bu sinsi asillerin onu davet etmesi başka bir şeydir ve kadın, Malachi onu bir kez becerdiği için, onun

birdenbire onun gözüne girmişti. "Ne istiyorsun?" Aslında kocam olmayan kocam dışında.

Boğazını temizliyor. "Lordlar ve leydiler, hizmetkârlarının rollerini terk etmeleriyle ilgili büyüyen bir sorunu tartışıyorlar. Hatta kelepçelerini kulaklarından çıkarıp bakıcılarının kapısının önüne bırakacak kadar ileri gittiler. Bu bir hakarettir! Sadece dün gece bir hane, yıllarca nankörlere hizmet ettikten sonra personelinin yarısını kaybetti."

"İyi muamele gören hizmetkârlar geceleri kaçmazlar."

"Evet, şey... hizmetkârlardaki bu son değişiklik ve tahtta yeni bir kral ve kraliçe varken, bu ölümlüler artık hizmetlerine gerek olmadığını düşünüyorlar."

"Bu sorunların suçlusunun ben olduğumu mu ima ediyorsunuz?" Malachi soğukkanlılıkla sorar.

"Hayır, Majesteleri. Kesinlikle hayır." Kusursuz siyah saçlarından oluşan perdesi başını sallamasıyla birlikte sallanıyor. "Ben... Biz-" Bir elini arkasına, soyluların bu konuşmanın her kelimesine takılmıyormuş gibi davrandığı masalara doğru sallıyor. Bu aptal buraya Islor'un en büyük ikinci şehrini yönettiği için mi yoksa kral ve kraliçeye gösteri yapan bir maymun gibi bacaklarını açtığı için mi gönderdiler? Boğazını temizliyor, yanakları utançtan yanıyor. Neredeyse ona acıyacaktım. "Tüm hizmetkârların bakıcılarıyla kalmasını ya da yıllarca onları koruyan kişileri terk ettikleri için ağır cezalara çarptırılmalarını emredeceğinizi umuyorduk."

Malachi sandalyesinde arkasına yaslanır.

Saoirse o ağır bakışların altında kıvranıyor.

"Haklısın." Parmaklarını şıklatır ve fare yiyen Saur'goth yaklaşır. "Yirmi savaşçını al ve kelepçe takmayan tüm ölümlüleri topla. Onları zindana getirin. Nazik olmak gibi bir kaygınız olmasın."

"Emrettiğiniz gibi, efendim!" diye o gırtlaktan gelen, derin sesiyle bağırıyor ve sonra yürüyüp gidiyor.

"Teşekkür ederim, Majesteleri." Saoirse'nin eğilmesi bu sefer daha da derindi. "Sabah Kettling'e gitmek üzere yola çıkacağım-"

"Bu kadar çabuk mu?" Başını eğiyor. "Yarınki şenlikleri kaçırmamanızı istemem."

"Öyle mi? Böyle bir kutlama olduğunu duymamıştım."

"Çünkü az önce bir tane almamız gerektiğine karar verdim." Sesini yükseltir. "Herkes!" Oda anında sessizleşir. "Yarın gün batımında arenada toplanacağız. Kraliyet yarışmasının vakti geldi." Geniş gülümsemesi ve ani coşkusu alkışları alevlendirir.

Bu arada midem bulanıyor. Neye tezahürat yaptıklarının farkında değiller.

"Bu konuya dikkatimi çektiğiniz için teşekkür ederim. Hepsi bu kadar Leydi Saoirse." Adam yemeğine geri döner ve kısa bir bocalamadan sonra kadın aceleyle uzaklaşır.

"Bu yarışma neleri içerecek?" Hafifçe soruyorum.

"İnsanlara kimin kral olduğunu hatırlatmak," diyor ağız dolusu.

Ardından bir çift hizmetkâr şarap sürahileri ve taze kümes hayvanı tabağıyla gelir.

Kadehimin hâlâ dolu olduğunu fark edene kadar kadehimi şarapla doldurmaya çalışıyor. "Bira mı tercih edersiniz, Majesteleri?"

ürkek bir sesle soruyor. Genç ve güzel, masum gözleri ve dolgun dudakları var.

"Hayır, şimdi git," diye cevap veriyorum, bacak yerine ördek göğsü seçerek geçici olarak dikkati dağılan Malachi onu fark etmeden önce kaçıp gitmesini umarak.

Öyle bir şansımız yok.

"Daha fazla şarap isterim," diye mırıldanıyor, kadehini kaldırıyor, aç bakışları kadının kıvrımlarında geziniyor.

Aptal kız, az önce davet ettiği tehlikeyi, bu gece karşılaşacağı zulmü görmeden, onun yerine doldurmak için kendini paralıyor. Ama sanırım neden görsün ki? Dün gece odasına çağırdığı hizmetçi, ona yaptıklarını anlatacak kadar yaşamadı.

Bana izlettiği şey.

İlyas kendi elleriyle neyi başardığına tanık olmak zorunda kaldı.

"İzin verirsiniz, o mesajı ordunuza göndermeliyim." Hizmetçiye son bir kez acıyarak baktıktan sonra, uzakta olduğum için mutlu bir şekilde yemek salonundan aceleyle çıkıyorum.

Bu gece bahçede hava buz gibi. Uzun yoldan, dolambaçlı patikalardan ve sedir labirentinden geçerken pelerinimi omuzlarıma daha sıkı sarıyorum, dün geceki çalışmayı kontrol etmek için güllerde duruyorum. Yeni sezonda uyuyan çalılar uyanana kadar yeterli olup olmadığını bilemeyeceğim. Hizmetçiler sıcak aylardaki ihtişamları hakkında konuşurlar.

Bir geceliğine de olsa şafağa kadar kendimi burada kaybetmeyi ve Malachi'nin bana öğretmek isteyeceği acımasız dersten kaçınmayı dileyerek devam ediyorum. Ama Elijah'ın hatırı için buna katlanmalıyım, çünkü onun katlandığı şey çok daha kötü.

Görüş alanımın ötesinde bir yerde bir çığlık duyuluyor ve ardından bıçaklar çarpışıyor. Birden fazla. Kale arazisinde bir saldırı gerçekleşiyor.

Gürültünün sesini takip etmek için acele ediyorum, ilerideki nymphaeum'a açılana kadar labirentten geçiyorum. Soldor'a gidip gelmek için kullandığımız taş kapıda duran altı ölü Saur'goth askerinin üzerinde beş form duruyor - ejderhasıyla gelen sürgün kral da dahil olmak üzere iki erkek ve üç kadın.

Biri gümüş gözlü genç bir kadın.

Bir sonraki nefesimde kalkanım kalkıyor ve yakınlıklarım derimin altında çatırdıyor. Bunun kim olduğunu biliyorum. "Küçük hacı geri döndü." Ve bu kapıyı nasıl kullanacağını biliyor. Gerçi isyan günü yüzlerce çocuğun kaybolduğuna dair söylentileri duyduğumda bundan şüphelenmiştim.

Duruşlarını ayarlıyorlar, kılıçlarını kaldırmışlar ve niyetlerini belli ediyorlar.

Romeria'nın yüzü yaklaşmamı izlerken hafifçe soluyor, siyah ipek elbisemin etekleri -bir zamanlar onun elbisesi muhtemelen- nemli çimenlerin arasında sallanıyor.

"Seni tekrar görmek güzel."

Gözleri kısıldı. "Hislerimiz karşılıklı değil."

O zaman böyle olacak, küçük hırsız... "Önceki halini tercih ettiğimi söyleyeceğim. O daha güzeldi."

"Elinden gelenin en iyisi bu mu? Küçük hakaretler mi?" diye karşılık veriyor. "Daha klas olduğunu sanıyordum."

Dişlek bir gülümsemeyle cevap veriyorum. "Ne de olsa karşımda akılsız bir çocuk var."

"Artık değil. Peki ya sen? Sen bir canavarsın. Akılsız bir çocuğu göğsünden bıçakladın ve onu kral ve kraliçeyi öldüren bir prensesin bedenine gönderdin. O geceden beri kaç kez ölümden döndüğüm hakkında bir fikrin var mı?"

"Yapmayacağına inancım vardı." Ayrıca, Malachi bana çok az ayrıntı vermişti, ne kadar tehlikeli olacağını tam olarak bilmiyordum.

"Bunu nasıl yaparsın?" diye feveran ediyor.

Bu kadar yeter. "Bunu neden yaptığımı biliyorsun. Eğer o üç yüzyıl boyunca sonsuz bir uçurumda tutulsaydı sen de aynısını yapmayacağını söyleme bana." Çenemi Zander'a doğru uzatarak sonunda onu onaylıyorum. "Geri dönmene şaşırdım."

"Krallığıma mı?" diyor soğukkanlılıkla. Son derece yakışıklı. Romeria'nın ona neden vurulduğunu anlayabiliyorum. Başka bir hayatta ben de öyle olabilirdim.

"Pek çok güncel meşguliyetin varken." Müstahkem şehirde neler oldu? Saur'goth'lar Malachi'nin beklediği gibi şehri güvence altına aldılar mı? "Ejderhanın durumu nasıldı?"

"Valk iyi." Sanki geçen günkü alaycı sorusunun hâlâ ne kadar içime oturduğunu biliyormuş gibi gülümsüyor. "Söylesene, bugünlerde kocanla nasıl vakit geçiriyorsun?" Gözleri hasarlı yanağıma kayıyor.

Öfkemi göstermemek ve ona bir zafer bahşetmemek için dişlerimi sıkıyorum ve hızla durumu değerlendiriyorum. Yanlarında üç savaşçı var. Biri göz bandı takıyor ama bunun onu daha az ölümcül yaptığından şüpheliyim. Diğer ikisi tecrübeli savaşçılara benziyor. Kendime yeterince güvenmiyorum

herhangi birine kılıçla meydan okuyup kazanabileceğime inanmak.

Saldırılarımla kelimelerle olmak zorunda. "Görüyorum ki artık o kayıtsız sokak faresi değilsin." Cık cık. "Ne olduğun hakkında hiçbir fikrin olmadığına hâlâ inanamıyorum."

"Ve Malachi'nin ne yapacağını bilmediğine inanamıyorum." Romeria ıslık çalıyor, yüzünde acımasız bir mizah dans ediyor. "Üç yüzyıl ve ben aşağı yukarı üç hafta içinde anladım."

"Bazen son derece zeki olabiliyorsun," diyor yanında duran örgülü erkek savaşçı, çelik bakışları beni hiç terk etmeden.

"Teşekkür ederim. Nazik sözleriniz için minnettarım."

"Yeter!" Saçmalıklarını kestim. "Eğer Malachi'yi öldürmek için buradaysanız, beni geçmeniz gerekecek ve ben buraya kadar Elijah'ı kaybetmek için gelmedim."

Romeria beni inceliyor. "Kocanın, onun adına yaptığın şeyler hakkında ne düşüneceğini merak ediyorum."

"Sen kim oluyorsun da beni yargılıyorsun?" Tersledim.

"Özel biri değil. Birçok kurbanınızdan biri daha." Küçümsemesi meydan okumayla dolu. "Seni geçmeye gelince, Mordain, Ybaris, Islor'un en az yarısı, Ulyse ve üç ejderha müttefikim. Senin kimlerin var?"

Yumuşak bir nefes gibi kulağıma çarpan bir şey beni ürkütüyor ve kalkanımı tekrar sabitlemeden önce bir anlığına kaymasına neden oluyor. Soluma bir göz atıyorum ama orada kimse yok. Gerginlik beni etkiliyor olmalı. "Aptal kız. Bir avuç Saur'goth'tan başka bir şeyle karşılaşmayacağını mı sanıyorsun? Malachi'nin buraya şiddetli bir meydan okumaya hazırlıklı gelmediğini mi sanıyorsun?" Ben de

Alaycı kahkahalar, iliklerine kadar işleyip onları geceleri uyutmayacağını umarak. "Ne olacağı hakkında hiçbir fikriniz yok."

Romeria ve Zander birbirlerine bakarlar.

"Peki, neden bize söylemiyorsun?" Zander soruyor, bakışları yine morarmış yanağıma geliyor.

"Ve sürprizi bozmak mı?" Duraksıyorum. Loncanın teveccühüne sahip olduğundan bahsetmişti, bu da eğer doğru oynarsam hâlâ işime yarayabileceği anlamına geliyor. "Rahibeniz Wendeline ile tanıştım. Çok şey atlatmış. Oldukça ürkek."

Romeria'nın gözlerinde panik parlıyor. "Ona ne yaptın?"

"Hiçbir şey. Henüz."

"Eğer ona bir şey olursa, Tanrı yardımcım olsun..."

Rahibenin küçük hırsız için önemli olduğu açık, bu yüzden belki de benim için düşündüğümünden daha yararlıdır. "Peki ya Wendeline'i buraya getireceğimi ve senin de onu geldiğin yere geri götürebileceğini, böylece üzgün ve yalnız varlığının geri kalanını huzur içinde yaşayabileceğini söylesem?"

Romeria beni inceliyor. "Sana inanmadığımı söyleyebilirim." "Hadi ama. Sana hiç yalan söyledim mi?"

Homurdanıyor.

"Sana anlattığımdan daha fazlasını anlatmama izin verilmedi." Ve Malachi bana sadece bilmem gerektiğini düşündüğü şeyleri söyledi. "Rahibenizi bir şartla buraya getireceğim." Elimi çok mu fazla gösteriyorum? Önemli değil. Başka seçeneğim yok. "Kocamı öldürmeden Malachi'yi Elijah'ın bedeninden nasıl çıkaracağını bulmalısın."

Romeria'nın kaşları çatılır. "Bunu nasıl yapmam gerekiyor?"

"Söylediğiniz gibi, lonca sizin cebinizde. Mutlaka orada birilerinin cevapları vardır." Kehanetlerini buraya kadar takip ettiler. "Gesine biliyor olabilir."

Romeria irkilir. "Ama ya imkansızsa-"

"Öyle değil!" Kendimi sakinleştirmek için sertçe nefes alıyorum. Bu olamaz. "Elijah bu kez kendi bedeninde kapana kısıldı. Onu serbest bırakmalıyım."

"Ve eğer nasıl olduğunu öğrenirsek, bizi Malachi'den kurtarmaya ve tahtımdan uzaklaşmaya yardım edecek misin?" Zander sorar.

"Bu, uzun listenize ekleyebileceğiniz bir ittifak değil. Sadece bana ihtiyacım olan cevabı ver. Ben her gece buradayım, senin ve kanatlı canavarının yok ettiği her şeyi onarıyorum. Aradığım bilgiyi almadan geri dönme-"

"Onu görmek istiyorum," diye ağzından geçiriyor Romeria. "Wendeline. Onu yarın akşam buraya getir."

Onun şatafatına karşı dişlerimi sıkıyorum. Tanrım, ne kadar da büyümüş. "Belki bu ayarlanabilir. Şimdi, bu pisliği temizleyebilmem için gitmenizi öneririm, yoksa o taşan bir daha geçtiğinizde elli Saur'goth ve Malachi'nin kendisi sizi bekliyor olacak ve yapabileceğim hiçbir şey kalmayacak."

"Peki ya kız kardeşim?" Zander sorar.

"Kralın kız kardeşiyle hiç tanışmadım."

"Adı Prenses Annika. Uzun, sarı bukleleri var."

"Burada o isimde ya da tanımda kimse yok. İsyanda ölmüş olmalı."

Tek gözlü savaşçı, "Prensesin cesedini bulmuş olsalardı, bu çok iyi bilinirdi," diyor.

"Doğru." Kral kayıp kız kardeşini bulmak için çaresizdir. Borçlu olduğum iyilikleri toplamaktan çekinmem. "Etrafa sorabilirim."

Zander tereddüt eder. "Teşekkür ederim."

"Beşimiz şimdi ayrılıyor," diye duyurdu Romeria. "Yarın Wendeline'ı görmek ve belki sana bir cevap vermek için geri döneceğiz."

"Güzel. Koşun o zaman." Daha fazla Saur'goth'un ne zaman geleceğini bilmiyorum.

Bir başka uzun bakışla, taşın içinde kaybolurlar.

Kalkanı bırakıyorum ve kendime derin bir nefes aldırıyorum.

Şimdi bu karmaşayla başa çıkmak için... İşe koyuldum, canavar bedenleri ateşle parçaladım, geriye kül ve metalden başka bir şey kalmayana kadar. Külleri bir rüzgârla savuruyorum. Zırhlarını bir toprak dalgasının altına gömüyor, tüm kanıtları taze otlarla gizliyorum.

Geriye korumasız bir mabetten başka bir şey kalmayınca kaleye dönüyorum.

İçimde küçük bir umut kıvılcımı tutuşuyor.

"H" O Saur'goth canavarlarını Cirilea'ya nasıl getirdi?" Zander, Ulyse'deki soğuk, rutubetli mahzene geri döndüğümüz anda soruyor. "Hiçbir yerde yoklardı günler önce oradayken gördüm."

"Muhtemelen oraya bu kadar çabuk gelmesiyle aynı şekilde." Abarrane bıçağındaki kanı yoğun bir ilgiyle inceliyor.

"Kaç kişi var?"

"Lucretia?" Sesleniyorum ve bekliyorum. Hiçbir şey yok. "Tamam, güzel. Anladı." Ya öyle ya da başımın belası olmaya devam ediyordu. Ama beşimizin gideceğini açıkça belirttiğimde, sözsüz emrimi anlamasını umuyordum. "Cevapları yarın akşam alacağız."

Jarek, "Sonunda işe yaradı," diye mırıldanıyor.

"Görünmez bir casustan daha iyi bir şey yoktur," diye katılıyor Zander.

"Malachi onu hissedemediği sürece." Sylx'in yetenekleri hakkında bize göstermeye istekli olduğu şeyler dışında hiçbir şey bilmiyorum.

"İçimden bir ses nasıl hayatta kalınacağını iyi bildiğini söylüyor. Ama burada önemli olan Sofie'nin bizim tarafımızda olması."

"Bizim tarafımızda mı? Bizi yakmasına iki saniye kalmıştı," diyor Jarek. "Ve muhtemelen bize ihtiyacı kalmadıktan iki saniye sonra da bizi yakacak."

"Evet, ama şimdilik onun için değerliyiz. Ve anlaşmamızı bir ittifak olarak adlandırmak istese de istemese de, bizim kendimiz için yapamayacağımız şeyleri bizim için yapacaktır," diye karşı çıkıyor Zander.

"Evet, eğer bir kader şeytan çıkarma ayinini nasıl yapacağımızı bulabilirsek." Bu mümkün mü ki?

"Bu kâtip zihinleri buraya getirmek için bu kadar zahmete girdik, değil mi? O halde onlara görevlerini verelim ve Sofie ile ilgilenmek üzere yarın gece Cirilea'ya dönmeyi planlayalım. O zamana kadar geri almamız gereken bir şehir var."

I sisli, ıssız yola bir bakış atmak için brandayı geri çekiyorum. Şafak yaklaşıyor, gökyüzü dönüyor karanlık bir gri. "Orathas'tan uzaklaştık mı?"

Erzak arabasını ve atlarını yönlendiren iri yarı çiftçi omzunun üzerinden bana bakıyor ve alnının ortasından aşağıya doğru uzanan, sol burun deliğini ve üst dudağını deforme eden kötü yara izini iyice görmemi sağlıyor. Talihsiz bir darbe, hayatta kalmasına şaşırdım. Arkamızı işaret ediyor. "Orathas."

"Teşekkür ederim." İçeri girmeden önce yanındaki genç kadına başımı salladım. "Sanırım beni anladı."

"Keşke onlarla iletişim kurabilecek biri olsaydı." Annika dikkatle ayaklarımızın dibinde duran ve biz ayrıldığımızdan beri yerinden kıpırdamamış olan toparlanmış forma bakıyor.

Sırıtiyorum. "Ayılması için ona bir iki saat daha vereceğiz." "Bütün bunlar olurken nasıl uyuyor bilmiyorum." Sanki

Annika'nın işaret ettiği noktayı vurgulamak için vagon bir çukurun üzerinde sarsılıyor, dişlerim takırdıyor ve etrafımızda istiflenmiş tahta sandıkların içindekileri sallıyor. Destry'nin bu kadar

küçüktü çünkü seyahat alanlarımız dardı. Ön tarafa doğru kaymak ve malzemeler arasındaki sıkışık alana kendimizi sıkıştırmak zorunda kaldık. Ama şikayet etmeyeceğim. Farkında olmayanlar için bu herhangi bir ticari sefer gibi görünüyor, ki bu da tam olarak istediğimiz türden bir örtü.

"Sanırım damarlarında akan kandan çok bira var." Annika ve ben yosun merdivenden inip kaçış rotamı takip ederek buluşma noktasına vardığımızda Destry'nin avucunda taze bir kupa vardı. O saatte kapıdaki muhafızların dikkatini dağıtmak için yoldan geçenleri kullanma lüksüm yoktu ve onları öldürmek zorunda kaldım. Kollarımız onların kılıçları ve hançerleriyle dolu olarak koştuk.

Ledric bu erzak arabasının ve sürücülerinin yanında bekliyordu - Destry'nin açıkladığına göre kardeşi ve yeğeni. Etli yumruğu ödeme için açık duruyordu, Destry'nin herhangi birine tek kelime etmesi halinde ne olacağına dair açık bir tehdidi tercüme ettikten sonra ona verdim. Hepsi göstermelikti, o kadar da endişeli değilim. Bana ihanet etme niyeti olsaydı, ailesini bizimle göndermezdi ve bu çıkarım beni rahatlattı.

"Neden biraz dinlenmeyi denemiyorsun?" Kendi gözlerimi kapatıyorum.

"Tahta bir kutunun üzerinde oturmak mı? Bu imkansız."

Hizmetçileriyle altın arabada seyahat eden şımarık bir prenses değilseniz öyle değil. Ama bunu söylemiyorum çünkü bir kez olsun birbirimize karşı yarı medeni davranıyoruz ve bu güzel bir değişiklik. "Başını burada dinleyebilirsin." Kalçamı okşuyorum.

Eğer gözleri gerçek hançerler fırlatabilseydi, kasıklarımın içi boşaltılırdı. "Sanki buna kanacakmışım gibi."

"Benim niyetim saf." Yine de, şimdi bu düşünceyi aklıma soktuğu için, gözlerim dolgun dudaklarına kayıyor ve zihinsel bir görüntü kanımı karıştırıyor. "Ben ciddiym. Uyanık kalacağım."

"Hayır, teşekkür ederim. Sanki uyuyabilirmişim gibi. Son zamanlarda her uyandığımda sanki Azo'dem'e inmişim gibi hissediyorum." Pelerinini vücuduna doğru çekiyor. Altından, daha önce yaltaklanan taliplerinden biri gibi ağzımı açık bırakan ipek beyaz gecelik görünüyor.

"Güvenli olur olmaz size daha uygun kıyafetler bulmak için duracağız."

"Herhangi bir yer güvenli olacak mı? Bu insanlardan herhangi biri ne olduğumu bilse beni krala teslim etmek ister ve ben de onları suçlamam."

"Önce beni geçmeleri gerekecek."

Buna bir cevabı yok, dikkati başka yöne kaymadan önce bana kurnazca bakıyor. "Sence gittiğimizi henüz fark etmediler mi?"

"Evet. Ölü muhafızları iyi saklayamadım ve vardiya değişiminde onları gitmiş bulacaklardı."

Başını bir sandığa yaslıyor. "Kral Hadkiel'in ne yapacağını düşünüyorsun?"

"Muhafızlarını gönderip şehri tarasınlar ve hangi yöne gittiğimize dair ipuçları arasınlar. Limana doğru gittiğimizi anlamaları uzun sürmez. Çeşitli lordlara ve leydilere mesajlar gönderip beni öldürmeleri ve seni alıkoymaları için her köşeyi taramalarını isteyecekler." Ben de öyle yapardım zaten.

"Bu limana kaç gün var?" "Yedi."

Dudakları endişeli ve ne düşündüğünü biliyorum çünkü ben de bunun üzerinde duruyorum - yedi gün uzun bir süre. Birçok şey ters gidebilir. "Sonra bir gemiye bindik ama sirenler bizi hemen geri getirdi."

"Espador'a kaçmak şimdilik en iyi seçeneğimiz." "Peki bu konuda ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey," diye itiraf ediyorum. "Ama burada kalırsak sana olacıklardan daha kötü olamaz. Başka seçeneğimiz yok. Udrel'den ayrılmak zorundayız. Tabii haber vermeden kaçabilirsek." Annika'nın üzerine güneş ışınları düşse bile kalabalıkta kolayca seçilebilir. "Gel, şunun üzerine otur." Ayağımı bacaklarımın arasındaki kısa sandığa vuruyorum.

Ters ters bakıyor. "Sana bunun olmayacağını söyledim."

İnliyorum, hayal kırıklığım artıyor. "Bana güvenir misin lütfen? Sanırım bunun bir gramını hak ettim, değil mi?"

Dudakları büzüldü.

"Gel otur, sırtın bana dönük olsun."

Yavaş bir isteksizlikle hareket ediyor ve ayrılmış kalçalarımın arasına yerleşiyor, duruşu sert. "Bunu neden yapıyorum?"

Pelerininin kapüşonunu düzeltiyorum. "Çünkü senin bu halinle insan içine çıkamayız."

"Peki ben tam olarak nasıl görünüyorum?" Kibirli görünmeye çalışıyor, ama ben bir parça merak yakalıyorum.

Gülümsüyorum. "Bugün iltifat mı bekliyorsun?" "Bu kadar acı verir mi?"

Bir zamanlar, evet, hem de çok. Peki ya şimdi? Bu Islorialı'ya karşı hislerimi nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum, ama kesinlikle eskiden taşıdığım küçümseme değil.

Bana bakıyor, cevabımı beklerken mavi-mor gözleri parlıyor.

"Birisi kadere doğmuş en güzel yaratık için yalvarmış ve onlar da bu isteği kabul etmiş gibi görünüyorsun." Cevabımın bu kadar kasvetli görünmesini istemezdim.

Bakışları yüzümde geziniyor, titrek bir iç çekişle arkasını dönmeden önce ağızımda kısa bir süre oyalanıyor.

Uzun buklelerini parmaklarımın arasında topluyor, ipeksi dokusundan keyif alıyorum. "Bu saçla etrafta dolaşamazsın. Kolayca tanınırsın."

Başı dönüyor, yüz ifadesini panik kaplıyor. "Eğer tek bir ipi kestiğinizi düşünüyorsanız-"

"Sakin ol. Rahat değilim." Gülümsüyorum. "Ama onu evcilleştirmeliyiz. Senin için örerim."

Kaşını kaldırıyor. "Saç örmeyi biliyor musun?" "O kadar da zor değil."

"Biliyorum." Tereddüt ediyor. "Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." Sırtını tekrar bana dönerek, "Peki bunu nasıl öğrendin?" diye soruyor.

Saçlarını birkaç bölüme ayırıyorum, parmak uçlarımın ensesini sıyrmasına izin veriyorum. "Mükemmel bir ön sevişme oluyor."

Vücudu sertleşir. "Tyree-"

"Şaka yapıyorum." Ama ince boynunda gezinen tüyleri kaçırmıyorum, bu da beni daha fazla kızdırmaya teşvik ediyor. "İşte, bu yoluma çıkıyor. Yapmam gerek ..." Bir elimi etrafına dolayarak pelerininin kopçasını açıyorum ve başparmağım çıplak, solgun omzunu okşayarak yünü aşağıya doğru çekiyorum. Tüylerimin daha da diken diken olmasıyla ödüllendirildim. "Annemin tasmalı hayvanlarından biri öğretti aslında."

Boğazını temizliyor. "Bir elemental mi?"

"Evet. Adı Inez'di." Annika'nın saç tellerini örmeye başlıyorum, düzgün bir şekilde örmek için bukleleri çekiştirerek düzleştiriyorum. "Komik bir hikâye. Genç bir çocuktum ve ona sırlıslıkla aşık oldum. Altın sarısı renginde saçları vardı. Seninkine çok benziyordu ama tüy gibi dümdüzdü. Yıllarca onu bir köpek yavrusu gibi takip ettim, yakınlıklarından büyüdüm."

"O da aynı derecede etkilenmişti, sık sık çocuk sahibi olabilseydi benim gibi bir çocuğa sahip olmak istediğini söylerdi. Annemi ne kadar az gördüğümü düşünürsek, Inez bu boşluğu doldurdu." Sevgiyle gülümsüyorum. "Fantastik yaratıklar ve uzak diyarlarla ilgili hikayeler anlatırdı, çocukken kendisine anlatılan hikayeler. Yatma vakti günün en sevdiğim kısımdı. Sonra bir gece, yatağımın üzerinde, boğazımda bir hançerle gezinirken uyandım ve bilmeden kalbimi yaldızlı geyiğe yem etmeden önce nasıl durdurulmam gerektiği hakkında saçma sapan şeyler söyledi."

Annika'nın nefesi kesildi. "Değişim geçirdi."

"Evet ve yapmak istediği ilk şey beni öldürmektir. Ama o zamana kadar bıçağımda ustalaşmıştım ve onu savuşturdum. Kendi hançerini göğsüne sapladım ve ölene kadar onu tuttum." Babam beni onun için gözyaşı dökerken yakaladı ve bana zayıf dedi.

Vagonda birkaç dakika sessizlik hakim olur.

"Bunun komik bir hikâye olduğunu söylediğini sanıyordum," diyor Annika.

"Bir daha düşündüm de, sanırım pek de öyle değildi. Tut şunu." İlk örgünün ucunu ona uzatıyorum, parmak uçları benimkilere sürtünüyor. Sandıklardan birinden bir parça kenevir ipi kesmek için bir hançer kullanarak saçını sabitliyorum ve başka bir bölüme geçiyorum.

"Çılgınlık kontrolü ele geçirdikten sonra olanlara engel olamadı."

"Biliyorum." Ve yine de genç kalbimi paramparça etti.

Annika dönüp bana profilini gösteriyor. "Bu yüzden mi elementallerden nefret ediyorsun?"

"Nefret güçlü bir kelime. Ama onlardan kesinlikle uzak duruyorum. Aslında tüm büyücülerden. Gesine ve Ianca Ybaris'e karşı komplo kurduktan sonra beni suçlayabilir misiniz?" Ne amaçla, bilmek isterim.

"Sanırım değil."

Vagon ilerlerken parmaklarım Annika'nın saçlarında ustalıkla dolaşüyor. Yavaş yavaş gevşiyor, ta ki eğilip kürek kemiklerini iç kalçalarımaya yaslayana kadar. Onun sınırlarını test etmeyi sevdiğim için, çıplak teninde bir parmak ucuyla kaymak için her fırsatı değerlendiriyorum.

Şikayet etmiyor.

Ben son örgüyü bitirirken Destry kıpırdanıyor - daha küçük olanları birleştiren kalın bir örgü. Kendini vagonun zemininden kaldırıp kısık gözlerle bize bakıyor. Tahtanın damarları yanaklarını çukurlaştırmış.

"Günaydın." Gülümsüyorum. "Dün gecedan ne kadarını hatırlıyorsun?"

"Kal'ana'nın tapınaktan kaçması dışında mı? Biraz orada biraz burada."

"En azından önemli şeyleri hatırlıyorsun."

Destry'nin yüzü sıkışıyor. Küçük alanda yanımdan geçip perdeye tırmanırken kusacakmış gibi görünüyor. Annika ve ben eğlenen ifadeler takınırken o şoförle kendi dillerinde konuşuyor.

Sonunda geri çekiliyor ve Annika'nın oturduğu sandığa oturuyor - mevcut olan tek sandığa. Gözlerini kapatıyor.

"Ne söyleyecekti?" Ben sordum.

"Garm Geçidi'ne gece karanlığında ulaşmalıyız. Orada uyuyacak bir yer olan küçük bir köy var."

"Devam edemez miyiz?" Annika soruyor.

"Eğer atları parçalamaktan hoşlanıyorsanız." Destry gözlerini kırptırır. "Bu işe yaramaz. O çok güzel. Onu kırkman daha iyi olur. O bile işe yaramayabilir."

"Beni kırkmak mı?" Annika'nın ses tonu öfke dolu. "Neyim ben, koyun mu?"

Destry alnını ovuşturur ve solmuş mürekkebi ortaya çıkarır. Gözlerini bir kez daha kapatır.

Annika'nın vücudu gergin, bana "Neden beni bu salakla aynı kefeye koydun?" der gibi bakıyor. "Ne yapmamız gerekiyor?"

"Merak etme. Yüzüne tezek süreceğim ve sana kambur yürümeyi öğreteceğim."

Gözlerini deviriyor ama Destry'ye dönerken gülümsemesinin bir köşesini yakalıyorum. "Demek sen de bu Azyr'lerden birisin?"

"Artık değil," diye o sert aksanıyla cılız bir cevap gelir.

"Ne yapabilirsin ki?"

"Uyu, iç ve onlardan biri değilmişim gibi davran."

"Dün gece daha arkadaş canlısıydı," diye alaycı bir şekilde fısıldıyorum. "Şoförümüz Destry hakkında ne biliyorsun?"

"O Ezra, Ledric'in kardeşi. Kız ise Uda, onun yeğeni." "Evet, bu kesinleşti. Başka ne var?"

"Udrel'i dolaşıp bal satıyorlar. Birkaç hafta ayrılmamaları gerekiyordu ama elde edecekleri parayla

o altın fırçadan, erken ayrılmayı kabul ettiler." Annika'nın ağzı açık kalır. "Bunu bunun için mi istedin?

Takas için mi?"

"Şey, evet. Başka ne için olabilir ki?"

"Bilmiyorum! Yelelerinin böyle görünmesini sağlamak için ..." Sanki bu cümleyi bitirmek istemiyormuş gibi dudaklarını büzüyor.

"Ne olmuş yani? Lüks mü? Şehvetli mi?

Kalın mı?" "Kapa çeneni," diye tersliyor, yanakları pembeleşiyor.

Destry, "Siz ikiniz saçlarınız konusunda çok fazla endişelisiniz," diye belirtiyor.

Annika, eski büyücünün kara saçlarına bakarak, "Ve sen hiç de öyle değilsin," diye karşılık veriyor.

Annika'nın omzunu sıkarak onu uyarıyorum. Bu bizim tek müttefikimiz. "Ona ne olduğunu biliyor musun?" Parmağımı yüzümde gezdirerek yara izini taklit ediyorum. "Savaşta mı?"

"Hayır. Karısı."

Gözlerim patladı. "Bu öfkeyi hak etmek için ne yaptı?"

"Yapmadığı şey buydu. Dört yıl önce bir Azokur'da kadın dönüştü ve adam onu öldürmeye kıyamadı. Kadın zincirlerinden kurtuldu ve adam onu kılıcıyla vurmadan önce oğullarını öldürdü."

"Kaderler." Yüzümü buruşturuyorum. "Bu insanlar çok şey kaybetti." "Artık yapılması gerekeni yapmakta tereddüt etmiyor."

Kalbim kulaklarımda çarpıyor. Ezra herkesten çok yeni bir kal'ana isterdi.

Destry sanki aklımı okuyormuş gibi, "Seni ele vermeyecekler," diyor. "Kral Hadkiel'i küçümsüyorlar."

"Neden?"

"Birçok nedenden dolayı. Kralın, herhangi bir Azokur'da çok fazla canavar doğduğunda tüm köyleri itlaf ettiği biliniyor. Kraliyet muhafızlarını onları gütmeleri ve vicdan azabı duymadan katletmeleri için gönderir. Bir de Azır'ın onun adına yaptıklarına dair söylentiler var. Bazıları masal, ama bazıları gerçek. Biliyorum çünkü onları bizzat gördüm. Ama çoğunlukla Ezra kralı küçümsüyor çünkü en büyük kızı tapınak tarafından alınıp sınava tabi tutuldu ve hayatta kalamadı."

"Bizimle ne konuştuğunuz hakkında hiçbir fikrimiz yokmuş gibi konuşun." Çünkü bilmiyoruz.

Destry sırtıyor. "Büyücüler ışık tarafından seçilir."

"Yani bu şekilde doğmuyorlar mı? ..." Alnıma vuruyorum.

"Hayır, değil. Keşke olsalardı. Bu acı verici bir süreç."

"Peki test neleri içeriyor?"

Ağır ağır iç geçiriyor. "Bir daha yaşamayı bırakın, tarif bile edemeyeceğim bir şey."

"Çok fazla soru sorarsan seçilmiş olan seçilmemiş olur." Dün geceki sözlerinden alıntı yapıyorum.

"Işıkla değil. Azyr tarafından."

"Yani... politika." Annika pelerinini omuzlarına kadar sıyrıyor ve benim hoş görüşümü kesiyor.

"Evet. Politika ve güç." Destry'nin sırtışı ekşi. "Keşke krallar ve kraliçeler diyarından kurtulabilseydik."

"Bu güzel olmaz mıydı?" Annika bana eğlenen bir bakış fırlattı. Bu sürgün büyücünün, iki büyük krallığın yedek varislerinin karşısında oturduğundan haberi yok. Bunu yapacağından şüpheliyim.

Öyle ya da böyle umurumda değil. Destry kimsenin önünde eğilecek bir tipe benzemiyor.

I oyuncak ile Annika'nın örgü olarak I
Söyle, "Bu olur imkansız olurdu. Her
zaman onların yerini alacak birileri çıkacaktır." "O zaman
onları öldürmeye devam ederiz." Destry rahatlamak
istercesine kıpırdanıyor ama tahta kutuların arasında buna
imkân yok. "Denizin dibine inen deniz hayaletlerini gördün
mü?

Udrel'e mi?"

"Onları gördük." Gerçi merth bağlarının verdiği acıdan
gözlerim kör olduğu için yaşadığım çileyi çok az
hatırlıyorum. "Biz onlara şarkılarından dolayı siren
diyoruz."

"Hayal edebileceğimden çok daha iğrençler. Gri deri,
beyaz gözler ve omurga yerine dikenler." Annika etki
yaratmak için titriyor. "Ama çok güzel bir sesleri var."

"Seni cezbetmek için." Destry mırıldanıyor. "Bir sonraki
kal'ana'yı avlamak için Azyr tarafından yönlendiriliyorlar.
Bunu biliyor muydun?"

"Düne kadar sizin türünüzün varlığından haberimiz
yoktu. Sirenlere gelince, Nulling'den kaçtıklarından beri,
iki bin yıldır bu sularda bizi avlıyorlar."

Destry'nin kaşları çatılır. "Bahsettiğiniz bu Nulling
nedir?"

Nasıl tarif etmeli? "Dünyalar arasında bir yer;
canavarların, kaderler karıştıktan sonra topraklarımıza
dökülmeden önce bekledikleri yer."

"Burayı bilmiyorum ama Wraithlerin sizi iki bin yıldan
çok daha uzun süredir avladığını biliyorum."

"Bu doğru değil." Annika kaşlarını çatarak bana baktı.
"Bu doğru mu?"

Omuz silkiyorum. "Bana hep Nulling'den geldikleri söylenirdi ama Kaptan Finnigus'u ve onun büyüleyici hikâyesini yakın zamana kadar duymamıştım, ne bileyim?" Eğer Finnigus bu hikâyeyi anlatacak kadar yaşayan ilk kişiye, belki de kayalıklara çarpıp parçalanan tüm o gemiler, sirenler son kurbanlarını aramaya geldiğinde yaşamayan pek çok kişinin kanıtıdır.

"İnanın bana, bu doğru. İblis laneti ilk olarak binlerce yıl önce başımıza bela oldu ve Wraithler o zamandan beri, gelmeyi bırakana kadar her birkaç yüz yılda bir kıyılarımıza bir kal'ana gönderdi. O zamandan beri sizin sularınızı arıyorlar."

Bu yeni bilgiyi düşündüm. Eğer sirenler kurbanlarını aramak için her üç ya da dört yüz yılda bir gemi batırıp sonra da sularımızı terk ediyorlarsa, istediklerini bulamayıp bize eziyet edene kadar onlardan haberdar olmamamız şaşırtıcı değil. "Elfler, sirenlerden korkmaya başladıktan sonra diyarlara açıkça yelken açmayı bıraktılar. Bir de kan lanetimiz gelip topraklarımızı ikiye böldüğünde. Ybaris, enfeksiyon korkusuyla güneyimizdeki topraklarla hiçbir şey yapmak istemedi."

"Evet. Wraithler sizin türünüzden birkaç kişiyi kıyılarımıza getirdi, ancak onların gerçekten sizin türünüzden olmadıklarını keşfettik. Enfekte olanların nasıl bir yaratığa dönüştüğünü fark ettiğimizde, dokundukları herkesi hızla temizledik."

"Kapıdaki mahkumlar. Kanlarını akıttıkları." Başımı salladım, şimdi anlıyorum.

"Emin olmaları gerekiyordu."

"Eğer sirenler beni istediye, neden Tyree'yi kurtardılar?" Annika soruyor, ki bu iyi bir soru. "O uzun süre

denizciler onu denize attıklarında ölmüş. Siren yarasına bir şey yapmış ve onu iyileştirmiş."

"Sirenler erkeklerle dişiyi ayırt edemezler. Tüm türünüzü kıyılarımıza getiriyorlar. Ne yaptıklarına gelince, onlar ışığın ilginç yaratıklarıdır, lütuftan düştükleri ve kendi lanetleri tarafından rahatsız edildikleri söylenir. Eğer gölge tarafından yaralandıysanız, onların gücü buna karşı koyabilir."

"Gölge ve ışık deyip duruyorsun. Bu ne anlama geliyor?" Annika'dan çok güzel bir soru daha.

"Gölge senin içinde yaşayan şeydir. Ve onun." Destry bana doğru başını salladı. "Bu senin doğuştan sahip olduğun şey."

Dışarıdan gelen bir bağırta konuşmamızı böldü. Bir an sonra, kasalardan birine sert bir gümbürtü çarpıyor.

Bu sesi tanıyorum. "Bu bir ok muydu?"

Ezra kendi dilinde bir şeyler havlar ve atlar hızlanır.

Perdeyi geri çektiğimde Ezra ve Uda'nın sisli yolda ilerlerken yanlarını korumak için kalkanlarını kaldırdıklarını görüyorum.

Destry bir elini başının yanındaki gevşek bir sandığa bastırıyor. "Bu yolun Hırsızlar Yolu olarak bilinmesinin bir sebebi var."

"O zaman neden aldık?" Annika panik içinde haykırır.

"Çünkü arkadaşım Ty en hızlı yolu istediğini söyledi." Bana eliyle işaret etti. "Bu en hızlı yol."

"Ölürsek olmaz!"

İlerideki sisin içinde, mızraklarını yukarı doğrultmuş bir dizi şekil belirliyor.

Ezra dizginleri çeker ve atlar yüksek sesle kişneyerek durur. Bir sandık bir yere devrildi

ve cam kırılmalarının kendine özgü sesleri havayı doldurur.

Haydutlar beni görmesin diye geri çekiliyorum. "Sadece balımız olduğunu anladıklarında ne yapacaklar?"

Destry tuniğinin içinde bir şey arıyor. "Atları ve arabayı alın. Erkekleri öldürün ve kadınları keyifleri için saklayın."

Annika'nın yüzü dehşetle buruşur. "Ölmeyi tercih ederim."

"Ama o zaman kimi acımasızca kızdırabilirim ki?" Bir göz daha atarken omzunu sıkıyorum. Yedi ölümlü. Onları kolayca idare edebilirim. Muhafızlardan ele geçirdiğim hançerlerden birini botumdan çıkarıp kabzasını Annika'nın avucuna yerleştiriyorum ve fısıldıyorum, "Bunu benim üzerimde kullanmamaya çalış, tamam mı?"

Mavi gözleri okuyamadığım bir şeyle parlıyor.

"Silahın var mı, Destry?"

Cevap vermiyor. Başını eğmiş, yumruğunu dua eder gibi bir kolyenin etrafında sıkmış. Bu çok az işe yarar, ama eğer tek savunması buysa...

Yanındaki sandığın üzerine ikinci bir hançer bırakıyorum. Sessizce, iki kılıcı kınlarından çıkarıyorum.

Sağımızdan hırçın bir ses geliyor ve lanetimden kaçınmak için dişlerimi sıkıyorum. Önümüzdekileri görebiliyorum ama etrafımızda kaç kişi var? Yakınlığımı körü körüne kullanamam.

Bir karga gaklıyor, ardından bir başkası ve birkaç tane daha, ta ki sağır edici bir kakofoni beni irkiltinceye kadar. Bağırışlar duyuluyor. Perdenin arkasından, büyük siyah kuşların haydutların üzerine çullanışını, kafalarını, boyunlarını, kollarını gagalayışını izliyorum.

Annika'nın parmak uçları baldırıma batıyor ve dikkatimi geri çekiyor. Destry'ye doğru başını sallıyor ve onu bu kadar sinirlendiren şeyin ne olduğunu anlıyorum. Minik ölümlünün ela gözleri kaybolmuş, yerini düz beyazlar almıştı. Kalın perçemlerinin arasından görünen deri parçalarında yazı parlıyor.

Bu kargaları o yönlendiriyor olmalı. Nasıl başarsa başarsın, dikkatlerinin dağılması hoş bir şey. Şimdi benim şansım.

Kulplarımı kavıyorum. "Bana şans dile." "Sakın ölme," demek için acele ediyor Annika.

Ona soru soran bir kaş attığımda omuz silkiyor. "Hâlâ işime yarıyorsun."

"Ve sen hala benden nefret etmediğini kabul edemeyecek kadar inatçısın."

Gülümsememeye çalıştığında ağzının köşesi sevimli bir şekilde kıvrılıyor.

Karşı konulmaz bir delilik nöbeti beni ele geçiriyor - eğilip Annika'nın dudaklarına hızlı ve sert bir öpücük kondurmamın tek açıklaması bu. O hançeri bana saplamaya fırsat bulamadan perdeden içeri daldım.

I bir an önce oturduğu yerde şok içinde bakakaldı.
Tyree beni öptü.

Bu terbiyesizlik için ona daha sonra bağırmam gerekecek.
bizi kurtardı.

Tyree'nin terk ettiği sandığa tırmanıyorum ve perdenin arkasından bakarak onun vagonun dili boyunca koşuşunu, atların üzerinden atlayışını, havada uçarken kılıçlarını sallayışını izliyorum.

En yakındaki haydutu indirir, o da gözlerini oymaya çalışan üç kargaya o kadar odaklanmıştır ki kendisine doğru gelen ölümcül savaşçıyı fark edemez. İkinciye de kolayca öldürür ama üçüncüye ulaştığında diğerleri kargaları savuşturmuş ve etrafını sarmışlardır.

Sırayla hamle yapıp silahlarını doğrulttuklarında nefesimi tutuyorum.

Ezra dizginleri kızının ellerine bırakır, kısa kılıcını çeker ve bir kükre maye aşığıya atlar, arabanın ağırlığı azalır.

Etrafımızda, adamlar dövüşürken ve kargalar saldırırken birbiri ardına gürültülü, öfkeli çelik çarpışmaları çınlıyor.
Uda

Bir elinde dizginleri, diğ er elinde kalkanı, sanki onu hayatta tutacak tek Şey buymuŐ gibi.

"Her Şey yoluna girecek. Tyree bizi koruyacak. Hepsini öldürecek," diyorum, ama o beni anlayamıyor. Belki de bu sözlerle kendimi rahatlatıyorum.

O sırada sıırım gibi bir  l ml  Ezra'nın koltuğuna tırmanıyor, iğrenç kokusu  ğ rmeme neden oluyor. Bir Şeyler bağırtıyor ve dizginlere uzanıyor.

Uda onları uzaklaştırıyor, yüzü titrerken bile meydan okuyor.

Alaycı bir tavırla bıçağını çekiyor.

Nabzım kulaklarımda hızla atarken açıklıktan dışarı kayıyor ve hançerimi boynunun arkasına öyle bir kuvvetle saplıyorum ki ucu diğ er taraftan dışarı fırlıyor.

Bir gurultu sesi çıkarır ve sonra yere yığılır.

Uda bir... iki...    saniye boyunca Şok içinde ona bakıyor ve sonra ayaklarıyla sert bir hamleyle onun bedenini banktan aşağı itiyor.

Önümüzde, Tyree kılıcını son bir hayduta saplıyor ve sonra aniden her Şey yeniden sessizleŐiyor, ürkütücü bir Şekilde. Kargalar bile gitmişti.

Açıklıktan sürünerek ilerliyorum, manzarayı değ erlendirmek için yeterince uzağ .

 enem düştü. Yedisi Tyree'nin,     Ezra'nın, biri de gaganmıŐ gözlerinden anlaŐıldığı kadarıyla kargaların olmak üzere on iki ceset yere saçılmış...

Bir tane de benden.

Ben kimseyi öldürmedim.

Tyree hançeri kurbanımın boynundan çekip çıkaracak kadar yavaşlıyor ve bıçağı kıyafetlerine silerek temizliyor.

"Bu bir

beni bıçakladığın zamandan daha mı tatmin edici?"

"Söylemesi zor. Bu konuda daha az sızlandı," diye espri yapıyorum ama ellerim titriyor.

Tyree bir ter damlasını yakalamak için avucunu alnında gezdiriyor. Üzerinde en ufak bir çizik bile göremiyorum. Yine de şaşırmamalıyım. O, kardeşlerimle aynı ligde yer alan muhteşem bir savaşçı.

Beni vücudunu değerlendirirken yakalıyor ve sırtıyor. O zaman melezin beni öptüğünü hatırlıyorum. Davetsiz.

Onu azarlamak için ağzımı açtığımda Destry onun dilinde bir şeyler söylemeden önce "Çabuk hareket etmeliyiz" diye seslendi.

"Bu cesetleri böyle bırakamayız." Tyree birinin kollarından tutar ve onu çalılıklara doğru sürükler.

Ezra kendi savaşında o kadar şanslı değildi. Uda'nın ön kolundaki yarayı bir bezle bağlamasına izin verir ve ardından aynı şeyi yaparak ölü adamları saklandıkları yere taşır.

Arabanın içine geri kayıyorum ve sandığın üzerine yerleşiyorum. "Kargalara ne yaptın?" Destry'nin siyah gözleri karşısında irkilerek duraksıyorum. Tıpkı Azyr gibiler. Bu tuhaf küçük ölümlünün onu ele veren tek özelliği bu. Kalın perçemi bile altındaki yazıyı gizliyor.

"Işığa uzandığımda oluyor." Kolyesini tekrar tuniğinin içine sokuyor. "Merak etme, yakında normale dönecekler."

Beş dakika sonra Tyree kafasını perdenin arkasından uzatır. "Aşağı kay, Annika."

"Ama bu koltuk daha rahat. Arkama yaslanabiliyorum!" Surat astım.

"Sen de arkana yaslanabilirsin. Ben ısırمام, unuttun mu?"

"Ben de öyle, hatırladın mı?" Keskin bir şekilde cevap veriyorum.

"Tamam. Alt koltuğa oturacağım ve mutlu bir şekilde kendimi kalçalarının arasına sığdıracağım." Sırıtişı müstehcen.

Bir hışımla aşağı kayıyorum, sözlerinin midemde bir çarpıntı yaratmasına aldırmiyorum. O lanet öpücük. Bu ne cüret!

Tyree kolaylıkla içeri süzölür ve temizlenmiş kılıçlarını bir takırtıyla yere bırakır.

Ezra banka yerleşirken vagon sarsılıyor ve sonra tekrar hareket ediyoruz, tekerlekler gürültölü bir gıcırtıyla dönüyor.

"Bak sana ne buldum." Tyree kahverengi bir tunik ve siyah yün bir pantolon tutuyor. "Senin bedenine uygun olmalı."

Kaşlarımı çattım. "Nereden buldun bunları?" "Haydutlardan birinden."

"Bana ölü bir hırsızın kıyafetlerini mi veriyorsun?" Dehşete düşmüş bir halde ona bakıyorum.

"Neden olmasın?" Omuz silkiyor. "Artık onlara ihtiyacı yok."

"Keşke annem bunu şimdi görebilseydi..." Yine de, eski püskü giysilerden daha fazlasını sorun edeceğini tahmin ediyorum.

"Siz ikiniz birbirinize karşı ne hissediyorsunuz?" Destry soruyor, gözleri hâlâ o ürkütölü siyahlıkta.

"O benim nişanlım," diyor Tyree, ben de "Beni kaçırdı," diye geveliyorum.

Bir süre bizi inceliyor. "Yani, karmaşık bir durum."

"Öyle de diyebilirsiniz." Tyree kıkırdıyor. "Orada kargalarla ne yaptın?"

"Onları yönlendirmek için ışığı kullandım. Bu hokkabazların hem savunma hem de bilgi edinme amaçlı kullanışlı bir numarasıdır."

"Hepiniz bunu yapabiliyor musunuz?"

"Evet, farklı derecelerde. Eğer peşinizde küçük yeşil bir kuş görürseniz, bu Azyr'in bizi bulduğu anlamına gelir."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. "Udrel'i pek sevdiğimi sanmıyorum."

"Yakında buradan gitmiş olacağız." Tyree daha önce de yaptığı gibi omzumu sıkmak için uzanıyor, ama bu kez eli uzun süre kalıyor, başparmağı enseme okşuyor.

Beni öptüğünü bir kez daha hatırlattı. O

Ybarisan melezi beni öptü.

Ve nefret etmedim.

TYREE PERDEYİ AÇAR, ilerideki ahşap kapıyı ve ötesindeki sazdan çatılı kulübeyi ortaya çıkarır, pencerelerinden ateş ışığı parlamaktadır. "Kimin evi burası?"

Destry onların dilinde sesleniyor ve Ezra'dan uzun bir cevap aldıktan sonra, "Bir tüccar ve Ezra'nın Garm's Pass'taki en iyi müşterilerinden biri. Her zaman çok sayıda kavanoza iyi gelir."

"Umarım çok fazla değildir," diye homurdanıyor Tyree. "Mümkün olduğunca çok korumaya ihtiyacımız var."

"Kendi adına konuş. Bu şeyden kurtulmak için sabırsızlanıyorum. Sıcak bir yemek, ılık bir banyo ve yumuşak bir yatak için yanıp tutuşuyorum." Gün uzundu, yolculuk sıkıntılıydı ama

En azından artık saldırı olmadan hedefimize ulaştık.

"Bu gece bunlardan hiçbirini alamayacaksın. Ezra çok fazla şey öğrenerek arkadaşının hayatını riske atmak istemiyor. Siz ikiniz atlar ve arabalarla birlikte ahırda kalacaksınız."

Ağzım açık kaldı. "Ahır mı?"

Tyree tepkim karşısında kahkahalara boğuldu. "Kapa çeneni." Kalçasına vurdum.

"Ne? 3 metre havada sallanan metal bir ağdan daha iyidir."

Destry neşesini bastırarak, "Yaşam havuzundan da daha iyi," diye ekliyor.

Dışarıdan sert bir erkek sesi geliyor ve parmağını ağzına götürerek bizi susturuyor.

Ölümlüler neşeli bir sohbeta dalıyor, Ezra sanki bugün üç haydut öldürmemiş ve burada saklanan çok aranan iki kaçak yokmuş gibi birkaç kez gülüyor.

Branda arkaya doğru açılırken ve adamlar sandıkları boşaltırken, camlar tıngırdarken nefesimi tutuyorum.

Tyree'nin eli hançerine kenetleniyor ama Destry kaşlarını çatıyor ve adamlar işlerine devam ederken onu başından savıyor. Neyse ki işleri bittiğinde hâlâ iki sıra kutu var ve saklanma yerimiz güvende kalıyor.

Ezra bir kahkaha daha atarak koltuğuna tırmanıyor ve atları ahıra doğru yönlendiriyor. Burnum saman ve çiftlik hayvanlarının güçlü kokusuyla seğiriyor.

"Seyis gece için ayrıldı. Dışarı çıkmadan önce kapılar kapanana kadar bekleyin." Destry iter geçer

Önce ben, sonra Tyree, sanki yeterince hızlı uzaklaşamıyormuş gibi açıklıktan tırmanmadan önce.

"Peki nereye gidiyorsun?" diye sorar.

"Burada iyi bal likörü var. Sizin için yiyecek getirmeye çalışacağım."

Denemek mi? "Bekle!" Tyree'nin ölü adamın üzerinden çıkardığı giysiyi alıp uzattım. "Bunu yıka." Onları giymek için kendimi ikna edemedim.

Paçavralardan bana ve tekrar paçavralara bakıyor ve sonra başka bir şey söylemeden devam ediyor.

Tyree'nin omuzları sessiz kahkahasından dolayı titriyor.

"Seni eğlendirdiğim için çok mutluyum." Onları yüzüne fırlatıyorum, bu da onu daha çok eğlendiriyor gibi görünüyor.

Perdenin arasından aniden nazik bir el beliriyor ve yukarı doğru dönüyor. Uda gülümsüyor ve Tyree'den giysileri toplarken bana başıyla selam veriyor, kendi dilinde "yıka" anlamına geldiğini umduğum bir şeyler söylüyor.

"Teşekkür ederim." Ona geniş bir gülümseme gösterdim. "Gördün mü? Bu ölümlülerden bazıları medeni."

"Size hizmet ettiği için teklif etmiyor. Bugün onun hayatını kurtardığın için sunuyor. Tüm ölümlüler senin altında değil."

Burnumu çektim. "Ama ben kraliyet soyundanım." Teknik olarak, herkes benim altımda.

"Bunun burada hiçbir anlamı yok." Tyree iç çeker. "Haydi, Majesteleri. Geceyi geçireceğimiz şu çatı katını görelim."

"Geceyi içeride geçireceğim," diye düzeltiyorum. "Peki nereye gideceğim?"

"Eminim buralarda bir yerde domuzlar için bir ağıl vardır."

Kahkahası beni takip ediyor.

DESTROY'nin tuhaf, küçük yüzü çatı katındaki merdivenin tepesinde belirir. Derme çatma saman paletine ve Tyree'nin alt kattaki takım odasındaki sandıktan çıkardığı yün battaniyeye bakıyor. "Her şeye rağmen yumuşak bir yatağın var."

"Sanırım." Yine de rahat olmaktan çok uzak. "Ty nerede?"

Lakabı kızın dilinde tuhaf duruyor. "Bilmiyorum. Arka taraftan çıktı."

"Onun hiçbir yere gitmemesi gerekiyor." Derin bir iç çekerek, parşömene sarılı bir paketi yere bırakır.

"Bizi unuttuğundan emindim." Midemdeki gurultular sinirlendiğimi gösteriyor.

"Sizin türünüzün hepsi bu kadar nankör mü?"

"Hayır, bu sadece içindeki şımarık prenses," diye sesleniyor Tyree aşağıdan, geri dönmüş.

Gözlerimi deviriyorum. "Ne getirdin?"

"Ekmek ve peynir. Kimse fark etmeden alabileceğim tek şey bu. Ayrıca aşağıda bir sürahi bal likörüm var. Fena değil. Ledric'in birası kadar iyi değil. Ahırını yakmayın." Tyree'nin bir başka buluşu olan ve bir kola bastığınızda alev çıkaran büyüleyici küçük metal kutuyla birlikte yanıp sönen oda çubuğuna doğru başını sallıyor ve sonra merdivenden inerek gözden kayboluyor. "Nereden buldun bunları?"

"Komşunun bahçesinden."

Merakla çatı katının kenarına tırmanıyorum. Tyree tuniğini kaba bir sepet olarak kullanmış ama içinde ne olduğunu göremiyorum. "Bunlar ne?"

"Üzüm."

Nefesim kesildi. "Üzümlere bayılırım."

"Sanırım değişiklik olsun diye bana iyi davranman gerekecek." Bana sırtıyor, gözleri muziplikle parlıyor. Bir yerlerde yıkanmış. Daha önce sürdüğü seyahat tozlarının izleri gitmiş, koyu renk saçları ıslak ellerle geriye itilmiş gibi yüzüne dökülmüş. Ve çenesi kirli sakaldan arınmış. Loş ışıkta bile yanağındaki gamzeyi seçebiliyorum.

"Hayatlarımızı meyve için mi riske attın?" Destry azarlıyor. "Kal'ana'nın kaçtığı haberi yayıldı. Yerel yönetime mektuplar ulaştı. İnsanlar izliyor olacak. Yakında askerler kapı kapı aramaya başlayacak. İçeride kalmalısınız."

"Fazla ileri gitmedim ama haklısınız. Özür dilerim." Tyree'nin sesi garip bir şekilde samimi geliyor.

Başını iki yana sallar. "Gün doğmadan yola çıkıyoruz. Bu Ezra'dan, bugün Uda'nın hayatını kurtardığın için bir teşekkür. Yarın buna mal olmaman için dua ediyorum." Bir kavanoz balı Ezra'nın eline tutuşturuyor ve uzaklaşıyor.

Tyree yüzünde şaşkınlıkla onun gidişini izliyor. "Al bakalım. Yakala." Kavanozu havaya fırlatır.

Elim ayağıma dolaşıyor ama yere düşmeden yakalamayı başarıyorum.

İçki t e s t i s i n i toplayarak, onu ve üzüm dolu tünik sepetini boşa kalan bir eliyle tırabzanın üzerine taşır.

"Merdiven inip çıkma konusunda çok deneyiminiz var mı?"

"Son zamanlarda mı? Evet." Tepeye ulaşıyor ve dikkatim pantolonunun üstündeki açıkta kalan tene, pantolonunun gergin çıkıntılarına

Karnı ve kemerinin altında kaybolan sert kas kesimi.

"Susadın mı, Annika?"

Gözlerim beni izlediğini görmek için yukarı doğru fırlıyor. Bir süre sonra sürahiye uzattı. "Bal likörü için yani."

Elinden çekip alıyorum ve ona bakarken yakalandığımı için yanaklarımın nasıl yandığını görmezden gelerek uzun, yavaş bir yudum alıyorum.

Tyree yanıma yerleşiyor ve yiyecek paketini açmakla meşgul oluyor, ardından yağmalanan üzümleri koymak için kağıdı düzeltiyor.

Bir tanesini sapından koparıp ağızıma atıyorum. Tatlı suyu dilimin üzerinde patlıyor ve inleme dürtüsüyle savaşıyorum.

"Eee?" Tyree'nin kaşları kalkıyor, bekliyor.

"Yapacaklar."

Sanki yalan söylediğimi biliyormuş gibi dudaklarında küçük bir gülümseme oluşuyor. "Nerede yıka d ı n ?"

Bir avuç dolusu

üzümler ve yan yatmak için paletime geri uzanıyorum.

"Arkadaki yalakta."

"Soğuk su mu?"

"Donuyorum." Bana katılıyor, sözsüz bir şekilde bir parça peynirli ekmek uzatıyor.

Tyree bal kavanozunu açıp orta parmağını içine sokana kadar rahat bir sessizlik içinde yetersiz yemeğimizin tadını çıkarıyoruz.

Ağızım açık kaldı. "Hiç terbiyen yok mu?"

"Bir sürü terbiyem var. Sahip olmadığım şey ise bir kaşık." Parmağının tamamını kaşığının içine sokmadan önce yapışkan maddeden bir damla yakalamak için dilini dışarı çıkarıyor.

Derin bir memnuniyet mırıltısıyla ağzının tadını çıkarıyor. Bu hareket kasıtsız olamayacak kadar müstehcen.

Dudaklarına bakarken yakalanmamak için kendimi başka tarafa bakmaya zorlamak için sırt üstü dönüyorum. "Zander ya da Romeria'yla en son konuştuğumda üzüm yiyordum." Atticus'un orduyu Zander'in üzerine sürdüğü ve tahtını ondan çaldığı turnuva günü. "Gerçi onlar Seacadore'dandı. Çok lezzetli küçük şeyler, mavimsi siyah ve çok tatlılar, ağzınızı büzüştürüyorlar. Hiç yedin mi?"

"Yaptığımı söyleyemem."

Avucumdaki son meyveyi inceliyorum. "Sanırım sen yapmazdın. Cirilea'ya yolculukta zar zor hayatta kalırlar. Bozulmadan önce asla Ybaris'e ulaşamazlar."

Ahırın kirişlerini incelerken Tyree'nin bakışlarını profilimde hissediyorum.

"Onu özlüyor musun?"

"Kim, Zander mı?" Gülümsüyorum. "Evet, hem de çok. Büyürken bana hep zaman ayırırdı, kral adayını oynamakla meşgul olduğu zamanlarda bile." Bir eğitim gününden döndüğünde sinir bozucu küçük kız kardeşini odasında, kucağında dama tahtasıyla oturmuş beklerken bulduğunda hiç şikâyet etmezdi. Şimdi ne yaptığını merak ediyorum. Hepsinin ne yaptığını. Gittiğimi fark eden oldu mu? "Romeria'dan ne haber? Onun hakkında hiç konuşmuyorsun."

"Konuşacak pek bir şey yok," diyor. "Anlaşamadık."

Başımı büktüğüm koluma dayayarak tekrar yan dönüyorum. "Bu yüzden mi yüzünü parmaklıklara çarptın?"

"Hayır, o bana ihanet ettiği içindi. Kendimi kaybetmiş olabilirim," diye ekliyor utangaç bir ifadeyle.

"Olabilir mi? Rahibenin onun üzerinde saatlerce çalıştığını duydum." Bize ihanet eden insanlardan bahsetmişken...

"Evet, endişelenme. Kardeşin bana bunu ödetti. Bacaklarımdaki yanık izlerini hala taşıyorum. Bir de bunlar var." Kolunu yukarı doğru kaydırarak kaslı ön kolundaki gümüş rengi yara izlerini ortaya çıkarıyor.

"Abarrane ceza vermekten hoşlanıyor." Dürtüyle parmak ucumu çıkıntılardan birinde gezdiriyorum. Kolundaki koyu renkli tüyler diken diken olup tüylerim diken diken olduğunda içimde küçük bir heyecan uyanıyor. "En azından yüzüne zarar vermemiş."

Mavi gözlerinde bilmiş bir bakış dans ediyor. "Peki neden?"

"Çünkü o zaman şu an olduğundan daha da çirkin olurdun."

Bir kahkaha patlatıyor ve ben de kendimi bu sese gülümserken buluyorum.

"Zander, Romeria'nın geleneklere uygun olarak Ybaris'in tahtını miras alacağını söyledi, her ne kadar sen daha yaşlı olsan da."

Neşesi kayboluyor. Elindeki bal kavanozunu bir o yana bir bu yana çeviriyor, sanki mum ışığında kıvamını keşfediyormuş gibi. "Açıkçası annemin stratejisinin ne olduğundan artık emin değilim. Konuşma tarzına bakılırsa, bizden daha uzun yaşamayı ve her şeye hükmetmeyi planlıyor gibiydi."

"Belki de yapmıştır. Kim bilir kaderleri başka ne için çağırdı?" Bunu kayıtsızca söylüyorum ama söylediğinden daha fazlasını bildiğini gösteren bir tepki verip vermediğine bakıyorum. "Nasıl biri?"

"Annem mi?" Sanki sorum onu ürkütmüş gibi kaşlarını çatıyor. "Birçok kişinin onu soğuk ve mesafeli olarak tanımladığını duydum. Sanırım bu adil bir değerlendirme. Yine de o bir kraliçe."

"Benim annem de değildi ve o da bir kraliçeydi." "Al bakalım. Biraz dene." Bal kavanozunu bana doğru itti. Belki de konuyu değiştirme yöntemidir.

"Hayır. Kirli ellerinle onu kirlettin."

"Benim ellerim muhtemelen seninkilerden daha temizdir, Annika. Bir dene bakalım. Çok güzel bir şey. Ezra arılarla ne yaptığını biliyor." Burnumun dibinde sallıyor.

Güçlü çiçek kokusu beni çağırıyor. "Güzel." İşaret parmağımın ucunu kavanoza sokarak Tyree'nin daha önceki hareketini taklit ediyorum, parmağımı bir iniltiyle ağzıma sokmadan önce kalın şurubun dilime damlamasına izin veriyorum.

Tyree'nin yoğun odaklanmasının her zaman farkındayım.

"Haklısın. Bu hayatımda yediğim en iyi bal olabilir."

"Bir noktayı atlamışsın." Başparmağının ucunu ağzımın köşesinde, küçük bir akıntının damladığı yerde kaydırıp dışarı doğru bulaştırırken sesi hırçın.

"Ve sen bunu daha da kötüleştirdin."

"Öyle mi yaptım?" Bal kaplı başparmağını çene çizgime sürtüyor. "İşte bu kesinlikle daha kötü."

"Kesin şunu!"

"Neyi durdur..." Başparmağını yanağıma bir kez daha vurunca kolunu tokatlayarak uzaklaştırıyorum.

"Beni yapış yapış yapıyorsun!"

"Bu konuda hiç şikâyet eden olmadı." Sırt üstü yatar, parmağını yeniden doldurur ve bir tane daha yer.

tatlı baldan bir yudum aldı, sırtışı çocuksu ve şakacıydı.

Profiline hayranlıkla bakıyor, Kraliçe Neilina ve Kral Barris'in neye benzediğini ve her birinin hangi özelliklerini miras aldığını merak ediyorum. Başka ne olurlarsa olsunlar, birlikte güzel bir oğul yapmışlar. Kraliçe Neilina daha sonra o oğlu aldı ve onu nefret dolu ve intikamcı birine dönüştürdü. En azından ben sadece bunu yapabileceğini düşünmüştüm.

"Neden bana bakıyorsun?" diye sorar.

"Düşündüğüm gibi biri değilmişsin."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Neden benim için geri geldin?" Çoktan gitmiş olabilirdi. Kral Hadkiel onu kovalamazdı. Azyr onu istemiyor. Beni istiyorlar ve o da benimle kalarak kendini tehlikeye atıyor.

Kaşlarını çatıyor. "Neden yapmayayım ki?"

"Gerçekten mi? Bu konuşmayı tekrar yapmak zorunda mıyız?" "Ah, doğru ya. Tüm bu 'ailem seninkine karşı komplo kurdu'

durum." Kolunu başının arkasına sıkıştırıyor. "Sana bir şey sorayım. Baban Kral Barris ile yaptığı anlaşmaya sadık kalır mıydı?"

"Evet," diye yanıtlıyorum tereddüt etmeden.

Tyree dudaklarını büzüyor. "Hayatım boyunca Islor'un insanları köleleştiren, istismar eden ve Ybarileri çağırarak cezalandıran gaddar ve zalim ölümsüzlerini dinledim. Sonra annem gitti ve aynısını yaptı. Onun yaptıkları yüzünden binlerce ölümlü öldü ve daha birçoğu da ölecek. Ve ben ona yardım ettim. Ben kimim ki başkasını yargılayayım?"

"Ne olmuş yani? Şimdi birdenbire arkadaş olduğuna mı inanmalıyım?"

"Ben senin arkadaşınım. Eğer izin verirsen." Kavanozu bana uzattı, yüzünde kasvetli bir ifade vardı.

Karşı konulmaz bir dürtü beni vuruyor. Parmağımı parmak boğumuma kadar bala bulayıp yüzüne sürüyorum, yanağını, burnunu, dudaklarını boyuyorum. "İşte oldu. Ödeştik."

"Buna ödeşmek mi diyorsun?" Dili alt dudağını yakalamak için dışarı kayıyor ve sonra mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda acımasız bir kararlılık bakışını ele geçiriyor.

"Yapma," diye uyarıyorum, onun ulaşamayacağı şekilde geriye doğru kayıyorum. "Seninle işim bittiğinde-" Tehdidi yarıda kesti, Başını sağa çevirdi.

Yakınlarda, ahır kapısının hemen dışında homurtu sesleri duyuluyor.

Üstüme atlıyor, uzanıp parmak uçlarıyla mumu söndürüyor ve çatı katını karanlığa gömüyor. Beklerken nefeslerimiz birbirimize karışıyor, Tyree'nin vücudu gerginlikten kaskatı kesilmiş, nabızı baş döndürücü bir şekilde atıyor.

Ona küstahça bakıyorum, yakışıklı yüzünün tasarımını takdir ediyorum - sert, erkeksi açılar çekici özelliklerle birleşiyor - Ybarisan gözlerinin ona aynı yeteneği vermediğini biliyorum.

Sonunda, sesler tamamen kaybolmadan önce azalır, tehdit önlenir.

Tyree el yordamıyla metal kutuyu bulup mumu yeniden yakıyor. "Ne olur ne olmaz..." Saman balyaları kayarak çatı katının kenarı boyunca bir duvar oluşturuyor ve bizi içine alıyor.

Yakınlığını kolaylıkla kullanması beni hâlâ büyülüyor ama şu anda onun henüz kıpırdamamış olmasına

odaklanmış durumdayım. "Hâlâ üzerimde yatmanın bir nedeni var mı?" Fısıldıyorum. Şikayet ettiğimden değil. Onun ağırlığını umursamıyorum

Bir kısmını dirsekleriyle desteklemiş olsa da, her iki yanına da indi.

"Bir sebep mi? Hayır. Bir dilek belki." Titrek nefesi yüzümde geziniyor. "Bana güvenmeye başlaman için kaç kez hayatını kurtarmam gerekiyor?"

"Bilmiyorum." Ama bu bir yalan, çünkü Tyree bir süre sonra Ybarisan'daki esirimden ve en nefret ettiğim kişiden başka biri oldu. "Bugün beni neden öptün?"

Sanki bunu hatırlatıyormuş gibi gözleri dudaklarıma düşüyor. "Çünkü ölebileceğimizi düşündüm."

"Ve şimdi hala hayatta olduğumuza göre?"

Burnu benimkini sıyrıp tenimde bal lekesi bırakana kadar bir dokunuşla öne eğiliyor. "Seni daha da çok öpmek istiyorum."

Açık sözlülüğü karşısında kalbim göğsümde çarpıyor. "Ya hala senin kanını arzuluyorsam?"

"O zaman o zehri içtiğim için pişman olurum." Gözlerime bakmak için geri çekildi. "Nasıl bir his olduğunu biliyorum Annika. Ne kadar iyi hissettirebileceğini de."

Çünkü bir kola girdiğimizde nadiren sadece beslenme olur. Sonuncusu, Percy, odama adımını atar atmaz hevesle kıyafetlerini çıkarır ve damarını gösterirdi. Ama bu sikişmekten daha fazlasıydı. Aramızda samimi bir bağ oluştu - tüm kollarım ve benim aramda. Kendilerini tamamen bana adanmışlardı ki bu hiç de alışılmadık bir durum değildir.

"Jada ile demek istiyorsun." Islorialı baştan çıkarıcı kadın kalbini kırmış ve onu hepimize düşman etmişti, üstelik ihtiyaç için bile ondan beslenmiyordu. Hepsi şehvet içindi. Bir başak

Benim asla sahip olamayacağım bir şekilde ona sahip olduğunu bilmek içimde kıskançlık uyandırıyor.

Asla yapmayacağım.

Birden nefesim kesildi.

"Sorun nedir?" Tyree beni dikkatle izliyor.

"Hiçbir şey. Sadece... Onlardan beslenmediğim zamanlarda kimseyle birlikte olmadım. Ya aynı şey değilse?"

Derin kıkırdaması midemi karıştırıyor. "Endişelendiğin şey bu mu? Sikişmenin o kadar iyi olmayacağından mı?"

"Şey..." Gülümsememi gizlemek için alt dudağımı ısırıyorum. "Evet."

Gözleri muziplikle parlıyor. "Bunu bilmenin tek bir yolu var, değil mi?"

Ortaya atılan bir öneri.

Yapılan bir teklif.

Ben doğru cevabı ararken aramızdaki hava elektrikleniyor. Onu reddedebilirdim, bunu onun küstah şakalarından biri olarak değerlendirebilirdim. Ama bedenimde çiçek açan sıcaklık dilimi tutuyor.

Etkilenen tek kişi ben değilim. Kalp atışlarını göğsünde hissedebiliyorum ve kalçama aniden sertçe bastıran şey onun hançeri değil.

"Nasıl olsa yarın öleceğimiz için..." Bu imanın sürmesine izin verdim.

"Eğer yardım edebilirim, hayır."

"Davana yardımcı olmuyorsun Ty," diye mırıldanıyorum, lakabımı ilk kez deniyorum.

Eğiliyor ve dilini daha önce bal sürdüğü çene çizgimde gezdiriyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve ağzının verdiği hissin tadını çıkarıyorum. "Bana daha çok yaklaşıyorsun."

"Söylemeye başladığım gibi, işim bittiğinde, bir şeyle kaplanmamış bir santimin bile kalmayacak." Yer değiştiriyor, yüzü boynuma doğru iniyor, pelerinin tokasını çekiştirirken baldan bir iz bırakıyor. Uçları geriye düşüyor. Parmakları geceliğimin üstündeki düğmelerin üzerinde çalışıyor. Gülümsüyorum. Tyree hiç tereddüt etmiyor ve kendine aşırı güveniyor ama bu özelliğine hayran olmaya başlıyorum.

"Bunu üzerinde tuttuğuna sevindim," diyor, kumaşı aralayarak. Serin hava çıplak göğsümü okşuyor, meme uçlarımı dikleştiriyor.

"Nedenmiş o?"

Gözleri göğüslerimin üzerinde gezinirken parlıyor. "Çünkü diğer kıyafetler için bir cesedi soymak zorunda kaldım. Bu benim için havayı bozabilirdi."

"Konuşmaya devam edersen, benim için havayı mahvedeceksin." Başının arkasından tutup yüzünü kendime doğru çekiyorum. Vücudunu tam olarak kalçalarımın arasına yerleştirirken ağızlarımız birbirine dolanıyor ve parmaklarımı ipeksi saçlarında gezdiriyorum.

"Buna ne dersin? Bu ruh haline iyi geliyor mu?" Kalçalarını uyluklarımın tepesine doğru yuvarlıyor, uzunluğunun sert baskısı onun sınırları içinde zorlanıyor.

Nefesim kesiliyor ve o da öpücüğü derinleştiriyor, dili benimkine değiyor, bana içtiği bal likörünü ve balı tattırıyor.

Parmak uçları örgümle oynuyor, çene çizgim boyunca kayıyor, boynumun üzerinden geçiyor, sanki sadece dudaklarımda kaybolabilirmiş gibi beni terk edilmiş bir şekilde öperken nazikçe kavırıyor.

Ama ellerini ve ağızını vücudumun başka bir yerinde hayal etmek bacaklarımın arasında görmezden gelemeyeceğim bir zonklama yaratıyor. Çelimsiz egolarını zedelememek için ölümlü erkeklerin yanında her zaman sakladığım gücü kullanarak Tyree'yi sırt üstü çeviriyorum ve üzerine tırmanarak onu kucaklıyorum.

Oturup tuniğini başının üzerinden çekiştirirken dudaklarında sinsî bir sırıtış beliriyor ve daha önce bir anlığına gördüğüm bilenmiş vücudu ortaya çıkıyor; omuzları kesik ve biçimli, kolları kaslarla oyulmuş. "Ben senin hükmedebileceğin ölümlü fetihlerinden biri değilim."

Meydan okurcasına bir kaşımı kaldırıyorum. "Bana istediğimi vermeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Sana istediğin her şeyi vereceğim, Annika. Sadece bana izin vermelisin." Geceliğimin eteklerini belimde toplanana kadar çekiştirirken gözlerinde ısı parlıyor. Güçlü eller sırtıma dolanıyor, kalçalarımı onunkilere doğru çekiyor ve aramızdaki ince engel neredeyse yok olurken ikimizin de inlemelerini kazanıyor.

Dürtüyle çenesini kavrayıp yüzünü uzaklaştırıyorum, böylece sütunlu boynuna erişebiliyorum. Başparmağım daha önce ona hediye ettiğim bal sürüntüsüne batıyor.

"Özlüyor musun?" Yutkunurken boğazı düğümleniyor.

"Bilmiyorum." Eğildim, dilimi dişlerimi batıracağım noktanın üzerinde ileri geri sürükledim, kanının lezzetli baharatlı portakal çiçeği kokusunu içime çektim. Daha önce dişlerimi çekmeden onu asla buradan öpemezdim.

"Numara yapabilirsin." Tyree'nin eli iç baldırımı sıyrıyor. "Sana güveniyorum."

Sıcak teninin ve nabzının dilimin düzlüğüne karşı beklentiyle yarışmaya başlamasının tadını çıkarırken dişlerimin şahdamarını sıyrmasına izin veriyorum. Ve kendime itiraf ediyorum ki, evet, Tyree'yle paylaşabilmek için böylesine samimi bir eyleme izin vermesi için kadere yalvarabilirim.

Parmakları iç çamaşırlarımın kumaşının altından kayıyor ve kaygan göbeğime giriyor.

Bu ani saldırı karşısında inledim.

"Annika." Tyree'nin sesi hırçınlaştı. Örgümü yumruklayarak, sırtım eğilene kadar bedenimi nazıkçe ama zorla geriye doğru yönlendiriyor.

Dişleri meme ucuma kenetlenirken gözlerim tavanla buluşuyor, yanağındaki ve çenesindeki yapışkan tatlı bal tabakası o emerken terk edilmiş bir şekilde tenime bulaşıyor, diğer eli ise hassas etimi ustaca bir dokunuşla ovmaya devam ediyor.

Aramızda pantolonunu karıştırıyorum, tokasını açıyorum ve bana erişim izni veriyor.

"Hâlâ o yüzüğü mü arıyorsun?" Etime karşı kıkırdıyor.

"Evet. Burada var mı?" Elimi içeri sokup sert uzunluğunu kavradığımda dudaklarımdan bir iç çekiş süzülüyor, teni sıcak ve kadifemsi pürüzsüz, büyüklüğü hoşuma gidiyor.

Neşesi bir küfürle kesildi. "Siktir, Annika." Saçlarımdaki tutuşunu bırakıyor ve o dikkatle izlerken başparmağımdaki

balı emme gösterisi yapmama izin veriyor. Aniden tekrar sırtüstü yatıyorum, Tyree dizlerinin üzerinde geceliğimi ve

iç çamaşırlarımı üzerimden çıkarmaya çalışıyor. Onları kenara fırlatıyor. Bakışları önünde uzanan çıplak bedenimi

tarıyor. "Sen yüzlerce kez

diyarlardaki tüm hikâyelerden çok daha güzel."

Bir çağrıya cevap olarak beni daha önce, kalbimi durduran ve uzun zamandır nefret ettiğim Tyree'nin nasıl aynı Tyree olabileceğini sorgulamama neden olan bir anda aramıştı.

Şimdi önümde diz çökmüş, mum ışığı bilenmiş formunda parıldıyor, göğsü hırıltılı nefesleriyle inip kalkıyor, elbette aynı şey onun için de söylenebilirdi.

Tüylerimin diken diken olmasına aldırmadan kollarımı başımın üzerine uzatıyorum ve bacaklarımı iki yana açarak onu içeri davet ediyorum. "Bana tapmaktan korkma."

Kolay gülümsemesi kayboluyor, dizlerimin arkasından tutup vücudumu aşağı çekmeden önce sahip olduğum tek uyarı, bacaklarımı kendimi kurtaramayacağım savunmasız bir pozisyonda büküyor. "Sana tapmak için bu nasıl?" Gözlerimi tutarak öne doğru eğiliyor.

Dilinin merkezime yaptığı ilk vuruşta sırtım kavisleniyor, yanağındaki ve çenesindeki balın yapışkanlığının tenimi kapladığının belli belirsiz farkındayım, ama parmakları etime acı verecek kadar kısa bir süre girip çıkarken, ustaca vuruşlarla tekrar tekrar tur atarken umursamıyorum.

"Fates," gözlerimi kapatırken nefesim kesiliyor. Bu konuda kılıcını savurduğundan bile daha iyi. Aşağı uzanıp saçlarından bir tutam alıyorum ve bacaklarımı tutmasına karşı koyarken ağzını tenimle aynı hizaya çekiyorum.

İniltisi içimin derinliklerinde titreşiyor ve zevk omurgamda yükselirken hızla yoğunluğa dönüşen bir ihtiyacı uyandırıyor. Tyree'nin dili beni saniyeler içinde uçurumun kenarına getirdi!

Geri çekiliyor. "Çok erken." Nefesi hassas tenimde geziniyor, ben bir sonraki yalamayı sabırsızlıkla beklerken beni kızdırıyor.

Bacaklarımdan birini serbest bırakarak omzunun üzerinden geçiriyor ve bir elini serbest bırakıyor. İşkenceli bir duraksamadan sonra parmağını yarığımdan geçiriyor.

Islak ve yapışkan bir şeyin de onunla birlikte aktığını hissediyorum. Bal kaplı parmağını ağzına sokup emerek temizlediğini görmek için aşağıya bakıyorum.

"Az önce bunu yapmadın!" Ortamımdan aşağıya bir topak bal sızdığını hissederek uyarıyorum.

Geniş bir sırtışla cevap veriyor ve sonra yüzü tekrar gömülüyor, parmakları diline katılarak hassas etimin üzerinde acımasızca çalışıyor, vuruşlar sert ve amaçlı.

Ahırın kirişlerine bakarken ellerim battaniyeyi kavırıyor, ilgisinin yoğunluğu beni bunaltıyor. Çok geçmeden ağzının içinde debelenip duruyorum, dalga dalga gelen coşkuyla kendimden geçiyorum.

Üzerime tırmanırken bedenim gevşek, orgazmımın puslu sonrasında pantolonunu çıkarmış. "Hâlâ sevişmekten bu kadar zevk alıp almayacağın konusunda endişeli misin?" diye fısıldıyor dudaklarıma, dudakları parlıyor ve benim zevkimin ve Ezra'nın balının tadını alıyor.

O kelimeyi her söylediğinde...

Ağzını yalayıp yutuyorum, artık ondan ne kadar etkilendiğimi bilip bilmemesini umursamıyorum. O da benim tutkuma karşılık veriyor, nazik bir hamleyle içime girmeden önce sikiinin ucu giriş yerimle alay ediyor.

Bedenim onu kabul etmek için gerilirken dudaklarım bir çılgınlıkla birbirinden ayrılıyor.

"Şşşt," diye uyarıyor bir öpücükle, eli altımdan kayarak enseme kavıyor ve içime daha da gömülüyor. "Bu seslerin atlardan geldiğine kimsenin inanacağından şüpheliyim."

Cevap olarak alt dudağını ısıyorum ve hırlamasını kazanıyorum. "Şşşt," diye alaycı bir şekilde uyarıyorum. Bu arada, vücudum ona sahip olabileceğim herhangi bir şekilde onun için ağrıyor.

Alnını benimkine bastırıyor ve bedenlerimiz sessizce, sadece ikimiz arasında paylaşılan karanlık bir sır gibi birbirlerine doğru hareket ediyor. Tırnaklarım sırtındaki kas ağrını, arka tarafını tırmıklıyor, o benim içimin her santimetresine dokunurken ben de onun dışından ulaşabildiğim her santimetresine dokunuyorum. Ve bu sırada birbirimizin bakışlarını hiç bırakmıyoruz, sanki bir saniye bile ara versek önemli bir şeyi kaçıracağımız gibi.

Ybarisan ya da değil, komplocu ya da değil, Tyree güzel bir yaratık. Ona bakmak bile içimde arzu uyandırıyor. Ama bu yaptığımız şey tehlikeli. Bunu biliyorum ama yine de duramıyorum, bedenim onun altında doruğa ulaşmak için can atıyor.

Bir noktada tedbiri unutuyoruz, bedenlerimiz çılgınca bir hızla birbirine çarpıyor, tenimiz terden parlıyor ve baldan yapış yapış oluyor, ahır kapılarının dışında biri duruyorsa sesleri gizlemek imkansız.

Tyree'nin geri dönüşü olmayan sınırın ötesine geçtiği anı biliyorum, itişlerinin düzensizleştiği, ensemdeki tutuşunun sıkılaştığı ve kaslarının kenetlendiği anı.

"Annika," diye inliyor, titreyen bir dalgalanmayla içimin derinliklerinde nabzının attığını hissetmeden önce son bir kez daha içime giriyor, çığlıkları çiğ ve gırtlaktan geliyor. Onun çözülme sesi, beni tüketen ezici bir spazm dalgasını ateşliyor.

Ve güzel mavi gözleri tüm bunlar boyunca benimkileri hiç bırakmadı.

TÇadırın içindeki yüzlerde şok, iğrenme ve şaşkınlık ifadeleri vardı.

Zander yüzünü buruşturuyor. "Sanırım pörsümüş büyücüyü buna tercih ederdim."

Onun yanında Jarek'in burun delikleri parlıyor. "Hatta öyle kokuyor."

Lord Rengard mırıldanıyor, "Terbiyemi bağışlayın ama..." Parmağıyla omzumu dürtmek için uzandı ve "Olağanüstü" dedi. Bu planı önerdiğimizde, Lord Telor bunun işe yaramayacağını söyledi ve Lord Rengard bana deliymişim gibi baktı, ama Vin'nyla'nın jetonunun neler yapabileceğini görmediler.

"Yine de işe yarayacak, değil mi?" Bunu denemeden önce Xiaric'in getirdiği Saur'goth cesedini incelemek için yirmi dakika harcadım.

Elisaf kaşlarını çatıyor. "Ne dedi o?"

Gümüş maskeyi çıkarıp kendi formuma dönüyorum ve birkaç keskin nefes alıyorum.

Lord Telor az önce tanık olduğu şeyden emin değilmiş gibi başını sallar. "Bu seni duvardan geçirecek ve belki de

Bize birkaç kritik an kazandırır. Bunun ötesinde, kuleye ulaşp ulaşamayacağınızı sadece kader bilir ve bu işin işe yarama ihtimali varsa orada konuşlanmalısınız." Sesi hâlâ kuşkulu geliyor.

Umarım kader planladığımız şey hakkında bir şey bilmiyordur.

"Bu planla ilgili çekincelerin var Ailis. Bunu anlıyorum. Ama cepheden bir saldırı bizi günlerce oyalar ve muhtemelen pek başarılı olamayız." Zander'in kaşları çatılıyor ve ben onun neden endişelendiğini anlıyorum. Aklının bir köşesinde Sofie'nin belirsiz uyarısı dönüp duruyor. Malachi başka neyin peşinde? "Askerlerimizi tüketecek ve yine de muhtemelen her masumun hayatına mal olacak. Ancak beklemedikleri bir anda gizlice yaklaşmak bizim avantajımıza olacaktır. Gecenin geç saatlerindeyiz ve onlar bizim yarığa odaklandığımızı düşünüyorlar." Ejderhalar, biz Ulysede'den geldikten kısa bir süre sonra kuzeye uçarak bu fikri satmaya yardımcı oldular. Bu arada, saldırı sinyali için menzil içinde beklemek üzere döndüler. "Ama hemen harekete geçmeliyiz."

"Sadece bir avuç büyücü ve lejyonerle mi gireceksiniz?"

"Sadece büyücüler değil, Lord Telor. Gölgele," diye cevap veriyor Solange keskin bir şekilde. Döndüğümüzde onu burada, biz Cirilea'dayken onu alması için Argon'a gönderdiğimiz Valk tarafından getirilmiş olarak bulmak beni çok rahatlatmıştı.

"Ama görünmeden girişe nasıl ulaşacaksın?" diye zorluyor. "Surlarda bekliyorlar, izliyorlar."

"Oraya ulaşacağız. Buna inancım tam." Zander bana gülümsüyor. "Romeria'nın elinde birkaç numara daha var."

Bunu hiç bu kadar test etmemiştim, ama gergin düşüncelerimi kendime saklıyorum.

"Norcaster'daki Greasy Yak'ı ziyaret etmek için bir lejyoner çetesinden kaçtığı geceyi sana anlatmış mıydım?" Jarek bana kafa sallamaktan kaçınarak lafı geveliyor.

On beş kişilik sıramız sırtımızı Lyndel'in güney dış duvarına dayarken vücudum adrenalinden titriyor.

Zander omzumu sıkıyor. Sessiz bir emir ya da sözsüz bir övgü. Belki ikisi de, çünkü yedi Gölge, beş lejyoner, Zander, Elisaf ve ben açık araziye tek bir alarm çılgılığı ya da yolumuza fırlatılan tek bir ok olmadan geçtik, bizi gizleme yeteneğim sayesinde - Gesine'nin yaptığı ve bu gece özellikle minnettar olduğum bir keşif.

Geçidi açacak tetiği hemen fark ettim. Bellcross'a giden gizli yolu işaretlemek için kullanılan taşlara çok benzeyen daha küçük, kare bir blok, ama biri -ya da bir şey- onu kana bulamış.

"Planı hatırlıyor musun?" Zander fısıldar.

"Tabii ki istiyorum. Bu benim planım." En azından bu kısmı.

Son ve hızlı bir öpücük için eğiliyor ve sonra gümüş maskemi takıyorum ve herkes silahlarını hazırlayıp geri çekiliyor.

Zander kare bloğa basar ve duvarın içinden bir geçit açılır.

Derin bir nefes alıyorum ve yürüyorum, formumun geniş omuzları o kadar geniş ki, metal zırh sıyrılıyor

Taş. Bu canavar vücudu çok gerçekçi.

Kılıcını çekmiş bir Saur'goth savaşçısı dışarı çıkınca nefesimi tutuyorum. Görebildiğim kadarıyla bu girişteki tek muhafız o, bu da bir bonus.

"Geç kaldın!" diye bağıyor.

"Kayboldum." Bu yeterince belirsiz bir cevap.

Homurdanmasına bakılırsa, kabul edilebilir bir şey gibi görünüyor. "Pozisyonunuz için komutaya rapor verin."

"Nerede?"

"Meydanın üstündeki kule."

Bir laneti bastırıyorum. Tam olarak gitmem gereken yere ve rehinelerin çoğunu gördüğüm yere.

"Ne bekliyorsun!" Çoktan arkasını döndü.

"Onun için." Ben kenara çekiliyorum ve Zander'ın kılıcı savrulup canavarın boğazını hassas bir vuruşla kesiyor. Saur'goth bir takırtıyla yere düşüyor.

Keskin bir düdük sesi duyulur ve hattımız gizlice içeri girer, iki sıraya ayrılır ve bir sonraki tehdidi aramak üzere yayılır.

"Generalleri meydanın yukarısındaki kuleden yönetiyor. Bizi görürse alarmı çalıştırır," diye fısıldıyor Zander.

"Oseph onunla ilgilenecek." Solange, daha önce açıkladığı gibi Fatima gibi ateşe yakınlığı olan ve bir kişiyi dondurmak için yanmadan önceki o saniyede gereken oksijeni manipüle etme yeteneğine sahip Gölgelerinden birine başını sallıyor.

"Şimdi tünellere doğru hareket ediyoruz. Planı biliyorsun." Zander başını sallar. "İyi şanslar."

Başını öne eğiyor. "Kader merhametli olsun." Yolda gözden kaybolurlar.

Zander elini omzuma koyarak ters yönü işaret ediyor. Diğerleri de biz bir tren oluşturunca kadar onu takip ediyor. "Yolu göster, güzelim."

Lord Telor'un haritalandırdığı en yakın yeraltı tünel girişi bir fırının içinde, sadece elli adım ötede, ama oraya ulaşmak için enkazın ve öldürülmüş İslandalıların etrafından ve duvarlara yaslanmış uyuyan düşman savaşçıların yayılmış bacaklarının üzerinden geçerken ara sokak beş yüz gibi geliyor. Gizlenmiş olabiliriz ama yenilmez değiliz; kazara bir Saur'goth'un botuna tekme atıp onu şaşkın bir hırıltıyla uyandırdığımda bu gerçeği hatırlıyorum.

Boş fırına adımımızı atar atmaz pelerini bırakıyorum ve derin bir iç çekiyorum.

Zander parmağını ağzına götürür, sonra da parçalanmış pencere camını işaret eder.

Jarek avucunu tuğla duvar boyunca kaydırarak tetiği ararken ben devasa Saur'goth formumla alanı dolduruyorum.

"Şu anda Lucretia'yı gerçekten kullanabiliriz," diye fısıldıyor Zander.

Katılıyorum, ama umarım Sylx Cirilea'da bilgi toplarken faydalı olur.

Bir klik sesi duyuluyor ve fırının yanındaki duvarda bulunan bir panel açılıyor. Abarrane parmaklarını şıklatarak bizi çağırıyor ve sonra dar merdivenlerden aşağıya doğru gözden kayboluyor.

"Bu şekilde sığınmayacaksın," diye fısıldıyor Zander.

Maskemi çıkarıyorum. "Saur'goth askerleri de öyle, yani bu tüneller temiz."

Gülümsüyor ve beni önüne katıyor. "Aynen öyle."

Beşimiz aşağıya koşuyoruz, Elisaf gizli kapıyı arkasından kapatıyor.

"Tam olarak değil." Basamakların dibinde donup kalıyorum, Jarek elini kalçama vurarak beni arkasında durmam için yönlendiriyor.

Abarrane boğazına, göğsüne ve gözüne en fazla bir santim uzaklıkta üç kılıçla duvara yaslanmış durumda. Tüneldeki fener ışığı titreyerek etrafımızı saran muhafız topluluğunu ortaya çıkarıyor. Daha fazla muhafız onların ötesinde uzanıyor ve duvarı kaplıyor. Hava idrar ve ter kokuyor.

Zander önüme geçiyor, Jarek'le birlikte etrafından zar zor bakabildiğim koruyucu bir duvar oluşturuyorlar.

Abarrane, "Majesteleri, lütfen bu embesillere Lejyon komutanınız olduğumu ve derhal geri adım atmazlarsa bunun onlar için iyi sonuçlanmayacağını bildirin," diye homurdandı.

"Bu embesiller seni yendi," diye alay ediyor Jarek. "Ya öyle yapacaktım ya da hepsini öldürecektim."

Öndeki asker, uzun kahverengi saçları ensesinde toplanmış bir Islorialı, kılıcını indiriyor ve diğerleri de bir adım sonra onu takip ediyor. "Ekselansları?" Dikkati Zander ve Jarek arasında gidip geliyor, kime hitap ettiğini bilmiyor.

Zander bir adım öne çıkıyor. "Ve sen?"

"Adar, Majesteleri. Lyndel'in muhafızlarını artık ben yönetiyorum. En azından geriye kalanları."

"Burada kaç kişisiniz?" "Yaklaşık iki yüz."

"Bu hiçbir şey değil," diye mırıldanıyor Elisaf arkamdan.

"Burada öyle hissediyorum. Saldırıdan beri kapana kısılmış durumdayız. Düşman tünel çıkışlarının çoğunu yok etti. Bunun ötesinde sadece iki tanesine ulaşılabililiyor ama fark edilmeden hareket etmek imkânsız. Birkaç gözcü dışarı çıktı ve geri dönmedi. Koordineli bir saldırı için çıkış yapamadık."

"Deneseydiniz hepiniz ölmüş olurdunuz. Şehir düşman tarafından istila edildi."

Adar kaşlarını çatar. "Sorduğum için özür dilerim Majesteleri, içeri nasıl girdiniz?"

Zander belli belirsiz, "Büyücülerin yardımıyla," diye cevap veriyor. "Peki ya geçide en yakın tünel?"

"Yok edildi. En yakın olanı iki sokak ötede, demirci dükkanında."

Zander'ın çenesi sıkılır. "Bu yeterli olacaktır. Peki ya kuleye çıkan kapı?"

"Sağlam ve varlığından haberdar olduklarını sanmıyorum. Ama ağır bir şekilde tahkim edilmiş durumda."

Beddua ediyorum. "Oraya çıkmalıyım, yoksa bu planın hepsi boka sarar."

"Sizi oraya götüreceğiz ama zamanımız hızla tükeniyor. Gölgeler sonsuza kadar saklanamayacaklar."

"Eğer bir planınız varsa, kılıçlarımız da sizde demektir, Majesteleri." Adar başını öne eğdi. "Ne yapmamızı istiyorsunuz?"

Zander kral moduna geçer. "Adamlarını her çıkış için birer tane olmak üzere iki gruba ayır. Elisaf, sen bir grubu kapıya götür ve Romeria'nın işaretleriyle kapıyı aç. Jarek ve Abarrane, diğerlerine önderlik ederek rehinelerden kurtarabildiğiniz kadarını kurtarın ve onları bu tünellere ya da

En azından bir binanın derinliklerinde. Ejderhalar geldiğinde yer üstünde olmak istemezsiniz."

Adar'ın gözleri genişler.

Adar, "ŞU KAPIDAN GEÇİN ve sonra dümdüz ilerleyip merdivenlerden yukarı çıkın," diye fısıldar. "Ama dışarıda o yaratıklardan en az iki düzine var ve daha fazlası bekliyor. Yüzlercesi."

"Biz onların icabına bakacağız. Askerleriniz mümkün olduğunca çok sivil tünele sokmaya odaklanmalı," diye emrediyor Zander.

"Evet, Majesteleri."

Şehrin bir yerlerinden Elisaf ve diğerlerinin saldırıya geçtiğini ya da Gölgeler'in fark edildiğini işaret eden hırçın bağırışlar duyuluyor.

"Kal ve onlarla savaş. Ben iyi olacağım." "Romeria-"

"Sana burada ihtiyaçları var. Benim de maskem var. Ayrıca, yapılması gerekeni yapmaları konusunda Gölgeler'e güveniyorum."

Bana bakarken Zander'in bedeninde gerginlik dalgalanıyor. "Eğer o kulede hâlâ yaşayan bir şey varsa, hiç tereddüt etmeden öldür onu. Seninle orada buluşacağız. Hazır mısın?"

Paniğim alevlenirken bile parlayan gümüş gözlerimin cevap vermesine izin vererek dört yakınlığa da ulaşıyorum.

Jarek bir elini omzuma atıyor -kendimi korumak için sessiz bir jest- ve sonra o, Abarrane ve Zander kılıçlarını sallayarak dışarı fırlıyorlar. Arkalarından yakından takip ediyorum, korunmak için etrafımda bir hava kalkanı var.

Kaos patlak verir.

Kılıçların çarpışması arasında koşuyorum, Jarek onu keserken uçan bir Saur'goth bedeninden kıl payı kurtuluyorum. Lyndel'in yüzlerce askeri tünelden çıkıp meydana doğru ilerlerken arkamdan postal sesleri yükseliyor.

Kuleye girdikten sonra maskeyi takıyorum ve bana Cirilea'nın gri hapishane kulesini hatırlatan engebeli, dik merdivenleri aceleyle çıkıyorum, ancak bu daha da yüksek. Ama korku ve adrenalin kalçalarımındaki yanmayı bastırıyor.

Tepeye ulaştığımda, yerde altı Saur'goth'un ölüsünü buluyorum ve lider olduğunu tahmin ettiğim kişi bir masanın üzerine devrilmiş.

Hepsinin gözlerinde oklar var.

Kulenin tepesi Lord Telor'un tarif ettiği gibi, her iki tarafı surlara bağlayan iki köprünün bulunduğu dairesel bir oda. Sağdaki artık sağlam değil, Candra'nın saldırısından sonra yıkılmış. Buradan tüm şehri görebiliyorum, pencerelerden bakan korkmuş yüzler de dahil. İçeride hâlâ saklanan insanlar var.

Gözümün ucuyla, siyah bir parıltı hareket ediyor. Yakındaki bir çatıya tünemiş bir Gölge, okunu bana doğrultmuş.

Maskemi çıkarmadan önce ellerimi teslimiyetle kaldırıyorum, nabzım hızla atıyor.

Hemen başka bir hedef bulup aşağıya ateş ediyorlar ve hedeflerini ölümcül bir isabetle vuruyorlar. Bu onların yakınlığı mı yoksa kusursuz yetenekleri mi? Bunun nasıl yapıldığını öğrenmeyi çok isterdim. Ama şimdilik sadece takdir edeceğim.

Şehrin etrafına konuşlanmış daha fazla Gölge var, kiremit çatıların üzerindeki karanlık bulanıklıklar gibi, Saur'goth'ları avlıyorlar

Aşağıda. Surlar cesetlerle dolu, düştükleri yerde kamburlaşmışlar, balistalar insansız. Solange'ın söz verdiği gibi, tek bir alarm bile vermeden bize yol açmışlar ve aşağıdaki hiç kimsenin bundan haberi yok.

Gökyüzüne beyaz bir ışık gönderiyorum, gidebildiği kadar yükseğe. Şimdi Elisaf kapıyı açsın.

Islorians ve Saur'goths aşağıda çarpışıyor, Islorians sayıca üçe bir üstün. Ama Abarrane ve Jarek ikişer kılıçla kavgaya katılır, Saur'goth'ların yetişemeyeceği bir hızla dönerek ve hamle yaparak ortadaki kadın ve çocuk yığına doğru acımasız bir yol açarlar. En az yüz kişi olmalı, bazıları yüzüstü ve hareketsiz yatıyor, birçoğunun giysileri yırtılmış.

Öfkem köpürüyor, intikam arıyorum.

Saur'goth'lar sol taraftaki bir ara sokaktan hücum ederek meydana doğru ilerliyor. Şimdi öfkemi oraya odaklıyorum ve onları ateş toplarıyla dağıtıyorum.

Tam yukarıda duran iki Gölge benim için saldırıyı bitiriyor. Tüm grup bir alev topu halinde patlıyor, çığlıkları diğerlerinin dikkatini dağıtıyor ve adamlarımızın onları kesmesini kolaylaştırıyor.

Adar'ın adamlarından bazıları ölümlüleri nispeten güvenli bir yere götürürken, boğazlarına nişan aldığım buzdan hançerlerle düşmanı teker teker indirip kulenin girişine en yakın yeri temizliyorum.

Merdivenlerden gelen ayak sesleri dikkatimi dağıtıyor. Etrafımda dönüyorum, kendimi bir saldırıdan korumaya hazırım. Ama bu Zander, yanağında kan lekeleri ve kıyafetlerine sıçramış. Görebildiğim kadarıyla hiçbiri ona ait değil. "Onlar

insanları tünellere taşıyor ve Jarek kuleyi tutuyor. Burası nasıl?"

"İşe yarıyor ama hâlâ çok fazlalar." Binaların etrafında, ara sokaklarda bağırdıklarını, kılıçlarının çarpıştığını duyabiliyorum.

"Kısa süre içinde sayıca üstün olacaklar. İşaretinizi gördüm." Canavar cesetlerinin üzerinden atlayıp bana katıldı, gözleri önce boş surda, sonra ileride sürünerek açılan kapıda ve ötesinde gezindi.

"Telor ve diğerlerini görebiliyor musun?" Tek gördüğüm karanlık.

Dudaklarında bir gülümseme belirir. Bu planın gerçekleştiğini görmek onu çok mutlu etmiş olmalı "Evet, yerlerini aldılar. Sanırım kanatlı dostlarımızı çağırmanın zamanı geldi."

Sağlam köprü yoluna çıkıyorum. "Caindra!" Anlayamadığım bir şekilde beni duyacağını bilerek sesleniyorum.

Yirmi saniye sonra, kulakları yırtan bir çığlık korusu gece gökyüzünde yankılanıyor ve üç karanlık form dağ sırtının arkasından bize doğru yükseliyor.

Yukarıdaki kanat açıklığını ilk gördüğümde ne kadar korktuğumu hatırlıyorum. Şimdi ise huşu içindeyim.

Telor'un süvarileri açık kapıdan içeri girmeden bir an önce kulaklarım sert zemine vuran at toynaklarının sesini yakalıyor. Gölgeler önde at sürüyor ve bekleyen Saur'goth'ları buldozerle ezecek kalkanlar oluşturuyor. Planlandığı gibi yayılırlar ve düşmanı meydana doğru geri sürerler.

"Bakın!" Bir dizi merdivenden sura geri dönen ve balistalara doğru hücum eden bir düzine kişiyi işaret ediyorum.

Zander ikinci bir kılıç çeker ve köprüye doğru hamle yapar, ancak bir Gölge görünürde hiçbir yerden cisimlenince durur. Kollarını savururken gözleri parlıyor ve bir el ırpışıyla onları tekrar bir araya getiriyor. Saur'goth'ların yarısı dengesini kaybedip uçurumdan yuvarlanarak ölür.

"Havayı kullandılar," diye hayret ediyorum.

Zander başını sallar. "Müttefikimiz oldukları için çok mutluyum."

Gölge kollarını ikinci kez uzatır, ancak sonra donup kalır ve Xiaric'in pası için tam zamanında içeri dalması için yukarı bakar, n ağzıyla kaparken diğerlerini yere serer.

Duvarın tesinde, Valk kaçan Saur'goth'ları avlarken bir ateş topu tutuşur.

"Aşaaıya inelim mi?"

"Hayır, onlar bu işi hallediyor." Zander kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine doğru çekti. "Lyndel bir kez daha bizim."

Güneşin doğuşunu ve düşmanın düşüşünü sessizce izliyoruz.

İkimiz de söylemiyoruz ama ikimizin de Malachi'nin bundan sonra bizim için ne hazırladığını merak ettiğimizi biliyorum.

Tabah, kutsal mekânın vitray pencerelerinden içeri süzülerek, müşterileri benekli bir ışıkla yıkıyor.

"Ekselansları." Rahibe Wendeline'in eğilmesi yavaş ve derindi. Ayağa kalktığında gözleri hırpalanmış yanağıma kaydı. "İyileşmek için mi geldiniz?"

"Çok nazıksınız ama yarına kadar gitmiş olacak." Ve bu kadar zayıf bile olsa bir büyücünün bana yakınlığıyla dokunmasına asla izin vermem.

Malachi dün gece dinlenmeme izin verdi, odasına vardığımda onu genç şarap hizmetçisiyle çiftleşmenin ortasında bulunca beni kovdu. O benim kocam değil, diye tekrar tekrar söyledim kendime, uykuya dalarken gözyaşlarım akıyordu.

Rüyalarım uzun zamandır unuttuğum Elijah'ın mahrem anılarıyla dolup taşarken hem zinde hem de mışıl mışıl uyudum. O kadar canlıydılar ki, irkilerek uyandığımda onun dokunuşunu tenimde hissedebiliyordum, bedenim uyarılmıştı ve kanım hızla akıyordu.

Şarap hizmetçisine gelince, bu sabah gizlice nerede olduğunu sordum. Kimse nereye gittiğini bilmiyor gibiydi ama Malachi'nin odasını temizleyen hizmetçiler

kollarındaki çarşafklar kadar solgundu. Eminim bu gece şarap dolduran yeni bir hizmetçi olacaktır. İdeal olarak, krallarına daha az çekici gelen biri.

Geçen gün oturduğumuz sıraya geçiyorum.

Wendeline yanıma sokuldu, ellerini kucağında kavuşturdu. Bir zamanlar yaralı olan elini hâlâ kucağında tutuyor ama artık iyileşmiş durumda. "Bugün seni buraya getiren nedir?"

"Artık yönettiğim bu şehri daha fazla göreceğimi düşünmüştüm," diye yalan söylüyorum usulca. Umursadığım son şey çılgın bir kralın yanında kraliçeyi oynamak.

"Bu iyi bir fikir. Sanırım pazar bugün açık. Eğer eczacının yanından geçerseniz, orayı bulabilirsiniz. Bir zamanlar olduğu gibi değil ama yine de bir şeyler var. Gün ağarmadan önce birkaç arabanın geldiğini gördüm." Samimi görünmek için elinden geleni yapıyor ama bana karşı duyduğu korku ve küçümsemeyi gizleyemiyor. Bakışlarımdan kaçışında, ilk fırsatta kaçmaya hazır bir şekilde oturuşunda görüyorum bunu. Ne olduğum için mi yoksa onun değerli küçük hırsızına yaptıkları için mi?

"Bunu aklımda tutacağım. Teşekkür ederim." Henüz günün erken saatleri ama insanlar ön tarafta toplanmış, başlarını duaya eğmişler. "Ölümlülerin sürüler halinde bekçilerini terk ettiklerini duydum."

"Bu konuda söylentiler var, evet." Gözleri ön tarafa, köşeye sinmiş bir aileye kayıyor. Kulaklarına bakamayacak kadar uzaktalar - kelepçe takıp takmadıklarını görmek için - Ama ebeveynlerin bu tarafa korku dolu bakışlar fırlatmasına bakılırsa, onları çıkardıklarından ya da çıkarmayı planladıklarından şüpheleniyorum. "Artık kan laneti sona erdiğine göre, pek çok kişi eski sistemin neden devam etmesi gerektiğini anlamıyor. Bakıcının yaşamak

için artık onlara ihtiyaı yok."

"Hâlâ mülk olarak görülüyorlar ve kimse mülkünü kaybetmekten hoşlanmaz." Kesinlikle hem el emeği hem de statü sağlayan bir şey değil.

Wendeline başını sallar ama bir şey söylemez.

Hafif bir esinti kulağımı tırmalıyor ve içgüdüsel olarak yanımdaki boşluğa dönüyorum, ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Bu sabah bunu ikinci kez hissediyorum. Dün gece de Romeria ve klanıyla yüzleşirken hissetmiştim. Sanki yanımda biri oturuyormuş gibi.

Dürtüyle, Vin'nyla'nın ipliğinin bir dalının uzanıp aramasına izin verdim.

Orada hiçbir şey yok, yakınlığımın dokunduğu hiçbir şey yok. Deliriyor olmalıyım.

"Sürgündeki kralın kız kardeşinin nerede olduğu hakkında ne biliyorsun? Adı Annika."

Wendeline'in kaşları konunun aniden değişmesi üzerine çatılır. "Saldırı öncesinden beri Prenses Annika'yı ne gördüm ne de duydum. Ama kalede fazla zaman geçirmedi."

"Orada olduğunu sanmıyorum ve isyandan sonra cesedinin bulunduğundan da bahsedilmiyor."

"Elbette bunu duymuş olmalısınız," diye kabul ediyor. "O zaman merak ediyorum, şehrin içinde mi saklanıyor?" İzliyorum

Wendeline'in yüzünü yakından inceledi. "Belki burada?"

"O kesinlikle kutsal alanda değil. Eğer öyle olsaydı, hayatta kalacağımdan şüpheliyim."

"Ailesine nasıl ihanet ettiğine bakılırsa, haklısın." Ya bu büyücü doğruyu söylüyor ya da aldatma konusundaki ustalık becerilerini geri kazanmış.

Wendeline tereddüt eder. "Kralın onu ne amaçla kullandığını sorabilir miyim?"

Buna ne kadar güvenmek istediğim konusunda tereddütlerim var. Ama bu sürgündeki Islorian'a sadık olduğunu kanıtladı. Yine de onlara yardım etmek için her şeyi yapacağını düşünüyorum. "Kral Malachi'nin, orduyu yöneten ve tahtı geri almaya çalışan sürgündeki kralın kız kardeşi için pek çok kullanımı olacaktır ve bunların hiçbiri iyi olmayacaktır." Ona yapabileceği şeyler... Ürpertimi bastırıyorum. "Bu yüzden ona onu hatırlatmadım ve kalenin etrafında bilgi toplamadım." Haber ona ulaşacaktı ve o zaman neden sorduğumu açıklamak zorunda kalacaktım.

Ve eğer cevabımı beğenmez ya da güvenmezse...

O görünmez yangının dayanılmaz hatırasına karşı gözlerimi kapatıyorum. Bazen hala tenimin kokusunu alabiliyorum.

"Etrafa sorup ne bulabileceğime bakmamı ister misiniz?" Wendeline öneriyor.

"Bu yardımcı olur, evet."

"Ne kadar etkili olacağını bilmiyorum. Bağlantılarımın çoğu Cirilea'yı terk etti. Keçi Tepesi bile terk edilmiş halde duruyor, sahibi gitmiş. Böylesine canlı bir şehir... böylesine muhteşem bir mabet..." Hüzünlü gözleri tavanı süsleyen duvar resminde yukarıya doğru kayıyor - zenginliklerle yıkanan ve tanrıları tarafından onurlandırılan bir krallık. "Artık boş bir kabuk."

Gülüyorum. "Son üç yüzyılı içinde düşünerek geçirdiğim mabedi görseydiniz, sizinkine dudak bükmezsiniz."

"Burayı bütün yapan duvarlar ve ihtişam değildir. Onu paylaştığınız insanlar ve inançtır." Tereddüt ediyor.

"Seninkinin de oldukça yalnız olduğunu tahmin edebiliyorum." İçime işleyen ve aklımdan çıkmayan bir bakışla gözlerime bakıyor.

Beni soğuk bırakıyor.

"Ne yapabileceğinizi öğrenin ve bunu gizlice yapın. Günün son ışıklarıyla kaleye gel ve benimle bahçenin ana kapısında buluş. Ben gelene kadar orada bekle ve eğer biri sorarsa, kökleri iyileştirmeye yardım etmek için çağırma cevap verdiğini söyle."

Kaşları çatılır. "Ama gerekli becerilere sahip değilim-"

"O aptallar bunu bilmez," diye çıkışıyorum, ayağa kalkıyorum.

O da hemen arkamdan geliyor, bana yer açmak için sıranın üzerinden kayıyor ve derin bir selam veriyor. "Ziyaretinizden onur duydum, Majesteleri."

Durup küçük aileyi tekrar inceliyorum. "Muhafızlar dışarıda, kelepçesiz ölümlüler arıyorlar. Eğer bulunurlarsa sonuçlarından korkuyorum ve kutsal alanın onları koruyacağını sanmıyorum."

Gözleri anlayışla parlıyor - hem sözlerimi hem de yardımseverliğimi. "Evet, Majesteleri."

İşte. Belki bu bana komplocu büyücünün güvenini kazandırır.

"Bu gece görüşürüz." Koridorda ilerleyerek şehrin ötesine açılan çift kapıya doğru yürüyorum.

Malachi ve ben altı Saur'goth ile birlikte taş kapılardan geçerken SOLDOR'un boş mağarası çok daha sessiz. Metal direklere bağlanmış, henüz açıklamadığı büyük, boş bir kafes taşıyorlar.

Düzinelerce savaşçı daha dere kenarında tembellik ediyor, yarı parçalanmış leşlerin kemikleri etraflarına saçılmış. Hangi yaratıkların, bilemiyorum. Bizi gördüklerinde ayağa fırlıyorlar, "Efendim!" diye havlayarak selam veriyorlar ve sonra metal kaplı bir dizlerinin üzerine çöküyorlar.

"Hâlâ geliyorlar mı?" Yarığa açılan delik, yukarıdan gelen öğleden sonra ışığının bulanık mağaraya bir anlığına girmesine izin veriyor.

"Ve tükenmeden önce yıllarca devam edecekler. Kendini iki kat yenileyebilen bir ordu kurdum. Bu diyardaki hiçbir ordu onu yenemez." Malachi onlara hiç bakmadan yanlarından geçip diğer tarafa doğru ilerliyor. "Burada kalın. Yakında döneceğiz."

Bizimle birlikte gelen savaşçılar kafesi yere bıraktı.

"Nereye gidiyoruz?" Ben soruyorum.

Malachi elimi tutuyor ve bizi gözlerimin bile karanlığı kesemediği bir köşeye götürürken siper gibi sıkıyor.

Hava değişiyor ve aniden etrafımızda yoğun bir sis oluşuyor.

Bunun ne olduğunu anladığımda vücudumdaki tüyler diken diken oluyor - geldiğimiz Nulling'in girişi, şimdi bizi içine geri götürüyor. Yakınlıklarına uzanıyorum ama onlar yok, erişimim kesilmiş.

"Burada ne işimiz var?" Dehşetim artarak soruyorum.

"Bazen deneklerimin ortaya çıkmak için rehberliğe ihtiyacı olur. Biz

biri beni hissedene kadar bekleyeceğim. Çok uzun sürmez." Malachi alemler arasındaki bu yerde, zamanın ya da boyutun olmadığı bu cehennemde rahattır.

Karanlığı araştırıyorum. Hangisi daha kafa karıştırıcı bilmiyorum - etrafımızdaki tehlikelere karşı kör olmam mı yoksa onlar geldiğinde kendimi savunamam mı? Bu, gökten düşmek ve dibe ne zaman ulaşacağımı ya da ulaşıp ulaşamayacağımı bilmemek gibi bir his.

Yarığa düşmek gibi bir şey sanırım.

Önce nefes alışını duyuyorum; hırıltılı, gırtlaktan gelen, insanlık dışı bir ses.

Sonra çürümüş et kokusu çarpıyor yüzüme.

Ve sonra aniden, canavar önümüzde beliriyor, kırmızı gözleri sisin içinde parlıyor.

Ağzım kupkuru oldu. Bu Malachi'nin isteği üzerine bir daaknarla ilk karşılaşmam değil ama hiç bu kadar yakın olmamıştım, hele de kendimi savunacak bir yolum olmadan.

"Gel benim sadık hizmetkârım," diye mırıldanıyor Malachi yatıştırıcı bir sesle ve beni yavaş, kolay adımlarla geriye doğru götürüyor. "Benim bir senin için bir iş."

Derin, gürleyen bir hırıltıyla daaknar arka ayakları üzerinde onu takip ediyor, parçalanmış kanatları sırtından sarkıyor. Bunun derisi özellikle kömürleşmiş görünüyor, soluk sarı irin çatlaklardan muhallebi damlacıkları gibi sızıyor.

"Azo'dem'de yaşadıklarını sanıyordum," diye fısıldıyorum, çok yüksek sesle konuşmanın onu saldırmaya teşvik edeceğinden korkarak. Burada tamamen savunmasız durumdayız. Malachi aklını mı kaçırdı?

"Var ama onları şu anki halimle çağıramam."

"Yani onları seni beklemeleri için Nulling'e gönderdin." Akıllı kader.

"Evet. Onları bu diyarda çok faydalı buldum. Saur'gothlar etkili ve emirlerimi dinliyorlar, ama

yenilmez değildirler. Öte yandan, bu özel yaratıklar bir kılıca yenik düşmez ve başka hiçbir şeye benzemezler."

Bu konuda haklı. Kalbim küt küt atıyor.

"Nulling'de olmaktan hoşlanmıyorlar ama benim onların çıkış yolu olduğunu biliyorlar, bu yüzden biz buradayken bize saldırmayacaklar. Şimdi kalkan alın," diye emrediyor sis dağılırken.

Yakınlıklarına uzanıyorum ve onlar da bana doğru sıçrayıp tam da daaknar saldırırken bir bariyer oluşturuyor, dişleri görünmez bloğa çarpıyor. Bu onu daha da kızdırıyor ve biz geri çekilip uzaklaşırken, bizi her taraftan koruması için kalkanı genişletiyorum.

Bize olan ilgisini çabucak kaybediyor ve dikkatini bekleyen Saur'goth'lara yöneltiyor. İlkine ulaşp dikenli pençeleriyle kolunu kopardığında kılıçlarını daha yeni çekmişlerdi. Diğer ikisi kılıçlarını etine saplıyor. Pençesini karınlarına geçirmeden önce mağarada yankılanan acı dolu bir kükreme çıkarıyor ve zırhlarını keserek iç organlarını taşa döküyor.

Aptallar. Onu binlerce kez bıçaklasalar da ölmez. Şimdi daha da kızgın.

"Kalkanı bırak," diye emrediyor Malachi ve ben de isteksizce bırakıyorum, yeniden silahlanmaya hazırım.

"Yeter!" Alevli bir kırbaç cisimleşerek daaknarın kanatlarına çarpıyor ve nefret dolu bakışlarını bize çevirirken kulakları sağır eden bir çığlık atıyor.

Gümüş bir güç kordonu parmak uçlarımda bekliyor, serbest bırakmaya ve Azo'dem'e geri göndermeye hazır. Saldırmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

"Bana itaat et!" Malachi gürlüyor, alevli krbacn tekrar aklatyor.

gdsel olarak geri çekiliyorum. Gözlerimi kapatrsam, Atein Kaderi'nin yıkılmakta olan mabedimin önünde durduğunu görebiliyorum; alev alev yanan boynuzları ve hkimiyetiyle tehditkâr bir form.

Daaknar hrlayarak cevap veriyor, dudakları sararm dişlerini göstermek için geriye kıvrlıyor. Ama sonra açık kafese doğru ilerleyip içine trmanyor.

Saur'goth'lar kapy kilitleyip metal direkleri toplayarak canavar kaldrp Cirilea'ya giden geçide doğru taşırken kalbim kulaklarımda gm güm atıyor.

"Bu geceki eğlencemiz garantilendi." Malachi avucunu sırtımda gezdiriyor.

Ona doğru ıınlanrken içimden bir ses çığlık atıyor.

"GÖRDÜN M? Bir tane bile boş koltuk yok. Halkın istediği buydu." Malachi sandalyesinde arkasına yaslanp şarap kadehini havaya kaldırmadan önce kalabalık arenaya doğru rahat bir el hareketi yaparak hizmetlilerden kadehi yeniden doldurmalarını istedi.

"Evet, akm." Ona Saur'goth askerlerinin sokakları basarak kapıları yumrukladğını ve insanların bu geceki yarışmaya katılmalarını ya da ölüm cezasıyla karşı karşıya kalmalarını talep ettiklerini hatırlatma dürtüsüne direniyorum.

Hafif bir nefes yanağımı sıyryor, dikkatimi yanımdaki boş koltuğa, sonra da yukarıdaki siyah ve altın rengi sancaklara çekiyor, ağır brokarlar serin bir rzgrle dalgalanyor.

"Kimsin sen?" Fısıldıyorum, Vin'nyla'nın sondaj ipliğiyle boşluğu araştırıyorum. Yine de hiçbir şeye dokunmuyor ama orada birinin olduğunu biliyorum.

"Kiminle konuşuyorsun?" Malachi sorar.

"Hmm?" Ona döndüğümde kıkırdamaya zorluyorum. "Oh, sadece kendim."

Uzanıp elimi avucunun içine alıyor ve arkasından öpüyor.

Bu kısacık anlarda, gerçekte kiminle konuştuğumu neredeyse unutabiliyorum, İlyas'ımla tekrar birlikte olduğumu ve her şeyin yolunda olduğunu hayal edebiliyorum. "Seni çok özledim." Ağzımdan kaçıyor.

Merakla kaşlarını çatıyor. "Ama ben buradayım."

Sen değil.

Gülümsüyorum. "Tabii ki öylesin."

"Sanırım başlama vakti geldi." Elimini bırakarak ayağa kalkıyor ve kalabalığın üstündeki kraliyet bölmesinin kenarına gidip bekliyor. Bir muhafız boru çalıyor ve arenaya ölüm sessizliği çöküyor.

"İslor vatandaşları! İşte size barış ve refah getiren kralınız!" Kollarını iki yana açarak kendini onlara şişirilmiş bir tavus kuşu gibi sunar. Saur'gothlar ellerini sallayarak düzinelerce ölümlüyü kılıç ucundaki bir kapıdan geçirip arenanın ortasına getirirler. Erkekler, kadınlar, çocuklar. Gençler ve yaşlılar. Bütün aileler. "Bu ölümlüler bakıcılarının hükmünden kurtulmak istiyorlar! Biz de onları özgür bırakacağız."

Altımızda bir dizi kapı daha açılıyor. Öne doğru eğildim ve içinde kambur daaknar olan kafesi taşırırken midem bulandı.

Nefesler kesildi.

Benimki de dahil, planını anladığımda. "Yapamazsın."

"Yapabilirim ve yapacağım." Sesinde tehlikeli bir ton var. Stadyumdaki yüzlere bakıyor. "İsyan kıvılcımı tutuşmaya fırsat bulamadan söndürülmeli. Bunların hepsi tehlikeli kıvılcımlar."

Ölümlülerin bir araya toplanışını, gözlerindeki dehşeti, çocukların annelerinin elbiselerine nasıl yapıştıklarını görüyorum. Türümü avlayan ve beni gölgelerde saklanmaya zorlayan bu yaratıklar için kalbim hiçbir zaman özellikle kanamadı, ama şimdi onlara savunmasız yavru köpeklerle bakar gibi bakıyorum. Tanık olmak üzere olduğumuz şey karşısında göğsüm dehşetle sıkışıyor.

Saur'goth'ların hepsi geri çekildi ve arenanın çevresine dizildi.

Malachi dönüp bana baktı. "Kafesi aç."

Tereddüt ettim.

"Aç şunu!" diye kükrüyor, öfkesi havada çatırdıyor, bu iki kelime arenada yankılanıyor.

Bağışlayın beni. Vin'nyla'yı fırlatıp mandala vuruyorum. Kapı ürkütücü bir gıcırtyla açılıyor ve daaknar bir hırıltıyla kendini tam boyuna çekerek dışarı çıkıyor.

Kadınlar ve çocuklar ağlamaya başlar. Erkekler, sanki bu yardımcı olacakmış gibi onları arkalarına götürür.

Ama olmayacak. Hiçbir şey olmayacak. Gözlerimi kapatıyorum.

"İzle."

"Yapamam-" Sözlerim Malachi'nin güçlü elinin çeneme kenetlenmesiyle kesildi. Ayağa kalkmam için beni sürükledi.

onun yanında. "Sen onların kraliçesisin. Tacını görmelerine izin ver."

A çocuk . belki on iki ağlar Dışarı,
çeken daaknar'ın dikkatini çekti.

"Onlara merhamet et," diye yalvarıyorum o saldırırken.

WENDELİNE kraliyet bahçesinin ana kapısında, tam da ona söylediğim yerde bekliyor. "Ekselansları." Eğildi. "Solgun görünüyorsunuz. Kendinizi hasta mı hissediyorsunuz?"

"Sadece yorgunum." Ve bu çığlıkları zihnimin kulağından söküp atamıyorum. Korkarım yıllarca uykumda duyacağım bu çığlıkları. Taş patikada yürümeye başladım.

Benim yanıma geliyor. Bir grup Saur'goth bize homurdanıyor ve o irkiliyor.

"Onları görmezden gel. Ben görmezden geliyorum." Her geçen gün onlardan daha çok, Islorian muhafızlarından ise daha az varmış gibi görünüyor.

Wendeline tereddüt eder. "Bu gece arenada bir etkinlik olduğunu duydum."

"Evet. Bir olay." Daha çok bir katliam gibi. "Sen katılmadın mı?"

Başını sallıyor, gözleri kısılmış. "O arenada en son durduğumda... iyi bir gece değildi."

"Evet, ölümlüleri çift hilal ile işaretlemeye başladınız. Böyle bir şeyi nerede gördün ki?"

"Mordain'de. Kahinlerin onu çizdiği bilinirdi ama açıklama yapmazlardı. Aklıma gelen ilk şey buydu. Ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kesinlikle bilmiyordum.

Stonekeep'teki bu gizli krallıkla olan bağlarını bekleyin, ki eminim şimdiye kadar bunun farkına varmışsınızdır."

"Öyleyim. Ama biz bitkilerle ilgilenelim, ben de sana benim eski dünyamda aynı sembolü taşıyan insanlardan bahsedeyim."

Gözleri parlıyor.

"Yani, bu Halkın Nöbetçileri... büyücüleri mi avlıyorlar?" Wendeline parmağını bir asmanın üzerinde gezdirmek için duraklıyor. Bahçenin derinliklerinde dolaşırken ve ona eski dünyadan, bu dünyadan ne kadar farklı olduğundan bahsederken bana karşı duyduğu korkunun tüm izleri kayboldu.

"Ve onları yakarlar. Ayrıca ölümlülerin damarlarından beslenenleri de avlıyorlar, gerçi bizden çok az kişi kaldı. Kendilerini insan ırkının müritleri olarak görüyorlar, kötülüğün kökünü kazıyorlar."

"Ve bunu yapmalarına izin veriliyor mu? Kimse bunu sorgulamıyor mu?"

Lonca hiçbir şey yapmıyor mu?"

"Bizim türümüzden sayıca çok daha fazla olan ölümlü nüfus bunu bilmiyor. Her şey çok gizli. Sentinel bunu inançsızlarla, yani toplumun büyük bir kısmıyla tartışmaz. Eğer konuşsalar, kuruntulu olarak etiketlenir ve şeytanlarını korkutmak için ilaçla tedavi edilirlerdi. Bizler efsanevi yaratıklarız. Hayali kötüler. Lonca, güvenliğimiz için bu illüzyonu sürdürmekten mutluluk duyuyor." Duraksıyorum. "Romeria'nın annesi onların tarikatının bir müridi."

Wendeline'in nefesi kesiliyor.

"Evet. İronik, değil mi, kızının ne olduğu

düşünüldüğünde? Bir fikri olduğundan değil. Ama Romeria'yı işe almaya çalıştı.

Kızı yanmaya götürdü. Romeria o gece kaçtı ve bir daha geri dönmedi. Yıllarca kalabalık bir şehrin sokaklarında yaşadı." Uzaktan izledim, müdahale etmemek için kendimi zor tuttum, öfkem akıyordu. Malachi'nin bu aileyle ilgilendiğini biliyordum ama ne amaçla olduğunu çok sonraya kadar öğrenemeyecektim.

"Ve babası bir kahin, ya da kahindi."

"Öyle. Eddie hala hayatta. Ama tahminimce çok uzun sürmeyecek. Romeria'nın annesinin ne doğurduğuna dair hiçbir fikri olmadığı gibi, neyle evlendiğine dair de hiçbir fikri yoktu. Onun için üzülüyorum. Bu dünyada bir kahin için hayat ne kadar zor olsa da, o dünyada ölü olmanız çok daha iyi. Ama Romeria'nın annesi? O ne ekerse onu biçer." O ölümlüyü yüzlerce kez öldürebilirdim ve uykum kaçmazdı. Malachi bunu yasakladı. "Ama ilginç, değil mi? Aynı sembolün iki diyarda tamamen farklı iki anlama gelebilmesi? Yine de, sanırım her iki durumda da ölümlüleri korumaya dayanıyor. Ya da görünüşe göre öyle, çünkü bu sembol sırlarını açığa çıkardığı için burada kaç kişinin idam edildiğini duydum."

Wendeline, Cirilea'nın ölümündeki rolünü hatırlatınca irkildi. "Atticus'un olaylara farklı yaklaşacağını ummuştum. Ama o kardeşi değil."

"Sen bu Zander'a sadıksın." Onun adından duyduğum tiksintiyi dilimde hissediyorum. O kendini beğenmiş Islorialı, talihsizliğimle zevkle alay ediyor. Eğer o canavar onu alıp götürmeseydi, ölmüş olacaktı. Ama o zaman Romeria'ya karşı hiçbir kozum olmazdı, bu yüzden belki de onu öldüremediğim için şanslı olan benimdir.

"Ona ve ailesine her zaman sadık oldum, ama en çok da davasına." Yumuşakça gülümsüyor. "Onu duydum

tüm insanların eşit olarak yaşadığı bir diyardan sık sık bahseder. Hem ölümlüler hem de ölümsüzler."

Kıkır kıkır gülerim. "Bu diyarda ya da başka bir diyarda böyle bir şey asla olmayacak. Her zaman gücü elinde tutmak isteyenler, servet sahibi olup da ondan vazgeçmeyi reddedenler olacaktır. Bu gece arenada yaşanan felaket, bir soylu kadının masa başında hizmetkârlarının kendilerini terk ettiğine dair şikâyetiyle başladı. Şimdi, kralın açık desteğiyle, nüfuz sahibi olanlar, ehliyetleri olduğuna inanarak meseleyi kendi ellerine alacaklar. Arenanın korkusunu bir taktik olarak kullanacaklar ve bu işe yarayacak."

"Belki de fazla idealistti," diye katılıyor. "Yine de... asil bir kral için asil bir dava."

Bahçeden geçen yolumuz uzun bir süre sessiz kaldı. "Bu Halkın Nöbetçisi böyle bir şeyi ilk nerede gördü? ve onu kendilerine mal etmeye mi karar verdiler?" Wendeline yüksek sesle merak ediyor.

"Muhtemelen yaktıkları kahinlerden birinden."

Yüzü şaşkınlıkla sıkışırken bile yumuşak bir kıkırdama duyuyor. "Evet, haklısınız. Her şey oldukça ironik."

Türümüz hakkında bu kadar özgürce konuşabileceğim birinin olması garip bir şekilde tedavi edici bir his. Çok uzun zamandır hayatımda bunu yapabileceğim kimse yoktu.

Ama burada bir amacım var ve bu dostluk değil. "Daha önce sorduğum soru hakkında bana verebileceğiniz bir bilgi var mı?"

"Ne olursa olsun biliyorum, Majesteleri. Prensesin isyan günü diğerlerinden önce yola çıkan bir gemiye bindiğini gören birden fazla kişi var."

"Peki onu başka biriyle karıştırmış olma ihtimalleri nedir?"

"Bu pek mümkün değil. Prenses Annika kıyaslanamayacak kadar güzel ve sarı saçları da kendine özgü. Ayrıca içinde bulunduğu gemi neredeyse boştu. Bir kaynak, koyu renk saçlı bir erkek tarafından bıçak zoruyla alıkonulduğunu iddia ediyor. Muhteşem görünümlü bir elf."

Kaşlarımı attım. "Bir lord, belki?"

"Onun kim olduğunu bilmiyorlardı."

Bu kesinlikle ilginç. "Nereye gittiğini biliyorlar mıydı?"

"Sylemediler. Ama seçenekler sınırlı olacaktı. Ya Seacadore'a ya da Northmost'a yelken açacaklardı. Bunun ötesinde bir yere giderlerse deniz sirenleriyle karşı karşıya kalacaklardı. Hiçbir kaptan bu riske girmez."

"Deniz sirenleri." Başımı sallıyorum. Bu dünya hakkında hâlâ öğrenmem gereken çok şey var. "O zaman hâlâ hayatta olabilir."

"Evet. Ve Cirilea'dan güvende."

"Güvenli göreceli bir terimdir." Dağlardan güneye doğru koşan bir Saur'goth savaşçı ordusu var ve önlerine çıkan herkesi ve her şeyi yok edecekler. Romeria ve değerli sürgün kralının bunu keşfetmesi ne kadar sürer? Sanırım çok değil.

Bizi sedir labirentinden, dairesel gl bahçesinden geçirip nymphaeum'a doğru götürüyorum, kalbim göğsümde çarparken ayın konumunu kontrol ediyorum. Bütün gün Malachi'nin dün gece nymphaeum'daki kayıp muhafızlar hakkında bir şeyler söylemesini bekledim ama ya dikkati dağılmıştı ya da Saur'goth'lar

yoldaşlar kayıp. Ya da belki Malachi benim hain elimi yakalamak istiyordur.

"Nereye gidiyoruz? Hasarın büyük kısmı diğerk tarafta." Wendeline'in sesine tedirginlik dokunuyor.

"Öyle, ama önce benimle bu tarafa gelmen gerekiyor. Görmen gereken bir şey var." Ya da daha doğrusu, seni görmesi gereken biri.

“**W**O burada mı? Bütün gece burada duramayız," diye homurdanıyor Zander.

"İki dakikadır buradayız." Ama haksız da sayılmaz. Biri gelip geçerse, canavar muhafız cesetleri yığınınını açıklamak zor olacak.

"Dün geceden sonra daha fazla olmamasına şaşırdım." Jarek nymphaeum'un bir yanında, Abarrane ise diğer yanında durmuş, gözleri gölgeleri tarıyor. "Tabii Malachi'yle plan yapmıyorlarsa ve bu bir tuzak değilse."

"Öyle bir durum olsaydı Lucretia'nın bizi uyarmak için burada olmasını umardım." Tabii bir şekilde kendini ele vermediyse. "Ne olursa olsun, bizi korudum." Tüm nymphaeum görünmez bir kubbe tarafından korunuyor. Gesine'nin bana öğrettiği numaralar arasında en sevdiğim bu olabilir.

Sedir çitlerindeki en ufak bir hışırtı herkesi dövüş pozisyonuna sokuyor.

İki form dışarı çıkar.

Wendeline'i gördüğümde neredeyse yakınlığımı kaybediyordum. Her zaman zayıftı, ama şimdi çelimsiz görünüyor, sanki güçlü bir rüzgâr dengesini bozabilirmiş gibi.

Beyaz rahibe cübbesi iskelet gibi bedeninden sarkıyor. Sadece birkaç ay içinde saçlarındaki aklar çoğalmış ve mısır ipeği sarısını ele geçirmiş. Yorgun ve yıpranmış görünüyor, sanki mecazi bir cehenneme sürüklenip geri dönmüş gibi.

Yine de gözleri bana dikildiğinde şaşkınlıkla parlıyor. "Ekselansları!" Öne doğru bir adım attı.

Sofie'nin eli bileğine kilitleniyor ve onu yerinde tutuyor. Wendeline'in kayıp serçe parmağını görünce nefesim kesildi.

"Bana temizlemem gereken bir pislik daha bıraktın." Sofie'nin gözleri cesetlerin üzerinde gezinirken parlıyor. Dolapta gördüğümü hatırladığım kırmızı saten bir elbise giymiş - Prenses Romeria'nın elbiselerinden biri - ve saçlarını sade ama zarif bir şekilde toplamış. Onunla tanıştığım ilk gece, yardım balosunda ben bir dizi kol düğmesini ölçüp biçerken, o da beni ölçüp biçerken olduğu kadar kraliçe ve şık görünüyor. Dün gecedен kalma yanağındaki morluk ve yara izi neredeyse iyileşmiş.

"Onlara nymphaeum'u korumayı bırakmalarını söyle, böylece onları sürekli öldürmek zorunda kalmayız," diye soğukkanlılıkla cevap veriyor Zander, bakışları Wendeline'in üzerinde. Aklından neler geçiyor?

"Bu bir seçenek değil. Ama neyse ki, nöbet yerlerinde olmayan muhafızları fark edemeyecek kadar dağınık görünüyorlar. Benim için cevabımı buldun mu?"

"Henüz değil. Sadece bir gün oldu. Kâtipler Ulyse'deki kütüphaneyi tarıyor. Eğer orada bir şey varsa, bulacağız." Yine de bir yanım Sofie'ye tüm yaptıklarından sonra kocasını geri vermek istemiyor.

"Eğer bu şehirde birilerinin hayatta kalmasını istiyorsanız, daha hızlı bakmalarını öneririm," diye tersliyor. Onda farklı bir hava var.

Bir zamanlar güven ve sükûnet saçan ses tonuna şimdi aciliyet ve sabırsızlık hâkim.

Zander'ın vücudu sertleşir. "Bu ne anlama geliyor?"

Kendini toparlamaya çalışır gibi derin bir nefes alıyor. "Ölümlüler bakıcılarını terk etmeye başladılar. Malachi bunu bir isyan işareti olarak görüyor ve bu gece arenada düzinelercesini örnek olarak gösterdi."

"Nasıl?" Sesi çelik gibi.

"Sence nasıl? En sevdiği hayvanıyla." Kanım dondu. "Burada bir daaknar mı var?"

"Bu doğru. Biriyle cesurca dövüştün ve hayatta kaldın. Yara izlerin nasıl?" Sofie sanki deri ve kumaştan izleri bir şekilde görebiliyormuş gibi omzumu inceliyor. "Korkunç olduklarını duymuştum."

Onun küçük alayını görmezden geliyorum. "Ölümlüleri idam eden bir kralı bir başkasıyla değiştirdik. Bunun neresi daha iyi?"

"İnanın bana, son kralın idamları çok daha insancıldı." Odağını tekrar Zander'e çeviriyor. "Madem sordun, söylentiye göre kız kardeşin Cirilea'dan bir gemiyle kaçmış."

Zander bir an duraksıyor. "Northmost'a mı?"

"Bilmiyoruz ama gemi çoğunlukla boştu ve siyah saçlı bir erkek tarafından bıçak zoruyla alıkonuldu."

"O zaman rehin alınmış. Muhtemelen Northmost'tadır."

"Bunu siz keşfedeceksiniz ama bu bilgi benim hediyem. Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim." Wendeline'ı işaret ediyor. "Gördün mü? Hayatta ve yeterince iyi. Şimdi sıra sende."

"Bizimle gelmesine izin ver!" Aciliyetimi bastıramadan ağzımdan kaçırdım. "Lütfen." Zander'ın onu potansiyel bir müttefik olarak burada istediğini biliyorum, ama onu şimdi görmek... Wendeline olan her şeyde rol oynayan tek kişi değil, ama bunun için en çok acı çeken o gibi görünüyor.

"Yapamam. Eğer rahibe kaybolursa ve kral sorarsa, ortalık ayağa kalkar. Senin bu gece ziyaretlerinle yeterince örtbas etmek zorunda kalıyorum." Çenesini kararlılıkla kapatıyor. "Bir cevap alana kadar geri dönme."

"Ya beklediğiniz cevap gelmezse? O zaman ne yapacaksınız?" Zander meydan okuyor.

Gözleri kısılr. "İlyas'ımı doğru cevap gelene kadar koruyacağım, bu ister bugün, ister yarın, ister bundan üç yüzyıl sonra olsun."

"Ne pahasına?"

"Hiç!" diye tersliyor, soğukkanlılığı artık tuttuğu gerilimi taşıyamayan yıpranmış bir halat gibi yeniden yıpranıyor.

"Peki bunu kabul edecek mi?" Zander bir adım öne çıkarak kalkanımın sınırlarını test ediyor. "Elijah onun adına yaptığın her şeyi öğrendiğinde, sence övgüyle mi yoksa acıyla mı ayaklarına kapanacak? Romeria boş boş oturup masum insanların öldürülmesine izin verseydi nasıl hissederdim biliyorum. Ondan sonra kendi derimin içinde yaşayamazdım."

Sofie'nin gözleri sanki saldıracakmış gibi parlıyor. "Bugün Malachi'yi öldürürseniz, yarın Nulling'de bekleyen bir sonraki uygun konukçuyu bulduğunda ondan korunacağınızı düşünecek kadar pervasız olmayın. Yarık açık olduğu ve o bu düzlemde yürümek istediği sürece, şu ya da bu şekilde ondan asla kurtulamayacaksınız." Duruşu sertleşiyor. Hazır görünüyor

saldırır. "Ama kocama zarar verirsen, sen de benden asla kurtulamazsın." Aniden kafası sola savrulur. "Biri yaklaşıyor. Hemen gitmelisin," diye tıslıyor.

"Metal. Askerlerin ayak sesleri," diye onaylıyor
Abarrane. "Lucretia?"

Sylx yanımda beliriyor, eli omzumda.

Sofie'nin ağzı açık kalır.

"Bir cevap bulacağız," diye söz veriyorum ve bizi Ulyse'de'ye geri götürmeden önce Wendeline'a son bir kez gülümseyerek "Dayan" diyorum.

I Birdenbire ortaya çıkan bu yaratık üzerinde daha sonra duracağım.

Şimdilik... Yakmak için yeterli zaman yok.
cesetler.

Bulabildiğim her Aminadav ipliğini kullanarak, çimenli toprağı yarım düzine Saur'goth'u yutmaya zorluyorum ve onları toprağın derinliklerine gömüyorum. Çimlerdeki son dalgalanma, iki tanesi daha köşeyi dönerken hareket ediyor.

Wendeline onların heybetli formları altında küçülür.

"Majesteleri," diye bağıyor soldaki. "Mal'Rot, Mal'Sur ve diğerleri nerede?"

"Ben nereden bileyim? Ben onların bekçisi değilim. Ama yürüyüşümüz sırasında yanımızdan geçen altı kişilik bir grup, ölümlü asker kaçaklarının avına katılmaktan bahsediyordu. Belki de onlardı?" Bu arada ben sessizce lanet okuyorum. Bu vahşilerin hepsinin adı mı var? Akılsız canavarlarken bu daha kolaydı.

"Mal'Rot görevini terk etmemesi gerektiğini daha iyi bilmeli," diye homurdanıyor sağdaki.

"O zaman gidip şu Mal'Rot'u şehirde aramalı ve ona haber vermelisin. Kraliçeniz olarak bu bir emirdir."

Homurdanarak dönüyorlar, bana arkalarını veriyorlar. Buz bıçaklarının geldiğini asla göremiyorlar.

İki devasa beden devrilirken Wendeline bağılıyor, kafaları bir saniye sonra yere çarpıyor. Hiç vakit kaybetmeden cesetleri düştükleri yerin derinliklerine gömüyorum. Birkaç dakika içinde, işlediğim suçlara dair en ufak bir iz bile kalmadı. "Huh."

"Ne oldu, Majesteleri?" Wendeline çekingen bir tavırla soruyor, labirente doğru geri dönerken yanıma geliyor.

"Saur'goth liderinin adının Mal'Gar olduğu şimdi aklıma geldi. Hepsinin adının önünde Mal var. Muhtemelen efendileri Malachi'ye bir övgü." Gerçekten de o kadar kibirli ki onlara kendi ismini vermiş.

"Bu... ilginç."

"Pek sayılmaz." Ama gülümsüyorum. Onun yeni hayvanlarını katletmek iyi hissettiriyor.

Kralın yatak odasına adımımı atarken, kendimi bu gece görebileceklerime, Malachi'nin kocamın bedenini beni cezalandırmak ya da İlyas'ı yaralamak için hangi özel şekilde kullanacağına hazırlarken, KORKU her uzvumu kavıyor.

Yatağın kenarında çıtırçıplak oturmuş, ağzıyla Malachi'ye hizmet eden genç erkeği görünce keskin bir nefes alıyorum. Yerdeki süs eşyaları yığını - armalı özel dikim ceket, deri kılıflı bir kılıç ve hançer - onun rütbeli bir asilzade olduğunu gösteriyor. Bir asilzadenin

Lord, bir kralın sikini yalamak için bu uyuşuk hanımlar kadar hevesli olurdu.

"Bahçede hoş vakit geçirdin mi, aşkım?" Malachi'nin sesinde, odama zarar görmeden kaçamayacağımı söyleyen o keskinlik var.

"Evet. Huzurlu."

"Güzel." Başını geriye atıyor, yumruğu bu geceki sevgilisinin saçlarında geziniyor. "Soyun."

Tereddüt etmemem gerektiğini biliyorum. Yakındaki şezlonga doğru yürüyorum, elbisemi çözüyorum ve iç çamaşırlarımı çıkarıyorum ve Malachi'nin zevkinin sesini dinlerken onları oraya bırakıyorum.

Ben yatağa yerleşirken asilzadenin ağzında doruğa ulaşıyor.

"Tohumunu onun içine dök," diye emrediyor.

Erkek dönüp bana şehvet dolu bakışlarla bakıyor.

Midem bulanıyor. "Hayır-"

Malachi'nin gözleri bana kaydı. "Hayır mı?"

"Yani... kendimi sana adadım." Elijah. Kutsal alan dışında başka biriyle hiç birlikte olmadım ama o da kocamı kurtarmak içindi ve bir kaderle birlikteydim, bu yalakayla değil.

"Eğer bana sadıksan, o zaman bana itaat edeceksin." Kapalı bacaklarıma doğru başını sallıyor.

"Evet, Majesteleri."

Erkek lord çok hevesli bir şekilde yatağın üzerine diz çöküyor ve baldırlarımdan tutarak beni sürüklüyor. Herhangi bir giriş yapmadan içime giriyor ve beni itmeye başlıyor.

Yüzümü buruşturuyorum, vücudum bu saldırıya direniyor.

"Bundan zevk almıyor musun aşkım?" Malachi tepemizde durup Elijah'a bu erkeğin -bu yabancının- beni kirletmesini izletirken hınzırca gülümsüyor.

"Öyleyim. Hem de çok." Ama sahte bir inilti bile çıkaramıyorum.

Malachi gözlerini kapatıyor ve ben de birazdan yapacağı işkence için kendimi hazırlıyorum. O her zaman yaratıcıdır.

Ama tekrar açıldıklarında, aniden uzun zaman önce tanıdığım yumuşak, sıcak kahverengi gözler oluyorlar. O anda, Elijah'ımın bana baktığını görüyorum, sadece odaklanmasına yetecek kadar uzun bir süre, beni başka bir erkeğin altında izlerken duyduğu tiksintiyi, acıdan irkilmesini görmem için, ve sonra o gidiyor ve Malachi, efendinin bir dizi homurtuyla kendini içime boşalttığını duymak için zamanında geri dönüyor.

Ya Zander haklıysa?

O piç Islorian kralının zihnime ektiği şüphe filizlenmeye başlıyor, kökleri derinlere inerek beni ele geçiriyor. Elijah bana teşekkür mü edecek yoksa önce Nulling'de, şimdi de Malachi'nin zalimliğinin farkında olmadan eli ve sesi olarak ona çektirdiğim tüm acılar için beni lanetleyecek mi?

Gözümün kenarından bir damla yaş akıyor, Malachi yatağın üzerinde diz çöküp kendini hazırlarken ve sonra bekleyen lordun içine girerken görmesine izin verdiğim tek tepki bu.

M Mahzen duvarları görüldüğü anda omuzlar rahatlayarak çöküyor. "Başaramayacağından geri." endişeleniyordum

"Benim için endişelendiniz mi, Majesteleri?" Lucretia bu gece Abarrane'e uygun kahverengi deri bir kıyafet giymiş, saçları da birbirinin aynısı üç örgü halinde. "Çok duygulandım."

"Bana bir şeyler öğrendiğini söyle." "Birçok şey öğrendim."

"Sofie ile Malachi ve Cirilea'da olanlar hakkında," diye üsteliyorum. Lucretia'nın oyununu artık çok iyi biliyorum.

Jarek'in etrafında dolanıyor ve başını eğip yüzüne hayranlıkla bakmak için duraklıyor. "Merhaba Komutan. Sizi özledim."

Jarek'in çenesindeki kaslar kıpırdıyor. "Sorusuna cevap ver yoksa artık işimize yaramazsın."

Sanki bu düşmanca tepkiyi almak için onu yemliyormuş gibi sırtıyor. "Islor'un yeni kraliçesi kocasını çok özlüyor."

"O Islor'un kraliçesi değil!" Zander tersledi.

Lucretia gerçek bir şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor. "Ama tacı o takıyor."

Zander'ın kolunu sıkıyorum. Sylx'le anlambilim tartışmasına girmeye değmez. "Bize ne gördüğünü anlat."

"Kral bir ölümlüyle zina yaptı ve sonra onun hayatına son verdi."

Zander'la bakiştık. "Sofie'nin önünde mi?"

"Hayır. Yani, zina kısmı, evet. Ama Islor'un kraliçesi olmayan kızı odasına gitti ve ben de sonuna kadar kaldım." Parmağının ucunu Jarek'in yeleğinin üzerinde gezdiriyor ve o da tokatlayarak uzaklaştırıyor. "İzlemesi oldukça keyifliydi."

"Bunu görmek onun için zor olmuş olmalı," diye itiraf ediyor Zander.

Malachi, Zander'ın bedenini ele geçirip bana bunu izletirse? "Bu ruh kırıcı olurdu." Zander'ın Elijah hakkındaki sözlerinin onu iğnelemesine şaşmamalı.

"Kimsenin dinlemediğini düşündüklerinde fısıldayan hizmetkârlara göre bunu her gece yapıyor." Lucretia boş taş sütunların etrafından dolanırken kaşlarını sallıyor. "Bazen hizmetkâr oluyorlar. Bazen de lordlar ve leydiler. Onları öldürmez."

Malachi'nin kirli seks hayatıyla ilgili açık detaylara ihtiyacımız yok. "Başka ne öğrendin?"

"Dün gece erkeğin içinde hapsolmuş erkeği özleyerek ağlaya ağlaya uyudu. Onu teselli etmek için rüyalar gösterdim, tıpkı sana gösterdiğim gibi." Lucretia Jarek'e gülümsüyor. "O da onlardan çok hoşlandı-"

"Başka ne var? Bilmemiz gereken önemli bir şey var mı?" Jarek hançerlerini çıkarıp onu kovalamadan önce sözünü kestim.

"Ölümlüleri daaknarla birlikte mi infaz ediyorlar? Bu doğru mu?" Zander araya girer.

"Evet ve tam bir katliamdı. Hem genç hem yaşlı. Öldüler ve herkes izledi. Canavarı bir kafeste tutuyorlar. Onu kontrol etmenin tek yolu bu. Yarın gece ve ölümlüler yerlerini öğrenene kadar her gece başka bir olay olacak."

Zander küfrediyor. "Peki ya Annika? O da doğru muydu?"

"Bu bilginin kaynağı, bu gece size doğru gelirken kraliçe olmayana bu bilgiyi ileten wielder'dı."

"Herkesten önce ayrılan bir gemi vardı. Seamus bana bundan bahsetti," diye onaylıyorum.

"Öyleyse yarın Northmost'a gideceğiz. Bakalım onu bulabilecek miyiz?" Çenesini kaşıyor. "Onu rehin tutan lordun kim olabileceğini hayal bile edemiyorum."

"Kaçan bir doğulu, çıkış için onu mu kullandı?" Abarrane öneriyor.

"Evet. Belki." Zander taş çemberin etrafında volta atıyor. "Sofie'nin Malachi'nin başka bir konukçu bulup geri dönmesiyle ilgili söyledikleri... Eğer durum böyleyse kendimizi ondan nasıl kurtaracağız? Başka bir formda geri dönebilirse, sonra ne olacak? Bu kâbusu sonsuza kadar tekrar tekrar mı yaşayacağız?"

"Bu doğru mu?" Lucretia'ya sordum.

"Ateşin Kaderi'nin ne yapmayı seçeceğini size söyleyemem."

"Ama isterse geri dönüp Nulling'den geçerek geri gelebilir mi?"

"Evet. Geçit açık." "Ve onu kapatamayız."

"Siz hiçbir şey yapamazsınız. Sadece önceki efendilerim Nulling'i kapatmayı seçebilir."

"Peki bunu yapmayı seçmelerini nasıl sağlayacağız?" Abarrane talep ediyor.

"Türünüz için bu kadar çok şey yaptıktan sonra sürgüne dönmelerini mi istiyorsunuz?" Lucretia'nın yüzündeki sırtma insanı çileden çıkarıyor.

"Neden olmasın? Yani, neredeler ki?" Ellerimi havaya kaldırdım. "Onları hiçbir yerde göremiyorum!"

"Gördüğünüz şeyler kadar görmediğiniz şeyler de var." Gülümsüyor. "Belki de Majesteleri Aminadav veya Vin'nyla'yı danışmanlık için çağırmalı."

"Hayır." Neden bunun için bastırıyor?

"Tavsiyeme kulak asmamak sizin seçiminiz." Omuz silkiyor. "Kraliçe olmayan solucan deliğini kullanır."

Konunun aniden değişmesi karşısında bocalıyorum ve sonra bana söylediklerini değerlendiriyorum.

Zander kaşlarını çatır. "O ne-"

"Nymphaeum kapısı." Tanrım, keşke ona bundan başka bir şey demeseydim. "Sofie kullanıyor da ne demek? Bunu yapabiliyor mu?"

"Elbette yapabilir. Islor'un kraliçesi olmayan kişi de senin gibi güçlü bir büyücüdür. Bu geçitler onlar ve hizmet ettikleri hükümdarlar için inşa edildi."

"Sofie buraya gelebilir mi?" Cirilea'ya açılan kapıyı işaret ediyorum, anlık bir panik başlıyor.

Lucretia'nın müzikal kahkahası duyuluyor. "Bunlar Herkes İçin Kraliçe'den başkası için açılmayacak."

Rahat bir nefes alarak, "O zaman Cirilea'nın kapısı Sofie'yi nereye götürüyor?" diye soruyorum.

"Ateşin Kaderi'nin daha fazla asker toplayabileceği bir mağaranın derinliklerindeki bir yere. Orada bir dere ve Nulling'e açılan bir geçit var."

"Fates. Nerede olduğunu biliyorum." Zander bir an için gözlerini kapatır. "Radomir bana Soldor'da bir nymphaeum kapısı gösterdi. Dağın yamacında kocaman bir delik var. Sana söyleyecektim ama her şey olup biterken aklımdan çıkmış. Bu Saur'goth'ların geldiği yer orası olmalı."

"Ve Malachi ve Sofie'nin Cirilea'ya nasıl bu kadar hızlı ulaştığını." Şimdi mantıklı geliyor. "Başka nereye gidebilir ki?"

"Kraliçe olmayanın yolu, bu kapılar yaratıldığında onları kullananların tasarımlarıyla sınırlıdır."

"Periler."

"Ve onların insanları. Ancak Herkes İçin Kraliçe sınırlı değildir." Eliyle odanın etrafını işaret eder.

"Hangisi Soldor'a gidiyor?"

"Şuradaki." Cirilea'nın karşısındaki bir oymayı işaret ediyor.

Yakınlıklarına ulaşma isteği çok güçlü. "Şimdi oradan geçecek olsam, ne bulurum?"

"Bunu söyleyemem. Muhtemelen hiçbir şey, belki de büyük bir tehdit." "Bu Saur'goth'lardan kaç tanesini geçebilir miyiz?" Zander soruyor.

"Benim bir numaram yok."

"Bir fikrin var mı?" diye tersliyor.

Lucretia sırtıyor ve bir anda Sofie'ye dönüşüyor.

Zander ve lejyonerler bir saniye içinde kılıçlarını çekerler.

"Hâlâ geliyorlar mı?" diyor, Fransızcası mükemmel.

Bir sonraki saniyede Lucretia'nın formu tekrar şekil değiştiriyor, bu sefer Sofie'nin kalesinin altındaki taş mezardan tanıdığım adama dönüşüyor.

"Ve tükenmeden önce yıllarca devam edecekler. Kendini iki kat yenileyebilen bir ordu kurdum. Bu diyardaki hiçbir ordu onu yenemez," diyor karşımızda duran erkek, kaybolmadan önce derin ve aksanlı bir sesle ve Lucretia yeniden ortaya çıkıyor.

Az önce duyduklarımızın ağırlığı (sylv'in ilk elden tanık olduklarının bir izdüşümü olduğunu varsaymak zorundayım) omuzlarımıza çökerken mahzende sessizlik hakim.

Abarrane, "O maden Venhorn'un yarısından geçiyor," diyor. "Bu ordu içinden geçiyor olabilir ve bizim bundan haberimiz olmaz."

"Hayır, özellikle de yarık, Lyndel ve Mordain yüzünden dikkatimiz bu kadar dağılmışken." Zander elleri kalçalarında adım atarken küfrediyor. Beklediğimiz şey buydu. Malachi'ın planladığı şey buydu.

Her şey sırayla. "Soldor'un nymphaeum kapısını nasıl yok edeceğiz?"

"Yok etmek mi?" Lucretia'nın güzel yüzü buruşur. "Yok edemezsin."

"Su perisi yaşlı olabilir mi?"

"Sormak için onları çağırmanız gerekir ve bunun bir maliyeti olur."

Bu fikir karşısında irkiliyorum, onlarla etkileşime geçmenin acı hatırası hâlâ çok taze. "Onları nasıl çağırabilirim-"

"Hayır." Zander başını sallar. "Perilerin yaşamları takas ettikleri söylenir. Gesine bir keresinde bana böyle söylemişti. Bunun ödemek isteyeceğimiz bir bedel olacağından şüpheliyim. Başka bir yol bulmalıyız."

Lucretia'nın Gesine'nin ne kadar az şey bildiğiyle ilgili alaycı bir cevap vermesini bekliyorum. Yine de ilk kez sessiz kalıyor, bu da Gesine'nin söylediklerinin doğru olduğuna dair korkumu artırıyor.

"Peki buradaki oyun ne?" Ben soruyorum.

"Malachi'nin askerlerinin Islor'da bu kadar kolay hareket etmesine izin veremeyiz." Zander kararlılıkla dişlerini gıcırdatıyor. "Etrafındaki dağı yıkacağız."

Şatonun koridorlarında yürürken şafak gökyüzünü lavanta ve kesme şeker tonlarıyla yıkıyor, damarlarımda adrenalin pompalanıyor. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bence bu plan çılgınca ve sen de delisin."

Zander'ın dudakları seğirdi. "Görünüşe göre beni sürüklediğin tüm o çılgın planların karşılığını sana ödüyorum."

Yana doğru bir bakış attım. Birkaç saat dinlenmeden önce gece geç saatlere kadar beyin fırtınası yaptık, bugün tüm gücümü kullanmam gerekebileceğini biliyordum. "Bunun işe yaraması için Mordain'in en iyi taş dökümcülerine ihtiyacımız var."

"Solange'ın Başbakanının emirlerine uyacağından eminim." "Bana öyle deme." Uyarmak için parmağımı kaldırdım. "Ve ben biliyorum. Umarım dün gece yarıktaki savaştan çok yorulmamışlardır." Çünkü bu iş ne kadar çabuk biterse o kadar iyi olur.

"Nulling'den çıkmak için başka bir yol bulacaklarını biliyorsun." Jarek diğer yanımda, ölümcül gövdesine bağlı çok sayıda silahı kontrol edip tekrar kontrol ederken, onu takip eden Lucretia'yı görmezden geliyor.

"Belki, ama yanında Cirilea'ya açılan bir kapı olmayacak." "Ekselansları! Lütfen, bir dakika!" Agatha seslendi,

Kolunun altına sıkıştırdığı bir kitapla, kâtiplerin uyku odalarına ayrılmış kanattan koridora doğru koşuyordu.

Sesindeki aciliyet umudumu yeşertiyor. "Konak beden hakkında bir cevap bulabildin mi?" Sofie'nin talebiyle Cirilea'ya yaptığımız ilk ziyaretten döndüğümüzde bunun önemini vurgulamıştım.

"Hayır." Duraklıyor, nefesini tutarken ellerini dizlerinin üzerine koyuyor. "Ama mistiklere ne olduğu hakkında daha fazla şey keşfettik."

"Tamam mı?" Sabırla bekliyorum.

"Bizim gibi, mistikler de yakınlıklarıyla yaratabilir ve birden fazla yakınlığa sahip olanlar kaderleri çağırabilirdi. Büyücüler tamamen farklı bir türdü. Onların da elementlerle bağlantıları vardı ama onları daha farklı, daha incelikli bir şekilde kullanıyorlardı. Bunu henüz tam olarak kavrayabilmiş değilim ama önemli olan bu değil. Önemli olan mistiklerin kaderleri çağırması ve onların da büyücülerin karşı koymak için aktif olarak çalıştıkları istekleri yerine getirerek iki taraf arasında büyük bir sürtüşmeye neden olmasıydı."

"Büyücülerin kaderin getirdiklerini tersine çevirebileceğini mi söylüyorsunuz?"

"Tersine çevirmek değil ama bastırmak, en azından bir süreliğine. Halk tarafından lanet kırıcılar olarak adlandırıldılar ve saygı gördüler. Kaderler

Bundan hoşlanmadılar ve mistiklerin onlara savaş açmasını sağladılar. Sonunda, mistikler tüm büyücüleri katlettiler."

"Ve daha fazlası doğmadı mı?" Zander soruyor.

"Büyücüler doğmaz, yapılır. Büyücü olmak zorlu ve acılı bir süreçtir ve herkes hayatta kalamaz. Töreni gerçekleştirecek kimse kalmayınca, kısa süre içinde diyarda hiç kimse kalmadı. Anlaşılır bir şekilde, periler memnun değildi.

"Sonra Malachi bu düzleme girmeye ve hükmetmeye karar verdi. Ondan kısa bir süre sonra Aoife da aynı şeyi yaptı ve ikisi de toprakları kasıp kavurdu. Mistikler Vin'nyla ve Aminadav'ı yardıma çağırdılar ve her seferinde kader onları bir şekilde cezalandırdı. Yaptıkları hatanın farkına vardılar ve diyarı, üzerlerine gelen birçok belayı dengelemeye yardımcı olabilecek büyücülerden arındırdılar.

"Ve sonra dört elemente de yakınlığı olan bir element kullanıcısı doğdu. Adı Nyxalia'ydı ve mistiklerin hükümdarı oldu. Su perisi büyüklerini çağırdı ve tüm bu felaketleri sonsuza dek tersine çevirmek ve bu topraklarda hüküm süren kaderlerden kurtulmak için onlardan yardım istedi. Periler bunu yapmanın tek bir yolu olduğunu söylediler."

"Ayrılmak ve Nulling'i kapatmak zorunda kaldılar."

Başını sallıyor. "Ve peri büyükleri burada olmasaydı, kaderler burada kalamazdı."

"Yani Aoife ve Malachi'den kurtulmanın periler olduğunu mu söylüyorsun?" Cesur bir savaşçı, bir anahtarcı ya da bir kral değil. Bir ejderha bile değil.

"Evet. Ama bedeli ağır oldu. Su perisi büyükleri mistiklerin hayatlarını talep etti. Hepsinin." Agatha sanki bir sırmış gibi fısıldıyor. "Tarihlerini ve öğrendiklerini de. Mistiklerin çağı sona erecekti. Peri büyüklerinin söz verdiği gibi, bir gün topraklardan ve içlerindeki elementlerden doğan başka bir versiyon gelecek ve perileri geri dönmeye çağıracaklardı. Ama eğer perilerin tamamı özgürlüklerinden vazgeçmek, güçlerini yarattıkları bu Ulyse'de diyarına hapsedmek zorunda kalırlarsa, o zaman mistikler de işledikleri tüm suçların bedelini ödemek zorunda kalacaklardı."

Midem bulanıyor. "Ve mistikler bunu kabul etti mi?"

"Nyxalia yaptı." Kitabı elinde tutuyor. "Onu özel bir çantanın arkasına saklanmış halde bulduk. Her şey burada, kendi sözleriyle. Yıllarca düşündüğünü ve bu süre zarfında kitlelerin sadece acı çektiğini ve daha fazla açlık çektiğini söylüyor. Bunu durdurmanın başka bir yolu yoktu, bu yüzden sonunda kimseye söylemeden kabul etti. Ne de olsa tüm türünü ölüme mahkum ediyordu ve onu durdurmaya çalışacaklarını biliyordu."

"Ancak onun tek şartı mistiklerin kütüphanesinin burada muhafaza edilmesiydi, böylece bir gün periler söyledikleri gibi geri döndüklerinde, bir sonraki çağ olan bitenin gerçeğini öğrenecek ve aynı ayak izlerini takip etmemeleri konusunda uyarılacaktı."

"Bir sonraki çağ... biz olacağız."

Tekerler. Ben.

"Periler kabul etti. Bu kitaptaki son yazı Hudem'in arifesinde, Nyxalia bu büyük kütüphanede dolaşıp halkının tarihini gözden geçirirken yazılmıştır. Burada

ondan sonra hiçbir şey yok." Bize boş sayfayı göstermek için kitabı çevirerek açıyor. "Ama dünyanın Aoife ve Malachi ile birlikte mistiklerden, perilerden kurtulduğunu ve canavarların yarıktan sürünerek çıkmayı bıraktığını varsaymalıyız."

"Eminim insanlar sevinmiştir." Ama Zander'in kaşları çatıldı. "Keşke bizim insanlarımız da bu mistiklerin yaptığı gibi bilgiyi belgelemeye özen gösterseydi."

"Muhtemelen belgelediler ama sonrasında yok edildi. Krallar ve kraliçelerin, krallığın kendileri ve hizmet ettikleri tanrılar hakkında hatırladıklarını etkiledikleri bilinir ve bazen toplum, tarihin karanlık tarafıyla yüzleşmek yerine hiç yaşanmamış gibi silmeyi seçer. Mordain de aynı suçu işlemiştir. Shadowhelm'den gelen o tomarlarda keşfedilen bilgileri çoğu kişi hiç duymadı ve bunun nedeni geçmişin Asallarının bunların bilinmesini istememesiydi. Ama-" Agatha kitabı kaldırıyor. "Nyxalia'nın düşüncesi için minnettar olabiliriz."

"Evet. Minnettarım. Ama bu... kabul edilmesi gereken çok şey var." Güneş doğarken bir salonda durmak, on binlerce yıldır Ulysed'e'nin içinde saklı olan en derin sırları öğrenmek.

"Bunu duymanızın önemli olduğunu düşündüm." "Öyleydi. Teşekkür ederim, Agatha."

"Bu kitabın içindekileri kime anlattın?" Zander sesini alçaltarak sorar.

"Sadece burada duranlar."

"Bu şekilde kalmalı." Ona sert bir bakış fırlattı.

"Mordain'den kimse bilmemeli."

Solange ve Allegra'nın bilgilendirilmesi gerektiğini savunmak için ağzımı açtım.

"Evet, elbette, Majesteleri. Halkım söz konusu olduğunda bu bilginin Majesteleri için arz ettiği tehlikenin farkındayım. Bunu her zaman yanımda taşıyacağım." Kitabı göğsüne bastırdı. "Bugün her ne yapıyorsanız, en iyisi yolunuza devam edin. Biz diğer sorunun cevabını aramaya devam edeceğiz." Parlak bir gülümsemeyle, sanki açıkladığı bilgi kıyametle dolu değilmiş gibi, kütüphaneye doğru yürüyor.

"Su perisi büyüklerinin yardımları için büyücülerin sonunu talep etme ihtimali nedir?" Zander Lucretia'ya sorar.

"Onlar adına konuşamam."

"Tahmin et," diye tıslıyor Jarek, dişlerini göstererek ona bakıyor.

"Size bu kadar çok şey verdikten sonra onlardan gitmelerini istemek büyük bir fedakârlık gerektirir." Öfke yüzüne yayılır.

Ve su perileri canlarından başka ne şekilde takas yapabilirler ki... Göğsüm sıkışıyor. Ya her şey başarısız olursa ve o pazarlığı yapmak? Aminadav'ın boynuzu hâlâ çantamda duruyor ve en karanlık saatimizi bekliyor. Ama bu ne gibi sonuçlar doğuracak ve perilerin sunduklarından daha mı kötü olacak?

Zander iç geçirir. "Şimdi gidelim. Çökmemiz gereken bir mağara var."

Yarığı SADECE yukarıdan, Candra uçarken aşağıya bakarken görmüştüm. Şimdi o uçuruma dalarken pençesine yapışıyorum, aşağıdaki dipsiz çukur ve içine düşme beklentisi midemi bulandırıyor. Valk ve Xiaric, bir taş büyücüsü olan Jarek'i ve Solange'ın bu görev için seçtiği iki Gölge'yi taşıyarak hemen arkasından geliyorlar.

"İşte orada!" Zander bağırır ve sol tarafı işaret eder.

Daha önce, bu saçma planını anlattığında ve ben de ona deli olduğunu söylediğimde, bunun en iyi yol, tek yol olduğunda ısrar etmişti ama ejderhaların uçurum duvarındaki açıklığa sığmayacağını söylemişti. Şimdi haklı olduğunu görüyorum.

"Yüce Tanrım," diye inliyorum, Candra çullanırken kendimi yakınlıklarımınla donatıp destekliyorum.

Kulakları sağır eden bir uyarı çılgılığıyla bizi içeri fırlattı. Zander yuvarlandı ve saniyeler içinde iki kılıç çekti. Ben o kadar zarif değildim, dizimi bir kayaya çarptım. Yüzümü buruşturarak topallayarak ayağa kalktığımda Jarek ve taş büyücüsü -saçları dökülmüş ve yüzü hissettiklerimle eşleşen bir dehşetle dolu ufak tefek bir adam-arkamızdaydı. Beş saniye geçmeden Gölgeler pürüzsüz bir hassasiyetle yere iniyor, parlayan gözlerinden başka hiçbir şey görünmüyor.

Mağara boş.

Jarek araştırmak için daha derine iniyor ve yarı yenmiş bir leşi ayak parmağıyla dürtüklüyor. "Ben bir savaş bekliyordum."

"Sahip olmadığımız için şükredin ve bizi bulamayacakları için umutlu olun. Bu taraftan." Zander bizi köşeyi dönüp su perisi kapısına götürürken Gölgeler geride duruyor.

"Bu mu yani?" Taş ustası başını bir o yana bir bu yana eğip nymphaeum yazısını incelerken kaşlarını çatıyor.

"Evet ve oraya erişilmemeli. Eğer içeri girerlerse, onları bekleyen aşılmaz bir duvardan başka bir şey istemiyorum, bir anahtar büyücüsünün bile çözemeyeceği bir şey," diye emrediyor Zander.

Zander'in kırılmış tonunu dengelemeye çalışarak geniş bir gülümseme sunuyorum. "Solange senin Mordain'in sahip olduğu en iyi kişi olduğunu söyledi."

"Öyleyim," diyor büyücü hiç vakit kaybetmeden. "Ne kadar zamanım var?"

"Ta ki bir canavar buraya tırmanıp bizi öldürmeye çalışana kadar." Jarek'in başı dönüyor. "O zamandan önce bitirebilerseniz, bu ideal olur."

Taş büyücüsünün gözleri panikle açılır.

Jarek'e uyarıcı bir bakış attım. "Ejderhalar herhangi bir tehdit için yarığı izliyorlar, ama hızlı çalışabilirsiniz çok memnun olurum."

"Şimdi başlayacağım ama odaya ihtiyacım var."

Geri çekilip dua eder gibi başını eğişini izliyoruz. Sonra elleri hareket etmeye başlıyor, bej pelerininin kolları hareketle birlikte dalgalanıyor. Bana Rubik küpü üzerinde çalışan birini hatırlatıyor, bilekleri bir o yana bir bu yana, bir ileri bir geri dönüyor.

Mükemmel kesilmiş küpler mağaranın zemininden kaymaya başlar, perinin kapısının etrafına dizilir ve yerine oturur, önce bir katmanla, sonra bir diğeriyle ve sonra bir sonrakiyle onu sıkıca sarar. Hızla, içerideki kapı kaybolmaya başlar.

"Bu inanılmaz." Gesine, taş dökümcülerinin nadir ve büyüleyici bir tür olduğunu söyledi.

Zander kollarını kavuşturur. "Evet. Onlardan birini çalışırken izleme fırsatım olduğunu söyleyemem. Bu

büyüleyici."

Ani çelik çarpışması hayranlığımızı kırıyor.

"Onu koruyun!" Zander bağırarak Jarek'le birlikte kılıçlarını çekmiş halde virajın etrafından dolanır. Bir gürültü patırtısı patlak verir, bağırışlar ve homurdanmalar endişe verici sayılara ulaşır.

Bir gözümü tekerleğimizden ayırmadan, duvarın diğer tarafına bakmak için geriye doğru ilerliyorum.

İki düzine Saur'goth askeri bizim dördümüze karşı savaşıyor.

Hava yumruklarım ve alevli oklarımla saldırıp bana en yakın dört kişiyi bir anda yere serdiğimde paniğim artıyor. Diğerlerine ise Zander, Jarek ve kalabalıktaki Gölgeler yüzünden o kadar kolay ulaşamıyorum ve onlara yardım edebilmek için bir sonraki pozisyonlarını tahmin edemeyeceğim kadar hızlı hareket ediyorlar.

Bir bıçak Zander'in kolunu keserek tıslamasına neden olur.

Saur'goth bir yumruk daha savurmak için hamle yapıyor ama ben tepki veremedim Jarek kılıcını canavarın boynuna geçirip onu yere düşürüyor.

Ve kendini diğer tarafta düşmanın gördüğü ve almayı hedeflediği bir saldırıya açıyor.

Onu geriye doğru uçurup uçurum duvarına çarptırıyorum. Çarpmanın etkisiyle taş parçaları uçuşuyor.

Ne yazık ki bu, bana doğru hücum eden birkaç Saur'goth'un dikkatini çekiyor.

Onları yollarında durduran bir ateş duvarı salıyorum.

Gölgeler arkadan kılıçlarıyla onları çabucak hallediyor.

Birkaç dakika içinde mağara, taşların yerlerine sürüklenme sesleri dışında yeniden sessizliğe büründü.

Kolundaki yarayı incelemek için Zander'in yanına koşuyorum.

"Sorun yok." Endişemi geçiştirdi. "Nereden geldiler?"

"Emin değiliz, Majesteleri. Aniden ortaya çıktılar," diye cevap veriyor Gölgelelerden biri - bir kadın -.

"Bexley yarık yaratılmadan önce de böyle olduğunu söylemişti. Nulling'in içinden çıkıveriyorlardı, biri orada, biri burada." Yarıktan sürünerek çıkan hamamböcekleri gibi değil, ki ben bunu ilk elden gördüm.

"Biri orada, biri burada değildi. Aynı anda iki düzine oldu, Majesteleri." Diğer Gölge köşeye çekilir, kılıcı sanki başka bir ani saldırıya hazırlanıyormuş gibi hazırdır.

Zander dağların derinliklerine giden tüneli işaret ediyor. "O tarafa da göz kulak ol."

Jarek elini alnına silerek sıçrayan kanı oraya bulaştırır. "Bana neredeyse bittiğini söyle?"

Son taş katmanını yerleştirdiğini görmek için tam zamanında ustamızın yanına dönüyorum.

Geri çekilir ve yaptığı işi hayranlıkla seyreder. "Bunu açamaz mı?"

"Kimse bunu içeriden açamaz." Dişlerini göstererek sırtıyor. "Kilidi açacak kol burada." Birbiri ardına iki bloğa vuruyor ve taş kaymaya ve dönmeye başlıyor, perinin kapısı içeride görünene kadar bir tıkırtı ve sıyrık kakofonisi. Taşlara tekrar vuruyor ve duvar yeniden şekilleniyor. "Bu kapıların nasıl çalıştığına dair anlattıkların doğruysa, o zaman geçene kadar bunu sökmek için tek gücü kullanamaz ve geçemez."

"Tamam. Tamam. Mükemmel." Gülümsedim. "Teşekkür ederim..."

"Margeer, Majesteleri."

Zander elini küçük adamın omzuna atar ve o da sıçrar.
"Aferin sana. Jarek'le birlikte geri döneceksin-"

"Gölgelerden biriyle gidebilir," diye karşı çıkıyor
Jarek. "Gölgeler'e burada ihtiyaç var. Size değil."

Jarek'in çenesi gerilir. "Ekselanslarının yanından ayrılmayacağım."

Zander soğukkanlılıkla, "Yapabilirsin, çünkü ben onun yanındayım ve onun için yapamayacağım hiçbir şey yok," diye cevap verdi.

Jarek sanki dövüşe hazırlanıyormuş gibi duruşunu ayarlıyor.

Aralarına giriyorum. "Tamam, bu kadar yeter. Jarek, taş büyücüsünü güvenli bir yere götürmeni istiyorum, böylece Gölgele yapacaklarını yapabilecekler ve sonra hepimiz buradan çıkacağız."

Gri gözleri bana kilitleniyor, içlerinde öfke alevleniyor. Ve seçemediğim başka bir şey. "Tehlikeli bir durumdayken yanından ayrılmamı istemekle ilgili ne dedim ben?"

Bunu asla yapmayacağını.

"Bir dakika gerinizdeyiz, söz veriyorum. Lütfen Margeer'i kampa geri götür," diye yalvarıyorum. "Bunu yapabilecek tek kişi sensin."

"Bu bir emir mi?" diyor sakın bir şekilde.

İç çektim. "Evet." Eğer olması gereken buysa.

Jarek parmağını şıklatır ve uçurumun kenarına doğru yönelir. Margeer arkada koşuşturuyor, muhtemelen gittiği için mutlu.

"Bastığınız yere dikkat edin yoksa ayağınızın altında parçalanır." Zander ekliyor, "Düşerek ölmenizi istemeyiz."

Ona kaşlarımı çatmıyorum.

Jarek sabit bir yere doğru yol alır ve ıslık çalar. Valk bir çığlıkla cevap verir.

"Hazır mısın?" Büyücünün cüppesini tutuyor.

"Evet, ama nasıl-"

Jarek onu uçuşunun kenarından sürükler, tam o sırada Valk uçarak yanlarından geçer ve onları havada yakalar.

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum. "Lütfen bana bunu yapmak zorunda olmadığınızı söyle?"

"Yalan söylememi mi istiyorsun?" Zander'ın yüzünde bir sırtma belirliyor ama hemen kayboluyor. "Hadi şu işi bitirelim." Su perisi kapısının etrafındaki alanı inceleyen dişi Gölge'ye başıyla selam veriyor.

Ayaklarımızın altındaki bir gümbürtü, tavan çöküp tüm oyuğu gömmeden önceki tek uyarı.

"Ayrıca doğruya giden geçidi de çökertmemiz gerekiyor. Malachi'nin getirdiği ordunun Venhorn'u ev olarak kullanıp yarığa doğru akmasına izin veremeyiz."

"Onlar bunu yaparken burada durmak güvenli mi?" Ben soruyorum.

"Hem taşları hem de insanları devirmekte uzmandırlar. Ama hayır, muhtemelen değil." Zander elimi tutuyor ve beni geriye, açıklığa doğru götürüyor.

Dişi Gölge erkek meslektaşına "Sen o tarafı al, ben bu tarafı alacağım," diye teklifte bulunur. "Majesteleri, kendinizi korumak isteyebilirsiniz."

Önerildiği gibi yapıyorum. Sarkıtların her seferinde birkaç tane düşmesini ve yere çarptıklarında patlamalarını hayranlıkla izliyoruz. Sütunlar birbirinin üzerine devriliyor, parçalara ayrılıyor ve birikiyor.

"Burada dururken yapabileceğimiz tek şey bu, Majesteleri," diyor erkek Gölge. "Canavarlarla birlikte tekrar uçmaya başladığımızda-"

Sözleri gürültülü bir sesle kesiliyor ve kafalarımızı ona doğru çeviriyoruz.

Bir daaknar arkasında duruyor, dikenli pençeleri boynuna saplanıyor.

Bu dünyadaki o korkunç ilk geceye geri döndüğümde soğuk bir dehşet kaplıyor içimi.

"Soriel!" diye bağılıyor dişi Gölge, daaknarın omzuna bir kaya parçası fırlatarak onu zar zor dürtüyor.

Gölge'nin cansız bedenini uzağa fırlatır ve sonra saldırır.

Bir ateş topu fırlatıp duvara doğru uçmasını sağlıyorum. Ancak canavar taşa çarpıyor. Karanlığın içinde kayboluyor.

Kaşlarımı çattım. "Nereye gitti bu?"

"Sanırım Malachi'nin ordusu için kullandığı Nulling'in girişini bulduk." Zander bir adım öne çıkıyor. "Saur'goth'lar da bu şekilde geldiler."

"Ama görünüşe göre... hiçbir şey yok."

"Kesinlikle hiçbir şey değil." Zander gözlerini kısar. "Eğer bunu moloz yığınının gömebilirsek-"

O sırada daaknar yeniden ortaya çıkıyor, hırlayarak Zander'a saldırıyor, parçalanmış kanatları genişçe açılmış, pençeleri göğsüne yönelmiş.

Zander'i bir rüzgârla uzaklaştırırken dehşet tüm sinirlerimi ele geçiriyor ve sonra daaknar'a tekrar vuruyorum, bu sefer tüm güçlerimi birleştirerek. Cevap veren tiz ses

Çıglık daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyor. Alevler içinde patlıyor

-aynen Annika'nın anlattığı gibi- ve sonra ortadan kayboluyor.

Zander kendini ayağa kaldırmak için mücadele eder. "İyi misin?" diye haykırdım.

Ellerini dizlerine koyarak beni başından savıyor.

Dişi Gölge yoldaşının yanına koşar ve diz çökerek nabzını kontrol eder.

"Bir şey var mı?" Zander soruyor. Kadın başını sallar.

Zander'ın yüzüne acı yayılıyor. Bunun için kendini suçlayacağını biliyorum. Sonuçta bu onun planıydı.

Dik durarak birkaç vuruş daha bekledikten sonra yumuşak bir sesle şöyle dedi: "Kederin için seni acele ettirmek istemem ama bir başkası o boşluktan çıkmadan önce buradan gitmeliyiz."

"Evet, Majesteleri." Sesini hüzün dolduruyor. Soriel'in bedenini homurdanarak omzuna alan Gölge, yarığa doğru ilerler ve ıslık çalar. Saniyeler sonra Xiaric uçarak yanlarından geçer, onları kucağına alır ve devam eder.

"Hazır mısınız?" Zander beni kenara götürüyor, kolu belime sıkıca sarılıyor.

"Caindra."

Çıglık atarak cevap veriyor, aşağı iniyor.

"Ne olursa olsun bizi yakalayacak," diye söz veriyor Zander, beni kendisine doğru sıkıca sararak.

Ama ben başka bir şey için endişelenemeyecek kadar arkamızdan neyin gelebileceğine odaklanmış durumdayım.

Sıçırıyoruz... ve onun pençeli avuçlarının içine düşüyoruz.

Dönmeden önce yukarı doğru süpürüyor, kanatlarını havada asılı kalmamıza izin verecek kadar çırpıyor.

"Bunu bitirmeniz gerekecek," diyor Zander. "Hepsini yok et. Bu yaratıkların geçebileceği hiçbir alan bırakmayın."

Aminadav ve Vin'nyla'nın iplerini derinden çekiyorum ve mağaranın içine fırlatıyorum. İçerideki dağın çökerken çıkardığı sesler kulakları sağır ediyor ve açıklıktan patlayan ani bulut dalgası Candra'nın bizi yukarı ve uzağa itmesine neden oluyor.

"Ortalık sakinleştğinde tekrar kontrol edebiliriz. Şimdilik kampa dönelim, sonra da Annika'yı bulmaya gideriz."

Eğer burada olmasaydım...

Eğer bir saniye daha geç tepki verseydim.

Başımı sallayarak başımı Zander'in omzuna yaslıyorum ve o değil de Gölge olduğu için küçük, bencilce bir şükür duası ediyorum.

"LYNDEL'DEN NE HABER?" Zander komuta çadırındaki selamlaşma korosunun ardından sorar.

"Caster'lar hasarın güvenliğini sağlamak ve onarmak için çalışıyorlar. Düşmanların kullanmaması için gizli geçitleri kapattılar," diye onaylıyor Gaellar. "Sura giden yeni bir köprüyü yarına kadar bitirebileceklerine inanıyorlar. Bir de şu mesele var..."

O, Lyndel'de ve yarıktaki bitenler hakkında bilgi verirken, Elisaf kolumu dürtmek için yaklaşıyor. "Ekselansları bugün toprakta mı oynadı?"

Başparmağımı yanağıma sürüyorum ve üzerinde toz buluyorum. "Sayılır." Ona madende neler olduğunu hızlıca anlattım.

Merakla çenesini kaşıyor. "Malachi ve bu anahtarcı ne yaptığınızı anladığında duvarda bir sinek olmak."

Çok öfkelenecek. "Şimdiye kadar kaç kişinin geçtiğinden emin değilim, ama en azından daha fazlası oradan geçmeyecek, değil mi?"

Abarrane çadırın kapağını geriye atıp içeri dalıyor. Jarek onun arkasından geliyor, bana bir bakış bile atmıyor. İndiğimizde suratı asıktı ve daaknar'ı duyduğu anda buz gibi oldu. "Ekselansları. Bu az önce geldi." Elinde bir mektup tutuyor.

"Kimden?"

"Mührü tanıyamadım." Zander'a uzatıyor. "Kier."

Açmadan önce gözleri bana kaydı. Ve nefes verir. "Bu Atticus'un el yazısı."

Abarrane kahkahalarla havlar. "Gördün mü? O gümüş dilli aptal yakalandığı yerden mektup yazmaya devam ediyor."

Herkes hain kardeş kralın söyleyeceklerini duymak için beklerken kıkırdamalar çadırı dolduruyor.

"Fates." Zander'ın yüzündeki tüm kan çekilir. "Theon, Bellcross'tan en son ne zaman haber aldın?"

Islor'un kıyıya yapışan tuzlu sudan arınmış temiz havasını içinize çekin.

"Kendi topraklarında ata binmek nasıl bir duygu?

Yine mi?" Yirmi kişilik grubumuz sıradan akıncılar gibi Sanguine Nehri boyunca iç kesimlere doğru ilerlerken Kral Cheral yanımda atını sürüyor, giysilerinin üzerine örttüğü mütevazı peleriniyle makamını gizliyor. Yerine geçen yeni kral ve varışımızla birlikte hedeflenen kılıçların potansiyeli göz önüne alındığında, Kettling'in doğusundaki ticaret limanından kaçındık ve batı yakasındaki daha dar, daha sessiz körfezi seçerek gece karaya çıktık.

"Kendi atımı tercih ederdim ama sanırım savaştan sağ çıkamadı. Tabii büyücünüz onu diriltebilirse?" Kral Cheral'ın diğer tarafında at süren Tuella'yı bulmak için öne doğru eğiliyorum. Bu bana Romeria'nın at sırtındaki ilk günlerini hatırlatıyor. Belli ki eyer üzerinde fazla vakit geçirmiyor.

"Işık, yaşayan gaspçı kralın diyarının ötesine ulaşamaz," diyor.

"Peki ne yapabilir?"

"Gölgeyle
savaşabilir."

"Hâlâ onunla." Test etmek için omzumu döndürüyorum. Neredeyse iyileşmiş. O merth baltasının geride bıraktığı yarayı hayal bile edemiyorum. "Peki ben neyle savaşağım? Kazanan kişiliğimle mi?"

Kral Cheral'ın kahkahası neşeli. "Şimdiye kadar iyi iş çıkardın."

"Yakında bana bir silah vermeniz gerekecek."

"Zaten vermedim mi? Ne de olsa sana bir kalem ve mürekkep verdim, değil mi?"

"Ve omzumun üzerinde gezinip her kelimemi dikte ediyordu."

Omuz silkiyor. "İçine gizli bir mesaj yerleştirmedığınızden emin olmalıydım."

"Peki bu ne olabilir? 'Lütfen beni öldürme sevgili kardeşim, muhtemelen bunu hak etmeme rağmen' mi?" Mektup şimdiye kadar Zander'e ulaşmış mıdır? Muhtemelen. Ve eğer kendisine doğru gelen devasa tehlikeyi henüz görmediyse, çok yakında görecektir.

"Güven kazanılır, verilmez, özellikle de bir düşmana."

Karınla yalnızken bana yeterince güvendin. Dilimi ısırıyorum, arkamıza bir bakış atıyorum. Satoria kolayca at sürüyor, Aminadav'ın düzlüklerine giden inişli çıkışlı tepeleri seyrederken dudaklarında gizemli bir gülümseme var. Biçiminde hiç odunluk yok.

"Gemideki kamara hoş bir dokunuş oldu." Satoria'nın sadece birkaç dakikalık arkadaşlık için bile olsa içeri süzülmesini bekledim ama hiç gelmedi.

Kral Cheral, "Gövdede zincirlenmekten daha iyi olduğunu düşündüm," diyor.

"Oh, bilmiyorum. Ostros'a giderken sahip olduğum keyifli arkadaşlığı özlüyorum."

Kılıcını sırtına saplayan asker sırtıyor ve kendi dilinde bir şeyler söylüyor. Diğer askerler gülüyor ve ben de sırtana kadar alay ediyorlar.

Belki de bu bakışın ne anlama geldiğini okuyabilirler - hepsini öldürmekten zevk alacağım.

"Daha ne kadar sürecektir?" Kral Cheral rahatsız olmuş gibi pelerininin yakasını çekiyor.

"Duruma göre değişir. Ovalar çok geniş." Ordunun nerede kamp kurduğu konusunda da ağzını sıkı tutuyor. "Nereye gittiğimizi bilseydim, size bir fikir verebilirdim."

Satoria'ya bakıyor. Aralarında geçen sözsüz konuşma onu dilini gevşetmeye ikna etmeye yetmiş olmalı. "Baymeadow adında bir köyün dışında uygun bir yer buldular. Hiç duydun mu?"

Gülümsüyorum. "Evet." Gracen'in büyüdüğu yer. Güneşin pozisyonunu kontrol ediyorum. "Bu hızla gidersek akşama varırız." Tuella'nın altın kuş banyosunu taşıyan araba yavaş adımlarla ilerliyor.

Kral Cheral atını topuklarıyla dürterek daha hızlı koşturuyor.

“Y Biraz...” Parmağımı köprücük kemiğimin üzerinde, samanın Annika'nın tenine yapıştığı noktada gezdiriyorum. Bizim

Araba yol boyunca hızla ilerliyor, sayısız bal kavanozu tıkırdıyor. Destry ayaklarımızın dibinde yere kıvrılmış, bal likörü kokuyor. Dün gece yatağına gittiğinden bile emin değilim, çünkü güneş doğmadan önce beş dakika içinde yola çıkacağımızı duyurmak için ahıra girmişti.

Annika başını eğerek aşağı bakarken kaşlarını çatıyor. "Nereye?"

"Doğru..." Uzanıp üzerinden alıyorum, parmak uçlarımın teninde bir an kaymasına izin veriyorum, yumuşaklığının tadını çıkarıyorum. "İşte."

İnliyor. "Bunu her yerde buluyorum." "Nedenini hayal bile edemiyorum," diyorum sinsi bir gülümsemeyle.

Gözleri ateşle parlıyor ama tepkisini bir kızgınlık maskesiyle örtüyor. "Çünkü vahşi hayvanlar gibi bir ahırda uyuduk."

Gülümsemem geriliyor. "Vahşi hayvanlar gibi. Evet, kesinlikle. Kesinlikle."

Bir cesetten çalınmamış yeni bir tunik, pantolon ve pelerinle birlikte Uda'nın hediyesi olan yeni çizmesiyle kaval kemiğini toynaklıyor. Ölümlü diğerlerini temiz kıyafetlerle takas etmiş olmalı.

Yüzüm buruşsa da kıkırdıyorum. Sanırım dün gece böyle bir şey olmamış gibi davranacağız. Öyle olsun.

Sanki üşüyormuş gibi kollarını kendine sarıyor. "Sence bugün ne kadar yolculuk edeceğiz?"

"Basinholde'da duracağız," diye homurdanan bir cevap geliyor vagonun tabanından. "Vadinin derinliklerinde küçük bir şehir."

Destry'nin kalçasını ayak parmağımla hafifçe dürtüyorum. "Uyanmışsın dostum."

"Senin bu gevezeliğinle uyumak mümkün değil." Top gibi kıvrılarak kendini ayarlıyor. "Ve bal likörü başımı ağrıtıyor."

"Gerçekten mi? Oldukça beğendim. Balı da. Kavanoz için Ezra'ya teşekkürlerimi iletmeniz gerekecek. Söz veriyorum, çok keyifliydi." Annika'nın tepkisini incelerken ekliyorum, "Belki bu akşam bir tane daha yeriz."

Ağzının kenarları hafifçe seğiriyor ama bana boyun eğmeyi reddediyor.

Sırıtarak onun küçük maskaralığını anladığımı belli ediyorum. Onun için de beklenmedik ama zevkli bir geceden başka bir şeymiş gibi davranmanın bir anlamı yok, hele de çıplak vücudu dokunuşlarımın altında dalgalanırken.

"Ezra cimridir. Bunun için başka bir saldırıyı savuşturmanız gerekecek."

Annika'nın yüzünü panik kaplıyor. "Yine saldırıya uğrayacak mıyız?"

"Haydutlar tarafından değil. Hırsızlar Yolu'ndan uzaklaştık. Eğer saldırıya uğrarsak, bu askerler tarafından olacaktır. Bu durumda ışık bize yardım etsin. Açsanız Ezra'da taze ekmek ve peynir var." Sanki yemekten bahsetmek midesini bulandırıyormuş gibi inliyor.

Annika'nın burnu tiksintiyle kırışıyor. "Her zaman uyuyana kadar içer misin?"

"Sadece şanslı olduğumda." Destry pelerinin başının üzerine çekerek daha fazla soru gelmesini engelliyor.

Annika bana kaşlarını çatı.

Biz kimiz ki yargılayalım? Belli ki Destry bir tür şeytandan kaçıyor ama Annika ve benim buradan kaçmamıza yardım ettiği sürece sarhoş kalabilir. "Aç mısın?" Kendimizi bu tabutun içine tıktırmadan önce yemek yeme şansımız olmadı.

"Açlıktan ölüyorum."

Perdeyi geri çekiyorum. Güneş parlıyor - son birkaç günün yoğun sisi ve sefaletinden sonra hoş bir soluklanma, aynı zamanda getirildiğimiz bu diyarı daha fazla görme fırsatı. Atlar ormanı kesen kıvrımlı bir yol boyunca yokuş aşağı ilerliyor. Uzakta, bulut örtüsünün ötesine uzanan bir dizi sivri dağ var.

Karanlık bir gölge tepelerden birinin etrafında dolanarak beni şaşırtıyor. "Bu bir wyvern mi?"

Ezra beni omuz silkmekten kurtardı.

İleriye işaret ediyorum ve ellerimi kanat taklidi yaparak cırpıyorum. "Bir wyvern."

Odağımlı takip ediyor ve sonra anlamış gibi başını sallıyor. "Wroxlik."

Kelimeyi hafızama kazıyarak tekrarlıyorum. Şaşırmış ya da endişelenmiş görünmüyor. "Bunun orada ne işi var?"

Başını sallıyor, sonra çenesini çantasından bir somun ekmek ve bir parça peynir çıkaran Uda'ya doğru uzatıyor.

"Çok teşekkürler." Mektubu ondan kabul ederken göz kırpmıyorum ve gülümsemesiyle yanakları kızarıyor.

Ezra kızına gözlerini devirir.

"Ona fazla zorluk çıkarmayın. Kendine yardım edemez. Ben görmezden gelinemeyecek kadar çekiciyim." Ne dediğim hakkında hiçbir fikirleri yok. "Öyle değil mi Annika? Sanırım dün gece üzerime çıkmadan önce de aynı şeyi söylemiştin-" Bacağıma gelen bir başka sert tekme yüzünden homurdanıyorum.

"Buranın adı ne demiştin?" Annika perdeden dışarı bakıyor, hava alabilmek için daha önce benimle sandık koltuklarını değiştirmişti.

Destry gerinerek kendini yerden kaldırıyor. Akşamdan kalma halinin geçmesi tüm yolculuk boyunca sürmüştü ama şimdi daha enerjik görünüyor. "Basinholde. Ezra genellikle burada iki ya da üç gün geçirir, mallarını pazarda satar ve vadinin diğer tarafına doğru sürekli tırmanmadan önce atlarını dinlendirir. Amacımız göz önüne alındığında, bu öğleden sonra ve akşam satabildiği kadarını satacak ve biz de sabah yola çıkacağız."

Daha önce bulunduğumuz yerden çok daha yoğun bir yerde olduğumuz kesin. Hayatın sesleri -erkekler bağırıyor, bebekler ağlıyor, atlar koşturuyor- dışarıya taşıyor.

"Dur, bir bakayım."

Annika somurtuyor. "Ama ben bu koltuğu seviyorum."

"Sorun değil. Hareket etmek zorunda değilsin." Sandığın üzerinde arkasına sokuluyorum, manzarayı seyrederken göğsümü sırtına bastırıyorum. Sertleşiyor ama geri çekilmiyor. Dün gece aramızda hiçbir şey olmamış gibi davrandığı bu maskaralığa bütün gün devam ettik. Ben utanmadan flört ediyorum, o titizlikle görmezden geliyor ve bakışlarım ne zaman başka bir yere gitse, onun beni incelediğini hissediyorum.

Basinholde sokakları dar ve kalabalıktır; alt katlarında dükkânlar, üst katlarında ise pencereleri yeşillik ve çiçeklerle kaplı yarı ahşap evler sıralanır. Çok sayıda at ahır vardır.

"Bana Cirilea'daki Liman Caddesi'ni hatırlatıyor, tek farkı limansız olması. Bir işportacı!" Köşede beş hançerle hokkabazlık yapan adamı fark ettiğinde sesi sevinçle doluyor.

"Yine de bir kanal var." Binaların arasındaki dar geçidi gösteriyorum.

"Bu Hag'nin. Dağlardan beslenir ve şehrin içinden akar," diye açıklıyor Destry. "Bir kayak kiralayabilirsiniz. İnsanlar romantik olduğunu söylüyor."

Onun kayıtsız tavrı karşısında kıkırdamamı bastırıyorum.

İşportacının üzerinde, yarı giyinik erkek ve kadınların vücutlarını sergiledikleri ve müşteri bekledikleri bir balkon var. "Ve genelevler var."

"şanslısın," diye mırıldanıyor Annika.

Eğilip kulağına fısıldıyorum, "Bu oyunu daha ne kadar oynamak zorundayız?"

Buna hiçbir şey söylemiyor.

Destry, ziyaretçiler için bir rehber edasıyla, "Çok sayıda han ve diğer tesisler var," diyor.

"Basinholde, Udrel'in en işlek merkezlerinden biridir. Diyarın farklı köşelerine giden pek çok yol buradan geçer."

Metal botların çınlamasını yakalıyorum ve Annika'yı perdeden geri çekip düşmesine izin veriyorum. Bir an sonra askerler yakınlarda emir yağdırıyor. "Bu kadar kalabalık ve muhafızlarla dolu bir yerde olmak iyi bir fikir mi?"

"Dikkatlerini çekecek hiçbir şey yapma, böylece aralarına karışırsın." Ama Destry kolyesini çıkarır, gözlerini kapatır ve anlaşılmaz sözler söylemeye başlar. Gözlerini açtığında tamamen beyaza dönmüştü.

Annika irkilir. "Bu rahatsız edici."

"Ve yine de yararlı."

Destry'nin her ne yapıyorsa yapmasını sessizce bekliyoruz. Gözleri kapanıp bir an sonra yeniden açıldığında, tekrar siyaha dönmüşlerdi. "Çok sayıda muhafız var ama henüz seni burada arıyor gibi görünmüyorlar. Hâlâ başkentte olduğunuzu düşünüyor olmalılar."

"Orada ne yaptın?" diye sordum.

"Bizim göremediğimizi görmek için kuşların gözlerini kullandım." Bunu sanki yapılacak en doğal şeymiş gibi söylüyor.

Kaşların çatıldı. "Etkilendim."

"Bu sadece küçük bir aralığa izin veriyor." Bana beyaz taşı göstermek için kolyeyi kaldırıyor. "Orathas'taki tapınaktan yapıldı. Her Azyr bir tane alır."

Annika onu inceliyor. "En üstteki taş, kal'ana'nın olduğu yer."

"Evet. Işığı kanalize ediyor. Taş ne kadar büyükse, erişim alanı da o kadar uzak olur. Tapınağın içindeki Azyr tüm Udrel'e ve ötesine ulaşabilir. Denizlere ve içlerindeki hayaletlere kadar."

"Yani yıkandığımızı biliyorlardı."

"Evet." Kolyesini bir kenara koyuyor. Gözleri normale dönmeye başlamıştı bile. "Şehirde yeterince güvende olmalıyız. En azından bu gece için."

Araba durdu ve Ezra bir şeyler bağırdı. Bir gıcırtı duyuldu ve sonra dönüp tekrar ilerlemeye başladık.

"Bu gece handa kalacağız," diyor Destry. "Sahibi Ezra'nın bir arkadaşı."

Annika derin bir iç çeker. "Kadere şükürler olsun. Banyo yapmaya çok ihtiyacım var." Üzerine bal sürdüğüm boynuna dokunurken yüzünü buruşturuyor.

Parmaklarımı saç örgülerinin altından geçirip bir tutam saman daha çıkarırken kıkırdıyorum. "Bir sürü arkadaşı var."

"Ezra bal adamdır. İyi tanınır."

Zarif bir el küçük pencereden içeri süzülüyor, avucunda donuk gümüşten yapılmış iki bant duruyor.

"Bunları giymelisin," diye anons ediyor

Destry. "Pardon?" Annika bön bön bakar.

"Onlar bağlılık grupları-"

"Evet, ne olduklarını biliyorum," diye tersliyor. "Neden bunları giymek zorundayız?"

"Çünkü bu hanın sahibine sizin uzak batıdaki adalardan gelen evli bir çift olduğunuzu söyleyeceğiz. Oradaki lehçe çok farklı, adeta başka bir dil. Ayrıca, kadın geleneksel bir tiptir ve bir odayı birlikte paylaşacaksanız, söz vermeniz gerekir."

Annika kaşlarını çatır. "Bunun kolay bir çözümü var. Biz aynı odayı paylaşmıyoruz."

"Evet, öyleyiz." Yeter artık. "Bu diyardan güvenli bir şekilde çıkana kadar yanından ayrılmayacağım. Harcamadıkça

Gelecek bin yıl boyunca onların kal'ana'sı benim horlamamı dinlemekten daha çekici gelecek." Pek uyuyamayacağımdan değil.

Annika dudaklarını büzüyor ama ben bantları toplarken itiraz etmiyor. "Teşekkür ederim, Uda."

Büyük olanın üzerine kayar kaymaz yanmayı hissediyorum. "Bu neyden yapılmış?"

"Buranın kuzeyindeki dağlardan gelen özel bir gümüş," diyor Destry. "Wroxlik'in yaşadığı yerden."

"Wyvern. Bugün erken saatlerde bir tane gördüm."

"Evet, yukarıda, genellikle bulutların içinde yaşıyorlar."

"Neden hiç kimse bu şeylerle ilgilenmiyor? İçinde Bizim diyarımızda, eğer biri görülürse, herkes saklanmak için kaçar ve Gölge'ye onu bulup öldürene kadar avlamalarını emrederiz."

"Biz onları rahatsız etmezsek, onlar da bizi rahatsız etmez." Destry omuz silkiyor. "Her zaman böyle olmuştur."

Başımı sallıyorum -bu âlem çok tuhaf- ve grubu tekrar inceliyorum. "Bizi yakaladıkları ağ da aynı malzemeden yapılmıştı, değil mi?"

"Muhtemelen, evet. Azokur'un peşindeki başıboş canavarları yakalamak için ağ ve kafes yapmakta kullanıyoruz. Onlardan kurtulamazlar. Çok güçlü bir malzeme."

"Kulağa merth gibi geliyor," diye belirtiyor Annika.

"Bizi felç etmemesi dışında. Gördün mü?" Elini tutuyorum ve yüzüğü takıyorum.

"Önce bir teklif bile yok mu?" diye mırıldanıyor ama sonra yanık yüzünden yüzünü buruşturuyor.

"Biliyorum, ama o kadar da kötü değil."

"Bahsettiğin bu merth nedir?" Destry sorar.

"Topraklarımızda yetişen bir madde. Türümüz için çok tehlikeli."

"Uda bunları nereden aldı?" Annika yüzüğüne küçümseyerek bakar.

"Onları Azokur'a dönenlerin cesetlerinden toplayan Ezra'dan."

Annika göz kırpmıyor. "Biz vardır giyiyor ölü insanların bağıllık grupları."

"Evet. Umarım uyarlar."

Annika bana düz bir bakış attı. "Eğer bu birlikte geçireceğimiz büyük gelecek için bir alamet değilse, neyin alamet olduğunu bilmiyorum."

İşaret parmağımı kaldırıyorum. "Ama kabul edersiniz ki birlikte bir geleceğimiz var."

"SANIRIM BU İŞ GÖRÜR." Annika, hanın üçüncü katındaki tavan arası odamızın kirişleri boyunca koşan fareye kaşlarını çatarak bakıyor.

Uda kendimize batılı bir çift damgası vurmamız konusunda ısrar etmekte haklıydı. Ezra'nın tüccar arkadaşı ve karısı, gülümseyerek ve baş sallayarak geçiştirebildiğimiz bir soru yağmuruna tuttu bizi. Tıknaz kadının, hanlarını ziyaret eden karı kocadan dinleyen herkese bahsedeceğine şüphe yok.

"Tabii ki iş görür. Dört duvarı, bir çatısı ve iyi büyüklükte bir yatağı var. Ve o çok istediğin banyo." Kovalarla su getirip yatağın yanındaki bakır küvete boşaltan iki hizmetçi kızı işaret ediyorum. Zor bir iş gibi görünüyor. İtiraf etmeliyim ki

Argon'da bileğini çevirdiğinde su getiren musluklar. "Sizi yalnız bırakayım."

"Neden? Nereye gidiyorsun?" Annika sorar, sesi biraz acelecidir.

"Etrafta kısa bir yürüyüş yapmak, görülecek ne varsa görmek için. Tabii burada kalmamı tercih etmezseniz." Dikkatle yatağa bakıyorum.

Sertçe yutkunurken boğazı düğümleniyor. "Yani ben yıkanırken beni bir zampara gibi izleyebilir misin? Sanmıyorum."

"Pekâlâ, sevgili karım." Şakağına bir öpücük kondurmak için eğildim. Hizmetçi kızların iyiliği içinmiş gibi davranabilirim ama aslında dudaklarımı Annika'nın tenine tekrar değdirmek için bir bahane arıyorum. "Hançerini her zaman yanında tut. Çıktıklarında kapıyı arkalarından kilitle ve kimseye açma."

Bana bakarken kirpikleri titriyor. "Senin için bile mi?"

"Sadece benim için aç," diye düzeltiyorum, belini sıkarak. "Ama ne kadar çok sevdiğini biliyorum."

Kapüşonumu çekip Destry'yi bulmak için ayrılırken mavi gözlerinin sırtımı deldiğini hissediyorum.

"GENELEVLER ŞU TARAFTA." Destry başparmağını arkamızdan havaya kaldırıyor.

Hiç şüphesiz ağzının suyunu akıttığı bar taburesi ve birası da öyle. "Teşekkür ederim ama ben bir tane aramıyorum."

"O zaman ne arıyorsun?" Kısa bacakları adımlarıma ayak uydurmak için acele ediyor.

"Annika'nın hoşuna gidecek birkaç ufak tefek şey." Meyve ve ekmek sepetleri olan bir standın önünden geçiyoruz. "Burada küçük, tatlı üzümler olup olmadığını biliyor musun? Mavimsi siyah renkteler."

"Bu gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor." Kaşlarını çatıyor. "Kal'ana ile olan ilişkinizi anlamakta zorlanıyorum."

Başımı bir o yana bir bu yana çevirip kimsenin dikkatini çekip çekmediğimizi kontrol ettikten sonra küçük ölümlüyü azarlıyorum. "Bu ismi kullanma. Asla. O sadece Annika, başka bir şey değil." Gerçi şu anda her düşüncemi ve kararımı yönetiyor gibi görünen Islorian prensesi hakkında basit bir şey yok. Nasıl oldu da buraya geldim, onun kurtarıcısı ve koruyucusu olarak hizmet ediyorum, çıplak tenini tenimde hissetmek için bir şans daha yakalarken onun gülümsemesini sağlayacak ikramların peşindeyim?

Annem neye dönüştüğümü öğrense perişan olurdu. Zaten benden duyduğu derin hayal kırıklığını dile getirmiş ve çocuklarını kaderlerine terk etmişti. Artık onun onayını aramıyorum.

"İlişkimiz... karmaşık," diye itiraf ediyorum uzun bir süre sonra.

"Gündüzleri senden nefret ettiği ve geceleri seninle zina yaptığı için mi?"

"Geceleri zina yaptığınızı kim söyledi?"

"Ahırda yaptığın şeye böyle mi diyorsun?" "Ne olduğunu nereden biliyorsun?" Duraksadım, bakışlarım büyücüye doğru daraldı. "Bizi mi gözetliyordun?"

"Hayır. Yine de birkaç kez seni kontrol etmek için bir kemirgen kullanmış olabilirim." Sırıttıyor. "Endişelenme. Fareleri yakalamak zordur."

Kontrol. Çok az şey gördüm."

Parmağımı salladım. "Bunu bir daha yapma. Ve Annika'ya bunu yaptığını asla söyleme."

İleride bir seyyar satıcının elinde bir sepet çiçek var.

"Ödünç alabileceğim bir bozukluğunuz var mı?" Elimi uzattım.

Destry istemeye istemeye bir tanesini avucuma bırakıyor ve ben de Annika'nın göz rengini hatırlatan çiçeklerden oluşan uzun saplı bir buketle değiştiriyorum. Onları burnuma tutuyorum ama hiç koku taşıyorlar.

"Yani seni bacağından bıçakladı ama sen ona değer veriyorsun." Destry, biz devam etmeden önce parmaklarının arasında örgü bir battaniyeyi test ediyor.

"Bıçaklanmayı hak ettim, bu yüzden bunu ona karşı kullanmayacağım." Ailemizin geçmişi ve birbirimize karşı işlediğimiz suçlar hakkında belirsiz ve kısa bir açıklama yapıyorum. Gerçi suçlar giderek daha tek taraflı görünmeye başladı. Aslında, belki de hepsi tek taraflı. Aramızın açılmasına Kral Ailill sebep olmuş olabilir ama atalarınızın hatalarının affedilmesi için kaç nesil geçmesi gerekiyor?

Annika'yı tanımadan önce kendime bu soruları hiç sormamıştım. Şimdi, bunların herhangi biri için onu kınamakta zorlanıyorum.

"Bana ikinizin de krallıklarınızın tahtlarının varisleri olduğunuzu söylüyorsunuz." Destry inançsızlıkla bakar.

"Yedek varisler. Bizden önce sıraya giren kardeşlerimiz var. Annika'nın durumunda, biri muhtemelen öldü. Diğerinden emin değilim." Annika'nın sarı saçlarını ve açık tenini tamamlayacak taba rengi bir yeleğe hayranlıkla bakarak kaliteli derilerin satıldığı bir giysi standında duraklıyorum.

Destry, "Bunun için benden para istemeyin," diye uyarıyor.

"Korkma dostum. Seni birandan mahrum etmek istemem." Ama keşke şimdi o bir altın fırçadan daha fazlasını çalmış olsaydım. O standı devirmek ve tüccarın dikkatini dağıtmak için yakınlığımı kullanabilirdim ama o yaşlı bir kadın ve o yıpranmış ellerin bu dikiş işi için sayısız saat harcadığını hayal ediyorum.

Devam ediyoruz.

"Bir mucize olur da krallığınıza dönerseniz ne olacak? Savaşacak mısınız?"

"Bu, dostum, çok iyi bir soru." Açıkça ortada bizim bilmediğimiz şeyler var.

Bir köşeyi dönüyoruz ve kurutulmuş et satan bir tezgâhta altı muhafızdan oluşan bir gruba rastlıyoruz. Sözlerini anlayamıyorum ama genç tüccar çocukla tartıştıkları açık.

"Orada neler oluyor?" Ben soruyorum.

"Tam fiyat ödemeleri gerektiğini düşünmüyorlar. Devam edin," diye fısıldıyor Destry. "Soru işaretleri uyandıracak hiçbir şey yapmayın."

"Bana biraz kredi ver." Mürverleri incelemek için yakındaki bir meyve tezgahına gidiyorum. Annika bunları sevebilir. Avucumu uzattım. "Sana geri ödeyeceğim, söz veriyorum."

Destry ceplerini karıştırırken kaşlarını çatıyor.

Bu arada ben de bir gözümle sokağın karşısındaki borsayı izliyorum. Gardiyanların en gürültülüsü kemerine bağlı bozuk para kesesine uzanıyor ve parayı çocuğa doğru fırlatıp kafasının üzerinden uçmasına izin veriyor. Çocuk dönüp topraktan parayı almak için çabalarken, muhafızların her biri uzaklaşmadan önce birer avuç bağlı sosis topluyor.

Kandırıldığını anlayan çocuğun omuzları çöküyor.
Öfkem kaynıyor.

Meyve tüccarı başıyla teşekkür ederek bana küçük bir kese böğürtlen uzatıyor.

"Şunu bir dakika tutar mısın lütfen?" Destry'ye veriyorum. Kemerimden kısa bir hançer çıkararak, çaldıkları malları kemirip gülen muhafızların yanından geçiyorum ve yakınlığımı bir tenteyi tutan ahşap direği parçalamak için kullanıyorum. Direk yıkılıyor ve muhafızın bozuk para cüzdanını tutan deri kayışı kesmek için ihtiyacım olan bir saniyeliğine dikkatlerini dağıtıyor.

Gerçekten, aptal işi çok kolaylaştırdı.

Gardiyanlar ne olduğunu anlamaya çalışırken, ben çocuğun yanına gidip tütsülenmiş sucuğu gösterdim ve üç parmağımı kaldırdım.

Onu ve muhafızların çaldıklarını karşılamaya fazlasıyla yetecek kadarını kaydırduğımda çenesi düşüyor. Göz kırparak yoluma devam ediyorum.

Destry bana yetişmek için çabalıyor. "Kaderi kışkırtmaktan zevk alıyorsun."

"Hayır, kişiye bağlı olarak hem iyi hem de kötü talih dağıtmaktan hoşlanıyorum. Al bakalım." Cüzdanı pelerininin içine koymadan önce cebini bozuk paralarla dolduruyorum. "Küçük bedeninin kaldırabileceği kadar bira içmen ve taburenden düşmemen dileğiyle."

Kendi dilinde bir şeyler mırıldanıyor ama sonra bana dişlek bir gülümseme fırlatıyor.

T Batan güneşin son ışıkları pencereden içeri doluyor, aydınlatıcı benim ÇIPLAK et altında suyun yüzeyinde. Hancının meraklı karısı bizi ilk kez içeri soktuğunda bu tavan arası odasından, tüm tozundan, ucuz kumaşlarından ve küçücük yatağından etkilenmemiştim. Ama küvette ıslandıkça bana daha çekici gelmeye başladı. Hatta bu küçük köşeye Büyüleyici.

Sabun kalıbını burnuma götürüp kokuyu tespit etmeye çalışıyorum. Gül, kesinlikle. Mine çiçeği belki? Ve... Tekrar içime çekiyorum. Biber mi bu?

Kombinasyon ne olursa olsun, zengin köpük cildimi tereyağı gibi yumuşatarak dün geceki balın yapışkanlığını temizliyor. Sanırım hepsini çıkardım.

Fates, Tyree'ye bunun olmasına izin verdiğime inanamıyorum. Onca insan varken!

Sonra da tüm gününü bunu unutmama izin vermeyerek geçirdi.

Ahırın çatı katında geçirdiğimiz zamanı, iltifatlarında ne kadar açık sözlü olduğunu, elleri ve ağzıyla ne kadar saygılı olduğunu düşündükçe gülümsüyorum.

Bilmesem, Ybarisan prensinin benimle ilgilenebileceğini düşünürdüm. Bu ne çılgınca bir olay olurdu. Kardeşlerim nasıl da onaylamazlardı. Ama onlara hemen birinin Tyree'nin işbirlikçisi için krallığından vazgeçtiğini, diğerinin de bir hizmetçiye kur yaptığını hatırlatırdım.

İkizimin hayal kırıklığını hissetmeyeceğimden değil. Atticus büyük olasılıkla öldü, bu düşünce melankolimi canlandırıyor. Belki de onun için daha fazla çaba göstermeliydim.

Aldığım tek uyarı, kapı aniden açılmadan önce çıkan bir tıklama sesi.

Bir saldırı ihtimaline karşı hançerime davranmaya hazır bir şekilde doğruluyorum.

Tyree pelerininin kapüşonunu geriye iterek içeri girdi.

Omuzlarım rahatlıyor. Hemen ardından kızgınlık geliyor. "İçeri nasıl girdin? Onu içeriden kilitledim."

Kapıyı itip kapatıyor ve kilitliyor. "Neler yapabileceğimi unuttun mu?"

Doğru. Metal, yakınlığıyla manipüle etmesi için yeterince kolay olacaktı. "Hayır, gayet farkındayım."

Kalbimi yerinden hoplatan o seksi, çarpık gülümsemesini sergiliyor.

"Arkanda ne saklıyorsun?" İçeri girdiğinden beri sol kolu görünmüyor.

"Bilmek istemez miydin?" Gözleri çıplak omuzlarıma değiyor ve gözlerindeki şehvet kıvılcımını görüyorum.

"Peki, bana söyleme." Sanki Tyree odamızdaymış gibi arkamı dönüp arkama yerleşiyorum.

Banyo yapmamın üzerimde hiçbir etkisi yok. "Oyunlardan bıktım."

"Oyunlardan yoruldu." Derin kıkırdaması göğsümde titreşiyor, ama görmezden geliyorum ve o yaklaşırken zeminin gıcırdaması beni hiç etkilemiyormuş gibi davranıyorum. Bu arada, arkama geçip azalan güneş ışığı altında küvetteki vücudumu en iyi görebileceği yere geldiğinde nabzım hızla atıyor. "Örgülerini çözmüşsün."

"Evet, saçımı yıkamam gerekiyordu. İçinde bal vardı. Pazarda ilginç bir şey buldunuz mu?"

"Birkaç şey."

Pelerinini ve silahlarını çıkarıp botlarını tekmelemesini dinlerken gözlerimi kapatıp başımı küvetin arkasına yaslıyorum.

Burnuma nefis, dumanlı bir koku geliyor ve içime çekiyorum. "Bu da ne?"

"Yol için erzak." Paketlenmiş eti yakındaki bir masaya koymadan önce havada sallıyor.

"Ama sen et yemiyorsun."

"Hayır, ama ne kadar etobur olduğumu biliyorum. Bunları buldum." Denemem için bir kese uzattı.

Elimi yavaşça içeri sokup bir mürver çıkarıyorum.

"Ekmek, peynir ve bir sürahi şarabım da var." Bunları sıralarken masanın üzerine koyuyor. Arkamda biraz daha hışırtı oluyor ve sonra bir buket aniden yüzümün önünde beliriyor.

"Bana çiçek mi getirdin?"

Onları yakındaki bir su sürahisinin içine bırakıyor. "Rengi bana senin gözlerini hatırlattı."

Sözleri nefesimi kesiyor. Yutkunuyorum, nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Bir sürü talip beni etkilemeye çalıştı.

Sayılmayacak kadar çok çiçekle. Ama katil ve fidyecimin bunu yapması ... "Kendine ne aldın?"

"Her şeyi taşımak için deri bir çanta. Banyonu bitirdin mi?"

"Neredeyse. Neden?"

Sıcaklığı test etmek için elini sokuyor ve tuniğini çıkardığını fark ediyorum. "Çünkü ihtiyacım var."

Parmak ucumu uzatıp ön kolundaki beyaz yara izlerinin üzerinden geçiyorum ve o bir hücrede yalnız ve yaralı bir şekilde otururken benim kalenin etrafında dolandığım günleri düşünüp irkiliyorum. Bunu hak etmediğinden ya da kardeşlerimin başka bir seçeneği olduğundan değil. Ama şimdi Tyree'nin bambaşka bir yüzünü gördüğüm için, bu olayda oynamış olabileceğim herhangi bir rolden dolayı suçluluk duygusu içimi kemiriyor - kraliyete bağlı bir suç ortağı olsam bile. "Benim ılık, kirli suyumda yıkanmak mı istiyorsun?"

"Dün gece bir at yalağında yıkandım, Annika. Buna büyük bir gelişme diyebilirim." Bana gülümsüyor, bakışlarını ayırmadan önce çıplaklığıma yavaşça bakıyor.

"Yeniden doldurmak için hizmetçiler var."

"Evet, genç kızlar, sıcak su dolu kovaları taşıyorlar. Onlara bir günde iki kez bu eziyeti çektirmeyeceğim."

"Ne kadar da centilmensin." Dışarı çıktım ve kurulamak için havluma uzandım, gözlerinin üzerimde olduğunun aşırı farkındaydım.

"Merak etme, bunu başka yollarla telafi ediyorum." Sırtarak pantolonunu indiriyor.

Onun bilenmiş, mükemmel formunu ve dün gece bana çok zevk veren kaslı kalçalarının arasında asılı duran etkileyici uzunluğunu incelerken vücudum beklentiyle titriyor.

Banyoda batarken aval aval bakmamdan rahatsız olmamış gibi görünüyor, bir iniltiyle geri çekiliyor, bacakları sığacak şekilde bükülmüş. Daha önce bahsettiği yanıklar görülebiliyor; koyu renk saçlarının arasına gömülmüş, derisinin üzerinde küçük pembe izler var. Zander bunları gerçekten de Wendeline'a iyileştirtmeliydi. Belki bir büyücü hâlâ yapabilirdi.

Gözlerini kapatıyor, rahatlamış görünüyor, ancak her zaman tetikte olduğu kesin.

Dün gece o kıvrımlara dokunmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayarak geniş göğsüne hayranlıkla bakmak için bir an duraksıyorum ve ardından havadaki soğuktan korunmak için havluma sarınıyorum.

Yan masaya geçip biraz daha mürver çiçeği tadıyorum ve sonra eğilip çiçeklerin çiçek kokusu alıp almadığını kontrol ediyorum. Daha önce hiç böyle çiçekler görmemiştim.

"Silik. Yakalamak için çok yaklaşmanız gerekiyor," diyor Tyree, sesi çakıllı.

Daha fazla eğilip derin derin içime çekiyorum. "Hâlâ hiçbir koku almıyorum."

"Yaklaşmanız gerekecek."

"Ne?" Başımı eğdiğimde, ateşli gözlerinin arka tarafıma kilitlendiğini fark ediyorum, havlum bu açıdan görüntüyü kapatmak için çok az şey yapıyor. "Seni melez!"

Kahkahası odayı dolduruyor.

Tabureden sabun kalıbını aldım ve göğsüne doğru fırlattım.

"Teşekkür ederim. Ben de senden bunu bana iletmeni isteyecektim." "Dayanılmazsın." Bu arada ben de Gülümsememi saklamak.

"Ben de senden hoşlanıyorum." Sabunu köpürtüp ellerini boğazında, göğsünde ve kollarında gezdirirken kıkırdıyor. Dün gece memnuniyetle okşadığım tüm yerleri.

Kendime karşı dürüst olursam, tekrar dokunmak için can atıyorum. İki kez mi, Annika? Bir kez, tamam, ama ikinci kez olmasına izin vermek artık o korkunç an için suçlanamaz.

Yatağın üzerinde duran yeni deri yelekle dikkatimi dağıtıyorum. "Bu senin için çok küçük."

"Umarım öyledir. Bunu senin için aldım."

"Ben mi?" Yumuşak deriyi parmak uçlarımla test ediyorum.

"Saç renginle sana yakışacağını düşündüm."

İşçilik kusursuz. Dagny bile bu kadar zarif bir şey üretmekte zorlanırdı. "Bunu çaldın mı?"

"Beni rencide ediyorsun." Bacaklarını küvetin içinde iki yana açarak, yontulmuş gövdesini ve beni bekleyen, okşanmak için yalvaran hediyesini güzelce görmemi sağlıyor. "Genç et tüccarını taciz eden bir muhafızdan bir kese para çaldım ve onunla satın aldım."

Homurdanıyorum. "Hiç utanman yok." "Benim yokluğumdan faydalanıyorsun."

Dürtüyle havlumu çıkarıp yeleği deniyorum. "Eee?" Ona model olmak için arkamı dönüyorum. "Haklı mıydın?"

Gözleri vücudumda gezinirken adem elması boynundan sarkıyor. "Evet. Hem de çok."

Memnuniyetle gülümseyerek soyuyorum ve yavaşça masanın üzerine koyuyorum. Mürverleri toplayıp, çıplak bir şekilde

yatağın diğer tarafına geçip battaniyenin altına girdim.

"Bundan daha fazlasını yemeyecek misin?" diye soruyor.

"Belki daha sonra. Uykuya ihtiyacım var. Dün gece bana çok az izin verdin." Kararmaya başlayan gökyüzünü incelemek için yan dönüyorum, güneş artık batmış. Aslında yorgunum ama aramızdaki o baş döndürücü elektriklenme varken, tıpkı bir şimşek çakmadan önceki anlar gibi, uykuya dalmam mümkün değil.

Tyree kendini yıkarken sıçrayan suyun sesi sessiz odamızı dolduruyor. Yanılıyor olabilirim ama görünüşe göre daha önceki kolaylığını hız ile takas etmiş çünkü birkaç dakika içinde küvetten çıkıyor.

Vücudunu aceleyle havluyla silerken penceredeki yansımadan onun sıkı poposuna hayranlıkla bakıyorum. Diğer tarafa tırmanırken yatak onun ağırlığıyla  k yor.

Sonra birden onu her yerde hissediyorum; çıplak, nemli vücudu ayak bileklerimden omuzlarıma kadar sırtıma yaslanmış, serin burnu ve sıcak nefesi boynuma gömülmüş, güçlü eli bir göğsümü yoğuruyor.

Sert aleti kuyruk sokumuma bastırdı.

İçime ekiyorum. Evet, benim kirli suyumda yıkanmış olsa bile bu sabun teniyle ve daha çok kanının portakal çiçeği kokusuyla hoş bir şekilde karışıyor. Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirerek artık orada olmayan sivri uçları arıyorum. Olsalardı kendimi kontrol edebilir miydim? Artık  yle düşünmüyorum.

Tyree'nin başparmağı çakıllı meme ucumu okşuyor. "Bu gece beni yalvartacaksın, değil mi?"

Yastığıma gülümsüyorum. "Ybarisan prensinin altında dilenmek var mı?"

"Söz konusu sen olduğunda hiçbir şey benim altımda değildir Annika," diye fısıldıyor, sesi alışılmadık derecede hırçın, sözleri bir çekiç darbesi kadar keskin. Dudakları enseme bulabilsin diye buklelerimi kenara itiyor.

Dili üzerinde gezinirken ürperiyorum.

"Tamamen senin merhametine kalmış gibiyim," diye fısıldıyor.

Bu çok komik, çünkü ben de kendimi tamamen sizinki gibi hissediyorum.

Sıcak dudakları omurgamdan aşağı, kığımın yarıklarına kadar iniyor, göğüslerimde gezinen eli onun hareketlerini takip ediyor, aşağıya doğru kıvrımlarımı izlerken yayılıyor, karnımın ve kalçalarımın üzerinden, uyluklarımın tepesindeki hassas yere inene kadar.

Parmakları çekirdeğimin derinliklerine batmadan önce kaygan merkezimin üzerinden kayıyor.

"Gördün mü? Bütün gün oyun oynayabilirsin ama burada gerçeği benden saklayamazsın." Hızlı bir hareketle bacağım aniden omzunun üzerinden atılıyor ve yüzü gömülmesini istediğim yerden birkaç santim uzakta duruyor.

Yetenekli dilinin ilk darbesini beklerken kalp atışlarım hızlanıyor.

"Gece için ara verelim mi? Çok ihtiyaç duyduğunuz uykunuzu çalmakla suçlanmak istemem."

"Tyree, eğer o meşgul dilini iyi bir şekilde kullanmazsan-" Dudaklarımdan bir inilti süzülüyor ve isteğimi uzun, kasıtlı bir vuruşla yerine getirirken sözlerimi kesiyor, ardından bir tane daha ve bir tane daha.

Aşağıya doğru bir bakış attım, mavi gözlerinin karanlık ve parlak olduğunu, tepkimi izlediğini gördüm. Ben de kalçalarımı daha geniş açarak ona daha iyi erişim sağladım.

Duraklıyor, geri çekiliyor, dudakları parlıyor. "Biliyor musun, bir zamanlar kanım senin için ne kadar sarhoş ediciyse, şimdi seni tatmak da benim için o kadar bağımlılık yapıcı."

"Keşke hâlâ tadına bakabilseydim," diye itiraf ediyorum. Ondan beslenmek istediğim için değil, samimi olmanın başka bir yolu olduğu için ve şu anda Tyree'ye mümkün olduğunca yakın olmak için zorlayıcı bir dürtü hissediyorum. Elimden gelse onun tenine tırmanırdım.

"Hâlâ yapabilirsin, sadece o şekilde değil." Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirliyor ve sonra öne doğru eğilip gözlerini kapatıyor.

Başımı arkaya eğiyorum ve dili içimde derinlere batarken haykırıyorum.

Daha sonra her vuruşta, vücudumu yetenekli bir müzisyen gibi çalışıyor, yavaşça yükselen bir melodinin akorları gibi gerilimi çekiyor, ta ki ben yatakta kıvrana, göğüslerim her düzensiz nefeste kabarana ve ıstırabımı sona erdirmesi için ona yalvarana kadar.

Sonunda rahatlıyor, parmakları beni uçurumun kenarına itmek için ağzına katılıyor, ben ona doğru eğilirken saçları yumruklarımın arasında sıkışıyor, içimde yuvarlanan zevki kovalıyor.

Beni yüzüstü çevirdiğinde daha yeni inmiştim.

"Bu pozisyonda iyiliğe karşılık vermem beklenemez," diye mırıldanıyorum, kelimelerim dağınık, bedenim halsiz.

"Yakında, ama henüz değil." Üstüme yerleşiyor, kollarımı yukarı doğru yönlendiriyor, dirseğiyle ağırlığının bir kısmını üzerimde tutuyor. "O güzel dudaklar sikimin etrafındayken sadece iki saniye dayanabilirim ve sonra yarın bütün gün benimle alay etmeni dinlemek zorunda kalırım."

"Egon biraz sataşmayı kaldıracak kadar büyük."

"Doğru. Ama ben şansımı bu şekilde denemeyi tercih ederim." Bacağımı kendi bacağıyla yukarı doğru itiyor ve ben ona açılana kadar büküyor.

"Bazen çok talepkar oluyorsun..." Bedenimle dilediğini yapmasına izin verirken gülümsüyorum.

Uzun saçlarımı bir kenara iterek eğiliyor ve dişlerini kulak mememde gezdiriyor. "Merak etme, daha sonra benim için diz çökmene memnuniyetle yardım edeceğim." Boştaki elini aramıza sokarak kendini içime doğru yönlendiriyor.

Vücudum onu kolaylıkla karşılarken iç çekiyorum, davetsiz misafirliğe iyi hazırlanmışım.

Parmakları yatak başlığının yanında benimkilere dolanıyor. "Rahatla. Bırak bütün işi ben yapayım."

"Fazla seçeneğim yok." Tyree beni sıkıştırdığı için zar zor hareket edebiliyorum ve bu yüzden yavaş ve sabit bir hızda iterken kalçalarının yuvarlanma hissini tadını çıkarıyorum, yüzü boynuma gömülü.

"Bütün gün bunu düşündüm," diye fısıldıyor, diliyle tenimi okşuyor.

Ben de öyle, diye içimden cevap veriyorum, gerçeği yüksek sesle itiraf edemiyorum.

Vücudu hareketsiz.

"Durma!" Nefes nefese bir sesle talep ediyorum, onu daha derine itmek için kalçalarımı açıyorum.

"O zaman benimle sessiz kalma."

"Peki ne söylememi istersiniz?"

"Kalbin seni neye çağırıyorsa." Nasırlı parmak uçları saçlarımı biraz daha geriye çekiyor. Dişleriyle kulağımı sıyrıyor. "Hâlâ benden nefret ediyor musun?"

"Hayır," diye isteksizce itiraf ediyorum. "Benden hoşlanıyor musun?"

Dudaklarımdan zayıf bir kıkırdama kaçıyor. "Tam şu anda mı? Bir parçanızdan çok hoşlanıyorum."

Cevap olarak sertçe itiyor, uzunluğu beni dolduruyor ve bir çığlık attırıyor.

"Gerçek şu ki, senden çok hoşlanmaya başlıyorum. Hatta hoşlanmaktan da öte. Her parçanızdan, özellikle de kısır dilinizden."

Göğsüm sıkışıyor. Bu da ne böyle? Tyree aşkını itiraf etmek üzere mi? Ama... "Ailemin öldürülmesine ve krallığının yok edilmesine yardım ettin," diye hatırlatıyorum ona.

Kalçaları yine durdu. Bu sefer devam etmesi için peşinden koşmuyorum.

Birden Tyree'nin ağırlığı gitti. Beni sırtüstü çeviriyor, diz çökmüş çıplak halinin önünde yayılıyorum. Beni kollarının arasına aldı, kalçalarım onun kalçalarını sarıyordu. Aleti hâlâ sert ve bekliyor ama içime girmek için aç yapmıyor.

Üzüntü yakışıklı yüz hatlarını buruşturuyor. "Annika, eğer kaderi çağırıp ailemin tüm yaptıklarını geri almaları için yalvarabilseydim, inan bana yapardım." Sesi boğuk, yalvarırcasına. "Ama geçmişi değiştiremem. Tek yapabileceğim sana ne kadar üzgün olduğumu söylemek, beni affetmen için yalvarmak ve hayatımın geri kalanını sana layık olmaya çalışarak geçireceğime söz vermek." Kulaklarım onun sert yutkunmasını yakalıyor. "Çünkü sen benim olmasan bile ben seninim." Bana ciddiyetle bakıyor, cevabımı bekliyor.

Bu Ybarisan'a karşı eskiden hissettiğim nefretin bir parçasını arıyorum, böylece onun sözlerinden kaçınabilir ve kalbimi koruyabilirim. Ama bulamıyorum. Ama onu affedecek gücü de kendimde bulamıyorum. Bu aileme ihanet etmek gibi geliyor. Belki bir gün

Zander Romeria'yı suçlarından akladığı için bunu yapabilecek. Ancak ne kadar samimi açıklamalar yaparsa yapsın, o gün bugün değil.

Yine de bu Ybarisan prensinden artık nefret etmiyorum. Hem de hiç.

Ama bu düşüncelerimi nasıl dile getireceğimi bilmiyorum, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum, sikiinin ucu yarığımdan geçene kadar kalçalarımı eğiyorum.

Tyree inliyor, elleri kalçalarımı kavlıyor. Tekrar içime oturana kadar bedenimi üzerine çekiyor, gözleri okunamayan bir şeyle yanıyor. "Tamam Annika," diye fısıldıyor, ağzını tutkulu bir öpücükle benimkine bastırırken eli ensemden kenetleniyor.

Bedenlerimiz zevkimizin peşinden koşarken ellerim kaslarında ve kıvrımlarında geziniyor. Önceki yavaş temponun yerini umutsuz bir tempo alıyor, kaslarım beklentiyle geriliyor, parmak uçlarım Tyree'nin omuzlarına saplanıyor.

Duygularımla mücadele ediyor olabilirim ama bunu birlikte çok iyi yapıyoruz.

Vücudum Tyree'nin etrafında kenetlenirken, çığlıklarım küçük tavan arası odamızı dolduran ilk şey oldu. O da bir saniye sonra içime boşalıyor, boyu doruk noktamın dalgalarıyla titreşiyor, kolları bedenimi sımsıkı sarıyor.

Terli bir yığın halinde yatağa yığılıyoruz, nefeslerimiz kesiliyor.

Ve sonra, belki de Tyree'ye henüz bulamadığım cevapları vermeye hazır olmadığım için, kendimi onun kollarından kurtarıyorum ve aşağıya doğru kayıyorum.

Dudaklarımı hassas etinin üzerine mühürlediğimde Tyree'nin vücudu boğuk bir çığlıkla sertleşiyor.

Tavana bakıyorum, bedenim daha önce hiç olmadığı kadar doygun. Tatmin edici olmayan seks hakkındaki endişelerim yersiz. Ya da belki de onları öyle yapan Tyree'dir. "Bu Espador'da ne yapacağız?"

"Ne demek istiyorsun?" Tyree kireşlerde oturan bir fareye bir mürver fırlatıyor.

Yemeğin peşinden koşuyor. Sanırım saatlerce sikişmemizi izledikten sonra iştahı açıldı.

"Destry'nin deniz hayaletleri hakkında söylediklerine bakılırsa, eve dönme şansımız çok az. Bizler kraliyet ailelerinin üyeleriyiz. Hiçbir şeyimizin olmadığı yabancı bir ülkede ne yapacağız?" Yoksul da olabiliriz.

Uzun bir duraklama oluyor ve Tyree yan dönerek bana bakıyor. "Birbirimize sahibiz."

Kalbim çarparken bile gözlerimi deviriyorum.

Tepkim onu rahatsız ederse, bunu bir sırtışın arkasına gizliyor. Sanırım rol yaptığımı anladı. "Yüzüğün nerede?"

"Hangi yüzük? O hain yüzbaşıyla takas ettiğin türünün tek örneği yakutum mu, yoksa beni yakan mı?"

Uzanıp elimi tutuyor, başparmağı çıplak işaret parmağımı okşuyor. "Sana seni yakmayacak yeni bir yüzük alacağım ve sen de onu asla çıkarmayacağına söz vereceksin."

Bu kez midemde bir başka kıpırtı daha. "Ne öneriyorsun?"

Elimi dudaklarına götürerek parmak eklemlerimi öpüyor. "Tam olarak önerdiğim şey bu gibi görünüyor. Burada olmak istediğimiz her şey olabilir, istediğimiz kişiyi seçebiliriz. Islor ve Ybaris'in sorunları artık bizi ilgilendirmiyor."

Hayır, sadece bu Azyr birliği ve beni sonsuza kadar bir havuza zincirleme hedefleri. Bu anı mahvetmek istemediğim için o karanlık düşünceleri dışarı itiyorum. Tyree yanımda kalmak için planlar yapıyor ve ben de ona izin vereceğim. "Yüzüğün parasını ödemek için parayı çalacak mısın?"

"Belki de." Kıkırdıyor, eğilip dudaklarını dudaklarımın üzerinde bir kez... iki kez... gezdirdikten sonra beni kendimden geçiren şefkatli bir öpücük konduruyor. "Benim Islorian prensesim için hiçbir şey çok iyi değildir."

Küçük bir çakıl taşı pencere camına çarptı. Birkaç dakika sonra bir tane daha.

"Sanırım biri dikkatimizi çekmeye çalışıyor." Tyree pantolonunu giyer ve kapıya yönelir, kapının kilidini açar ve kapıyı iterek açar. "Sen ne-" Aniden kesti.

Bir an sonra aceleyle odaya geri dönüyor, kıyafetlerimi topluyor ve bana fırlatıyor. "Çabuk giyin," diye tıslıyor, tuniğini başından çekiştiriyor ve yeleğine uzanıyor.

"Neden? Neler oluyor?"

"Azyr bizi buldu."

Midem bulanıyor. "Nasıl?"

"Önemli değil. Acele et, Annika. Ve bunu sessizce yap."

Giyinmek için acele ediyorum ve yetersiz eşyalarımızı toplayıp Tyree'nin pazardan aldığı çantaya dolduruyorum. Bana aldığı yelek bol geliyor. Bağcıklarını çözecek vaktim yok. Saçlarım ise tamamen başka bir sorun. Tyree'den saçlarımı tekrar örmesini isteyecektim ama şu anda zamanım yok. Kapüşonumu yukarı çekmekle yetiniyorum.

Elinde bir hançer olan Tyree, dikkatle dinlemek için kapının arkasında duraklar.

Ona doğru ilerliyorum ama o pencereyi işaret ediyor. "Üç kat yukarıdayız!" Ağzımı açtım. Eğer sesimi duyurabilirsem, bir çığlık olurdu.

Bir kolunu belime dolayarak beni öne doğru itiyor. "En azından şato hikâyeleri değiller. Ve bu bizim tek seçeneğimiz. Koridorda bekliyorlar. Beş asker."

"Neyi bekliyorsun?"

"Sanırım Azyr ve kraliyet muhafızları." Pencere camını sonuna kadar açıyor ve aşağıdaki sokakta duran saman dolu bir arabaya bakıyor. "Elimi tut. Birlikte atlayacağız."

"Ama-"

"Seni bu zamana kadar korumadım mı?" Tyree'nin gözlerinde kararlılık görüyorum. "Bana tekrar güven. Lütfen."

Tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor ve sonra pencere pervazına tırmanıyoruz. Dışarı sıçrarken çığlığımı bastırmak için dişlerimi sıkıyorum.

Ortaya iniyoruz ve balyaların içine batıyoruz, Tyree başımı kollarının arasına alıyor ve sonra yuvarlanıp yere koşuyoruz. Gevşek samanlar bir kez daha kıyafetlerime yapışıyor. Eğer bu kadar büyük bir tehlike altında olmasaydık, bu eğlenceli olurdu.

Destry elinde kolyesiyle bir köşeye saklanır.

"Şimdi ne yapıyor?" Fısıldıyorum.

"İşe yarar bir şey, eminim." Tyree'nin kafası bir o yana bir bu yana dönerken, kılıcını çekerek kadının yanındaki gölgelere doğru ilerliyor.

Birkaç dakika sonra, bir karga sürüsü hanın kapısının önündeki at kümesine saldırır. Onları izlemek için orada bırakılan yalnız asker, atlar şaha kalkıp caddeye doğru dağılırken dizginlerini kaybeder.

"Bu onları meşgul eder." Destry ayağa kalkmaya çaballıyor ve bir kapının beklediği karşı yöne doğru birkaç adım atarak tökezliyor. "Bu tarafta bir yol var."

"Ezra ve Uda ne olacak?" diye sordum. "Limana ulaşmak için onlara ihtiyacımız var."

"Limana gidemeyiz. Buradan oraya giden yolda askerler ve Azyr'ler olacaktır. Ayrıca, bizi ihbar eden kişi muhtemelen Ezra'dır."

Kaşlarımı çattım. "Ama dediğini sanıyordum-"

"Söylediklerimi unut. Bazen insanlara çok fazla güveniyorum."

Tyree ile endişeli bir bakış paylaşıyorum. "Peki o zaman Udrel'den nasıl çıkacağız?"

Destry tereddütlü bir parmak kaldırır. "Bir fikrim var ama şimdi gitmeliyiz."

Fates, bir sarhoş bizi güvenli bir yere götürecektir.

"Nereye?" Yüz ifadesi kasvetli bir hal alıyor. "Büyük Kaeli'ye."

C Candra yükseklerde hızlanırken eski rüzgâr yanaklarımı kırbaçlıyor, gözlerimin kenarlarından yaşlar akıtıyor

Valk ve Xiaric onun yanında. Ejderhalar bulut örtüsünü kullanarak Venhorn'un menzili üzerinden batıya ve ardından güneye doğru herhangi bir emir almadan ilerliyor. Sanki Atticus'un mektubunda uyardığı şeyin acımasız gerçekliğini biliyorlarmış gibi.

Zander ve Abarrane Valk'la birlikte uçarken, Zander'in taş kesilmiş dikkati altımızda, kardeşinin yalan söylediğine dair kanıt arıyor. Kier'den gelen mektubu okumayı bitirdiğinde söylediği ilk şey buydu; Atticus kendisini esir alan kişiyle acele bir anlaşma yaparak Islor'un tahtını yeniden ele geçirmeye çalışırken dikkatini dağıtmak için hazırlanmış yeni bir oyunun parçası olmalıydı.

Ama çadırdaki herkes mektubun geçerliliği ve Atticus'un Ostros'tayken Bellcross'a doğru ilerlediğini iddia ettiği bu imkânsız ordu hakkında nasıl bir ipucuna sahip olabileceği konusunda tartışırken, Zander gözlerimle buluştu ve onun gözlerinde parlayan korkuyu gördüm.

Atticus'un Malachi'nin planını nasıl öğrendiği önemli değil. Önemli olan, bu imkânsız Saur'goth ordusunun Islor'a ulaşmasını engelleme çabalarımızın başarısız olması.

Zaten burada. Bunu içten içe biliyorum.

Kendilerini duyurmak için her zamanki çığlıkları olmadan, üç ejderha hep birlikte dalarak bizi gizleyen bulut perdesini yarıyor.

Nefesim kesildi.

Bu Norcaster.

Norcaster'dı. Şimdi bir moloz yığını, daha önce kasabayı çevreleyen ahşap duvar, dağılmış kibrit çöpleri gibi yerde yatıyor. Cesetler çimenleri işaretliyor.

"Ne yapmalıyız?" Bağırıyorum. "Duralım mı? Hayatta kalanları mı arayalım?"

"Devam edin!" Zander güneyi göstererek bağırıyor.

Başımı sallıyorum. Haklısın. Önümüzde potansiyel olarak çok daha kötüsü var. Solange ve ateş gölgelerinden bir diğeri

Xiaric'in pençeleri, yıkıma tanıklık ediyordu. Ezilmiş topraklar, dümdüz olmuş evler, ordunun yemek çaldığı ahırların yanına atılmış cesetler. Gece kamplarına dair çok az kanıt var. Bu canavarlar uyumak için dururlar mı?

Orada burada, giysilerindeki kanı temizleyen ya da cesetleri -muhtemelen yakmak için- bir yığına taşıyan bir grup kadın görüyorum. Ama görünüşe göre tüm erkekler katledilmiş.

"İşte orada!" Jarek ağaçları işaret ediyor. Bu noktadan bakıldığında hareket, otların arasında koşuşturan karıncalar gibi belli belirsiz, ama yaklaştıkça kasvetli tablo daha da netleşiyor.

Binlerce Saur'goth ilerliyor. Ve bu onun kuyruk ucu. Biz uçtukça, sürü daha da kalabalıklaşıyor, ta ki Bellcross'u çevreleyen tepeler hareketlenene, savaşçıların örtüsü kalınlaşana kadar. "Hayır..." Soluk gri taş kulelerden yükselen duman bulutları midemi bulandırıyor. Dumanlar

Kapılar yıkılmış, düşman serbestçe akıyor. Bir zamanlar misafirperver bir şehirken, şimdi istila edilmiş durumda. Yakında harabeye dönecek.

Caindra gıcırıyor ve sağa yatıyor, yanımızdan geçerken bir cıvatanı kaçınıyor.

Tüm bu yıkıcı manzara karşısında dikkatim o kadar dağılmıştı ki aşağıdaki ağaçların arasına yerleştirilmiş balistaları fark etmedim. Geleceğimizi biliyorlardı ve bizi bekliyorlardı.

"Romeria! Kalkan!" Jarek bir ok daha uçarken bağıyor.

Son anda bir tane fırlatmayı başarıyorum ve ok sekerek Valk'a tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor.

"Dağılın!" Zander kükrer.

"Ayrı olduğumuzda herkesi koruyamam!" Ejderhalar ayrılırken sözlerim kayboldu.

Aşağıda, düşman yeniden doldurmak ve nişan almak için çabılıyor. Bu mermilerden birkaçı daha ejderhalara doğru yelken açıyor, biri neredeyse Valk'ın boynunu yakalıyordu. Avantajımızı hızla kaybediyoruz.

Aşağıdaki savunma hattına dört yakınlığımı da saldıgımda kalp atışlarım boğazımda düğümleniyor. Beyaz bir ışık çarptığı anda patlıyor, yoluna çıkan her şeyi - düşmanları, silahlarını, ağaçları- yakıyor ve toprakta derin bir oyuk bırakıyor.

Caindra benim yıkım yolumun bittiği yerden devam ediyor, dev ağızından alev makinesi gibi ejderha ateşi fışkırıyor.

Valk ve Xiaric, Zander ve Gölgelelerin yardımıyla başka açılardan ateşle saldırır.

Saur'goth'lar ölürken çığlık atarlar.

Ancak yeniden toplanmak için geri döndüğümüzde, çabalarımız ne kadar yıkıcı olursa olsun, gelişigüzel saldırıların bunu durdurmaya yetmeyeceği açıktır. Daha fazla savunma hattı bekliyor, daha fazla ok hedefleniyor. Sonunda, içlerinden biri hedefine ulaşacak.

Çok fazla var. Bir tanrı tarafından inşa edilmiş sonsuz bir ordu.

Zander'ın bakışlarıyla karşılaşıyorum. Yüzündeki donuk ifade bana onun da aynı acımasız sonuca vardığını söylüyor: buraya bilgi edinmek için geldik, ölmek için değil. Doğuyu işaret ediyor, ben de başımı sallıyorum.

Aşağıdaki silahların menzilinden uzak durarak, sürünün sonunu aramak için Cirilea'ya doğru ilerliyoruz.

Yanılıyor olabilirim, Islor'u o kadar iyi tanımıyorum ama... başkente doğru ilerliyor gibi görünmüyorlar.

Hat kuzeye doğru kıvrılıyor.

Lyndel ve yarığa doğru düşünüyorum.

Yanlış okuyup okumadığımı anlamak için gökyüzünde Zander'i arıyorum.

Yüzündeki sert bakış bana öyle olmadığını söylüyor.

Bir bağırış ve hareketle Valk dalar ve diğer ejderhalar da onu takip eder.

Köprüye nişan alıyoruz.

THerkes Romeria ve benim bize yaklaşan şeyleri anlatmamı dinlerken komuta çadırındaki hava asık suratlıydı.

"Bellcross Köprüsü'nü yok ettik." Nehrin karşısındaki tek açık geçit. Şehrin kendisi kadar eskiydi, binlerce yıldır, yarık topraklarımızı ikiye bölmeden ve Islor bir diyar haline gelmeden çok önce vardı. Cirilea ve Bellcross arasındaki tarihin ve ittifakın büyük bir kanıtı.

Ben kararımı yarım saniyede verdim, Romeria da üç saniyede paramparça etti. Ejderhalar bizi güvenli bir şekilde diğer tarafa bıraktıktan sonra geriye kalanları ateşleri ve pençeleriyle yok ettiler.

"Bu onları yavaşlatacaktır ama durdurmayacaktır." Nehir geniş olmasına rağmen, sular sığ ve sakindir.

"Kaç kişi?" Theon'un sesi hırçın. Ona Bellcross'un tamamen kaybolduğunu söylemek şimdiye kadar vermek zorunda kaldığım en zor haber olabilir.

"Tahmin bile edemem ama daha önce hiç böyle bir şey görmedim. Ne Kraliçe Neilina'nın bizi istila etmek için bekleyen kuvvetleri, ne de yüz yıl önce yaptığımız savaş. Bu..." Sesim soluklaşıyor.

"Üç ejderha ve bir anahtar büyücüsü için çok fazla," diye bitirdi Jarek, sözleri ciddiye.

"Belki ejderhaların her birine kalkan olabilecek Gölgele getirseydim," diye öneriyor Romeria, kırmızıya çalan gözleri gücünün büyük bir kısmını harcamaktan duyduğu yorgunluğu ele veriyor. "Belki o zaman gerçek bir hasar verebiliriz."

"Bizi bekleyen en az yüz balista vardı," diye karşı çıkıyor Solange. "Er ya da geç bir şey geçecekti."

"Ve onlar fırlatmayı durdurmadan çok önce yakınlıklarınızı tüketirsiniz." Başımı sallıyorum. "Güçlüsün, evet." Tek bir patlamayla verdiği hasar, yıkıcı olduğu kadar hayranlık uyandırıcıydı da. "Ama bu savaşı bizim için kazanamazsın."

Theon desteğe ihtiyacı varmış gibi masaya yaslanıyor. "O zaman kim yapabilir?"

Dürüst bir cevap verme dürtüsüne karşı dilimi ısırıyorum. Hiç kimse.

"Bu Saur'goth ordusu fethetmek için tasarlanmadı. Malachi onu buraya yok etmek için getirdi ve Venhorn'un ağzından güneye doğru uzanan topraklarda gördüklerimize göre, görevinde etkili."

"Ne kadar vaktimiz var?" Lord Telor soruyor, sesi de aynı derecede acımasız.

"Tahmin etmem gerekirse, köprü olmasa bile cephe hattı üç gün içinde bize ulaşır."

Endişeli bakışlar odanın içinde dolaşır.

"Emirleriniz nedir, Majesteleri? Şehrim yanarken ve halkım ölürken, biz burada ne yapacağız?" Theon'un ses tonunda bir düşmanlık belirtisi var.

Abarrane onu azarlamak için ağzını açıyor ama ben elimle onu kovuyorum. Bırakın öfkesini yaşasın ve eğer hedefi ben olmam gerekiyorsa, öyle olsun. Kier'den gelen mektubu ilk okuduğumda, adamlarını Bellcross'a geri götürmek için atını çağırdı. Ben teyitle dönene kadar geri çekilmesini emrettim ve bunun için benden memnun olmadı. Hatta tartıştı bile - nadir görülen bir durum.

Ama gitmesine izin verseydim, o ve tüm ordusu kesin bir ölüme doğru gidiyor olacaktı ve Bellcross hala kayıp olacaktı. Bunu o da ben de biliyoruz.

"Tüm cevaplara sahip olduğumu iddia etmiyorum ve korkarım ki bunun için iyi cevaplar yok. Eğer bir önerisi olan varsa, şimdi konuşmanın tam zamanı."

Acı verici derecede uzun bir duraklama olur.

Atticus'un burada olmasını ne kadar isterdim. İşin içine savaş girdiğinde fikir beyan etmekten asla çekinmez.

"Yarığın diğer tarafında pozisyonumuzu alabiliriz. Gerekirse köprüyü yıkarız," diye sesleniyor Kienen köşeden, şimdiye kadar sessizdi.

"Ve tüm Islor'u terk mi edelim? Bir daha geri dönemeyecek miyiz?" Ben diyorum.

"Bu ordunun bu sınırın ötesine yayılmasını engellerken," diye karşı çıkıyor. "Ybaris'te yaşamak Islor'da ölmekten daha iyi görünüyor." "Benim naçizane fikrim, Majesteleri" diye ekliyor.

Eğer onları terk edersek Islor'un tüm vatandaşları böyle kalacak. "Bu kulağa en kötü senaryo seçeneği gibi geliyor ama bunu aklımda tutacağım."

Başını öne eğiyor. "Yakında kendimizi orada bulabiliriz."

"Yarığı nasıl tutacağız?" Gaellar soruyor. "Eğer şu anki pozisyonumuzda kalırsak, her iki taraftan da savaş gelir, mahvoluruz."

"Biliyorum. Bu yüzden artık yarığı tutamayız. En azından aktif olarak."

"Canavarların karşı koymadan dışarı çıkmasına izin vermemizi mi öneriyorsun?" Radomir'in kaşları çatıldı.

"Neyin geldiğini ilk elden gördüğünüzde anlayacaksınız. Alabileceğimiz tüm bıçaklara ihtiyacımız var. Ve Gaellar haklı. Bu büyüklükte bir düşman gücü bizi doğrudan yarığa sürükleyecektir."

"Ybaris'in askerlerini ve büyücülerini Islor'a getirmeye ne dersiniz?" Romeria tepkilerini ölçmek için Kienen ve Solange'ı inceler.

Solange kaşlarını çatıyor. "Peki nerede duracağız?" İçimden bir ses Gölge'nin yarığın diğer tarafında kalmayı tercih ettiğini söylüyor ve ben de onu suçlayamıyorum.

"Lyndel." Jarek bir adım öne çıkarak Islor'un haritasını inceliyor. "Belli ki bunu bir savaş avantajı olarak kullanmışlar. Biz onlardan geri aldık. Şimdi bunu kendi avantajımıza kullanacağız. Mordain'in yardımıyla yeniden tahkim edeceğiz."

"Lord Telor, düşünceleriniz?" Ben soruyorum.

"Lyndel o büyüklükte bir orduyu barındıracak şekilde inşa edilmedi." Yine de bu fikre karşı çıkmıyor.

"Bu yüzden ordumuzu böldük ve geri kalanını burada sakladık." Jarek harita üzerinde Eldred Wood'a dokunur. "Arkadan yaklaşın ve her iki tarafta da büyücülerle onlarla iki cephede savaşın. Onları dağılmaya zorlayın."

Bu planı düşünürken dudağımı ısııyorum. Ormanın en kuzeybatı ucu Lyndel'den birkaç saatlik mesafede. Bir

Bu büyüklükte bir ordu içeri girerse savaş bu kadar uzak mesafeye ulaşabilir. "Bu işe yarayabilir. Elisaf? Ne düşünüyorsun?"

Ateşli arkadaşım başını sallıyor. "Daha fazla bıçağa ihtiyacımız var."

"Onları nereden alabileceğimizi biliyorum." Romeria bana bilmiş bir bakış attı.

İç çekiyorum. Kardeşimin sözüne güvenmek gerekirse, yirmi bin. "Sanırım doğuya bir ziyarette bulunmanın zamanı geldi."

Cook ateşleri ilerideki platoda parıldıyor, büyüyen alacakaranlıkta Kierish ve doğu kuvvetlerini ele veriyor. "I

Hasat zamanı buradayken, akıncılarınızı savuşturmak için adamlarımın birçok kez orada kamp kurmasını sağladım." Gerçi hiç bu kadar çok adamla seyahat etmemiştim. "İyi bir seçim." Bölgeyi çevreleyen derin bir çanak var. Yüksek yerleri tutanlara karşı çok az kuvvetin şansı olur.

"Onayladığınıza çok sevindim." Kral Cheral sırtıyor. "Sanırım biz Kierler de strateji konusunda bir şeyler biliyoruz."

Baymeadow'un uzaktan gelen çan sesi akşam saatini haber veriyor. Işıklar köyü çevreleyen ahşap duvarı işaretliyor. Orada yaşayanların çoğu çiftçi. Normalde şimdiye kadar uyumuş olurlardı, böylece tarlalarla ilgilenmek için erken bir güne başlayabilirlerdi. Bir saatlik mesafede konuşlanmış bir düşman ordusu varken son zamanlarda iyi dinlendiklerinden şüpheliyim.

Her şeyden çok, daha önce birçok kez yaptığım gibi o sokaklarda dolaşmak istiyorum. Belki iyi davranırsam, kral yarın içeri girmeme izin verir.

Kierish dilinde bir bağırış duyuluyor ve bir gözcü yayına bir ok takmış halde bir kayanın arkasından çıkıyor. Sanırım kendimizi duyurmamızı ya da ölmemizi talep ediyor. Saydığımı göre, bir düzine asker tepede stratejik olarak saklanmış, emirle birlikte ateş etmeye hazır. Hepsi Kier. Sularına ne koyduklarını bilmiyorum -ekinlerini mahveden zehir dışında- ama askerlerinin hepsi sağlam vahşiler.

Kral Cheral tek kelime etmeden pelerinini açarak kıyafetlerini ortaya çıkarır.

İzcinin gözleri büyüdü. Dizlerinin üzerine çöktü, özür dilediğini tahmin ediyorum.

"Pekâlâ, gaspçı kral. Bakalım halkın seni nasıl karşılayacak."

Kral Cheral'ın generalinin brifingini aldıktan sonra dönmesini beklerken yanıma sokulan Satoria, "TOPRAKLARINIZ ÇOK GÜZEL," diyor. "Sınırlarını koruyan orduya neden liderlik etmek istediğini anlayabiliyorum."

"Kardeşim, orduya liderlik etmenin beraberinde getirdiği şişmiş egodan, asil davadan çok daha fazla zevk aldığımı söylediler." Yere diz çökmüş, başını geriye eğmiş olan Tuella'ya doğru başımı sallıyorum. "O ne yapıyor?"

"Yıldızları okumak."

Yukarı bakarken kaşlarımı çattım. "Henüz yeterince karanlık değil." Burada bir leke var ve orada bir göz kırpma var, ama hiçbir şey birkaç saat içinde, gece gökyüzünde tırmanırken göreceği gibi değil.

"Ben de anlamıyorum." Satoria titriyor ve pelerinini zayıf bedeninin etrafına daha sıkı sarıyor.

Ona bir şekilde sıcaklık sunma -omuzlarını ovma ya da yanıma çekme- dürtüsü içimi kaplıyor, ama kaçınıyorum. Artık istese de istemese de başka bir ölümlü kalbimin sahibi. Ayrıca, o Kral Cheral'ın karısı, unutmaya devam ettiğim bir gerçek. "Neden geldin?"

"Burada olmamamı mı istiyorsun?" Sesinde bir parça incinmişlik var.

"Bunu ben söylemiyorum. Ama önümüzde savaştan başka bir şey yok. Siz usta bir savaşçı mısınız da bunu söylemeyi ihmal ettiniz?"

Gülümsüyor. "Kılıcım konusunda ustayımdır. Ama başka yeteneklerim de var."

"Kocanızın düşmanlarının dilini çözüp onları kocanız için savaşmaya ikna etmek gibi mi?"

Dudaklarından bir kahkaha süzülüyor. "Seni hiçbir şeye ikna etmek zorunda kaldığımı hatırlamıyorum."

"Sanırım değil. Yalan söyleyemem, evde olmak iyi hissettiriyor."

"Umarım Adalılarınızla konuştuktan sonra da bu düşüncenizi korursunuz." Kral Cheral bize tekrar katıldı. "Artık askerlerimin kanı onları çekmiyor, birlikte kamp kuruyorlar. Onları şurada, sol tarafta bulacaksınız."

"Evet, kendi türümü seçebilirim." Birçoğu kim olduğumu biliyor. Doğulu lordların planları onları Cirilea'ya karşı çevirmeden önce bazıları benim yanımda savaştı. Endişeleniyorlar mı? Olmalılar. Sadakatsizliklerini unutmadım. Onları kurtaran tek şey, lordlarının emirlerine uymuş olmaları.

Ama ihanetleri yüzünden iyi arkadaşlarımı kaybettim.

"Doğru kanadını kim yönetiyor?"

"Segland adında bir erkek. Onu tanıyor musun?"

"Yeterince iyi." Gülümsüyorum. Bu ilginç olacak.

"Generalim, geçen Hudem'den bu yana Kettling'in lordundan ya da başka birinden haber alamadıklarını söylüyor."

"Bu bir sürpriz değil. Adley hapiste olduğu ve sonra da öldüğü için haber göndermekte zorlanmış olmalı. Bunu henüz bilmiyorlar mı?"

"Söylentiler duydular. Bunu onlar için doğrulama şansına sahip olacaksınız. Yine de onun yerini dolduracak başka kimsenin çıkmamış olması ilginç."

"Hepsi bu yeni kraldan korkan omurgasız korkaklar." Bu, eninde sonunda entrikalarına yeniden başlamayacakları anlamına gelmiyor.

"Belki bu konuda bir iki ders çıkarabiliriz. Ancak generalime göre, sessizlik ve kan lanetinin bu açıklanamayan sonu arasında huzursuz ve rahatsız oluyorlar."

"Çok hoş. Islor'un yeni bir kralı olduğunu biliyorlar mı?" Zander'den aldığım halde Islor'da hâlâ ailemin tahtta olduğu varsayımıyla yaşayan kasabalar ve köyler vardı.

"Yine söylentileri duymuşlar. Kral Malachi'nin kalemi meşgulmüş." Çadırlara doğru işaret ediyor. "Yolu göstermenize izin vereceğim."

"Ve kendimi savunmak için büyüleyici kişiliğimden başka hiçbir şeyim yok sanırım?"

"Elbette, ihtiyacın olan tek şey bu. Ne de olsa beni büyülediniz."

Islor'un askerlerine doğru yürürken kıkırdıyorum, arkamızda bir sıra Kierish muhafızı bizi takip ediyor. "Unutma, beni öldürürlerse kardeşim ve Romeria geldiğinde onlara karşı kullanabileceğin çok daha az kozun olur."

"İşte bu yüzden buradayım. Bir krala saldırmaya cesaret edemezler."

"Sanırım ben en son ovadayken yaptıkları da tam olarak buydu. Segland!" Ateş başında tanıdık gür kızıl sakalı görüyorum.

Doğulu iri yarı adam bira bardağından başını kaldırıp bakıyor, gözleri kısılıyor - şaşkınlıktan mı yoksa nefretten mi, bilemiyorum. Muhtemelen ikisi de.

"Evet, Lord Adley'in tüm çabalarına rağmen hâlâ hayattayım. Söylesene, o güzel karın nasıl? Onu tekrar ne zaman görebilirim?"

Öfke çirkin yüzünü değiştiriyor. Ayağa fırlayıp kılıcını çekiyor ve bana saldırıyor.

Üç kolay adımda onu etkisiz hale getirip yere fırlatıyorum. "Bakın ne buldum!" Kral Cheral'ın görmesi için Segland'ın silahını havaya kaldırıyorum.

Korumaları bir adım öne çıktı, niyetleri açıldı.

"Benden bu orduya liderlik etmemi istiyorsunuz ama bana tek bir kılıçla bile güvenmiyorsunuz. Bu ne mesaj verecek?" Onu havada döndürerek uyarıyorum.

Çenesi geriliyor -çünkü haklı olduğumu biliyor- ve onların dilinde sessiz kelimelerle geri çekilmelerini emrediyor. "Eğer onların dikkatini çekmeyi umuyorsanız, bunu başardığınıza inanıyorum." Dışarıya doğru el sallıyor.

Askerler çadırlarından sürünerek çıkarken kampın Islorya tarafı sessizliğe büründü.

kargaşanın ne olduğunu görmek için koltuklarına oturdular.

"Sanırım şimdi her zamankinden daha iyi bir zaman." Eğer Zander buraya gelirse ve ben bu adamlara komuta ettiğimi kanıtlayamazsam, onun işine yaramam. Bir sandık yığınının üzerinde dengede durarak bir erzak arabasına tırmanıyorum. Kendimi savunmasız bir pozisyona sokuyorum -iyi yerleştirilmiş bir okla kolayca vurulabilirim- ama onları kazanmak için zaman ve samimi ateş başı sohbetleri lüksüne sahip değilim.

"Bazılarınız beni komutanınız olarak tanıdı ve benim yanımda savaştı!" Bir savaştan önce birlikleri toplarken sayısız kez kullandığım aynı güçlü sesi kullanıyorum. "Diğerleri beni kısa bir süreliğine Islor'un kralı olarak tanıdı. Birkaçı beni gaspçı olarak yaftalamakta ısrar ediyor-" Kocasının arkasında duran Satoria'ya bir gülümseme gönderiyorum. "Ve sevgili Segland karısıyla olanlar için hâlâ beni suçluyor ama yemin ederim bana evli olduğunu söylemedi." Umutsuzca bir prensle yatmak istiyordu.

Kalabalığın içinden birkaç kıkırdama geçer.

İfadem sertleşirken şakanın geçmesine izin veriyorum. "Bana ne derseniz deyin, artık bir önemi yok. Şimdi karşınızda pırıl pırıl zırhım olmadan duruyorum ve eğer beni takip etmezseniz, sahip olduğunuz ve olduğunuz her şeyi yakında kaybedeceğinize söz veriyorum."

Kederli bakışlar beni karşıladı.

"Açıklayamayacağım çok şey var, çünkü benim de hâlâ anlamadığım çok şey var. Ama bildiğim tek şey şu: Nulling açık ve canavar seli çok büyük." Nefes sesleri geliyor ama devam ediyorum. "Kraliçe Neilina öldü, kendi kızı tarafından idam edildi. Islor'un artık merhum Ybarisan kraliçesinden daha tehditkâr bir düşmanı var ve

ve kişisel çıkarları için sizi haince bir savaşa sürükleyen doğulu lordlardan daha aldatıcı. Önümüzdeki günlerde, mümkün olduğunu hiç hayal etmediğiniz ittifakların kurulduğunu göreceksiniz. Buna bu da dahil." Cheral'a elimle işaret ediyorum. "Adamları beni öldüren ve esir tutan bir Kierish kralı önümüzdeki tehlikeyi gördü ve bunun ne olduğunu biliyor - farklılıklarımızı bir kenara bırakıp birlikte durmazsak sonumuz gelecek." Aklımda kalması için duraksıyorum. "Islor'un tek gerçek kralı, Kral Zander Ascelin, yakında bizi diyarlarımızı yok etmekle tehdit eden güçlerle savaşmaya çağıracak ve biz de kılıçlarımızla ve herkes için geleceğe olan sadakatimizle cevap vereceğiz!" Arabadan aşağı atlıyorum, yeni edindiğim kılıcım otların arasında sürükleniyor.

"Bu kadar mı?" Kral Cheral düşüncelere dalmış kalabalığı inceliyor. "Şimdi ve burada onlardan bağlılık talep etmeyeceksiniz, değil mi?"

"Bir kral bağlılık ister. Bir komutan onları buna yönlendirir. Yarın gerçek bir sınav olacak."

"Kardeşinin geleceğine inanıyorsun."

"Oh, gelecek. Bundan eminim." Kendisini neyin beklediğini görünce başka seçeneği kalmayacak. "Şimdi, bana bir çadır verilecek mi, yoksa çekilmem gereken bir kafes var mı?"

“Y Çok meşguldünüz." Malachi, yeni yaşam belirtileri gösteren ulu meşeden düşen bir yaprağı toplamak için eğilir

sanki bir yıldırım çarpmış gibi ikiye bölündükten sonra.

Kalpsiz bakışının onu parçalamamasına şaşırdım. "Evet, onarabildiğim şeyleri onarmak bana çok keyif verdi. Özellikle de bu ağacı."

"Peki neden?"

"Çünkü Montegarde'daki odamızın penceresinin önünde tıpkı onun gibi bir tane vardı." Kahinliğe geçtiğimde gömüleceğim yer o ağacın altı olacaktı. Şüphesiz Elijah hatırlıyordur, bu yüzden şimdi bahsediyorum. Orada benim yanıma gömülmeyi planlıyordu. Bunu sık sık konuşurduk.

"Umarım ağaç hayatta kalır."

"Olmazsa, yerine yüz tane daha dikebilirsiniz."

Yüz tane daha istemiyorum. Bir tane istiyorum. Kendiminkini istiyorum.

Malachi bizi nymphaeum'a doğru kıvrımlı patikada yönlendiriyor. "Yakında, bu krallıkların selefleri unutulacak ve biz hüküm süreceğiz. Hükümdar olarak benim adımdan başka bir şey bilmeyen yeni bir halk doğacak."

Krallıklar. oğul. Ama hırsları beni şaşırtmadı.

Yeni bir Saur'goth sürüsü nymphaeum'u koruyor, üzerinde durdukları toprağa gömülü olanlardan habersizler. İki boş kafes daha bekliyor.

"Nulling'den daha fazla daaknar mı getiriyoruz?" Titrememle savaşıyorum. Bu sabah beni uyandırdığında ve Soldor'u ziyaret etmemizi istediğinde, ne amaçla olduğunu sormadım.

"Ve daha fazla muhafız. Korkunç savaşçılar ama emirlere pek uymuyorlar gibi görünüyor. Avlanmak için görev yerlerini terk ettiklerine dair söylentiler var." Malachi'nin parmaklarını şıklatmasıyla Saur'goth'lar kafeslerini kaldırır.

"Bunu teker teker yapmam gerekecek." Yakınlıklarına uzanarak kapıya gümüş bir örgü geçiriyorum.

Ve bir ağız dolusu tozla boğulur.

"Neler oluyor?" Malachi bilmek istiyor.

"Bilmiyorum. İşe yaramıyor."

"Tekrar dene!"

Başka bir iplik gönderiyorum ama yine de burada kalıyoruz. Gerginlik omurgamı tırmalıyor. "Üzgünüm Majesteleri ama diğer tarafa erişimimi engelleyen bir şey var."

Anlayış yüzünü dolduruyor ve hemen ardından öfke geliyor. "Ne yaptığımızı öğrenmiş ve bizi sabote etmiş olmalılar. Tek açıklaması bu. Ama nasıl?"

Üzerime bir suçluluk dalgası çöktü. Nasıl olduğunu biliyorum. O yaratık, Lucretia. Geçitten geçerken bizi takip etmiş olmalı. Her şeyi gördü.

Malachi adım atarken nefesimi tutuyorum ve bana öfkeyle saldırmasını bekliyorum. Bu durumda, bunu hak etmiş olacaktı,

Gerçek hakkında hiçbir fikri olmasa bile.

"Kullanabileceğimiz başka bir kapı var mı?"

"Hayır!"

Bana cezadan başka bir şey kazandırmayacak başka öneriler sunmamak için dudaklarımı büzüyorum.

"Lyndel'den haber var mı?" diye tersliyor.

"Hayır, Majesteleri. Belki de mektubum ulaşmamıştır." Bu canavarların okuma yeteneğine sahip olması beni şok ediyor.

"Ya da orada onu alacak kimse kalmamış demektir. Şehri ele geçirmeyi başaramadılar ya da hemen sonra kaybettiler. Tek açıklama bu." Malachi kendi kendine başını salladı, çenesi gergindi. "Aynen öyle. Ana ordu onlar için hızla ilerliyor ve benim de onlara katılma vaktim geldi. Burada ziyafet çekerek ve eğlenerek çok rahat ettim. Varlığıma savaş alanında ihtiyaç var."

Panik kıpırdanıyor. "Ama ordunuzun eşi benzeri yok. Onurunuz için kendilerini feda etmelerine izin verin. Mal'Gar bunun için var."

Başını sallar. "Bazen bir kral ayaktakımına liderlik etmelidir."

"Ama neden kendini tehlikeye atıyorsun?" Riske attığı Elijah'ın bedeni.

Gülümsüyor. "Tehlikede olmayacağım, çünkü beni her zaman, her ne pahasına olursa olsun korumak için yanımda olacaksın, tamam mı?"

Endişem artarken yutkunuyorum. "Elbette aşkım. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Rakiplerimizin kendileri için hiçbir umut olmadığını öğrenmelerinin zamanı geldi." Parmaklarını Saur'goth'lara doğru şıklatır. "Orduyu toplayın. Lordlara ve leydilere bir saat içinde yola çıkacağımızı ve bize eşlik edeceklerini bildirin."

W Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte ovalara doğru alçalmaya başladılar.

Gökyüzü. Midem bulanıyor. Atticus'la en son Cirilea'daki Keçi Tepesi'nde konuşmuştum, o gece maskenin arkasındakinin ben olduğumu bilmiyordu.

Zander'ın nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum. Atticus'un krallığın önünde ona ihanet ettiği turnuvadan beri kardeşiyle yüzleşmedi.

Bu değişim nasıl olacak?

Katartik olacak mı?

Felaket mi?

Atticus'u bugün öldürmek zorunda kalmak için mi kurtardım? Uyarı mektubu olsun ya da olmasın, ona güvenmiyorum, bunu açıkça belirteceğim. Ama mektup bir zeytin dalı gibi hissettiriyor. Keşke Zander ve benim ilk gönderdiğimizize değer verseydi.

Zander'in orada olabileceklerini düşündüğü ilerideki plato çadırlarla kaplıdır. Onun ötesinde, her yönde, sakinleri ekinlerle ilgilenen sayısız köyün bulunduğu tarım arazileri vardır. Uzakta ise yarık var.

Aşağıdan bağırışlar yükseliyor, kamp kıpırdanıyor, tıpkı biz içeri girdiğimizde yarıktaki tepki verecekleri gibi, askerler onları kurtarmayacak silahlar için çabalıyor, onları korumayacak kalkanlar topluyor, eğer saldırmak için burada olursak.

"İşte orada!" Zander platonun ötesinde, oklarının menzili dışında kalan alçak bir yeri işaret ediyor. Bu iyi bir plan. Atticus bize gelmek zorunda kalacak.

Caindra kulakları sağır eden bir çığlıkla sola yatıyor ve üç devasa canavar gölgelerini bırakıyor. Aşağıdaki askerler biz geçerken korku ve dehşet karışımı bir duyguyla izleseler de eğiliyorlar. Açıklığa iniyoruz ve ejderhaların önünde pozisyon alıyoruz, Jarek ve Abarrane yanlarımıza yaklaşıyor, Elisaf ve Solange da onların arkasında.

Zander dudaklarını büzüyor, omuzlarındaki gerginlik belli oluyor. "Şimdi bekleyeceğiz."

Grup sırttan aşağı inerken Elisaf, "Benim hesabıma göre otuz kişi," diyor.

Atticus onlara önderlik ediyor, hatırladığım kadar görkemli görünüyor, sarı bukleleri yakışıklı yüzünü çerçeveliyor. "Yanıdaki Kral Cheral mı?" Çok daha yaşlı ve seçkin görünümlü, gümüş rengi saçları ve sakalı bakımlı.

"Zırhına ve yaşına bakarak öyle olduğunu varsayıyorum. Atticus'un mektubunda buraya birlikte geldikleri yazıyordu."

"Kier Kralı'nın Islor'a geldiğini ne zaman gördün?" Jarek sorar.

"Asla. Değil beri ve kan lanet aldı tutun
Hele ki topraklarımızı işgal etme cüretini
gösterdikten sonra." "O zaman senden bir şeye ihtiyacı var.
ondan güç almalısınız."

Zander başını sallar. "Ben de bunu umuyorum."

"Kim o?" Ağır kırmızı cüppelere bürünmüş, kapüşonu
çekilmiş bir sureti izliyorum.

"Bir hokkabaz," Lucretia birdenbire ortaya çıkarak bizi
şaşırttı.

"Benimle olduğunu biliyordum. Seni
hissedebiliyordum," diye hırslıyor Jarek.

"Çünkü bunu ben istedim Komutan," diye mırıldanarak
Abarrane'in homurdanmasını sağladı.

"Bu bir büyücü mü?" Zander iterek dikkatimizi tekrar
yaklaşan gruba çekiyor. "Kier'in bir büyücüsü mü var?"

"Bağlılıklarının nerede yattığını söyleyemem ama o böyle
biri."

"Peki o ne yapabilir?"

"Ne kadar güçlü olduğuna ve niyetinin ne olduğuna
bağlı."

Burnunun kenarını çimdikliyor. Lucretia'nın muğlak
cevaplarından rahatsız olan tek kişi ben değilim. "Bu iki
soruya da cevap verene kadar bizi koruyabilir misin?"

Vin'nyla'yı çekiyorum, aramızda sağlam bir hava duvarı
inşa ediyorum. "Tamamdır."

Grup yaklaşık elli adım ötede duruyor, dudakları sessiz
bir konuşmayla kıpırdarken temkinli bakışları arkamızdaki
canavarlarda. Kral Cheral her ne söylüyorsa, Atticus buna
katılmıyor gibi görünüyor. İleriye doğru hücum ederek

"Bizimle gel" parmağını sallayarak onu takip etmeden önce kraldan bir bakış.

Büyücü ve başka bir kadın -tahminime göre yirmili yaşlarında hafif bir ölümlü- iz sürüyor.

Yukarıdaki tepeden askerler, dört kişilik grubun bizden yaklaşık on adım ötede durmasını izliyor.

Atticus'un mavi gözleri önce Zander'la benim aramda, sonra da ejderhaların üzerinde geziniyor. "Sevgili dostum Kral Cheral'a söz verdim, eğer canavarlarınız bizi öldürmek isterse, ister size bu kadar yakın duralım, ister arkadaki askerlerle birlikte olalım, öleceğiz."

"Bu adil bir değerlendirme kardeşim," diyor Zander soğukkanlılıkla, etikete vurgu yaparak. Bu ona hâlâ ne olduklarını mı yoksa ne kadar düştüklerini mi hatırlatıyor?

İkisi, diğerinin nerede durduğunu görmek için ölçü alan iki dev gibi uzun, sert bir bakış paylaşıyor.

Atticus'un ağzının kenarında bir eğlence titreşimi belirliyor ve dikkati tekrar bana kaydığı anda kayboluyor. "Duyduğuma göre o oktan sonra nefes alabildiğim için ve şu anda topraklarımızda dolaşan sayısız canavar için sana teşekkür etmem gerekiyormuş."

"Rica ederim," diyorum kuru bir sesle. Kral Cheral boğazını temizliyor.

"Nerede benim terbiyem? Bu, Kettling'in merhum lorduyla riskli ve haksız bir anlaşma yapan ve şimdi aptallığının farkına varan Kier'in şanlı hükümdarıdır."

Yaşlı adam Atticus'a kaşlarını çatarak bakar.

"Bu benim kardeşim Zander, bir zamanlar Islor'un kralıydı, ta ki iyi niyetli ama aptal kardeşi ona ihanet edene kadar. Ve bu da kendine Romeria diyen biri ama çok uzun zamandır Ybaris'in prensesi değil. Bilmiyorum.

Bu bizim için henüz bir lütuf mu yoksa bir lanet mi?" Atticus bakışlarını karşılıyor, yüzünde okunamayan bir ifade var. "O aynı zamanda bir anahtar büyücüsü, Ybaris'in kraliçesi ve"-kaşlarını çattı-"Ulysede?"

"Oldukça bilgili birisin." Zander sırtıyor. "Ama Mordain'in Prime'ını unuttun."

Bu Atticus'un kaşlarını kaldırmasına neden olur. "Görünüşe göre tebrikler sırayla. Yakında krallıklar fethetme konusunda İmparatoriçe Roshmira kadar üretken olacaksın. Sanırım Seacadore'un bir zamanlar her birinin kendi hükümdarı olan dört krallığı vardı."

"Hayır, teşekkür ederim." Zander'a "Gördün mü?" diye ters ters baktım.

Zander uzun bir süre kardeşini analiz eder. "Son maceralarınızın iğrenç ruhunuzu söndürmediğini görmek güzel. İyi karşılaşmalar, Kral Cheral."

Kier'in kralı selamlamak için başını eğiyor ama ben onun kısacık sırtışını yakalıyorum. "İkinizle de tanışmak bir zevk. Tuella'nın yardımıyla denemelerinizi ve başarılarınızı uzaktan izledik." Beni üşüten cesur siyah gözleriyle bize bakan büyücüyü işaret ediyor. "Bu Udrel'in Azyr'lerinden biri."

"Şimdi şok olma sırası sende, biliyorum," diyor Atticus birkaç kaşını kaldırarak. "Tanrılara nasıl boyun eğmediklerini anlatana kadar bekle."

"Su perilerine bile mi?" diye sordum, Agatha da aynı şeyi ima etmişti.

"Gölgeye denge getiren ışığın önünde eğiliyoruz," diyor büyücü Tuella kalın ve sert bir aksanla.

Zander, "Yine de alnında perilerin yazısını taşıyorsun," diye düşünüyor. "Olan bu, değil mi?"

"Evet," diye cevap veriyorum o fırsat bulamadan. Solmuş karalamadaki aynı girdapları tanıyacak kadar mahzendeki o taşlara bakarak yeterince zaman geçirdim.

Lucretia arkamdan, "Hediyeleri sahiplenirler ama hediye edeni onurlandırmazlar," diyor, yılan gibi gözleri bir baykuşun fareyi izlediği gibi Azyr'e kilitlenmiş.

"Bu kaderlere bağlılık halkınıza acı ve ıstıraptan başka ne kazandırır?" Tuella sakın bir şekilde cevap verir.

"Haksız değil," diye fısıldıyor Elisaf.

"Kimin önünde eğildiğiniz bizim için pek önemli değil," diyor Zander. "Ejderhalarımız huzursuzlanıp acıkmadan önce elimizdeki meseleye odaklanalım. Islor'un tahtında hak iddia eden bu yeni kraldan haberdarsınızdır."

"Kral Malaki, evet. Bana mektup yazdı," diyor Kral Cheral.

"Herkes önümde eğilecek'," diye yineliyor Zander imza satırını. "Görünüşe bakılırsa, diyarların her köşesine mektup yazmış. Sanırım yakında hepsini ele geçirmek isteyecektir."

"Kesinlikle öyle görünüyor."

"O nereden geldi?" Atticus sorar, sesindeki her zamanki mizah eksiktir.

"Bu uzun bir hikâye ama Malachi'nin ta kendisi ve topraklarımızı fethetmek için Nulling'den geldi."

"Alevin yaratıcısı," diyor Tuella ve buna şaşırılmış görünmüyor.

"O halde durumun ne kadar vahim olduğunu biliyorsun." Zander kollarını kavuşturup bakışlarını kısıyor. "Bize neyin yaklaştığını gördüğünü söylüyorsun. Nasıl?"

Kral Cheral gerçeği itiraf etmek isteyip istemediğine karar verir gibi duraksıyor. "Azyr'in görme taşının içinden."

Taş mı görüyorsun? Soru sorma isteğime karşı dilimi ısırıyorum. Meraktan başka ele almamız gereken daha önemli konular var.

"Peki savaşımızda Kier'in ordusunu feda ederek ne kazanmayı umuyorsun?" Zander sorar.

"Bugün güçlerimizi birleştirmedek, yarın ve sonrası için çok az umudumuz olduğunu kabul etmek yeterli değil mi?" Kral Cheral sakince cevap verir.

"Zaten topraklarımda olmasaydın, Lord Adley'e Islor'u ikiye bölme planında yardım etmeseydin, buna inanabilirdim. Neden onunla ittifak kurdun? Ve sen bir yalan uydurmadan önce, amacının Adley'in yeni krallığı için Aminadav Ovaları'nı ele geçirmeye yardım etmek olduğunu biliyorum."

Kral Cheral'ın dudakları bükülürken tekrar duraklıyor. "Bize yıllık hasattan ödöl vaat etti."

"Böylesine zengin topraklara sahip bir diyar için ödöl mü?" Zander onu yakından izliyor. Bu kralı test ediyor. Cevabı biliyoruz. Neilina'nın gizli günlüğünde yazıyordu.

Kral Cheral isteksizce iç çeker ve sanki on yaş yaşlanır, omuzları bir yükle çöker. "Bir zamanlar, evet. Ama topraklarımız dağ dereleri tarafından zehirleniyor. Her yıl daha fazla insanım açlıktan ölüyor. Lord Adley ittifakı önerdiğinde, bunun ne olduğunu gördüm - halkımın hayatta kalması için tek seçeneğim."

"Sorunlarınızı çözmek için Islor'a başvurmaktan başka çareniz olmadığını hissettiniz." Zander temelde öğrendiklerimizi tekrarlıyor

Neilina'nın günlüklerinden. "Krallığınızın Aoife'in entrikalarına kurban gittiğini söylemekten üzüntü duyuyorum."

"Bunu nereden biliyorsun?" Atticus'un gözleri bana kaydı, sanki bunca zamandır sırrı ben saklıyormuşum gibi.

"Cevapları Argon'da bulduk," diye yanıtlıyor Zander. "Romeria'nın kanındaki zehir Neilina'nın kaderlerden yaptığı ilk istek değildi. Onları pek çok kez çağırdı ve her türden tahribata davetiye çıkardı. Bunlardan biri de görünüşe göre Kier'in sularıydı. Neilina'nın yarığı geçip zafer kazanmasını kolaylaştırmak için sizi Islor'u istila etmeye ve zayıflatmaya zorlamak için diyarınızı kullandılar."

Atticus, "Tam da onun oyununa geldin," diye düşündü. "Bu kaderler kukla ustaları gibi iplerimizi çekerek ne kadar da tatmin oluyorlardır."

"Bunun bir önemi olmazdı. Azokur'da ışık ve gölge arasındaki denge değişti. Islor çoktan lanetlenmişti," diyor Tuella, sanki Kierish kralını teselli ediyormuş gibi.

Kendime engel olamıyorum. "Azokur nedir?"

"İkinci ayın gecesi. Siz ona Hudem diyorsunuz."

Perilerin bu dünyaya döndüğü ve hem Malachi'nin hem de Aoife'in bu dünyaya adım attığı geceyi kastediyor. Işık ve gölge. Sanırım bu diğer düşünce tarzını anlamaya başlıyorum.

"Artık Kier'in neden burada olduğunu biliyorsun," diyor Kral Cheral. "Peki sen neden buradasın?" Zander Tuella'ya sorar. "Bu bir uzun bir yol var."

"Geldim çünkü kralım emretti." Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi gülümsüyor.

"Sizin de söylediğiniz gibi, Udrel ve Tuella'nın bizim durumumuzla bir ilgisi yok ve Kier'in size gelme nedeni

Topraklar şu anda bize ihtiyacınız olduğu gerçeğini değiştirmiyor," diyor Kral Cheral. "Yeterli olmasak bile."

Zander ona eşit bir şekilde bakar. Kral açık sözlü ve dürüst görünüyor, Zander'in saygı duyduğu iki şey. "Hayır, olmayabilir. Ama doğuya getirebileceğin tüm kılıçları memnuniyetle karşılayacağım. Eğer bir mucize olur da hayatta kalırsak ve tahtımı geri alırsam, yardımınızı ya da halkınızın içinde bulunduğu kötü durumu görmezden gelmeyeceğim. şu anda nerebileceğimin en iyisi bu."

Kral Cheral genç kadına bakıyor ve o da neredeyse belli belirsiz bir baş sallıyor. "Kabul ediyoruz." Bir adım ne çıkıyor ve elini uzatıyor.

Zander bocalıyor, Tuella'ya bakıyor.

"Benden korkmanıza gerek yok. Kralienizin gölgeyi yönlendirdiği gibi ben ışığı ynlendirmiyorum ve bugün ölmek istemiyorum."

Uzun bir süre sonra Zander başını sallar.

Kalkanımı bırakıyorum ama yakınlıklarımı hazırlıyorum ve onunla birlikte ne ıkıyorum. Krallar el ele tutuşurken içimi bir rahatlama kaplıyor. Yzleşecek bir düşman eksildi.

"Hemen ayrılmanız ve hızlı hareket etmeniz gerekecek," diyor Zander. "Elimizden geldiğince yaklaşmalarını yavaşlatacağız ama onları sonsuza dek oyalayamayız. Yarından sonraki gün Lyndel'e ulaşacaklar."

"Plan nedir?" Atticus'un sesi daha çok o gün Cirilea'nın yuvarlak savaş odasında tanıştığım kralın ordusunun komutanına benziyor, ben hâlâ Prenses Romeria'yken, tutsak ve katilken.

"Onları kuşatın ve iki taraftan saldırın."

"Sanırım Lyndel ve Eldred Wood? Bu en fazla korumayı sağlar."

"Evet. Kesinlikle."

Atticus başını sallar ve Kral Cheral'a döner. "Kampı dağıtmak için haber gönderin. Bir saat içinde harekete geçiyoruz."

Kralın Atticus'a kimin yönettiğini hatırlatmasını bekliyorum ama o parmağını şıklatıp Kierce bir şeyler bağıyor ve bir asker atını dörtnala tepeye sürüyor.

"Güncellemeler için akşam karanlığında geri döneceksiniz, değil mi?" Atticus Zander'a sorar.

"Yapacak çok işimiz var ama... savaştan önce bizden haber alacaksınız." Zander'ın çenesi sıkıştı. Söyleyecek çok şeyi olmalı ama şimdi zamanı değil. "Adamlara söyle, bizi uçarken gördüklerinde altlarına işemesinler."

"Herhangi bir söz veremem." Atticus'un dikkati ejderhaların üzerinde, gözlerinde meraklı bir bakış. "Peki ya Annika? Ben doğuya gittiğimde o Cirilea'daydı."

"Bize onun isyandan kaçtığı söylendi."

Ağır ağır iç geçiriyor. "Bu iyi bir haber."

"Bundan pek emin değilim. Görgü tanıklarına göre, esmer bir lord tarafından bıçak zoruyla tutularak gemiyle kaçarken görülmüş."

Atticus'un yüzü allak bullak olur. "Kara saçlı lord mu? Kim olabilir ki? Kim olabilir..." Sözleri bir lanetle birlikte sürükleniyor.

"Ne oldu?" Zander'ın sesi tedirginlikle doludur.

"Tyree odalardan birinde tutuluyordu. Romeria'nın kaldığı odada." Atticus burun kemiğini sıkıyor. "Kaçma ve Islor'dan çıkmak için onu rehin alma ihtimali nedir?"

"Bizim şansımızla mı? Oldukça iyi olduğunu tahmin ediyorum." Zander keskin bir nefes alır. "Bu o, biliyorum. Muhtemelen Northmost'a yelken açmışlardır. Biz de onları kontrol etmek için oraya gidiyorduk."

mektubunu aldığımızda. Ama bugün gideceğiz. Şimdi. Onları bulacağız."

Kimse bana sormasa da başımı sallıyorum. Tabii ki oraya gideceğiz. Annika'nın onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum.

"İhtiyacımız olan son şey o lanet olası Ybarisan prensinin Islor'da tekrar başıboş dolaşması." Atticus'un dudaklarında çarpık bir gülümseme beliriyor. "Yine de, eğer kız kardeşimiz yanındaysa, eminim hiç de kolay bir zaman geçirmiyordur."

Zander kıkırdar. "Muhtemelen hayır." Tereddüt eder. "Kazimir'i geri aldık. İyileşiyor ama eminim savaş için sizin yanınıza gelmenin yolunu bulacaktır."

"Kadere şükürler olsun." Atticus ejderhalara tekrar bakar. "Bunlar kullandığınız canavarlara çok benziyor."

Caindra hırlayarak adamın dikkatini ona çekiyor. Gözleri fal taşı gibi açılır. "Beni anlıyor mu?"

"Evet." Arsız bir dürtü beni harekete geçirdi. "Onunla tanışmak ister misin?" İlgiyle beni izleyen Tuella'ya bir bakış atarak geri çekiliyorum.

"Duruma göre değişir. Burada mı öleceğim?"

"Sanırım göreceğiz. Sorun ne, korkuyor musun?"

"Benimle böyle alay ettiğinde..." Atticus yaklaşmadan önce eli kılıcının kabzasında, yanımda gölgelenen Jarek'e bakıyor.

"Ondan kaçmadıkları sürece genellikle insanları yemez."

Zander başını sallıyor ama gözlerinde bir parıltı var.

Atticus ona bakmak için başını geriye doğru eğdi. "Onu senden emir almaya ikna etmek için ne yaptın?"

"Onun güvenini kazandım. Caindra benim müttefikim." Menekşe rengi gözlere gülümsüyorum. "Ve bir dost."

Caindra eğiliyor, kocaman burnu ondan birkaç santim uzakta. Kokluyor.

"Bunu tüm kurbanlarına yapıyor mu?" Adam gülüyor ama vücudunun endişeyle kaskatı kesildiği de gözden kaçmıyor. Tek yapması gereken çenesini açıp şaklatmaktı ve o da gitmiş olacaktı.

"Hangi ruh halinde olduğuna bağlı." Caindra'ya göz kırpmıyorum, küçük sırrımızın tadını çıkarıyorum.

"Alabilir miyim?" Kızın burnuna koymadan önce çekingen bir el kaldırıyor.

Gözlerinde tuhaf, huzurlu bir bakış var. Sanırım Atticus, kabul etse de etmese de Goat's Knoll barmenine bir şeyler ifade ediyordu ve onu hayatta gördüğü için mutluydu. "Turuncu ejderha onun eşi. Yeşil olan da onların çocuğu."

"Gerçekten muhteşem." Bir adım geri çekilerek düşünceli bir bakış attı. "Gracen'e ne olduğunu biliyor musun? Ölümlü fırıncı-"

"Onun kim olduğunu biliyorum. Ve evet, o ve çocukları ve Cirilea'dan kurtardığımız diğer tüm çocuklar güvende."

Atticus gözlerini kapatırken omuzları çöküyor. "Kadere şükürler olsun."

"Kaderin bununla hiçbir ilgisi yok. Romeria'ya teşekkür et," diye tersledi Jarek. "Onları kurtarmak için kendini büyük bir tehlikeye attı. Kendisi için önemli birini kaybetti."

Atticus başını öne eğdi. "Bunu duyduğuma üzüldüm." Sesi samimi geliyor. Genç kadına bir bakış atarak -kim bu kadın-, "Gracen'i görürseniz, lütfen onu sık sık düşündüğümü ve ona verdiğim acı için üzgün olduğumu söyleyin," der.

Her ne kadar bunu inkar etmek istesem de, gözlerinde gerçek bir acı var. Suçları ne olursa olsun, ona değer veriyor ve onu koruyor.

Bu yüzden başımı sallıyorum.

Atticus Kral Cheral'a katılıyor, ruh hali geldiğimizden daha kasvetli.

Zander, "Planlamamız gereken bir savaş ve bulmamız gereken bir kız kardeşimiz var, bu yüzden acil bir durum olmadıkça, adamları batıya götürmen için seni yalnız bırakacağız," dedi.

"Yakında birbirimizi göreceğiz." Kral Cheral'ın ruh hali ise sanki rahatlamış gibi daha hafif görünüyor.

Biz kendi ejderhalarımıza dönerken onlar bekler. Valk korkunç bir çığlıkla havalanıyor, Xiaric de hemen arkasından. Ama Candra oyalanıyor. Sanki çenemi kapalı tutamayacağımı biliyormuş gibi.

"Hey, Atticus, bu arada Candra'nın adı da Bexley!"

Gökyüzünde süzülürken yüzündeki şaşkın ifade beni güldürüyor.

Islor'un batı kıyısı boyunca uzanan en kuzeydeki liman, Lord Rengard'ın uyardığından bile daha küçük. Cirilea'dan sığınacak yer arayan bu kadar çok insan varken kasabanın dolup taşmasından neden endişe ettiğini anlayabiliyorum.

Bulutlardan aşağı inerken uzuvlarımdaki gerginlik azalıyor. Her şeye rağmen, Malachi'nin ordusu güneye doğru yollarından sapmamış gibi görünüyor. Liman

gemilerle dolu, daha fazlası da çevredeki sulara demirlemiş. Kasaba hareketli olmasa da sağlamdır.

Ejderhaları, ara sokakları ve caddeleri dolduran insanların başlarını kaldırıp bakmaları halinde panik çıkmayacak kadar uzağa, dış mahallelere inmeleri için yönlendiriyoruz.

"Bu en iyi yer seçimi olmayabilir." Elisaf, dikkati yakındaki sığır tarlasına kilitlenmiş olan Xiaric'i izliyor. "En son ne zaman yemek yediler?"

Omuz silkiyorum. "Gelip gidiyorlar. Kim bilir neyi nerede yakalıyorlar. Ama yakında döneceğiz. Lütfen köylülerin hayvanlarını yemeyin!" Caindra'ya sesleniyorum, o da yüzüme sıcak bir hava püskürterek cevap veriyor.

Yedimiz bir araya gelip ana kapılara doğru ilerliyoruz.

"Sana yardım eden bu ölümlünün o geminin kaptanını tanıdığını mı söyledin?" Zander bir amaç uğruna yürüyor.

"Seamus, evet. Kim olduğunu biliyordu." Hatırlayamıyorum. O gün çok fazla şey oldu. "O zaman hâlâ burada olduğunu umalım."

Ulysedede'nin kasasından topladığım mücevher dolu çantayı havaya kaldırıyorum. "Güven bana, o hâlâ burada."

Abarrane'in tüm denizcilerin nerede toplandığını öğrenmesi için iki korkutucu bakış ve bir soru yetti. Kapıdaki muhafızlar hiç direnç göstermedi, içeri aldıkları kişiden çok dışarıdaki alanda bekleyen üç ejderhayla ilgileniyorlardı.

"İşte buradalar." Çığlık Atan Siren yazan taverna tabelasını işaret ediyor. İçeride bir kemancı gürültülü bir melodi çalıyor, pencerelerden içeri taşınan bolca tezahürat ve alay kazanıyor.

"Espri anlayışları var, o kadarını söyleyeyim." Jarek kapıyı iterek açtı, eşiği geçerken eğildi.

İçerisi ter, bira ve yeni yakalanmış balık kokuyor ve yoğun kalabalığın arasından geçerken uyum sağlamak için nefesimi tutmak zorunda kalıyorum. Kimisi meraklı, kimisi düşmanca bir sürü bakışla karşılaşıyoruz. Eski yüzümü taktığım için kimse beni onları buraya getiren kişi olarak tanımayacaktı. Kimse beni Prenses Romeria olarak da tanımıyor, bu da güzel bir değişiklik. Öte yandan Zander, birkaç çift bakış ve fısıltıdan daha fazlasını kazanıyor. Ne de olsa bu insanların çoğu onun şehrinde yaşıyordu.

"Norcaster'ın tekrarlanmamasını rica edebilir miyim?" Jarek ve Solange yanlarımı korurken Elisaf sırtımı örtüyor. Lucretia ortadan kayboldu ve umarım biz Ulyse'de'ye dönene kadar da öyle kalır.

"Eğer bir savaş söz konusuysa, bilin ki yanınızda fazladan bir kılıcınız var," diye anons ediyor arkamızdan derin, hırçın bir ses.

"Hem de büyük bir piç." Jarek, Horik'le el ele tutuşuyor, her ikisinin de yüzünü gerçek bir sırıtma kaplıyor.

Ben bile bir an için buradaki amacımızı unutup, sarılmak için devasa lejyonerin karnına dalmaktan kendimi alamıyorum. Gümüş Büyücü'nün kaptanının taahhüdünü yerine getirdiğinden emin olmak için onu Cirilea'nın limanında bırakalı sadece günler olmuştu. "Kaders sana sorun çıkarmadı mı?"

"Elbette yaptı. Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değildi." "Ve tüm gemiler geldi mi?"

"Evet, söylediler Majesteleri ve mesajınızı aldık. Yine de insanlar huzursuzlanmaya başladı, ahırlarda ve sokaklarda uyuyorlar. Güneye, Bellcross'a gitmek için bastırıyorlar."

"Artık bunu yapmayacaklar." Jarek, Zander lejyoneri selamlamak için içeri girmeden önce Horik'e bir bakış atar. "Kız kardeşimi burada gördün mü?"

"Prenses Annika mı?" Horik başını sallar.

Zander hayal kırıklığıyla dudaklarını büzüyor. "Peki ya Seamus adındaki adam?"

"Evet, tam şuradaki." Köşede tek başına oturan kızıl saçlı küçük ölümlüyü işaret ediyor, elindeki şarap neredeyse kafası kadar büyük.

Zander hiç vakit kaybetmeden kalabalığın arasına dalar ve Abarrane eli kılıcının kabzasında önlerinde belirdiği anda birden fazla dudak büküşüne maruz kalır.

"Kız kardeşim nerede?" diye soruyor, yumruklarını masaya dayayarak.

Seamus yudumun ortasında duraksıyor, gözleri açılıyor. "Ekselansları?"

Olay çıkarmadan önce Zander'in yanına sıkışıyorum. "Bu gece güney rüzgarı esiyor."

Seamus bocalıyor. "Ve kuzey rüzgarı cevap verir. Ama... sen..."

Çantamdan maskeyi alıyorum. Takınca Romy Watts'a dönüşüyorum.

Nefes nefese kaldı. "Bunca zamandır Ybarisan prensesi sen miydin?"

"Bilseydin bana yardım etmezdin." Maskeyi atıyorum ve mücevher dolu çuvalı çıkarıyorum. "Bir anlaşma yapmıştık. Bunları diğer kaptanlara vereceğin konusunda sana güvenebilir miyim?"

Avuçlarındaki ağırlığı test ederken gözleri parlıyor. "Eğer yapmazsam derimi canlı canlı yüzerler. İstesem bile Northmost'tan ayrılamam."

Zander'ın sabrının azaldığını hissediyorum. "Dinle, bu önemli. Herkesten önce ayrılan gemi hakkında bir şeyler söylediğini hatırlıyorum."

"The Tempest?"

"Evet! İşte buydu. Şimdi hatırladım. Buraya yelken açtı mı?" "Evet. Geldi. Diğerlerinden sonra, ama başardılar."

"Peki Prenses Annika gemide miydi?" Zander zorlar.

"Bunu bilmiyorum. Ama Kaptan Aron ve bazı mürettebat hemen şurada."

Dört kişilik bir masaya doğru başını sallayarak ilerliyoruz, tam o sırada uzun boylu ve derisi çukurlu bir adam ayağa kalkıp kapıya doğru koşuyor.

"Dur tahmin edeyim, bu Kaptan Aron," diye tısladı Zander, onun peşinden koşarken. "Geri kalanları emniyete alın!"

H kalp atışları onu ele veriyor.

"Gerçekten benden bir kapının ardına saklanabileceğini mi sandın?" İri yarı adamı boynundan tutup ahırdan dışarı çekiyorum. "Fırtına'dan Kaptan Aron, değil mi?"

Teslimiyet işareti olarak ellerini havaya kaldırır. "Benden ne istediğini bilmiyorum ama-"

"Sanırım biliyorsun." Onu sertçe itiyorum ve yere yığılıyor. Sokaktan geçenler soluk soluğa ve bağırarak dağılıyor, etrafımızda bir seyirci halkası oluşturuyor. Bana aradığım cevapları vermediği sürece bu ölümlüye ne yaptığımı kimin şahit olacağı umurumda değil. "Kız kardeşim Prenses Annika, Cirilea'yı sizin geminizle terk etti, kendi isteğiyle değil. Ybarisan prensi tarafından kaçırıldı. Bunu inkâr mı ediyorsun?" Haçerimi kınından çıkarıp avucumda döndürüyorum.

Aron ayağa kalkıp pantolonundaki tozu temizlerken yüzünü buruşturur. "Evet, benimle birlikte yelken açtılar. Prens, sanırım onun haçeriyle yaralandı."

Babamızın ona doğum gününde verdiği şüphe yok. Her zaman yanında bulundurmasını istedim. Sanırım tek

Beni ilk kez dinliyor. "Daha fazlasını anlat," diye talep ediyorum.

"Onları Cirilea'dan çabucak çıkarmam için bana mücevherlerle ödeme yaptılar."

"Hangi mücevherler?"

İstifini bozmadan cebini karıştırdı ve Annika'ya doğum gününde verdiğim altın ve beyaz incili serçe parmağı yüzüğünü çıkardı. Çok iyi hatırlıyorum. Zanaatkârı doğu kıyısındaki küçük bir köyde bulmuştum.

Bunun sahip olduğu en değerli süs eşyası olmadığını da biliyorum.

Bıçağımı kaptanın boğazına dayayarak ceplerini karıştırdım ve büyükçe bir yakut yüzük ile bir kolye çıkardım. Bu da onun. "Görünüşe göre onları buraya getirmek için iyi para almışsın. Peki, neredeler?"

"Onları Westport'a götürmesi için başka bir gemi kiraladılar," diye kekeliyor, düzensiz kalp atışları çırpınıyor.

"Neden onu almadın?" Yakut yüzüğü tutuyorum. "Bu tek başına bir yolculuğa değer."

"Deniz sirenleriyle mi? Bu bir ölüm cezası!" Yutkunuyor. "Onları buraya getireceğimi ve yollarını başka bir yerde bulmaları gerektiğini söyledim. Kabul ettiler. Kendileriyle birlikte o sulara yelken açacak kadar çılgın başka birini bulacaklarını söylediler."

"Sana inanmıyorum." Havadaki yalanın tadını alabiliyorum. "Senden cevap alabilmemin ne kadar acı verici yollarının olduğunun farkındasın değil mi?"

Omuz silkiyor. "Başka ne diyebilirim bilmiyorum. Git Westport'a bak. Şimdiye kadar oraya varmış olabilirler."

O kadar inandırıcı ki, bir an için şüphelerimi perişan bir kardeşin şüpheleri olarak görmemeye karar verdim. Fakat

Sonra Romeria ve diğlereri yaklaşır, Abarrane sakallı bir adamı ensesinden tutup çeker, dudağından kan akmaktadır ve yanağında bir yarık vardır.

Romeria'nın yüzündeki solgun ifade midemi bulandırıyor.

Abarrane'in ifadesi bile özellikle asık suratlı. "Bu Sye, Fırtına'nın aşçısı."

Kaptan Aron'un gözleri kısılır ve dudaklarından bir küfür dökölür.

"Bize anlattıklarını ona da anlat," diye ısrar ediyor.

Aşçının dudakları kıpırdıyor ama hiç ses çıkmıyor.

Abarrane topuğıyla dizinin arkasına tekme atar. Adam bir feryatla yere yığılır ve düşen bedenini eliyle destekler. İki hilalli ay amblemi parlıyor.

Bir adım öne çıkıp kaptanın yüzüne baktım. "Aşçınız bize ne anlatmaya çalışıyor?"

"Her neyse, bu bir yalan." Alnından boncuk boncuk ter damlıyor.

"Konuş!" Abarrane kılıcını çekerek bağırır.

"Sirenler geldi ve onları denize attılar. İkisini de!" Sye hüngür hüngür ağlarken itiraf ediyor.

Üzerime bir soğukluk çöktü. "Küçük kız kardeşimi sirenlere yem ettin."

"Ya onlar ya da hepimiz!" Kaptan Aron patladı. "Buraya yelken açmak istedim ama bana izin vermediler! Onları uyardım ama ısrar etmeye devam ettiler."

Geri çekiliyorum, öfke ve kederin titremesinin bedenimi ele geçirmesini engellemeye çalışıyorum.

Annika öldü. Neilina'nın entrikalarından, neredeyse boğulmaktan, zehirli kandan, her şeyden kurtuldu ve Tyree'nin yüzünden denize yenik düştü.

Ve burada, bu kaptanı tavernada birasını yudumlarken buldum, cebinde bir kral fidyesi değerinde mücevher vardı ve muhtemelen bir an bile uykusuz kalmamıştı. "Bu karmaşada kimsenin kraliyet prensesini özlemeyeceğini mi düşündün?" Sesim ölümüne sakinleşti.

"Siz ve kraliyet ailenizin Islor'a yaptıklarından sonra, bunu ve çok daha fazlasını hak etti." Kaptan Aron çenesini kaldırır ve kollarını iki yana açar. Ölmek üzere olduğunu biliyordu, bu yüzden ne isterse söyleyebileceğini düşündü. "Devam et. Nasıl olsa hepimize ölüm getireceksin."

Karnına bir kılıç saplamak çok nazik bir davranış olurdu. "Abarrane, lütfen kaptana kapıdan çıkarken eşlik et." Hınzırca bir gülümseme gösterdim. "Canavarları beslemeyi sevdiğine göre, aç olan birini tanıyorum."

"Tonun yolu." Destry atını sola yönlendirir.

Ama Tyree durur, takip etmez. "Gerçekten de Bir plan mı?" Ses tonuna kızgınlık sızıyor.

"Sana söyledim, dağa sığınacağız."

"Dağ şu tarafta." Arkamızı işaret ediyor ama hiçbir iz yok. Sisli tavan çok yoğun.

Kapüşonumu daha da aşağı çekiyorum ve kollarımı Tyree'nin beline daha sıkı dolayarak yanağımı kürek kemiğine yaslıyorum. "İkiniz bir konuda anlaştığınızda beni uyandırın." Ara sokaklardan ve ahırlardan geçtikten sonra Basinside'un dış mahallelerinden iki at çaldık ve önce karanlıkta, şimdi de sabah sisinde saatlerdir durmadan at sürüyoruz. Yoğun ağaçlık bir alanda patika üstüne patika takip ediyoruz, ne bir düzen var ne de görünürde bir son.

Tyree bir elini benimkinin üzerinde yumuşatıyor ve sefkatle sıkıyor. "Belki de dinlenmeliyiz."

"Henüz değil. Siperimiz varken ilerlemeye devam etmeliyiz." Destry patikada kaybolur.

Tyree ağır bir iç çekişle atımızı takip etmesi için yönlendiriyor.

AĞACIN KARŞISINA OTURUYORUM, budaklı kökleri bir dilim kurutulmuş sosisin tadını çıkarırken yaslanabileceğim bir kolçak oluşturuyor. Bir sokak tüccarının eti için oldukça iyi. Neyden yapıldığını bilmek istediğimden emin değilim. "Masadan erzak aldığını görmedim."

"Anlaşılabilir. Paniğe kapılmıştın." Tyree yanıma oturdu, çantası yayvan kalçalarının arasındaydı. "Daha önce de ormanda yiyeceksiz dolaşmıştım ve bu hiç de keyifli bir deneyim değil."

"Açken pek hoş değildir," diye itiraf ediyorum. "Evet, fark ettim."

"Dilini ısır."

"Benim için ısır." Bir parça et daha kesiyor ve sırtarak bana uzatıyor, ardından bakışları Destry'nin çocuksu bedenini saran peleriniyle yakınlarda dinlendiği yere kayıyor. Yakındaki bir derede atları sulamak için durduğumuzdan beri bu pozisyonda. "Geldiği zaman gelmeseydi ne olurdu emin değilim."

Sadece hayal edebiliyorum. Tyree'ye o kadar odaklanmıştım ki, odamızda durana kadar kimseyi fark etmemiştim. Ürperdim ve çantayı karıştırmak için eğildim. Taze bir kavanoz bal çıkarırken, "İçinde başka ne var?" diye nefes nefese kaldım. "Bunu Ezra'dan çaldın!"

"Ve eğer bizi takas ettiyse bu konuda zerre kadar suçluluk hissetmiyorum."

"Belki de bu yüzden yaptı. Adam balını ciddiye alıyor." Kapağı çevirip burnuma götürüyorum ve içime çekiyorum.

Şekerli çiçek aroması beni çatı katına ve Tyree'nin yetenekli diline geri götürüyor. İçimde bir ihtiyaç kıpırdanıyor.

Tyree beni dikkatle izlerken dudakları aralanıyor, sanki içine dalmamı bekliyormuş gibi.

Kapağı geri takıyorum. "Belki daha sonra."

Çarpık bir gülümseme dudaklarına değişiyor. "Yelek uyuyor."

Sürerken bağladığım bağcıkları test ediyorum. "Evet, öyle. İyi seçim yapmışsın."

"Yine de dün gece giydiğin halini tercih ederdim." Beni öpmek için öne eğilmeden önce yumuşak bir mürver meyvesini ağzına atıyor.

Dudaklarına gömülüyorum, elimi ensesinden geçirip onu kendime çekiyorum, ağzım çaresizce onunkinin üzerinde çalışıyor.

"Annika," diye inliyor bana karşı. "Böyle devam edersen ata binemeyeceğim."

"Gerekirse ata binerken bu sorun için sana yardım edebilirim." Bir parmağımı pantolonunun bağlarının ve içine sıkışmış sert çıkıntının üzerinde gezdiriyorum. Kader, iki pervasız gece ve ben kime dönüştüm, Ybarisan belasıyla bu kadar pervasızca flört ederek?

Bir kuş sürüsü gürültülü gaklamalarla yanımdan geçip gidiyor ve Tyree aniden geri çekilerek onların izini takip ediyor, ağzı benimkine dönmeden önce gözleri hafifçe kısılıyor. Ama bu bir hile, çünkü bir saniye içinde ayağa kalkıyor ve parmak uçlarından küçük bir bıçak fırlıyor. Bir kuş yere düşerken bir gümbürtü duyuldu.

"Ne oldu?" Ayağa fırladım ve durduğu yerde ona katıldım.

Destry'nin uyardığı gibi küçük yeşil bir kuş ölü yatıyor.
"Destry, kalk," diye bağırarak atlara doğru ilerledi.
"Artık gitmeliyiz."

ORMAN yerini uzun otlar ve minik pembe ve sarı kır çiçekleriyle dolu bir çayıra bıraktı ve atların değişiklik olsun diye yan yana gitmesine izin verdi.

"Saatin kaç olduğunu sanıyorsun?" Saatlerdir at sürüyoruz.

Tyree gökyüzünü tarıyor. Güneş puslu bir parıltıyla parlıyor, bir sis perdesiyle örtülmüş, havayı sıcak ama nemli bırakıyor. "Gün ortası. En azından doğru yöne gidiyoruz." İlerideki dağın soluk, karanlık dış hatlarını işaret ediyor.

Yanımızda Destry taş kolyeyi bırakıyor, siyah gözleri geri dönüyor. Bunu saatlerdir periyodik olarak yapıyor, çevremizde tehlike olup olmadığını kontrol ediyor. Birkaç kez eyerinden düşeceğinden emin oldum. "Orman karanlık ve sık. Arama yapmak zor. Ama yaklaşık bir saat uzaklıkta bir köy var. Oraya varmadan önce yönümüzü değiştirsek iyi olur. Buralarda hiçbir ziyaretçi fark edilmez."

"Peki bu dağa ulaştığımızda ne olacak?" Ben soruyorum.

"İçinde sığınacak mağaralar var. Azyr onları kuş gözüyle gördü. Yine de kimse orada yaşamıyor. Çok serttir."

Kaşlarımı çattım. "O zaman orada nasıl hayatta kalacağız? Bu Azyr'ler uzun zaman sonra kemiklerimize kuş gözüyle mi bakacaklar?"

yok mu olduk?"

"Orada hayatta kalmak zorunda değiliz. Sadece Wroxlik'in yaşadığı yere kadar ulaşmalı ve bizi Udrel'den çıkarıp çıkarmayacağını öğrenmeliyiz."

Ağzım açık kaldı. "Planın bu mu?" Buna doğru mu gidiyoruz? "Bizi taşınması için bir wyvern ile pazarlık mı yapacağız? Hâlâ sarhoş mu yoksa delirdi mi?" Tyree'nin kulağına tısladım. "Daha önce hiç wyvern gördün mü?"

"Yakından değil. Sen yaptın mı?" diye meydan okuyor.

"Şey... hayır, ama kardeşlerimin var. Korkunç ve iridirler ve tek bir hamlede yirmi askeri öldürebilirler. Böyle bir canavarla pazarlık yapılmaz." Alay ettim. "Bir daaknar'ı çaya davet edebilirsin."

"Bu daaknar'ı tanımıyorum."

"Bu bir iblis! Malachi'nin evcil hayvanlarından biri." Tyree'nin kalçasını dürtüyorum, Destry'nin parlak planı hakkındaki endişelerimi yinelemesi için onu kışkırtıyorum.

"Bir wyvern'i -ya da wroxlik'i- kargaları kontrol ettiğiniz gibi kontrol edebilir misiniz?" diye soruyor.

"Daha önce hiç denemedim. Kuşlar kolay, ama diğer yaratıklar öyle değil. Bazıları çok akıllıdır ve onlara hiç rehberlik edemezsiniz, bazılarına ise yakın olmanız gerekir."

"Ne kadar yakın?"

"Genellikle bir wroxlik'e bu kadar yakın olmak zaten ölü olduğunuz anlamına gelir. Bildiğim kadarıyla hiçbir büyücü bunu yapamadı ama deneyeceğim. Kaybedecek bir şeyim kalmadı." Bunu sanki yeni bir hobi deniyormuş gibi söylüyor.

"Kaderler, öleceğiz," diye mırıldanıyorum ve Tyree'nin kıkırdamasını kazanıyorum.

"Inez bir keresinde bana pençelerinde yolcu taşıyan wyvernlerin hikayesini anlatmıştı. Kâhinler resimlerini çizmişler. Kimse onlara inanmadı ama ben hep gerçek olmasını diledim."

"Belki de ilk siz olacaksınız," diyor Destry.

"Belki de ilk biz olacağız," diye düzeltiyor.

"Tek seferde üç kişi taşıyabilir mi?" diye sordum.

"Bir keresinde üç kişiyi parçaladığını görmüştüm."

Boğuk bir ses çıkardım.

"Inez ayrıca wyvernlerin Vin'nyla'nın evcil hayvanları olduğunu ve onun kötülüklerini gerçekleştirdiğini düşündüklerini söyledi."

"Ne gibi?" Ben soruyorum.

"Hiç söylemedi. Eminim büyüleyici hikayeleri vardır."

Açıklık sona eriyor ve patika çok az ışığa izin veren bir ağaç ve yer örtüsü tarafından emildiği için tek sıraya geri dönmek zorunda kalıyoruz. Tyree önden giderek atımızı dikenli sarmaşıklardan oluşan sık çalılıkların arasından geçiriyor.

Pelerinime yapışan bir çapağı koparıyorum, acıdan yüzüm buruşuyor. "Bu yol pek kullanılmıyor, değil mi?"

"İstediğimden daha fazla," diye fısıldıyor, orman zeminindeki izleri işaret ederek, bir botun yosunlara battığı yeri, başka bir şeyin battığı yeri gösteriyor. Büyük, pençeleri oyuk bir şey.

"Bu izler ne kadar taze?"

"Çok taze." Kınından bir hançer çıkarır.

Eyerde iki büküm olurken huzursuzluk omurgamdan aşağı kayıyor. "Bu alanı kontrol ettin mi-" Destry'nin arkasından sinsice yaklaşan canavarla göz göze geldiğimde ciğerlerimden bir çığlık koptu, o ve atı yaklaşan sonlarından habersizdi.

Sonraki birkaç saniye neredeyse algılayamayacağım kadar hızlı geçiyor. Tyree eyerden kalktı ve hançerini fırlattı. Yaratığı göğsünden vuruyor. Yaratığın çıkardığı çığlık bana o gece kutsal alanda Romeria'yı ısırıldıktan sonra daaknar'ın çıkardığı çığlığı hatırlatıyor, o kadar tiz ki dallarda tüneyen kuşları dağıtıyor.

Tüm bunlar olurken bir şekilde dizginler elime geçti. Tyree atımın sağrısına bir tokat atarak onu yakın tehlikeden uzaklaştırıp öne doğru koşturdu.

Onun için korkarak boynumu büküp arkamı izliyorum.

Destry atına güvenerek onu takip eder, gözleri kapalıdır ve kolyesi avucundadır.

Tyree iki kılıç çekiyor.

Ama yaratık ortadan kayboldu.

"Nerede o?" Ayaklarının üzerinde dönüyor, umutsuzca çalıları arıyor.

Artık nefes alıp almadığımdan emin olmasam da nabzım kulaklarımda atıyor. "Destry, nerede o?"

Çevremdeki bir hareket başımı sağa çevirmeme neden oluyor. Çığlığım boğazımda düğümleniyor, bir ağacın arkasından çıkıp burnunu kırıştırarak alçak bir hırıltı çıkarırken kaçamıyorum.

Tyree ileri atılıp bıçaklarını kaldırarak aramıza giriyor.

Ondan birkaç baş daha uzun duruyor, gri saç tutamları hantal vücudunun üzerinde filizleniyor. Kollarının ucundaki pençeler çengelli hançer şeklindedir, tek bir hamleyle gövdeleri parçalayabilecekleri kesindir. Bileklerinden kırık zincirler sarkıyor.

Ama saldırmıyor. Arka ayakları üzerinde sersemlemiş gibi ilerliyor, Tyree'nin hançeri göğsünden çıkıntı yapıyor.

Destry kontrol ediyor, farkındayım.

"Öldür onu!" Tıslıyorum. "Elini kaybetmeden ve o pençeler seni Ezra'ya benzetmeden önce." Ya da daha kötüsü.

Sözlerim Tyree'yi kendi sersemliğinden kopardı. Kılıcını savurup boğazını açıyor.

Bir gürleme sesi ve gümbürtüyle devrilir.

Korkunç an sona ermiş olmasına rağmen kalbim hâlâ göğsümde çarpıyor. "O da neydi?" Bu ormanda daha fazlasıyla karşılaşacak mıyız?

"Bu Azokur'dan bir canavar," diye cevap veriyor yabancı bir kadın sesi, keskin bir nokta boğazıma batarken.

TÜç hokkabaz bizi bekliyordu, ağaçların arasında saklanmışlardı, kırmızı cüppeleri renkleriyle uyumlu olanlarla değiştirilmişti.

orman zemininde. Yanlarında, ağaç kabuklarına ve dallara karışan deriler giymiş yirmi asker var.

Kendime öfkeyle dişlerimi gıcırdatıyorum. Bunun bir tuzak olduğunu görmeliydim. O şey her neyse dikkatimizi dağıtmak için kullandılar, böylece yaklaşabileceklerdi.

Annika'nın atının diğer tarafında bir asker duruyor ve Annika'nın boğazına bir bıçak dayıyor. Boş bir tehdit. O, tüm Udrel'deki en değerli varlık, ama sadece hayattaysa.

Dikkatimizin dağıldığı saniyeler içinde Destry'yi atından indirmiş olmalılar, çünkü şimdi onu kolları arkadan bağlı bir şekilde bıçak ucunda tutuyorlar.

"O bir Udrel'ian'dı, lanet tarafından cezalandırıldı." Kızıl tenli, söğüt gibi Azyr canavara doğru eliyle işaret ediyor.

Gördüğüm manzara karşısında irkildim. Az önce öldürdüğüm yaratık ortadan kaybolmuştu. Onun yerine, dikenli çalılıkların arasında esmer tenli genç bir kadın yatıyor. Yüzük parmağını gümüş bir bant süslüyor. O

birinin eşıydi. Şimdi bir orman zemininde ölü, bedeni akbabalar tarafından parçalanacak.

"Bunlar senin bencilliğin yüzünden acı çeken insanlar, kal'ana." Büyücünün siyah gözleri Annika'nın üzerine yerleşir.

Annika sesi titreyerek, "Ben kimsenin kurbanı olmayı kabul etmedim," dedi.

"Herkes bu seçimi yapma lüksüne sahip değil. Ama sizin fedakarlığınız bütün bir alemin hayatını değiştirecek. Hayatınıza anlam katacak." Odağını Destry'ye çevirir. "Biz de seni arıyorduk, türüne ihanet etmeye devam eden kaçak Destrelia." Kemikli eli Destry'nin boynundaki kolyeyi çekip alıyor ve cebine sokuyor. "Yeterince zaman kaybettik. Kral Hadkiel bekliyor. Kal'ana'yı al. Diğer ikisinin bize faydası yok."

Bir aptal bile bu sözlerin ardındaki anlamı okuyabilir.

Dikenli bir dal Azyr'in gözlerine çarpıyor ve avucuyla yarasını korurken çığlık atmasına neden oluyor.

Annika meydan okurcasına çenesini kaldırır.

"Aferin kızıma," diye mırıldandım. Umarım bensiz de yükseklikle başa çıkabilirsin. Etrafımızdaki söğüt ağaçlarının damlayan dallarını yakınlığımla aşağı çekerek Annika ve Destry'nin bellerine doluyorum ve onları kalın dallara doğru çekiyorum. "Sıkı tutunun!"

Onlar yoldan çekilince bıçaklarımı salladım.

I Sanki hayatım buna bağılmış gibi ağacın gövdesine sarılıyorum -çünkü bağlı- ve hayranlıkla izliyorum.

Tyree bu orman askerlerinin arasından geçerken, dönerken ve dalarken, hareketleri koreografisi yapılmış bir dans gibi.

Ama hepsini takip edemeyeceği kadar çoklar.

"Arkanda!" Çığlık atıyorum.

Eğilir ve savurur, diğer eliyle saldırırken gelen bıçağı engeller. Asker gövdesinde ölümcül bir yarayla yere yığılır.

"Burada kendimi çok çaresiz hissediyorum," diye çaresizlik içinde inliyorum.

"Dalları kullanın!" Destry iter ve ardından "Sağında!" diye bağırır.

Tyree bir askerle dövüşürken sıçrayarak yoldan çekilir ve ikisi de momentumlarıyla birbirlerini keser.

Keşke yakınlığım daha güçlü olsaydı ama en azından o şeytani Azyr'i yaralamaya yetiyor. O hâlâ bir avucunu gözünün üzerinde tutuyor ama diğer ikisi ellerini kolyelerinin üzerinde kavuşturmuş bir şeyler yapıyor.

Şüphesiz Tyree'ye zarar verecek bir şey.

Zorlanarak, içlerinden birinin üstündeki bir ağaç dalına odaklanıyorum, lifleri eklem yerinden parçalanıyor. Dal kırılıp aşağı yuvarlanıyor ve kadının kafasına çarpıyor. Yere yığılıyor, elinde kolyesi yok ve içimi bir tatmin duygusu kaplıyor.

Çabucak eziyorum çünkü hala bir tane daha var.

Bacaklarının etrafındaki çalılıklara odaklanarak, ince, dikenli dalları anahtar olarak kullanıyorum, kalçalarını ve baldırlarını defalarca kırbaçlıyorum.

Çıglıklarıyla birlikte kolyesini bırakır ve bulunduğu yerden koşarak uzaklaşır.

Tyree'nin ensesine iyi yerleştirilmiş bir hançer, kaçışını sona erdirir.

Bunu, gözüne vurduğum Azyr'e bir kılıç darbesi indirerek takip ediyor ve onu yere seriyor. Son üç askeri de öldürdükten sonra hırıltılı nefesleri tüneğimize kadar ulaştı. "Saklanan birini görüyor musun?"

Destry ve ben etrafı kolaçan ederek en ufak bir hareket olup olmadığına bakıyoruz.

"Sanırım hepsini yakaladınız." Her yerde cesetler var.

"Güzel." Boncuk boncuk ter alnını kaplıyor. "Şimdi, bana siz ikiniz kendinizi aşağı indirin."

"Bu çok komik." Yer en az 30 metre altımızda.

O römorkörler at onun Tunik, açığa çıkarma a Gash karşısında Köprücük kemiği ve karnım düşüyor.

"Şaka yapmıyorsun."

"En azından merth değil, ama iyileşene ve yakınlığım artana kadar önümüzdeki birkaç saat boyunca orada oturmak istemiyorsan

Tekrar çalışmanızı, ya becerilerinizi ya da gücünüzü test etmenizi öneririm."

"Benimki bizi aşağı taşıyacak kadar gcl değil." "İyi." enesini gövdeye doğru uzatıyor.

Destry kıvrak bedenini bizim dalımızdan sallayıp bir sonrakine, bir sonrakine bırakıyor ve yumuşak bir gümbürtüyle ormanın zeminine iniyor.

"Gördün mü? Sakin ol."

"Toprakta oynayan bir köylü çocuğu için belki de," diye tersliyorum, endişem alevleniyor.

Tyree bana sahte bir şok bakışıyla bakıyor. "Prenses o kraliyet bahçesindeki tek bir ağaca bile tırmanmadı mı?"

"Tabii ki hayır. O ağaçlarda pek çok şey yaptım ama tırmanmak bunlardan biri değildi."

"Evet, hikayeleri duydum." Sırıtıyor. "Hadi ama, yapabilirsin."

Öfkeyle, dalın üzerinde bir solucan gibi srnyorum, öyle sıkı sarılıyorum ki, ağaç kabuğu giysilerimin kumaşını sıyrıyor.

Aşağıda, Tyree gülmemek için dudaklarını büzüyor. "Kapa eneni!"

"Tek kelime etmedim!" Kılıçlarını kınına sokar. "Sadece bu hareketleri daha sonra benim üzerimde nasıl kullanabileceğini düşünüyordum."

İçimden bir kahkaha kopuyor, sinirlerim yıpranıyor. "Sen bir aptalsın, Tyree."

"Taptığın bir aptal."

"Yola devam etmeliyiz." Destry kolyesini bulmak için Azyr'in ceplerini karıştırıyor. Üç tane daha sallanıyor

Yumruğunda kendisinininkinden daha büyük iki taş var. Sanırım onun türü için gerçek bir değerleri var.

"Hadi, dene Annika. Seni her şekilde yakalayacağım. Söz veriyorum."

Onu sorgulamaktan daha iyisini biliyorum. Derin bir nefes alarak Destry'nin önceki hareketlerini taklit ediyorum, inişlerimde çok daha sallantılıyım. Ayaklarım sıyrılıp düşmeden önce son dala kadar gelmeyi başarıyorum...

Ve Tyree'nin kollarına düşer.

"Al bakalım," diye fısıldıyor, beni yere bırakırken.

Ellerim vücudunda dolaşıyor, bana gösterdiği yaradan başka yara olup olmadığını kontrol ediyor. Birkaç tane var ama hiçbiri o kadar derin görünmüyor.

Önce şakağıma, sonra burnuma, sonra da dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Beni okşamandan ne kadar hoşlansam da Destry haklı, gitmemiz gerek." Beni atımıza götürüyor ve kalkmama yardım ediyor. Ölen askerlerden fazladan birkaç hançer topladıktan sonra dizginleri alarak bana katıldı.

Destry bizi acımasız savaş alanında ilerletirken ona sıkıca sarılıyorum.

"Firari Destrelia..." diye sesleniyor Tyree. "Bunun hikayesi nedir?"

"Onlar beni öldüremeden oradan ayrıldım. Hikaye bu." Hızını artırarak soruların bittiğini işaret ediyor.

I Ulysed'e ulaştığımızda akşamın erken saatleri. Cindrae'nin kemikli kafalarının siluetleri tünelden geçerken. Jarek ve diğerleri geride durup bize-Zander'a, gerçekten-boşluk veriyorlar. Kaptan Aron'u Northmost'un kapılarından geğerip dehşete düşmüş ölümlüyü Xiaric'in önünde yere ittiğinden ve "Bir şeyler atıştırın ama acele etmeyin," dediğinden beri neredeyse hiçbir şey söylemedi.

Genç ejderhaya ikinci kez söylenmesine gerek yoktu.

Fırtına'nın denizcileri, kaptanları ölürken cezadan kaçabileceklerine inanarak yelken açmakta acele ettiler. Ejderhalar denize inmeden önce son işaretleri de geçmeyi başardılar; Candra direği koparıp pençeleriyle bordada bir delik açmadan önce Valk gemiyi tek seferde tutuşturdu. Güvertedekiler çabucak öldü. Aşağıdakiler şimdi denizin dibinde oturuyor.

Dağların etrafından uzun bir yol izleyerek Malachi'nin ordusunun üzerinden uçtuk ve liderlerinin izlerini kontrol ederek Lyndel'e ulaşmalarına ne kadar süre kaldığını ölçtük. Bu

Bel derinliğindeki nehri kolaylıkla geçtiklerini, köprünün olmaması nedeniyle neredeyse hiç yavaşlamadıklarını görmek cesaret kırıcı.

İki geçiş yaptık, oklar yükselmeye başlamadan önce hasar verici ateş akışlarıyla saldırdık ve geri çekilmeyi seçtik.

Şimdi, öngörülebilir kıyameti beklerken bir anlık soluklanma için buradayız. En azından böyle hissetmeye başladık. Günler ve geceler birbirine karışıyor ve bir kazanç bir sonraki köşede yıkıcı bir gerilemeye yol açıyor.

"İçimde Oredai'ye tahammül edecek güç yok," diye uyarıyor Zander, sesi bomboş, kız kardeşini kaybetmenin acısı her uzvundan yayılıyor.

"Biliyorum." Tek yapabildiğim sempatik bir gülümseme ve kolunu rahatlatıcı bir şekilde okşamak, kalbim onun için acıyor.

"Kâtipler yeni bir mesaj bıraktı mı?" Ona ulaştığımızda Cindrae liderine soruyorum.

Hayır, Majesteleri.

Bu da muhtemelen Sofie için olası bir şeytan çıkarma ayini hakkında henüz bir cevap olmadığı anlamına geliyor. Bu da buraya geri gelmemizin, Zander'e ve hepimize kaos gelmeden önce sessiz bir an vermek dışında bir amacı olmadığı anlamına geliyor.

Grubumuz tek kelime etmeden boş sokaklardan kaleye doğru ilerliyor. Bu şehir bir zamanlar umut, yeni bir başlangıç gibiydi. Ama gerçekte, kaçınılmaz olandan başka bir dikkat dağıtıcı haline geldi. Etrafındaki her şey yanarken Ulysed'e tutunmanın ne anlamı var?

Boş ve sessiz büyük salona giriyoruz ve elimi Zander'in elinin arasından geçiriyorum. "Neye ihtiyacın var?" Daha fazlası

yatağıımıza kıvrılmak ve onu kollarımın arasına almak istiyorum.

"Cevaplar. Tüm bunların boşa gitmemesi için bu savaşı nasıl kazanacağımızı bilmem gerekiyor." Gözlerindeki bakış yalvarırcasına.

"Bir yolunu bulacağız," diye söz veriyorum ona, sözlerime elimden geldiğince umut aşılayarak.

"Bu kütüphanede aradığınızı bulamayacaksınız," diye uyarıyor Lucretia melodik sesiyle.

"O zaman hangi kütüphaneye gitmem gerekiyor?" diye sordum.
"Hiçbirinde yok. Çözümler hiçbir kütüphanede ya da hiçbir kitapta yok." Bıkkınlıkla iç çektim. "O zaman n e r e d e l e r ,
Lucretia?"

Koridorun aşağısını, taht odamı işaret ediyor. "Kabul edilmeliler."

Yine, bununla. "Kaderleri çağırmiyorum." Omuz silkiyor. "O zaman cevaplarını alamayacaksın."

Zander alnını ovuşturur. "Sen etrafı kolaçan ederken ben odamızda olacağım." Yanıtımı beklemeden aceleyle merdivenleri çıktı.

Gidişini izlerken göğsüm ağrıyor, keşke onu takip edebilsem diyorum.

Elisaf omzumu okşadı. "Annika için kalbinde her zaman özel bir yeri vardı. Çok yakındılar."

"Biliyorum." Gülümsüyorum, kuleden kaçtığım geceyi düşünüyorum, onu merdivenlerin dibinde, kaçmamı sağlamak için orada bulmuştum. Onu korumak için kardeşinin emrine ihanet etmeye hazırdı. "Benden nefret ederdi."

"Aslında, Cirilea'da geçirdiğimiz zamanın sonunda senden hoşlanmaya başlamıştı. Bana kendisi söyledi."

"O yapmadı."

"O kastedilen için." O verir benim kol bir şefkatli bir sıkışma.

Annika'yı ve onun trajik sonunu düşündükçe boğazımda bir yumru oluşuyor. "Biraz bilgi alalım."

Odamıza vardığımda ZANDER balkondaydı, üzerinde sadece pantolon vardı, geniş omuzları kamburlaşmıştı ve parmaklıklara yaslanmıştı. "Kâtiplerden bir şey çıktı mı?"

"Aynısından daha fazlası. Agatha'ya Kier'in büyücüsünden bahsettim."

Onu buraya getirmemiz için ısrar ediyor."

"Muhtemelen içinde ne olduğunu görmek için onu parçalara ayıracaktır. Bilgiye bu kadar susamış biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım." Elindeki küçük altın ve inci yüzüğü inceliyor. "Kâtipleri buraya getirmek için bunca çaba sarf ettik ve şu ana kadar ortaya çıkardıkları hiçbir şey kadere karşı savaşımızda bize yardımcı olmadı."

"Ben öyle demezdim." Dudaklarımı çıplak omzuna bastırıyorum, banyomuzdaki lavanta sabununun kokusunu içime çekiyorum. Saçları nemli, güneşte kuruyor. "Nulling'i kapatmalarını istersek perilerin ne talep edeceğini biliyoruz, o yüzden bu seçenek masada değil." Tereddüt ediyorum. "Mordain'e uçup Allegra'ya bildiklerimizi anlatmam gerektiğini düşünüyordum."

"Ona bundan bahsetme Romeria." Sesinde aciliyet parlıyor.

"Ama neyin tehlikede olduğunu anlamalılar, değil mi? Ve ben perilerle hiçbir anlaşma yapmayacağım!"

"Sen de kapıyı açacağını düşünmemiştin."

Şoktan çenem düştü. "İstemedim oldu ve bunu sen de biliyorsun."

"Tüm büyücüleri öldürmekten bahsediyorsun. Bu bir seçenek değil çünkü sen de bir büyücüsün ve seni kaybetmemin tek yolu savaşta, senin yanına düştüğümde olur. Kendini feda ederek değil." Çenesi sıkıştı. "Ama düşersem-"

"Yapmayacaksın."

"Düşersem," diye tekrarlıyor, "ve Malachi elde etmeyi umduğu şeyi başarır, artık bir seçeneğiniz olmadığını görebilirsiniz. Bir gün, bundan yıllar sonra, eliniz zorlanabilir. Sence Mordain, her an hepsini sona erdirmeye gücüne sahip olduğunu bilse nasıl tepki verirdi?"

"Ama geriye kalan tek seçenek buysa-"

"O zaman tek seçenek bu ve sen de mistik Nyxalia'nın verdiği kararın aynısını vereceksin, bunun ağırlığını tek başına omuzlarında taşıyacaksın çünkü sana söz veriyorum, Mordain ne ölümlüler ne de elfler için böyle bir karar vermeyecek. Peki ya bir şekilde Malachi'yi yenmeyi başarırız? Bir gün, Allegra öldükten çok sonra, kalbinizin nerede yattığına bakmaksızın, büyük gücünüzü takdir etmeyen bir büyücü lideri gelecek. Agatha bunu biliyor. Bu yüzden ona kitabı saklamasını emrettiğimden benimle tartışmadı."

Muhtemelen kitabı odasına götürmesinin ve bizi bulduğunda yanında olmasının nedeni de buydu. Bazı bilgilerin saklı kalmasının en iyisi olduğunu biliyor.

"Çok şüpheli olduğumu düşündüğünüzü biliyorum ama bu konuda lütfen bana güvenin."

"Hiçbir şey söylemeyeceğim," diye söz veriyorum. Solange ve Allegra'dan sır saklamaktan ne kadar nefret etsem de, içimden bir ses Zander'in haklı olduğunu söylüyor.

Gün ışığında yüzükteki inciye incelerken vücudu rahatlar.

"Annika'nın mıydı o?" Nazikçe sordum.

Başını sallıyor. "Kızın tüm mücevherleri cebindeydi, bozuk para gibi. İşin ironik yanı, onu Tyree'den koruyarak ve güvenli bir yere götürerek bunun yüz katını kazanabilirdi."

Ancak kaptan muhtemelen kaçarken Cirilea'nın yanışını izledi ve bu ailenin tahttaki zamanının sona erdiğini düşündü. Bahislerini şimdi garantili bir ödüle karşı daha sonra piyango kazanma şansına karşı korudu. Bunun için onu suçladığımı söyleyemem. Sürgündeki kralın ejderhaların yardımıyla kız kardeşini aramak için gelebileceğini düşünmemiştir.

Kolunu omuzlarıma doluyorum, böylece ben de kendi kolumu onun beline dolayabiliyor ve onu kendime çekebiliyorum. "Çok üzgünüm, Zander."

Sert bir yutkunmayla başını sallıyor. "Atticus'a söylemeliyim." "Bu gece oraya gidebiliriz."

"Strateji belirlemek ve hazırlanmak için Lyndel'de olmalıyız."

"O zaman önce Lyndel'e gidelim. Ejderhaların Islor'da bir ileri bir geri uçmayı umursadıklarını sanmıyorum." Saur'goth'ları ateşe vermeyi kesinlikle umursamadılar. Keşke çabalarımız daha fazlasını yapsaydı. "Sence Malachi Soldor'da ne yaptığımızı biliyor mudur?"

"Önemli değil. Bakın ne getirecek zamanı oldu." Dudağını ısırıyor. "Lucretia'nın söylediklerini düşünüyordum ve haklı olabilir."

"Daha spesifik olmanız gerekecek. Çok şey söylüyor." "Kaderleri çağırmak hakkında."

Gözleriyle buluşmak için geri çekiliyorum. "Asla yapmayacağıma söz verdiğim şeyleri yapmaktan bahsetmişken... Ciddi misin?"

"Tüm bu olaylarda henüz kullanmadığımız tek potansiyel müttefikimiz onlar."

"Ne için? Aminadav ordunun yayılmasını engellemek için Islor' u ikiye bölebilsin diye mi?"

"Ya kaderler Nulling'i bir şekilde engelleyebilirse? Ya canavarların geçmesini engelleyebilirlerse?"

"Ve Malachi'nin geri dönmesini." Bununla nereye varmak istediğini anlıyorum.

"Aksi takdirde, onu bir şekilde öldürmeyi başarırsak, kurtuluşumuz olmayacak. Sofie'nin kocası gibi on ruh Nulling'de onun bedenini almak için bekliyor olabilir."

"Ve bir de endişelenmemiz gereken Aoife var." Malachi'ye o kadar odaklandık ki, wyvern onu nereye götürdüyse, onun bir yerlerde olduğunu unutmak kolay.

"Eğer bir şeylerin Nulling'den gelmesini engelleyebilirsek, bu savaşın yarısını kazanmış oluruz."

"Ama kaderin bana cevap vereceğini söyleyecek bir şey yok."

"İçimden bir ses Kraliçe çağırırsa onu görmezden gelmeyeceklerini söylüyor."

Aminadav ya da Vin'nyla ile karşılaşma fikri midemi bulandırıyor. "Peki sorunlarımızı bizim için tam olarak nasıl çözecekler?" Neilina'nın günlüğü bize bir şey öğrettiyse, o da kaderin kendi gündemini ilerletmek için her fırsatı nasıl kullandığıdır.

Zander yüz hatlarını inceliyor. "Korkarım kaybedecek çok az şeyimiz kaldı."

Başkaları kaç kez bu duruma düşmüş, tek umutlarının kader olduğuna inanmışlardır? "Önce ben düşünebilir miyim?"

"Evet." Şakağımı öpmek için eğildi. "Ama çok uzun düşünme."

"İ bunun benim olduğunu duydun mu?"

İki Islorialı asker komuta çadırını kuruyor ayağa fırladılar. "Segland'ın emrettiği gibi, Komutan. Er ... Ekselansları?" Soldaki duraksıyor, bana ne diyeceğini bilemiyor.

Dün gece Kral Cheral'ın muhafızlarıyla çevrili küçük bir çadırda uyudum ama bu sabah ordumuzun tüm kanadı ejderhanın burnunu okşadığıma şahit olduktan sonra bana saygı duyuyor gibi görünüyorlar. Ya da benim deli olduğuma inanıyorlar. Segland tepkisi için özür bile diledi ve kendi isteğiyle unvanını ve çadırını teslim etti.

"O halde sizi yalnız bırakayım." Kampta dolaşıp askerleri ve hayatta kalma şansımızı gözden geçiriyorum. Bu gece Kier'in tarafından kimse beni takip etmiyor, bu sabahki görüşmenin bir başka tatmin edici sonucu. Sanırım Kral Cheral da sonunda bana güvenmeye karar verdi.

Tuella dün geceki gibi kampımızın eteklerinde diz çökmüş, başı geriye eğik, eli bir kolyeyi tutuyor.

Yanına çömeliyorum. "En azından artık bakacak yıldızların var." Yıldızlardan oluşan bir örtü yukarıdaki siyah gökyüzünü boyuyor. Biz

Sıkı at sürdü ve ovaları geride bırakıp Eldred Ormanı'nın kuzeyindeki sarp tepelerle dolu yaylalara geçti. Bir kamp yeri için ideal olmaktan çok uzak, özellikle de yarı bu kadar yakinken.

Gözlerini açar. "Görebildiğin ve göremediğin şeyler var, gaspçı kral."

Sırıtiyorum. "Bugünkü sohbetlerimizi çok özlemişim." Romeria ve Zander gittikten sonra boş sohbete vakit kalmamıştı. "Söylesene, o ejderhalardan birini Kells'i kontrol ettiğin gibi kontrol edebiliyor musun?" Onu yakından izliyorum.

"Neden kardeşine tekrar ihanet etmekte bu kadar acele ediyorsun?"

"Onu kurtardığımı sanıyordum," diye çıkışıyorum, şahdamarıma doğru bu kadar hızlı hareket etmesini beklemiyordum. "Ve endişelendiğim ben değilim."

Sanki düşüncelerimin bu yönde olduğunu biliyormuş ama bunun yerine beni test etmeyi seçmiş gibi bilerek gülümsüyor. "Bir Kell'in zihni boştur, manipüle edilmesi kolaydır. Diğerleri de aynı şekilde yönlendirilebilir. Ama o kanatlı yaratıklar? Onlar kadim ve bilgedir ve kimse tarafından manipüle edilemezler. Kraliçe onların bağlılığına sahipse, bunu hak ettiği içindir."

Bana yalan söylüyor olabilir ama içimden bir ses öyle olmadığını söylüyor. "Neden Kier'e gelmeyi kabul ettin?" Zander'la buluştuktan sonra bütün gün aklımı kurcalayan bir soru. "Bu uzun ve tehlikeli bir yol ama yine de buraya yalnız geldin."

"Seçme şansım olduğunu mu sanıyorsun?"

"Kralınız emretti. Bunu anlıyorum. Ama neden? Krallar genellikle değerli varlıklarını sadece merakları için feda etmezler."

"Ben o kadar değerli değilim. Çok daha fazlası benim yerimi alabilir." Dikkati tekrar gökyüzüne yönelir. "Benim türümün bir zamanlar bu topraklarda yaşadığını biliyor muydun?"

"Bilmiyordum. Ama bilmediğim çok şey var gibi görünüyor," diye itiraf ediyorum.

"Bu doğru. Binlerce yıl önce, gölge ışığı yutana kadar." Odağını daraltıyor.

"Yukarıda ne görüyorsun?"

"Vaatler ve hayaller. Kehanetler ve gelecekler." "Geleceğimi görebiliyor musun?"

"Evet ve artık çok kısa. Kardeşlerin geliyor." Ayağa kalkıyor ve yastığını toplayarak gecenin içinde kayboluyor, beni sözlerinden üşümüş bir halde bırakarak.

Yine de bunları sindirmek için çok az zamanım var, çünkü kampın etrafından bağırışlar geliyor.

Batıdan iki karanlık şekil yaklaşıyor, ötesindeki yıldızları siliyor. Üçüncüyü arıyorum ama hiçbir yerde göremiyorum.

Biri okçuları hazır olmaları için çağırıyor. "Onlara ateş etmeyin, sizi aptallar!" Bağırıyorum, inişleriyle yer titrerken açıklığa doğru çabalıyorum. "Bu kendinize hızlı bir ölüm kazandırmaktan başka bir işe yaramaz."

Karanlığın içinden dört ciddi figür ortaya çıkar; Zander ve Romeria bir adım önde, Jarek ve Abarrane ise yanlarındadır. Dördünün de yüzünde sert ifadeler var.

Arkalarında bekleyen canavarların şeklini seçebiliyorum. Bu gerçekten Bexley olabilir miydi, yoksa çarpık bir şaka mıydı? Goat's Knoll'un sahibini, onun ince kıvrımlarını ve korkusuz tavrını düşünüyorum. O zamanlar

o vücudun her santimini araştırdı. Bunu yapmanın hiçbir yolu yok. bu içinde saklanıyordu.

Var mı?

"İyi zaman geçirmişsiniz," diyor Zander selamlarken. O kadar çok keskin kelime dilini kesmiş, serbest bırakılmayı bekliyor olmalı, yine de acil meseleye odaklanıyor. Bir yanım her şeyi önüne sermesini diliyor - içinde fokurdayan her suçlama ve tehdidi. Onu benden sakladığı tüm hayati sırlarla, bizi farklı bir yola götürebilecek gerçeklerle suçlayabilirdim. Ama kimi kandırıyorum ki? Romeria'nın bir anahtar büyücüsü olduğunu bilseydim, daha önce harekete geçerdim.

"Bulduk. Annika'yı buldunuz mu?"

Kız kardeşimizden bahsedildiğinde Zander'in yüzünde beliren acı çok açık.

"Fırsatım varken onu ÖLDÜRMELİYDİM." Çadırımın etrafında volta atıyorum, Annika'nın öldürülmesine yardım eden denizciler tarafından aktarılan son korkunç anlarını gözümün önüne getirmemeye çalıştıkça ıstırabım kabarıyor.

Zander sessizce, "O zaman muhtemelen şu anda Malachi'nin elinde olurdu ve ona ne yapacağından korkuyorum," diyor.

Boğazımdaki yumruya karşı yutkunuyorum. "Bu kaptan şimdi nerede?"

"Xiaric'in karnında," diye soğuk bir cevap gelir. "Mürettebat da cezalandırıldı. Fırtına bir daha asla yelken açmayacak."

Yine de kardeşimizi geri getirmeyecek. Keşke daha nazik olsaydım ve ona daha fazla zaman ayırsaydım.

Çadırın kapakları açılıyor ve Kral Cheral hiçbir şey söylemeden içeri giriyor, ardından Tuella geliyor. Jarek ve Abarrane'nin onları bu kadar kolay içeri almalarına şaşırdım ama iyi ki almışlar. "İyi akşamlar, geldiğinizi duydum." Sesine kızgınlık karışıyor.

Zander teslimiyet işareti olarak ellerini kaldırır. "Önce Atticus'la görüşmemde saygısızlık etmek istemedim. Kız kardeşimizin akıbeti hakkında onu bilgilendiriyordum ve bunu özel olarak yapmanın en iyisi olduğunu düşündüm."

Kral Cheral'ın ifadesi yumuşar. "Sanırım bu, haberin hoş olmadığı anlamına geliyor."

"Değildi." Zander bana söylediklerini tekrarlıyor.

"Deniz sirenleri mi dediniz?" Tuella soruyor, siyah gözleri hiçbir şey göstermiyor. "Bu kesin mi?"

"Birkaç denizci onun battığını görmüş." Zander'ın sesi, nadir görülen bir duygu gösterisiyle kesiliyor. Bu onu yıpratıyor. Tüm bunlar onu yıpratıyor. Bu yolda ilerlemeye devam etmesi, Islor onu çiğneyip tükürdüğü halde onun yanında yer alması onur verici.

İşte bu yüzden her zaman Islor'un kralı olması gerekiyordu. Kurtarılmaya ihtiyacı olduğunu düşünerek ne kadar aptallık etmişim.

"Kaybınız için üzgünüm." Kral Cheral, bir kralın yapabileceğini hayal ettiğimden daha derin bir şekilde eğildi.

Zander duraksıyor, ona merakla bakıyor. "Kier uzun zamandan beri vahşi savaşçıları ve kalıcı, kin dolu anılarıyla tanınıyor. Sen beklediğim gibi biri değilsin."

"Islor'un yöneticilerinin Kier'i pek düşündüklerini sanmıyorum." Hüzünle gülümsüyor. "Ben sadece bir kralım

halkını kurtarmak için."

"Bu konuda hedeflerimiz benzer." Zander kolunun altına sıkıştırdığı haritayı açıyor, önündeki masaya yayıyor ve köşelerini bekleyen taşlarla tutturuyor. Yaklaşan savaş alanlarımızın kabaca çizilmiş bir konfigürasyonu. "Ybaris ve Mordain'in yarısı Eldred Ormanı'nda, savunmayı güçlendiriyor. Bu sabah harekete geçtiler ve yarın akşam karanlığında sizi karşılamaya hazır olacaklar."

"Orada olacağız, kader herhangi bir aksilik olmasını yasaklıyor," diye onaylıyorum.

"Tamam o zaman." Ela gözler benimkilerle buluşuyor ve bir nostalji dalgası içimi kaplıyor; kardeşimle bir masanın üzerinde karşı karşıya geldiğimiz yıllar ve planlanan savaşlar için. "Bana bu savaşı kazanmak için neye ihtiyacımız olduğunu söyle."

Kampın içinden geçip ejderhaların beklediği yere kadar onlara eşlik ederken Romeria'nın yanına düşüyorum. Zander, Kral Cheral ile Kier'in karşılaştığı sorunlar hakkında derin bir sohbete dalmış durumda. "Gracen'le konuşma fırsatın oldu mu?"

"Majestelerinin sizin için sevgililerinize mesaj iletmekten daha önemli işleri var," diye tersliyor Jarek.

"Biliyor musun, başka bir hayatta olsaydım, kılıcımı tam burada, şu anda çekerdim," diye uyarıyorum, sesimde keskin bir kenarın parlamasına izin vererek.

Dişlerini gösteriyor. "Ve bunun için çok acı çekerdin."

"Bu teoriyi test etmek ister misin?"

"Hayır." Romeria sağ elindeki gölgeye doğru başını sallıyor. "Bize bir dakika izin verir misin? Lütfen?"

Sert bir duruş sergileyen Jarek'in hızı yavaşlıyor ve birkaç adım geride kalıyor. Hâlâ lejyonerin canı isterse beni kesebilecek kadar yakın.

"Sana karşı oldukça korumacı," diye not ediyorum. "İşini yapıyor."

Sanırım onu harekete geçiren görevinden çok daha fazlası, ama bunu yüksek sesle söyleyecek değilim.

"Gracen'e gelince, henüz fırsat bulamadım. Annika ile ilgili haberler ve diğer şeyler... Yine de ona haber vereceğim."

"Bir sonraki gelişinde..."

Romeria bir bakış atıyor ama cevap vermiyor. Hâlâ bana nerede olduklarını söylemeyi reddediyor ama tahmin etmem gerekirse, herkesin ulaşamayacağı o altın şehirde olduğundan şüphelenirim.

"Minnettarım." Gülümsüyorum. "Şu küçük şeytan Mika nasıl?"

Sırıttıyor. "Hâlâ bir şeytan."

"Ya diğerleri? Bebek?" Ayrıldığım sabah Gracen'in çocuğu yatağımda beslediğini hayal edebiliyorum. O güne tekrar dönmek ve farklı seçimler yapmak için neler vermezdim. Ama kalsaydım Kral Cheral müttefikimiz olmayacaktı ve ben de büyük ihtimalle ölmüş olacaktım. Belki de kaderimin çizdiği yolu takip ediyordumdur. Ne olursa olsun, ölümlü fırıncı ve gaspçı kralın birlikte geçirdikleri zamanın kısa süreli olması gerektiği bana daha açık geliyor.

"Suri? Büyüyor."

"Suri, evet," diye yankılıyorum, onun minik parmaklarını ve hizmetçilerin odasında zehir arandığı gece nasıl tekmeleyip feryat ettiğini hayal ediyorum.

Romeria tereddüt eder. "Biliyorsun, onun gerçek adı Suri değil."

Bocaladım. "Hayır, yapmadım. Ne oldu?" "Romeria." Gülümsemesi kendini beğenmiş.

"Onu kurtaran kraliçenin şerefine." Gracen bu sırrı asla açıklamadı, bu da bana hiçbir zaman tam olarak güvenmediği anlamına geliyor. Kral olduğum süre boyunca yaptıklarımı düşününce onu suçlayamam sanırım.

"Gerçeği sakladı çünkü sadakati yüzünden cezalandırılmaktan korkuyordu."

"Bu... makul." Bu bilginin yarattığı acıyı bir kenara itiyorum ve "Bunu öğrendikten sonra egon nasıldı?" diye soruyorum.

"Çok sağlıklı." Romeria'nın güzel mavi gözleri sırtışıyla parlıyor, ama sanki kiminle birlikte olduğunu hatırlamış gibi neşesi hemen kayboluyor.

İkimiz de aynı şeyi düşünüyor olmalıyız. "Yarıktan güneğe, Cirilea'ya giden eskort gerçekten sen değil miydin?" Nazikçe soruyorum.

"Prensesle dama oynadığınız geceleri mi kastediyorsun?" Kaşları anlamlı bir şekilde kalkıyor. "Hayır. Demek istediğim, bu vücuttu." Eliyle kendini işaret ediyor ve dikkatimi aşağıya, bir kraliçeye yakışır süslemelerle bezenmiş kıvrımlarına çekiyor. Altımda nasıl hissettiğimi hatırlıyorum. "Ama o ben değildim. Ben buralardan değilim. Belki bir gün sana açıklarım."

"Aydınlatıcı hikayeyi dört gözle bekliyorum."

"Bunu hak ettiğini kim söyledi? Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, kardeşine yaptığın şey yüzünden sen bir pisliksin."

"Aynı fikirde değilim." Bakışlarım Zander'ın sırtına kayıyor. "Birçok açıdan."

Odağımı takip ediyor. "Neyin geldiğini gördün. Sence bir şansımız var mı?"

"Tüm Mordain, bu ejderhalar ve arkamızda bir anahtar büyücüsü varken mi?" Göğsüm sıkışıyor. "Bilmiyorum."

Dudaklarını ısıırıyor, sanki bir sonraki kelimeyi söyleyip söylememeye karar verirken kendini tutuyormuş gibi. Kimin yakınımızda olduğunu görmek için etrafımıza göz gezdirdikten sonra, "Yardım için kaderleri çağırmayı düşünüyoruz," diye itiraf ediyor.

Kaşlarını çatıldı. "Kim?"

"Zander ve ben." Gözlerinde korku parlıyor. "Nulling'i kapatmamız gerekiyor ve seçeneklerimiz tükendi."

Dikkatim yine kampta doğal bir lider gibi dolaşan kardeşime yöneliyor. Zander kaderlerden nefret eder. Bunun yerine Udrel'in yolunu takip etmekten mutlu olurdu. Yani eğer bunu düşünüyorsa... başka türlü kazanma umudumuz olmadığını düşünüyor demektir ki bu da korkutucu bir gerçek. Beni bu kadar çabuk karşılamasına şaşmamalı. Çaresiz durumda.

Romeria sessizce bekliyor ve benim fikrimi almak istediği hissine kapılıyorum. "Savaşta elimdeki her silahı kullanırım. Kaderler de silahtır."

"Peki ya sonuçları ne olacak?"

"Her seçimin sonuçları vardır. Kan laneti bencilce bir isteğin sonucuydu ve yine de iki bin yıl boyunca onunla hayatta kaldık. Sonuçlarla yaşayabiliriz. Alternatifiyle yaşayabilir miyiz?"

"Bunun alternatifi ölümdür," diyor acımasız bir kesinlikle. "Kesinlikle."

Başını sallıyor, sözlerimi sindirmiş gibi görünüyor.

Kampın eteklerine ulaşmıştık ki kuzey ucundan alarm sesleri yükseliyor, "Grif!" kelimesi bir ateş akımı patlamadan bir an önce kaçıyor. Yanan otların ve ağaçların ışıltısında iki başlı bir yaratık beliriyor.

Canavarların bizi bulması an meselesiydi, ama sanırım Romeria'nın büyücü yetenekleri onu içeri çekebilirdi.

Ejderhalar bir çığlık atarak havaya fırlar ve saniyeler içinde ona ulaşır.

Turuncu ejderha grif'i yerden kapmak için çullanmadan önce Caindra'nın çenesinden yıkıcı bir ateş akımı süzülür. Ejderha ısırp iki kafasını gövdesinden ayırmadan önce, gövdesi birkaç saniye boyunca ağzından sarkar. Parçalar düşer ve dağılır.

Her şey yine sessiz.

"Onun Bexley'in arkadaşı olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Evet, bu da karısıyla yattığın anlamına geliyor," diye dalga geçiyor Romeria, Jarek'in kahkaha atmasına neden oluyor.

Birçok, birçok kez. Alnımı ovuyorum. "Bugünlerde benim için ortak bir tema gibi görünüyor."

Ben yerleştikten kısa bir süre sonra SATORIA çadırıma giriyor; her zamanki feneri olmadığı için görmekte zorlanırken karanlıkta hareket eden kıvrak bir gölge.

Gülümsüyorum. "İyi akşamlar, korkunç suikastçı. Uzun zaman oldu."

Karyolamı bulmak için havayı karıştırıyor ve bulduğunda pantolonunu çıkarıyor.

Battaniyeleri kaldırarak içeri girmesine yardım ediyorum. "Ostros'taki zindanını tercih ederim. Orası daha sıcaktı ve daha az giyyordun." Başını kolumun kıvrımına yaslıyor, elleri göğsümde geziniyor.

Kıkırdıyorum. "Bir keresinde, çok gençken, diyardaki rutin bir sefer sırasında, tüm zırhlarımı çıkardım ve kollarımdan biriyle keyifli bir gece geçirdim, ancak gecenin bir yarısı saldırı altında uyandım. Aletim dışarıda ve kılıçlarımı kınına sokacak yerim yokken onlarla savaştım. Bu hatayı bir daha asla yapmayacağım."

Hafif vücudu kıkırdamasıyla birlikte titriyor. "Bunu izlemek hoşuma giderdi."

"Bu gece burada ne yapıyorsun, Satoria? Bence onun yerine kocanın yatağını ısıtıyor olmalıydın, peki o bundan ne kazanmayı umuyor? Kılıcım ve müttefikliğim onda." Onu Cheral göndermemiş gibi davranma noktasını geçtim.

"Buraya senin için geldim, onun için değil. Onun yatağını paylaşmayı çoktan bıraktım. Kısırım ve bu yüzden istenmiyorum." Sesinde hüznün var.

"İstenmeyen biri olmaktan çok uzaksın, inan bana. Eğer aklımda başka biri olmasaydı, şimdiye kadar senin içine gömülmüş olurdum."

Sözlerimle ürperiyor, avuçları karnımın üzerinde geziniyor, parmak uçları pantolonumun kemerinin altından kayıyor. "O şimdi nerede?"

"Emin değilim çünkü Romeria bana söylemeyecek ama muhtemelen gizli şehrinde kalacak ve orada uzun, mutlu, ölümlü bir hayat yaşayacak. Bensiz, eğer kraliçenin söyleyecek bir şeyi varsa." Tuella'nın kehanetini tekrar tekrar düşündükçe, yaklaşan savaştan sağ çıkamayacağıma daha çok ikna oluyorum. Ve belki de böylesi daha iyi. Birçok hatam ve ihanetim için ödemem gereken bedel bu.

"Birkaç saat içinde kamptan ayrılacağız." Dudaklarımı Satoria'nın şakağına bastırıyorum. "İyi geceler."

İçime gömölüyor, ayrılmak istemiyor. O gece mışıl mışıl uyudum.

“Neden bu kadar uzun süre ata binmekten kaçındığımı hatırladım.” Eyerimi ayarlarken irkildim.

Malachi, bulutlu gökyüzünden çiseleyen yağmura rağmen altın tacı parıldayan siyah bir aygırın üzerindeki tüneğinden kıkırdıyor. “Vücudun yakında bu yaşam tarzına yeniden alışacak, aşkım.” Sesini yükselterek, “Kraliçenin dinlenebilmesi için burada kamp kuracağız,” diyor.

Bu gece hiç dinlenemeyeceğim, eminim, ama gülümsemeye zorluyorum.

Saur'goth'lar hizmetkârlara emirler yağdırarak erzak arabalarını sağ tarafımızdaki düz bir alana yönlendiriyor.

Bize eşlik etmeleri emredilen lordlara ve leydilere bir bakış attım. Bu savaşta hangi amaca hizmet ettiklerini açıkça sorgulayan ilk kişi karnına bir bıçak yemeyi hak etti. Ondan sonra başka kimse konuşmadı, hızla hizmetkârlarını ve malzemelerini topladılar. Şimdi hoşnutsuzluklarını gizlemek için sahte gülümsemeler takınıyorlar. Çok ortak noktamız var.

“Gel, aşkım.” Malachi bana doğru uzandı. “Sana göstermem gereken bir şey var.”

Tepenin zirvesine doğru ilerlerken gün ışığının son demleri de kayboluyor ve tepeye ulaştığımızda aşağıdaki kampımızda ateşler yanıyor.

"Bakın." Malaki elini kuzeybatıdaki vadiye doğru sallayarak büyük bir jest yaptı. "Benim ordum."

Nefesim kesildi. Uzakta, ateşin ışığı göz alabildiğine yanıyor.

Kampa döndüğümüzde SAUR'GOTHS kahkahalarla kükrüyor, bira içiyor ve kızarmış et kemiriyor - ne tür olduğunu sormaya korkuyorum. İğrençliklerine rağmen her geçen gün daha az iblis ve daha çok bizim türümüz gibi görünüyorlar.

Onların ötesinde malzemeler ve birkaç kafes bulunuyor. Daaknar'la seyahat etmenin zor olduğu kanıtlanmıştı, parmaklıkların arasından uzanışı tahmin ettiklerinden daha uzundu. Malachi daaknarı uslu durması için kırbacıyla uyarana kadar üç Saur'goth'u dikenli pençelere kurban verdiler. O zamandan beri nefret dolu kırmızı gözlerini sık sık ona bakarken yakaladım. Onu hapsediği yerden çıkardığımız anda öldürecek, ama bunu denediğinde onu Azo'dem'e geri göndermeye -mutlulukla- hazırım.

Diğer kafeslerdeki ölümlü tutsaklar iblisin ulaşamayacağı bir yere sinmişlerdir. Korku ve şok noktasını geçmişler ve şimdi ölmeyi bekliyorlar. "Romeria'yı onlarla birlikte kontrol edebileceğini sanmıyorum."

"Yanıyorsunuz. O pek çok şey olabilir ama yine de bir insan ve bu zayıflığı onun çöküşü olacak," diyor kendinden emin bir şekilde.

Bu durumda, Wendeline'i de getirmemiz için ısrar etmeliydim.

Bir kadın Çıglık atıyor ve dikkatimi sağa, bir sıra çadırın otesine, dört Saur'goth'un bir hizmetkârın üzerinde gezindiği yere çekiyor. Kadından tek görebildiğim et ve yırtık giysiler, ama düşen pantolonunu ve itme hareketini zdğmde, öfkem alevleniyor.

Dört savaşçıyı da bir rüzgâr patlamasıyla uurdum ve bowling lobutları gibi dağıttım.

Hizmetçi ayağa fırlar ve kıyafetleri vücudundan sarkarak kampın içinde koşmaya başlar.

Yüzümü tiksintiyle buruşturarak, Saur'goth'ları yattıkları yerde yakmak için iplikleri topluyorum.

Malachi'nin omzuma inen eli beni durduruyor. "Onları cezalandırma aşkım. Bazen aşırı hevesli olabiliyorlar, ama bunun için yaratılmışlar."

Sözlerini anlamlandırmaya çalışırken ona bakıyorum. "Onlar iblis savaşçıları. Senin için savaştırmak üzere yaratıldılar."

"Aynı zamanda yeni bir ağ başlatacak olan." Dört zalim kendilerini yerden kaldırırken gülümsüyor, suçlu olanın pantolonu hala dizlerine kadar sarkıyor ve dolgun boyunu ortaya çıkartıyor.

"lmllerle iftleşebiliyorlar mı?"

"Ve elf. Ve büyücü. Rahmi olan her yaratık." "Ama büyücüler ocuk doğuramaz."

"Bunları taşıyacaklar. Saur'gothlar yepyeni ırklar yaratacaklar. Bu çoktan başladı. Bu dünya gözlerimizin önünde değiştiriyor."

Midem düğüm düğüm oluyor. "Burası nasıl bir diyar olacak o zaman?"

"Bana ve sadece bana boyun eğen biri." Elini enseme koyuyor. "Hadi yatağa gidelim. Yarın yoğun bir gün olacak."

Ama parmaklarının boynumu sıkması bana bunun çok uzun bir gece olacağını söylüyor.

W Önümüzdeki siyah taş ve asma kaplı sütunlara bakıyoruz.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Zander gözlerinde endişeyle beni inceliyor.

"Elimizdeki her silahtan yararlanmalıyız, değil mi? Bu periler krallığında kaderi çağırmak için neden bir kutsal alan var ki?" Bunu birden fazla kez merak etmişimdir.

"Çünkü Herkesin Kraliçesi'nin buna ihtiyacı olacağını biliyorlardı," diyor Lucretia, Jarek'e uygun olarak tepeden tırnağa siyah savaşçı kıyafetleriyle yanımızda belirerek. "Şimdiye kadar Majesteleri'nin tüm ihtiyaçlarını karşıladılar."

"Ayrıldıkları ve yarığı kapattıkları yer hariç," diye mırıldanıyor Zander.

Derin bir nefes alıyorum. "Tamam, Agatha. Bunu nasıl yapacağım?"

Büyücü geride duruyordu. Şimdi ilerliyor. "Oldukça basit. Kutsal mekâna gir ve yakınlığını hangi kaderi seçersen onun sütununa yönlendir. Bu durumda Vin'nyla ya da Aminadav. Toplayabildiğiniz her şeyi yönlendirin ve umarım cevap verirler. Eğer cevap vermezlerse... diğerini deneyin."

"Bu kadar mı?"

"Evet. Dediğim gibi, çok basit. Tam bir mabede bile ihtiyacınız yok. Uzun zaman önce, elementaller ceplerinde küçük taş oymalar taşırlardı, böylece kaderi her yerden çağırabilirlerdi."

"Neilina'da bulduğumuz günlükle birlikte bunlardan bir set vardı." Agatha homurdanıyor. "Neden şaşırmadım ki?"

Karnım sinirden zangır zangır titriyor. "Birinin cevap vermesi ne kadar sürer?"

Omuz silkiyor. "Caster'lar dakikalardan günlere ve daha uzun süre beklediler. Acil ihtiyacımız göz önüne alındığında, umarım o kadar uzun sürmez."

"Tamam." Derin bir nefes alıyorum. "Hadi yapalım şunu-"

"Ve soru sorma." Buruşuk bir parmağını kaldırıyor. "Soruları sevmezler."

Başımı salladım. "Tamam. Deneyeceğim-"

"Ve zeki olmaya çalışmayın. Tebaalarını itaatkâr ve uysal severler."

İnledim. "Onları kızdıracağım."

"Yapmayacaksın." Zander yüzümü avuçladı. "İyi yapacaksın. Sadece... kelimelerinizi dikkatli seçin."

"Bir tanrıya bana borçlu olduğumu söyleme mi demek istiyorsun?" Neilina ne kadar kibirli olmalı.

Dudaklarımı öpmek için eğildi. "Çabuk bana dön."

"Her zaman." Öpücüğünü kendi öpücüğümle kovalıyorum ve sonra seyircilerimizin farkında olarak serbest bırakıyorum.

Jarek diğer tarafımda beliriyor. "Sizin mizah anlayışınızı paylaşmadıklarını varsayıyorum."

"Ukalalık yapma. Anladım."

Çenesi gerildi. "Dikkatli ol."

Omzunu sıkarken kalbim kabarıyor. "Hey, Lucretia, ona eşlik eder misin?"

Sylx sinsice yaklaşırken Jarek gözlerini deviriyor. "Bunun için çok teşekkür ederim."

Göz kırparak köşkün üzerine çıkıyorum ve önce ortadaki taş sunağı, sonra da aralarında seçim yapmam gereken iki sütunu inceliyorum. Vin'nyla Neilina'yı üç kez görmezden geldi. Aminadav onun yüzünden tüm Ybaris krallığını cezalandırdı. Düşünceler içinde alt dudağımı çiğniyorum.

Eeny meeny miny moe?

Zander'a son bir kez gülümseyerek, bir ipliği çekip ileri uzanıyorum.

“W Nereye gitti bu kız?" Jarek havlıyor, kelimeleri benden bir vuruş önce dile getiriyor.

Bir saniye, Romeria orada durmuş bana gülümsüyordu.

Sonra, gitmişti.

Kayboldu.

"Hâlâ orada, ama varoluşun farklı bir düzleminde." Agatha gülümsüyor ama içindeki endişeyi görebiliyorum. "Bu da demek oluyor ki çağırdığı kader onun çağrısına cevap verdi."

"Ama o içeride." Parmağımı kutsal alana doğru uzatıyorum ve sonra ilerliyorum.

"Dur!" Agatha ayaklarımı dondurarak bağılıyor. "Bu akıllıca olmaz, Majesteleri. Siz onları göremeseniz de, köşke adım attığınızda onlar sizi görebilir ve bu dört sütunun içinde kaderler fiziksel bir şekil alır. Eğer onları kızdırırsanız, bu onun için iyi olmayacaktır. Bu daha önce de oldu."

"Daha önce ne oldu?"

"Çeşitli şeyler. Bazen bir şeyler alırlar. Eğer talep etmeyi seçerlerse, Majesteleri." Bakışlarını kaçırıyor. "Büyücünün buna uyması beklenir."

Ne demek istediğini anladım. "Onu asla oraya göndermemeliydim." Kutsal odaya doğru ilerliyorum.

Jarek'in sert vücudu beni engelliyor. "Artık çok geç. Artık ona güvenmelisin."

"Güvenmediğim o değil," diye tıslıyorum, etrafından dolaşmaya çalışarak.

Abarrane devreye girer. "Bu konuda Jarek'e katılıyorum. Orada Romeria'ya hiç yardımcı olmuyorsun."

Jarek beni geri itiyor ve elini kabzasına koyuyor. Onu korumak için bana karşı kullanacağına dair bir uyarı.

"Sen sadık bir koruyucusun ve bunu takdir ediyorum. Ama yolumdan çekilmezsen seni öldürürüm," diye dişlerimi sıkarak bağıyorum.

Gözleri soğuk ve sert. "Sanırım Romeria döndüğünde bu konuda söyleyecek bir şeyleri olacak."

Beni asla affetmezdi.

"Romeria bunu atlatacaktır. O her zaman atlatır. Şimdi yaşlı cadıyı dinle." Abarrane aramıza giriyor ve benim geri çekilmem için sessizce yalvardığını görüyorum.

Öfkemi Agatha'ya yöneltiyorum. "Bize daha önce söylemeliydin!"

Ama Jarek buna da izin vermez. "Nasıl olsa gidecekti. O kalın kafasına bir fikir girdiğinde Romeria'yı durdurmak mümkün değil."

Agatha buruşuk ellerini sıkar. "Kaderin basitçe verdiği biliniyor. Bazen böyle şeyler olur."

"Ya diğer zamanlar?"

Siyah taş bakarken alnı endişeyle çatılıyor. "Her şeyi alıyorlar."

I Vin'nyla'nın ipini serbest bırakıp kayıp gitmesine izin veriyor. "Şimdi ne olacak?" Daha çok kendime söylüyorum. Burada oturup

ortaya çıkar mı? "Denemeden önce ne kadar beklemeliyim..." Arkama dönüp baktığımda Zander ve Jarek'in gitmiş olduğunu görüyorum. Agatha ve Abarrane de öyle. "Hey, çocuklar?"

"Onları göremiyorsun ama oradalar çocuğum," diyor nefes nefese bir kadın sesi.

Etrafımda dönüyorum.

Ve sunağın ucunda duran, gümüş kanatlarını arkasına doğru açmış, güzel, biçimli, çıplak kadına bakmamaya çalışıyorum. Bana annemin cilalanması gereken eski çay takımını hatırlatan iri gözleriyle bakıyor. Gümüş beyaz saçları düzenli bir topuzla geriye toplanmış. Yaşlanmıyor, ne genç ne de yaşlı.

"Merhaba," diye kekeliyorum. Bu, dört su perisi büyüğüyle tanışmaktan daha sinir bozucu olmamalı ama yine de sakinliğimi yeniden kazanmakta zorlanıyorum. Muhtemelen perilerin dünyamıza ne tür zararlar verebileceği hakkında hiçbir fikrim olmadığı içindir, ama kaderin neler yapabileceğini ilk elden gördüm. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Ağzının köşesi seğiriyor. "Beni sen çağırdın."

"Biliyorum, ama cevap vermek zorunda değildin."

"Yapmamamı mı tercih ederdin?"

"Hayır! Söylediğim bu değil."

"O zaman ne diyorsun?" diye soruyor derin bir erkek sesi.

Arkama döndüğümde uzun boylu, geniş göğüslü bir erkeğin alnından boğa boynuzları çıktığını görüyorum. Boyut, şekil ve renk olarak golle'nin bana verdiğiyle aynı görünüyorlar.

"Sen ... Aminadav'sın." Bakışlarımı yüzüne kilitliyorum. Cirilea'daki büyük heykelin tasvir ettiği kadar yakışıklı, erkeksi bir çenesi ve güçlü bir Roma burnu var. Geri kalanı da heykeldeki gibi ve aval aval bakmamak için elimden geleni yapıyorum.

Bakır kuruş rengindeki gözleri beni delip geçti.

"Olabileceğim başka biri var mı?"

"Hayır. Ama ben... Seni çağırmam gerektiğini sanıyordum?"

"Onun yerine onu seçtin." Gözleri Vin'nyla'nın formunda geziniyor.

"Hayır, seçmedim." Tanrım, Wendeline'ın bana birinin diğerlerine tercih edilmesi konusunda alıngan olduklarını söylediğini hatırlıyorum.

"Yapmadın mı?" Vin'nyla'nın sesinde bir gerginlik var.

Tekrar geri dönüyorum. "Hayır, yani seni çağırdım. Ama bana cevap vermezsen, onu çağırırdım."

"Demek ikinci tercihin bendim," diye mırıldanıyor Aminadav doğrudan kulağıma, eli omzuma yerleşmeden bir an önce nefesi tenimi okşuyor.

Kaskatı kesildim. Bu gerçek mi? Kanlı canlı karşımda mı duruyorlar? "Ne söylememi istediğinizi bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Onunla oynamayı bırak," diye azarlıyor Vin'nyla, ama sırtışından bundan zevk aldığı anlaşılıyor. "Bize geleceğini biliyorduk ve ikimizin de sana katılacağına dair bir anlaşma yaptık. Şimdi beni neden çağırdınız?" Sesi kızgınlıkla cınlıyor.

"Yardıminıza ihtiyacımız var." "Ne konuda?"

Gözlerimi nereye yerleştireceğimi bilemiyorum. İkisi de çok Çıplak. "Nulling'i kapatarak."

"Nulling sadece ve sadece periler tarafından kapatılmalıdır."

"Biliyorum ama bir şekilde engelleyebileceğinizi düşündüm, böylece bu aleme hiçbir şey geçemez."

"Yani bir kader geçip sizin düzleminizde var olamaz demek istiyorsunuz."

Ses tonunu okuyamadığım için tereddüt ediyorum. Bu fikir onu aşağıladı mı? "Özellikle Malachi. Ve Aoife. Ama aynı zamanda grifler, cadılar ve nethertaurarlar ve kesinlikle vroglar ve wyvernler-"

"Wyvern'lerle ne sorunuz var?" Vin'nyla tersler. Cevabımda tökezledim.

"Demek istediğini anladım." Aminadav yanımdan geçip gidiyor ve ben bakışlarımı onun sert poposundan kaçırıyorum. Her zaman çıplak mıdırlar yoksa bu beni rahatsız etmek için mi? Agatha beni uyarmalıydı. "Bunu yapabileceğimizi sana düşündüren nedir?"

"Düşündüm de... yani yapamaz mısın?"

"Ben öyle bir şey demedim. Bir iradenin olduğu yerde, her zaman bir yol." Vin'nyla'nın yanından geçer ve birbirlerine şöyle bir bakarlar.

İki yırtıcı hayvan avlarına saldırmadan önce diğerinin savaşmaya değer olup olmadığına karar verir.

Buraya gelerek korkunç bir hata mı yaptım?

"Neden böyle bir talebi kabul edelim ki?" Aminadav soruyor. "Çünkü vermezseniz hayatta kalamayız." Bu kadar basit.

"Peki hayatta kalacağını düşündüren şey ne?" Gülümsemesi güzel ve mükemmel ama yine de tüylerimi diken diken ediyor.

"Yapacağımızdan emin değilim," diye itiraf ediyorum. "Ama deneyeceğiz." "Nasıl?" Vin'nyla yine sakın bir şekilde dürtüyor.

Agatha soru sormamam için beni uyardı. Sorguya çekileceğim konusunda uyarmadı. Zaten bunların hepsini bilmiyorlar mı? "Bize yardım etmek isteyen herkesin yardımıyla. Elfler, insanlar, büyücüler, ejderhalar. Sen, eğer-"

"Biz daha aşağı varlıkların savaşlarında savaşmayız. Savaşlar bizim adımıza yapılır." Aminadav'ın sesi derin ve yüksek ve kemiklerimde yankılanıyor.

Dudaklarımı büzüyorum. Bu hiç iyi gitmiyor. Doğru şeyi söyleyemiyor gibiyim.

"Ateşin Kaderi'nin alevi sonsuza dek yanar." Vin'nyla'nın gözleri parlıyor. "Nasıl savaşmayı seçtiğinize dikkat edin."

"Tamam." Bunun ne anlama geldiğinden emin olmasam da başımı sallıyorum.

"Malachi'nin ürettiği büyük orduyu gördük. Bu Saur'goth'larda yarattığı iğrençliği." Aminadav adım atarken alay ediyor. "Bu dünyadaki her şeyi lekeleyecekler."

Muhtemelen Kral Ailill kan laneti tarafından rahatsız edildiğinde Islorian ölümsüzleri için de aynı şeyi söyledi ve sonra hoşnutsuzluğunu göstermek için gidip dünyayı ikiye

böldü.

Aminadav sunağın etrafında dönerek avucunu taşın üzerinde gezdiriyor. "Sen ilginç bir yaratıksın. Özünde bir insan, yetenekli bir silahşör, bedeninde bir elf." Parmakları deri yeleşimin yakasıyla oynuyor, başparmağı tenimi sıyrıyor.

Bakışlarımla buluştuğunda midem bulanıyor. O aç bakışı daha önce de görmüştüm. Eğer yapacağımı düşünüyorsa-

"İsteğiniz kabul edilmiş sayılır."

"Gerçekten mi?" Gıcırđıyorum.

Öylece mi?

"Kendimi merhametli hissediyorum. Ve Malachi sabrımı takdir etmediğim şekillerde sınıyor."

Yutkunuyorum. "Nulling'den gelen her şeyi engelleyecek misin?"

"Bir süreliğine. Her zaman için değıl. Merhametim sınırsız değıldir." Başımı salladım. "Anlıyorum. Teşekkür ederim. İkinize de."

Vin'nyla arkamda geziniyor, kararmış gümüş gözleriyle beni inceliyor. O wyvern Neilina-Aoife'ı nereye götürdüyse, Argon'un kalesindeki tüm mücevherler üzerine bahse girerim ki bu kaderin emriyle götürmüştür. "Artık bize bağılsın, bir daha bir isteğın olduğunda çağırınak için."

"Ah, ben çağırılmıyorum-" Önümüzdeki günlerde hayatta kalırsak, bu ikisinin önünde bir daha asla durmayacağımı itiraf etmeden önce kendimi kestim.

Kahkahaları çınılıyor, Vin'nyla'nınki müzikal bir şarkı, Aminadav'ınki ise bir aşığın derin kıkırdaması.

"Formlarımızdan kopardığımız hediyeleri kullanırken bizi inkâr ediyor." Birden iri eli çantama girdi, gümüş maskeyi ve boynuzu çıkardı.

"Onları bana periler verdi," diye kekeliyorum.

Gözlerinde öfke alevlenir. "Onlar bizim hediyeimizdi! Bu benim kafatasımdan koparılmış bir kemik!"

"Çok yardımcı oldular. Teşekkür ederim." Bunu tekrar tekrar söylemeye devam etmeliyim. Ya da daha iyisi, ağzımı tamamen kapatmalıyım.

Aminadav gümüş maskeyi geri bırakır ama boynuzu tutar. "Ne işe yaradığını bile bilmiyorsun."

"Yaşlılar bana bunun tüm umutların yitirildiği zamanlar için olduğunu söylemişti."

"Öyle mi dediler?" Alay ediyor. "Bugün kullanabilirsin. Şimdi."

Tedbiri elden bırakıyorum ve "Ne olur?" diye soruyorum.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var." "Biri ölecek mi?"

"Savaşta her zaman birileri ölür." Başını eğiyor, bir arkeoloğun topraktan çıkardığı şaşırtıcı bir buluntuyu hayranlıkla incelemesi gibi yüzümü inceliyor. "Yeteneğime değer vermiyorsun."

"Korkuyorum! Sadece... bundan korkuyorum," diye kekeliyorum.

"Olağanüstü güçten korkuyor musun?" Boynuzun ucunu dudaklarıma yakın tutuyor. "Halkının acılarına şu anda son verebilirsin. Tek gereken bir kurban."

Yanlışlıkla içine üfleyeceğimden korkarak bir dokunuş geri çekiliyorum. "Neyi feda etmem gerekiyor?"

Aminadav yine sanki derinlerde saklı cevapları arıyormuş gibi beni inceliyor. "Bunu bana sen söyleyeceksin. Herkesin Kraliçesi krallıklarında barış için kimi takas etmek ister? Halkının hayatını kurtarmak için kimi feda edebilir?"

Sözlerini düşünürken kendimi geri çekme dürtüsüne direniyorum. Agatha uyarısında haklıydı. Bu büyüklükte bir hediyenin önemli bir bedeli olacaktı. Sanırım kader

Nimflerden o kadar da farklı değil. Ve bu sorunun tek bir cevabı var. "Kendim."

Gözleri kısıldı. "Birçoğu seni on kez öldürecek olan bu yabancı topraklardan gelen insanlar için hayatını feda mı edeceksin? Hâlâ da öldürebilirler."

Bunu onlar için yapmıyorum. "Eğer bu diyarların insanların yaşayacağını söylüyorsanız..." Benden nefret edenleri boş verin, en karanlık saatimizdeyse ve görünürde hiçbir umut yoksa ve hayatımı vermek sevdiğim herkesi kurtaracaksa... "Evet. Hayatım diyarlardakiler için. Islor da dahil olmak üzere tüm diyarlar için."

Aminadav boynuzu elime tutuştururken bakışları yüz hatlarımda geziniyor. "Bu övgüye değer bir fedakârlık. Kabul edilebilir bir fedakârlık."

Korku kabarcıklarım. Az önce neyi kabul ettim?

"Eğer başka bir şey yoksa ..." Vin'nyla'nın sesi kesiliyor.

Bu kaderlerle zamanımın tükenmekte olduğunu hissediyorum. Tereddüt ediyorum, parmaklarım bronz jetonu sıkıca kavırıyor. "Bir soru sorabilir miyim?"

"Bir soru hakkında bir soru." Aminadav'ın kalın kaşları havaya kalktı. "Bekliyoruz."

"Malachi başka birinin bedenini ele geçirdi ve o kişi hâlâ içeride yaşıyor. Malachi'den kurtulurken onları kurtarmanın bir yolu var mı?"

Bana o kadar uzun süre bakıyor ki, onu bir şekilde kırdığımdan korkarak kıvranıyorum. "Hayatta kalabileceği bir senaryo yok."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim." İsteddiğim ya da Sofie'nin kabul edeceği bir cevap değildi, bu da düşmanımız olmaya geri döndüğü anlamına geliyor.

Aminadav araya girerek beni geriye doğru sürükledi. "Tabii bir daha yapmayacağına söz verdikten hemen sonra bizi başka bir istek için çağırıyorsan." Beni sunağın üzerine kaldırıp kalçalarını kalçalarımın arasına yerleştirirken güçlü eller belimi kavlıyor. "Bu seferki sana pahalıya patlayacak, Herkesin Kraliçesi."

Dünyanın Kaderi'nin ürkütücü çerçevesi üzerimde belirirken yükselen paniğimi yutuyorum, anlamı açık. Beni ikiye bölecekti. "Böyle iyiyim, teşekkürler."

"O zaman burada işimiz bitti."

Gözümü kırıyorum ve ikisi de gitmiş, ama tutuşu hâlâ yakıyor. Ayak sesleri duyuldu ve bir an sonra Zander, Jarek ve Abarrane benim yanımda.

"Ne oldu?" Zander titreyen ellerimi tutuyor, boynuz hâlâ avuçlarımın içinde. "Hangisini gördün?"

"İkisi de."

"İkisi de!" Agatha püskürerek köşke doğru ilerliyor.

"Vin'nyla'yı çağırdım ve Aminadav da geldi. Bir çeşit anlaşma yaptılar." Tüm bunlar oldu mu yoksa ben mi hayal ettim?

"Böyle bir şeyi hiç duymadım!"

"Çünkü Herkes İçin Kraliçe'yle hiç tanışmadınız." Lucretia yaklaşıyor. "Benim efendim değerlidir."

"Sana zarar verdiler mi ya da bir şey yaptırdılar mı?" Zander sıkılmış dişlerinin arasından sorar.

Başımı sallıyorum. Ama onları bir daha asla çağıramayacağım, bu çok açık.

Ağır bir rahatlama iç çekişiyle başını eğiyor. "Ne dediler?"

"Aminadav isteğimin kabul edildiğini düşünmemi söyledi. Sonsuza kadar değil ama şimdilik. Bizim için Nulling'i engelleyecek."

"Ve sen ona inanıyorsun?" Zander'ın ses tonundaki şüpheyi bakılırsa inanmadığı açık.

Omuz silkiyorum. "Kutlamadan önce bu gece yarıktaki neler olacağını göreceğiz."

"Başka bir şey söylediler mi?" Agatha soruyor.

"Evet." Karmakarışık düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. "Malachi'nin ateşi sonsuza dek yanacak ve bunu kaderin resmi bir isteği haline getirmek istemediğim sürece onu Sofie'nin kocasından ayırmanın bir yolu yok ve bu bana pahalıya patlayacak."

"Hayır." Zander başını sertçe sallıyor. "Sofie'nin hataları yüzünden cezalandırılmayacaksın. Peki ya bu boynuz? Sana ne yapacağını söyledi mi?"

Elimdeki simgeye bakıyorum. Eğer Zander az önce yaptığım şeyi, kendimi diyor için feda ettiğimi öğrenirse, boynuzu asla kullanamayayım diye yarığa atabilir. Ona gerçeği söyleyemem. Bunun yükünü tek başıma omuzlarımda taşımak zorundayım, kendi sözleriyle. "Sadece bedeli büyük olacak."

Jarek Lucretia'ya döner. "Bu ne anlama geliyor?"

"Eski ustalarım kendilerini kaderden daha fazla açıklamazlar."

"Bu, ölümle burun buruna gelmediğimiz sürece bunu kullanmayacağımız anlamına geliyor." Zander boynuzu alıp çantama sokuyor, sonra da ellerimi avuçlarının arasına alıyor. Gözleri gururla ve son zamanlarda pek görmediğim bir şeyle, umutla parlıyor. "Şimdilik, bu zaferi sahipleneceğiz ve eğer Nulling gerçekten kapandıysa, bu küçük bir zafer değil. Sen, Romeria, az önce bize bir savaş şansı verdin."

Gölümsüyorum ve başımı sallıyorum.

Ama Agatha'nın beni izleyişini özlemiyorum, kaşları endişeyle birbirine yaklaşmış.

T “ "Bunu neden yaptığımızı tekrar söyler misin?" Tökezleyip kayanın üzerinden tırmanırken nefes nefese kalıyorum. Kaydığım yerlerde parmak eklemlerimde ve dizlerimde sıyrıklar var, ayaklarımızın altındaki taş yakın zamanda yağan yağmurdan dolayı kayganlaşmış. Bu tehlikeli yol için atları uzun zaman önce terk e t t i k , onları dörtnala özgürlüğe koşuyorlar.

"Çünkü kaderinden kaçmanın tek yolu bu, Kal'ana." Destry önden gidiyor, benden daha çok mücadele ediyor, bacakları bazı kayalar için çok kısa.

Tyree arkadan gökyüzünü kontrol ederek, "Gece için durmalıyız," diye anons ediyor. "Işık azalıyor."

"Şu sırtın ilerisinde işe yarayacak bir mağara gördüm. Sadece biraz daha ... devam etmemiz gerekiyor." Elinin tersiyle alnını siler ve bir kir lekesi bırakır.

"Yolu sen göster, Destrelia," diye takılıyor Tyree.

"Bana öyle deme," diye tersliyor, devam etmeden önce ona ters ters bakıyor, dört kolye boynundan bir ödül gibi sallanıyor.

"Terbiyeli ol," diye uyarıyorum. Belli ki onun hakkında bilmediğimiz çok şey var.

"Yapacağım." Rahatlatıcı bir el belimi yumuşatıyor. "Nasılsın?"

Yanıt olarak inledim.

Derin kıkırdaması içimi ısıtıyor. "Sadece biraz daha."

"Sonra ne olacak?" Neye doğru koşuyoruz? Bu Azyr ve muhafızları tarafından başka bir saldırıya mı? Ya da Nulling'den gelen o iğrenç yaratıklardan birine mi? Şimdiye kadar hiçbir şey planlandığı gibi gitmedi.

"Ve sonra sana o çok sevdiğin etten biraz vereceğim." Boynuma bir öpücük kondurmak için dalıyor ve kıcıma bir tokat atıyor.

Dudaklarımdan zayıf kahkahalar dökülüyor. Toparlayabildiğim tek şey bu. "Sen bir domuzsun."

"Bir melez olduğumu sanıyordum." Sırıttıyor. "Hadi, yapabilirsin Annika."

Birlikte tırmanacağız.

"BU İŞE YARAYACAK," diyor Tyree, derin ve boş mağaranın kenarında durmuş, elleri kalçalarında, çıkıntının üzerinden dışarı bakarken. Onun ötesinde her birimizin kemiklerini kıracak bir düşüş var. Bunu keşfetmek hem ürkütücü hem de rahatlatıcıydı. O kadar uzağa tırmandığımızı sanmıyordum.

Aşağıdaki vadi hızla karanlığa gömülüyor. Gecenin getireceklerinden korkuyorum.

"Orada enkaz gördüm." Tyree geldiğimiz yolu işaret etti.
"Umarım ateş yakmak için yeterince kurudur."

"Saklanırken ateş yakmak akıllıca mı?" Ben soruyorum.

"Çok küçük bir tane. Mağara derin. Bu onu biraz gizleyecektir. Ama başka seçeneğimiz yok. Bu gece soğuk olacak, özellikle de bir ölümlü için. Ama korkmayın, Destry gözünü dört açıyor."

Bunun ormanda bize pek yardımcı olmadığını söylemek istiyorum ama dilimi ısııyorum.

"Siz ikiniz, rahatınıza bakın." "Dikkatli olun," diye sesleniyorum.

"Şimdi bana ne kadar taptığını görüyor musun?" Ben karşılık veremediğim ortadan kayboluyor.

Dinlenmek için bir köşe arıyorum. Kayadan başka bir şey yok. "Buraya başka bir canlının ayak bastığından şüpheliyim." Destry cevap vermeyince ona bakıyorum. Mağaranın girişinde bağdaş kurmuş oturuyor, yumruğu kolyesinin etrafında kenetlenmiş.

"O zaman seni yalnız bırakayım." Tyree'nin çantasından erzak çıkardım ve sırtımı mağara duvarına yaslayarak yerleştim.

Tyree döndüğünde hava zifiri karanlıktı, kollarında çürümüş kütükler ve çalı çırpı vardı. "Bu tırmanışa başladığımızdan beri tek bir dut çalısı ya da tavşan görmedim. Yiyeceğimizi idareli kullanmamız gerekecek."

"Bu dağlarda uzun süre kalmayacağız." Destry yerinden kıpırdamadı. Kafasının içinde her neredeyse,

Yine de geri döndü, gözleri yine siyahtı. "Eğer bağlantı kuramazsam, başka bir plan yapmalıyız."

"Duydun mu Annika? Kırkma ve gübre, öyle olacak." Çöpten topladığı eşyaları bir köşeye atıyor ve ardından kalçalarının üzerine çökerek dal ve otlardan küçük bir yığın oluşturuyor. "Bir wyvern bulabildin mi?"

"Üstümüzde birkaç tane var."

Tyree'nin elleri duraklar. "Birkaç tane. Bu normal mi?"

"Beklediğimden daha fazla. Geceleri avlanırlar. Ateş onları çekecektir."

"Bu durumda..." Bir kütüğü sürüklüyor. "Merak etme." Yüzüme yayılan korkuyu görünce sırtıyor. "Bu mağaraya sığmayacak kadar büyükler."

Ateşimizi yakmak için ilk ahırdan ele geçirdiği küçük metal kutuyu kullanarak çalışmaya başlamasını izliyorum. Çok geçmeden turuncu alevler dans ediyor, oyuğumuzun içine ışık ve sıcaklık saçıyor.

Tyree yanıma çöktü ve bir parça ekmeğe uzandı.

"Şu yaraya bir bakayım." Pelerininin düğmelerini açıyorum ve tuniğinin bağcıklarını çözerek yarayı incelemek için yakasını itiyorum. "Daha iyi görünüyor." Atları sulamak için bir nehir kenarında durduk ve ona yarayı temizlettim. O zaman kızgın ve açıktı ve endişelendim.

"Bildığınız kadarıyla." Diğer birkaç kesiği incelerken yüzümü incelediğini hissediyorum, parmaklarım kıyafetlerini çekiştiriyor ve sert, çıplak etini utanmadan dürtüyor. "Ne?" Meraklı bakışlarına karşılık vererek soruyorum.

"Eğer biri bana Prenses Annika'nın bir gün bana bakacağını söyleseydi, ona asla inanmazdım." Burada bir

Yüzümde dolaşırken gözlerindeki garip samimiyet. Çok samimi hissettiriyor.

"Sen değerlisin, hepsi bu." Uzaklaşmak için hareket ediyorum.

Bileğimden tutup beni kendine çekiyor. "Artık oyun yok diye anlaşıştık hani?" diye fısıldıyor dudaklarıma.

Nabzım hızla atıyor. "Bunun neresi eğlenceli?"

Gözleri parlıyor. "İlgilenmen gereken ağrılardan bahsetmişken, benim de oldukça rahatsız edici bir ağrım var ve çaresizce yardımına ihtiyacım var." Avucumu pantolonunun üzerinden beni bekleyen sert uzunluğa doğru yönlendiriyor.

"Gerçekten mi? Şimdi mi?" Omzumun üzerinden bir bakış fırlatıyorum. Destry taşlarıyla meşgul.

Dudakları çene çizgimde geziniyor. "Seninle mi? Her zaman."

Bütün gün bunu -onun hakkında- düşünmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. "Şuraya geçebilir miyiz?" Çenemi daha özel bir köşeye doğru uzattım.

"Onları duyuyorum!" Destry haykırarak anımızı böldü.

Tyree inliyor ama sonra elimi tutuyor ve beni ayağa kaldırarak mağaranın girişine doğru koşuyoruz. "Nerede?" diye soruyor, karanlığı araştırırken.

Dört karanlık gölgenin önümde süzülüşünü izliyorum. "İşte orada!" Hareketlerini izlerken çıkıntıya doğru adım atıyorum. "Görünüşe göre vadide avlanıyorlar." Umarım o atlar korunacak bir yer bulmuşlardır.

"Bu planınızı test etmeden önce ne kadar yaklaşmanız gerekiyor?" Tyree'nin sesinde bir baş dönmesi var.

"Bundan çok daha yakın. Bekleyeceğim-"

Destry'nin sözlerinin geri kalanı, keskin pençeler kollarıma saplandığında ve çığlıklarımınla havaya kaldırıldığım da benim için kayboldu.

gece gökyüzünde yankılanıyor.

"Annika!" Kükrüyorum, karanlığın içinde kayboluşunu dehşet içinde izliyorum. Çıglıkları azalıyor.

Ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Onu nereye götürdü?"

"Bilmiyorum." Destry kolyelerini karıştırıyor.

"Muhtemelen yuvasına."

"Yuvası nerede?"

"Yukarıda bir yerde mi?"

İşte o zaman duydum.

Benim adım.

Çok zayıf, ama bu Annika, ve yukarıdan geliyor.

Biz.

"Eşyalarını topla. Tırmanıyoruz." Mağaraya koştum silahlarımı ve çantamı almak için.

"Bu gece hayatta kalamayacağız, dostum."

"O da olmayacak ve onsuz hayatta kalmaya hiç niyetim yok." Bunu itiraf ettiğim an, bunun gerçek olduğunu biliyorum. Uzun bir dalı tutup yapraklı uçlarını alevlerin içine itiyorum ve tutuşana kadar orada tutuyorum. "İstersen burada kal, ama ben gidiyorum."

Destry iç çekerek ayağa kalkar. "Bu uzun süre yanmayacak." Taşları avucunda toplarken dudakları anlaşılmaz kelimelerle kıpırdıyor. Alnındaki mürekkepli yazı parlıyor ve onunla birlikte taşlar da parlıyor. "İşte. Bu diğer wroxlık'i bize doğru getirmeli," diyor bir parça acıyla.

"Mükemmel. Belki bizi de taşırlar." Nabzım korkuyla atarken yolu gösterdim.

TWyvern tırmanırken, kanatları öfkeyle pompalanırken hata tüm kaslarımı kavırıyor. Bir yere doğru uçuyor. Bu dağın içinde.

Muhtemelen beni huzur içinde yiyebileceği bir yere.

"Tyree!" Sesimi duymasını ve bir yere yerleştirmesini umarak bağıyorum. Öldüğümü sanıp yoluna devam etmez diye. Henüz.

Aniden, havada süzülüyor ve beni tuttuğu yerden bırakıyor.

Yere düştüm ve başka hiçbir şey hatırlamıyorum.

A Lyndel'e bakıp hareketliliğin uğultusunu izlerken serin bir esinti saçlarımı dalgalandırıyor. Aşağıda, tekerlekler

Tünel girişlerini onarmak için çalışıyor ve askerler kılıçlarını bileyip silahları çeşitli istasyonlara taşıyor. Lyndel'in vatandaşları, kazmak ve toprak vermemek için ihtiyaç duyabileceğimiz yiyecek ve diğer malzemeleri topluyor.

Şehri çalan Saur'goth'ların kovulmasından sadece günler sonra, hava farklı hissettiriyor. Hepimiz en kötüsüne hazırlanırken bile canlı.

Zander'in dikkati uzakta, duvarın ötesindeki geniş arazide. Ybaris ve Mordain'in o tarafta ne yaptıklarını anlamak için çok uzak ama bir hareketlilik var. "Atticus birkaç saat içinde varacak."

"Halkım Atticus'un önerdiği gibi savaş alanının derinliklerine savunma kuruyor. Düşmanın çok geç olana kadar göremeyeceği şeyler." Solange bir çıkıntıya oturmuş, kavisli bir hançerle bir elmayı soyup dilimliyor. "Canavarların en kötüsüyle başa çıkabilmek için bu gece yarıktaki küçük bir grup büyücü bıraktık. Düşman gelmeden önce hatta gitmek için yeterli zamanları olacak."

Zander ve ben bakışıyoruz, o kısacık bakışta dile getirilmemiş bir karar var. Bu, onun güvensizliğini kazanmadan ondan saklayabileceğimiz bir sır değil.

"Artık Nulling'den sürünerek çıkan şeyler hakkında endişelenmemize gerek kalmayabilir." Derin bir nefes alarak ona ne yaptığımı anlattım. Bitirdiğimde ten rengi solmuştu.

"Kaderleri çağırdın." Sesi soğuk ve suçlama dolu.

"Ben yaptım." Aminadav'ın nefesini hâlâ enseme hissedebiliyorum, delici bakışları beni inceliyor.

"Başka seçeneğimiz yoktu." Zander araya girer. "En azından şimdi, Malachi'yi öldürmeyi başarırsak, geri gelemez."

"Peki ya Aoife?"

"Şu anda Aoife için endişelenemeyiz. Kendini gösterdiğinde onunla ilgileneceğiz."

Solange başını sallar. "Neyle oynadığın hakkında hiçbir fikrin yok."

"Buradaki tüm varlığım insanların kaderi çağırmaya karar vermesinden kaynaklanıyor. İnanın bana, bir fikrim var." Sesim amaçladığımdan daha sert ama Aminadav'ın gözlerinin içine baktım ve bu diyarlar için hayatımı feda ettim - bunu kimse bilmiyor. Azarlanacak havada değilim. "Aminadav ayrıca Ybaris'e karşılıksız olarak yüz yıllık sağlıklı mahsul verdi, yani merhamet edebilir. Peki ya Malachi'nin yarattığı bu Saur'gothlar? Aminadav onlardan hoşlanmıyor. Bana da aynı şeyi söyledi. Bu bizim avantajımıza."

Solange elmasına kaşlarını çatarak bakar ve onu Jarek'e fırlatır, o da havadan kapıp bir ısırık alır. "Allegra

Ben. Avukatlarla paylaşmak üzere bir güncelleme istiyor. Ona ne söylememi istersiniz?"

"Gerçeği."

Zander soğukkanlılıkla ekliyor: "Ve eğer bu konuda bir sorunu olan varsa, onları memnuniyetle güvenliklerden alır ve diyarlarımızın yüzleşmek üzere olduğu şeylere tanık olmalarını sağlarız."

Ayak sesleri duyulur ve bir an sonra Lord Telor ortaya çıkar, bastonundan destek alarak ilerler. "Güneş doğana kadar hazır olacağız."

Elisaf, onun metanetli koruyucusu olarak arkasından geliyor.

"Saur'gothlar duvarı aşarsa tüm insanlar nereye gidecek?" Ben soruyorum.

"Kalenin içine. Taş ustalarınız bize yeni ve etkileyici bir kilit mekanizması inşa ettiler, umarım bu mekanizma işe yarar."

Hiç yoktan iyidir sanırım. "Keşke hepsini Ulysede'ye götürebilseydim. Orada güvende olurlardı."

"İmkânsız olsa da nazik bir düşünce, Majesteleri." Babacan bir tavırla omzumu okşadı. "Düşmanın ne kadar uzakta olduğunu biliyor muyuz?"

"Biz de tam uçup kontrol etmek üzereydik," diye onaylıyor Zander. "Malachi ve Sofie'nin onlara katılıp katılmadığını öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Tabii balistalar tarafından vurulmadan onları bulabilecek kadar yaklaşabilirsek."

"Bu konuda daha önce bir fikrim vardı." Elisaf işaret parmağıyla ağzına vuruyor. "Majesteleri, geçen gece on beşimizi gizlediniz."

"Evet..." Bununla nereye varacak?

"Bir ejderhayı gizleyebilir misin?"

"Aşkına yatması için bir araba getirmeli miydim?"
S Malachi eyerimde kıvranışımı izleyerek alay ediyor.

"Hayır, Majesteleri. Ben iyiyim." Dün geceki denemelerden dolayı sırtımda oluşan keskin yanma, bir gün ata bindikten sonra hafif bir ağrıya dönüştü. Şükürler olsun ki, aşagılanmama şahit olacak ya da onun gazabına uğrayacak başka kimse yoktu. "Savaş alanına varmamız ne kadar sürer?"

"Ön sıradakiler yarın öğlene kadar varmış olur."

Uçsuz bucaksız bir Saur'goth denizi bizi ileriye doğru götürüyor, orada burada sırtlarında silah taşıyan isteksiz canavarlarla benek benek. Yollarının üzerindeki köyler neredeyse tamamen yok edilmiş, binalar yakılmış ve cesetler etrafa saçılmış, bazılarının uzuvları eksik ve şüphesiz yemek arabasına girmişler. Ama midemi düğüm düğüm eden doğurganlık çağındaki kadınlar. Biz geçerken kalan birkaç evin pencerelerinden bakan tek tük kadınları görüyorum, giysileri yırtılmış ve yüzleri kan içinde. Diğerleri yakındaki ormana sürükleniyor, ana ordunun yolundan çekiliyorlar, böylece bu

İblis savaşçıları iğrenç tohumlarını kesintisiz dökebilirler.

Kalp atışlarının hızlandığını
hissedebiliyorum. Dehşetlerini.

Malachi'nin savaşçılarının çifte amacı hakkında söyledikleri göz önüne alındığında, bu ölümlülerin doğurdukları şeyi gördüklerinde çok geçmeden ölümü dileyebileceklerini hayal ediyorum.

Ve tüm bunların başarılmasına yardım ettim.

Affet beni, Elijah.

Bu sözler bugünlerde sürekli sessiz bir duadır.

Çivit rengi ejderha birdenbire belirdiğinde, bu karanlık düşüncelere dalmış, kayıtsız bakışlarım önümde. Ateşi yağmur gibi yağarak bir yıkım yolu açmadan önce bizi korumak için yeterli zamanım var. Alevler o kadar yoğun ki, baskısı altında bükülüyorum.

Ve sonra ejderha gökyüzüne tırmanıyor.

Öfke dolu bir çığlık atarak, kalkanını parçalayan bir ateş topu fırlatıyorum.

Pençelerinde iki figür vardır: sürgündeki kral ve kuzgun saçlı bir kadın. Romeria.

"Bizi hedef alıyordu," diye alay ediyor Malachi, yanmış yüzlerce cesede, kenarlarda acı içinde kıvranan, çeşitli derecelerde yanmış Saur'goth'lara bakarak. Haklı - bunun tesadüf olmasına imkân yok. Tam olarak nerede olduğumuzu biliyordu.

Elijah'ı öldürmeye çalıştı.

Anlaşmamızın onun için hiçbir şey ifade etmediği açık.

Ejderha bir kez daha, bu kez ordunun uzak tarafına doğru dönüp dalarak yıkıcı bir ateş yayı daha gönderir.

Gümüş oklar havada uçuşuyor, bazıları onları tamamen ısıtıyor, birkaçı da kalkanlarına isabet ediyor.

İki kez daha dalarlar.

Malachi ordusunun yanışını izlerken içini çeker.

"Bunu daha fazla sürdüremez." Çok yorucu, özellikle de bu büyüklükteki bir canavar için.

Menzil içinde uçuyor.

Malachi bir kükremeye havadan onlara doğru bir ateş topu fırlatır.

Yan taraflarına çarpıyor ve ejderha çarpmanın etkisiyle sarsılıyor. "Haklısın. Şimdiden zayıflamaya başladı." Bir tane daha gönderiyor hemen sonra bir tane.

Ejderha sertçe yan yatar, kıl payı kurtulur ve bulutların içinde kaybolurlar.

Memnuniyetle başını sallıyor. "Bu onları uzak tutacaktır."

İnilti ve feryatlar etrafımızı sarıyor.

"İlerleyin yoksa kılıçlarınızın üzerine düşersiniz!" Malachi atını ileriye doğru itiyor, toynakları düşmüş hayvanlarının kömürleşmiş kalıntıları üzerinde tepiniyor.

W Lyndel'in kapısının önüne iner ve Romeria bir yığın halinde yere yığılır.

Tam Abarrane, Jarek ve Elisaf yaklaşıırken, Solange da arkasından yaklaşıırken onun yanına koşuyorum.

"Ben iyiyim!" Bizi oyalamak için bir elini kaldırdı. Nefes alış verişi düzensiz. "Son vuruş beni iyi etkiledi."

"Malachi." Candra'nın beni bırakacağını düşündüm, iri vücudu darbeden titriyordu.

Başını sallıyor. "Sanki, nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum... Başka bir metal çubukla çok sert bir şekilde vurulmuş metal bir çubuğa tutunmak gibiydi. Sanki içimde titreşiyordu ve bırakmam gerekiyordu. Hâlâ hissedebiliyorum."

Elisaf'ın kaşları endişeyle çatılır. "Ama işe yaradı mı?"

"Hem evet, hem hayır. Geldiğimizi görmediler ama Sofie kalkanı çok hızlı kalkıyor." Başımı iki yana sallıyorum. "İkisinden de kurtulabilirdik. Şimdi onları habersiz yakalamak imkânsız olacak."

"Aptalcaydı. Arkadan yaklaşmalıydık. Bu kadar hızlı tepki verebileceğini düşünmemiştim," diyor Romeria, hayal kırıklığı içinden yayılıyor.

"Geçmişı görmek her zaman çok daha nettir." Elimi uzattım ve Romeria elimi tutarak onu ayağa kaldırmama izin verdi. "Ama iyi yapmışlar. En az bin ölü olmalıydı."

Romeria, "Evet, sadece doksan dokuz bin kaldı," diye mırıldanıyor ve ben onun yenilgisini hissediyorum.

Bir avucumu sırtında yumuşatarak, "Neden içeri girip dinlenmiyoruz? Malikanede bizim için ayrılmış bir oda var."

Ama başını sallıyor. "Ondan gelen tek bir darbe bunu yapmışken nasıl bir kaderle savaşabilirim ki?"

"Savunuyordun, saldırmıyordun," diyor Solange. "Arada bir fark var."

"Var mı? Bana bildiğin her şeyi öğretecek misin?" Romeria yalvarıyor, sesinde çaresizlik var.

"Her şey mi?" Solange'ın kaşları çatılır. "Yarına kadar mı?" "Zamanımız tükenene kadar."

Abarrane, "Bu bana prensesin kendini nasıl bıçaklamayacağına dair iki saatlik bir dersten sonra bir nethertaur ile dövüştüğü günü hatırlatıyor," diye düşünüyor.

"Onu ben öldürdüm, değil mi?" Romeria alay ediyor. "Hayır, ben öldürdüm. Sen durdurdun."

"Tamam." Romeria asık suratlı lejyoneri kovar. "Ne olmuş yani?"

Solange sırtıyor. "Bir kaderle nasıl savaşılır bilmiyorum. Hiç kimse bir kaderle savaşıp da hikayesini anlatacak kadar yaşamadı. Ama sana güçlü bir büyücüyle nasıl savaşılacağını öğretebilirim."

"Mükemmel, çünkü Sofie'nin bundan sonra çok sinirleneceğinden eminim." Romeria elimi sıktı. "Bana birkaç saat ver, sonra Atticus'tan bilgi almak için Eldred Wood'a ulaşabiliriz." Arkalarında kayboluyorlar

Lyndel'in kapısı, her zaman yanında olan lejyoneri bir gölge ve Sylx de onun.

"Dışarısı nasıl görünüyordu? Elisaf soruyor.

Omuzlarım korkuyla çöküyor. "Pişmanlıklarınız ve dilekleriniz varsa, bu gece onları halledeceğim." Kendilerini zafere götüreceğimize güvenen herkes, bu umudun ne kadar ölümcül olduğunu yakında öğrenecek.

"O kadar kötü o zaman."

"Evet, o kadar kötü." Tamamen boku yedik.

"To ünlü Eldred Ormanı." Kral Cheral yanıma geldi
olarak o boyutları yukarı ve orman
ileride. "Bu görünüyor
huzurlu."

"Çok geniş, güneye, neredeyse Cirilea'ya kadar uzanıyor.
Nulling canavarlarının saklanması için harika bir yer."
Yarığın açılmasıyla birlikte orada bir sürü olduğunu hayal
ediyorum.

"Ybarisans ve Mordain'in büyücüleri de artık."

"Ve yakında, Kier'ler. Bunlar gerçekten de garip zamanlar."
Adamlara bakıyor. "Buraya yeterince erken ulaşamadık.
Ordu çok yoruldu ve dinlenmeye ihtiyacı var."

Yarından sonra öldüğümüzde hepimiz çok şey alacağız,
demekten kaçınıyorum. Ne kadar umutsuz olursa olsun,
savaşa girmek için doğru bir tutum değil bu. "O halde
başlayalım." Güneşin öğleden sonraki konumunu not etmek
için gökyüzüne bir bakış atma tehlikesini göze alarak, atımı
topuklarımla dürtüyorum ve hızımı artırıyorum.

"VE İŞTE BURADA, arkasına saklanacak bir kalesi olduğu için kardeşimi kısıkanıyordum," diye şaka yapıyorum ve yine de ağaç hattı boyunca uzanan uzun taş revak dudak uçuklatıyor. Ustaların çalışmak için sadece günleri vardı ve bir krallığa layık bir duvar ve kule inşa ettiler, havaya doğru yükseliyor ve Lyndel'e doğru batıya bakıyor.

"Kraliçe Neilina'nın bu büyücüleri bu kadar uzun süre saklamasına şaşmamalı," diye düşündü Kral Cheral, gözleri hayretle parlayarak.

"Dürüst olmak gerekirse, Mordain de Malachi'nin iblisleriyle hiçbir şey yapmak istemedi." Wendeline gibi birkaçı hariç. Acaba büyücü hala yaşıyor mu?

Ybarisan askerleri surlara dizilmiş, ordumuzun yaklaşmasını izliyorlar. "Kendinizi tanıtın!" diye bağırıyor içlerinden biri.

"Gerçekten mi?" Sanki bizi beklemiyorlarmış gibi. "Kier Kralı Cheral ve Prens Atticus, kralın ordusunun komutanı ve bir zamanlar Islor'un hükümdarı! Nereden gireceğiz?" Önümüzde göz alabildiğine uzanan sağlam bir duvardan başka bir şey yok.

Taşlar gıcırıyor ve büyük bir açıklık beliriyor, arkamızdan şaşkınlık sesleri yükseliyor.

Ortasında tanıdık bir figür duruyor, sakallı yüzüne bir sırtış yerleşmiş. "Ne demek istiyorsun, nerede?"

Atımın üzerinde ileri atılıyorum, son anda sıçrayıp Kazimir'le kucaklaşmak için çarpışıyorum. "Hayatta kaldığını duydum, seni şanslı piç."

"Kardeşiniz ve Serenis'in olağanüstü iyileştirme yetenekleri sayesinde. Çok yetenekli." Yakınlarda duran güzel bir kadını işaret ederek ona göz kırpmıyor.

Yüzü ağırbaşlı gülümsemesiyle kızarıyor.

Başımı salladım. "Sana dokunan ilk büyücüyle yatmayı sana bırakıyorum Kaz."

"Ne?" Omuz silkiyor. "Her şeyin olması gerektiği gibi çalıştığından emin olmak istedi."

"Doğru." Kıkırdıyorum, kalbim en azından en iyi arkadaşına sahip olduğum için rahatlama ve sevinçle dolup taşıyor.

Askerlerimiz yavaşça ilerlerken, Kral Cheral atının üstünden ormanı kaplayan çadır ve kamp ateşi denizini ilgiyle izliyor.

"Bu beklenmedik bir gelişme." Kazimir onlara soğukkanlılıkla bakıyor, dikkati bir an için Tuella'nın üzerinde duruyor.

Bir kolumu omuzlarına attım. "Gel, ikimizin de anlatacak çok şeyi var."

Arkamızdaki GÜN BATIMI batıdaki geniş araziye yıkıyor, son ışınları Lyndel'i puslu altın ışığına boğuyor. Surun tepesinden, yüzyıllardır Islor'un Ybaris'e karşı ilk savunması olarak hizmet veren, yarık ordusunu besleyen ve iki diyar arasındaki köprüyü koruyan büyük surlu şehri seçebiliyorum.

Ve şimdi geçmişteki düşmanlarımız burada, gelecek için bizimle müttefik.

Hepsi Romeria yüzünden.

"Onlardan biri beni buraya taşıdı." Kazimir, Lyndel'in üzerinde huzursuzmuş gibi dönüp duran büyük kanatlı canavarlara başıyla işaret ediyor. "Bana turuncu olanın taşıdığı söylendi ama ben hiçbir şey hatırlamıyorum. Neredeyse ölmüştüm."

"Savaş alanında o balta yüzünden ölmeliydim."

Kenardan eğilip kamp kuran ve kılıçlarını hazırlayan Kierish askerlerini gözetliyor. "Peki ya baltanın sahibi?"

"O bir zevktir."

"Kafasının hâlâ omuzlarına bağlı olması şok edici. Aminadav Ovası'nda düşen Atticus olduğuna emin misin?"

Kıkırdıyorum. "Kral Cheral garip bir şekilde pek çok şeyi affediyor ama askerini diğerlerinin önünde katletmek akıllıca olmaz. Kim olduğuma gelince, son zamanlarda prenseslerin öldüğü ve kilit büyücüler olarak geri döndüğü düşünüldüğünde bu adil bir soru. Ama söz veriyorum, dişlerin çıktığından beri her antrenmanda seni yenen versiyonun aynısıyım."

"Ve sonra onları kaybettim." Dilini dişlerinin arasında gezdiriyor. "Bazen kayıp bir uzantı gibi hissediyorum."

"Yine de onların yokluğu hem bizi hem de ölümlüleri kurtardı. Tek yol buydu."

"Romeria yine kurtarmaya geldi." Ses tonu okunamaz.

Kral Cheral, bir sıra Kierish muhafızının eşliğinde sur boyunca bize doğru ilerliyor.

"Onun arkasındaki," diye mırıldanıyorum duvara yaslanarak.

"Aptal saç kesimi olan kaba adam. Onu şimdi hatırlıyorum." Kazimir'in çenesi gerilir. "Ve yarın savaş alanında senin şerefine onu unutmayacağım."

Kral Cheral selamlama konuşmasında, "Bu gölge sahiplerinin toprak ve kayadan başardıklarından etkilendiğimi söylemeliyim," dedi.

Kazimir'in kaşları çatılır. "Gölge kullananlar mı?"

"Uzun hikâye, sorma." Kral Cheral'a cevap vermeden önce onun sorusunu geçiştiriyorum. "Görebildikleriniz bunlar. Göremediğin çok şey var. Kienen, aşağıda" - Romeria'nın Ybarisan komutanını gösteriyorum- "bana her şeyi anlattı, ben de size aktarabilirim. Düşmanımız için pek çok sürpriz var."

"Onları öğrenmek için sabırsızlanıyorum." Parmaklarını şıklattı ve muhafızları öne çıkıttı, ciladan parıldayan altın zırhı taşıyorlardı, göğüs plakasındaki alev arması tanıdıktı. "Sanırım bu sizin."

Bocalıyorum. "Bu... beklenmedik bir şey." Onu temizleyip onardılar ve Islor'a geri götürdüler.

"Islor'un ordusunun komutanı savaş alanında tanınmalı, değil mi?"

İçimden bir ses bu ittifakın Ostros'a geldiğim andan beri onun planı olduğunu söylüyor. Bu ölümlüye ve entrikalarına karşı yeni bir saygı duyuyorum.

"Çadırınıza getirecekler." Öne çıkan düşmanıma başıyla işaret ediyor. Elinde bir kılıç var.

Kılıcım.

"Jimon onu senin için güvende tutuyor."

Vahşi, bana gösterdiği ilk saygı işaretiyle başını eğdi.

Elimi tekrar kabzaya dolayarak kabul ediyorum. Şimdi onu çekip karşımdaki adamı öldürsem şiirsel olurdu.

Belki de bu yüzden bana öyle bakıyor; teslimiyet ve tedirginlik karışımı bir ifadeyle.

Bunu hak edeceğini biliyor.

Şiirsel, ama son derece akılsız.

Kral Cheral sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi gülümsüyor. "Ybaris ve Mordain'in liderlerini topla ve bir saat içinde benimle çadırlarımda buluş." Bu bir emir ama yine de, eşyalarımın teslim edilmesiyle birlikte, öyle hissettirmiyor.

Gülümsemem de bunu gösteriyor. "Elbette, Majesteleri."

Kral Cheral, önümüzde uzanan topraklara son bir kez bakarak, muhafızları onu takip ederken uzaklaşıyor.

Kazimir'e doğru eğildim. "Belki de Jimon'u çok erken öldürme. Ne de olsa sadece emirleri uyguluyordu." Kazimir'in derin feryadı duyuluyor.

Biz çeşitli stratejiler üzerinde çalışırken bir muhafız Cheral'ın çadırına dalıyor. "Kral Zander ve Kraliçe Romeria geldiler, Majesteleri."

Beklemiyorum, yanından usulca geçiyorum, kılıcımın ağırlığı kalçamda rahatlatıcı.

Dışarıda kamp hareketli. Ormana bakarak kampın gerçek büyüklüğünü kestirmek imkânsız ama birlikler arasındaki sınırlar -Ybarisan ve Mordain'den Kier ve Islorian'a- keskin, sanki aralarında düz bir çizgi olan iki yarım gibi.

Zander, üzerinde meşhur iki hilalli ay sembolü olan bir zırh giymiş, uzun boylu, asil görünümlü bir erkekle sohbet ediyor. Bu gecedен önce onu hiç görmemiştim ama saygı uyandırıyor gibi görünüyor. Birkaç kişinin onu Radomir adıyla çağırdığını duydum.

"İşte orada." Yeniden bir araya geldiğimizden beri yanımdan ayrılmayan Kazimir, Romeria ve Satoria'nın bir ağacın altında durup konuştukları yeri işaret ediyor. Romeria'nın duruşu sorgulamayı haykırıyor, Satoria ise omuzlarını geriye çekmiş, meydan okurcasına duruyor. İkisinin ne hakkında konuşacaklarını hayal bile edemiyorum.

Birden, sanki bakışlarımızı üzerinde hissetmiş gibi, Romeria dönüyor. Gözleri kısıldı.

"Bu iyi bir şey olamaz," diye mırıldandım.

"Neden? Kier'in seninle ilgili paylaşacağı hoş olmayan bir şey mi var?"

"Bu herhangi bir Kier değil. Bu Cheral'ın dördüncü karısı. Paylaşmak zorunda olduğu şeylere gelince..." Sesimi alçaltıyorum. "Sadece istemediğim ve razı olmadığım düzenli gece ziyaretlerim oldu diyelim." Ama Satoria'nın nasıl bir resim çizeceğini ve Romeria'nın bunu nasıl yorumlayacağını bilmiyorum.

Bir çift gözün daha beni delip geçtiğini hissediyorum ve döndüğümde Tuella'yı yanımda buluyorum, siyah gözleri bir sırıla parlıyor. "İyi akşamlar büyücü. Etrafın bu kadar çok gölgeyle çevriliyken meşgul müsün?"

"Aydınlatıcı. Gecenin tadını çıkarın, gaspçı kral." Süzülerek uzaklaşır.

Huzursuzluk omurgamdan aşağı kayıyor, geçen geceki sözleri kötü bir alamet gibi.

Kazimir yaralı omzuma bir tokat atarak irkilmemi sağladı. "Çok güzel arkadaşlar edinmişsin."

"Belli ki birkaç kişiyi kazanmış." Romeria yaklaşıyor, güzel mavi gözleri beni süzüyor. "Omzun nasıl?"

"Yaşayacağım."

"Bana çadırını göster, ne yapabileceğime bir bakayım." Kazimir'e bir bakış atar. "Yalnız. Zander aramaya geldiğinde nerede olduğumuzu söyle."

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" diye kaşlarını çatıyor - prensesle olan geçmişimi çok iyi biliyor.

Onu görmezden geliyorum ve ona yol göstererek çadırın kapağını kaldırıyorum. "nden buyurun, Majesteleri."

Eğilip seyrek alanı inceliyor; karyolayı, masayı, pırl pırl zırhımı. "Dev kafanı sığdırmak için çok daha büyük bir şey bekliyordum."

Kıkırdıyorum, hiç vakit kaybetmeden tuniğimi başımdan geçirip yakındaki masaya fırlatıyorum. Karyolama yerleşiyorum. "Ne kadar kötü?"

Arkamdan yaklaşıyor. "oğunlukla iyileşmiş görünüyor." Soğuk parmakları çiğ etinzerinde geziniyor. "Yine de kötü bir yara izi bırakacak."

"Eğer Tuella haklıysa, bununla yaşamak için burada olmayacağım." "Neden böyle söylüyorsun?"

"Görünüşe göre, yıldızlarda benimlmm görmüş."

Uzun bir sessizlik olur. "Belki de yanlış okumuştur."

Kıkırdıyorum. "Olabilir. Ama içimden bir ses, onun deyimiyle senin tek gücünün beni ancak bir yere kadar götürebileceğini söylüyor." Romeria'nın bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Gracen nerede?"

"Güvenli."

"Biliyorum. Ama nerede?" Dudakları büzülür.

"Ne yapacağım ben? Yarın savaşa giriyoruz, Romeria."

Uzun bir aradan sonra i geçiriyor. "O Ulysede'de. Malachi ona orada dokunamaz." Arkamda diz çökerek

"Büyücü. Onun hakkında ne biliyorsun?" "Hayır. Çok. O olabilir manipüle etmek Kuşlar. Ve başka yaratıklar da var. Ama ejderhalarınız değil," diye ekliyorum hemen.

"Tabii ben sorduğumda bana yalan söylemiyorsa." "Öyle olmadığını umalım. Kıpırdama."

Omzumda sıcaklık çiçek açıyor, kaslarım ve tendonlarım boyunca yayılıyor, gücü hala içimde kırık olan her şeyi örerken kemiklerimin derinliklerine iniyor.

"Sanırım düşündüğüm kadar iyileşmemişim." Sözlerini bitirdiğinde omzumu döndürüp test ediyorum. Yeni gibi iyi hissettiriyor. "Teşekkür ederim. Gerçekten." Gerçek minnettarlığımı okuyabilmesini umarak gözlerimi görmesine izin veriyorum. "Her şey için." Sadece benim hayatımı değil, Gracen'in ve ölümün kıyısından dönmeden önce aptalca kaleye hapsettiğim tüm o çocukların hayatını kurtardığın için.

"Seni öldürmem için bana bir sebep daha verme kardeşim." Zander içeri girer. "Bana zaten çok sebep verdin."

"O iyileşti. En azından kolu." Romeria yatağımdan kalkmadan önce kulağıma bir fiske vurdu. "Eminim hâlâ bir sürü sorunu vardır."

Kıkırdıyorum ve yeniden giyiniyorum. "Bilmem gereken önemli bir şey var mı?"

"Malachi ve anahtar sihirbazı orduyla birlikte. Bugün onları öldürmeyi denedik ama Sofie çok hızlı." Zander zırhımı inceliyor. "Şafakta harekete geçecekler."

"Peki saldırımları ne kadar sürer?"

"Göreceğiz."

"Konuşmak için kaç kişi getireceğiz-"

"Pazarlık yok," diye tersliyor Romeria, bakışları hiçbir

anlaşmazlığa yol açmıyor.

Kaşlarım çatıldı. Onun bu yönünü görmeye alışık değilim. "Pazarlık yok. Anladım."

"O ve yaratıklarına angajman kurallarına uyma konusunda güvenilemez. Aslında hiçbir şeyin kurallarına," diye ekliyor Zander, daha samimi bir şekilde.

Romeria bir süre sonra, "Tavsiyene uydum," dedi.

"Daha açık olmanız gerekecek." Tuniğimi pantolonumun içine sokuyorum. "Harika tavsiyeler veriyorum, hem de çok fazla."

Gözlerini deviriyor. "Kaderleri çağırdık."

Ağzım açık kaldı, ellerim durdu. "Ve?"

"Aminadav Nulling'den geçişi engelleme talebimizi kabul etti. Nasıl olacağını ve sonuçları olup olmayacağını bilmiyorum. Sanırım bu gece öğreneceğiz." Titrek iç çekişi endişesini açığa vuruyor.

"Bu büyük bir mesele."

"Bir sorun çözüldü," diye karşı çıkıyor Zander, her zamanki pragmatist tavrıyla. "Diğeri ise biz konuşurken kapımıza doğru yürüyor. Haydi." Başını çadırın çıkışına doğru salladı. "Bakalım ne kadar ilerlemişler."

Anında ne demek istediğini anladım. "Ejderhalarla mı?" Bu kadar hevesli görünmek istememiştim.

Romeria homurdanıyor. "Noel'deki bir çocuk gibi konuşuyorsun." Kaşlarımı çattım. "Noel mi? Ne-"

"Boş ver. Evet, ejderhalarla birlikte."

"Muhtemelen Kral Cheral'a söylemeliyim."

Zander aklımı kaçırmışım gibi kafasını bana doğru eğiyor. "Sen bir kraliyet prensisin ve kralın ordusunun komutanısın. İzin almak zorunda mısın?"

"Hayır, ama... hayır." Yine de Kier'in kralının bunu saygısızlık olarak değerlendireceğinden endişeleniyorum.

Zander bir süre bekler. "Ayrıca, ona nereye gittiğimizi söyledim."

Onu şakacı bir şekilde itiyorum ve gülmesini sağlıyorum. Arkamızda, Romeria dalgın bir gülümseme takınıyor.

"DÜŞÜNDÜĞÜMDEN DAHA DA BÜYÜK!" Yaklaşan ordunun üzerinde süzülürken bağıriyorum, meşaleleri yerde bir yıldız denizi gibi. Aşağıdaki dehşet verici gerçeklik bu deneyimin heyecanını bastırıyor. "Biraz daha yaklaşabilir miyiz?"

"Hayır, bu çok tehlikeli. Bu sefer bizim için hazır olacaklar ve Malachi'nin erişim alanı oldukça geniş!" Zander geri bağıırır.

Ejderhanın pençelerine yapıştım. Beni ikiye bölecek kadar keskin görünüyorlar ama henüz kesmediler. Beni taşıyan yeşil canavar şaşırtıcı derecede nazik.

Bexley'in çocuğı.

Kim hayal edebilirdi ki?

Romeria ejderhasına bir şeyler haykırıyor ve ejderha sert bir şekilde yankılanıyor, diğer ikisi de bir saniye sonra onu takip ediyor.

Yarık boyunca, yarık içindeki herhangi bir hareketi tespit edebilecek kadar alçaktan ilerliyoruz.

Hiç yok.

Derin, karanlık kuyudan hiçbir şey çıkmaz.

Uzun süre havada süzöldükten sonra yere değen bacaklarım sallanıyor. "Demek dağlardaki gizli krallığın burası." Tırmanarak açılan altın kapıya bakıyorum, beklenti bedenimi besliyor, dolambaçlı yol beklenmedik.

Gracen içeride.

Şu anda benim hakkımda ne hissettiğini bilmiyorum. Ölümlülerle yaptığım hatalar yüzünden benden nefret ediyor olabilir. Hayatta kaldığım sürece bununla yaşamak zorundayım. Katlanamadığım şey onu son bir kez daha görememek.

Tünelin içi, daha önce hiç görmediğim türden zırhlar giymiş hantal kanatlı yaratıklarla kaplı.

"Onlar su perisi," diye cevaplıyor Zander dile getirmediğim sorumu.

"Tabii ki öyleler." Her şey çok gerçeküstü. "Mektubunu aldığımda Boaz bunun beni uzaklaştırmak için bir oyun olduğuna ikna oldu," diye düşünüyorum. "O nerede bu arada? Hâlâ Cirilea'da mı?" Ayrıldığımdan beri onu hiç düşünmedim.

"Külleri." Romeria'nın gözlerindeki soğuk bakıştan bu cezayı kimin verdiğini tahmin edebiliyorum.

Tünel boyunca ilerliyoruz ve sonunda başka bir kapı ve farklı bir yaratık grubu var, bunlar zarif, kafataslarındaki kemik çıkıntıları rahatsız edici. Onların da kanatları var.

"Anladığım kadarıyla daha fazla su perisi mi?"

"Oredai, bu Prens Atticus, Zander'in kardeşi," diye tanıtıyor bizi Romeria. Ses tonuna bakılırsa bunu gördüğüne pek sevinmemiş.

"Gaspçı kral," diye tıslıyor yaratık.

"Bu isimle asla yaşayamayacağım." Bu gizli peri şehrinin ihtişamını seyrederken onu görmezden geliyorum. Ama bu bile

bir sıpanın eyerine tırmanırken dikkatimi çok uzun süre tutmuyor.

Sokaklarda hızla ilerlerken atların toynakları yankılanıyor.

"Herkes nerede?" Burası ölüm sessizliğinde.

"Perilerin çoğu bir yerlere gitmek için ayrıldı. Nereye gittiklerini bilmiyoruz. Çeşitli gruplar birbirleriyle anlaşıyor," diyor Romeria.

"Bu neye benziyor? Peri grupları anlaşıyor."

"Henüz emin değilim," diye itiraf ediyor, endişesi güzel yüzünü gölgeliyor.

Bir sürü sorum var. Şimdilik tek düşünebildiğim Gracen'ı tekrar görmek. "Her seferinde bir sorun."

Zander bana bilmiş bir bakış attı. Babamız bize hep bunu söylerdi.

Bir köprünün üzerinden ve iki devasa kanatlı heykelin altından geçiyoruz. İleride, şehrin geri kalanı kadar etkileyici olan Ulysedes'in kalesi bizi bekliyor.

"Argon'un mücevherli sarayı yeterli değildi. Bunu da talep etmek zorunda mıydın?" Alay ediyorum.

"Nyos'un loncasını unutma," diye takılıyor Zander. "O da dikkate değer."

Romeria kaşlarını çatıyor. "Hiçbiri kendi seçimim değildi."

"Bir tanesini memnuniyetle elinden alırım," diye şaka yapıyorum.

"Bir sonraki darbeni soruyor musun yoksa haber mi veriyorsun?" Zander geri atar.

"Bunu hak ediyorum."

"Ve ben daha yeni başladım," diye uyarıyor ama ağzının kenarları seğiriyor.

Büyük salonda durup bir kaidenin tozunu alan küçük göbekli yaratığa bakıyorum - boş alanda boş duran bir düzineden biri.

"Sanırım Oredai sonuçta bir Kaeli'nin kalmasına izin verdi." Romeria işine devam eden dilsiz şeye gülümsüyor. "Bahse girerim Mika'yla saklambaç oynamayı seven de budur."

Sırıtiyorum. "Mika'nın en sevdiği eğlence. Muhafızların her bir üyesine bir noktada onu aratırdı." Kütüphanede Gracen'e rastladığım günü hatırlıyorum. Küçük afacanı arıyordu. O gün zehir şişesini bulmuş ve Saoirse'nin planını ortaya çıkarmıştı.

"Haydi. Bu taraftan." Romeria beni ana merdivenlere götürüyor.

Üçümüz katlarda ve koridorlarda ilerlerken, birbirimize sıradan iğnelemeler ve şakalar yaparken, kendimi ilişkileri onarmak, kan lanetinin olmadığı, perilerin, Ybaris ve Islor'un birleştiği bu garip yeni dünyayı keşfetmek için daha fazla zaman özlemi çekerken buluyorum.

Romeria bir kapının önünde durur. "Burası onun odası. Koridorun sonundayız. Gün doğmadan gitmemiz gerekecek." Elini Zander'ın elinin içine sokar ve gitmek için dönerler.

"Bekle!" Onları durdurmak için seslendim. "Geldiğimi biliyor mu?"

"Hayır, çünkü Kierish kraliçesiyle konuşana kadar seni getireceğimi bilmiyordum. Kendini tanıttı ve bu geceyi sana vermem için ısrar etti. Ona teşekkür edebilirsin."

Satoria ve Romeria'nın bahsettiği şey bu muydu? "Konuşacağım. Gracen bana kızgın mı?" Bilmek zorundayım.

Romeria derin bir iç çeker. "Sorun Gracen. Hak etmesen bile seni affedecektir." Yürüyerek uzaklaşırlar.

Sinirle kapıyı çalıyorum ve hemen ardından pişman oluyorum. Çocuklar uyuyor olmalı. Muhtemelen bebeği uyandırdım-

Diğer taraftan bir shuffle sesi geliyor ve sonra kapı açılıyor ve işte orada, bornozuna sarınmış, kıvırcık sarı saçlarının yelesi serbest ve vahşi, güneşin öptüğü yanaklarını süsleyen sevimli çiller.

Gracen'in yüzünü sayamayacağım kadar çok kez hayal ettim ve şimdi önümde olduğu için nutkum tutuldu.

Güzel mavi gözler genişler. "Atticus?"

Sadece sesindeki ismim bile sinirlerimi yatıştırıyor. "Rolüm ve kötü mazeretlerim için binlerce özür dilemem gerektiğini biliyorum ama-"

Kendini bana doğru fırlatıyor, dudakları saçma sapan sözlerimi kesiyor.

“**W**Bu gece tüm bu kale içinde en çok şükrettiğim şey bu küvet." Gözlerimi kapatıyorum ve arkama yaslanıyorum.

Zander'a karşı, son zamanlarda beni saran bitmek bilmeyen gerginliği yok etmeyi ya da en azından bir geceliğine hafifletmeyi umarak. Sanki periler bu ana birlikte ihtiyacımız olacağını biliyorlardı. Belki de biliyorlardı. Diğer her şey hakkında fikirleri var gibi görünüyor.

Zander'ın sert vücudu beni sarıp sarmalıyor, kaslı kolları tembel bir kucaklamayla göğsümü sarıyor. "Atticus'u buraya getirmek istemenin sebebi neydi?" Islak saç tellerini alnımdan iterek şakağımı öpmek için eğiliyor. Lezzetli kirli sakallar tenimi sıyrıyor. Başka bir yerimi kazıması için can atıyorum.

"Kral Cheral'ın karısı. Gracen'e deli gibi aşık olduğunu ve onu kendisine getirmem için ısrar etti." Dinlediğime sevindim. Aksi takdirde suçluluk duygusu beni pençesine alırdı.

"Atticus'un bunu düşmanının karısına itiraf ettiğini düşünemiyorum. Olayın aslını merak ediyorum."

"Gözlerini ondan alamıyordu, bu yüzden muhtemelen duymak istemediğim bir hikaye."

Zander derin bir iç çeker. "Her neyse. Bırak mutlu olsunlar. Son bir gece için hepsi mutlu olsun. Abarrane kesinlikle tekrar Kienen'in çadırına inecek."

Gülümsüyorum. "Solange'ın gözü Jarek'teydi. Bu gece birlikte olacaklarına dair kasamdaki dev bir değerli taşla bahse girerim."

"'Takılmak' mı? Romy Watts'ın jargonu mu bu?" diye dalga geçiyor. "Peki hangi kasadan? Sende iki tane var."

"Aww." Çenemi onun göğsüne dayayarak yüzüstü yatarken suratımı asıyorum. "Bunun için hâlâ kızgın mısın?"

Kıkırdıyor ve yüzüme birkaç damla su sıçratıyor. "Umarım Solange, Lucretia'nın köşede durup beni izleyeceğini biliyordur."

Bir kahkaha patlattım, ama bu bir iniltiye dönüştü. "Tanrım, zavallı adam bir türlü rahat edemiyor."

"Bence Jarek gayet iyi gidiyor." Zander yüzümü inceliyor. "Bütün bunlar bittiğinde ne yapacağız?"

"Ne, savaş mı?" Duraksadım. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Asla mı?"

"Yani... hayır. Konuştuğumuz, yaptığımız her şey yarına kadar uzanıyor."

"Peki ya yarından sonra?" diye fısıldıyor.

"Ya 'yarından sonra' diye bir şey yoksa?" Sesime korku karışıyor. Hayatımda hiç şu anda olduğum kadar güçlü olmamıştım ve aynı zamanda hiç bu kadar korkmamıştım. İlk defa kaybedecek bu kadar çok şeyim olduğunu hissediyorum.

O bronz boynuz çantamda duruyor ve bu savaşı tek bir darbeye bitirmemi bekliyor. Şimdiye kadar kullanmadığım için korkak mıyım? Belki, ama bu savaşı nasıl bitireceğine dair hiçbir fikrim yok.

Savaş ve Aminadav'ın sözlerine itibar edemem. Bu kadarından eminim.

Henüz pes etmeye niyetim yok.

Ölmeye hazır değilim.

"Peki ya yarından sonra?" Zander parmaklarını omurgamda gezdirerek tekrarlıyor.

Bocalıyorum. "Sen söyle."

Sert bir yutkunmayla boğazı düğümleniyor. "Islor'un tahtını geri alacağım." Parmakları ileri geri kayıyor, sırtımın küçük kısmına kadar ulaşıyor ve ötesine geçerek kırımın çatlağıyla alay ediyor. "Islor'un eski yöntemlerini sürdürmeye kararlı olan her lord ve leydinin kökünü kazıyacağız ve topraklarını ölümlülere vereceğiz, onlara yönetme şansı tanıyacağız. Bekçi sistemi kaldırılacak ve ölümlüler diledikleri yerde yaşamakta ve çalışmakta özgür olacaklar. Ölümlü köyleri var olacak ve kralın yönetiminden kaçmak için Venhorn'da saklanmak zorunda kalmayacaklar."

O konuştukça kalbim kabarıyor. İsteddiği her şey, konuştuğumuz her şey bu. Korkumu bir kenara itip kendimi hayal etmeye bırakıyorum. "Ybaris ve Islor arasındaki köprü seyahat için açık olacak ve perileri can almadan toprakları iyileştirmeye nasıl ikna edeceğimi bulacağım. Sadece Ybaris'i değil, Kier'i de."

"Sen bunu yapana kadar, Aminadav Ovaları tüm diyarlardaki insanların ihtiyaçlarını karşılamaya yardımcı olacak," diyor ve burnumu öpmek için boynunu öne eğiyor.

"Ve Seacadore ile ticaret yapmak için Ulysed'e'nin kasasını boşaltacağım. Ve Udrel, eğer mecbur kalırsak." Söz veriyorum. Oraya yelken açmak ne kadar sürer? Candra o kadar uzağa uçabilir mi?

"İyi ama altın sütunlarımı rahat bırak." Dudaklarında bir gülümseme belirir. Dalgın bir bakışla sürükleniyor. "Sürekli planladığımız o düğünü yapacağız."

Zander'la evlenme düşüncesiyle keskin bir nefes alıyorum. Bu sefer gerçekten.

Vücudumu kalçalarına yaslamak için yukarı kaldırıyorum, boğazına, çene çizgisine, dudaklarına öpücükler bırakıyorum. Bacaklarımın arasında, siki sert ve bekliyor. "Ve Hudem'deki taşı alacağız." Bir Ybarisanlı ve bir Islorialı birlikte çocuk sahibi olabilir mi? Ve periler burada olduğuna ve kan laneti ortadan kalktığına göre ritüelin bir anlamı var mı?

Kıkırdıyor, elleri kalçalarımı kavıyor ve kendini girişime doğru konumlandırıyor. "Seyirciyle birlikte."

İçime kayarken kahkahalarım sönüyor.

"Zamanımızı krallıklar arasında bölüşeceğiz." Eli aramızda kayıyor, yavaşça iterken başparmağı klitorisime sürtünüyor, ağızlarımız dillerin kışkırtıcı bir dansında birlikte çalışıyor.

"Cirilea'da güller açtığında." Doğruluyorum, dudağı benimkinden ayrılıp göğüslerime doğru iniyor ve bir meme ucunu dişlerinin arasına alıyor. "Ve ejderhalar bizi her yere uçuracak." Tutunmak için küvetin kenarlarına tutunuyorum, dişleri acıya yakın lezzetli bir ısırıkla etimi sıyrırken nefesim kesiliyor.

Bir zamanlar sadece kurgularda var olduğuna inandığım bir coşkunun peşinden koşarken, vücutlarımız samimi bir dansla birbirine çarparken sözcükler yerini inlemelere, çığlıklara ve sıradan su şırıltılarına bırakıyor. Ama tek yapmam gereken bir krala aşık olmaktı.

Kralım.

Birlikte aceleyle doruğa ulaştığ ve bir yığın halinde devrildik.
Ve sonra asla yaşama şansımızın olmayacağı bir hayatı
planlamaya devam ederiz.

I Bir mağaranın taş zemininde yatarken bilincimi yeniden kazanıyorum. Omzum zonkluyor. Başım da öyle.

Ama wyvern beni yemedi.

Tavandaki geniş bir açıklık, serpiştirilmiş ışığın içeri girmesini sağlar. Bu sabah olmalı.

Yüzümü buruşturarak kendimi ayağa kaldırıyorum, dengemi tam olarak sağlayamadan sendeliyorum ve yukarıdaki karanlık köşelerde üzerime çullanmayı bekleyen bir canavar olup olmadığını kontrol ediyorum. Görebildiğim kadarıyla yalnızım. Ama etrafta buranın bir in olduğunu gösterecek kadar kemik var.

Yakınlığımı test ediyorum ama bir türlü tutturamıyorum. Kafamın yan tarafında dokunulduğunda acıyan devasa kaz yumurtası yüzünden olmalı.

Wyvern'ün yemek için dönmesine ne kadar var? Buradan çıkmam gerek.

Tyree'yi bulmalıyım.

İleride bir tünel var. Eğilip onu takip ediyorum, başka bir mağaraya giriyorum, bu uzun ve dar, tavandaki küçük boşluklarla ve uzak tarafta daha büyük bir boşlukla aydınlatılmış.

Bir wyvern için çok küçük. Ona doğru nişan alıyorum ama köşedeki taş bir düzenek dikkatimi yarı yolda dağıtıyor.

Bunu daha önce Cirilea'da, nymphaeum'da görmüştüm. Gerçek olabilir mi? Yoksa ben mi ateşliyorum?

Yanına gidip parmak ucumla dönen çizgilerin üzerinde geziniyorum. Kesinlikle gerçek ve hatta aynı oymaya sahip.

Burada, Udrel'in dağlarında ne işi var?

Arkamdan bir çırpınma sesi geliyor. Omzumun üzerinden bakıyorum.

Ve çığlık atıp geriye doğru sıçradım. Bedenim taşa çarpıyor.

Düzinelerce kel, göbekli, perdeli ayaklı küçük yaratık etrafımı sarmış, geniş ve meraklı gözlerle beni izliyor, kanatları titriyor. Henüz bana saldırmadılar.

O zaman fark ettim ki, bu şeyleri daha önce de görmüştüm. Ya da Orothos'taki tapınaktaki duvar resminde onlara benzer bir şey. "Nesin sen?" Destry burada yaşadıklarını biliyor mu?

Hiçbir şey söylemiyorlar ama birbiri ardına iri kollarını kaldırarak mağaranın diğer ucunu işaret ediyorlar.

Bu yaratıklara dikkatli bir gözle bakarak yönlerini takip ediyorum. Belli ki bana bir şey göstermek istiyorlar.

En uçta, saman ve dallarla kaplı taş bir beşiğin içinde dinlenen, kuzgun tüyü gibi saçları olan, parıldayan altın ve gümüş bir elbise giymiş bir kadın var. Altın boynuzları göğsünü pençeliyor, uçları etine batıyor. Boğazından siyah bir hançer çıkmış, derine gömülmüş.

Ürkütücü bir şekilde Romeria'ya benziyor.

"Annika!" Tyree nefes nefese açıklıktan içeri koşar.

Ona, beni bekleyen kollarına doğru koşarken nabzım hızla atıyor. "Seni gördüğüme çok sevindim."

Beni göğsüne bastırıyor, parmakları saçlarıımın arasında dolaşıyor. "Kadere şükürler olsun ki hayattasın. Adımı söylediğini duydum ve tırmanmaya başladık."

Biz mi? "Destry nerede?"

Sonra içeri giriyor, yüzü yorgunluktan kızarmış.

"Bütün gece tırmandık. Şimdi yine çığlık attığını duydum."

"Yaptım, ama..." Kaşlarını çatıyorum, etrafa bakıyorum. "Hepsi nereye gitti?"

"Kim nereye gitti?"

"Küçük yaratıklar. Az önce buradaydılar."

"Ben hiç küçük yaratık görmüyorum." Tyree başımı incelerken yüzünü buruşturdu. "Bu kötü bir yumru ama iyileşecektir."

"Hayal görmüyorum. Onları gördüm! Ve burada bir dişi var." Sanırım? Onu elinden tutup sonuna kadar götürdüm.

Tyree'nin eli gevşiyor. "Anne?"

Birkaç kez yanıp söner.
Halüsinasyon mu görüyorum?

"Kraliçe Neilina bu mu?" Annika hareketsiz forma bakar Saman ve dallar arasında kucaklanmıştı ve anladım ki, o ve krallığı uzun zamandır anneme karşı besledikleri tüm nefrete rağmen, onu hiç görmemişti. "Emin misin?"

"O benim annem mi? Evet, eminim. Bu o. Bu onun simge kolyesi. Bu onun bedeni. O öldü." Sözlerimle birlikte üzerime bir uyuşma dalgası çöktü. Ölü... ve Udrel'de.

"Onun burada ne işi var?" Annika içimden geçenleri dile getirerek soruyor.

"Tahmin etmeye başlayamam." Ancak tüm olanları, yani Annika'nın ani ve açıklanamaz kana susamışlığını göz önüne aldığımda, bunun kaderle bir ilgisi olduğunu hayal edebiliyorum.

Destry yanıma sokulup ellerini taşlarına sımsıkı kavuşturarak manzarayı seyrediyor. "O ölmedi."

"Affedersiniz?"

Eğilip cesedi önce bu açıdan, sonra başka bir açıdan inceliyor. "O ölmemiş."

"Boynunda bir jeton bıçağına benzeyen bir şey ve göğsünde gömülü kendi jetonu var. Eminim buna inanmıyorsunuzdur." İrtifa Destry'nin aklını mı karıştırdı?

"Gölge onun içinde yaşıyor. Ölü şeylerde yaşamaz."

Kalp atışlarım yavaşlıyor. Ya Destry haklıysa? Neden olmasın ki? "Onu buraya kim koymuş olabilir?"

"Şu küçük goblin yaratıkları mı?" Ama Annika omuz silkiyor, sonra yüzünü buruşturuyor, parmakları kaz yumurtasının üzerinde geziniyor. Kurumuş kan saçlarına bulaşıyor.

"Ne yapmamız gerekiyor?" Bunu yüksek sesle söyler söylemez, aklıma bir düşünce geliyor ve onu takip etme dürtüsü beni ele geçiriyor.

Derme çatma tabutun içine uzanarak annemin boğazından geçen bıçağı tuttum ve çektim.

Gözleri fal taşı gibi açılırken dudaklarından derin, tıkırtılı bir nefes çıkar.

Tüzlerimiz kasvetli bir şekilde kalenin merdivenlerinden çıkarken gökyüzü gün ışığına işaret ediyor. Dagny, Corrin, Pan, Eden'in yanı sıra birçok ölümlünün de aralarında bulunduğu bir kalabalık merdivenlerde sıralanıyor.

Agatha'nın yanında kâtipler.

Atticus ağlamaklı Gracen'le vedalaşırken ben de yaşlı kâtibî bir kenara çekiyorum.

"Bu sabah muhteşem görünüyorsunuz, Majesteleri," diyor.

"Teşekkür ederim. Bunu dolabımın kapısında asılı buldum." Gümüş, siyah ve beyaz bir zırh ve deri takım. Bu sefer kanatları yok. Bu da bana hâlâ görünmeden çırpınan yosun ve kaeli olduğunu düşündürüyor. "Eğer bana bir şey olursa, bunun Allegra'ya ulaşması gerek." Minerva'nın Yüzüğü'nü onun avucuna koydum.

Gözleri açılıyor.

"Bunu ona ulaştıracağınıza inanıyorum."

"Bir yolunu bulacağım, Majesteleri." Başını sallayarak onu güvenli göğüs cebine soktu. "Ve üzgünüm

Şimdi yüzleşmek zorunda olduğunuz bu korkunç savaştan kaçınmanıza yardımcı olacak cevapları bulmakta başarısız oldunuz."

"Cevabı buldunuz. Sadece bizim istediğimiz cevap değildi." Omzunu sıktım. "Benim için herkese iyi bak."

Dikkati çantamın üzerinde. "Kader bugün size merhamet etsin, Ekselansları."

Bu sözlerde daha derin bir anlam seziyorum, sanki yaşlı büyücü bir şekilde Aminadav'la yaptığım anlaşmanın farkına varmış gibi. "Bu iyi bir değişiklik olurdu." Ona sırtımı dönüyorum.

"Gesine seninle gurur duyardı," diye aceleyle ekleyince boğazıma bir yumru oturdu.

Zorya ve Loth basamakların ortasında durmuş, savaşçı kıyafetleri giymiş ve her birinin elinde bir düzine kılıç var. Neyin peşinde olduklarına şüphe yok: Ulysed'e'nin güvenliğinde kalıp kâtiplere ve insanlara bakıcılık yapmaktansa bugün ölme şansı.

Başımı salladım.

"Ekselansları." Başlarını eğip bekleyen atların eyerlerine tırmanırlar.

Cindrae basamakların dibinde sıra halinde bekliyor, tacım Oredai'nin kalkık ellerinin avuçlarında duruyor. On dakika önce Mordain'in yüzüğünü almak için mahzene gittiğimde bilerek tahtımda bıraktığım taç.

Tacınızı unutmayın.

Oredai'nin kafamın içindeki sesi bu sabah özellikle sinir bozucu.

"Doğru, elbette." Onu toplayıp bir süre inceliyorum. "Bu neyden yapılmış?"

Yaşlıların kemikleri.

"Huh. Bones. Gerçekten."

Bu bir onur olduğu kadar bir gerekliliktir de.

"Ne için gereklilik?"

Gelmekte olan.

Bu bir uyarıya benziyor. Jarek neredeyse öldükten sonra, Oredai'nin söylediği her şeyi tartıyorum. Ama aynı zamanda Aminadav'ın bana söylediği bir şeyi de tetikliyor, boynuzun kafasından kopan kemik olmasıyla ilgili. Belirli bir amacı olan bir hediye. "Peki ne işe yarıyor?"

Sivri dişlerini gösteriyor.

Yaşlılara güvenen kişi ışıktta yürüyecektir.

Yine cevap vermedi ama ben de ondan bunu bekliyordum. Yaşlılara güvenmiyorum ama yine de kafama takıyorum. Kafa derimi tırmalıyor. "Dinle, eğer bana bir şey olursa-"

Ulysed'e'nin tek bir hükümdarı vardır ve o da Herkes İçin Kraliçe'dir.

"Söyleyeceğim şey bu değildi ama... Benim için onlara göz kulak olur musun?"

Siyah gözleri merdivenlerdeki ölümlüleri tarıyor.

Onlar bu krallığın insanları, Majesteleri ve ben krallığı koruyorum. Hiçbir tehdit giremez.

Bununla birlikte, Cindrae topukları üzerinde döner ve uzaklaşır.

"Ne dedi?" Zander soruyor.

"Her zamanki gibi. Mantıksız şeyler." Ama Oredai'nin hepsine göz kulak olacağını bildiğim için kendimi biraz daha iyi hissediyorum.

Sevecen bir eliyle boynumu okşayarak, "Artık gitmeliyiz," diye seslendi.

Atticus Gracen'i bir kez daha öptükten sonra duygularına yenik düşmüş bir halde merdivenlerden iner.

Endişeli yüzler denizine son bir el sallayarak, benim için aile gibi olan insanlar, kapıya ve ötesinde bekleyen savaşa doğru yola çıkıyoruz.

Lyndel'in kulesinde bir kase sebze yahnisi ve bir dilim ekmek yerken sabahın köründe alarm sesleri duyuluyor, sürekli kargaşa halinden dolayı garip bir şekilde açlıktan ölüyorum. Zander'in peşinden köprü boyunca surlara doğru koşarken ve Lyndel'in dış duvarının ötesine ilk kez net bir şekilde bakarken iştahım dağılıyor.

Malachi'nin ordusunun çimenli tepenin üzerinde karanlık, yavaş bir dalga gibi ilerleyişini izlerken hafif bir yağmur çiseliyor. Hiç bitmeyen, hiç kırılmayan bir karınca dalgası. Saatler boyunca ilerlemeye ve yayılmaya devam ediyor, ta ki görebildiğimiz her yer düşmanla dolana kadar.

Bu orduyu daha önce de gördük, birden fazla kez, ama şimdi buradalar ve başlarında Malachi var, bu daha da uğursuz hissettiriyor. Bu bir ejderha uçuşu ya da vur-kaç saldırısı değil. Kapımıza dayandılar ve birileri yenilinceye kadar da gitmeyecekler.

Ve kütleleri dehşet verici. Duvarı bizimle paylaşan askerlerin solgun yüzlerine bakıyorum, cesur ve kendinden emin görünmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Yaklaşan gücü sadece duymuşlardı ama şimdiye kadar görmemişlerdi.

Ne hissettiklerini biliyorum çünkü ben de hissediyorum - biz uzadıkça daha da güçlenen bir umutsuzluk dalgası

burada durun ve bu olaya tanıklık edin.

Eldred Ormanı buradan bulanık görünüyor ama Atticus hokkabazın görme taşından izleyeceklerini söylemişti. Her ihtimale karşı... "Caindra."

Lyndel'in arkasındaki dağ sırtından, üç ejderha geniş bir döngü gerçekleştirmek için delici kükremelerle gökyüzüne fırlıyor. Karşı tarafa kaçıramayacakları bir işaret ama aynı zamanda herkese zayıf olmadığımızı hatırlatıyor.

Yakınlıklarım parmak uçlarımin altında çatırdıyor, ateş şimşekleri ve yıkıcı rüzgârlarla serbest bırakılmak için yalvarıyor, ama çok erken. Malachi henüz ortaya çıkmadı. Bu yüzden zoraki bir sükûnetle durup düşmanın yerine oturduğunu görüyoruz.

"Hiç böyle bir şey gördün mü?" Lord Rengard çenesini kaşıyor.

Lord Telor bastonuna yaslanır. "Bu benim kavrayışımın ötesinde."

"Ateşin Kaderi'nin hazırlanmak için binlerce yılı vardı," diye mırıldanıyor Lucretia Jarek'in arkasından. "Neredeyse her şey için hazırlık yaptı."

"Ne için hazırlanmamış?" Jarek soruyor.

"Herkes için Kraliçe."

Başımı salladım. "Bana çok fazla kredi veriyorsun. Ateşi dün bir kez kalkanıma isabet etti ve onu zar zor tutabildim."

Dudakları parlak bir gülümsemeyle geri çekildi. "Tacını takmamıştın."

Hiç düşünmeden, sivri uçları test etmek için uzandım. Yaşlı perinin kemikleri. Bunca zamandır bunu basit bir süs eşyası olarak görerek aptallık mı ettim?

"Nulling canavarlarını nasıl kullandıklarına bakın." Bir Saur'goth'un bir nethertaur'a binişini izlerken Elisaf'ın ses tonunda hayranlık ve dehşet karışımı bir ifade beliriyor, dişlerinin yakındakilerin bağırsaklarını deşmesini önlemek için onu bir zincirle yönlendiriyor. Pullu sırtına gümüş oklarla dolu ağlar bağlanmış. Bunun gibi düzinelerce daha var. "Kaderlerine şükürler olsun ki ellerinde wyvern yok."

"Hepsini korkutup kaçırdığı için Caindra'ya teşekkürler. Ama bütün bu silahları nereden buldular?" Özellikle kimseye sormuyorum.

"Sanırım onları getirmişlerdir. Malachi her şeyi düşünmüş. Şimdi, nerede o..." Zander'ın bakışları gelgiti tarıyor, arıyor. Bu bir Waldo Nerede oyununa benziyor ama bunu yüksek sesle söyleme isteğimi bastırıyorum. Buradaki hiç kimse için bir anlam ifade etmeyecektir. "İşte orada." Zander kalabalığın arasından ilerleyen bir grup atlıyı işaret ediyor, Saur'gothlar yol açmak için ayrılıyor. Kumaşla örtülü kafesler taşıyan bir kalabalık onları yakından takip ediyor.

Buradan bile adamı kalenin altındaki taş lahitten tanıyorum. Uzun boylu, asil ve yakışıklı.

Sofie zümrüt rengi bir balo elbisesi giymiş olarak onun yanında yürür.

"Savaş için pek akıllıca bir seçim değil," diye düşünüyor Jarek. "Onu her yerden fark edebilirsiniz."

Sofie pek çok şey olabilir ama aptal bunlardan biri değil. "Bu onun bu işin başlamadan biteceğini söyleme şekli." Yoksa ne kadar dokunulmaz olduğunu duyurmak için mi?

Bu onun seçimi miydi, yoksa Malachi mi dikte ettirdi?

Kalbim korkuyla çarpıyor ve bir anlığına Belçika'daki evinin derinliklerine geri dönüp onu dinliyorum

bahçeler ve taşlar hakkında saçma sapan şeyler söyledi. Malachi'nin ona tüm gerçekler konusunda bile güvenmediği artık çok açık.

"Bak, orada." Zander daha gerideki bir grup atlıyı işaret ediyor. "Sanırım bunlar Islor'un lordları ve leydileri."

"Sence kendi istekleriyle mi buradalar?" Elisaf soruyor.

"Bundan şüpheliyim ama önemli değil. Düşmanla birlikte savaşıyorlar ve onlarla birlikte ölecekler." Zander sesini olabildiğince inandırıcı kılmaya çalışır. "Kendimizi kolay bir hedef haline getirmeyelim. En iyisi dağılalım."

"Diğer tarafta görüşeceğiz dostum. Burada ya da Za'hala'da." Lord Rengard bana selam verdi ve sonra sağa doğru yürüdü.

"Herkes için Kraliçe bugün bizi kurtarsın." Lord Telor sola doğru topallayarak ilerliyor.

Korku üzerime çökerken sözleri ciğerlerimdeki havayı çalıyor.

Bir el omzumu sıktı. Jarek'in eli. "Düşündüğünden daha güçlü olduğuna inan."

Kendimden ne zaman şüphe ettiğimi hep bilir. Yaklaşan lejyonere bakıyorum, dehşetimi görmesine izin veriyorum. "Ya değilsem?" Tüm bu insanlar bana güveniyor.

"O zaman aksini öğrenemeden muhtemelen ölmüş olacağız. Her iki durumda da sonuna kadar yanınızdayım, Majesteleri." Gözleri yüzümde geziniyor, sertleşip geri çekilmeden önce yarım saat boyunca ağzımda oyalanıyor.

Derin, titrek bir nefesle, Malachi ve Sofie n tarafa gelirken sıraya dönüyorum.

Abarrane, "Okçularımızın ulaşamayacağı kadar uzaktalar," diye belirtiyor.

"İstediğim gibi." Zander sur duvarına yaslanmış, ellerini iki yanına dayamış, çelik bakışlarını tahtını ele geçiren tanrıya dikmiş.

Sonunda Malachi kollarını avuç içleri yukarı bakacak şekilde açarak öne doğru yürür.

"Görüşme mi istiyor?" Elisaf'ın sesi şaşkınlıkla karışık.

"Hayır," diye hırlıyorum.

"Kesinlikle hayır," diye onaylıyor Zander. "Ona yeni hayvanlarının anlayacağı bir cevap verelim." Zander ana mancınığı yöneten askerlere işaret verir. Bir gümbürtü duyulur ve bir düzine Saur'goth kafası havada süzülüp yere yuvarlanarak düşer.

Malachi el sallayarak cevap verir.

Saur'goth'lar ilerleyerek kafesleri onun önüne koyarlar. Örtüleri çekiştirip çıkarıyorlar.

Daaknar hemen dikkatimi çekiyor, kamburlaşmış, parçalanmış kanatları açılmayı bekliyor. Acınası, neredeyse, ama nefretten başka bir şey hissetmemem gerektiğini biliyorum. Muhtemelen Malachi'nin arenada kelepçelerini çıkaran ölümlüleri katletmek için kullandığı şey bu.

"Kim bunlar?" Zander, diğer kafeslerde sinmiş halde duran iki formu işaret ederek sorar.

"Aman Tanrım." Ani bir baş dönmesiyle başım dönerken kendimi tutmak için sur duvarına tutunuyorum.

Hayır, olamaz.

Burada mı?

Islor'da mı?

"Onlar benim ailem."

“**W**Bu insanlar kim?" Lyndel'in havuzdaki yansımasını izlerken Kral Cheral soruyor. Tuella geziniyor Yakınlardaki beyaz gözleri ve parlayan alnı casusların tedirgin bakışlarını üzerine çekti.

"Onları daha önce hiç görmedim." Surların üzerinde duran ve ölümcül tacını başına geçirmiş olan Romeria için bir anlam ifade ettikleri açık. Her yönüyle kraliçe gibi görünüyor ama tam da şu anda çökmesine saniyeler kalmış gibi.

"Emirleriniz nedir, Komutan?" Kazimir havada asılı duruyor, sevgili dostumun tüm görüntüsü gitmiş.

"İlk süvari dalgası cepheye doğru yola çıksın." İçimden bir ses bu kralın bir saldırı planı olduğunu ve bunun yakında gerçekleşeceğini söylüyor.

Ve bunu görmek için ejderhaların sinyaline ihtiyacımız olmayacak.

T Metal parmaklıkların arasında sinmiş, pis ve çelimsiz. Annemin kafası bir o yana bir bu yana dönüyor, etrafını saran canavarlara bakıyor. Beni yıllar önce onlara karşı uyarmıştı. Hayatını -ve aklını kaybetmişti, ya da ben öyle sanıyordum- bu dünyaya karşı savaşmaya adadı ve uzun yıllar boyunca ona karşı sevgi hissetmemiş olsam da, şimdi içimdeki acıma ve acımasız anlayışa engel olamıyorum.

Yaptığı seçimlerde çok hatalı olabilirdi ama biliyordu.

Bu dünyanın var olduğunu biliyordu.

Eddie onu daha önce de pek çok kez gördüğüm gibi bağdaş kurmuş, kamburunu çıkarmış oturuyordu; parkın yanındaki kaldırımlarda, şehrin işlek caddelerinin köşelerinde. Her zaman umursamaz olduğunu düşünmüştüm. Ama gelmekte olana kör olan bendim.

Uzun zamandır onları düşünmemiştim, eski hayatımı ve onunla birlikte gelen her şeyi bir kenara bırakmışım. Ama şimdi buradalar, Islor'dalar ve her türlü düşünce ve duygu içime doluyor.

İlk defa Eddie'nin yakınlarının kim olduğunu merak ediyorum. için.

Peki annem benim ne olduğumu bilseydi nasıl tepki verirdi?

Kendi kocasının ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Neden onları buraya getirsin ki?" Kendi kendime yüksek sesle sorduğumu duyuyorum. Belli ki Nulling aracılığıyla. "Onlara ihtiyacı yok."

Jarek, "Bir korkak gibi onların arkasına saklanıyor," diye yanıtlıyor.

O haklı. Daha önce Malachi'ye tüm gücümle saldırdığımı hayal etmiştim ama şimdi o burada beklerken gümüş kordonum titriyor çünkü Sofie onu zarar görmekten korurken kendi ailemi öldüreceğimi biliyorum. Onlar onun için canlı kalkan, başka bir şey değil.

Ama benim için onlar bir zamanlar sıyrık dizlerimi yıkayan, ağladığımda beni kucaklayan ve çığlık atana kadar beni gıdıklayan insanlardı. Büyücülerin ve canavarların yeraltı dünyası onları ele geçirmeden önce sevgi dolu ve naziktiler. Şimdi her şeyin ilk elden gerçekleştiğini gördüğüm için, yıllarca sokaklarda mücadele ederken kalbimde kaynayan öfke, bir barajın yıkılması ve suyun yükselmesi gibi yerini muazzam bir üzüntüye bırakıyor.

İşte buradalar, Malachi'nin büyük planında bir zirve gibi hizmet ediyorlar. Sofie'nin rehberliğinde çevirdiği dolaplar yüzünden hepimiz daha ne kadar acı çektik?

Zander'ın bakışlarının yüzümü deldiğini hissediyorum. "Ne yapacağız?" diye soruyorum.

Çenesi geriliyor. Malachi'nin planını o da benim kadar net görüyor. "Ya ona umduğu şeyi verirsin ya da bir sonraki hamlesini yapmasını bekleriz."

"Bekliyoruz." Hiç tereddüt yok.

Tartışmasını, koca bir krallığa karşı iki kişi olduğunu söylemesini beklerdim.

Zander başını sallayarak elini benimkinin içine soktu. "Kafeslerdeki insanları riske atacak hiçbir şey yapmayın!" diye emrediyor, emredici sesi duvar boyunca taşınıyor.

Uzun dakikalar.

Ve sonra kan donduran bir çığlık havaya yükselir.

Annem çığlık atarken ellerini önünde tutuyor, bu sesteki acı midemi bulandırıyor, içimdeki yahniyi boşaltmakla tehdit ediyor.

"Ona ne yapıyor?" Ben haykırıyorum.

Zander başını sallıyor. "Bilmiyorum-"

"Lucretia! Bir kez olsun bana bir şey söyle!"

"Gölgeyi kullanıyor. Tüm vücudu parlıyor." Merakla başını eğiyor. "Yanmadan yanıyor."

Eddie ayağa fırlayıp kafesinin parmaklıklarına tutunarak hayvanat bahçesindeki goriller gibi onları sallarken dilsiz bir dehşet içinde bakıyorum. "Durdur onu, Romeria!" sesi kulaklarıma ulaşıyor.

O biliyor.

O anlıyor.

Öfke içimde tutuşuyor ve onunla birlikte yakınlıklarım da artıyor. "Romeria," diye uyarıyor Zander.

Gözlerim yaşardı. "Artık dayanamıyorum! Patlamak üzereymişim gibi hissediyorum!"

Jarek, "O zaman beklemediği bir yerden vurun," diye ısrar ediyor.

Sağa doğru hamle yapıyorum, kör edici ışık ordunun içinde bir çizgi oluşturuyor.

Ama Sofie bekliyordu.

Gümüş ışık bize doğru fırlıyor.

Romeria son anda saldırımı engelleyerek onu ve kralını yok olmaktan kurtardı.

Malachi annesini işkenceden kurtarıyor ve kadın kafesin zeminine yığılıyor, eli Malachi'nin bugün giymem için ısrar ettiği bu saçma elbisenin eteğine sadece birkaç santim mesafede duruyor.

Bu ölümlüye karşı duyduğum tiksintiye rağmen, ona acıyorum. Az önce neye katlandığını biliyorum.

"Düşündüğünden daha hızlı, aşkım," diye mırıldanıyor Malachi, şaşırmadan.

"Ve daha güçlü." Gerçi daha önce hiç başka bir anahtar büyücüsüyle karşılaşmadım, bu yüzden karşılaştıracak bir şeyim yok.

Saur'goth ordusu kükrüyor, bu gösteri onları canlandırıyor. Bir kapının ardında serbest bırakılmaya hazır bekleyen boğalara benziyorlar.

Daaknar kafesinin içinde tıkırdıyor, serbest bırakılmayı talep ediyor.

Dağ zirvelerine tünemiş kanatlı canavarlardan gelen tiz kükremeler cevap veriyor.

Hava beklentiyle dolup taşıyor.

"O güçlü. Ama yeterince güçlü değil." Malachi'nin gözlerindeki parıltı, şehir duvarına doğru bir ateş perdesi fırlatmadan önce sahip olduğum tek uyarı.

“ Shadows, hazır!" Sofie'nin saldırısından sonraki sessiz anlarda Solange bağılıyor, adrenalin damarlarımda dolaşiyor. Şık figürler **surların** üzerine sığıyor, pelerinleri esintide dalgalanıyordu.

A Kükreme yükselir gelen aşağıda,
yarış benim Kan. Saur'gothlar savaş için can atıyor.

Ejderhalar gökyüzünde yankılanan çığlıklarla karşılık veriyor.

Havanın tutuşmasına saniyeler kalmış gibi görünüyor.

Ve işte o anda dev bir ateş duvarı bize doğru koşuyor.

"Fates," diye nefesi kesildi Zander'ın.

Bir savaş çığlığıyla, kuyumda kaynayan her şeyi ona fırlatıyorum.

F Kuleden, Lyndel'in duvarından ordunun içine doğru parlak beyaz bir ışığın fırladığını izliyorum. Romeria, hayır.

Şüphe.

Bir diğeri geri dönüyor, sert bir yüzeyde bir anda patlıyor. Malachi'nin anahtar tekeri, ateşe karşılık veriyor.

"Bu en saf haliyle tek güçtür," diye belirtiyor Tuella, siyah gözleri hayranlıkla parlayarak. "Bir güç gösterisi."

Bir alev patlamasıyla çenem düştü. Ateşin Kaderi'nin bu düzlemde önümüzde durduğuna dair herhangi bir şüphe varsa, artık kanıtımız var. Bir an sonra, parlak bir ışık ateşle çarpışırken kulakları sağır eden bir gümbürtü kopuyor ve iki taraf birbirine çarpıyor.

Ejderhalar gökyüzüne fırladı.

Savaş resmen başladı.

"İlerleyin!" I Komuta, işaretleme benim kılıç
İpucu Kazimir'e.

Savaş borusunu dudaklarına götürür ve derin bir mırıltı yükselir.

Yer gümbürdüyor.

M Alachi sonunda sakinleşir, ateşi bir anda söner. Yeterince temiz duvara ve hâlâ ayakta duran askerlere bakarken ağzım açık kalıyor. "O durdurdu." Tüm yakınlıklarımı birleştiresem bile durdurabilir miydim bilmiyorum. Ondan yayılan gücü kontrol altına almak imkânsız gibi geliyor.

"Şu lanet periler," diye tıslıyor dişlerini sıkarak. "Karışmamaları gereken yerlere karışıyorlar, onun davasına uygun görülenin ötesinde yardım ediyorlar."

Siyahlara bürünmüş büyücüler duvarda Azrail gibi duruyor, gözleri parlıyor. Ama henüz bize saldırmadılar. Romeria'nın ailesi yüzünden olmalı. Malachi haklıydı, o zayıf ölümlü aptal yapılması gerekeni yapmaya cesaret edemiyor.

Ejderhalar kendilerine doğru uçan oklardan ustalıkla kaçınarak saflar arasında ateş hatları oluştururken arkamızda kaos yükseliyor. Ama çarpışan kılıçların belli belirsiz sesini fark ediyorum. "Sanırım ikinci bir saldırı var-"

"Boş verin onları! Bizim savaşımız burada," diye tersledi Malachi, öfkesi gözeneklerinden sızıyordu. Kendisinin

çoktan zafer kazanmıştı. Küçük hırsızın geçerli bir mücadele v e r m e s i n i beklemiyordu.

"Benden ne yapmamı istediğinizi söyleyin, Majesteleri."

"Hiçbir şey. Bunu yapmalıyım." İçini çekti. "Bu Beklediğimden daha uzun sürecek ama gücümü sonsuza dek karşılayamaz. Hazır olun."

Şehir duvarına doğru bir ateş dalgası daha fırlatır.

I Savaş önerilerim hayata geçerken kuleden huşu ve acımasız bir memnuniyet karışımıyla izliyorum.

Derin yarıklar savaş alanını yararak düşman ordusunun şeritlerini birbirinden ayırıyor ve her iki yönde de ilerlemelerini zorlaştırıyor. Yarıklara sürünerek çıkma umudu olmadan yuvarlanan hayvanlar çığlık atıyor.

Bu tarafta yerden yükselen sıra sıra taş kuleler düşmanları durdukları yerde dağıtır. Onlar ne olduğunu anlamadan, büyücüler tepeden ateş topları ve buzdan oklar fırlatmak için ortaya çıkar.

Düşman, hücum eden ilk süvari dalgasından habersiz, pervasızca taş yapıları kesip pençeliyor.

Her şey planlandığı gibi geliyor. Buradan yapabileceğim başka bir şey yok.

Kazimir ve ben atlarımızı hedefleyerek merdivenlerden aşağı koşuyoruz.

Kral Cheral bekliyor, Satoria da yanında. "Güle güle karıcığım." Tuhaf, neredeyse babacan bir tavırla alnından öper.

-Ama bana söylediklerine b a k ı l ı r s a , ben

Şaşırdım. Eyerine tırmanıp eğilerek bana eldiven kılıflı elini uzattı. "Seni idam edip etmemeye hâlâ karar veremedim."

Jestini sırtarak kabul ediyorum. "Bunu daha sonra tartışabiliriz."

Gözleri parlıyor. "O zamana kadar." Topuklarına bir tekme atarak duvarın yanından hızla geçer.

Atıma ulaştığımda Satoria bana doğru koşuyor. "Kraliçe dün gece seni ona götürdü mü?"

Kimi kastettiğini sormama gerek yok. "Evet. Romeria'ya söylediğin her şey için teşekkür ederim. Ve diğer her şey için." Dürtüyle öne eğildim ve ona veda öpücüğü verdim. "Benim için suikastçı yeteneklerin üzerinde çalış."

Başını sallarken gözleri yaşlarla doluyor.

Ve sonra eyerime binip yarışa devam ediyorum.

Tyree, Neilina'nın yanındaki taş çıkıntıya oturur, bedeni kendini tekrar bir araya getirirken Malachi ve elindeki şatafatlı altın boynuzlar, yüzü şokla doluydu.

İlk nefesini verdikten sonra, güçlükle anlaşılır bir sesle "onları dışarı çıkarmasını" talep etti ve ardından baygın bir şekilde yere yığıldı.

Söyleyebileceği tek bir şey vardı.

Tyree dişlerini gıcırdatarak Aoife'ın jetonunu göğsünden çıkardı, uçları derin oyuklar açmıştı.

"O bıçağı oraya kimin koyduğunu bilmek isterdim," diye fısıldıyorum bir kayanın üzerine oturduğum mağaranın karşı köşesinden. Ve onlara teşekkür ediyorum, diye ekliyorum içimden. Tyree'ye göre, boynuzları her gün bir kolye gibi takıyormuş. Ne olursa olsun, oğluna karşı hissettiklerim, sık sık onun ölümünü dilediğim gerçeğini değiştirmiyor ve kalbimin onun için de onun için olduğu gibi yumuşayacağına bir an bile inanmıyorum.

"Ben daha çok uzak bir diyarın kraliçesinin buraya nasıl geldiğiyle ilgileniyorum." Destry kopyayı inceler

Yanındaki nymphaeum taşını yoğun bir şekilde. Geldiklerinden beri sessiz ve gergin.

Hepimiz öyleyiz.

"Belki wyvern onu buraya taşımıştır." Ama Ybaris'ten o kadar yolu?

"Bunu yapmasını kim söyledi?"

Tyree'nin daha önce paylaştığı masal zihnimde canlanıyor. "Vin'nyla?" Bu şeylerden birine bir kaderden başka kim hükmedebilir? Yakınlarda canavarlara rehberlik edecek bir Azyr olmadığı kesin.

"Peki tanrılarınızdan biri bunu neden yapsın?"

"Çünkü Neilina'nın onları kendisi için çağırarak bir elemental koleksiyonu var." Ve hepimiz onun kendi kurallarını çiğnemekten çekinmediğini biliyoruz. "Belki de wyvern cesedini inine bıraktı ve o küçük goblinler onun için o yuvayı yaptı."

"Ama neden?" diye ısrar ediyor, ortadan kaybolan yaratıklarla ilgili iddiama itiraz etmiyor.

Omuz silkiyorum.

Desty, parmak ucuyla taşın üzerindeki girdaplı çizgileri izlerken sessiz.

"Bu senin alnındaki yazıya benziyor." "Bu ışığın yazısı."

"Cirilea'da bu taşlardan bir tane var. Su perileriyle bir ilgisi var ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Tereddüt ediyor. "Buradaki denge bozuk." "Bununla neyi kastettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bu mağarada hem ışık hem de gölge hissediyorum. Işığın kaynağını bulamıyorum ve gölge her geçen gün daha da güçleniyor."

dakika." Bunu söylerken siyah bakışlarını Kraliçe Neilina ve Tyree'nin bulunduğu köşeye çeviriyor.

"Gözlerin normale dönmedi. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Son zamanlarda ışığa çok fazla uzandım. Bir süre daha böyle kalacaklar."

"Bu kötü bir şey mi?" Bu büyücü hakkında, kendi tehlikesi pahasına bize çok yardımcı olması dışında hiçbir şey bilmiyorum.

Cevabını verirken dudakları titriyor. "Bu hale gelmeyi ben istemedim. Bunların hiçbirini ben istemedim."

O sırada zarif bir el beliriyor, çıkıntıyı tırmalıyor ve Kraliçe Neilina doğruluyor. Oturduğum yerden bile göğsündeki ve boynundaki yaraların kapandığını görebiliyorum. Bir büyücünün yardımı olmadan bu kadar çabuk ve bu kadar yıkıcı yaraların iyileşmesi duyulmamış bir şey.

"Anne." Tyree kraliçesine hürmeten başını eğiyor.

"Fates, Romeria tıpkı ona benziyor," diye fısıldıyorum. Neilina'nın mavi gözleri buz gibi, etrafını tarıyor ve beni fark etmiyor bile. Ona her ne olduysa, korkunç bir şey olmalı.

"Neredeyim ben?"

"Udrel'de bir dağda," diyor Tyree, bakışlarını ona doğru çekerek.

Sanki oğlunun orada olduğunu ilk kez fark ediyormuş gibi gözlerini kırptırırken kirpikleri titriyor. "Ybaris Prensi Tyree." Bu bir soru değil ama oğluna hitap etmek için garip bir yol. Yine de insanların ona soğuk ve mesafeli dediğini söylemişti.

Alnında bir kaş çatılıyor. "Evet."

"Kalkmama yardım et."

Jetonları yere bırakıyor ve ellerini toplayarak onu ayağa kaldırıyor.

İlk adımlarında yalpalıyor, zarif altın ve gümüş elbisesinin eteği yırtık pırtık ve kir içinde. "Buraya nasıl geldim ben?"

"Bilmiyoruz. Seni orada boynunda bir bıçakla yatarken bulduk." Derme çatma yatağı işaret ediyor. "Dağların tepesindeyiz ve wyvernlerden başka bir şey yok."

"Wyvernler," diye tıslıyor ve yüzüne tuhaf bir kavrayış ifadesi yayılıyor. "Bu Vin'nyla'nın işgüzarlığı."

Destry ve ben bilmiş bir bakış paylaştık. Tahminim yanlış olmayabilir. Ama bu kaderin Ybarisan kraliçesini neden Udrel'deki bir dağa gönderdiğini açıklamıyor.

"Neden buradasın?" Neilina bilmek istiyor.

"Bu çok uzun bir hikâye, içinde Cirilea'dan kaçış, deniz sirenleri ve Annika'yı kovalayan büyücüler var." Bana doğru başını salladı.

Ayağa kalkıp bir adım öne çıkıyorum ve Ybaris'in kraliçesine kibarca başımı sallıyorum. Korkunç biri olabilir ama o Tyree'nin annesi ve tüm iyi niyetime rağmen ona karşı bir şeyler hissediyorum.

Bakışları daralıyor. "Sen Malachi'nin iblislerinden birisin." "Bu Islor Prensesi Annika." Tyree tereddüt eder.

"O

benimle anne."

"O da onun yarattıklarından biri ve güvenilmez biri."

"Ona güveniyorum." Bana doğru bir adım atıyor, sonra bir adım daha atıyor ve annesini dikkatle izliyor.

"Pekâlâ. Eğil evladım," diye emrediyor.

Çenemi tuttum. Asla. "Ben bir Islorian prensesiyim. Ybaris'in önünde eğilmem."

Dudakları bir hırıltıyla aralandı. "O zaman sana ihtiyacım yok."

Sakatlayıcı bir acıyla yere yığılıyorum, vücudumdaki her damar patlayacakmış gibi derime doğru geriliyor.

“W Ne yapıyorsun?” Kükrüyorum. Annemin özel hareketi insanların ciğerlerinden nefes çalmaktır. Bunu sık sık yapar. Ama bu farklı görünüyor, sanki Annika'nın damarları derisinden sürünerek çıkacaktı. "Dur!"

"Eğer bana boyun eğmiyorsa, o zaman ona boyun eğiyordur" diye alay ediyor.

Annika'nın gözlerinden kan damlarken Destry donmuş bir şekilde bakakalır.

"Ben ona aşığım! Dur!" Bileğine uzanarak ileri atıldım. Bir anda uçarak taş duvara çarpıyorum. Yüzümü buruşturarak kendimi yukarı çektim.

Merhamet etmeyecek.

Annika'yı öldürecek.

Bir dahaki sefere beni de öldürebilir.

Buna izin veremem. Boğazına saplanmış olan jeton bıçağı elime ulaştı. Onu tutup havaya fırlatıyorum. Sırtının derinliklerine saplanıyor.

Annem bir çığlık atarak yere yığıldı.

Yaptığım şeyin şokunu görmezden gelerek Annika'ya doğru koştum, gözleri dönmüş, gevşek bedenini yerden kaldırdım. I

Başını kollarımın arasına alıp başparmaklarımla kanlı gözyaşlarını siliyorum. "Lütfen bir şey söyle Annika," diye ısrar ediyorum, kalbim duracakmış gibi atıyor.

Dudakları zar zor kıpırdıyor. "Annen... çok hoş biri."

Onu kendime çekiyorum ve alnımı onunkine yaslıyorum. "Ölmek için çok inatçısın. Benimle kal."

"Yapacağım, sadece bunu sonsuza kadar kafanda tutabilmek için," diye fısıldıyor, sesi boğuk.

Her şeye rağmen kıkırdıyorum. "Beni günde iki kez cezalandırabilirsin, sabah ve akşam. Soyunacağım ve sana kırbacı vereceğim."

Dudaklarını yalıyor. "Bundan çok fazla zevk alırdın."

"Belki de. Bunu öğrenmemiz gerekecek." Çünkü eğer varsa

Emin olduğum bir şey varsa, o da bu Islorialının kalbimi çaldığı ve beni ondan ayırmaya çalışan herkesi öldüreceğimdir.

"Hâlâ yaşıyor." Destry başıyla annemin kendini toparlamaya çalıştığı yeri işaret ediyor. "Ve onun senin düşündüğün kişi olduğunu sanmıyorum, dostum. Artık değil. Gölge onu tüketiyor." Kısa kılıcı elinde, kabzasının etrafındaki eklemleri bembeyaz.

Bu Kraliçe Neilina'nın hangi versiyonu olursa olsun, Annika'ya tekrar zarar vermesine izin vermeyeceğim. Annika'yı yere yatırdıktan sonra ayağa kalkıyorum ve bu kişiyi sırt üstü çevirerek yanına gidiyorum.

Hançer daha derine saplandığında nefesi kesiliyor.

"Kimsin sen?" Öfkem, bana bakan kadına duyabileceğim sadakat ya da sevginin önüne geçerek soruyorum.

Ağzının kenarından kan damlayarak öksürüyor. "Malachi'ye karşı tek umudunuz. Ben olmazsam hepiniz ölürsünüz." Bir başka ıslak öksürükle hareketsiz kalıyor, ölüm bakışlarında beni karşılıyor.

Destry, "Gölge artık onun içinde yaşamıyor," diyerek zaten bildiğim şeyi doğruluyor.

Kendini dik tutmayı başaran Annika'nın yanına dönmek için acele ediyorum.

"Bana ne yaptı?" Kollarını kaldırdı. "Vücudumdaki her damla kanı emiyormuş gibi hissettim."

Önünde diz çöküyorum. "Annem bunu yapamazdı. Ama her kimse, o gitti. Sen güvendesin."

Annika o güzel mavi gözleriyle bana bakıyor. "Onu bıçakladığında Kraliçe Neilina olduğunu sandın. Benim için."

"Evet." Ondan hemen önce, hayatı için yalvarırken ne dediğimi duydu mu?

Parmak uçları dudaklarımda geziniyor. "Teşekkür ederim." Bir süre sonra ekliyor, "Tekrar."

"Hayatını seve seve binlerce kez kurtarırım. On bin kez."
Bir çığlık duyuldu.

Destry tünele doğru koşar. "Wyvern geri döndü!
Bu bizim için bir şans."

Annika, "Lütfen bu işe yarasın da bu kaderin terk ettiği dünyadan çıkabilelim," diye inliyor.

Ayağa kalkmasına yardım ederek onu takip etmek için acele ediyoruz.

B Bu bitmek bilmeyen ateş duvarına karşı savaşıırken alnımdan ter damlıyor. Ama Malachi merhamet etmeyecek.

Vin'nyla'nın ateşinin sonsuza dek yanacağını söylerken ne demek istediğini şimdi anlıyorum. Asla pes etmeyeceğini ve kuyusunun dipsiz olduğunu kastetmişti.

Ondan çok önce ben kırılacağım ve o zaman hepimizi yok edecek.

Romeria'nın yüzü, Lyndel'i Malachi'nin yıkımından korumak için verdiği mücadeleye gerilirken, Ulyse'de'nin

Başının üstündeki taç beyaz bir ışıkla parlıyor.

"Buna daha ne kadar dayanabilir?" Korku ve çaresizlik Jarek'in yüzünü buruşturuyor. Lejyonerin ortaya çıkışını da hiç görmemiştim.

Solange onun endişesini paylaşıyor. "Sonsuza kadar değil."

"Burada bir işe yaramıyoruz!" Abarrane kaşlarını çatarak bana bakıyor ve yüksek sesle söylemesine gerek kalmadan ne demek istediğini anlıyorum.

O haklı. Eğer bir fark yaratmak istiyorsak, sahada olmalıyız.

Romeria bakışlarımı karşılıyor. Durumumuzun gerçekliğini görüyor olmalı. Başını zorlukla sallıyor ama yine de orada. "Git," diyor ağzından.

Göğsüm daralıyor. "Elisaf."

"Onu hayatım pahasına koruyacağım, Majesteleri," diye yemin eder.

Ona son bir kez bakarak, "Kapıya!" diye bağırdım.

M Atım kalabalığın arasından ilerliyor, kılıcım Saur'goth'ları acımasızca kesiyor. Her yerde Etrafımda kılıçlar sallanıyor ve cesetler düşüyor - hem düşman hem de müttefik.

Bu yaratıklar her nereden geldiyse, savaş için yaratılmışlar ve bir an bile gevşersem, çabucak üstesinden geleceğimi biliyorum. Ama ilerliyoruz, kulelerdeki büyücüler altlarındaki ordulara ezici darbeler indirirken ejderhalar da ötesini harap ediyor.

O ateşten duvar Lyndel'i hâlâ yakıyor. Romeria'nın buna karşı sonsuza kadar nasıl savaşabileceğini anlamıyorum ama yetenekleri hakkında çok az şey biliyorum. Yeterince güçlü olması için dua ediyorum.

Atım arka ayağına bir mızrak yiyerek onu devirdi. Vücut ağırlığının altında kalmadan önce sıçradım ve ayaklarımın üzerine düştüm, sadece sürülmek için.

Kazimir birkaç saniye sonra düşmanların birçoğunu geri püskürtüyor, ben de ikinci kılıcımı çekip bir kuleye doğru ilerliyorum. Bir ok kulenin ortasını delip ikiye ayırıyor.

İki nethertaur yakındaki başka bir kuleye çarpıyor. Saur'goth'lar beyinlerini kullanmaya başlıyorlar.

İleride, Kral Cheral'ın karnının bir kılıçla yarıldığını görüyorum. Jimon onun yanında, baltasını sallıyor ama bir yarığa çok yakınlar ve zemin kaybediyorlar.

Jimon'un boynuna bir kılıç saplandığı sırada onlara doğru savaşıyorum. Öldürücü bir darbe. Yere yığılmadan önce ölmüştü.

Saldırganın kafasını omuzlarından ayırdım. "Kaz!"

"Buradayım!" diye bağılıyor.

İnleyen Kral Cheral'ı tutup atın sırtına kaldırıyorum. "Onu güvenli bir yere götürün, hemen!" Duvarın arkasında onu hâlâ kurtarabilecek şifacılar var.

Kaz dudaklarını büzer, gitmek istemez.

"Şimdi!"

Bana çabucak dönebilmek için hızla koşuyor.

Üzerimden bir gölge geçiyor ve başımı kaldırıp yanımdan süzülerek geçen mor ejderhayı görüyorum. "Bexley!" Ellerimi sallayarak kükrüyorum.

Canavarın kafası bana doğru savruldu. Dalışa geçiyor, bir pençesiyle beni kolaylıkla koparıırken diğer pençesiyle düşmandan bir avuç kapıyor. Beni kucaklarken onları sıkıp parçalara ayırmasını, cansız bedenlerini aşağıya atmasını izliyorum.

Bu yaratıklara asla hayranlık duymayacağım. "Beni kardeşime götürün!"

Bağıriyorum.

Bir oktan kaçınmak için sertçe eğiliyor ve sonra beni savaş alanına taşıyor.

TSaur'goth'lar Lyndel'in kapısı açılır açılmaz saldırarak ordumuza ilerlemek için çok az zaman kazandırdı. Gölgeler düzene girerek alevli oklardan uçan kayalara kadar her şeyi fırlatıyor. Geri kalanımız bıçaklarımızla yayılıyor.

Ama burada tek bir amacım var. Tek bir hedef.

Ve önümde duruyor, konsantrasyonu hâlâ yukarıdaki sura kilitlenmiş durumda.

Jarek ve Abarrane biz ilerlerken yanlarımı koruyor, ben menzile girene kadar kılıçları cesetlerden bir yol açıyor.

I Yapma. var için arama için a Alev Kaynak. Bu

Her yerde.

Acımasız bir kararlılıkla, Malachi'yi ateşlemeyi hedefliyorum.

Bir beden bana çarpıyor ve bir ateş patlamasıyla yere yığılıyorum.

Başım dönüyor. Lucretia'nın yüzünü seçmeden önce yanımda yatan Jarek'in belli belirsiz farkına vararak odaklanmaya çalışıyorum. Kan lekeli gözlerinin arasından bana sırtıyor.

Beni tamamen görmezden gelip Sofie'ye doğru yürümeye başlamadan önce gülümsedi.

I Neredeyse onu yakalıyordum.

Eğer o olmasaydı Islor'un sürgündeki kralı ölmüş olacaktı. Yaratık-Lucretia- onu ve savaşçıyı kurtarmak için bir anda ortaya çıktı ve saldırımın en ağır darbesini aldı. Ölmüş olmalıydı!

"Nesin sen?" Bana doğru sinsice yaklaşırken tıslıyorum, bir cevap beklemeden karnına bir ateş topu daha fırlatıyorum.

Yere yığılır, ancak bir an sonra açılır.

Nefesim kesildi.

Dikey irisleri dışında Elijah'ın tıpatıp aynısına dönüşmüş. "Sofie, aşkım," diye mırıldanıyor o derin sesiyle, yaklaşıyor. "Geçen geceki ziyaretim hoşuna gitti mi?"

Ne demek istediğini anladım. "Ne cüretle böyle oyunlar oynarsın!" Farklı bir şeyler olduğunu biliyordum. "Ne cüretle onun gibi davranırsın!"

"Bana teşekkür etmelisin. Sana bir hediye verdim. Bir ayrılık hediyesi, çünkü onunla bir daha asla böyle birlikte olamayacaksın." Bakışları

soluma doğru kesiliyor, omurga ürpertici homurtuyu duymadan önceki tek uyarı. Malachi'nin ateşi kesiliyor.

"Hayır!" Daaknar dişlerini Malachi-Elijah'ın boynuna geçirirken, dikenli pençeleri göğsünün derinliklerine demir atarken çılgık atıyorum.

Ateşten bir kırbaçla saldırıyorum.

Onu bir kükremeye serbest bırakıyor ve öfkeli kırmızı gözlerini bana diyor.

Saldıramadan önce bir ateş dalgasıyla onu Azo'dem'e geri gönderiyorum ve ardından kocamın parçalanmış bedenine doğru dalarak etrafımızdaki savaşı yok sayıyorum. "Kafesinden kurtulduğunu görmedim." Ama onu kim serbest bıraktı? "İşte bu yüzden bu iblislerden nefret ediyorum!"

Canavarın dişleriyle bir parça et kopardığı Elijah'ın boğazındaki yırtık atardamardan kıpkırmızı kan akıyor. Ancak göğsündeki delik çok daha endişe verici; akciğer dokusu ve kaburga kemikleri onarılması saatler sürecektir şekilde ortaya çıkmış.

Kan akışını durdurmaya çalışırken ellerim titriyor. "Kıpırdama, bunu düzelteceğim." Bunu düzeltmenin bir yolu var mı?

Yakınlıklarına ulaşıyorum.

"Hayır, aşkım." Eli elime kenetleniyor ve yumuşak, kahverengi gözleri bana bakıyor.

Nefesim kesiliyor. "Elijah? Sen misin?"

"Evet. Bu harap bedeni terk etti. Ben de kısa bir süre sonra terk edeceğim."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor. "Hayır, iyileşmeyeceksin. Seni iyileştireceğim."

"Hayır." Hırıldıyor. "Daha fazla olmaz. Bu ellerin yaptıklarına dayanamıyorum."

"O sen değildin. Malachi'ydi."

Gözünün kenarından bir damla yaş süzülüyor. "Ve benim adıma dönüştüğün şeye katlanamıyorum."

Hıçkırıklara boğuluyorum. "Ama-"

Kaburgalarımın altında keskin bir acı patlıyor. Elijah'ın elinin az önce vücuduma sapladığı bıçağın kabzasından kaydığını görmek için aşağıya baktığımda nefesim kesiliyor.

"Üç yüz yıl. Daha fazla değil, aşkım. Bunu birlikte bitirelim. Barış yapalım."

"Ama-"

"Söz ver bana. Bana söz ver," diye hırlıyor dişlerini sıkarak.

"Tamam." Beklenmedik bir sükûnet kaplıyor içimi, yüzyıllar sonra bunun bir son olduğunu biliyorum. Birkaç dakikalığına da olsa Elijah'ımı geri aldım.

"Za'hala'da o zaman," diye mırıldanıyor.

Onu öpmek için öne eğildim. "Bir aptalın rüyası."

Dudakları bir gülümsemeyle geri çekiliyor. "Aşık bir aptal." Son bir tıkırtıyla kalbi durur.

Bıçağı daha derine iterek hareketsiz bedenine gömülüyorum ve acının önce uyuşukluğa, sonra da hiçbir şeye dönüşmesine ve etrafımızdaki savaş seslerinin kaybolmasına izin veriyorum.

E Lisaf koltuk değneğim gibi davranıyor, aşağıdaki kaosa bakarken beni a y a k t a tutuyor.

Sofie kocasının cesedinin üzerine uzanmış, onu koruyor, yeşil balo elbisesi çelik ve ölümün arasında canlı renklerden oluşan ipeksi bir yığın.

"Malachi gitti mi?" Kelimelerin içi boş, inanılmaz geliyor.

"Sanırım hem onun hem de anahtarcının öyle olduğunu varsayabiliriz. Bir süredir hareket etmediler."

"Onları kim öldürdü?"

"Öldürme saldırısını görmedim."

Çünkü ateş duvarının kırılmasından bir saniye sonra beni yere yığıldığım yerden kaldırıyordu.

Malachi öldü ama Saur'goth ordusu savaşmaya devam ediyor, Malachi'nin bu dünyaya getirdiği yıkım hâlâ çok gerçek.

Daaknar'ın bulunduğu kafes boş duruyor. Diğer ikisine dokunulmamış, ailem herhangi bir taraftan ve içeri girebilecek bir bıçaktan olabildiğince uzak durmak istercesine ortada toplar halinde kıvrılmış.

Onları korumak istiyorum. Onlara gitmek istiyorum. Ama hiçbir şey yapamıyorum. İçimde hiçbir şey kalmadı. Zar zor ayakta durabiliyorum.

"Zander nerede?" Onu bu karmaşada kaybettim.

"İşte orada." Elisaf, Jarek ve Abarrane ile birlikte savaştığı yeri işaret eder. Bir düzine lejyoner ve Gölge etraflarını sarar.

Drakon sırtında bir baltayla düşüyor.

Abarrane'in sol kolu yanında asılı, işe yaramaz halde.

Caindra ateşle savaşarak onların etrafında dönüyor. Pençelerinde altın bir parıltı parlıyor. Atticus'u taşıyor ve Atticus onu ateşin en yoğun olduğu yere saldırmayı için yönlendiriyor. Yardım etmeye çalışıyor.

Ama bu yeterli değil.

"Onlardan çok fazla var." Mancınıklarımız uçuyor ve ejderhalarımız yanıyor ama ne kadar çok Saur'goth düşerse düşsün, boşluğu doldurmak için daha fazlası akın ediyor. Öldürecek düşmanımız bitmeden çok önce büyücülerin yetenekleri tükenecek. "Kazanamayız." Kelimeler dudaklarımdan döküldüğü anda, içgüdülerim bana bunun doğru olduğunu söylüyor.

Acı dolu bir çığlık yankılanıyor ve dikkatimi Caindra'nın kanadında iki okla spiral çizerek düştüğü yere çekiyorum. Savaş alanında savrulmuş düzinelerce savaşçıyı eziyor ama daha fazlası içeri doluyor. Ateş püskürtürken yaralı kanadı yanına yakın duruyor.

Atticus'un zırhını hiçbir yerde seçemiyorum.

Valk ve Xiaric yardımına koşuyor ama pek işe yaramayacaklar. Tekrar havalanamaz ve yerde ördek gibi yatar.

Savaş artık sadece dışarıda değil. Aşağıda, Lyndel'in içinde kaleye çekilme sesleri duyuluyor. Kapıları açılar ve düşman şehre akın ediyor. Miğferlerini görüyorum. Merdivenlere hücum ediyorlar.

"Buraya yaslan." Elisaf ellerini serbest bırakmak için beni duvara yashıyor. İkinci bir kılıç çekiyor. "Gölgeler!" Sesi gürlüyor ama paniğini örtmüyor. Yaklaşan sonu o da en az benim kadar hissediyor.

Surda kalan bir düzine caster yanımıza koşarak bir tampon oluşturuyor.

"Bu yeterli değil."

İşte bu kadar.

En karanlık, en umutsuz saatimiz.

"Ejderhaları çağırın! Onlardan biri seni Ulysede'ye uçurabilir," diye ısrar ediyor Elisaf.

Ve buradaki herkesi ölüme mi terk edelim? Hiç sanmıyorum.

Çantama uzandığımda garip bir sakinlik kaplıyor içimi, parmaklarım Aminadav'ın boynuzuna dolanıyor. Islor'un kurtuluşunu vaat eden pürüzsüz bronz kemik.

Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Başka kimsenin yapamayacağı şeyi.

Etrafı kılıçlar ve canavarlarla çevrili, halkı için savaşan Zander'e son bir kez daha bakıyorum. "Elisaf?"

"Evet, Majesteleri?" Gözleri bize doğru hücum eden Saur'goth'larda.

"Zander'a onu bir sonraki hayatımda bulacağımı söyle." Gülümsüyorum. Kim bilir? Tuhaf şeyler oldu.

Elisaf tam zamanında dikkatini toplayıp boruyu dudaklarıma götürüp üflememi izliyor.

WTuella beni yaklaşan ölümüm konusunda uyardığında, bunun elimde kılıcımla olacağını varsaydım,

bir ejderhanın pençeleri arasında yere çakılmak değil.

Ben nefes almak için çırpınırken devasa, kösele gibi bir kanat parçalanmış bedenimi kaplıyor ve Bexley ateşinin yolunun üzerindeki her şeyi yakıyor. Düşman saldırırken beni korumaya çalışıyor. Bırakın silahı, kollarımı bile kaldıramadığım düşünülürse, bu çok nazik bir davranış.

Yukarıda bir yerde, eşi ve oğlu çığlık atarak onu kurtarmak için hızla geliyorlar. Parıldayan pullarına hayranlıkla bakarken bu düşünce beni gülümsetiyor. "Arkadaşlığının benim için ne kadar önemli olduğunu sana hiç söylemiş miydin?" Bağırışlar arasında beni duyabildiğinden şüpheliyim ama yine de saçmalıyorum, artık yapamadan önce düşüncelerimi göğsümden atmaya hevesliyim. "Son konuşmalarımızı zihnimde tekrar tekrar oynatıyorum. Artık her şey mantıklı geliyor. Şey... pek çok şey bana hala mantıklı gelmiyor." Kıkırdama girişimim bir iniltiye dönüşüyor. "Keşke seni dinleseydim." Bu bir şeyi değiştirir miydi? Kim

ama keşke gerçek müttefiklerimin kim olduğunu bilseydim.

Birdenbire,hepsi gider Sessiz ol. Sessiz.
çatışma . Bıçaklar, Düşmanların
bağırışları, ejderhaların kükremeleri.

Hepsi gitti.

Ve Bexley'in çıkardığı ses umutsuzluk saçıyor.

M Sayısız toz bulutu patlayıp yere dökülürken çeneniz düşüyor.

Saur'goth'lar gittiler, yok oldular.

Silahlarını taşıyan Nulling canavarları da öyle.

Ama ben hâlâ buradayım, surların üzerinde durmuş savaşın gidişatını izliyorum.

"Yalan söyledi," diyorum yüksek sesle, özellikle de kimseye. Ya da beni yanlış yönlendirdi. Aminadav beni herkesin iyiliği için, diyarların iyiliği için kendimi feda ettiğime inandırdı. Ve ben de bu seçimi yaptım.

Yine de buradayım.

"Kim yalan söyledi?" Elisaf sorar, yüzü merakla doludur, kılıçlarını indirmiştir.

Caindra'nın acı dolu çığlığı dikkatimi ona çekiyor.

"Hayır," diye soluyarak tarlalarda onların formlarını arıyorum. Ama Valk ve Xiaric gitmişlerdi.

"Romeria." Elisaf'ın yüzü şaşkınlıkla geriliyor, dikkati şu anda Zander'in durduğu kafeslerde, ailemin olduğu yerde. Toz yığınlarından başka bir şey kalmadı.

Sofie'den geriye kalan tek şey bir yığın yeşil ipek. Hepsi gitti.

O zaman kafama dank etti. "Nulling'den gelen her şeyi öldürdü." Hem iyi hem de kötü.

Aminadav'ın boynuzu avucumun içinde parçalanıyor ve ellerimi bronz tozuyla kaplıyor.

"Patlattığında ne yapacağını düşündün?" Elisaf soruyor, ses tonuna şüphe karışıyor.

"Bunun diyarları kurtaracağını düşündüm." Doğru ve belirsiz bir yanıt.

Ama Elisaf kanmaz. "'Zander'a onu bir sonraki hayatımda bulacağımı söyle'." Parçaları bir araya getirirken iç çekerek göğsünü kabartıyor. "Bunun tek bedeli sen olacaksın, değil mi?"

"Yapılması gerekeni yaptım." Herkes için Kraliçe'nin yapması gerekeni. "Ama belki de Zander'a bundan bahsetmemelisin?"

Elisaf başını sallıyor ve kolunu omzuma atarak beni yanına çekiyor.

Birkaç tezahürat patlak verir ve sonra daha fazlası, derin bir dalga toprağın üzerinde yuvarlanana kadar. Zaferin sesi.

Zander aşağıda, kılıçları yanlarında yere atılmış.

Başardık.

Islor'u kurtardık.

Sevgili arkadaşşıma yaslanırken gülümsüyorum.

Destry ve Tyree tünelin ağzında çömelmiş, Destry taşlarını kucaklamış, gözleri bembeyaz.

Duvara yaslanıyorum, hâlâ gücümü topluyorum, vücudum ağrıyor. "Görebiliyor musun?"

Tyree eğilip mağaranın tavanını inceliyor. "İşte orada." Deriden yapılma devasa gövdesi aşağı inmeden bir saniye önce geri çekiliyor. "Nasıl gidiyor, Des?"

Kadın cevap vermiyor ve adam da onu itmiyor, onun yerine bir elini kalçama koyuyor.

"Al. Bunu dene." Bir taş topluyorum ve mağaranın içine atıyorum. Yukarıda bir yerde kanat çırpıyor ve sonra wyvern yere inip eğilerek taşı kokluyor.

"Çok güzel," diye itiraf ediyorum, kırmızı pullarının tonuna hayranlıkla bakıyorum.

"Bu seni buraya getiren. Rengi aynı." "Beni hemen yemediğine şaşırdım."

"Ben de öyle." Göz kırpıyor. "Ben olsam yapardım."

Ona yakın olmak için çaresizce yanına sokuluyorum.

"Bekle, sanırım ..." Tyree kaşlarını çatarak Destry'ye, sonra da başı öne eğik, boş boş oturan wyvern'e bakıyor. Gözleri parlıyor. "I

Sanırım onda." "Nasıl
bileceğiz?"

Sanki cevap verir gibi pençesini yukarı doğru çevirip taşın üzerine koyuyor. Daralmış yarıklardan bizi izliyor.

"Bırakın test edeyim." Tyree kılıcını kınından çıkarır.

"Dikkatli ol!" Israr ediyorum.

Canavara yaklaşıyor, yaklaşımadan önce etrafında dolanırken ona geniş bir alan bırakıyor.

Sessizce oturuyor, kımıldamadan.

"Başardı." Tyree sırtıyor. "Bu terk edilmiş diyardan uçup gideceğiz. Destry'nin koluna gir ve ona rehberlik et-"

Destry uzun süre suyun altında kaldıktan sonra hava almaya çıkmış gibi nefes nefese kalır.

Wyvern bir çığlık atarak geri çekiliyor, bizi toplamak için bekleyen pençeleri Tyree'nin gövdesini tırmalıyor.

Ve sonra gözlerimizin önünde toza dönüşüyor.

"Tyree!" Tünelden çıktım ve düştüğü yere doğru koştum. "Fates. Tamam..." Kesik uzun ve derin. Titreyen ellerim yarayı kapatarak kanın akmasını engellemeye çalışıyor. Irmaklar parmaklarımın üzerinden akıyor. "Tamam, kötü olmuş ama iyileşecektir."

"Yalancı." Yüzünü buruşturuyor. "Bu bir Nulling canavar yarası Annika ve ben hiç büyücü görmüyorum."

"Ama iyi olacak. İyi olmalı."

Destry yanımda kamburlaştı, gözleri siyaha döndü.

"Ne oldu? Ne yaptın sen!" Ağlıyorum.

"Hiçbir şey! Aldım ve sonra... almadım."

Kanatlara dair bir ipucu bulmak için yukarıdaki açık girişi araştırıyorum. Dün gece dört avcı vardı. "Yapmamız gereken

Bir başkası gelmeden onu diğer mağaraya geri götür. Bana yardım edin."

Her birimiz bir kolundan tutup onu tünel boyunca sürüklerken Tyree dişlerini sıkıyor.

"Tamam, eğer onu oraya çıkarabilirsek, şu samana ve -"

"Dur, Annika. Dur." Tyree yere yığılır.

Yanında dizlerimin üzerine çöküyorum. "Ama seni oraya götürmeliyiz!"

Kana bulanmış elimi aldı. "Hiçbir saman yatağı bunu düzeltemez." Yüzü solgun, göz kapakları kapanıyor.

"Hayır! Benim üzerimde ölmeyeceksin. Bunu yasaklıyorum!" Bağırıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken diğer elimle yarayı sıkıştırıyorum.

"Annika," diye sesleniyor Destry, ama onu duymazdan geliyorum. "Annika!" "Ne?" Ona çıkışırken sesim çatallaşır.

Gözlerini kocaman açarak arkamdaki bir şeye başıyla işaret ediyor.

Kader, lütfen bana Kraliçe Neilina'nın yeniden dirilmediğini söyle... Dönüyorum.

Küçük goblinler geri döndü ve perdeli ayaklarıyla bize doğru ilerliyorlar.

"Nesin sen... hayır, hayır, hayır." Onlar Tyree'nin giysilerini karıştırırken ellerini ondan uzaklaştırıyorum. Ama rahat durmuyorlar, biri beni uyarmak için tıslıyor.

"Bırak onları." Destry omuzlarımdan tuttu ve beni şaşırtıcı bir güçle kendine çekti. "Ona yardım edebilirler."

"Nereden biliyorsun?"

"Hissediyorum."

Ağır patlamasının arkasından görünen parlayan yazı bir an için dikkatimi dağıtıyor.

Tyree'nin yelegini ve tuniğini çıkarışlarını izliyoruz,
elleri açık yaraya doğru ilerliyor. "Bunlar ne?"

Büyük ön dişlerini göstererek gülümsüyor. "Onlar
ışıktır."

“W "Tekrar hoş geldiniz." Zander elimi dudaklarına götürüyor. Zırhı ve derisindeki düşman kanı gitmiş.

"Saat kaç?" Mırıldanıyorum.

"İyi akşamlar. Bir günden fazla uyudun."

Pencereden görünen dik kaya duvarı gün batımının turuncu ışıltısına boğulmuş. "Lyndel'de miyiz?"

"Lord Telor'un kendi odasında. Herkes için Kraliçe için sadece en iyisi." Alnımdaki saç tellerini okşuyor.

Biri beni soydu. Tacım yakındaki bir komodinin üzerinde duruyor. "Gerçekten bitti mi?"

"Her şey gerçekten sona erdi. Nulling'e dokunan her şey toza dönüştü. Her nerede saklanıyorsa, Aoife'ın da buna dahil olduğunu varsayıyorum."

Buna benim ailem ve Candra'nın ailesi de dahil.

"Ama Malachi ve Sofie çoktan ölmüştü. Onları kim öldürdü?" I Sor, melankolikayma içine benim ruh hali dünkü olaylar hafızamda canlanırken. Keşke en azından Eddie'yle konuşabilseydim, vedalaşma şansım olsaydı. "Daaknar Malachi'yi öldürdü.

Lucretia onu serbest bıraktı ve Sofie'nin dikkatini canavarın saldırmasına yetecek kadar dağıttı."

Başını iki yana sallıyor. "Sofie kocasını iyileştirmeye çalışmadan önce onu Azo'dem'e geri gönderdi. Ben onun arkasındaydım, kılıcım sallanmaya hazırdı ama o benden önce davrandı ve mızrağını ona sapladı."

Nefesim kesildi. "Elijah mıydı yoksa Malachi mi?"

"Elijah. Son sözlerini duydum." Dudakları büzüldü. "Barış için yalvardı."

Kalbim sıkışıyor. "Sonunda, herkesten daha fazla acı çekmiş olabilir."

Zander iç çekiyor. "Malachi'nin onca çabası ve planlaması, sadece iblis hayvanı tarafından alt edilmek içindi."

Bu, Ateşin Kaderi için şiirsel olsa da bir sondur. Sofie içinse üzücü bir son. "Bana Lucretia'nın kurtarıcımız olduğunu mu söylüyorsun?" Kimin aklına gelirdi ki?

"Ayrıca beni ve Jarek'i Sofie'nin ateşinden kurtardı. Aksi takdirde kesinlikle ölmüş olurduk."

"O zaman her şeyi ona borçluyum." Malachi'yi düşünürken parmaklarımı onunkilere doluyorum. "Sence Malachi Nulling'den geri dönemeyeceğini öğrendiğinde ne kadar sinirlenmiştir?" Ruhani formuna dönene kadar Aminadav'ın bizim için neler yaptığını bilemezdi.

"Muhtemelen o boynuz hakkında bana yalan söylediğini öğrendiğimde benim kızdığım kadar kızgındır." Zander'in yüzünden kasvetli bir ifade geçer. "Aminadav sana ne söyledi?"

İç çekiyorum. Elisaf bir hain. "Bana bir seçenek sundu. Diyarlar için kimi feda edeceğime karar vermeme izin verdi ve ben de kendimi feda edeceğimi söyledim. O da bunun kabul edilebilir olduğunu söyledi. Ama ben hâlâ buradayım."

"Belki de Herkes İçin Kraliçe'nin halkı için ölmeye hazır olması onun için yeterliydi. Ne olursa olsun, seninle

görüŖeceėiz.

sonra benden sır saklarsın." O anda Zander'ın yüzünde beliren gülümseme daha önce hiç görmediğim kadar hafif. "Eğer buna hazırsan, diyarları kurtaran kraliçeyi görmek isteyen pek çok insan var."

“S Giyotinle mi? Ateşle mi? Yoksa bana o korkunç çaydan biraz daha mı vereceksin?” Söylüyorum.

Kral Cheral kıkırdıyor ve elini düşman bıçağının kestiği karnının üzerinde gezdiriyor. Uzun zaman önce iyileşmiş. "Bir sabah uyandığında keşke bir fincanım olsaydı diyeceksin, söz veriyorum."

Onun arkasında Tuella ve Satoria oyalanıyor, Serenis'in bacağımdaki kemikleri tekrar birleştirmesini ilgiyle izliyorlar. Dökümcüler bir yarığın üzerine ilk köprüyü inşa ettikleri anda Kazimir de onunla birlikte karşıya geçiyor ve beni arıyordu. Bexley'nin kanadının altında zırhımı gördüler ve beni Lyndel'e taşımak için hemen adam topladılar.

Düştüğümde vücudum tamamen parçalanmıştı. Serenis o zamandan beri yorulmadan çalıştı ve dinlenmeye ihtiyacı olduğunda, yerini alacak başka bir yetenekli şifacı olmasını sağladı. Islor'un prensi ya da Zander'in kardeşi olduğum için mi, yoksa Kazimir'in aleti onu bu kadar memnun ettiği için mi bu kadar düşkün bilmiyorum. Sebebi her ne olursa olsun minnettarım.

"Şimdi gölge hakkında ne düşünüyorsun?" Bunu büyücüye yöneltiyorum.

Tuella gülümsüyor. "Faydaları var. Bunu asla tartışmadım."

"Yıldızlar sana yalan söyledi."

"Yalan söylemediler. Sadece hikayenin tamamını anlatmadılar. Seni büyük canavarla birlikte gökyüzünden düşerken gördüm."

"Ve beni uyaramaz mıydın?" "Fark eder miydi?"

"Muhtemelen değil," diye itiraf ediyorum. Bexley'nin yardımıyla Saur'goth kalabalığının kardeşimi yutmasını engelledim. Romeria her ne yaptıysa... onu yapana kadar ona zaman kazandırdım. Bu konuda hâlâ emin değilim.

Kapı yumuşak bir şekilde çalınır.

Zander ve Romeria el ele içeri girerler.

"Şimdiye kadar Cirilea'daki tahtında oturuyor olursun sanıyordum, kardeşim," diye alay ediyorum, ama ses tonumda herhangi bir düşmanlık belirtisi yok. "Ait olduğun yerde."

Serenis gözleri kızarmış bir halde geri çekiliyor. "Bu kadarı yeterli, Majesteleri."

Çıplak vücudumu tüm odadaki insanlara göstermemeye dikkat ederek bacağımı büküyorum. Sert ama bir ya da iki gün içinde tekrar esnek olacağımı bilecek kadar çok kemik kırdım. "Yeni kadar iyi. Teşekkür ederim, Baş Rahibe. Biraz dinlenin."

Romeria ve Zander'i selamladıktan sonra Kazimir'le birlikte ayrılırlar.

"Bexley'i görmeye gittin mi?" Kendimi kaptırdığımdan beri sık sık onu düşündüm, onun mahzun iniltileri zihnimde çalmaya devam ediyordu.

Romeria başını sallarken gülümsemesi hüzünlü. "O gitti. Büyücüler onu iyileştirir iyileştirmede uçup gitti."

"Geri gelecektir."

"Bunu yapacağından emin değilim. İttifakımız kalıcı olarak zarar görebilir." Romeria'nın gözleri yaşardı. "Onun eşini ve çocuğunu öldürdüm."

Zander sert bir ses tonuyla, "Yapmadın," diye düzeltiyor onu. "Ve o boynuz hakkında yalanlarla beslendin. Gerçek sonuçlarını bilmiyordun."

"Tüm umutlar kaybolduğunda," diye mırıldanıyor, daha çok kendi kendine.

Zander'ın bakışlarıyla karşılaşıyorum, herhangi bir düşmanlık kalıntısı var mı diye bakıyorum. Herhangi bir şey göremiyorum ama bana tekrar güvenmesi için bir alemini sona erdiren bir savaştan daha fazlası gerekeceğini tahmin ediyorum - tabii güvenilebilirse. "Kaç tane kaybettik?"

"Çok sayıda," diye itiraf ediyor Zander. "Ama sahip olabileceğimiz kadar çok değil. Lord Telor, Radomir'i Lyndel'in ordusunun komutanı olarak atadı. Bizim için kaybolanlar hakkında bilgi topluyor."

"Evet, kim bu adam? Adını duyup duruyorum."

"Kan laneti kalkana kadar o bir fidandı." Çenem düştüğünde Zander kıkırdıyor. "Bu başka bir günün hikâyesi. Şunu söylemek yeterli, ona güvenilebilir."

"Eğer bir fidan seni kazanabiliyorsa, benim için hâlâ umut var demektir.

Peki ya Cirilea?"

"Tahtımı geri almak için sabah şehre doğru yola çıkıyoruz. Birkaç lord savaştan sağ çıktı." Homurdanıyor. "Ve tabii ki Saoirse. Ölümden nasıl kaçmaya devam ediyor, aklım almıyor. Bu bir sanat haline geldi."

"Bir hamamböceği için," diye mırıldanıyor Romeria.

"Size tek bir tavsiyede bulunacak olsaydım, bu onu hemen infaz etmeniz olurdu. Bugün." Ona sert bir bakış attım. "İnan bana, ikimizin de kılıçlarının onurunu hak etti."

Duraklıyor. "Tüm yardımlarınız için size teşekkürlerimi sunuyorum."

"Bu Saoirse... elf mi?" Tuella araya giriyor.

"Evet. Neden?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

"Çünkü halkım için daha iyi bir amaca hizmet edebilir."

Zander kollarını kavuşturarak şüpheli bir sorgulayıcı duruşu takınıyor. Bana bunu yapmasından her zaman nefret etmişimdir. "Peki bu nasıl oluyor?"

"Bu uzun bir hikaye. Şimdi anlatmak için çok uzun ama sanırım kız kardeşiniz hâlâ yaşıyor."

"Ne?" Dayanılmaz acımı unutarak ayağa fırladım. "Nerede?"

"Udrel'de. Eğer denize düştüyse, wraithler onu oraya getirmiş olmalı, Azyr de onu oradan almış olmalı."

Udrel'de mi? "Bunu bana neden şimdi söylüyorsun!" Sesim gürlüyor.

"Çünkü odaklanmanız gereken yerde, savaştaydı," diye yumuşak bir şekilde karşı çıkıyor.

Kral Cheral'a ters ters baktım. "Bundan haberin var mıydı?"

"Ben yapmadım." Ona sitemkâr bir bakış fırlattı. "Büyücü de tüm sırlarını bana açıklamıyor."

"Eğer kız kardeşin yaşıyorsa," diye devam ediyor Tuella, bunu bizden sakladığı için pişmanlık duymadığını göstererek, "o zaman belki de bu hamamböceğinin Udrel'deki hayatı Islor'daki ölümünden daha iyi olabilir. Kralımın takas yaptığı bilinir."

"Udrel'e nasıl gideceğiz?" Bilmek istiyorum.

"Ejderhalarımız olsaydı uçabilirdik," diyor Zander, ses tonunda aciliyet var. O da benim kadar kız kardeşimizi bir an önce bulmak istiyor.

Kral Cheral, "Bu uzun bir yelken," diye itiraf ediyor. "Denizde aylar."

"Tamam. O zaman yelken açıyorum. Hemen şimdi gideceğim ve onu Islor'a geri getireceğim." Battaniyelerimi atıyorum ve sonra altında çıplak olduğumu hatırlıyorum.

"Bir solucan deliği var," diye mırıldanıyor bir ses, yılan gözlü yaratık aniden odada belirirken.

ZAnder ve Atticus'un gözleri sırtımda, Lyndel'in surunda dururken sabırsızlıkla bekliyorlar. Şiddetli bir Rüzgâr esiyor, savaş alanındaki tozları dağıtıyor. Bunun bir şekilde Vin'nyla olup olmadığını, bana onun bu olaydaki rolünü hatırlatıp hatırlatmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Derin bir nefes alarak Candra'nın adını söyledim. Eğer bizi Ulysed'e uçurmazsa, atla gitmek zorunda kalacağız ve bu da bir haftanın boşa gitmesi demek. "Son bir kez yardımına ihtiyacım var. Lütfen. Yalvarıyorum."

Birkaç uzun dakika bekledik.

Sonunda bir ejderha çılgılığı cevap verene kadar.

"İşte." Parmağımınla kavanozdan bir topak bal daha alıp Tyree'nin ağzına götürüyorum.

başımı kucağıma koydum. "Ye."

"Çatı katında bana servis ettiğiniz diğer yolu tercih ederim. Onun yerine bunu yapabilir miyiz?" diye mırıldanarak kuru dudaklarını yalıyor.

Korkumu gizlemek için gülüyorum. O küçük goblinler her ne yaptıysa, onu Za'hala'nın kapılarından geri getirmeyi başarmışlar. Ama o zamandan beri bu zayıf haliyle burada oyalanıyor ve güçleniyor gibi de görünmüyor. O bu kadar zayıfken bu dağdan ayrılma umudumuz yok.

Ayak sesleri duyulur ve bir an sonra Destry tünelden tırmanır.

"Bir şey var mı?" diye sordum. Güneş battı ve tekrar doğdu ve herhangi bir wyvern'den iz yoktu.

"Hepsi gitti," diye onaylıyor ama yüzü endişeyle geriliyor.

"Ne oldu?"

"Azyr bizi buldu. Bir saat içinde bize ulaşacaklar. Kral Hadkiel ve birçok asker onlarla birlikte."

Kollarım Tyree'nin etrafında sıkışıyor.

"ŞU KÖŞEYE GERİ DÖN." Tyree beni arkasına götürdü. Ayağa kalkmayı başardı ama kılıcına bir koltuk değneği gibi dayanıyor, teni solgun.

"Onlarla savaşamazsınız," diye tıslıyorum, bir yandan da zırh seslerini dinliyorum.

Gözleriyle yalvararak, "Geri dön," diye ısrar ediyor.

İsteksizce emre uyuyorum ve Kraliçe Neilina'nın cesedinin olduğu yerde bulduğum hançeri kavırıyorum. Geriye sadece bir toz yığını kaldı. Wyvern'i ele geçiren her neyse onu da almış olmalı.

Destry kısa kılıcı hazır bir şekilde tünelin sol tarafında bekler.

Bugün ikisi de benim için ölecek.

Kral Hadkiel'in askerleri onları öldürecek, beni tapınağa geri götürecek ve hayat havuzuna bağlayacak, orada ne kadar acı çekeceğimi kader bilecek. "Beni canlı yakalamalarına izin vermeyin." Sesim çatlıyor.

Tyree yutkunurken boğazı düğümleniyor. "Son nefesime kadar bunu yapmayacağım. Söz veriyorum."

Tüneldeki ilk çığlık bir dakika sonra gelir.

Tyree kılıcını savururken bir savaş çıığı atar ve ortaya çıkan askeri keser. Bu askerin yerini hemen iki asker daha alıyor, ardından dört asker daha. Kılıçları Tyree'nin öfkeli hamlelerini ve Destry'nin girişimlerini engelliyor.

Köşeme sinmişken, keşke Zander'in dövüş sahasındaki sayısız ders teklifini kabul etseydim diyorum, gerçi bu kadar çok kişiye karşı işe yarar mıydı bilmiyorum. Aklıma gelen tek şeyi yapıyorum, zayıf yakınlığımdan yararlanarak

mağaradaki gevşek taşları yüzlerine nişan alarak askerlerin üzerine yağdırdı.

Bir süreliğine işe yarıyor, Tyree ve Destry'nin onları kesip biçebileceği kadar dikkatlerini dağıtıyor. Ama aniden, çok fazla oldular.

Tyree bir cesede takılarak mağaranın zeminine doğru yuvarlanır.

Bir asker kılıcını havaya kaldırarak yaklaşıyor. "Dur, yoksa kal'ana ölür!" Çığlık atıyorum.

Hepsi donup kalıyor. Sözlerimi anlamıyor olabilirler ama boğazıma dayadığım hançeri anlıyorlar.

Kral Hadkiel, arkalarında dağa tırmandıkları için pek de yıpranmamış görünen dört Azyr ile birlikte belirir. Bakışları mağaranın üzerinde gezinir, yakınlarda bir kenara atılmış altın boynuzlarda bir an duraklar ve sonra derin, melodik sesiyle bir emir verir.

Askerler kılıçlarını indiriyor.

"Sevgili Kal'ana. Neden kaçtın? Seni kraliçe yapacaktım."

Öfkem kabarıyor. "Bana karşı hayal kırıklığına uğramış bir ton kullanmaya nasıl cüret edersin? Son kraliçeni gördüm," diye tıslıyorum. Bu ölümlüyü yakışıklı bulduğuma ya da onunla evlenmeyi düşündüğüme inanamıyorum.

"Evet ve tüm Udreller için en parlak ışık olarak hizmet ediyor. Sayısız hayat kurtardı. Sen de aynı şekilde onurlandırılmak istemiyor musun?" İleriye doğru küçük bir adım atar ve Azyr onun etrafında kenetlenir.

"Daha fazla yaklaşma!" Hırlıyorum. "Bu Malachi'den bir hatıra bıçağı ve ölümcül. Söz veriyorum, eğer onu boynuma saplarsam vücudumdan hiçbir şey alamayacaksın."

Ellerini havaya kaldırarak Azyr'i durduruyor. "Benden ne istiyorsun?"

"Gidin. Bırak bizi gidelim."

Gülümsemesi yumuşaktır. "Bunu yapamam. Halkım çok uzun zamandır acı çekiyor." İleri doğru bir adım daha atar.

Bıçağın ucunu etime bastırarak geri çekildim. Acısı çok şiddetli. "Udrel'in kraliçesi olarak hizmet etmektense ölmeyi tercih ederim." Gözlerim Tyree'ye kayıyor. İçimdeki isteği okuyabilmesi için dua ediyorum.

Gözleri sulanırken çenesi acımasız bir kararlılıkla geriliyor. "Seninle Za'hala'nın kapılarında buluşacağım," diye söz veriyor, elindeki hançeri kavrarken. Yeteneğini ve hızını defalarca kanıtladı. Eğer ben başaramazsam, o başaracak.

Yumruğu sıkılaşıp hazırlanırken
başımı sallıyorum. "Dur!"
Atticus'un sesi gürlüyor.

ATTICUS

A Annika bana şaşkın şaşkın bakarken boğazından aşağı bir kan perçemi süzülüyor.

"Hemen ondan uzaklaş," diye emrediyorum, iki elimde kılıçlarla içeri giriyorum, bir dakika önce Ulysede'de rutubetli bir yeraltı mahzeninde dururken şimdi askerler, bir kral ve bir avuç büyücüyle dolu bir mağarada olduğumuz şok edici gerçeğini görmezden gelerek.

Ve Tyree, yere yığılmış.

"Sanırım siz Kral Hadkiel'siniz?" Udrel'in hükümdarını Romeria'nın su perisi kapısının diğer tarafında değil, Orothos adlı bir şehirde bulmayı bekliyorduk.

"Öyleyim." Dikkatli gözleri benden Annika'ya kayıyor. "Peki sen kimsin?" Aksanıyla Tuella'nınki uyuyor.

"Prens Atticus. Bu da Islor Kralı Zander ve Ybaris ve Ulysedeki Kraliçesi Romeria." Saoirse'yi şimdilik görmezden geliyorum. Onun takdimi de yakında gelecek. "Ve bu da"-titreyen Annika'ya doğru başımı sallıyorum- "sevgili kız kardeşimiz, onu eve götürmek için buradayız, bu yüzden bugün krallığınızı kaybetmeyi tercih etmiyorsanız, geri çekilmenizi öneririm." Hınzırca bir sırıtma yapıyorum. "Kraliçe Romeria topluyor."

Arkamda, Zander homurdanıyor.

Azyr'lerden biri alçak sesle, kendi dillerinde konuşuyor ama siyah gözleri Romeria'ya dikilmiş, ses tonu uyarıcı.

Kral Hadkiel bir adım geri çekildi. Ve sonra bir adım daha.

Ve bir tane daha.

Muhafızlar kılıçlarını indirdi.

"Atticus?" Annika'nın sesi şaşkındı.

Onu kucaklamak için ileri atılıyorum.

"Öldüğünü sanmıştım." O da geri sıkıyor. "Ben de senin öldüğünü sanmıştım."

"Ama Tyree'nin kelepçeleri çıktı."

"Bunu açıklayamam." Dağınık buklelerini okşuyorum.

"Çok şey oldu."

"Kan laneti-"

"Gitti, evet, biliyoruz."

"Ve Kraliçe Neilina-"

"Öldü. Romeria onu öldürdü."

"O zaman cesedini kullanan kişi kimdi çünkü onu orada bulduk." Kollarımdan sıyrılıyor ve dallardan yapılmış derme çatma bir yatağın bulunduğu uzak ucu işaret ediyor.

"Arayan Aoife'dı." Romeria bir adım öne çıkarak Annika'ya gülümsüyor. "Ama o artık yok."

Annika dalgın dalgın ona bakarak, "Çünkü Tyree beni kurtarmak için onu öldürdü," diyor. "Gözlerin neden gümüş rengi?"

"Her şeyi sonra açıklayacağız, Rahibe." Bir elimi sırtında gezdiriyorum. "Eve gitmeye hazır mısın?"

"Fates, evet." Tyree'nin yanına koşar ve Kral Hadkiel'e ters ters bakar. "Gel h a d i ." Onu yerden kaldırarak

Yerde, koltuk değneği görevi görüyor, bize doğru topallayarak yürümesine yardımcı olmak için kolunun altına giriyor. Eli şefkatle onun göğsünde duruyor.

"Ne?" diye tersledi, şaşkın gülümsememi görünce.

"Hiçbir şey. Son konuştuğumuzda onun ölümünü talep ettiğini hatırlıyor gibiyim. Yoksa Romeria'nın kanından bir fıçı emmesini mi dilemiştin?"

"Sanırım ikisi de." Tyree her adımda yüzünü buruşturuyor. İyi olmaktan çok uzak. "Sana huyunun değişeceğini söylemiştim."

Bu Ybarisan'a duyduğum nefrete rağmen kıkırdıyorum. "Bu hikayeyi dinlemek için sabırsızlanıyorum."

Annika gözlerini devirir. "Kesin sesinizi, ikiniz de. Destry! Geliyor musun?"

Bir büyücünün siyah gözlerine sahip küçük bir kişi Tyree'nin diğer tarafına koşar.

"Merak etme, geldiğimiz yerde iyi biraları var," diye fısıldıyor Tyree, siyah saçlarını karıştırarak.

Kral Hadkiel yüzünde ekşi bir ifadeyle bakar.

"Lanetini biliyoruz," diyor Romeria. "Tuella bize açıkladı."

"Evet, Udrel halkı sizin türünüz yüzünden çok acı çekti ve şimdi bizi tek umudumuz olan kal'ana'mızdan mahrum bıraktığınız için daha çok acı çekeceğiz."

"O senin değil. Sirenleriniz onu çaldı ve buraya getirdi." Romeria'nın sesi kızgınlıkla yükselir.

"Senin gibi gölge kullananların lanetini köreltmek için. Ve şimdi buraya geldik ve yaldızlı geyiğin topraklarımızda olduğunu gördük ve hangi yeni lanetle mücadele edeceğimizi merak ediyorum."

Romeria bocalıyor. "Az önce ne dedin sen?"

"Yaldızlı dişi geyik. Senin Aoife'ın." Kral Hadkiel yerdeki altın boynuzları işaret ediyor. "Burada olduğunu söylemiştin."

"Evet, ama..." Romeria jetonu almak için yanına yaklaşır ve dikkatle inceler. Kurumuş kan dişleri lekeliyor. "Yaldızlı geyiği bul," diye fısıldıyor ve dalgın bir gülümseme dudaklarına dokunuyor.

Odak noktasını Udrel'in hükümdarına geri döndürdüğünde bir sonraki anda kayboldu. "Halkınıza acı çektirmek gibi bir niyetimiz yok, bu yüzden size yeni bir kal'ana getirdik."

şu ana kadar sessizliğini koruyan Zander bir adım öne çıkıyor ve Saoirse'nin kolunu gözle görölür bir şekilde kavrayarak onun çırpınışlarına direniyor.

Kral Hadkiel onu ilgiyle süzer. "Bu kadar güzel birini özgürce mi sunuyorsunuz?"

Zander ve ben eğlenerek bakışıyoruz.

"Güzel, evet," diyor. "Ama krallığımızdaki zamanı sona erdi. Uzun hayatının geri kalanını Udrel'e faydalı olmak için seve seve harcayacak. Öyle değil mi Kal'ana?"

Saoirse kardeşimle alay ediyor.

"Yerinde olsam bileklerini bağlardım," diye uyarıyorum. "Aksi takdirde, çok geçmeden sırtında bir hançer bulman muhtemel."

Aptal kral ona gülümsüyor. "Udrel'in müstakbel kraliçesinin nişanlısına zarar vermek istemeyeceğini umuyorum."

Hiçbir fikrin yok.

"Bir şartla senindir." Romeria sert bakışlarını sabitler. "Sirenleriniz gemilerimizden uzak duracak."

"Bu kal'ana yaşam havuzunu beslediği sürece, lanet uzakta kalacak ve deniz perilerimizin

onun yerine başka birini aramak."

"O zaman umarım çok uzun bir hayat yaşar."

Zander, Saoirse'yi muhafızlara verir ve Romeria'nın etrafından dolaşmak için kollarını serbest bırakır.

"Burada işimiz bitti." Ağır bir iç çekişle kardeşime gülümsüyor. "Gidip tahtını geri alalım."

I dinlemek ve ayakkabılarımı çıkarmak için durakladım. Sağımda bir dal kırılıyor.

Ters yöne doğru, olabildiğince hızlı koşuyorum. labirentin sonsuz koridorlarında gezinirken kıkırdamalarımı bastırabiliyorum. Öğleden sonra yağan yoğun yağmur sayesinde hava sedir kokusuyla doluyor ve elbisemin uçları ağırlaşp ıslanıyor.

Yukarıda, Hudem'in ayı parlıyor ve kraliyet bahçesini yolumu bulmama yetecek kadar ışıkla yıkıyor.

Bu nereye gittiğimi bildiğim anlamına gelmiyor. Yoldaki bir yarıktaki bocalıyorum. Her gecemi bu labirenti inceleyerek geçirsem de adımlarımı asla geri takip edemem.

Solumda başka bir dal kırılıyor, ben de sağa gidiyorum. Zander tam olarak nereye gideceğini biliyor. Benimle oynuyor, beni gütmeye çalışıyor, ama ben oynayacağım.

Koşarken çıplak ayaklarım ıslak çimenlerin tadını çıkarıyor. Elbisem mahvolacak ve Corrin beni azarlayacak. Onu şimdi duyabiliyorum: Ne tür bir kraliçe çamurda koşar?

Hem kralına hem de krallıklarına delicesine aşık olan biri, ona söyleyeceğim.

Her şey değişti. Ybaris ve Islor barış içinde ve ben hem Atticus hem de Tyree ile kirli ve kayalık geçmişlerimize rağmen kardeşçe dostluklar kurdum. Tyree artık yanında Annika ile Argon'un naibi rolünü oynuyor ve Oredai, Herkes İçin Kraliçe dışında kimsenin Ulysed'e'nin tahtına yaklaşmaması konusunda açık olsa da, Atticus ve Gracen'in karı koca olarak altın krallıkta işleri yürütmesine ve Islor ve Ybaris'in her yerinden ölümlüleri buraya getirmesine göz yumuyor. şehir gelişir ve turistik bir yer haline gelir.

Mordain artık Islor'un düşmanı değil; büyücüler yarığın güneyinde kalmayı ve burada yeni bir hayata başlamayı tercih ediyor. Diğerleri ise görev gereği değil, kendi tercihleriyle Ybaris'teki kasaba ve köylere yerleşti. Ve daha önce Kraliçe Neilina'ya hizmet eden elementaller de dahil olmak üzere pek çoğu artık günlerini Nyos'ta geçiriyor ve Allegra'nın Mordain'i yeni bir bilgi ve tarih odağıyla yeniden inşa etmesine yardımcı oluyor.

Wendeline, Mordain'e geri dönmüş ve bir kulübede, yuvaya ihtiyacı olan çocuklarla çevrili sakin bir hayat sürmeye başlamıştır.

Koğuşlar kaldırılarak serbestçe girip çıkmama izin verildi ki bunu sadece ara sıra, genellikle de Ulysed'e'ye gidip gelen kâtipleri götürmek için yapıyorum. Birçoğu kaldı, kadim kitapları yalayıp yutuyor ve kendi hikâyelerimizin kaybolmamasını sağlamak için tüy kalemelerini kâğıda döküyor, bir yandan da periler hakkında öğrenebileceklerini öğrenmeye çalışıyorlar. Nasıl çalıştıklarını anlamak için hâlâ yüzeyi kazımış değiliz.

Mika'nın saçını taramak ve yakınlaşan Eden ve Pan'ı görmek için olmasa da, Cahill'in element eğitimini kontrol etmek ve Agatha için Gesine hakkındaki en küçük ayrıntıları doldurmak için neredeyse her gün Ulysed'e'yi ziyaret ediyorum. Beni sürekli uyarıyor.

yazmayı bitiremeden ölebileceğini söylüyor ama Solange yaşlı büyücünün hepimizden daha uzun yaşayacağına ısrar ediyor.

Yine de her şey mükemmel değil. Eski bekçi ve kan parası günlerini özleyenler olduğu gibi, Kier'in sularının hâlâ zehirli olduğunu ve Ybaris'in mahsullerinin hâlâ çürümeye meyilli olduğunu açıklamamıza rağmen Islor'un hasadımızı neden diğer diyarlarla paylaşması gerektiğini anlamayanlar da var. Kaderleri ya da perileri çağırmadan ve ağır bir bedel ödemedi bu sorunları nasıl hafifletebileceğimizi henüz keşfedemedik. Bir çözüm Udrel'li büyücülerde yatıyor olabilir, ancak onlar hakkında hâlâ bilmediğimiz çok şey var.

Bellcross, Batı Islor'un büyük bir kısmı gibi Saur'goth ordusundan kurtulmak için mücadele eder. Lord Rengard yeniden inşa ederken yağma ve isyanla karşı karşıya. O gün Elisaf'la birlikte meydanda keşfettiğim şehrin büyüünün sonsuza dek kaybolmadığı konusunda umutlu olmaya devam edeceğim.

Çoğu insan Nulling'den gelen canavarlar için Sofie'yi suçluyor, onun nereden geldiğinden ve benim nasıl dahil olduğumdan habersiz. Diğerleri Mordain'i suçluyor. Zander ve ben söylentileri düzeltmedik. Geçmişin sorunlarından daha önemli konulara odaklanmamız gerekiyor. Bazı insanlar sürgündeki kral ve Ybarisan kraliçesinin Islor tahtına yakın bir yerde olmayı hak etmediğini düşünüyor. Eleştirilerinin komplolara ve ardından isyana dönüşmediğinden emin olmak için yakından izlediğimiz kişiler onlar.

Tek endişe kaynağı aristokratlar değil. Saur'goth'ların tecavüz ettiği köylülerin kendilerini hamile bulduğuna dair sayısız hikâye, rahimlerinde neyin büyüdüğüne dair endişeleri artırıyor. Diğerleri ise

özgürce dolaşıp kaderleri çağıran yakasız elementaller fikri. Neyse ki bugün yaşayanların tanrılarıyla tanışmaya benden daha fazla ilgi duyduklarını sanmıyorum. Peki ya yarının elementalleri?

Bir de Nulling ve Aminadav'ın merhametinin ne kadar sürebileceği sorusu var. Elli yıl mı? Yüz yıl mı? Bin yıl mı?

On mu?

Sadece Zander ve ben ve aydınlanmış birkaç kişi böyle bir şey için endişelenmemiz gerektiğini biliyoruz.

Şimdilik Radomir ve Gaellar çatlağı izlerken biz de Aminadav'ın egosunu okşuyor, merhametini yüksek sesle övüyor ve yüzyıllarca sürececek göreceli bir barış için dua ediyoruz.

Nymphaeum ileride beliriyor. Arsız bir sırtışıla ona doğru koşuyorum, kollarım arkamda elbisemin bağcıklarını çözüyorum. Oraya buraya parçalar bırakıyorum, kışkırtıcı bir iz.

Taş köşke ulaştığımda, savaştan birkaç gün sonra sessiz bir törenle evlendiğimiz gece Zander'in parmağıma taktığı altın yüzükten başka bir şey takmıyordum.

Çıplak bedenimi sunağın üzerine seriyorum, kollarımı yastık gibi başımın altına sıkıştırıyorum.

Ve Islor'un kralını bekliyorum.

Gölgelerin arasından beliriyor, zarif formu sinsice bana doğru ilerliyor, ela gözleri parlıyor. "Hudem'deki taşı almak ister misin?" İşlemeli ceketini silkerek yere düşürdü.

"Bir fark yaratacak gibi değil, değil mi?" Birçok Isloralı ölümsüz hamile olduğunu keşfetti

Son birkaç aydır kan laneti ortadan kalktı ve perilerin gücü toprakları sular altında bıraktı. Biz öyle bir çift değiliz. Denemediğimizden değil.

Sırtımı kamburlaştırıyorum, abartarak geriniyorum. "Sadece sakın bir gecenin tadını çıkarıyorum." Islor'u Zander'in vizyonuna göre yeniden yaratmaya çalışırken, Hudem'in tüm kutlamalarını, yani Takdim Günü'nü bilerek askıya aldık. Şimdiden bir düzine asil koltuk saygın ölümlüler tarafından dolduruldu. Elisaf'a bir lordluk vermeye çalıştık. Onun yerine Keçi Tepesi'nin tapusunu istedi.

Zander'ın arkamdan gelen derin kıkırdaması kanımı kaynatırken, onun botlarını çözüp tekmelemesini dinliyorum. "Ve bir izleyici kazanacağımızdan endişelenmiyor musun?"

"Muhafızlara bu gece herkesi bahçeden uzak tutmalarını söylememişsin gibi davranma." Aksi takdirde endişelenirdim. Cirilea'da hayat asla eskisi gibi olmayacak, ancak durmayan tek şey, soyluların ve lejyonerlerin akşam yemeğinden sonra ağaçlarda sevişmesi. Sadece artık işin içinde kollar yok.

"Bunu duydun, değil mi?" Sunağın etrafında dönüyor, kılıcını ve hançerlerini atarken metaller çınlıyor. Pantolonunun bağını çözerek yere düşmesine izin veriyor ve tekmeleyerek çözüyor. Gezintisini sunağın dibinde sonlandırıyor, bilenmiş vücudu ve sert boyu benim için sergileniyor. "Peki Lucretia nerede?"

Burada böyle açıkta durmak içimi ısıtıyor. "Jarek'i taciz etmek." Gerçi onu ve Zander'ı Sofie'nin ateşinden kurtardığından beri Jarek ona daha fazla tahammül ediyor. Hatta onun maskaralıkları karşısında bir iki kez gülümsediğini bile gördüm.

Lejyon komutanımın düşünceleri kalbime acı veriyor. Dün bana geldi, Udrel ve Espador'u kendi başına keşfetmek, diyarlar hakkında neler öğrenebileceğini görmek ve bizi son kez Ulysed'e taşıdığı günden beri görmediğimiz Candra'yı aramak için izin istedi. Benim yararım için, daha fazla Udrel öğrenmek ve bizim için sorun haline gelmeden önce herhangi bir tehlikeyi araştırmak için bana güvence verdi. Ama bakışlarımı kaçırdı. Elimde değil ama genel olarak benden kaçtığını hissediyorum. Ona neler olduğundan emin değilim, ama biraz uzaklaşmaya ihtiyacı varsa, onu komutanım olarak yükümlülüklerinden azat edeceğim.

Onu nymphaeum kapısından geçirip Annika'yı bulduğumuz yere götürmeyi kabul ettim ama Lucretia'yı yanına koruması için alması şartıyla. Kabul etti... isteksizce.

Onu özleyeceğim ama kalbim gitmesine izin vermem gerektiğini söylüyor. Belki bir gün bana dönmenin yolunu bulur.

"O zaman gerçekten yalnızız." Zander sunağa tırmanıyor, güçlü elleri bacaklarımı ayırıyor, pozisyonunu alırken avuç içleri hassas tenimde kayıyor.

Vücudunun ağırlığı bedenime yerleşirken iç çekiyorum ve dudaklarım kışkırtıcı bir öpücükle onunkini buluyor. "İzleyen düzinelerce su perisi hariç," diye takılıyorum. Annika'nın Udrel'in dağı ve Tyree'yi hayatta tutmaya yetecek kadar uzun süre ortaya çıkan kaeli ile ilgili anlattıklarından sonra Lucretia'yı onların aramızda yaşadığını itiraf edene kadar sıkıştırdım ve nerede olabileceklerini ya da neyin peşinde olduklarını asla bilemezsiniz - hem iyi hem de kötü.

"O zaman sanırım hayal kırıklığına uğratmamalıyız." Ellerimi kendi ellerine dolayarak başımın üzerinde sabitleyen Zander'ın dişleri boynumu sıyrıyor ve hafifçe

ısıyor.

En hafif esintide, bir tutam kahkaha taşır.

TELAFFUZLAR

Romeria-row-mair-ee-a
Romy-row-me
Sofie-so-fee
Elijah-uh-lie-jah
Zander-zan-der
Wendeline-wen-de-line
Annika-an-i-ka
Corrin-kor-in
Elisaf-el-i-saf
Boaz-bow-az
Dagny-dag-knee
Bexley-bex-lee
Saoirse-sur-sha
Kaders-kay-ders
Malachi-ma-la-kai
Aoife-ee-fuh
Aminadav-ami-na-dav
Vin'nyla-vin-ny-la
Ratheus-ra-tay-us Islor-
I-lor
Ybaris-yi-bar-is
Ybarisan-yi-bar-is-an Brynn-
brin
Theon Rengard-thee-on ren-gard
Sheyda-shay-da
Ocher-ow-kr

Ianca- I-an-kuh
Ulysedeyouliseed Tyree-
ty-ree
Fearghal-fer-gull
Golbikc-goal-bik
Isembert-eye-sem-bert
Bregen-bre-gun Eros-
eh-rows
Barra-bar-ah
Taillok-tie-lock
Sylx-silks
Bragvam-brag-vam
Gaellar-gay-lar
Baedriya-bae-dree-ya
Cirilea-sir-il-ee-a
Seacadore-see-ka-dor
Skatrana-ska-tran-a
Kier-key-er
Mordain-mor-day-n
Azo'dem-az-oh-dem
Za'hala-za-ha-la
daaknar-day-knar
caco claws-kay-ko claws
Zorya-zor-eye-a Jarek-
yar-ek
Bodil-bow-dil Horik-
hor-ik
Danthrin-dan-thrin
Ambrose Villier-am-brose vil-lee-er
Eden-ee-dun

Drakon-dray-kon
Brawley-bra-lee
Mika-mee-kuh
Minerva-min-er-va
Norae-nor-ay
Cindrae-sin-dray
Oredai-or-eh-die
Golle-goal
Kaeli-kay-lee Nyos-
knee-oh-s Orathas-
or-a-thas Azokur-a-
zow-koor Hadkiel-ha-
d-keel Yidara-yid-ara
Azyr-az-ear Nyxalia-
nix-ah-lee-a
Saur'goth-sar-goth

TEŞEKKÜRLER

Kader ve Alev, gurur duyduğum ve şimdiden özlediğim dört yıllık bir tutku projesidir, her ne kadar tüm bu konuları bir araya getirmek bazen imkansız gibi gelse de. Romeria ve Zander'in hikayesini tamamlarken, bu çılgın yolculukta bana katılan birkaç kişiye teşekkür etmeliyim.

Jenn Sommersby, inanılmaz yetenekli editörüm, beni bir kez (ya da üç kez) bir çıkmazdan kurtardığı için.

Hang Le, sen gerçek bir sanatçısın ve o zeki beyninin neler ürettiğini görmek beni her zaman heyecanlandırıyor.

Del Rey (İngiltere), TBR Editorial (İspanya), HarperCollins (Fransa), Filia (Polonya), Alfa (Türkiye), AST (Rusya), Albatross (Çekya), Könyvmolyképző Kiadó (Macaristan) ve Tantor (sesli kitap formatı) dahil olmak üzere dünyanın dört bir yanındaki yayın ekiplerine Romy ve Zander'i okuyucularla buluşturma çabalarınız için teşekkür ederiz.

Nina Grinstead ve VPR ekibi, pazarlama ve halkla ilişkilerin tüm yönleri için.

Donaghy Literary Group'tan Stacey Donaghy, kalbimde özel bir yeri olan bu seriyi dünya çapındaki okuyucularla buluşturmak için yorulmak bilmeden gösterdiğiniz çabalar için teşekkür ederim.

Ailem, başka bir dünyada yaşarken bile bu dünyadaki dayanağım oldukları için.

YAZAR HAKKINDA

K.A. Tucker sürükleyici hikâyeler yazıyor.

Ten Tiny Breaths, Burying Water ve The Simple Wild serilerinin, He Will Be My Ruin, Until It Fades, Keep Her Safe, Be the Girl ve Say You Still Love Me kitaplarının uluslararası çok satan yazarıdır. Kitapları USA Today, Globe & Mail, Suspense Magazine, Publisher's Weekly, Oprah Mag ve First for Women gibi ulusal yayınlarda yer almıştır.

K.A. Tucker şu anda Toronto dışında yaşamaktadır.

K.A. Tucker ve kitapları hakkında daha fazla bilgi için: katuckerbooks.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.